

Sơn Hà Nhật Nguyệt

Contents

Sơn Hà Nhật Nguyệt	4
1. Chương 1: Nhân Duyên	4
2. Chương 2: Sơ Kiến	11
3. Chương 3: Thỉnh An	13
4. Chương 4: Đến Thư Phòng	16
5. Chương 5: Mẫu Tử	19
6. Chương 6: Chí Hướng	21
7. Chương 7: Đánh Nhau	25
8. Chương 8: Đẳng Tranh	27
9. Chương 9: Lễ Vật	30
10. Chương 10: Ngoài Ý Muốn	32
11. Chương 11: Hậu Bằng	35
12. Chương 12: Y Ôi	39
13. Chương 13: Ứng Đối	42
14. Chương 14: Xuất Cung	44
15. Chương 15: Quan Nhân	47
16. Chương 16: Gia Yến	51
17. Chương 17: Tùy Tửu	54
18. Chương 18: Thân Chính	56
19. Chương 19: Mưu Định	59
20. Chương 20: Thúc Thủ	63
21. Chương 21: Mượn Dao	67
22. Chương 22: Khúc Khúc	70
23. Chương 23: Ân Huệ	72
24. Chương 24: Tú Nữ	74
25. Chương 25: Cự Hôn	77
26. Chương 26: Đa Luân Hội Minh	80
27. Chương 27: Lạt Ma	84
28. Chương 28: Đồng Ngôn	86
29. Chương 29: Ngẫu Ngộ	88
30. Chương 30: Chấn Động	90
31. Chương 31: Trốn Tránh	93
32. Chương 32: Hứa Hẹn	96
33. Chương 33: Bôi Nhọ	99
34. Chương 34: Hiểu Lầm	105
35. Chương 35: Đến Nơi	108
36. Chương 36: Suy Ngẫm	111
37. Chương 37: Động Đất	114
38. Chương 38: Ác Mộng	117
39. Chương 39: Tin Tức Động Trời	120
40. Chương 40: Tương Kiến	124
41. Chương 41: Dừng Kế	127

42. Chương 42: Độc Xử	135
43. Chương 43: Mộng	138
44. Chương 44: Ngày Lành	141
45. Chương 45: Đế Tâm	145
46. Chương 46: Lương Phi	149
47. Chương 47: Khách Viếng	153
48. Chương 48: Sinh Thần	156
49. Chương 49: Biến Cố	159
50. Chương 50: Cầu Tình	164
51. Chương 51: Bị Đâm	167
52. Chương 52: Mất Mát	172
53. Chương 53: Thương Tâm	176
54. Chương 54: Trở Về	180
55. Chương 55: Khuyên Giải	183
56. Chương 56: Trở Về	187
57. Chương 57: Quả Du	190
58. Chương 58: Thức Tài	193
59. Chương 59: Chú Mục	197
60. Chương 60: Ấm Lạnh	200
61. Chương 61: “chân Ngôn”	205
62. Chương 62: Bạo Vũ	210
63. Chương 63: Phong Tước	214
64. Chương 64: Chuyện Xưa	220
65. Chương 65: Người Được Chọn	225
66. Chương 66: Giang Nam	228
67. Chương 67: Nhạc Hữu	240
68. Chương 68: Nội Gian	244
69. Chương 69: Xử Lý	247
70. Chương 70: Chu Toàn	252
71. Chương 71: Bày Trận	258
72. Chương 72: Kết Quả	263
73. Chương 73: Thái Độ	268
74. Chương 74: Du Nhân	274
75. Chương 75: Thành Thân	279
76. Chương 76: Kinh Doanh	281
77. Chương 77: Vạn Thọ	288
78. Chương 78: Diên Tịch	292
79. Chương 79: Vô Đề	298
80. Chương 80: Xét Nhà	302
81. Chương 81: Hoàng Huy	308
82. Chương 82: Thánh Quyển	312
83. Chương 83: Trần Bình	315
84. Chương 84: Tề Tụ	319
85. Chương 85: Tề Tụ	322
86. Chương 86: Biến Thiên – 1	326
87. Chương 87: Biến Thiên – 2	329
88. Chương 88: Biến Thiên – 3	335
89. Chương 89: Mai Thương	340
90. Chương 90: Tiếng Lòng	345
91. Chương 91: Kết Tóc	349
92. Chương 92: Gợn Sóng	353
93. Chương 93: Nghỉ Mát	358
94. Chương 94: Cung Biến (1)	363
95. Chương 95: Cung Biến (2)	367

96. Chương 96: Cung Biến (3)	371
97. Chương 97: Yểm Thắng (thắng Thảm)	377
98. Chương 98: Quyển Cẩm	381
99. Chương 99: Phong Vương	383
100. Chương 100: Phỏng Đoán	386
101. Chương 101: Thiên Gia	389
102. Chương 102: Dận Nga	391
103. Chương 103: Ghen	394
104. Chương 104: Giao Tâm	399
105. Chương 105: Triều Hội	403
106. Chương 106: Mật Đàm	408
107. Chương 107: Thế Cục	411
108. Chương 108: Thịnh Hội	413
109. Chương 109: Hoàng Tước	419
110. Chương 110: Tỉnh Lại	423
111. Chương 111: Nghi Tâm	427
112. Chương 112: Có Con	430
113. Chương 113: Biệt Trang	433
114. Chương 114: Có (thượng)	438
115. Chương 115: Có (hạ)	440
116. Chương 116: Tự Thịnh	443
117. Chương 117: Tiến Đưa	445
118. Chương 118: Xung Đột	449
119. Chương 119: Ba Năm	454
120. Chương 120: Phiên Ngoại – Bảo Bảo	457
121. Chương 121: Phản Ứng	461
122. Chương 122: Chọc Ghẹo	465
123. Chương 123: Nhân Tâm	467
124. Chương 124: An Ủi	472
125. Chương 125: Phát Hỏa	475
126. Chương 126: Niên Thị	478
127. Chương 127: Thăm Viếng	480
128. Chương 128: Xem Xét	484
129. Chương 129: Nam Tuần – 1	487
130. Chương 130: Nam Tuần – 2	490
131. Chương 131: Nam Tuần – 3	494
132. Chương 132: Bắt Giữ	496
133. Chương 133: Chỉ Dẫn	500
134. Chương 134: Đổi Người	505
135. Chương 135: Thoát Hiểm	509
136. Chương 136: Nội Trách	511
137. Chương 137: Xuất Chinh	514
138. Chương 138: Tâm Tình	517
139. Chương 139: Biện Pháp	523
140. Chương 140: Nguyên Nhân Chết	526
141. Chương 141: Chỉ Dạy	531
142. Chương 142: Quy Hàng	534
143. Chương 143: Thiên Luân	539
144. Chương 144: Di Chiếu	542
145. Chương 145: Dạ Biến	547
146. Chương 146: Tân Thiên	553
147. Chương 147: Thành Bại	559
148. Chương 148: Khuyển Cáo	564
149. Chương 149: Tây Bắc	568

Sơn Hà Nhật Nguyệt

Giới thiệu

Bề ngoài nho nhã hiền lành mà lòng dạ thì gian trá có âm mưu cướp ngai vàng. Ngạc nường xuất thân bản hàng từ lúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-ha-nhat-nguyet>

1. Chương 1: Nhân Duyên

Mùng 10 tháng 3 năm Ung Chính thứ tư.

Mùa đông năm nay dường như đặc biệt lạnh, dù trời đã vào xuân, giá rét vẫn như cũ xâm nhập xiêm y, xâm chiếm lòng người.

Cao Minh cầm theo giỏ trúc nhỏ, nắm vòng khuyên rủ sét loang lỗ trên cửa, chậm rãi đẩy vào.

Đại môn phát ra tiếng cọt két do nhiều năm không tu sửa, ở trong cái viện yên tĩnh đáng rung mình này có vẻ đặc biệt chói tai.

Lọt vào mắt là mặt đất đầy ngói cũ nát, tan hoang, ngay cả giấy dán cửa sổ cũng rách nát te tua, gió lạnh theo đó lùa vào phòng, người sống bên trong ắt hẳn khó mà chịu thấu.

Cao Minh hít sâu một hơi, kiềm nén chua xót trong lòng, run rẩy đi đến cánh cửa khép hờ trong viện.

Phía sau cửa một mảnh tối tăm, độ sáng đột ngột thay đổi khiến Cao Minh không khỏi hơi nhức mắt, lát sau mới từ từ hồi phục.

Lò sưởi vốn nên có củi lửa giờ phút này tắt ngúm, nghĩ tới đám nô tài khinh người, căn bản không đếm xỉa, lại sẽ càng không đến nơi chằng khác gì tử lao này để châm lửa.

Trên giường có một người đang ngồi.

Mạn giường buông hờ che khuất gương mặt, chăn gấm cũ nát đắp hơn nửa người, chỉ lộ ra cánh tay gác bên giường, tái nhợt bệnh hoạn.

Cao Minh thoáng khựng lại, vẫn không kiềm nén được ghen ngào chực chờ nơi cổ họng, run rẩy gọi.

“Vương gia.”

Từ sau mạn giường truyền đến một tràng tiếng ho trầm thấp, cực lực kiềm chế, khiến người nghe phát hoảng.

Sau một lúc lâu, mới nghe người trên giường nói: “Là Cao Minh à.”

Giọng nói mang theo chút khàn khàn cùng một nỗi, lại thấp thoáng đâu đó phong nhã xưa kia, trong lòng Cao Minh lại lần nữa đau xót, vội vã đặt giỏ lên bàn, tiến lên khom người.

“Vương gia, ngài chịu khổ.”

Dận Tự ngược lại không hề có uất ức, trên gương mặt gầy yếu tái nhợt chỉ còn nỗi vẻ phong đạm vân khinh.

Có gì khổ, có gì hận, đã sớm theo năm tháng phai nhạt tại nơi đây, hiện tại hắn chỉ hy vọng người kia có thể đối xử tử tế với thân thể của mình mà thôi.

“Ông từ chỗ phúc tấn tới sao?” Dận Tự thoáng lặng im rồi tiếp tục. “Nàng, có khỏe không?”

Cao Minh thoáng ngưng thở, hóa ra Vương gia vẫn chưa biết, mà cũng đúng thôi, bị nhốt ở đây, làm gì có ai truyền tin tức đến cho ngài ấy.

Vẻ mặt do dự bất thường của ông, lập tức bị Dận Tự phát giác.

“Sao vậy?”

Cao Minh không trả lời, chỉ quỳ rạp tại chỗ, hai vai run nhẹ, thấy dáng dấp này của ông, Dận Tự cũng phần nào sốt ruột.

“Phúc tấn rốt cục sao rồi?”

Nhất thời nói quá nhanh, yết hầu chịu không được ngứa ngáy, dẫn tới một cơn ho kịch liệt, đến nỗi trên gương mặt trắng bích thoáng ửng đỏ.

“Phúc tấn, Phúc tấn. Đã đi rồi.” giọng nói nghẹn ngào từ miệng Cao Minh truyền ra, đứt quãng, nội dung lại như sét đánh ngang tai.

Dận Tự thần sắc đờ đẫn, sau một lúc đau buồn kích động, mới thở dài, cúi đầu nói: “Là ta đã liên lụy nàng.”

“Vương gia.”

“Nàng xuất thân cao quý, vốn là thiên chi kiêu nữ, nếu không phải gả cho ta, nhất định có thể tìm được một mối nhân duyên tốt đẹp.” ánh mắt Dận Tự thoáng trống rỗng, dường như đang bắt đầu hồi tưởng, trên mặt che khuất bi thương, nhàn nhạt, rồi lại tiếc thương tận xương tủy.

“Ông quay về đi.” Chợt nghe người trên giường lên tiếng, Cao Minh ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Ông có thể vào đây, ắt phải dứt không ít ngân lượng, Dận Chân ngay cả Dục Tú cũng không tha, sao có thể để ông vào mắt, đừng để y bắt được nhược điểm.” Dận Tự ngữ khí thản nhiên, gọi thẳng tục danh Hoàng đế, cũng không mấy may phập phồng.

“Vương gia, lão nô, mạng của lão nô, theo ngài, ngài sống, lão nô sống, nếu ngài, ngài. Lão nô cũng xin đi theo.” Cao Minh rơi nước mắt, khóc không thành tiếng.

Ông vẫn cảm thấy, Vương gia là người tốt nhất trên đời, có tài hoa, có năng lực, không hề thua kém đương kim Hoàng thượng thậm chí cả các huynh đệ khác nữa, chỉ là, rõ ràng một người ôn hòa nho nhã như thế, tại sao lại bị quân phụ ghét bỏ vì tâm cơ âm hiểm, đến nỗi rơi vào tình cảnh ngày nay?

Ông không thể hiểu, đến chết cũng không hiểu.

Dận Tự thấy dáng vẻ của ông, thở dài: “Cũng đã cầm chắc cái chết trong tay, y muốn đối xử ta thế nào, kỳ thật ta cũng không để tâm, ông việc gì phải lãng phí mạng sống của mình, nếu ông còn xem ta là chủ tử, ngay giờ lập tức quay về, hầu hạ Hoàng Vượng đang hoàng đi.”

Cao Minh không dám cãi lời, chỉ đành vâng dạ đáp lời, nhưng ông nào ngờ, lần gặp mặt này, lại trở thành vĩnh biệt.

Ông quay về không bao lâu, thì nhận được tin, Hoàng thượng ban bố ý chỉ, lệnh tội nhân Dận Tự đổi tên thành A Kì Na, trong tiếng满 tức là “Cầu”.

Cao Minh vừa nghe tin, chỉ tức giận đến cả người phát run, tuy nói trong gia đình đế vương không tồn tại thân tình, nhưng ca ca cay nghiệt đến nước này, từ xưa đến nay chưa từng gặp, vậy mà để đệ đệ mình đổi tên thành cầu.

Ý chỉ vừa loáng thoáng truyền đi, không ít người đến khuyên Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban bố, có lẽ là đồng tình với Dận Tự, cũng có lẽ là không hy vọng Hoàng đế bị hậu thế bêu danh, nhưng đều tổn công trở về.

Cao Minh rốt cục không thể đi vào thăm Dận Tự, bất luận ông dứt bao nhiêu ngân lượng, thủ vệ vẫn nhất quyết ngậm miệng, ngược lại còn hầm hầm giận dữ đuổi ông đi, thử hết mọi cách đành bắt đắc dĩ rồi đi, lúc đi ông vẫn nao lòng không ngừng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy tòa nhà rách nát một mình cô độc đứng giữa trời đất, gió lạnh, đầy vẻ tịch mịch.

Ngày 17 tháng 5 năm Ung Chính thứ tư, vua Ung Chính triệu kiến chư vương đại thần, liệt kê từng tội trạng Dân Tự cùng Dân Đường kết bè kéo phái, tròng giang đại hải, từng chữ như kim, đâm thẳng lòng người.

Dân Tự bị giam cầm nghe được tin, chỉ cười nhạt mà thôi.

Khi đó, hần đã ho khan không ngừng, có khi thậm chí nguyên đêm khạc ra máu, sau đó ngất đi, cũng chưa từng có một ai đến thăm hỏi.

Tứ ca ơi tứ ca, rốt cục ngươi hận ta tới nước nào rồi, không giết ta, lại từ từ tra tấn ta, bắt ta trở mắt nhìn những người bên cạnh từng người từng người ra đi, làm ta hai bàn tay trắng, vạn kiếp bất phục, thật không hổ là người lãnh tâm lãnh tình nhất trong số các huynh đệ năm đó.

Hần cúi đầu cười, tiếng cười đầy trào phúng.

Nếu đều là cùng một cha, chiếc ghế kia, hiển nhiên ai ai cũng có quyền mơ ước.

Chỉ là tới nay, hần cuối cùng cũng biết mình sai, đã quá sai lầm.

Thông lệ Thanh triều, tử dĩ mẫu quý, hần vốn tưởng rằng vì ngọc nường của mình xuất thân thấp hèn, vậy mình càng phải cố gắng hơn, tranh đoạt càng nhiều lợi thế càng tốt, vì ngọc nường, vì bản thân mình, ai ngờ người tính không bằng trời tính, cố gắng của hần, lại đổi lấy đề phòng cùng ngờ vực của quân phụ, ngọc nường lại sớm ra đi, cả đời nàng cơ khổ, chưa một ngày hưởng thụ thoải mái đã lìa trần.

Dân Tự dựa vào đầu giường, ngơ ngác nhìn ánh mặt trời xán lạn ngoài cửa sổ, sắc hoa đua nở, chỉ cảm giác toàn thân giá rét, giống như sinh mệnh từng giọt từng giọt chảy khỏi cơ thể.

Tranh qua tranh lại, bất quá công dã tràng, mò trắng đáy giếng.

Thủ đoạn Dân Chân dùng đối phó hần cùng cửu đệ thập đệ ngày nay, hần cũng có thể hiểu, dù sao tranh đấu cung đình, không phải ngươi chết ta sống, ngồi vào vị trí cao cao tại thượng kia, chung quy phải diệt cỏ tận gốc, mới có thể an tâm, giống như năm xưa Hoàng a mã đối xử với những nhi tử này vậy, luôn luôn nghi kị, luôn luôn đề phòng.

Chỉ là, Dục Tú nàng. vô tội.

Chẳng qua là một nữ nhân, có khả năng gì để gây nên sóng gió, hà tất, phải giết nàng?

Nhớ về thê tử, Dân Tự đau khổ khép mắt.

Đích phúc tấn Quách Lạc La thị xuất thân cao quý, thuở nhỏ được ngoại tổ nuôi dưỡng, hiển nhiên được cưng đến tận trời, cũng hình thành tính cách kiêu căng bốc đồng của nàng, phu thê thành thân hơn hai mươi năm, tuy rằng ban đầu hần chẳng qua vì thân phận của nàng mới thú nàng, nhưng bao năm qua sớm chiều bên nhau, từ lâu đã như người một nhà.

Dục Tú cho dù tính cách hơi mạnh mẽ, hành sự không bao giờ biết nhượng bộ, tội cũng không đáng chết.

Ngàn sai vạn sai, cũng do hần mà ra.

Mà hần thì vẫn sống, kéo dài hơi tàn.

Ngực như siết lại, một tràng tiếng ho kịch liệt vang lên, hần đưa tay che miệng, ngay cả tay áo cũng dính đầy máu.

Dân Tự chưa từng biết rằng, mạng này cũng có thể chống chọi lâu vậy.

Mùng 1 tháng 6 năm Ung Chính thứ tư, Hoàng đế công bố trên 40 tội trạng của bè đảng Dân Tự, chiếu cáo thiên hạ.

27 tháng 8 năm Ung Chính thứ tư, Dân Đường – nhi tử thứ chín của Khang Hy bị giam, trầm uất qua đời.

Dân Tự khi nghe tuyên đọc thánh chỉ, giống như nghe không hiểu nội dung trong đó, thần tình thẫn thờ, sóng yên biển lặng.

Người nọ vốn phụng chỉ mà đến, cố ý đem tin tức Dận Đường đã chết nói cho hắn nghe, lại thấy Dận Tự không hề có phản ứng, không khỏi hơi mất hứng, hậm hực đá cửa bỏ đi.

Nghe tiếng bước chân dần dần rời xa, Dận Tự rút cục thả lỏng, cúi đầu, lại nôn nhiều máu.

Khóe miệng nhẹ nhàng gợi lên, lại thêm vết máu vẫn chưa lau đi, phảng phất như đóa hoa đẹp đẽ.

Ngạc nường, nếu người có linh thiên, thì hãy mau chóng rước nhi tử đến cứu tuyền cùng người đoàn tụ.

Chuyện đau đớn nhất trên đời này, không phải chết, mà là sống không bằng chết.

Ngạc nường hắn yêu nhất, phúc tấn của hắn, huynh đệ tốt nhất của hắn, đã từng người từng người ra đi.

Phải đến bao giờ, mới tới phiên hắn?

Mùng 5 tháng 9 năm Ung Chính thứ tư.

Ngọn gió quét qua cây cối, những chiếc lá bay theo gió lượn lơ rơi xuống, cả viện tiêu điều, một mảnh thê lương.

“Hoàng thượng?” Trương Khởi Lân nhỏ giọng nhắc nhở, giúp người đang đứng trong viện tỉnh táo lại.

“Bệnh tình của hắn sao rồi?” giọng nói khô khan không nghe ra vui giận.

“Hai ngày trước Thái y đã đến xem qua, nói dường như không khả quan mấy.” Trương Khởi Lân cân nhắc câu trả lời, ông không dám ngẩng đầu nhìn thần sắc của vị vua này, lại như trước khó kiềm nén nỗi lòng thử phỏng đoán mục đích đến đây của chủ tử.

Không phải chỉ mỗi Trương Khởi Lân không biết, mà đến cả bản thân Dận Chân, cũng có phần mê mang.

Đứng dậy khỏi đồng tấu chương chất cao như núi, tùy ý dạo bước trong hoàng cung rộng lớn, lại bắt giác đi đến nơi này.

Phúc tấn của người kia, từng đi cầu xin thập tam đệ đến điện thánh, lại không ngừng nói ra những lời phạm thượng, nói y bản tính ác độc, ngay cả ngạc nường ruột của mình cũng bức tử, rồi cả huynh đệ thủ túc cũng không buông tha, rõ ràng có thể ban một dải lụa trắng kết thúc mọi chuyện, lại nhất quyết dằn dả tra tấn trượng phu nằng, làm chàng muốn sống không được, chết không xong.

Cung đình bí sự này, vốn là nỗi khổ tâm của Dận Chân, lại bị Quách Lạc La thị biến thành những lời nhục mạ, ở trước mặt y khóc lóc om sòm, y có gì muốn thử cảm giác mang trên lưng cái mác quân vương bị bêu danh chứ? Huynh đệ hơn bốn mươi năm, khi còn bé cũng từng cùng nhau nô đùa náo loạn, chưa từng ngờ rằng sẽ đi tới tình cảnh này.

Hoàng ngạc nường đã ra đi, chính thê Nguyên Hậu Ô Lạt Na Lạp cũng ra đi, trong số các huynh đệ, còn lại ít ỏi không mấy người, y cuối cùng cũng chân chính trở thành một người cô độc.

Nếu thời gian quay ngược dòng, liệu có thể nào y sẽ không tranh giành ngôi vị Hoàng đế này?

Dận Chân thở dài, chỉ cảm giác nội tâm tiêu điều tựa như cảnh tượng trước mắt mình, y tính tình lạnh nhạt cứng cỏi, từ trước đến nay khi làm gì rất ít khi hối hận, cho đến khi người trông coi Dận Tự đến bẩm báo bệnh tình trầm trọng, thì mới đôi chút xúc động.

Có lẽ là già rồi.

Người già, thường hay thích nhớ chuyện ngày xưa, hoài niệm quá khứ.

Y thông thả dạo bước đến trước cửa, khoan thai đẩy vào.

Trong phòng vô cùng yên ắng, nếu không phải y biết người kia đang nằm trên giường, chỉ sợ sẽ tưởng rằng nơi này vốn không có nhân khí.

Khóe mắt khẽ đảo quanh, nhìn đến lò sưởi chưa châm lửa, sắc mặt Dận Chân thoáng trầm xuống.

Trương Khởi Lân nhìn mặt đoán ý, lập tức quỳ xuống.

“Đều do nô tài sơ sót, nô tài lập tức sai người đến châm lửa!”

Dận Chân hừ lạnh, không lên tiếng, xoay người đi về phía giường.

Người trên giường động dậy, giống như muốn ngồi dậy, nhưng lại không có sức, chỉ có thể bật ra một tiếng thở thật dài.

Nghe vào tai Dận Chân, lại như tiếng sấm, khiến lòng y chùng xuống, bước nhanh lại, cũng thuận thể nhìn rõ sắc mặt người kia.

Gương mặt tái nhợt như ma quỷ, thân hình gầy gò gần như da bọc xương, cái chân gấm cũ nát đắp nửa người, tóc khô sạm rơi rớt trên gối, đây là Bát hiền vương phong nhã vô song năm xưa sao.

Dận Chân dấu có mặt lạnh vô tình hơn nữa, cũng không khỏi chịu chấn động mạnh, quay đầu trầm giọng nói: “Trương Khởi Lâm, người ở đây hầu hạ thế nào vậy, sao lại ra nông nỗi này?”

Trương Khởi Lâm sợ tới cúi rạp người trên đất, luôn miệng nói nô tài đáng chết, ông biết vị chủ tử này ghét nhất là biện minh, nhiều lời không bằng im lặng.

Kỳ thật Dận Chân đúng là oan uổng Trương Khởi Lâm, nhân tình ấm lạnh, ném đá xuống giếng, là bản tính của con người, Dận Tự suy bại đến tình cảnh ngày nay, đều do hắn gây nên, người bên ngoài bất quá là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Dận Tự thấp giọng ho một tiếng, từ từ mở mắt, nhìn thấy Dận Chân, khóe miệng vậy mà khẽ mỉm cười.

“Hoàng thượng chính là đến ban tội chết cho ta?”

Thân thể hắn đã suy yếu, kéo tới giờ chẳng qua là gắng gượng, ngay cả nói một câu cũng phải cố gắng hết sức.

Thấy Dận Chân im lặng, hắn lại tiếp tục: “Là lụa trắng, khụ khụ. Hay là rượu độc?”

“Trẫm không giết ngươi.”

Dận Tự tay nắm thành quyền che miệng ho khan mấy tiếng, bình tĩnh nói: “Vậy thì Hoàng thượng đến lại muốn dùng thủ đoạn gì để hành hạ người đây? Hay lần này, muốn hạ thủ với Hoàng Vượng?”

Dận Tự con cái ít ỏi, chỉ có duy nhất một nhi tử Hoàng Vượng, đối với hắn mà nói, nhi tử này, là vương bản duy nhất hiện giờ của hắn.

Dận Chân bị lời của hắn làm cho bức dọc vô lý, không khỏi hung ác nói: “Ở trong lòng ngươi, trẫm chính là người như vậy sao, được, ngươi muốn chết, trẫm quyết không cho ngươi toại nguyện!”

Dứt lời lập tức xoay người bỏ đi, sắp tới cửa, lại đột nhiên chùn bước, quay đầu.

“Trong thâm tâm ngươi, rất hận trẫm sao?”

Bên kia im lặng một lúc lâu, ngay vào lúc y tưởng rằng đối phương sẽ không trả lời, giọng nói của Dận Tự thản nhiên vang lên.

“Ta không hận ngươi.”

“Thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý thường tình, Thái tử năm xưa nhận được biết bao thánh quyền, kết quả, không phải cũng phế lập vô thường đầy sao, tất cả đều tùy thuộc vào hỉ nộ của Hoàng a mã, phụ tử còn vậy, huống hồ huynh đệ.”

“Ngươi đối xử với ta thế này, ta có thể hiểu.” Dận Tự lại ho mấy tiếng, cảm giác tanh nồng tràn ngập khoang miệng, hắn biết mình lại nôn ra máu. “Đổi lại là ta ở vị trí ngươi ngày nay, chưa biết chắc ngươi sẽ có kết cục gì.”

Lời hắn nói chính là lời thật lòng, nếu nói mình trước đây không hận, không bất mãn, là giả, nhưng những cảm xúc này đã thông suốt rồi phai nhạt dần theo thời gian bị giam cầm, Hoàng đế thì thế nào, ngôi vị Hoàng đế thì thế nào, chẳng qua chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Dận Chân không nói nữa, đẩy cửa đi ra ngoài, Trương Khởi Lâm vội vàng đứng dậy đuổi theo.

Ra khỏi phòng, Dận Chân đi chậm lại, lạnh lùng nói: “Thái y hãy biết đường mà điều trị, nhất định phải chữa khỏi, nếu hấn gặp phải bất trắc gì, trầm quyết không tha.”

Trương Khởi Lân không biết chủ tử đột nhiên sao lại trở nên quan tâm vị gia này, lập tức luôn miệng tuân lệnh.

Về đến Tây Noãn Các, Dận Chân vẫn cảm thấy không ổn, nói không rõ cảm giác bồn chồn dưới đáy lòng là gì, dấy lên ít dự cảm chẳng lành.

Tháo xuống phật châu trên cổ tay, lẩm nhẩm tâm kinh mấy lần, lại đặt tinh thần vào phê duyệt tấu chương, nhanh chóng dời được lực chú ý.

Mãi đến lúc màn đêm buông xuống, mới nhìn thấy Trương Khởi Lân đi đến thấp giọng hỏi: “Hoàng thượng, ngài muốn dùng thiện chưa?”

Y gật đầu, đang định lên tiếng, thì thấy một thái giám vội vã chạy đến, quỳ ngoài cửa.

“Khởi bẩm Thánh thượng, tội nhân A Kỳ Na đã đi rồi.”

Năm Ung Chính thứ tư từ sau khi hạ chiếu chỉ đổi tên Dận Tự thành A Kỳ Na, Dận Đường thành Tắc Tư Hắc, Dận Chân hạ lệnh mọi người về sau cũng phải gọi hai người đó như vậy, nhưng hiện giờ nghe tiểu thái giám gọi thế, lại không hiểu sao thấy tức giận, đợi nghe được câu tiếp theo, như chết trân tại chỗ.

Sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Người, lặp lại lần nữa.”

Tiểu thái giám thấp thỏm lo sợ, vội vàng lặp lại: “Nô tài khởi bẩm Thánh thượng, tội nhân A Kỳ Na, bệnh nặng khó trị, mới vừa đi rồi.”

Gã cúi đầu quỳ trên đất đợi hồi lâu, đợi hoài không thấy người trên cao nói lời nào.

Dận Tự chỉ cảm thấy người lúc lạnh lúc nóng, lơ lơ lửng lửng, ý thức giống như bập bênh giữa không trung, hỗn độn mơ hồ.

Khắp người xương cốt đau đớn rã rời, máu không ngừng trào ra khỏi miệng, chung quanh mờ mờ truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng ồn ào từ bốn phương tám hướng ập đến, vây quanh lấy hấn.

Dường như có rất nhiều cái tay ở trên người mình loay hoay, có vẻ đang bắt mạch, rót thuốc, hoặc giả diu hấn dậy, nhưng không chân thực, thứ cảm giác này theo thời gian trôi qua, chậm rãi biến mất.

Hấn cảm giác thân thể nhẹ hững, nhẹ đến độ muốn bay lên, ngay cả đau ốm trường kỳ tra tấn hấn, cũng không còn cảm giác nữa.

Rốt cục sắp giải thoát rồi sao. Hấn suy nghĩ, khoe miệng dần dần lộ ra tươi cười.

Sống lâu vậy, một mỗi vậy, đã sớm chán nản.

Không biết ngục nương có phải đang ở tại cửu tuyền chờ hấn hay không.

Nếu có kiếp sau.

Nếu có kiếp sau, hấn chỉ cầu mong sinh ra trong gia đình bá tính bình thường, an nhàn sống qua ngày, lấy trồng trọt làm niềm vui.

Nguyện đời đời kiếp kiếp, không sinh ra trong gia đình đế vương nữa.

.

Không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy lại có rất nhiều tiếng động từ từ vọng vào tai, từ mơ hồ đến rõ ràng.

Cảm giác bay bổng không còn nữa, hấn giống như lại rơi vào thân thể, mà thân thể này hình như có ngàn cân đè lên, khe động dậy đau đớn lập tức truyền khắp cơ thể.

“Ừm.” khoe miệng không khỏi bật ra tiếng rên rĩ, hấn nhú mày từ từ mở mắt.

“Bát gia, ngài tỉnh?!” giọng nói đầy kinh hỉ từ bên cạnh truyền đến, như xa lạ lại có phần thân quen.

Hấn chậm rãi nghiêng đầu, nhìn nhìn người phát ra tiếng, vừa nhìn thấy, tim như ngừng đập.

Người nọ thấy sắc mặt hần đột nhiên thay đổi, không khỏi cũng kích động theo. “Có phải Bát gia còn thấy khó chịu không, nô tài đi gọi Thái y lại?”

“Người.” Dận Tự cố hết sức phun ra một chữ. “Người rốt cục là.”

“Nô tài là Cao Minh! Bát gia, ngài không nhớ?” Cao Minh tiếp lời, trên gương mặt trẻ tuổi tràn đầy sợ hãi.

Dận Tự há miệng thở dốc, nhìn xung quanh vài vòng, lại dừng tầm mắt trên người chính mình.

Nơi này, cơ thể này.

Sao có thể như vậy?

Rốt cục là hần còn đang ở trong mộng, hay là.

“Cao Minh.”

“Có nô tài!”

“Hiện giờ là lúc nào?”

“Chủ tử, vừa mới qua khỏi giờ sử, người phát sốt, Thái y vừa mới xem qua, nói phải nghỉ ngơi nhiều, chắc do mấy ngày qua mãi mê đọc sách nghỉ ngơi muộn, ngày mai phải đến thư phòng xin phép.”

Cao Minh lải nhải thao thao bất tuyệt, Dận Tự thì nghe đến choáng váng sợ hãi, không khỏi cắt ngang lời ông. “Niên hiệu bây giờ là gì?”

Cao Minh nghe vậy thì kinh hãi, cho rằng chắc hẳn chủ tử bị ma ám, đến cả niên hiệu cũng quên, lo sợ đáp: “Hôm nay là mừng 10 tháng 3 năm Khang Hy thứ hai mươi bảy, chủ tử, ngài.”

Dận Tự rốt cục nghe không lọt tai câu tiếp theo của ông, trong đầu ngừng lại tại khúc năm Khang Hy thứ hai mươi bảy, trong lòng cực kỳ hỗn loạn hoang mang.

Hần vậy mà quay ngược về ba mươi tám năm trước?!

Là Trang Châu mộng điệp, hay là điệp mộng Trang Châu?

Hần cho tới giờ chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ gặp phải loại chuyện hoang đường gần như quái dị nhảm nhí này, nếu chính là mộng, vậy hết thấy những chuyện bản thân từng trải qua, lại hiện lên rõ mồn một, khắc cốt ghi tâm, nếu không phải mộng, vậy hết thấy trước mắt, phải giải thích sao đây?

Dận Tự nhắm mắt lại, ngực phập phồng bất định, Cao Minh thấy dáng vẻ này của hần, không khỏi lo lắng.

“Chủ tử có phải chỗ nào không khỏe không, nô tài lại đi triệu Thái y đến!”

“Từ từ.” Dận Tự gọi ông lại, mở mắt, quan sát ông một lượt.

Cao Minh hiện tại, trẻ hơn ba mươi tám năm sau, tính theo tuổi, lúc này cũng vừa được điều tới hầu hạ hần không bao lâu, thái giám trung thành tận tâm này, về sau vẫn luôn theo mình, mãi đến lúc mình bị giam.

Dận Tự hít sâu một hơi, ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

“Ta không sao cả, người lui ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Cao Minh vâng lời lui ra, còn Dận Tự thì nằm trên giường, nghe ngoài cửa sổ lặng ngắt như tờ, rốt cục có thể tập trung suy nghĩ chuyện của mình.

Hần, từ một phế nhân chờ chết bị giam cầm, bỗng nhiên quay trở về ba mươi tám năm trước.

Năm Khang Hy thứ hai mươi bảy, hần hiện tại, mới bảy tuổi.

Kí ức đau thương, như đang hiển hiện ngay trước mắt, nhưng giờ đây bao trùm trong làn hương ấm áp, lại thấp thoáng như cảnh trong mơ.

2. Chương 2: Sơ Kiến

Trong suốt bốn mươi lăm năm quá khứ của đời người, vô số thất bại cùng gian khổ đã rèn luyện Dận Tự thành một con người hướng nội, mặc dù bề ngoài ôn hòa nhã nhặn, nội tâm lại rất ít ai có thể tiếp cận.

Giờ đây mọi thứ trở nên quý giá li kỳ, dù tận thâm tâm hấn đang nổi sóng cuộn cuộn, thì cũng chỉ thể hiện chút khiếp sợ phút ban đầu.

Nếu đây là mộng, vậy thì ở trong mộng hưởng thụ chốc lát vậy, việc gì phải ngại, hưởng hồ hấn bảy tuổi, có ngạc nường, mọi thứ dường như còn tràn ngập hy vọng.

Nếu hấn nhớ không nhầm, mừng 10 tháng 3 năm Khang Hy thứ hai mươi bảy, lúc này hấn mới đến thư phòng đọc sách chưa được hai tháng, thường xuyên vì thư pháp không tốt mà bị sư phó quở mắng, cũng vì xuất thân thấp hèn mà bị chúng huynh đệ cố ý vô tình xa lánh.

Do người phụ nữ thấp hèn sinh ra, về sau lời này từ chính miệng Hoàng a mã phát ra, giống như một bóng ma, dai dẳng bám theo hấn tới lúc tuổi già.

Chẳng qua, nếu ta là nhi tử của người thấp hèn, vậy ngài sủng hạnh người thấp hèn, thì là gì đây? Dận Tự cười lạnh trong lòng, tay bắt giác siết chặt đệm chăn dưới thân.

Ngạc nường dịu dàng, lương thiện hiểu ý người, vậy mà cuối cùng.

Nếu đúng là ông trời có mắt, cho hấn sống lại lần nữa, vậy giờ đây, hấn tất nhiên phải trân trọng khoảng thời gian chung sống cùng ngạc nường, không tiếp tục tốn công sức vào những thứ mờ ảo vô nghĩa nữa, đến nỗi về sau âm dương cách biệt, hối hận suốt đời, ngay cả gặp mặt lần cuối cùng cũng không được.

Hấn trần trở suy nghĩ lung tung về mọi thứ, đến nỗi vì mệt nhọc quá độ mà thiếp đi lúc nào không hay, mãi đến khi bị người nhẹ giọng lay tỉnh.

“Chủ tử, chủ tử!”

Hấn từ từ mở mắt, Cao Minh đang đứng bên giường.

“Đã canh mấy rồi?” Dận Tự chống tay định ngồi dậy, xoay đầu phát hiện bên ngoài mặt trời đã lên cao, không khỏi sửng sốt. “Sao không gọi ta dậy, hôm nay không cần đến Thượng Thư Phòng à?”

“Sức khỏe của chủ tử không tốt, Thái y đến xem qua, bảo phải nghỉ ngơi nhiều, nô tài đã phái người đến chỗ Huệ chủ tử cùng Lương chủ tử báo cáo chu toàn rồi, ngài hôm nay cũng không cần qua thỉnh an.”

Dận Tự suy nghĩ một lát. “Lễ nghĩa không thể bỏ, giúp ta mặc y phục, ta phải đi thỉnh an Huệ mẫu phi cùng ngạc nường.”

Tìm một cái cơ quang minh chính đại, vì hấn muốn gặp ngạc nường ngay bây giờ.

Cao Minh hơi sững sờ, vội ngăn cản. “Chủ tử, hiện tại ngài còn chưa thể rời giường.”

Thế nhưng Dận Tự đã quyết tâm, chưa kể Dận Tự của hiện tại đã không phải một hài tử mới bảy tuổi nữa, để Cao Minh có thể qua loa đôi ba câu là khuyên được.

Cao Minh không lay chuyển được hấn, đành phải phân phó thái giám tỷ nữ đem dụng cụ rửa mặt cùng y phục lên.

Khoảng nửa chung trà, Dận Tự nhìn thấy bản thân thời ấu thơ trong gương đồng, vẫn thoáng giật mình.

“Chủ tử?” Cao Minh ở bên cạnh thúc giục.

“Đi thôi.”

Thân thể còn hơi suy yếu, đi đứng không vững, đầu cũng còn chút choáng, nhưng hấn không chịu để Cao Minh công, khẽ cắn môi kiên cường chống đỡ đi tiếp.

Tuy ánh nắng tháng 3 không mấy gay gắt, nhưng đối với cơ thể của hấn lúc này mà nói đúng là khó lòng chịu được, sốt cao vốn đã hơi lùi, nhưng sau khi đi được một quãng, hấn dần cảm giác cơ thể lại bắt đầu nóng lên, đến cả ở đằng trước có mấy người đi tới, cũng chẳng có sức lực để nhìn.

“Tiểu Bát?” giọng nói trẻ con non nớt đặc biệt trong trẻo truyền đến bên tai.

Khéo sao bước chân hần lão đảo, té ngã về phía trước.

Người bên cạnh kinh ngạc la lên, kịp thời đỡ lấy hần, lại vì xung lực quá mạnh dẫn tới hai tiểu hài tử đều té xuống đất.

Dận Chân ôm người trong lòng, chỉ cảm giác hơi nóng từ trên người đối phương truyền đến gần như muốn xuyên thấu xiêm y lan khắp người y.

Sắc mặt trầm xuống, quay đầu nói với Cao Minh: “Các người hầu hạ chủ tử mình vậy đó sao?”

Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng khi khuôn mặt trẻ con kia trở nên lạnh lùng vẫn tỏa ra sức uy hiếp, chưa kể chỉ mỗi thân phận Hoàng a ca, cũng đủ khiến mọi người sợ hãi.

Cao Minh khó mà nói lên nỗi khổ trong lòng, chỉ có thể quỳ xuống nhận lỗi. “Tứ A ca, sức khỏe của chủ tử vẫn chưa tốt, để nô tài công tạm đi.”

Dận Tự tuyệt đối không thể ngờ tới, lần đầu tiên chạm mặt kẻ thù lớn nhất cả đời sau khi hần sống lại, lại tới nhanh vậy, mà còn dưới tình huống này nữa.

Những tra tấn cùng thống khổ đè nặng lên người hần, như còn thấp thoáng hiển hiện ngay trước mắt, nhưng lại rõ ràng như cơn ác mộng dài đằng đẳng, khiến hần không phân rõ được đâu là thật đâu là mộng.

Đầu càng ngày càng đau, nhin không được phát ra tiếng rên rỉ, khiến hần không cách nào nghĩ đến những thứ khác.

Dận Chân tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng ở thời cổ đại mà nói, cũng đã không còn nhỏ nhắn gì, hướng hồ trước nay giáo dục hoàng gia luôn làm người ta trưởng thành sớm, y nửa dìu nửa ôm Dận Tự, đi về phía viện A ca, Cao Minh đứng bên cạnh vội lại phụ.

Dáng người Dận Tự gầy yếu thấy rõ, Dận Chân chỉ cảm giác dìu đi cũng chẳng nặng mấy, như vậy ngược lại lãng phí thời gian, thành thử dứt khoát công hần trên lưng, dẫn tới Cao Minh vội dè thấp giọng hô: “Tứ A ca, tốt hơn hết là để nô tài làm.”

Dận Chân không để ý tới hần, công Dận Tự thẳng hướng viện A ca.

Dận Tự đầu đau như muốn nứt ra, không cách nào giãy dụa, chỉ có thể quàng cổ đối phương, đầu gục lên vai y, cảm giác tim đối phương đập thành thịch, như thể ngay cả mình cũng có thể cảm nhận được, đáy lòng càng thấy rối rắm hơn.

Hai người nửa đời sau, là kẻ thù không chết không ngừng, cuối cùng chấm dứt vào ngày mình bị bắt giam.

Trong cuộc chiến này, chết, không chỉ có hần, còn có cửu đệ, thập đệ, thê tử của hần.

Nhưng giờ đây, Dận Chân căn bản không thể nào đoán được người đang ở trên lưng mình, ngày sau sẽ cùng mình dây dưa ra sao.

Dận Tự thừa kế dung mạo xinh đẹp của ngạc nương hần, tuổi còn nhỏ đã trắng trẻo thanh tú, vừa rồi lúc nhào vào lòng Dận Chân, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, bị cơn nóng đốt đến độ nước mắt lưng tròng, thoát nhìn vụn phần khiến người yêu mến, Dận Chân vừa thấy liền mềm lòng.

“Dận Chân.” Dận Tự ý thức mơ hồ ở trên lưng y yếu ớt gọi.

“Hửm?” Dận Chân hơi hơi nghiêng đầu, cũng không tính toán việc hần vô lễ, chỉ cảm thấy bát đệ bệnh nặng quá rồi, đám nô tài để mặc hần ra ngoài càng đáng chết hơn.

Dận Tự lẩm nhẩm vài câu mà người khác không tài nào nghe rõ được, rồi lại không có động tĩnh gì, Dận Chân sợ hần ngắt xỉu, không khỏi cố đi nhanh hơn.

Bóng hai tiểu hài tử kéo dài thật dài dưới ánh nắng sớm.

3. Chương 3: Thỉnh An

Viện A ca cách chỗ này cũng không xa, nhưng Dận Chân đang công theo một người, bản thân thì còn nhỏ tuổi, đi được một hồi đã thở hổn hển, đầu đầy mồ hôi.

Đợi vào phòng ngủ Dận Tự rồi, Cao Minh vội đỡ lấy người, giúp đỡ an trí trên giường.

Nhưng Dận Tự bắt lấy y phục của Dận Chân, sao cũng không chịu buông.

Cao Minh có hơi khó xử: “Tứ A ca, này.”

“Còn không đi mời Thái y.” Dận Chân hiện tại đã có một vài dấu hiệu của đế vương mặt lạnh, gương mặt trẻ con nghiêm lại, rất có uy nghi của chủ tử.

Cao Minh vội vàng tuân lệnh, chạy ra ngoài.

Người hầu hạ Dận Tự nhìn thấy Bát A ca được công về, tay chân luống cuống, trở nên bận rộn.

Dận Chân thì thấy hơi bất đắc dĩ, giờ đọc sách ở Thượng Thư Phòng vẫn chưa kết thúc, y vì công hấn đã tốn lại không ít thời gian, nhưng Dận Tự lại giữ chặt tay áo y không buông, xem ra hôm nay chỉ có thể nghỉ học.

Dận Tự đang rất khó chịu, trong tiềm thức chỉ có thể cố nén không phát ra tiếng rên rĩ, nhưng tay lại theo bản năng bắt lấy thứ gì đó.

Dận Chân nhìn thấy bộ dáng này của hấn, cũng không nỡ gạt tay hấn ra, đành nằm xuống cạnh giường, nhỏ nhẹ dỗ dành.

Dận Tự sốt đến mơ màng, ngay cả bị đưa về lúc nào cũng không hay, chỉ cảm giác cả người vẫn lúc nóng lúc lạnh, giống như lặn lội trong nước sôi, rồi lại như rét run trong băng đá, cảm giác giống y như tình cảnh kiếp trước khi hấn sắp chết vậy.

Chẳng lẽ ta lại sắp chết nữa sao, ngay cả mặt mũi ngạt nường ta còn chưa nhìn thấy.

Hấn nghĩ ngợi lung tung, không biết mê man bao lâu, cuối cùng mở mắt, một thân đầm mồ hôi, thấm ướt cả nửa y phục.

Vừa đúng lúc Cao Minh bưng bát cháo đẩy cửa tiến vào, vừa thấy hấn liền mừng rỡ kêu lên.

“Chủ tử, ngài tỉnh rồi, quả thật làm nô tài sợ phát khiếp!”

“Ừm.”

Thấy hấn phát âm khó khăn, Cao Minh vội vàng quay đầu hướng ngoài cửa quát, “Còn không mau tiến vào hầu hạ!”

Vài tên thái giám vội vã chạy vào, giúp Dận Tự thay y phục, hầu hạ hấn ăn hết cháo, rồi giúp hấn lau sạch mồ hôi trên người, qua mấy phiên dày vò, hấn mới cảm thấy thoải mái chút ít.

“Là Tứ A ca đưa ngài về, Hoàng thượng cũng tới thăm ngài, căn dặn Thái y điều trị đàng hoàng, nghe nói ngài là vì đi thỉnh an Huệ chủ tử, còn khen ngài hiếu thuận nữa.”

Dận Tự ngắt lời Cao Minh đang mãi dông dài: “Hoàng a mã tới à?”

“Dạ phải, mới vừa đi thôi, bảo ngài trong mấy ngày tới không cần đến Thượng Thư Phòng.”

Dận Tự mím môi không nói, đáy lòng chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Hoàng a mã ngày sau trở mặt vô tình, nhưng giờ vẫn là một vị cha hiền, thuở nhỏ bản thân nhận được chút thánh quyền, đã tự cho rằng mình cũng có duyên với long ý, đặc ý vênh váo, lại quên rằng Hoàng a mã tuy là phụ thân, nhưng trước hết là Hoàng đế, đối với người ngấp nghé hoàng quyền, ông sao có thể thủ hạ lưu tình, nếu muốn trách chỉ có thể trách bản thân thật sự quá ngây thơ mà thôi.

Nếu bản thân sống hai đời người, hiển nhiên sẽ không tái phạm loại sai lầm này.

Về phần Dận Chân.

Hắn chậm chậm lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều.

Cao Minh thấy hắn chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, cũng không dám quấy rầy, lặng lẽ lui ra.

Lại qua mấy ngày nghỉ ngơi, thân thể cuối cùng cũng khỏe, trời vừa qua giờ sữa, hắn đã thay y phục rửa mặt xong xuôi, đến Chung Túy Cung thỉnh an Huệ Phi.

Vì ngạc nương của mình địa vị rất thấp, Dân Tự trước lúc sáu tuổi, đều do Huệ Phi nuôi nấng, theo quy chế của Thanh triều thì hắn phải phụng dưỡng bà như mẫu phi.

Huệ Phi nhìn thấy Dân Tự, vội kéo hắn lại kiểm tra toàn diện, bên thì đau lòng nói: “Vẫn gầy đi không ít, chiều học xong rồi thì đến đây, ta sai người làm mấy món ngon cho con.”

Tuy Huệ Phi không chăm sóc Dân Tự chu đáo như với con ruột là Đại A ca, nhưng tính ra cũng không tệ, ngày sau Đại A ca bị giam, Dân Tự vẫn đón bà về phủ để phụng dưỡng, tình cảm hai người khá hòa thuận, do nợ tình nghĩa này, nên dù sau này đại ca nhờ hắn làm không ít chuyện, hắn cũng chỉ xem như báo ơn, không hề than phiền.

Gặp lại Huệ Phi trẻ trung của mấy mươi năm trước, trong lòng hắn xúc động vô vàn, đương nhiên vẫn không quên lễ nghi, trên khuôn mặt nhỏ tròn trịa gắn đôi con ngươi đen óng như ngọc lưu ly, khi cười thì hai má hiện lên lúm đồng tiền, nhưng lại hành lễ theo đúng quy tắc, người đứng bên cạnh nhìn thấy không hề cảm thấy, ngược lại thêm phần đáng yêu.

Huệ Phi vội cản hắn lại, cười lấy khăn lau đi mồ hôi trên trán hắn. “Được rồi, được rồi, ở chỗ ta không cần nhiều quy tắc vậy đâu, thấy con bị bệnh một trận, tỉnh rồi ngược lại như một ông cụ non ấy, mau đi thỉnh an ngạc nương con đi.”

Ngạc nương mà Huệ Phi nói, chính là thân mẫu của Dân Tự – Lương Quý nhân.

Dân Tự cố nén kích động trong lòng, bởi Huệ Phi nói tiếp đôi ba câu, rồi mới đi tới chỗ của Lương Quý nhân.

Ngạc nương của hắn thân phận có hạn, lúc này còn chưa được phong phi, đương nhiên cũng không có tẩm cung riêng, sống cùng Huệ Phi tại Chung Túy Cung, nên chẳng đường phải đi cũng không xa.

Lương Quý nhân là một nữ tử dịu dàng lương thiện biết nhún nhường, xuất thân thấp kém về sau kỳ ngộ được Hoàng đế để ý, hết thấy đều định sẵn bà tứ cố vô thân trong hậu cung này, chỗ dựa của bà chỉ có sự sủng ái của Hoàng đế cùng cung cách hành sự cẩn trọng của mình.

Kỳ vọng duy nhất trong đời nàng, chính là Dân Tự trước mắt.

Chỉ là khi đó Dân Tự chẳng hề thấu hiểu nỗi lòng của bà, trong đầu chỉ nghĩ phải thế nào để lên làm Thái tử thậm chí Hoàng đế, ngạc nương của mình mới có thể mở mày mở mặt.

Theo dòng thời gian trôi, khi hùng tâm năm nào của mình bị năm tháng dày vò vỡ nát, hắn mới hiểu được tâm nguyện ngày xưa của ngạc nương, chỉ mong hắn bình an, vô ưu vô lo.

Nhìn thấy Dân Tự đến, trong mắt Lương Quý nhân không giấu được vui sướng, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, chỉ lo gặp phải miệng lưỡi người đời, Dân Tự thấy thế, lòng cũng âm ỷ chưa xót.

“Không sao thì tốt rồi, đi thỉnh an Huệ mẫu phi của con chưa?” giọng giống như người, nhỏ nhẹ cảm xúc.

Dân Tự rốt cục nhìn không được, nhào vào lòng Lương Quý nhân, ôm chặt bà, giọng đầy sầu muộn: “Thỉnh an rồi.”

Lương Quý nhân thấy hơi ngạc nhiên, con bà trước giờ tính tình khép kín, thậm chí có phần nhạy cảm, rất ít khi làm ra hành động thế này, nhưng lại cảm thấy như rất uất ức, không khỏi vươn tay xoa đầu hắn.

“Gì thế này, đã lớn vậy rồi, còn học theo người ta làm nũng.”

“Ngạc nương, con nhớ người.” hắn cố nén nghẹn ngào, tham lam hít vào hương vị trên người Lương Quý nhân, ấm áp cùng thân thiết xa cách lâu ngày, khiến hắn suýt rơi lệ.

“Đứa ngốc.” Lương Quý nhân than một tiếng, không tiếp tục hỏi nữa.

Mẫu tử hai người trò chuyện gần nửa canh giờ, Dận Tự hỏi han nếp sống hàng ngày của nàng, có bình an không, sợ ngạc nương ở đây bị ủy khuất, ầm ứ trong lòng, trước nay tuy rằng hắn luôn hiếu thuận, nhưng cũng ít khi chú ý những chi tiết này, nếu giờ trời cao đã ban cho hắn một cơ hội nữa, tất nhiên muốn bồi thường lại đủ cho nàng.

Lương Quý nhân thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn mừng, bà tưởng rằng nhi tử cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Triều Thanh chú trọng con quý nhờ mẹ, xuất thân của mình không thể mang lại ưu thế gì cho con, chỉ có thể cố không biến thành chướng ngại vật của nó mà thôi.

Rời khỏi chỗ Lương Quý nhân, Dận Tự đi thẳng đến Thượng Thư Phòng.

Sư phó của Thượng Thư Phòng chia làm hai phe Mãn Hán, lại chọn một trong hai vị Đại học sĩ Mãn Hán làm tổng sư phó, ngoài ra còn có sư phó Hán văn, cùng sư phó Mãn Mông, Khang Hy thành tài dưới sự yêu cầu nghiêm khắc của tổ mẫu, vậy nên đối với việc dạy dỗ con cái cũng đặc biệt nghiêm khắc, thân là Hoàng a ca, không chỉ phải tinh thông ba loại văn tự Mãn Mông Hán, còn phải biết về cưỡi ngựa bắn cung, có thể nói từ lúc rạng sáng ba giờ đến đêm hôm bảy giờ, cơ bản đều chìm lún trong đồng bài vở, ngay cả Hoàng thái tử cũng không ngoại lệ.

Dận Tự từng lớn lên trong hoàn cảnh đó, nên đã quen với cuộc sống như thế hơn ai hết, vốn vẫn có thể tiếp tục nghỉ ngơi thêm ít ngày, nhưng hắn không muốn để lộ sơ hở, thân thể vừa tốt hơn đã lập tức đi trình diện.

Lúc hắn đến thư phòng hãy còn sớm, nhưng đã có không ít người ngồi, Tam A ca Dận Chỉ, Tứ A ca Dận Chân, Ngũ A ca Dận Kỳ, Thất A ca Dận Hữu, cùng với cấp cấp châu tử của bọn họ.

(cấp cấp châu tử: ấu phó hay tiểu nam hài)

Đại A ca đã trưởng thành, bắt đầu tham dự triều chính, Thái tử thì có hai người Trương Anh cùng Lý Quang Địa dạy riêng, không học cùng họ, giữa những người này, Dận Tự là nhỏ nhất.

Hắn đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng trên người Dận Chân.

Dận Chân đang nhìn hắn, hai người bốn mắt giao nhau, Dận Tự chợt nhớ lại chuyện ngày đó mình nóng đốt người túm chặt người ta không buông, lại bỗng nhớ đến cảnh tượng kiếp trước bị Dận Chân tra tấn đến chết, thấy rất loạn, không biết nên dùng thái độ nào đối xử với người này.

Dận Chân thấy hắn có vẻ không được tự nhiên đứng như trời trồng, trông đúng là đáng yêu, không khỏi nhẹ giọng chào hỏi: “Tiểu Bát, còn không mau vào đi, sắp đến giờ dần rồi.”

Dận Tự định thần lại, đi đến chỗ của mình ngồi xuống, lúc đi ngang qua Dận Chân, đè thấp giọng nói lướt một câu: “Cám ơn tứ ca.” hắn biết bây giờ không thể nào giận chó đánh mèo những chuyện chưa xảy ra lên người Dận Chân mới mười tuổi, nhưng nào có ai ngờ người huynh trưởng ôn hòa này, sẽ có ngày biến thành thế kia chứ?

Lúc này Dận Tự chỉ nghĩ phải bay lại bóp cổ Dận Chân, hung hăng chất vấn.

Một tia lý trí còn sót lại đã ngăn cản xúc động không ngừng dấy lên trong lòng hắn, đi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Dận Chân thấy hắn cúi đầu, chỉ tưởng rằng hắn đang ngượng, tự định ninh rằng, do thân phận của mẫu thân đã khiến đệ đệ phải chịu nhiều xa lánh trong đám A ca.

Chính y cũng do cung nhân sinh ra, thân mẫu lúc ấy thấp hèn không thể tự mình nuôi nấng, vừa hay Đông Quý phi không có con, nên nhận nuôi nấng y, thành ra trong số các A ca, ngoại trừ Thái tử cùng Thập A ca thì y có thân phận cao nhất, nhưng Dận Tự thì không may như vậy, Huệ Phi cũng chỉ là thứ phi, luận thân phận không sánh bằng Đông Quý phi, huống hồ nàng cũng có con, không thể nào toàn tâm toàn ý đối đãi với Dận Tự như Đông Quý phi được.

Dận Chân trưởng thành sớm, từ lâu đã hiểu rõ thiệt hơn từ các mối quan hệ, giờ liên tưởng đến tình cảnh sốt cao mấy ngày trước của Dận Tự, bỗng nảy sinh một thứ cảm giác gần gũi đồng bệnh tương lân, nhưng

lúc này lại không thích hợp nói chuyện, trong đầu chỉ nghĩ lát hồi hết giờ nhất định phải lòi đệ đệ đi tâm sự một chập.

Không biết những suy nghĩ trong đầu Tứ A ca lúc này, toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt vào bảng chữ mẫu trước mắt.

Giờ dần sư phó vẫn chưa đến, là thời gian chúng Hoàng tử đọc sách luyện chữ, đối với Dận Tự mà nói, nội dung trong sách vốn không thành vấn đề, chỉ là nhìn đến nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo trên tờ giấy tuyên thành, hắn không khỏi nhớ lại thư pháp cực tồi thuở bé của mình, lại không chịu chăm chỉ luyện tập, mỗi lần Khang Hy kiểm tra việc học của mọi người, hắn thậm chí còn nhờ người viết hộ để lừa dối qua cửa, giờ nhớ lại những chuyện này, lại phảng phất như từ kiếp trước.

À, không phải đúng là kiếp trước sao, hắn khe khẽ cười khổ, nhắc bút lông lên.

Giữa lúc đó đột nhiên nhớ lại thuở nhỏ, chỉ bằng cơ thể non nớt hiện tại, nhắc cao cổ tay là không thể nào, chỉ đành ngồi thẳng thả lỏng, hít thở tập trung, từng nét từng nét, từ tốn viết, cảm giác dần dần tốt hơn, tuy có thể khẳng định không đạt được tiêu chuẩn như ngày trước, nhưng tốt xấu gì cũng không đến nỗi khó coi như quá khứ.

Dận Tự luyện hồi lâu, nhưng vì phải ứng phó lát nữa sư phó khảo bài, lại cầm sách lật qua lật lại.

Trên bàn có bày vài quyển, có «Luận ngữ», «Lễ kí», «Mạnh Tử», «Đại học», từ cách đây mấy năm thì Dận Tự đã sớm không còn nhớ rõ lúc bảy tuổi sư phó thường thích hỏi quyển nào rồi, chỉ đành lật ra xem hết để tăng thêm ấn tượng, cái này thì chẳng bao giờ sai, may mắn hắn vẫn chưa quên hết đóng sách này, mỗi tháng chung quy vẫn dành chút thời gian ra xem.

Trong thư phòng tiếng đọc sách vang lên lạnh lạnh, ai ai cũng nắm bắt thời gian ôn tập bài của mình, để tránh khi bị hỏi đến thì lúng túng, điển tịch trọng điểm để học tập ở mỗi giai đoạn tuổi tác không giống nhau, lúc sư phó khảo bài cũng sẽ căn cứ theo tuổi tác của A ca để quyết định độ khó.

Dận Tự lật xem tất cả sách một lượt, đang lúc chán đến phát ngán, thì bất gặp Cố Bát Đại đang đi vào.

4. Chương 4: Đèn Thư Phòng

Nhìn từ cái tên Cố Bát Đại thì có vẻ rất giống người Hán, nhưng thật chất là người Mãn gốc.

Ông họ Y Nhĩ Căn Giác La, thuộc Tương Hoàng Kỳ Mãn Châu, là nhân tài kiệt xuất trong số người Mãn Thanh triều, hơn nữa tinh thông cả ngôn ngữ Mãn Hán, học thức uyên bác, rất được Khang Hy trọng dụng, năm Khang Hy thứ hai mươi ba, lên làm sư phó Thượng Thư Phòng, giảng dạy Hoàng tử học hành.

Người này ngay thẳng thanh liêm, Dận Tự cũng rất bội phục ông. Ông vừa bước vào, thư phòng lập tức trở nên yên ắng, mọi người đứng lên, hành lễ với ông, Cố Bát Đại cũng cúi người chấp tay trả lễ.

“Hôm nay chúng ta học tiếp «Lễ kí», bắt đầu từ ‘Phát lự hiên, cầu thiện lương, túc dĩ du văn, bất túc dĩ động chúng’.” Cố Bát Đại cầm sách bắt đầu đầu đọc chậm chậm, mọi người mở sách, nghe ông giảng giải một lần, rồi cùng ngâm theo nguyên văn một lần, cứ thế tuần tự lặp đi lặp lại, kiếp đọc sách của Hoàng a ca chính là buồn tẻ vậy đấy.

Dận Tự đã trải qua từ sớm, lúc này lặp lại lần nữa, dù không quen lắm, nhưng vẫn cố chuyên tâm lắng nghe, nhưng suy nghĩ thì lại ngoan cố bay đến trên người Dận Chân.

Thật không ngờ Cố Bát Đại mắt nhìn tứ phía, đã sớm theo dõi Dận Tự đang phiêu đảng chốn nào, thỉnh linh ngừng đọc.

“Cớ sao tinh thần Bát A ca lại lơ đãng như thế, hay sức khỏe vẫn chưa bình phục?”

Dận Tự bị hỏi giật mình định thần lại, nhìn đến chúng A ca ngoại trừ Dận Chân, Dận Kỳ, còn lại đều là biểu cảm chờ xem kịch vui.

Đặc biệt là Tam A ca Dận Chỉ, ý là người xuất chúng nhất trong mọi người ở lớp, thấy Dận Tự bị dả kích, trong lòng càng thêm hả hê.

Chỉ có cấp cấp châu tử bên cạnh Dận Tự là mặt mày đờ đăm, than thầm bản thân đúng xui xẻo.

Thông lệ Đại Thanh, khi Hoàng tử đọc sách phạm lỗi cần bị trách phạt, trước nay là do người bên cạnh lãnh hộ.

Dận Tự lấy lại bình tĩnh, đứng dậy thi lễ, rồi mới nói: “Vừa nãy con đang suy ngẫm mấy câu nói của Cố sư phó ‘ngọc bất trác, bất thành khí, nhân bất học, bất tri đạo’, nhất thời thất thần, vẫn mong Cố sư phó thứ lỗi.”

Hắn phát âm từng chữ rõ ràng, giọng nói nhỏ nhẹ êm dịu, tuổi còn nhỏ mà làm ra dáng vẻ người lớn, đáng yêu lại thân thiện, làm người ta không cách nào nảy sinh ác cảm.

Cố Bát Đại thần sắc dịu đi trông thấy, nói: “Vậy không biết Bát A ca ngộ ra đạo lý gì?”

Dận Tự nào ngộ ra đạo lý gì, chẳng qua là ứng phó tạm thời, thuận miệng bịa chuyện, may mà hắn sớm đã không phải là Dận Tự thuở xưa, suy nghĩ chớp nhoáng, liền nói: “Đệ tử vừa nãy đang nghĩ, nghe nói Thái tổ Hoàng đế năm xưa cưỡi trên lưng ngựa đánh khắp thiên hạ, rất nhiều sách lược đều từ «Tam Quốc Diễn Nghĩa», có thể thấy độ quan trọng của học vấn, vậy hiện tại ta cần chuyên tâm cố gắng học những thứ này, về sau có thể giống như Thái tổ Hoàng đế rong ruổi sa trường, vì Hoàng a mã khai cương thác thổ.”

Lời này mang theo ba phần hào khí, bảy phần trẻ con, vô cùng phù hợp với những lời hắn có thể nói ở độ tuổi này, vậy nên Cố Bát Đại cũng không tức giận, vuốt râu đang định lên tiếng, thì nghe thấy một tiếng cười hòa nhã từ ngoài cửa truyền đến.

“Ồ, tuổi nhỏ, chí khí thật không nhỏ, con nói trầm nghe, lãnh thổ Đại Thanh ta rộng lớn, còn cần khai cương thác thổ sao?”

Người mới vừa vào phòng, người trong phòng tức thời quỳ xuống.

“Tham kiến Hoàng thượng!”

“Tham kiến Hoàng a mã!”

Ngạc nường gặp rồi, Tứ A ca cũng gặp rồi, vậy nên khi nhìn thấy Khang Hy, tâm tình đã không còn kích động như trước nữa.

Vấn đề Khang Hy vừa nêu, hiển nhiên là nhằm vào lời của hắn, hắn suy nghĩ trong chốc lát, rồi nói: “Hồi Hoàng a mã, Đại Thanh ta tuy rằng lãnh thổ rộng lớn, nhưng tứ phía không phải không có kẻ địch như hổ rình mồi, nhi thần vì quốc gia cố hết phần lực non yếu.”

Khang Hy nhướng mày cười nói: “Ồ? Dựa vào thân thể này của con, mà muốn ra chiến trường, vậy từ giờ trở đi hãy chuyên tâm luyện tập cưỡi ngựa bắn cung mới là chuyện nên làm.”

Dận Tự ban đầu chỉ tính ứng phó vấn đề của Cố Bát Đại, cũng không ngờ tới Khang Hy xen vào, lập tức gạt đầu đồng thuận, ai ngờ Khang Hy vẫn chưa bỏ qua, thông thả đi đến chỗ hắn, dọc đường thuận tiện kiểm tra việc học của mọi người, vừa đi tới trước bàn của hắn, lật xem bảng chữ mẫu trên bàn.

“Đây là do con viết? Tiến bộ không ít.”

“Tạ ơn Hoàng a mã khích lệ, nhi thần còn cần phải học hỏi nhiều hơn.” Dận Tự cúi đầu đứng thẳng, lòng mi rủ xuống làm người khác không thể nhìn rõ nét mặt lúc này.

Đúng là vị thiên cổ minh quân trong miệng thần dân này có chút sủng ái mình, nhưng cũng chính một tay ông đẩy mình vào địa ngục, giờ phút này Dận Tự hiển nhiên sẽ không dễ dàng bị mặt nạ hiền hòa của Khang Hy mê hoặc thêm lần nữa, nhưng hắn cũng hiểu rõ, lúc các con còn nhỏ, quả thật Khang Hy đã ký thác kỳ vọng rất lớn vào chúng.

Còn như biến cố về sau, chỉ có thể nói rằng, ở trước mặt hoàng quyền, chỉ có thắng thua, không có phụ tử huynh đệ.

“Bị bệnh một trận, ngược lại như trưởng thành hơn nhiều.” chỉ mới ba lăm ba sáu, để vương sinh lực dồi dào, lúc này gương mặt mang theo từ ái, hỏi thăm từng chút một giờ học của đám con, lại đặc biệt khích

lệ Dận Tự, chào hỏi Cổ Bát Đại đôi câu, rồi mới đi khỏi Thượng Thư Phòng, phỏng chừng là muốn đi xem Thái tử.

Chúng Hoàng tử thăm thử phào nhẹ nhõm.

Đối với việc Hoàng phụ sắp kiểm tra, họ vừa phấn khích vừa thấp thỏm, rất sợ bị lạnh nhạt, lại càng lo mình trả lời không được sẽ bị trách phạt.

Dận Tự đương nhiên hiểu rõ tâm tình của mọi người, cách đây không lâu, hắn đã từng như vậy.

Chỉ là hắn của hiện tại, sớm đã không còn trông mong cùng hăng hái.

Thế sự xoay vần, linh hồn trong thân thể này, đã già nua từ lâu, không còn thanh xuân nữa.

Đợi đến lúc chấm dứt một ngày học hành buồn tẻ, đã là giờ thân buổi chiều rồi.

Mọi người mang theo gương mặt uể oải rời khỏi Thượng Thư Phòng, Tam A ca Dận Chỉ, Ngũ A ca Dận Kỳ, Thất A ca Dận Hữu đều tách ra tự mình đi thỉnh an ngọc nương, Dận Tự thì đã đi từ sáng sớm, đang nghĩ xem có nên đi gặp ngọc nương không, rồi lại sợ mang tới phiền toái không cần thiết cho bà, đang lúc do dự, thì gặp Tứ A ca đi lại.

“Tiểu Bát, sức khỏe của đệ đỡ hơn chưa?”

Dận Tự gật đầu, cổ hết sức trưng ra biểu tình thoát nhìn tự nhiên hơn chút. “Cám ơn Tứ ca, đã khỏe lắm rồi.”

Hắn chẳng muốn nói chuyện, Dận Chân cũng không phải người nói nhiều, giữa hai tiểu hài tử thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

“Ừm. . . .” Dận Chân muốn nói lại thôi, Dận Tự lần đầu tiên trông thấy nét mặt khó xử này của y, thuở xưa các huynh đệ lớn lên bên nhau, quan hệ giữa hắn và Dận Chân cũng không xem là rất thân, căn bản sẽ không rảnh đi chú ý những chi tiết này, giờ nhìn thấy, lại khó mà đem hài tử này cùng vị huynh trưởng trở mặt vô tình mai sau trùng lặp lên nhau.

“Thế đệ có muốn cùng huynh đi thỉnh an Đông ngọc nương không?” thấy bộ dạng Dận Tự chẳng mấy thích thú, y vội bổ sung một câu: “Chỗ Đông ngọc nương có điểm tâm ngon miệng.”

Đi hay không đi?

Nếu nói không đi, người tứ ca hẹp hòi có thù tất báo này có khi nào sẽ ghi hận trong lòng, sau này lớn lên tìm cơ hội trả thù hắn không?

Nếu nói hiện giờ trên đời này ai hiểu rõ Dận Chân nhất, vậy nhất định không phải Dận Tự thì còn ai vào đây.

Hắn thoáng do dự, rồi mới gật đầu: “Được.”

Dận Chân cực kỳ cao hứng, đây là lần đầu tiên y chủ động mời người khác, tuy trước nay quan hệ giữa y cùng các huynh đệ khác đều nhạt như nước ốc, nhưng điều đó không có nghĩa y không có tình cảm.

Thứ nhất, y là dưỡng tử của Đông Quý phi, ngoại trừ Thái tử cùng Thập A ca ra thì y chính là A ca có địa vị cao nhất, hiển nhiên khó trách việc tồn tại khoảng cách với các A ca khác.

Thứ hai, tính tình y giống như thân mẫu Ô Nhã thị, trời sinh lạnh nhạt, sẽ không chủ động bày tỏ niềm nở với người khác, dù là huynh đệ tỷ muội, y cũng có kiêu hãnh cùng kiên trì của bản thân. Đúng là vì thế, hơn nữa về sao thân mẫu ưu ái ấu tử Thập Tứ A ca Dận Trinh, tình cảm đối với y đến nỗi gần như nhìn mà không thấy, mới có thể khiến cho tình mẫu tử sau hơn mười năm trở nên xa cách.

Mà đối với Dận Tự, hắn do chuyện lần trước hắn bị sốt được y đưa về, nên chí ít trong mắt Dận Chân, địa vị người đệ đệ này khá đặc biệt hơn.

Đương nhiên đây cũng chỉ là một nhận định theo kiểu tiểu hài tử thôi, nhưng đối với Dận Chân có phần lầm lì mà nói, Dận Tự bằng lòng có ý nghĩa tương tự như tình hữu nghị giữa hai người đã bước đầu thành lập.

Dận Chân rất tự nhiên dắt tay Dận Tự, Dận Tự thoáng cứng đờ, nhưng không giạt ra.

5. Chương 5: Mẫu Tử

Đông Quý phi nhìn thấy Dận Chân đi chung với Dận Tự thì rất vui vẻ, vội phân phó trù phòng riêng của mình chuẩn bị điểm tâm thiện thực, còn giữ chúng lại dùng bữa.

Bà không có con cái, từng sinh một con gái, lại chết yếu vào một tháng sau, Khang Hy đối với bà vừa tôn trọng mà vừa yêu, thương xót bà không có con, nên ôm con của cung nhân Ô Nhã thị đến cho bà nuôi nấng, Dận Chân cùng bà, có gần mười một năm tình mẫu tử.

Chuyện này Dận Tự cũng biết, cũng biết không lâu sau vị Đông Quý phi này sẽ qua đời, trong lòng đối với việc vị Hoàng quý phi thoải mái độ lượng, đối nhân xử thế công bằng này mất sớm, vừa thương xót vừa tiếc nuối.

“Hiếm khi thấy con dẫn theo huynh đệ tới đây, Dận Tự, đến, lại đây với ta.” Đông Quý phi thoáng liếc qua Dận Chân, trong lòng vui mừng, lại mỉm cười ngoắc Dận Tự qua.

Dận Tự mới vừa đi đến trước mặt Đông Quý phi, đã bị bà kéo lại gần, tỉ mỉ xem xét.

“Nghe nói con mới vừa bị bệnh, chẳng trách gầy như vậy, hôm nay con cứ cùng tứ ca của con dùng bữa ở đây đi, bên Huệ Phi để ta lo.”

Dận Tự vội vàng gật đầu hành lễ, trưng ra nụ cười, phối hợp làm ra dáng vẻ cao hứng của tiểu hài tử, Đông Quý phi nhìn hân, khe thở dài rồi sờ sờ đầu hân, không nói gì.

Bữa cơm chiều này thật sự ăn rất vui, ba người tuy rằng nói ít, không khí lại rất hòa hợp, hơn nữa Đông Quý phi thỉnh thoảng gấp thức ăn cho họ, ấm cúng hòa thuận, rất có hơi hướng niềm vui sung túc, Dận Tự đột nhiên nhớ tới kiếp trước khi mình còn nhỏ, dường như chưa từng hưởng thụ loại vui thích này, dù có, cũng chỉ là ở trước mặt Huệ Phi nom nớp lo sợ dùng bữa, khi đó tuổi nhỏ nhạy cảm, nói cũng không dám nói nhiều.

Đáy lòng dâng lên chua xót, vội vàng vui đầu ăn để che giấu, hân cảm giác dường như thời gian quay ngược khiến cảm xúc của mình cũng theo đó thấp thỏm, trở nên dễ bị ảnh hưởng hơn xưa.

Dùng thiện xong, Đông Quý phi nhắc nhở: “Dận Chân, mau đi thỉnh an ngọc nương con đi.”

Dận Chân rõ ràng mang chút không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu ưng thuận, kéo Dận Tự ra Cảnh Dương Cung.

Dận Tự đương nhiên biết tại sao y không tình nguyện, Dận Chân lúc này vẫn chưa đạt tới cảnh giác hỉ nộ không lộ, đôi khi ý nguyện quá mức mãnh liệt cũng sẽ không tự chủ được mà biểu hiện ra mặt, điều này làm Dận Tự cảm thấy có chút buồn cười.

Ô Nhã thị vào năm Khang Hy thứ hai mươi lăm thì được tấn phong làm phi, hiệu Đức Phi, ngụ tại Vĩnh Hòa cung.

Nhưng nếu so sánh thì Đông Quý phi vẫn có địa vị cao hơn, hơn nữa Đông Quý phi lại là dưỡng mẫu của Dận Chân, luận cấp bậc lễ nghĩa, Dận Chân mọi chuyện lấy bà làm đầu, cũng phải thôi.

Trên đường đi gặp Đức Phi, Dận Chân đi rất nhanh, kéo theo cái tay nhỏ của Dận Tự mà không thèm quay đầu lại nhìn, chỉ khổ cho đám cấp cấp châu tử cùng thái giám đằng sau, đuổi theo đến thở hổn hển.

“Tứ ca.” giật giạt tay áo y, Dận Tự mở miệng, “Huynh đi chậm chút.”

Thân thể hân vốn trời sinh gầy yếu, lại vừa bệnh nặng mới khỏi, thật sự có phần theo không kịp bước chân của Dận Chân.

Dận Chân quay đầu lại thấy sắc mặt hân vì đi nhanh mà ửng hồng, không khỏi thả chậm cước bộ.

Dận Tự bước nhanh mấy bước sóng vai cùng y, nhỏ giọng nói: “Tứ ca nên vui vẻ chút, Đức Phi nương nương là ngọc nương của huynh.”

Hắn gián tiếp nhắc nhở Dận Chân, dù trong lòng không vui, cũng không nên biểu hiện ra ngoài, không chỉ có Đức Phi thấy sẽ mất hứng, truyền ra ngoài cũng sẽ bị người đàm tiếu.

Dận Chân thông minh trưởng thành trước tuổi, hiển nhiên hiểu ngay, gật đầu rồi siết chặt tay Dận Tự, “Huynh biết rồi, Tiểu Bát.” vừa đi còn vừa ngoảnh đầu lại dặn dò hắn, “Đệ cũng nên cẩn thận hơn.”

Độ ấm của lòng bàn tay kia ấm áp đến gần như rướm mồ hôi, Dận Tự thoáng sửng sốt, đáy lòng dâng lên một cảm giác không tên.

Hành trình đi Vĩnh Hòa Cung quả nhiên không mấy vui vẻ, Đức Phi vừa mới sinh Thập Tứ A ca Dận Trinh chưa tròn ba tháng, lúc hai người họ đi vào thỉnh an, Đức Phi đang ôm hài tử, cười từ ái dịu dàng, ma ma và cung nữ đứng một bên.

Hai người đi vào nhìn thấy một màn như vậy, ấm áp giữa Đức Phi cùng Dận Trinh khiến họ có một loại cảm giác lỗi nhịp như đột nhiên chen chân vào.

Quả nhiên, Đức Phi nhìn thấy chúng, nhất là lúc nhìn đến Dận Chân, tươi cười trên mặt lập tức phai đi.

Đương nhiên không có khả năng đuổi người hay xảy ra trường hợp kịch liệt gì khác, nhưng sự im ắng giữa hai mẫu tử, lễ nghi chu toàn vừa khách khí vừa xa lạ, đến cả Dận Tự nhìn thấy cũng mất tự nhiên.

Hắn chưa từng cùng Dận Chân đến thỉnh an Đức Phi, chỉ duy một lần kiếp trước khi Dận Chân đang cơ, Đức Phi cự tuyệt không chịu nhận phong hiệu Hoàng thái hậu, hắn mới mang theo quần thần tới khuyên bảo, khi đó hắn biết rằng quan hệ giữa hai mẫu tử này vốn đã như nước với lửa, lại không ngờ rằng rạn nứt đó đã bắt đầu từ đây.

Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, nhìn thấy Dận Chân mặt ngoài thì không biểu hiện gì, ánh mắt lại biểu lộ uất ức khó chịu, Dận Tự không khỏi thầm thở dài, nói ra thì hắn cùng ngạc nường chung sống hạnh phúc hơn xa Dận Chân.

Ra khỏi cửa cung, Dận Chân vẫn im lặng, cũng không kéo tay Dận Tự nữa, tự mình bước đi, bóng lưng nhỏ bé kiêu ngạo mà cô độc, dưới ánh trăng sáng tỏ kéo dài, dài mãi.

Dận Tự thoáng mềm lòng, tiến lên hai bước giữ chặt tay y, thấp giọng gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân vẫn cúi đầu lặng im không đáp.

“Người không thể nào thập toàn thập mỹ, huynh có Đông nường nường thương huynh như vậy, có được tất có mất, huống hồ thời gian huynh với Đức Phi nường nường bên nhau quá ít, hơi xa lạ cũng đành chịu, về sau huynh đến thỉnh an bà nhiều hơn, tự nhiên sẽ tốt đẹp thôi.”

Dùng giọng nói trẻ thơ nhỏ nhẹ êm ái nói ra câu an ủi như ông cụ non, chính hắn cũng thấy buồn cười, biểu tình của Dận Chân thoáng thả lỏng, ngẩng đầu liếc nhìn Dận Tự rồi lại cúi đầu, nhưng không gạt tay hắn ra.

Thuần túy là cái kiểu tiểu hài nhi giận dỗi, làm cho Dận Tự bật cười thành tiếng, bất giác giơ tay lên xoa đầu y, “Được rồi, tức giận sẽ không lớn được.”

Dận Chân trừng mắt nhìn chằm chằm hắn. “Không biết lớn nhỏ, huynh là tứ ca của đệ.”

Dận Tự cố tình chọc y cười nên học theo bộ dạng của Hoàng Vượng thuở nhỏ khi cùng hắn chơi đùa, thè lưỡi, làm mặt quỷ. “Ca ca còn cần đệ đệ an ủi, thật đáng xấu hổ!”

Hai người đùa giỡn một hồi rồi tự ai về chỗ nấy, dù sao sáng sớm mai còn phải đi học.

Dận Tự nằm ở trên giường, làm sao cũng không ngủ được.

Khi thì nhớ tới ân oán kiếp trước, khi thì nhớ lại chuyện vừa rồi, một hồi thì cảm thấy kiếp trước đã rất xa xôi, một hồi lại cảm thấy bản thân dễ mềm lòng quá mức, còn đối xử tốt với Dận Chân như vậy.

Chẳng lẽ phải lập mưu tính kế, lại đi cướp đoạt vị trí đó, sau đem Dận Chân chà đạp dưới chân, như vậy mới gọi là báo thù sao?

Ý niệm này chợt thoáng qua trong đầu lại bị hấn bác bỏ ngay lập tức, có một số việc sai một lần là đủ rồi, hấn không muốn sai thêm lần nữa.

Vô luận thế nào, không thể để ngạc nương cùng bọn cữu đệ giẫm lên vết xe đổ lần nữa, bị mình liên lụy.

Thở dài, không nghĩ ra thì tạm thời không nghĩ nữa, thời gian còn dài, một đời người, hấn phải cẩn thận, không đi làm những chuyện tranh đoạt ngu xuẩn, cũng sẽ không nghịch vậy rồng lần nữa.

6. Chương 6: Chí Hướng

Ngày thứ hai, Dận Tự như thường lệ đi thỉnh an Huệ Phi nương nương và ngạc nương trước rồi mới tới thư phòng.

Hôm nay đi có hơi sớm, ngoại trừ hấn ra thì chưa có ai đến.

Dận Tự đi tới chỗ của mình ngồi xuống mở bản chữ mẫu ra, bắt đầu viết phỏng theo.

Trong số những người trạc tuổi nhau, sao cũng không thể để bản thân trở thành người viết chữ quá mức khó coi mất mặt.

Vì chữ Dận Tự viết thật sự quá tệ, Khang Hy còn đặc biệt phái Hà Trác thành danh nhờ thư pháp đi làm thị đọc của hấn, dạy hấn tập viết, mà lúc này Hà Trác đi vắng, Dận Tự loáng thoáng nhớ hình như hấn có việc riêng xin nghỉ một thời gian nên cũng không hỏi nhiều.

(thị đọc: là người hầu hạ để vương đọc sách luận học hay giảng dạy Hoàng tử đọc sách)

Thời gian cứ thế dần trôi, bất tri bất giác hấn đã đặt toàn bộ tinh thần vào việc viết chữ, dù sao lúc này bốn phía không bóng người, hấn không cần phải giả vờ như còn chấp chừng, vớt bản chữ mẫu sang một bên, bắt đầu viết theo cảm tính, dần dần có bóng dáng kiếp trước sau khi khổ luyện, nhưng hiện tại tuổi còn nhỏ tay viết chưa bao lâu đã thấy mỏi nhừ, Dận Tự xoay xoay cổ tay đang định tiếp tục, bên tai thỉnh thoảng truyền tới một giọng nói: “Tiền bộ không ít đấy.”

Dận Tự trong lòng giật bắn, bút lông khẽ run, thiếu chút nữa làm rơi mực xuống giấy Tuyên Thành, không kịp suy nghĩ đã vội đặt bút xuống hành lễ.

“Hoàng a mã vạn an.”

“Đứng dậy đi.” Khang Hy gạt đầu rút ra tờ giấy trên cùng, cẩn thận ngắm nghía. “Trẫm còn tưởng mấy ngày nay Hà Trác đi vắng, không chừng con sẽ lười biếng, không ngờ cách biệt ba ngày, phải nhìn với cặp mắt khác xưa đấy.”

“Nhi thần không dám nhận khích lệ của Hoàng a mã, đây đều là công lao dạy dỗ của Cố sư phó và Hà tiên sinh.” Dận Tự không chuyển mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Khang Hy nhìn hấn hồi lâu, gạt đầu mỉm cười: “Không tệ, còn biết khiêm tốn, trẻ nhỏ dễ dạy, không uổng công đọc sách.”

Dận Tự không ngờ Khang Hy lại tới sớm như vậy, hiện tại chưa tới giờ lâm triều, đáng lý Khang Hy phải còn đang nghỉ ngơi hoặc phê duyệt tấu chương, nghe ông nói những lời này, ngẫm thử phào nhẹ nhõm, chuẩn bị hành lễ cung tiễn thánh giá.

Kiếp trước làm phụ tử hơn ba mươi năm, hấn đối với vị Hoàng phụ mặt ngoài khoan dung độ lượng, nhưng khi đối phó với con cái lại không chút nương tay, có một sự kiêng kỵ sâu sắc.

Ai ngờ Khang Hy căn bản không có ý định rời đi, ngược lại còn ngồi xuống cạnh hấn thuận tay cầm lấy quyển sách trên bàn.

“Quân tử viết, đại đức bất quan, đại đạo bất khí, đại tính bất ước, đại thì bất tề. Con hiểu thế nào?”

Khang Hy hỏi chính là một câu trong «Lễ ký», theo lý hôm qua họ còn chưa học tới khúc này, nhưng Dận Tự không thể nói mình không biết, hấn suy nghĩ trong giây lát rồi đáp: “Ý những lời này là, cơ ngơi cao nhất của một người không giới hạn trong việc đảm nhiệm chức quan nào, vốn hiểu biết rộng lớn một người

lĩnh hội được không giới hạn trong một công dụng nhất định nào, chữ tín của một người không cần dựa vào giao ước để ràng buộc, trời có bốn mùa và không chỉ có một quý.”

Khang Hy gật đầu: “Đây là giải thích trên mặt chữ, có điều con có thể trả lời được cũng xem như không tệ.”

Ý nói hẳn chỉ nhìn nhận bề ngoài, không hiểu giá trị bên trong, Dận Tự cung kính đáp: “Nhi thần nghĩ rằng, những lời này là muốn nói cho chúng ta biết, cần phải hiểu đạo lý cơ bản nhất của thế gian, có thể thông hiểu đủ đạo lý, trên đời này có rất nhiều điều có liên quan với nhau, thông một gút thì rõ sáu gút, những lời này cùng ‘đại tượng vô hình, đại âm hi thanh’ có ý nghĩa kỳ diệu như nhau.”

Ban đầu Khang Hy chỉ mang theo vẻ mặt không mấy để tâm mà lắng nghe, đến mãi lúc sau, trên mặt dần theo chút ngạc nhiên. “Đây là con tự giác ngộ sao?”

“Không dám giấu Hoàng a mã, trước là do Cố sư phó nói, sau là do nhi thần tự mình tùy tiện gọt giũa lại.” hẳn cố ý giải thích hơi rối rắm đứt đoạn, nhưng lại không mất tài tình.

Nhưng đương nhiên Khang Hy rất hài lòng, đối với một tiểu A ca vừa vào học chưa đầy hai tháng mà nói, có thể trả lời vấn đề và tự đưa ra giải thích, đã đủ vui rồi.

Trong lúc đối đáp, đã có các Hoàng a ca khác lục tục tiến vào, thấy Khang Hy thì nhao nhao hành lễ.

Đội chúng tới gần như đầy đủ, Khang Hy nói: “Hôm nay các con đều đi tới chỗ Hoàng thái tử, cùng Dận Nhưng đọc sách, trăm muốn khảo bài các con.”

Mọi người đồng thanh vâng, nối đuôi theo sau Khang Hy đi ra.

Dận Chân cùng Dận Tự đi chung, nhỏ giọng nói: “Hoàng a mã khảo bài đệ?”

Dận Tự gật đầu.

“Không bị mắng chứ?” trên mặt lộ ra lo lắng, dù sao Dận Tự nhỏ hơn y ba tuổi, lại mới vừa theo học không lâu.

“Không có.” Dận Tự cũng bắt chước nhỏ giọng trả lời, trong lòng có hơi cảm động.

Thái tử Dận Nhưng không học chung với họ, Khang Hy đặc biệt phái Trương Anh cùng Lý Quang Địa dạy riêng cho hắn, có thể thấy ông kỳ vọng rất cao vào đứa con này.

Vào thư phòng, thì thấy một người đang đọc sách, giọng nói trong trẻo dễ nghe, du dương trầm bổng, đúng là Dận Nhưng.

Dận Nhưng năm nay vừa mới mười bốn, vẫn chưa đại hôn, đúng là độ tuổi đẹp nhất của thiếu niên, hẳn được di truyền gương mặt thanh tú của mẹ Hách Xá Lý Hoàng hậu, lại mang theo đường nét nam tính của Khang Hy, thoát nhìn tuần tú phong nhã, lại cao quý rạng ngời, hoàn toàn không thể so sánh cùng các Hoàng a ca ngây ngô khác, cũng khó trách Khang Hy lại sủng ái hắn đến thế.

Nhìn thấy Khang Hy cùng mọi người tiến vào, Dận Nhưng đứng dậy hành lễ, chúng A ca hành lễ với Dận Nhưng, Trương Anh cùng Lý Quang Địa đã đứng một bên cúi người kiến giá.

Sau khi hành lễ với nhau xong, Khang Hy bắt đầu hỏi hai người Trương Anh việc học hành của Thái tử.

Dận Tự biết Thái tử thời còn trẻ biểu hiện hết sức ưu tú, quả nhiên đám Trương Anh mở miệng là ca tụng, Khang Hy thuận miệng hỏi đôi ba câu, Thái tử cũng không hoảng không vội đối đáp trôi chảy, vì thế Khang Hy thân làm phụ thân càng thêm vừa lòng.

“Trong cung trăm chưa từng có nhi tử không đọc sách, trước nay tình hình đọc sách của Hoàng tử người ngoài không biết, nay đặc biệt triệu các Hoàng tử đến bàn luận, Cố Bát Đại, người ra đề.”

Cố Bát Đại tuân lệnh bước ra khỏi hàng, cầm lấy quyển «Luận ngữ».

“Tam A ca, vậy bắt đầu từ ngài.” Cố Bát Đại nói, “Tử viết, quân tử thành nhân chi mỹ, bất thành nhân chi ác. Tiểu nhân phản thị. Hà cố như thử?”

Dận Chỉ suy nghĩ rồi đáp: “Quân tử thân đẳng đẳng, tiểu nhân phản thị, cố như thử.”

Hắn dùng một câu khác trong «Luận ngữ» để trả lời, trong lúc gấp gáp có thể nghĩ ra đáp án như vậy cũng xem như không tồi rồi, Cố Bát Đại gật đầu, nhìn về phía Khang Hy, đợi ông bình luận.

Khang Hy không đưa ra ý kiến, chỉ thản nhiên nói: “Được.”

Dận Chỉ thấy hơi thất vọng.

Cố Bát Đại lại nói với Dận Chân: “Tứ A ca, xin nghe đề, hữu nhất ngôn nhi khả dĩ chung thân hành chi giả hồ?”

Ông trích dẫn chính là lời Tử Cống hỏi Khổng Tử trong «Luận ngữ», Dận Chân chỉ cần dựa theo nguyên văn đọc thuộc lòng là ổn.

Nên Dận Chân không chút nghĩ ngợi, cung kính đáp: “Kì thứ hồ! Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân.”

Cố Bát Đại gật đầu, Khang Hy cũng khẽ gật đầu.

Tam A ca Dận Chỉ là người nhiều tuổi nhất trong chúng A ca trừ Thái tử ra, nhập học cũng sớm hơn hẳn các A ca khác, độ khó câu hỏi của hắn và Dận Chân không giống nhau, là đương nhiên.

Ngũ A ca Dận Kì thuở nhỏ lớn lên bên Thái hậu, không quen thuộc Hán văn nên Cố Bát Đại lướt qua y, trực tiếp khảo Dận Hữu cùng Dận Tự, khiến ông ngạc nhiên chính là Dận Tự nhỏ tuổi nhất, lại trả lời rất lưu loát, lại nhìn qua Khang Hy, cũng là nét mặt hài lòng.

“Dận Chỉ lớn tuổi, phải làm tấm gương tốt cho các A ca khác noi theo, Dận Chân, Dận Tự đều đáp rất tốt.” Khang Hy trên mặt lộ ra nét tươi cười, quay đầu nhìn đứa con mà ông sủng ái nhất. “Thái tử giảng giải Lễ vận thiên trong «Lễ kí» nghe thử xem.”

Dận Nhưng chấp tay vâng lời, bắt đầu giảng giải từng câu từng chữ.

Hắn phát âm rõ ràng, không hề vấp, nhưng có lưu loát thì giảng giải một thiên cũng phải tốn gần nửa canh giờ, Dận Tự cảm thấy bản thân thật không biết là xui xẻo hay may mắn, kiếp đọc sách buồn chán nhạt nhẽo của Hoàng tử, người khác chỉ cần phải trải qua một lần, hắn lại phải trải qua hai lần, hơn nữa nội dung sư phó giảng dạy với hắn mà nói đơn giản như uống nước vậy, thành ra quá trình này lại càng như thể một dạng dầy vò.

Đợi đến lúc Dận Nhưng giảng giải xong Lễ vận thiên kia, Dận Tự đã sắp đứng ngủ luôn rồi, Khang Hy quét mắt nhìn qua chúng A ca, đến lúc tầm mắt rơi xuống người Dận Tự, không những không hề giận, ngược lại mang theo nụ cười sủng ái.

“Học thức của Dận Nhưng vượt xa các con, về sau nên ráng học tập theo Thái tử.” Khang Hy kèm thêm một câu như chú thích, Dận Tự lúc này mới hiểu, để cho họ đứng ở đây cả buổi không phải không có lý do, ngoài mặt thì là thị độc cho Thái tử, trên thực tế là muốn tạo quyền uy của Thái tử.

Khang Hy đối với đứa con này, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Chỉ tiếc. Dận Tự thầm than một tiếng, đảo mắt nhìn qua ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ của các huynh đệ khác, lại nhìn gương mặt tuần tú mỉm cười của Thái tử, đáy lòng mang theo một tia thương hại.

Tan học, hắn nhớ tới hôm nay lúc hình như ngạc nường không được khỏe lắm, bèn từ chối khéo lời mời tới chỗ Đông Quý phi cùng Dận Chân, thẳng hướng Chung Túy Cung.

Vừa vào viện của Lương Quý nhân, thì nhìn thấy Lương Cửu Công của Khang Hy đứng thủ ngay cửa.

Dận Tự thoáng sửng sốt, muốn rút lui cũng đã không kịp nữa, chỉ nghe thấy tiếng Khang Hy từ trong truyền ra.

“Là Dận Tự sao, vào đi.”

Dận Tự hết cách, đành phải đi vào.

“Thỉnh an Hoàng a mã, thỉnh an ngạc nường.”

“Đứng lên đi. Vệ thị, nàng dạy nhi tử này rất tốt.” nửa câu sau của Khang Hy, lại là nói với Lương Quý nhân.

Lương Quý nhân vội đứng dậy hành lễ, “Là Hoàng thượng dạy giỏi, nô tỳ không dám kể công.”

“Được rồi, đều là người trong nhà, không cần đa lễ như vậy. Dận Tự, trầm nghe hôm trước con ở trên thư phòng nói, mong được như Thái tổ rong ruổi sa trường, tận lực vì nước?”

Dận Tự đáp: “Nhi thần quả thực có ý nghĩ này, chỉ là Am Đạt nói nhi thần cười ngựa bắn cung không tinh, còn phải luyện tập nhiều, nhi thần về sau nhất định phải cố gắng hơn.”

Khi nhìn thấy hấn có lẽ vì ngưỡng mà cúi gục đầu, ông bèn cười sang sảng: “Rong ruổi sa trường, kiến công lập nghiệp, là phong phạm của con cháu Bát Kỳ chúng ta, vậy con trưởng thành, là muốn làm tướng quân sao?”

Câu hỏi rất tùy ý, Khang Hy cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, cũng không kỳ vọng một hài tử bảy tuổi có thể nói ra chí hướng kinh thiên động địa gì cả, nhưng Dận Tự trong lòng lại nghiêm túc.

Vì hấn nhớ tới câu chuyện của bá phụ Phúc Toàn.

Khi Dụ Thân vương Phúc Toàn còn nhỏ, được Hoàng đế Thuận Trị hỏi chí hướng của ông, ông đáp: nguyện làm hiền vương. Sau vào lúc Khang Hy đăng cơ, ông quả thật một lòng tận trung, tuyệt không hai lòng, vì vậy giành được tín nhiệm và tôn kính của Khang Hy.

Dận Tự minh bạch giờ phút này là một cơ hội tốt, trả lời thỏa đáng, nói không chừng có thể giúp hấn thoát khỏi con đường cũ của kiếp trước.

Vì thế hấn giả vờ suy nghĩ chốc lát, trình trọng nói: “Nguyện làm hiền vương, phò tá minh quân, vì bá tính thiên hạ mưu cầu hạnh phúc.”

Quả nhiên, Khang Hy vì câu trả lời của hấn mà thoáng sửng sốt, lập tức nheo mắt, ánh mắt sắc bén.

“Lời này, là ai dạy con nói?”

Bầu không khí hòa hợp ban nãy phút chốc tiêu tan.

Vệ thị bị dọa đến hồn vía lên mây, tay cầm khăn cũng hơi hơi run rẩy, nhìn nhi tử, mắt lộ ra lo lắng.

Dận Tự cũng không hoảng không vội, chấp tay cung kính: “Hồi Hoàng a mã, nhi thần nhớ rõ Cổ sư phó từng cùng chúng con nhắc qua đoạn điển cổ Hoàng mã pháp hỏi Hoàng bá phụ, nói Hoàng a mã cùng Hoàng bá phụ, là quân thần tương đắc, nghìn đời khó tìm, nhi thần vẫn vững vàng ghi tạc trong lòng, Dận Tự trưởng thành, cũng muốn mang danh Hiền vương như Hoàng bá phụ!”

Khang Hy nhìn hấn hồi lâu, rốt cục cười lớn, sau khi cười xong lại hòa nhã nói: “Chí khí không nhỏ, nhưng không nên chỉ nói thôi, mà phải đổi thành hành động mới hay.” ngữ khí nhu hòa, không có nửa điểm không vui.

Dận Tự cúi đầu nghe giáo huấn, biết lời của mình đã được Khang Hy tiếp nhận, bản thân kiếp trước tuyệt đối không có khúc này, nếu hấn muốn thay đổi vận hạn ngày xưa vậy thì bắt đầu từ giờ đi.

Vì chuyện của Minh Châu mà mấy ngày nay tâm tình của Khang Hy cũng không tốt mấy, Lương Cửu Công ở ngoài nghe thấy tiếng cười này, hơn phân nửa là trời quang mây tạnh nên khê thở phào, chủ tử tâm tình khó chịu, làm nô tài tự nhiên cũng phải nơm nớp lo sợ, vạn phần cẩn thận.

Lương Quý nhân biết bản thân là nhờ vào dung mạo, nhận được nhiều ưu ái của Khang Hy, nhưng thân phận lại thấp hèn, về mặt Khang Hy đối nàng cũng vì vậy không ôn hòa như với các phi tử khác.

Có lẽ bản thân Khang Hy cũng rất mâu thuẫn, một bên thì bị Vệ thị hấp dẫn, một bên lại có chút xem thường bà, lưu lại thời gian dài giống như hôm nay vậy, thật sự là hiếm thấy.

Dận Tự cũng vậy, bị hành vi mấy ngày nay của Khang Hy làm cho hồ đồ, nhưng nếu hấn đã không có mơ tưởng với ngôi vị Hoàng đế, thì sẽ không lại lo được lo mất, ôm tâm tư bình thường đối mặt Khang Hy, lại phát hiện hóa ra sống vậy lại dễ chịu hơn nhiều.

Khang Hy dùng thiện ở đây, trong cái viện nhỏ nhất thời trở nên náo nhiệt, người đến người đi, dâng thức ăn thử thức ăn.

Người xưa xem trọng “Ăn không nói, ngủ không nói”, nên trên bàn ăn là một khoảng yên ắng, chỉ có tiếng chén đĩa.

Dùng thiện xong, Khang Hy lại cùng Dận Tự trò chuyện rồi bảo hẩn về.

Dận Tự biết Khang Hy có lẽ định ngủ lại đây, lại quay qua nhìn ngạc nương mình cũng không có gì đáng ngại nên cũng thả lỏng ít nhiều, nhanh chóng cáo lui.

Vốn định đi thăm cử đệ cùng thập đệ, bị Khang Hy quấy rầy làm vỡ lẽ, xem ra chỉ đành để mai lại đi. Dận Tự rầu rĩ, nhìn thấy vàng trắng sáng ngời trên trời đầy lòng lại có chút mờ mịt.

Ai ngờ ngày hôm sau liền truyền đến một tin tức kinh người, Khang Hy hạ chỉ, sắc phong Lương Quý nhân Vệ thị làm Lương Tần.

Mẫu thân hẩn – Lương Phi, là tần phi có xuất thân thấp nhất từ trước tới nay của nhà Thanh, xuất thân từ Tân Giả Khố, làm công việc thấp hèn nhất hoàng cung, theo lý người như vậy, cơ hội có thể gặp gỡ Hoàng đế cực kỳ thấp, miễn bàn đến sủng ái, huống hồ tính cách của Lương Phi, không hề giỏi về mưu kế, có thể thấy bà nhất định có mỹ mạo xuất chúng mới có thể nhận được ưu ái của Khang Hy.

Nhưng thân phận của Lương Phi, thì đã định không thể nào trèo cao, hoặc mang đến nhiều lợi ích cho nhi tử, tại Thanh triều dưới chế độ chú trọng “Tử bằng mẫu quý”, là một thiếu sót bẩm sinh, nên về sau Dận Tự thú tôn nữ của An Thân vương Nhạc Nhạc, không nghi ngờ gì là tự giúp mình nâng cao lợi thế chính trị. Vào ngày ấy, Lão Cửu, Lão Thập, Lão Thập Tứ đều đứng về phía mình, cả triều văn võ có một nửa đại thần bị hẩn lôi kéo, đến cả ca ca của Khang Hy, Phúc Toàn cũng rất thích Dận Tự, dưới tình huống đó, Khang Hy có thể nào không đề phòng chứ? Nếu so sánh, Lão Tứ Dận Chân có vẻ thông minh hơn nhiều.

Tóm lại: Tranh thì không được, không tranh lại được.

7. Chương 7: Đánh Nhau

Dận Tự còn nhớ rõ, kiếp trước ngạc nương hẩn được sắc phong làm Lương Tần là chuyện vào năm Khang Hy thứ ba mươi chín, nhưng bây giờ, lại xảy ra trước mười hai năm?!

Hẩn trong lòng kinh nghi bất định, đến cả Cao Minh ở bên tai hẩn chúc mừng cả nửa ngày cũng phảng phất như không nghe.

“Chủ tử, chủ tử!”

Dận Tự định thần lại, nhìn thấy nét mặt lo lắng của Cao Minh, bèn nói: “Ta không sao, ý chỉ, cũng là người nghe lại từ ai à?”

“Đương nhiên là ý chỉ của Vạn tuế gia, nô tài sao dám tung tin đồn thất thiệt, đây là đại hỷ sự, chủ tử phải vui mới đúng chứ!”

Dận Tự gật đầu. “Vui thì có vui, nhưng người phải nhớ kỹ, ngoài mặt nhất thiết không được biểu hiện ra nửa phần đắc ý, việc phải làm thì cứ làm, tránh rơi vào miệng lưỡi người khác, nói với những người khác, đều phải làm thế.”

Cao Minh hiển nhiên tuân lệnh.

“Trẫm cho rằng, giống như lễ âm dương tương trợ, nội cung cũng cần có người đảm đương; để an ổn nội cung, ưu tiên chọn người có phong tư đoan trang, hiền lương thực đức. Dựa theo sổ sách, cân nhắc công trạng, Vệ thị ôn tồn hiền đức, lễ giáo hiền thực; trong hàng cung tần, tạo dựng tiếng tốt; nay ban danh phong chức, để thể hiện ân sủng. Theo lời dụ nhân từ của Hoàng thái hậu, sắc phong làm Lương Tần, từ nay càng tu dưỡng đạo đức, làm nội cung thêm tốt đẹp; chiếu chỉ truyền ra, phúc ân sâu rộng, khâm thử.”

Lương Quý nhân thăng lên làm Lương Tần, chi tiêu đãi ngộ cũng thăng một bậc, ngay cả chỗ ở cũng dời đi, lúc Dận Tự đi thỉnh an thì thấy nàng đang một mình ngồi trên ghế, không biết đang nghĩ gì, trên mặt tìm không thấy chút vui sướng nào.

“Ngạc nương?” Hắn đi vào, Lương Tần ngẩng đầu lên nhìn thấy hắn liền cười rất tươi.

“Dận Tự, con đã đi thỉnh an Huệ Phi nương nương chưa?”

Dận Tự gật đầu: “Dạ rồi, sao ngạc nương lại một mình thần thơ ở đây, là hạ nhân hầu hạ không tốt sao?”

Lương Tần nhẹ nhàng lắc tay, ngay cả động tác nhíu mày thoát nhìn cũng ưu mỹ khôn xiết. “Ngạc nương chỉ là thấy hơi lo lắng.”

“Ngạc nương lo lắng điều gì?”

“Không có gì, nói với con con cũng không hiểu, con chỉ cần chăm chỉ học hành là được rồi, tuyệt đối không được vì ngạc nương thăng chức mà sơ suất với Huệ Phi nương nương.”

“Ngạc nương yên tâm, nhi tử biết tự lo liệu, chỉ là ngạc nương trong lòng ưu phiền chuyện gì, nói ra cho nhi tử nghe, dù nhi tử không thể giúp người giải quyết, cũng có chỗ để mà thổ lộ.”

Lương Tần nhìn thấy dáng điệu am hiểu ý người của Dận Tự, trong lòng không khỏi xúc động, xoa đầu hắn dịu dàng nói: “Con hiểu chuyện như vậy khiến ngạc nương vui mừng, chỉ là ngạc nương lo lắng mình xuất thân thấp hèn lại được thăng chức thành tần, trong lòng có chút sợ hãi.”

Dận Tự mặt mày sa sầm: “Có phải có người ở trước mặt người nói huyền thuyên, bắt kính với người không?”

Lương Tần thở dài: “Không có chuyện này, con đừng đa tâm, chỉ là ta tự mình nghĩ ngợi lung tung thôi, con cũng biết ngạc nương không có vọng tưởng gì, chỉ mong mỗi con bình an vui vậy.”

Dận Tự trong lòng cảm động, lại gần dựa vào trên người Lương Tần. “Nhi tử nhất định sẽ không khiến ngạc nương lo lắng.”

Kiếp trước con không hiểu được khổ tâm của người, kiếp này nhất định sẽ không phạm sai lầm lần nữa.

Sắp tới tháng năm, trời dần chuyển nóng, ngoài cửa sổ bắt đầu có tiếng côn trùng râm rang, hương vị màu hè cũng lan tràn khắp hoàng cung.

Hai mẹ con đang trò chuyện, thỉnh linh Cao Minh đi vào, nói Tứ A ca đang ở ngoài chờ, muốn tiến vào thỉnh an.

Bà gật đầu: “Mau mời Tứ A ca vào.”

Dận Chân vừa vào phòng thì nhìn Dận Tự mỉm cười trước rồi mới quay qua hành lễ với Lương Tần. “Dận Chân tham kiến nương nương.”

“Tứ A ca không cần đa lễ.” Lương Tần cười đáp, bà chỉ cần thấy ánh mắt Dận Chân cùng con của mình nhìn nhau, thì biết quan hệ giữa hai người không xấu, Tứ A ca đến thỉnh an chỉ sợ là vì con của bà mà thôi.

Trước giờ bà vẫn lo lắng vì thân phận của mình mà khiến Dận Tự ở bên ngoài sẽ bị các huynh đệ khác ức hiếp, nhưng bây giờ xem ra không phải thế, trong lòng không khỏi vui mừng.

Dận Chân kéo Dận Tự đi ra ngoài, tiểu ý dong đầy. “Dẫn đệ đi ăn thứ rất ngon.”

“Thứ gì vậy?” thấy bộ dạng này của Dận Chân, Dận Tự cũng khó tránh tò mò.

“Đồng ngạc nương cho, nói là dưa do nơi khác tiến cống, số lượng ít nên bên đệ chắc không được chia, huynh đã nếm thử, ăn ngon lắm, nên đến kêu đệ.”

Hai người vừa đi vừa nói, Dận Chân kéo tay hắn, quen thuộc đến tự nhiên, Dận Tự cũng không cảm thấy không tự nhiên chỗ nào.

Tuy kiếp này Dận Tự không định trở thành đối thủ của Dận Chân, nhưng cũng chẳng muốn dính dáng đến y, vậy mà không hiểu sao lại biến thành giao tình như bây giờ.

Dận Chân mười tuổi, nhận được tình thương từ Đông Quý phi nên dù bị Đức Phi lạnh nhạt cùng với trời sinh lãnh đạm đi nữa cũng không phải quá khổ đến nỗi bất trị, Dận Tự cùng y kết giao, giống như dạng kết thành một cách tự nhiên từ những điều nhỏ nhặt.

Hiện tại ngay cả thị tòng đi theo Dận Tự cùng Dận Chân đều biết, giao tình tốt nhất trong chúng A ca tại hoàng cung chính là Tứ A ca và Bát A ca.

Hai người đi chưa xa thì nhìn thấy phía trước có hai tiểu hài tử dính lấy nhau lăn lộn trên mặt đất, tiểu thái giám đi theo gấp đến độ xoay vòng nhưng lại không dám tiến lên kéo ra, sợ nhỡ đâu làm bị thương tiểu chủ tử thì bản thân gánh không nổi, người thông minh hơn đã chạy đi gọi người tới.

Dận Tự bước nhanh tới muốn kéo hai đứa ra, lại không ngờ rằng một trong hai đứa đã mạnh bạo xô ngã đứa còn lại xuống đất, rồi lập tức nhào lên đánh tới tấp.

Không ngờ là Cửu A ca Dận Đường cùng Thập A ca Dận Nga, Dận Tự không biết nên khóc hay cười, đứng là đi nát giày tìm không thấy, nay không tổn công mà gặp được.

Bé mập sức bật quá mạnh, lại giống như trái cầu, Dận Tự là đứa trẻ mười một tuổi cũng khéo không nổi, hấn đảo mắt nhìn qua tiểu thái giám đang tay chân luống cuống đứng bên cạnh: “Còn không mau đến giúp?!”

Mọi người mỗi người một tay rốt cục mới kéo được hai đứa nhóc ra, phút cuối Dận Nga còn ráng đẩy Dận Đường một cái, hại nó miệng cạp bùn, nhất thời khóc bù lu bù loa.

Lần đánh nhau này tình thế nghiêng về một bên, tuyên bố Dận Nga toàn thắng, nó cười hì hì, trên gương mặt phúng phính phảng phất có thể dự đoán được tương lai có xu thế ác bá.

Dận Đường bị đánh tới bầm dập không còn sức lực, hãy còn ngồi tại chỗ khóc lóc, Dận Tự vội vàng tới đỡ nó dậy, phui phui bụi đất dính trên người, lại ôm vào lòng dỗ dành.

Hai huynh đệ này chỉ kém hai tháng tuổi, sau này lớn lên tình cảm tốt đến nỗi thiếu điều chưa mặc chung một quần, vậy mà thuở nhỏ lại như oan gia, ba ngày đánh nhau hai chập, những chuyện này Dận Tự đều nhớ rõ, không ngờ tới hôm nay lại để mình đụng chúng đang biểu diễn ở đây.

Dận Đường trên mặt còn dính chút bụi, vẫn không làm phai mờ vẻ đẹp sắc nét thiên nữ tính tựa như Nghi Phi, Dận Tự không giỏi dỗ dành nên càng dỗ nó lại càng khóc, Dận Tự hết cách đành phải nói: “Chỗ tứ ca có dưa ăn rất ngon, đệ không khóc thì huynh dẫn đệ đi.”

Vừa dứt lời, tiếng khóc cũng dứt theo, chỉ còn mỗi tiếng thút thít, Dận Đường dùng đôi mắt tròn đen láy nhìn Dận Tự, do mới vừa khóc nên giọng còn nghẹn ngào: “Dưa gì?”

Dận Tự còn chưa kịp nói thì bé mập Dận Nga bên kia lại xông qua, muốn đánh Dận Đường tiếp, Dận Tự vội vàng xoay người che chắn, thành thử tay Dận Nga đẩy phải Dận Tự.

8. Chương 8: Đẳng Tranh

Dận Tự bất ngờ không kịp đề phòng bị đẩy thoáng lão đảo, kéo theo cả Dận Đường ở trong lòng cùng té về phía trước, hấn sợ đụng phải Dận Đường nên tay trái vội vòng ra trước bảo vệ, kết quả khuỷ tay chầm đất, ma sát đau buốt.

Mọi người không kịp ngăn cản, nhìn thấy một màn như vậy đều sửng sốt, Dận Nga cũng bị dọa mất hồn, nó đánh nhau với Dận Đường là do hai đứa từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cần quấy thành quen, nhưng nó nào có lá gan dám đánh bát ca.

Dận Chân cực kỳ hoảng sợ, vội chạy tới đỡ Dận Tự dậy nhưng khi nhìn thấy Dận Tự vẫn đang ôm chặt Dận Đường thì không khỏi hơi mất hứng, đến lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dận Tự hơi nhăn, thì nhanh chóng đem chút không vui này quăng ra sau đầu, xem xét thương thế của hấn.

Y kéo tay áo của Dận Tự lên, phát hiện chỗ khuỷ tay đã bị rách một mảng da lớn, bắt đầu chảy ra tơ máu.

“Bát ca

” Tiểu Cửu ở trong lòng áp ứng.

Dận Nga thấy tình hình không ổn, đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

“Không sao đâu, kiểm ít thuốc thoa thì ổn rồi.” Dận Tự còn cười an ủi chúng.

Dận Đường giống như bị dọa ngu người, miệng bất giác lại khóc oa oa lên, Dận Tự dỗ khóc dỗ cười, vội bảo: “Khóc nữa là không được ăn dưa đây.”

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Nghi Phi đến, đập trên đường hoa, ung dung cao nhã, phong thái hoàn toàn không giống như Lương Tần cùng Huệ Phi, thảo nào tại hậu cung được Khang Hy hết sức sủng ái.

Mọi người vội vàng hành lễ, Dận Tự vẫn còn đang ôm Dận Đường, tay áo trái được kéo cao, lộ ra một mảng sưng đỏ rỉ máu.

Đôi mắt xinh đẹp của Nghi Phi đảo qua, khẽ nhíu mày. “Các người làm việc kiểu gì vậy, còn không mau đi mời Thái y?!”

Kỳ thật không cần nàng nói, vào lúc Dận Tự vừa mới té bị thương thì Cao Minh đã vội vàng chạy đi mời Thái y rồi.

Hai Hoàng tử đánh nhau, còn liên lụy ca ca bị thương, Thập A ca Dận Nga là do Hoàng quý phi Nữ Hổ Lộc thị sinh, thân phận cao quý, Nghi Phi cũng không tiện dạy bảo, chỉ đành trách cứ con của mình trước vậy.

“Dận Đường, đây là chuyện gì vậy, sao lại cùng Dận Nga đánh nhau, còn ra dáng ca ca nữa không?” nàng thấy nhi tử được Dận Tự ôm trong lòng, cũng không bị thương gì cả mới thoáng yên lòng.

Dận Đường thấy chỗ dựa ngạc nương đến, cũng không để câu trách cứ kia ở trong lòng, nó ôm cổ Dận Tự chỉ thẳng mặt Dận Nga: “Là Dận Nga đánh con trước đó!”

“Nói xạo, là huynh ở sau lưng giật tóc đệ!” Thập A ca không cam lòng chịu thua, lập tức phản bác lại.

Mắt thấy chúng lại sắp ầm ĩ, Dận Tự vội nói: “Các đệ ai cũng ngoan cả, chỗ tứ ca có đồ ngon, một hồi huynh dẫn hai đệ đi.”

Nghi Phi ở đây, vốn không đến lượt hấn mở miệng, nhưng hai tiểu hài tử này thật sự làm cho đầu hấn đau ầm ĩ.

Dận Đường cùng Dận Nga nhìn nhau rồi không hện mà cùng hừ một tiếng, ngoảnh đầu không thèm nhìn đối phương.

Nghi Phi thấy con mình ngày thường cao ngạo không ngờ nay lại chịu ngoan ngoãn để Dận Tự ôm không giẫy dụa, không khỏi hơi ngạc nhiên.

Thái y nhanh chóng chạy tới, lúc vừa nghe xong miêu tả của Cao Minh liền mang theo ít thuốc thích hợp, Dận Tự thấy không có gì đáng lo nên không chịu đi Thái Y Viện kiểm tra kỹ lại.

Từ biệt Nghi Phi, Dận Chân cùng Dận Tự dẫn theo hai đứa nhóc nhỏ hơn họ đi tới chỗ của Dận Chân.

“Tô Bồi Thịnh, đi lấy dưa mật Đông ngạc nương đưa tới ra đây.” Dận Chân phân phó.

Chẳng mấy chốc dưa đã được đưa lên, Dận Tự vừa nhìn đã biết là dưa mật phía bên Tây Bắc tiến cống, kiếp trước hấn cũng từng được ban tặng ăn qua mấy lần, hương vị ngọt dịu giòn tan, thấm tận ruột gan.

Quả nhiên, Dận Chân nói: “Nghe Đông ngạc nương nói, đây là Tây Bắc tiến cống, mấy đệ đến nếm thử nào.”

Dưa được đặt giữa bàn, thoát nhìn xanh biếc vàng óng, màu sắc hết sức đáng yêu, Dận Chân đương nhiên rất muốn ăn nhưng y cuối cùng vẫn không quên bản thân hấn phải có phong phạm huynh trưởng, chỉ là đáy lòng có tí ti ảo não, y vốn là muốn rủ Dận Tự tới, hai người chia ăn, kết quả nửa đường gặp phải hai tiểu hài tử này.

Dận Nga đã sớm chịu không nổi, không đợi Dận Chân nói xong đã với tay chụp lấy, miệng cạp một miếng, tay cầm một miếng.

Dận Đường đương nhiên cũng không khách khí.

Bên này mấy tiểu hài tử đi chung, mặc dù chưa tới nỗi là huynh hữu đệ cung, nhưng cũng hòa thuận vui vẻ.

Bên phía Khang Hy lại đang vì chuyện đảng tranh giữa Minh Châu và Sách Ngạch Đồ mà đau đầu.

Hai phái tranh chấp, nói trắng ra chính là ủng hộ Hoàng tử khác nhau.

Sách Ngạch Đồ thân phận tôn quý, là thúc thúc của nguyên hậu đã qua đời, thúc công của Thái tử Dận Nhưng, đương nhiên là đứng về phía Thái tử, vào những năm đầu Khang Hy ông đã giúp đỡ diệt trừ Ngao Bái, bình định Tam Phiên, lập không ít công lao, hoàng thân quốc thích còn là trọng thần triều đình, công cao vị hiển, xung quanh hiển nhiên tập hợp vây cánh rộng lớn, đồng dạng ủng hộ Thái tử.

Mà Minh Châu họ Nạp Lan, là đường huynh của Huệ Phi, đường cữu của Đại A ca Dận Đề, đảm nhiệm Đại học sĩ Võ Anh Điện, thái sư Thái tử, quyền thế hiển hách, không kém Sách Ngạch Đồ, bên cạnh ông cũng có không ít người, trăm phương nghìn kế muốn đưa Đại A ca lên đài.

Bàn tính của Khang Hy vốn đã được tính hoàn hảo, trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi, Sách Ngạch Đồ cùng Minh Châu càng đấu càng kịch liệt, lại càng có lợi trong việc cân bằng quyền lực bên cạnh ông, không đến tình huống xuất hiện một phía lớn mạnh, nên trước nay phàm là có Ngự sử buộc tội hai người, chỉ cần không phải âm mưu quá lớn thì Khang Hy sẽ không áp chế, có khi trừng phạt nhỏ cảnh cáo một phen, để cho song phương đồng thời cảnh giác.

Nhưng sự tình phát triển dần dần vượt qua tầm khống chế của ông.

Đầu tiên là Hoàng trưởng tử Dận Đề dần dần trưởng thành, bản thân có năng lực, cũng rất được Khang Hy trọng dụng, ngoại trừ lúc đầu thai có hơi xui xẻo ra, nhưng Nạp Lan thị cũng là cao môn đại hộ của Mãn tộc, y cũng không cảm thấy bản thân thua kém Thái tử.

Dưới tình huống đó còn thêm đám người Minh Châu ở bên xúi giục, y cũng bắt đầu đối với cái ghế kia sản sinh ảo tưởng, vì thế với Minh Châu cầm đầu, Đại học sĩ Dư Quốc Trụ, Hộ bộ Thượng thư Phật Luân, Hình bộ Thượng thư Từ Càn Học phò tá đảng của Đại A ca, tại triều đình bắt đầu cùng Sách Ngạch Đồ đấu đá cũng đã gần mười năm, phàm là quốc sự, hễ Minh Châu tán thành, Sách Ngạch Đồ nhất định phản đối, hễ là Sách Ngạch Đồ tán thành, Minh Châu nhất định nói không ổn, hai phái tranh chấp ác liệt, cuốn rất nhiều đại thần vào cuộc.

Khang Hy hận nhất kết đảng, Sách Ngạch Đồ cùng Minh Châu không chỉ kết đảng, còn tranh giành ngai vàng, cái này liên quan đến vấn đề hoàng quyền mất cảm nhất, Khang Hy cũng không phải Hoàng đế yếu đuối vô năng, ông tám tuổi đã đăng cơ, am hiểu tường tận thuật đế vương, cũng có hùng tâm hừng hực, bản thân tinh lực đang thịnh, các đại thần lại ngay trước mũi mình tranh giành xem về sau ai làm Hoàng đế, trong lòng ông ắt không thoải mái.

Tình hình này vào năm Khang Hy thứ hai mươi bảy ngày càng thêm nghiêm trọng, Khang Hy rốt cục quyết định hạ đao với họ, nhưng nhất đao này cũng không phải dễ hạ.

Thứ nhất, Sách Ngạch Đồ cùng Minh Châu đều là trọng thần, vì nước nhà lập không ích công lao hiển hách, xử lý không khéo, dễ lưu lại tiếng xấu giết công thần, Khang Hy một lòng muốn làm thiên cổ minh quân, đương nhiên tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Thứ hai, bên cạnh hai người này tập hợp rất đông người, hễ ra sẽ dấn dấp diện rộng, người nào phải trừ, người nào phải lưu, phải diệt cỏ tận gốc, hay là thủ hạ lưu tình, có thể nào dẫn tới triều chính bất ổn hay không, những điều này vẫn canh cánh trong lòng Khang Hy.

Thứ ba, Dận Nhưng cùng Dận Đề, một người là Thái tử, một người là đại nhi tử, ông đều rất thích, ở trong lòng ông trước sau vẫn nghĩ rằng hai người tuổi còn trẻ tuyệt đối không thể nào có ý nghĩ không yên phận, nhất định là bị vài người kích động, mới có thể như thế.

Những quan hệ và cục diện rắc rối phức tạp này khiến Khang Hy dạo gần đây cực kỳ đau đầu, nghĩ đi nghĩ lại, quyết định bắt đầu hạ đao từ Minh Châu.

9. Chương 9: Lễ Vật

Dận Tự sống hai đời người, đương nhiên biết thời kỳ này triều chính áng chừng sắp phát sinh chuyện gì, nhưng hiện tại cũng không cần hắn phiền não lo lắng, đảng Thái tử cùng đảng Đại A ca tranh chấp cũng tạm thời chưa lan tới người hắn, nên hắn có thể thả lỏng tâm tình, mỗi ngày đọc nhiều sách, rồi thì đi hầu chuyện Lương Tần, không thì cùng đám người Dận Chân Dận Đường gặp nhau.

Vô tâm sáp liễu liễu thành ẩm, những chuyện này đương nhiên có tai mắt báo tới tai vua, trái lại lưu lại một ấn tượng vô cùng tốt trong lòng Khang Hy, nói hắn “Thuần lương hiếu thuận”, thường hay được ban tặng, hậu cung nhiều người thấy gió chiều nào theo chiều nấy, cứ vậy, cảnh ngộ của người làm mẹ như Lương Tần cũng tốt hơn nhiều, không còn người dám vì xuất thân của bà mà thất lễ.

[Vô tâm sáp liễu liễu thành ẩm: dùng như thành ngữ, đại ý mọi chuyện tùy duyên, không cưỡng cầu lại được]

Dận Tự hiểu rõ đạo lý cây to đón gió, lại thêm rút kinh nghiệm từ những trải nghiệm của kiếp trước, một vừa hai phải, dần dần không làm ra những chuyện gây chú ý nữa, trả lời vấn đề của sư phó, cũng lựa chọn những đáp án không đúng không sai để mà nói, trong chúng huynh đệ, vừa không phải đặc biệt xuất chúng cũng không tụt lại phía sau. Mỗi lần được ban thưởng, đều dùng danh nghĩa hiếu kính tặng lại cho Huệ Phi và Lương Tần, ăn được chơi được thì đem đi chia sẻ với đám Dận Chân Dận Đường, chỉ chừa lại cho mình một hai thứ yêu thích, cái khác thì tìm cơ hội thưởng cho hạ nhân.

Vậy nên nhân duyên của hắn lại càng tốt hơn, không chỉ có Dận Đường Dận Nga kiếp trước vốn đã thích gần gũi hắn nay vẫn như trước quần lấy Dận Tự, đến cả Dận Chân cũng thế, qua lại thân thiết với hắn.

Phía triều đình thì mâu thuẫn ngày một tích lũy, cuối cùng vào tháng sáu năm Khang Hy hai mươi bảy, tháng thứ ba sau khi Dận Tự sống lại, bùng nổ.

Châm ngòi chính là «Tham Hà Thần Sơ» của Ngự sử Giang Nam – Quách Tú.

Trong quyển tấu chương này, Quách Tú buộc tội chính là Tổng đốc đường sông Cận Phụ cùng Hộ bộ Thượng thư Phật Luân, Khang Hy quyết tâm muốn xử lý Minh Châu, hiển nhiên phải bắt đầu hạ thủ từ hai người này trước, vì thế phái người đi điều tra, qua nhiên chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, Cận Phụ bị bãi quan, Phật Luân bị giáng chức, Quách Tú nhờ vậy thăng làm Đô ngự sử toàn bộ sông ngòi.

Quách Tú như nhìn thấy ánh ban mai, không ngừng cố gắng, mũi nhọn lần này là nhắm thẳng Minh Châu, «Cử Đại Thần Sơ» vừa xuất hiện, khiến toàn triều kinh sợ, Quách Tú trình tấu vạch rõ Minh Châu “Khí thế hào hùng, hiển hách ngàn dặm”, còn nói ông “Ngầm kéo bè kết phái, lén giương oai hoặc chúng”, kể cả tay sai của Minh Châu – Dư Quốc Trụ cũng bị tố giác, huyền não ngất trời.

Chúng thần thấy Khang Hy không có ý định xử lý Quách Tú, liền biết chiều gió không ổn, không chừng Quách Tú là nhận được gợi ý mà hành sự, nhất thời ai nấy cũng cảm thấy bất an.

Khang Hy giải quyết dứt khoát, cách chức đám người Minh Châu, Dư Quốc Trụ, lại còn thăng Quách Tú lên làm Tả đô ngự sử.

Ngoài mặt, án kết tội năm Khang Hy thứ hai mươi bảy đã chấm dứt với kết quả toàn thắng nghiêng về đảng Sách Ngạch Đồ.

“Cửu cửu, ngài nói xem Hoàng a mã có thể vì chuyện này mà ghét con hay không?” Dận Đề ngồi trên ghế, vẻ mặt thoát nhìn hơi suy sụp.

Y đã thành thân lập phủ, không giống Thái tử vẫn sống trong cung, muốn liên lạc cùng Minh Châu, đương nhiên rất thuận tiện.

“Điện hạ không cần lo, Hoàng thượng cũng không có ác cảm với ngài, ông ấy chỉ biết rằng ta cùng Sách Ngạch Đồ tranh chấp, bỏ qua ngài cùng Thái tử, vậy nên ngài ngàn vạn lần đừng thay ta xin xỏ ở trước mặt Hoàng thượng.” Minh Châu năm mươi bốn tuổi phần nào hiện rõ gầy yếu, đôi mắt lại sáng ngời có thần.

Dận Đề nhú mày, không cam tâm. “Nhưng ngài đã bị cách chức, ở trong triều đã không còn ai có thể lên tiếng cho con, Dận Nhưng thì khác, hừ, mấy ngày trước thấy hắn theo Hoàng a mã xử lý chính sự, bộ dạng

vênh váo tự đắc, không coi ai ra gì!”

Trên mặt Minh Châu không hề có nét ưu sầu, chỉ nghe ông cười vang, nói: “Đại diện hạ, ngài cho rằng ta bị cách chức, ngày lành của Sách Ngạch Đồ có thể kéo dài bao lâu?”

Dận Đề ngẩn ra: “Ý ngài là. . . .?”

Minh Châu tiếp lời: “Ta cùng Sách Ngạch Đồ hai bên giằng co nhau, vốn còn có thể cân bằng thế lực, hiện tại Sách Ngạch Đồ độc chiếm một phương, Hoàng thượng nhìn ông ta không vừa mắt, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, Sách Ngạch Đồ mà đổ, Thái tử liền tứ cố vô thân, đến lúc đó diện hạ chỉ cần ở trước mặt Hoàng thượng biểu hiện xuất sắc, ai hơn ai kém, Hoàng thượng tự nhiên tâm sáng như gương.”

Dận Đề giật mình, mặt lộ rõ nét vui mừng. “Đa tạ cứu cứu chỉ điểm sai lầm.”

Án bên đây tạm thời không đề cập đến, bên Dục Khánh Cung tự nhiên cũng có người trong lòng vui như nở hoa.

“Minh Châu bị cách chức, chứng minh trong lòng Hoàng thượng vẫn rất coi trọng diện hạ, đối với người mơ ước vị trí Thái tử tổn hết tâm lực đả kích, điều này đối với diện hạ mà nói quả thực là tin tức tốt lành.” Sách Ngạch Đồ vuốt râu, từ từ phân tích.

Thái tử khước miệng mang theo cười lạnh. “Dận Đề là thứ gì chứ, mỗi ngày nghĩ cách giành vị trí của ta, chỉ bằng hần cũng dám nằm mộng giữa ban ngày.”

“Tuy nói thế, nhưng diện hạ nhất thiết không được sơ suất thả lỏng, Đại A ca tham gia chính vụ sớm không nói, năm Khang Hy thứ hai mươi ba nam tuần, Hoàng thượng dẫn theo hần, có thể thấy ở trong lòng Hoàng thượng, phân lượng của hần cũng khá nặng.”

“Thúc công yên tâm, Dận Nhưng hiển nhiên hiểu.” Thái tử gật đầu.

Thời gian quả thật trôi quá nhanh, đảo mắt đã tới mùa thu, Dận Tự tuy rằng bị kiếp sống ngày ngày đến thư phòng đọc sách dày vò, nhưng lại vui sướng hơn xa kiếp trước.

Ngoài trừ tận sâu trong thâm tâm còn chút khúc mắc không thể nói cùng ai đối với Dận Chân cùng Khang Hy ra thì hần cảm thấy rất nhiều chuyện đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Tháng mười có sự kiện lớn, chính là Mộc lan thu tiễn.

Người Mãn giành được giang sơn trên lưng ngựa, coi cưỡi ngựa bắn cung võ công thành sự kiện hàng đầu, Mộc lan thu tiễn này chính là một kiểu hoạt động diễn luyện cưỡi ngựa bắn cung có sau khi nhập quan, nhằm bày tỏ không quên cội nguồn, Khang Hy bình thường còn có thể tại Mộc lan thu tiễn mở tiệc chiêu đãi vương công quý tộc Mông Cổ, tăng cường lôi kéo.

Hoàng đế xuất tuần, phải giáng chỉ trước, trước khi xuất phát còn phải tế thiên tế tổ, quy mô to lớn, trên dưới hoàng cung hiển nhiên vội vàng không ngớt, đủ thứ chuyện gộp lại một chỗ, Khang Hy dạo gần đây cũng không rảnh đến thư phòng xem xét, nhờ vậy đám Dận Tự cảm thấy thoải mái không ít.

Đối với Dận Tự mà nói, Mộc lan thu tiễn không phải chuyện của hần, thứ nhất tuổi còn nhỏ, thứ hai trình độ cưỡi ngựa bắn cung của bản thân không ổn, Khang Hy sẽ không dẫn theo mình để mất mặt, nên trong tháng 10 hần ngược lại có việc khác.

Chính là sinh thần của Lương Tần.

Hần là một đứa con hiếu thảo, tuy rằng sinh thần của phi tần, trong cung hiển nhiên có quy định ban thưởng, nhưng thân làm con có hiếu, dù thế nào cũng muốn chuẩn bị thỏa đáng.

Năm này kiếp trước, hần tuổi còn nhỏ, Lương Tần cũng chưa được phong tần, hần nhiều nhất chỉ là đi thỉnh an chúc thọ, nên không có tiền lệ để tham khảo, hần lại không muốn tặng những thứ dung tục, mang theo phiền não nên cả lúc đi học cũng thơ thẩn.

“Dận Tự, những câu này giải thích thế nào?”

Thình lình bị gọi tên, Dận Tự theo bản năng đứng dậy, nhìn thấy Cố Bát Đại đang lườm mình, bản thân lại nhớ không nổi vấn đề vừa đề cập, không khỏi ngỡ ngàng nhìn quanh, khẽ đảo khéo mắt, Dận Chân đang nhìn hẩn, ngón tay chỉ vào một trang đang mở trên bàn.

May mà chỗ ngồi của hai người kế nhau, Dận Tự tập trung nhìn, thoáng ổn định tinh thần rồi đáp: “Tại thượng vị, bất hạ vị, bất viên thượng; chính kỷ nhi bất cầu vu nhân. Tắc vô oán thượng bất oán hạ, hạ bất vu nhân. Ý những câu này là, ở trên địa vị cao, không ức hiếp người địa vị thấp, ở dưới vị trí thấp, không nên đeo bám người địa vị cao, bản thân ngay thẳng, không nên ghen ghét người khác, như vậy sẽ không oán trời trách đất, hơn nữa có thể giữ gìn phẩm chất chính trực.”

Cố Bát Đại thoáng nguôi giận, thản nhiên nói: “Ngồi xuống đi.”

Dận Tự ngồi xuống, ngằm thở phào nhẹ nhõm, tiện thể chuyển cho Dận Chân cái nhìn cảm kích.

Tan học, Dận Chân gắng hỏi về vẻ khác thường hôm nay của hẩn.

Dận Tự thấy hơi ngại: “Qua tháng này là sinh thần ngọc nương, đệ đang lo không biết tặng gì thì tốt, mới thơ thần có tí thôi, con mắt của Cố sư phó đúng là tinh.”

Dận Chân thoáng giật mình: “Hóa ra sinh thần của Lương Tần nương nương trùng tháng với huynh sao?”

Dận Tự cười nói: “Tứ ca không nói thiếu chút nữa đệ quên mất.”

Trong lòng lại thêm một cái phiền não, tặng lễ vật cho Dận Chân xoi mói, cũng không phải một việc dễ dàng, duy nhất may mắn chính là người này trước mắt mới mười tuổi, khá dễ dỗ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Dận Tự chọn hai món lễ vật.

Một món là bộ «Hiếu Kinh» do mình tự tay sao chép cùng một bức chữ “Phúc” to tướng, hẩn cảm thấy những thứ này có thể khiến ngọc nương cảm thấy vui hơn nhiều so với tặng ngọc ngà châu báu.

Một món là bức «Hàn mai ngạo sương đồ» do chính tay mình vẽ cùng một chiếc lưu li tì hưu, tì hưu là một trong số đồ chơi mà Khang Hy ban thưởng, hẩn cảm thấy màu sắc như tuyết đáng yêu, vẫn giữ lại cho mình không tặng đi.

Hai món lễ vật đều tặng cực thỏa đáng, Lương Tần cùng Dận Chân quả nhiên rất vui, Dận Tự còn bị giữ lại trong Cảnh Dương Cung cùng Dận Chân và Đông Quý phi mừng sinh thần.

Khang Hy từ Mộc lan thu tiền trở về, lại bắt đầu bắt tay chuẩn bị chuyện nam tuần.

Tháng giêng năm Khang Hy thứ hai mươi tám Canh Ngọ, Khang Hy bắt đầu lần thứ hai nam tuần, lần này vẫn dẫn theo Đại A ca Dận Đề, cả Tam A ca Dận Chỉ cũng đưa đi, Thái tử bị lưu lại trong cung giám quốc, đám người Sách Ngạch Đồ phụ tá triều chính.

Tại Tử Cấm Thành không có Khang Hy, Dận Tự trải qua cái tết đầu tiên từ sau khi sống lại.

Nhưng hẩn lại không ngờ tới, mấy ngày sau sẽ phát sinh một chuyện, thiếu chút nữa làm bản thân chết oan chết uổng.

10. Chương 10: Ngoài Ý Muốn

Hoàng đế đi vắng, năm cũng phải trôi qua.

Tháng giêng Tử Cấm Thành giăng đèn kết hoa, trong cung vẫn như xưa mệnh môn trông trải, nhưng trên mặt mỗi người đều mang theo hờn hờ như có như không, các cung điện viện lạc chủ tử sinh sống đồng loạt treo đèn ***g đỏ tinh xảo lung linh, cũng vì thế mà như lập tức rút ngắn không ít khoảng cách.

Tần phi của Khang Hy không ít, trên còn có một vị Hoàng thái hậu, những tiểu bối như Dận Tự ai nấy cũng phải lần lượt đi thỉnh an chúc tết. Chỗ tốt là tiền mừng tuổi cùng ban thưởng nhận được cũng không ít, đừng nói đến đám A ca Dận Đường Dận Nga nhỏ tuổi, dù là Dận Chân Dận Kỳ tuổi đã khá lớn, cũng rất thích thú. Nhưng linh hồn của Dận Tự đã sớm già đầu rồi, những thứ tiểu hài yêu thích ví như trân bảo gì đó với hẩn mà nói không hề có sức hấp dẫn, một ngày đi qua đi lại khắp nơi chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Có một con đường đi từ Chung Túy Cung tới thẳng Trữ Tú Cung, nhưng cũng có thể đi đường vòng qua Ngự Hoa Viên, Dân Tự tinh thần không tốt lắm, nên phân phó những người khác không cần đi theo, chỉ dẫn theo mỗi Cao Minh, đến Ngự Hoa Viên khuây khỏa.

Tháng chạp trời đông giá rét, bách hoa tàn tạ, nhưng trong Ngự Hoa Viên có một nơi, có trăm cây mai đỏ, hiện giờ đang đúng vào mùa, nhìn từ xa, cả vùng đỏ rực trên nền phấn trắng, đậm đậm nhạt nhạt, gây chú ý và xinh đẹp muôn phần, gió lướt qua, rất nhiều đóa hoa rơi rụng trên đất.

Màu sắc hòa lẫn vào nhau lọt vào mắt, tinh thần của Dân Tự nhất thời rung động, hần hít sâu một hơi, chỉ cảm giác dường như có mùi hoa mai thoang thoảng đâu đây, khiến người ta vui vẻ thanh thản.

Tâm niệm khẽ động, đột nhiên nhớ tới Bát Phúc tấn Dục Tú kiếp trước, thích nhất sai người đi hái hoa mai về làm phần trang điểm.

Không một nữ tử nào không thích đẹp, không biết ngọc nường có phải cũng thích những thứ đó không?

“Cao Minh, người đi lấy cái giỏ, đến chỗ rừng mai nhặt ít hoa, rửa sạch rồi đưa đến chỗ ta.”

Cao Minh tuân lệnh.

Phái Cao Minh đi rồi Dân Tự dọc theo rừng mai đi về phía giả sơn, nhưng chẳng mấy chốc hần phát hiện không ổn.

Đi từ nãy đến giờ, thị vệ trực ban cùng thái giám dần dần thưa thớt, đến đây thì không thấy một bóng người, cho dù Khang Hy đi vắng, cũng không đến mức cả bóng dáng của thị vệ trực ban cùng thái giám cũng không thấy, đúng là rất khác thường, trừ phi là bị người phái đến nơi khác.

Dân Tự hiện tại đã tập thành thói quen cẩn thận, không thể tùy tiện đi sai một bước, thấy tình thế không ổn, lập tức quay trở lại, định gọi Cao Minh về, miễn để ông nhìn thấy chuyện không nên thấy.

Mới đi được mấy bước, chợt nghe thấy từ bên trái đằng trước truyền đến một tràng tiếng sột soạt và thì thầm, hơn nữa dần dần di hướng về phía bên này, nghe tiếng không được rõ lắm.

Dân Tự hết cách đành phải lui về đường cũ, khéo mắt liếc qua đại thụ cùng núi đá gần đó, vội ẩn mình ra sau đó, thân thể hần nhỏ nhẩn nhanh nhẹn, rất khó có người phát hiện.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cùng tiếng cười đùa lí nhí, tiếng cười quen thuộc kia lọt vào tai khiến lòng hần nhất thời chùng xuống.

“Như Ý, người nói bốn cung cho người tên này có được không, xưa kia có Xứng Tâm của Đường Thái tử Lý Thừa Càn, ngày nay có Như Ý của Thái tử Đại Thanh, xứng tâm như ý, đáng thành một đoạn giai thoại!”

“Thái tử chọn cái gì thì nô tài dùng cái nấy, chỉ cần là Thái tử chọn, trong lòng nô tài đều thích.” tiếng nói khe khe truyền đến, mềm mại du dương, lại không cường điệu giống nữ tử.

“Cái miệng nhỏ này thật ngọt, biết người thích ngắm mai, hôm nay bốn cung đặc biệt đuổi mọi người đi, để người ngắm cho đủ, người nói, phải đền đáp bốn cung thế nào đây!”

“ Nô tài đã sớm là người của Thái tử, Thái tử muốn thế nào, thì ” khúc sau nhỏ như tiếng muỗi kêu, nghe không thấy.

Dân Tự không dám thở mạnh, thậm chí cả thân thể cũng không dám động đậy, trời lạnh, vậy mà sau lưng hần lại ướt đầm mồ hôi.

Hần biết khi phế Thái tử, trong số tội trạng Khang Hy liệt ra có “Làm người không đứng đắn, giữ mình không trong sạch”, đề cập tới chuyện Dân Nhưng nuôi dưỡng luyện đồng, nhưng hiện tại Khang Hy cũng không có mặt trong cung, Thái tử mới là quân chủ, nếu bị hần biết mình đang ở đây, chỉ sợ hậu quả khó lường.

Hai người còn chưa tâm tình đủ, một mực đứng đó nỉ non thì thầm, thỉnh thoảng phát ra một ít tiếng động mờ ám khiến người ta suy nghĩ lung tung, Dân Tự chỉ cảm giác thân mình cứng ngắc, mồ hôi lạnh thấu lưng, quả thật rất gian nan.

“Thái tử điện hạ, nơi này dù sao cũng là nội cung, để người khác nhìn thấy thì không tốt.” Như Ý thở hắt ra đẩy Dận Nhưng ra, phát âm đứt đoạn. “Không bằng, hồi cung đi.”

“Được, nghe theo ý người.” Dận Nhưng không phản đối, e rằng trong lòng cũng có chút kiêng kỵ.

Nghe thấy hai người sắp rời khỏi, Dận Tự thầm thở phào, lại không đề phòng phía sau có người lên tiếng: “Bát A ca?”

Dận Tự thoáng cứng đờ, quay đầu lại, thì thấy một tiểu thái giám đang đứng đó, Dận Tự lơ mơ nhớ gã là một thái giám thân tín bên cạnh Thái tử, tên Lữ Hữu Công.

“Bát đệ thật có hưng trí, sao lại đến đây vậy?”

Thái tử Dận Nhưng tựa tiểu phi tiểu đứng ở đó nhìn hẩn, người đứng bên cạnh ăn mặc kiểu thái giám, khuôn mặt tướng mạo xinh đẹp, nhìn thấy Dận Tự đi tới, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, vội vã quỳ xuống dưới chân Dận Nhưng.

Dận Tự nháy mắt mấy cái, giả bộ dạng khờ dại vô hại, nói: “Thái tử ca ca, đệ đuổi theo một con chim đuổi tới tận đây, con chim kia bay lên trên núi, đệ đang định bắt nó xuống.” hẩn chỉ chỉ giả sơn bên cạnh ba người.

Thái tử khẽ cười lạnh, nhìn mắt hẩn tựa như đã nhìn thấu hết thấy ý nghĩ của Dận Tự.

Dận Tự cho dù từng sống một đời người, nhưng đụng phải trường hợp thế này cũng không khỏi căng thẳng, hẩn biết hiện tại nói sai một câu thì rất có khả năng sẽ nguy hiểm tính mạng, bên trong Tử Cấm Thành này mỗi năm trôi qua không biết có thêm bao nhiêu oan hồn, thêm một Hoàng tử của ngục nương địa vị thấp kém, cũng không đáng gì.

Trên mặt lại không lộ ra nửa điểm, vẫn nét mặt cũ mang theo chút lơ đãng: “Thái tử ca ca, giúp đệ bắt con chim đó được không?”

“Được.” Dận Nhưng đi tới, ngồi xổm xuống. “Nói nhị ca biết, đệ vừa nãy nhìn thấy gì?”

“Không thấy gì cả.” Dận Tự kỳ quái nói: “Đệ định trèo lên núi, thì bị Lữ Hữu Công gọi lại.”

Thái tử nhìn Dận Tự hồi lâu, gật đầu rồi đứng dậy, nói: “Mau đi về đi, đừng kiếm chim nữa, đi thỉnh an Thái hậu, lát nữa nhị ca sẽ phái người tặng mấy thứ chơi vui hơn nhiều cho đệ.”

Dận Tự thoáng do dự, lộ ra vẻ không tình nguyện, nét mặt lưu luyến không nỡ, chấp tay hành lễ. “Vay đệ đi trước.”

Thái tử đứng yên tại chỗ nhìn theo bóng dáng Dận Tự rời đi.

“Điện hạ, Bát.” Lữ Hữu Công đi tới, thấp giọng nói.

Dận Nhưng liếc mắt chặn ngang họng gã, gã lập tức im bặt, không dám nói tiếp.

Bên chân còn một Như Ý đang quỳ, gần như quỳ rạp không dám đứng dậy.

Dận Tự không dám lơ là, mấy ngày tiếp theo càng cẩn thận hơn, khi đến lớp tuyết đối không đi một mình, nhưng ngàn phòng vạn phòng, vẫn xảy ra chuyện.

Ngày hôm đó sau khi dùng xong văn thiện, đọc được mấy trang sách thì thấy hơi mệt, đang định đi nghỉ.

Thì thấy bên ngoài có người đến, bảo là Tứ A ca có việc tìm hẩn.

Thái giám truyền lời Dận Tự cũng từng gặp, còn cầm theo tín vật của Dận Chân, hẩn chợt nhớ tới chuyện lần trước đụng chạm Thái tử, lại cảm thấy không có khả năng lăm nên đi theo.

Thái giám kia dẫn Dận Tự đi thẳng đến hồ nước bên Ngự Hoa Viên, bảo Tứ A ca lát sau sẽ đến, có thứ mới mẻ muốn cho hẩn xem, nhắc nhở Dận Tự đừng đi đâu.

Dận Tự hiểu vị tứ ca này, tuy rằng tuổi nhỏ thoát nhìn nghiêm túc chính trực, nhưng ở chung lâu mới biết, bên dưới vẻ ngoài đó vẫn không mất tính trẻ con, dù có trưởng thành sớm thế nào đi nữa, cũng vẫn là một đứa trẻ.

Trong lòng buồn cười, cũng giảm bớt mấy phần nghi ngờ.

Sau khi thái giám kia đi rồi, hai người hần và Cao Minh đứng bên hồ đợi, lát sau chợt nghe thấy có tiếng cầu cứu nho nhỏ từ phía rừng cây âm u phía trước truyền tới.

Giọng nói du dương kéo dài, yếu ớt tha thướt, như của nữ tử, lại như ma quỷ.

Cao Minh đè nén sợ hãi, đứng trước Dận Tự bảo vệ hần.

“Chủ tử, chắc không phải thứ không sạch sẽ đó chứ?”

Dận Tự lắc đầu, hần xưa nay không tin mấy thứ đó. “Người đi gọi người đến.”

Cao Minh hơi do dự: “Vậy chủ tử đứng đây một mình. . . .”

“Ta đứng đây đợi tứ ca, sẽ không bỏ đi, người đi nhanh về nhanh.”

Cao Minh gật đầu.

Dận Tự đứng bên hồ, mắt dạo quanh bốn phía, lại không nhìn thấy bóng dáng của Dận Chân, cảm thấy nghi ngờ, đành định gọi Cao Minh quay lại.

Lại đột nhiên cảm giác phía sau dường như có người, đang định xoay người thì bị đẩy mạnh, hần bị đẩy lao đảo về phía trước mấy bước, ngã xuống hồ nước.

11. Chương 11: Hậ Bằng

Thời tiết này hồ nước rét buốt lạnh thấu xương, hơn nữa y phục rất dày, ngâm nước trở nên nặng trĩu chìm xuống.

Dận Tự kiếp trước từng cùng mấy thị vệ học bơi, giờ phút này thân thể giống như bị quăng vào trong hầm băng, ực ực uống mấy hớp nước, tay chân giãy dụa mấy cái, miễn cưỡng duy trì thân thể không chìm xuống nữa, tay rờ rẫm chung quanh, bắt được thân cây bên hồ giữ chặt không buông.

Y phục lớp lớp ngấm nước nặng trĩu, bằng sức lực hiện tại của hần, có thể giữ thân thể không chìm xuống đã không tệ rồi, muốn trèo lên lại là việc khác.

Trời đông giá rét, thân thể này cũng không phải khỏe khoắn gì cho cam, hần chỉ cảm giác ngay cả môi cũng như đông lại có chút tê tê, trước mắt bóng đêm chớp hiện.

Chẳng lẽ mình sẽ chôn thân ở đây?

Trong giây phút đó, trong đầu hần thoáng hiện qua rất nhiều người, có ngạc nương, có Dận Đường, Dận Nga, Khang Hy, còn có Dận Chân.

Trong mơ hồ, nhìn thấy Cao Minh mang theo người chạy tới, lòng thoáng thả lỏng, rốt cục hôn mê.

Lúc tỉnh lại, thì đã nằm ở trên giường, người bị bọc kín mít, chăn đắp mấy tấm, thiếu chút nữa đè tới hần không thở nổi.

Thấy hần mở mắt, Cao Minh lập tức mừng rỡ gọi: “Chủ tử, người tỉnh rồi!”

Một tiếng gọi của ông đã kinh động mấy người đi đến xem xét.

Thái y vội cầm tay hần bắt mạch, tập trung rồi thở phào nhẹ nhõm.

“Trời phù hộ Bát A ca, lần này không có gì đáng ngại, quay về vi thần sẽ viết mấy đơn thuốc giúp ngài điều trị, nhưng phải nhớ không thể bị lạnh lần nữa.”

Cao Minh cảm tạ Thái y rồi tiễn ông đi, một bên phái người báo cho Huệ Phi cùng Lương Tần.

“. Đây là sao vậy?” giọng nói hơi khàn, tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh rất thông minh, vội dâng nước.

“Chủ tử, người hôn mê ước chừng đã ba ngày, đúng là lo lắng chết người mà, Huệ Phi nương nương, Lương Tần nương nương mỗi ngày đều ghé, Lương Tần nương nương không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt”

“Lắm lời!” Cao Minh đi tới, trách tiểu thái giám một câu, nối tiếp câu chuyện: “Tứ A ca cũng tới mỗi ngày, Thái y dặn chủ tử phải nghỉ ngơi nhiều, đừng hao tổn tinh thần quá mức.”

Dận Tự đang định lên tiếng thì ngoài cửa truyền đến một tiếng xướng: “Thái tử điện hạ đến ——”

Dận Tự khẽ giật mình, hẳn thậm chí còn chưa kịp dò hỏi những điều có liên quan đến chuyện xảy ra hôm đó.

Bản thân phút trước mới tỉnh, Thái tử phút sau đã đến.

Thiếu niên vừa bước sang tuổi mười lăm, thường phục bạch sắc, trong mỗi bước đi thoáng hiện bóng dáng của Khang Hy, cộng thêm thừa kế mỹ mạo của Hách Xá Lý Hoàng hậu, quả nhiên là phong độ hiên ngang, long chương phượng tư.

Thái tử đi vào, trên mặt lộ ra nét tươi cười ấm áp như gió xuân.

“Tiểu Bát sao rồi, gọi Thái y chưa?”

“Hỏi Thái tử điện hạ, đã gọi rồi, Thái y viết đơn thuốc, dặn phải nghỉ ngơi nhiều.” Cao Minh vội trả lời.

“Ừ.” Thái tử bước tới, ngồi xuống bên giường, chỉnh lại chăn cho Dận Tự, khẽ than thở. “Hoàng a mã đi vắng, nếu xảy ra chuyện gì thì bốn cung khó mà tránh tội, may mắn đệ không sao.”

Thần tình thân thiết lo lắng, tựa như một người ca ca mẫu mực lo lắng cho đệ đệ.

Dận Tự đáy lòng cười khẩy, mắt mở hé, làm dáng suy yếu. “Thái tử ca ca.”

Thái tử đột nhiên nói: “Các người lui xuống đi.”

Trong phòng chỉ còn mỗi Thái tử cùng Dận Tự.

“Tiểu Bát, đệ nói hôm đó đã xảy ra chuyện gì, sao đệ lại rơi xuống nước?” Thái tử cười ân cần, ánh mắt lại sáng quắc theo dõi hẳn.

“Là Dận Tự bất cẩn trượt chân rơi xuống nước.” Dận Tự giọng khàn khàn, biểu tình bình tĩnh.

“Hử, không ai đẩy đệ?”

“Không ai đẩy đệ.” Dận Tự không chút nghĩ ngợi đáp ngay.

Thái tử nở nụ cười, cúi người kề sát tai, giọng nói nhẹ nhàng: “Hài tử ngoan, đệ phải nhớ rõ những lời hôm nay đã nói.”

Dứt lời liền đứng dậy, hòa nhã nói: “Về sau ai dám khi dễ đệ thì tới tìm huynh, Lương Tần nương nương chỉ tiêu thiếu gì, đệ cứ đến chỗ huynh hỏi.”

Dận Tự gật đầu. “Dận Tự thay ngọc nương tạ ơn Thái tử điện hạ.”

Thái tử hài lòng rời đi.

Dận Tự nhìn theo bóng lưng của hắn, thở dài.

Hài tử hoàng thất, không một ai đơn giản.

Thái tử thuở nhỏ được đích thân Hoàng a mã dạy dỗ, phương châm trị quốc, mưu kế đế vương, chỉ sợ truyền dạy không ít, lúc này mới bao tuổi, cũng đã học được đe dọa cảm dỗ, nếu hắn thật sự là một hài đồng bảy tuổi, may mắn tránh được một kiếp, lại bị đe dọa thêm lần nữa, chỉ sợ thật sự không dám nói gì cả.

Lúc Tứ A ca Dận Chân tới, nhìn thấy chính là bộ dạng hơi đăm chiêu của Dận Tự.

“Tiểu Bát.” y gọi một tiếng, kéo Dận Tự ra khỏi đồng suy tư của mình.

“Đệ sao rồi?” tay sờ trán đối phương, cảm giác nhiệt độ đã giảm mới khe khẽ thở phào nhẹ nhõm. “Mới nãy huynh trông thấy Thái tử diện hạ, huynh ấy cũng đến thăm đệ sao?”

Dận Tự gật đầu, lộ ra tươi cười. “Cảm ơn tứ ca đến thăm đệ.”

Dận Tự thoáng nhăn mày. “Đang yên đang lành, sao lại rớt xuống nước vậy?”

Dận Tự sắc mặt không đổi. “Là đệ tự mình bất cẩn ngã xuống.”

Dù sao Dận Chân cũng còn nhỏ, không hề nghi ngờ, nghe vậy chỉ thoáng nhớ lại mà sợ run. “Nô tài Cao Minh này, không biết hầu hạ đệ kiểu gì, may mà chạy tới kịp lúc, nếu không chết một trăm lần cũng không đủ!”

Dận Tự nói chuyện với y, lòng lại tự nhủ, lần này nếu bản thân không biết bơi, hoặc giả Cao Minh đến chậm một bước, chỉ sợ hiện giờ sống chết còn chưa biết, không ai nghĩ đến đường đường Thái tử một nước lại mưu hại chính đệ đệ của mình, chỉ tưởng hấn tuổi nhỏ nghịch ngợm bất cẩn trượt chân, còn ngạc nường của mình, không có nhi tử duy nhất này, thì biết phải dựa vào đâu đây?

Hắn biết chung quy Thái tử cũng bị phế, nên chỉ một lòng phòng bị Hoàng a mã cùng tứ ca, không ngờ tới lần đầu thất bại, lại là lọt vào tay nhị ca, uống phí bản thân đã sống bao nhiêu năm, có lẽ do mấy ngày nay sống quá an nhàn mà trở nên lơ là sơ suất.

Trong hoàng cung này, nhiều nhất chính là đao không thấy máu, nhất thời sơ suất, sẽ vạn kiếp bất phục.

Năm Khang Hy thứ hai mươi tám, đã định trước là thời buổi rối ren.

Khang Hy lần thứ hai nam tuần, tuần tra quản lý Hoàng Hà, khảo sát tác phong của quan lại, xử lý đám tham quan, làm cho quan trường trên dưới một trận gà bay chó sủa.

Vào tháng tư, đám người Sách Ngạch Đồ, Đông Quốc Cương đến Nerchinsk, cùng nước Nga thương thảo xem xét biên giới hai bên, trải qua nhiều lần bàn bạc cùng đàm phán, kéo dài tới tận tháng 6, triều đình dưới tình hình đó quyết định nhượng bộ, rốt cục ký kết «Hiệp ước Nerchinsk», tin tức truyền về, Khang Hy vui vẻ rộng tay, ban thưởng cho Sách Ngạch Đồ cùng những người đi theo, tình thế đảng Thái tử đang hưng thịnh, người dựa vào Đại A ca thấy tình huống không ổn, Minh Châu lại bị cách chức, nhất thời như rắn mất đầu, đại đô tạm thời sống yên bình lặng.

Tháng bảy, lại xảy ra một đại sự, vô luận đối với Khang Hy, hay đối với Dận Chân, đều là một đả kích trầm trọng.

Đông Quý phi thân thể vốn đã không tốt, mấy năm nay chứng quần hậu cung, hao tổn tinh thần lao碌, cộng thêm nữ nhi chết yểu, đổi nàng mà nói là đả kích trầm trọng, thân thể tận lực chống đỡ, rốt cục sau tháng giêng năm mới thì ngã bệnh, từ đó trở đi triền miên giường bệnh, dần dần nghiêm trọng.

Mấy ngày nay đến thư phòng, Dận Tự đều không nhìn thấy Dận Chân, biết tình cảm giữa y và dương mẫu sâu đậm, có thể là đang canh giữ bên giường chăm sóc, xuống lớp, đi thẳng đến Cảnh Dương Cung.

Hắn biết Đông Quý phi còn sống ước chừng mấy ngày nữa, hơn nữa Khang Hy vì xung hỉ còn định lập nàng làm Hoàng hậu, nhưng bệnh tình của Đông Quý phi chung quy không được — những lời này cũng không thể nói với bất kỳ ai, nhìn thấy Dận Chân vẻ mặt đau thương, hắn cũng chỉ có thể nói mấy câu an ủi mà thôi.

Chỉ là không ngờ tới bệnh tình của Đông Quý phi đã nghiêm trọng đến nước này.

Nữ tử này trước nay phong thái rạng rỡ, hiện tại thoát nhìn lại như người sắp chết bốn năm chục tuổi, bàn tay lộ ra ngoài chăn gây trơ xương, nhìn thấy mà khiếp đảm.

Dận Chân đang tựa trước giường, cùng bà nhỏ giọng chuyện trò.

“Đông Phi nương nương vạn an.” Dận Tự nhẹ giọng nói, giống như sợ lớn tiếng sẽ quấy nhiễu bà.

“Con đến rồi.” ánh mắt Đông Quý phi từ Dận Chân chuyển qua hắn, khóe miệng miễn cưỡng cong lên. “. Qua đây.”

Dận Tự nghe lời đi qua, quỳ xuống bên cạnh Dận Chân.

“Ta có mấy lời, muốn nói với con.” Đông Quý phi hơi thở mỏng manh, giọng nói yếu ớt.

“Xin nghe nương nương dạy bảo.”

Đông Quý phi nhìn qua Dận Chân rồi nói: “Ta chỉ sợ, không chăm sóc Dận Chân được nữa. Nó tuổi còn nhỏ, tuy có thân mẫu, nhưng vì ta. Khụ khụ, nhưng vì ta, không gần gũi với thân mẫu, đây là sai lầm của ta.”

Dận Chân vội nói: “Ngạc nương đừng nói những lời này, có thể được ngạc nương nuôi nấng, là phúc phận lớn nhất của nhi thần.”

Đông Quý phi lắc đầu cười khổ: “Năm đó, nếu không phải vì lòng ích kỷ của ta, xin Hoàng thượng mang con từ chỗ Đức Phi qua đây nuôi nấng, thì hôm nay mẫu tử hai người. Ấy, không nhắc lại cũng được, Dận Tự.”

“Nhi thần đây.”

“Dận Chân về sau, nếu cùng Đức Phi có gì không vui, mong rằng con, hòa giải.”

Hiểu con không ai bằng mẹ, Đông Quý phi biết với tính tình của Dận Chân, cùng thân mẫu chung sống, tất nhiên sẽ không vui vẻ, do đó không thể không căn dặn thêm mấy câu, đây là nói cho Dận Tự, cũng là nói cho Dận Chân nghe.

Bà không con không cái, đối xử với Dận Chân như con ruột, hiện giờ năm tháng hạnh phúc khó kéo dài, trăm phương nghìn kế vì con trù tính nhiều chút, Dận Tự tâm tư thuộc hạng linh hoạt, đương nhiên hiểu được khổ tâm của bà, nội tâm cảm thán đồng thời khâm phục, nên lập tức bằng lòng.

“Huynh đệ các con giao tình sâu đậm hiếm thấy, khụ khụ, hy vọng về sau vô luận có chuyện gì, cũng phải, cũng phải giúp đỡ lẫn nhau, thủ túc tình thâm.”

Dận Chân cầm lấy tay của Đông Quý phi, mắt rưng rưng: “Ngạc nương an tâm, nhi thần nhất định đối xử tử tế với bất đệ, tuyệt đối không phụ lòng kỳ vọng của ngạc nương.”

Dận Tự thăm thở dài, cũng y theo lời Dận Chân lặp lại lần nữa.

Huynh đệ hai người ở trước giường Đông Quý phi bằng lòng hứa hẹn, giống như lời thề, Dận Tự không biết loại hứa hẹn này có thể duy trì được bao lâu, tuy rằng bản thân kiếp này không có dã tâm tranh đoạt, nhưng với tính tình thất thường của vị tứ ca này, một câu hứa hẹn, cũng không đại diện cho điều gì.

Khang Hy hạ triều vội vàng tới đây, bảo chúng đi ra ngoài, gặp phải đại sự này, hai người Dận Chân không dám đi xa, đều đứng ngoài điện chờ, chỉ chốc lát sau, Nghi Phi, Đức Phi cùng các phi tần khác, tính cả Thái tử cùng chư vị A ca lớn tuổi cũng đã vội vã đến đây, lại bị Khang Hy sai người cản ở ngoài.

Đức Phi nhìn thấy Dận Chân bộ dạng thương tâm tuyệt vọng, nghĩ đến mình còn tại thế, nó lại đi khóc thương cho một nữ nhân không phải thân mẫu, trong lòng rất khó chịu.

Qua thời gian vài nén hương, Khang Hy rốt cục đi ra, hốc mắt hơi đỏ, giọng nói cũng trầm thấp hơn ngày thường.

“Nghe chỉ, theo từ dụ của Hoàng thái hậu, Hoàng quý phi Đông thị, xưa nay hiếu kính, hiền hậu lễ phép, sinh con dưỡng cái chu đáo ân cần, nay lâm vào hiểm nghèo, thâm tâm thương tiếc cho nàng, ưng thuận lập tức lập làm Hoàng hậu, bày tỏ tôn kính tán dương.”

Trong lòng mọi người thoáng kinh động, ngay cả Hoàng thái tử Dận Nhưng trên mặt cũng hiện vẻ ngạc nhiên, lại không dám dị nghị.

Vậy tính ra, gồm cả vị Đông Hoàng hậu ở bên trong, Khang Hy có ba vị Hoàng hậu, người đầu tiên là Hách Xá Lý thị, cũng chính là mẫu thân của Dận Nhưng, vị thứ hai là Nữu Hổ Lộc thị, là thân tỷ của Ôn Hi Hoàng quý phi – mẫu thân của Thập A ca, hai vị này đều mất sớm, cũng chính vì nguyên nhân đó, Khang Hy cảm thấy bản thân mệnh khắc thê, không dám tùy tiện lập Hậu nữa.

Lần này lập Đông Quý phi làm Hậu, địa vị của gia tộc Đông Giai thị ngày sau cũng sẽ nước dâng thuyền lên, bao gồm đường tử của bà là Tứ A ca, chỉ sợ cũng.

Nghĩ đến đây, mọi người không khỏi hướng mắt về phía Tứ A ca Dân Chân, trong lòng thầm tính toán.

Dân Chân lại chỉ lẳng lặng đứng yên, mặt mang bi thương, cũng không lên tiếng, dường như không nghĩ gì cả.

Lập Hộ chưa đầy ngày, mừng mười tháng bảy năm Khang Hy thứ hai mươi tám, Hoàng hậu Đông Giai thị ra đi.

Tình cảm của Khang Hy đối vị Hoàng hậu này vẫn rất sâu đậm, phân phó trong ngoài triều đình mặc y phục thuần lụa trắng, khóc tang ba ngày, không thượng triều năm ngày, đích thân đưa linh cữu đến ngoài Triều Dương Môn.

Dân Chân kiên trì đòi tức trực bên linh cữu, không rời nửa bước, ngay cả buổi tối cũng canh giữ, ai cũng không khuyên được, tin này tới tai Khang Hy, ông cảm thấy người con này tình thâm ý trọng, nên phân phó mọi người không cần ngăn cản, chỉ cần chú ý trông nom.

Đêm tháng bảy cũng không oi bức như ban ngày, gió mát hiu hiu từ bốn phương tám hướng thổi đến, lại thổi không đến trái tim trầm lắng kia.

Cao Minh đi trước cầm đèn ***g, nhịp chân không nhanh không chậm, đèn ***g soi sáng bóng đêm của Tử Cấm Thành, lạnh lẽo dường như rõ ràng hơn.

Vì đại tang của Đông Hoàng hậu, đã nhiều ngày nay không khí trong cung có hơi u ám, tâm trạng Khang Hy không tốt, mọi người cũng bị đè nặng, lúc trên triều, cả đám Ngự sử ngày xưa không có gió cũng muốn nổi sóng, nay lại thành thành thật thật im lặng mấy ngày.

Xuyên qua tầng tầng lớp lớp cung điện, Dân Tự đi đến trước Cảnh Dương Cung.

Cửa cung vì lý do đặt linh cữu của Đông Hoàng hậu mà mở rộng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy tình hình bên trong.

Người đang quỳ trước linh cữu, đầu rũ xuống, thân mặc đồ tang, đưa lưng về phía hần.

Dân Tự thở dài, sải bước tiến vào, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Tứ ca.”

12. Chương 12: Y Ôi

Nghe thấy tiếng gọi của Dân Tự, Dân Chân khẽ động dậy nhưng không quay đầu lại.

Tướng quỳ thẳng lưng, cực giống như một pho tượng.

Vào rất nhiều năm về sau, lúc chính thể của Dân Chân Ô Lạt Na Lạp thị qua đời, Dân Tự đã không còn nhìn ra sự dao động trong cảm xúc của y nữa, nhưng lúc này đây, người tứ ca này vẫn là một hải tử chưa quá mười một tuổi, trên mặt mang theo bi thương, đôi mắt hầy còn sưng đỏ sau khi khóc.

Dân Tự bước qua, quỳ xuống cạnh y.

“Đông ngạc nương rất thương huynh, tuy rằng bà không phải thân sinh ngạc nương, nhưng huynh thà rằng bà phải.” giọng nói càng ngày càng nhỏ, Dân Chân cúi đầu, giọng khàn đặc.

“Đông ngạc nương là một người rất dịu dàng, cũng là một ngạc nương rất tốt.” Dân Tự nói, “Huynh nên uống nước, hoặc ăn ít cơm đi.”

Dân Chân lắc đầu. “Huynh ăn không vô.”

“Nếu huynh không ăn, Đông nương nương ở trên trời có linh thiên, sao có thể an tâm, bà chỉ mong mỗi huynh sống cho tốt, sống cho đáng.” Dân Tự biết tình cảm y dành cho Đông Giai thị sâu đậm, Dân Chân từ nhỏ không nhận được yêu thương của thân mẫu, xem Đông Giai thị như mẫu thân của mình, mọi yêu thương quẩn quýt trẻ thơ đều dành hết cho bà, thế nên quan hệ cùng thân mẫu sau lại ngày càng tệ, mà một trong những nguyên nhân thâm kín — Đức Phi kỳ thật rất ghét nữ nhân đã cướp con của mình.

Dân Chân cúi đầu không nói, thật lâu sau, mới mở thực hạp Dân Tự mang theo, bưng bát cháo bên trong lên uống mấy ngụm.

Dận Tự gật đầu: “Vậy mới đúng chứ, ăn uống no đủ, mới có sức mà túc trực canh linh cữu cho Đông nường nường.”

Dẫu Dận Chân có thương tâm hơn thế thì cũng bị hấn chọc đến khoe miệng không khỏi khẽ cong. “Đệ mới tám tuổi, nói chuyện y như ông cụ non, huynh mới là ca ca của đệ.”

Dận Tự nhìn y, thật sự không thể đem Dận Chân đối đãi với mình chí thân chí thiện này cùng Hoàng đế Ung Chính mai sau áp bức hấn chí thâm liên hệ với nhau.

“Đệ sao thế, làm gì đột nhiên thần thờ vậy?”

Dận Tự lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười nói: “Đệ xem tứ ca mấy ngày nay tiêu tụy không ít.”

Dận Chân bị câu nói của hấn khơi dậy cảm xúc đau thương, thấp giọng nói: “Sau này, huynh đã không có ngạc nường.”

Chưa dứt lời, đã bị Dận Tự che miệng lại.

“Tứ ca có ngạc nường, ngạc nường của tứ ca chính là Đức Phi nường nường, trong ngoài hoàng cung đâu đâu cũng tai vách mạch rừng, về sau chớ nói bậy.”

Dận Chân nhìn thấy thần sắc nghiêm nghị của Dận Tự, đáy lòng như có một dòng nước ấm lan tràn, tự nhủ: Đông ngạc nường, người an tâm, trong hoàng cung này không phải không ai quan tâm đến con, con nhất định sẽ làm như đã hứa với người, đối đãi tử tế với bát đệ.

Dận Tự không phải nhìn không hiểu ám áp trong mắt Dận Chân, nhưng hấn vẫn vờ như không hiểu, hoặc nói, vướng mắc kiếp trước khiến hấn vẫn muốn tránh né người này, thế nhưng vận mệnh trêu cợt, người huynh đệ đầu tiên mình gặp sau khi tỉnh, trời xui đất khiến lại là y.

Nếu họ cứ tiếp tục giao hảo như vậy, nếu hấn không đi tranh giành vị trí kia, vậy kết cục của họ, có phải sẽ có thể thay đổi hay không?

Dận Tự đã nghĩ tới vấn đề này vô số lần, nhưng luôn không có kết quả, nên cũng không nghĩ tiếp nữa, thuận theo tự nhiên, trái lại dần dà oán hận tiềm tàng sâu trong nội tâm ngày càng phai nhạt.

Vô luận thế nào, đời này tính cách cẩn thận, là không đổi được. Dận Tự thầm cười khổ.

Dận Chân nhìn thấy nét mặt biến hóa của hấn, chỉ tưởng là do hấn mệt mỏi, vội nói: “Đệ về trước đi, không cần cùng huynh ở đây chịu đựng đâu.”

Dận Tự quả thật rất mệt, nhưng hấn lại muốn ở lại đây thêm chút nữa, tiện thể tăng thêm phân lượng của mình trong lòng người tứ ca này.

Nhưng thân thể này chung quy vẫn còn nhỏ, chỉ chốc lát sau thì mí mắt nặng nề, gật gà gật gù.

Dận Chân nhìn thấy người nghiêng ngả dựa trên người mình, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Bảo hấn đi ngủ không nghe, kết quả ở đây lăn ra ngủ, bản thân ngược lại trên người như mang thêm một bao cát, không có chỗ dựa tăng thêm gánh nặng.

Nghĩ thì nghĩ, chung quy không có đẩy hấn ra, chỉ mặc đối phương dựa vào người mình.

Đêm tháng bảy vẫn mang theo cảm giác mát lạnh, nhưng nhiệt độ trên người Dận Tự như xuyên qua y phục truyền đến y, làm y không hề cảm thấy một chút lạnh lẽo nào, giống như tâm cũng theo đó mà trở nên mềm mại.

Thời gian chịu tang trôi qua, mọi nơi trong cung cũng khôi phục trật tự.

Vô luận là ai mất, ngày tháng vẫn tiếp tục trôi qua, có lẽ ngoại trừ Dận Chân thì ai nấy cũng dần dần lãng quên cái chết của Đông Hoàng hậu.

Dận Tự từ sau lần rơi xuống nước thì bắt đầu cố tình vô ý trốn tránh Thái tử.

Hắn biết bản thân đã nhìn thấy chuyện không nên thấy, tuy rằng lúc sau giả ngu tránh được một kiếp, nhưng khó tránh khỏi Thái tử ngày nào đó đột nhiên nhớ tới, thừa dịp Khang Hy vắng mặt lại tìm cái cớ làm hắn biến mất, đó là điều quá dễ dàng.

Theo hắn biết, trong vô số nhi tử của Hoàng a mã, có thể sinh tồn đến cuối cùng nhiều lắm chỉ hai mươi bốn người, số còn lại, hoặc là thuở nhỏ chết yểu, hoặc bệnh cấp tính mà chết, về phần có phải thật sự bị bệnh hay không, hoặc vì sao mà sinh bệnh, thì không ai biết được.

Người ngoài thường chỉ nhìn thấy vẻ hào nhoáng lộng lẫy của hoàng cung, ngay cả những tú nữ của Bát Kỳ, cũng trăm phương nghìn kế muốn nhân lúc thanh xuân mơn mớn nhận được sự sủng ái của Hoàng đế, hy vọng có thể được phong phi, không biết rằng song song cùng vinh hoa phú quý, thường hay là vực sâu vạn trượng.

Nhưng người tính không bằng trời tính, phải tới trước sau cũng tới.

Một ngày Dân Tự xuống lớp, vô tình gặp Cửu A ca Dân Đường cùng Thập A ca Dân Nga đang được ma ma của mỗi đứa dẫn đi.

Hai đứa đang ồn ào đòi đi Ngự Hoa Viên, đâm phải Dân Tự, không nói hai lời nhất quyết kéo hắn đi.

Dân Tự biết chúng thuở nhỏ rất nghịch, phạm là quấy phá gây sự thì không thiếu phần chúng, may mà hai vị mẫu phi địa vị cao, ở trong cung hô phong hoán vũ ít ai dám làm trái, kết quả có khi vì nghịch ngợm quá đà nên bị Khang Hy trách phạt, bao giờ hai đứa cũng cùng nhau gánh, có thể nói cá mè một lứa.

Hắn nhìn nhìn hai đứa, quay qua nói với Dân Chân đang định đi Vĩnh Hòa Cung: “Tứ ca, không bằng huynh đi thỉnh an Đức Phi nương nương trước, rồi hãy đến Ngự Hoa Viên tìm tụi đệ.”

Dân Chân cũng không mấy thích Dân Đường cùng Dân Nga, nhưng không thể nói ra tiếng phản đối, gật đầu rồi nói: “Vây gặp lại sau.”

Thêm một đồng bọn, Dân Đường cùng Dân Nga bỗng cảm thấy hào hùng vạn trượng, tới Ngự Hoa Viên liền bay lên nhảy xuống, khi thì đòi trèo cây, khi thì muốn bơi hồ, một đến đám ma ma thái giám đi theo rả rời, Dân Tự thân là ca ca, không thể nào không đi theo nhòm ngó, cứ lộp đi lộp lại vậy, cũng cảm thấy chịu không thấu.

“Bát ca, huynh xem con chim kia kìa, đệ muốn bắt nó!” Lão thập Dân Nga túm ống tay áo của hắn, chỉ vào một con chim hoàng oanh nhỏ giọng nói.

Đội đệ trèo lên đến nơi, chim đã bay mất rồi. Dân Tự nói: “Sai người khác lên bắt xuống cho đệ, đệ không thể trèo lên trên!”

“Không chịu, đệ phải tự bắt nó, con chim này thật đẹp, đệ mang về cho ngặc nương xem, hai ngày nữa chính là sinh thần của bà.” bé mập vừa dứt lời liền xắn tay áo, đập đập đu lên trên.

Dân Tự vội vã ôm lấy nó. “Không được càn quấy!”

Dân Đường ngửi mùi hoa quế lượn lờ khắp nơi, cũng muốn chạy lại hái hai nhánh, Dân Tự nhìn thấy người xung quanh đều đã giơ tay đầu hàng, đúng là xoay sở không kịp mà.

Bỗng dưng một giọng nói từ cách đó không xa truyền đến. “Bát đệ, cửu đệ, thập đệ, đang làm gì vậy?”

Tay Dân Tự đang ôm Dân Nga bỗng cứng đờ, từ từ quay đầu lại.

Người xung quanh đã sớm quỳ xuống. “Thái tử điện hạ vạn an.”

Thái tử mặc thường phục màu trắng, tay áo viền chỉ bạc, làm tôn lên một thân tuấn tú cao lớn.

Trên mặt hắn mang theo mỉm cười thông dong bước lại, ánh mắt quét một vòng qua ba người, cuối cùng dừng lại trên người Dân Tự.

“Bát đệ, các đệ đang chơi sao?”

Dân Tự cúi đầu, đáp: “Dân Đường cùng Dân Nga nghịch ngợm, quấy nhiễu điện hạ thanh tĩnh, thỉnh điện hạ thứ tội.”

Dận Đường cùng Dận Nga cũng trở nên ngoan ngoãn, chúng dù sao cũng không phải hài tử trong gia đình bình thường, biết ở trước mặt ai không nên gây rối.

“Đều là huynh đệ, có gì mà tội không tội.” Thái tử cười như có như không, khoe miệng khê nhếch, Dận Tự luôn cảm giác ánh mắt Thái tử nhìn mình, tựa như có thể nhìn thấu tâm tư của mình.

Người nhị ca này xưa nay rất thông minh, tuy rằng mai sau thông minh của hắn dùng không đúng chỗ, nhưng cũng bởi làm Thái tử gần bốn mươi năm, nội tâm nôn nóng, lại bị người giết dây, mới nghĩ ra nước cờ hồ đồ bức vua thoái vị. Nhưng thời niên thiếu, trí tuệ cùng năng lực của hắn được cả triều văn võ ngợi khen, Khang Hy cũng lấy đó làm kiêu hãnh.

“Bổn cung có chút việc, muốn nói với đệ, đến Dục Khánh Cung một chuyến đi.” Thái tử lại đến gần hơn, hai người gần trong gang tấc, thân hình của hắn gần như che khuất Dận Tự.

Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh.

Dận Tự hơi cúi đầu, nhìn không rõ biểu tình: “Vâng.”

13. Chương 13: Ứng Đối

Thái tử vẫn chưa đại hôn, nhưng Khang Hy yêu thương nhi tử này, ban cho Dận Nhưng không ít cung nữ dạy hắn thông hiểu mọi việc, nên Dục Khánh Cung cũng không giống như bên viện A ca, chỉ có mỗi thái giám hoặc ma ma.

Thái tử cho mọi người lui xuống, quay đầu thấy Dận Tự vẫn đứng yên tại chỗ, không khỏi cười: “Sao mọc rễ ở đó rồi, lại đây.”

Dận Tự mím môi, tiến về phía trước vài bước, đứng lại, chấp tay nói: “Thần đệ không dám vượt mức.”

“Vẫn thủ lễ như vậy.” Thái tử cười khê. “Nghe nói đạo gần đây Hoàng a mã đánh giá đệ rất cao, điều này thật sự không dễ, không biết dùng thủ đoạn gì?”

Dận Tự hiểu hôm nay Thái tử là muốn kiểm chuyện. Hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên trên mặt, đáp: “Tạ ơn Thái tử điện hạ khích lệ, trung quân ái quốc, là bổn phận của thần đệ.”

“Bổn cung còn nghe nói, đệ ở trước mặt Hoàng a mã qua loa nói khoác, nguyện làm hiền vương, phò tá minh quân, thật chứ?” Thái tử thông dong lại gần, vòng ra sau hắn, nhắc bím tóc của hắn lên thưởng thức, mỗi câu đều miên lí tàng đao.

(miên lí tàng đao: trong bông có kim, tương tự miệng nam mô, bụng bồ dao găm)

Dận Tự trong lòng thoáng hoảng hốt, bản thân chỉ nghĩ tới người cuối cùng ngồi lên hoàng vị, mà đã quên mất Thái tử trước mặt mới là người kế vị danh chính ngôn thuận trong mắt mọi người vào lúc này.

“Ngày đó là thần đệ lỗ mãng, khẩu xuất cuồng ngôn, thỉnh Thái tử điện hạ thứ lỗi.”

“Lần trước không phải còn gọi Thái tử ca ca sao, thế nào mới đảo mắt đã thành Thái tử điện hạ rồi?” Thái tử cúi đầu, gần như dán sát vào cổ hắn, hơi thở phả trên da khiến Dận Tự không khỏi sởn gai ốc. “Ngày đó đệ phá hỏng chuyện tốt của huynh, phải đền huynh thế nào đây?”

Thấy Dận Tự không trả lời, Dận Nhưng khê nhếch môi thành một độ cong ám muội, giọng nói trầm thấp gần như thì thầm. “Chi bằng, đệ đem chính mình đền cho huynh?”

Những lời này vừa lọt vào tai, bỗng cảm giác lông tơ dựng đứng, Dận Tự biết Dận Nhưng yêu nam sắc, lại không biết vị Thái tử điện hạ này rốt cục là đang chọc ghẹo hắn, hay đến cả đệ đệ mình cũng không buông tha.

Dận Tự biểu tình không đổi. “Thái tử điện hạ ra lệnh, Dận Tự đương nhiên nghe theo, điện hạ là Thái tử, Dận Tự là thần tử, mọi thứ của thần tử đương nhiên đều là của điện hạ.”

Thái tử vốn chỉ định gọi hắn tới, thử xem hắn có phải đã thật sự quên chuyện ngày đó không, thấy dọa không được hắn, đồng thời phát hiện người đệ đệ này tuổi còn nhỏ đã hỉ nộ không hiện ra mặt, tương lai

ắt không phải nhân vật tầm thường, lại thấy hấn khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu, gương mặt nghiêm túc lại không khiến người khác ác cảm, không khỏi thoáng động lòng, cười nói: “Được được rồi, bổn cung chỉ là đùa tí thôi, hôm nay đệ hãy ở lại dùng thiện đi.”

Sách Ngạch Đồ từng nói với hấn, trong những huynh đệ, nếu chung sống hòa thuận, tương lai nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực giúp hấn chống lại Đại A ca, hấn vốn đối với đám tiểu hài tử ngu xuẩn này rất khinh thường không thèm nhìn đến, nhưng hiện giờ nhìn thấy biểu hiện của Dận Tự, lại đột nhiên nhớ tới lời của thúc công.

Dận Tự xuất thân thấp hèn, cổ trều cũng không thể trèo cao bao nhiêu, nếu có mình kéo hấn, hấn tất nhiên mang ơn, thề chết nguyện trung thành, nếu như hiện giờ có thể thu về dưới trướng, ngược lại cũng có thể xem là một chuyện tốt.

Dận Tự lúc trước nhìn không thấu dụng tâm của Thái tử, lại thấy lúc này hấn có ý định lôi kéo, tâm niệm xoay chuyển nhanh chóng, trên mặt lộ vẻ chần chừ đáp: “Thỉnh điện hạ thứ tội, Huệ Phi nương nương bảo đệ ghé qua dùng thiện, chỉ sợ.”

Thái tử tựa tiểu phi tiểu, không tỏ rõ ý kiến. “Bát đệ có phải không thích chỗ của nhị ca hay không, xem nhị ca thành hồng thủy mãnh thú?”

Dận Tự không muốn biểu hiện quá mức khôn khéo ngược lại khiến Dận Nhưng để ý, nên chỉ tỏ vẻ khó xử, cũng không nói tiếp.

Đang trong tình thế giằng co thì bên ngoài có người bẩm báo: “Tứ A ca yết kiến.”

Dận Tự thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thái tử khẽ nhíu mày. “Nó tới làm gì?” tầm mắt ngược lại dừng trên người Dận Tự.

“Cho nó vào.”

Dận Chân vừa đi vào thì cảm giác không khí mang hơi hướm quỷ dị, hai người mỗi người chiếm một bên, lại không ai lên tiếng.

Thấy Thái tử đang nhìn mình, Dận Chân vội hành lễ. “Thỉnh an Thái tử điện hạ.”

Thái tử mỉm cười, ngữ khí không biết là đang tán dương hay là chế giễu: “Hai đệ đúng là huynh đệ tình thâm, một người không thấy, người kia liền vội vã đi tìm, Dận Chân, đệ là sợ bát đệ của đệ bị bổn cung ăn mất sao?”

“Thần đệ không dám, chỉ là Dận Đường cùng Dận Nga cứ nháo nhào đòi chơi với bát đệ, thần đệ bị làm cho đau đầu đành phải đi tìm đệ ấy.” Dận Chân không phải kẻ ngốc, đương nhiên nghe ra ngữ khí của Thái tử bất thường.

Xem hai người đều một bộ dạng cung kính, nói cũng không nói thừa nửa câu, Dận Nhưng cũng cảm thấy tế nhị. “Quên đi quên đi, hai đệ muốn đi thì cứ đi, chỉ là Dận Tự, lần sau nếu giữ đệ lại dùng thiện, thì không được phép cự tuyệt đấy.”

Hấn thuở nhỏ được phong làm Thái tử, ngay cả chỗ ở cũng tách biệt cùng các huynh đệ, toàn bộ chi tiêu đều chiếu theo quy cách của Thái tử, hiển nhiên không thể nào giống như các huynh đệ khác chơi đùa cùng nhau, Dận Nhưng vốn cũng thấy đương nhiên, thậm chí trong thâm tâm luôn có chút cảm giác ưu việt, nhưng nay lại đột nhiên cảm thấy cô đơn kỳ lạ.

Dận Tự không biết tâm tư của hấn, chỉ thầm thở phào, vội đáp: “Đa tạ Thái tử điện hạ, thần đệ cáo lui.”

.

Ra khỏi Dục Khánh Cung, Dận Chân như trút được gánh nặng, nghi hoặc hỏi: “Dận Tự, có phải đệ đã đắc tội với Thái tử điện hạ không?”

Dận Tự lắc đầu cười khổ, dù sao đi nữa hấn cũng không thể nói rằng mình đã bắt gặp Thái tử điện hạ cùng nam sủng đang đùa giỡn, loại chuyện này thêm một người biết không bằng bớt một người. “Không có gì.”

Dận Chân thấy Dận Tự không muốn nói, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, nên không nói nữa, hai người sống vai tiến bước.

Dận Tự giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng y, nói: “Tứ ca, không phải đệ không muốn nói, là không thể nói, chuyện này huynh biết không có gì hay ho, ngược lại sẽ mang đến tai họa cho huynh.”

Dận Chân thấy hắn nói nghiêm túc như vậy, chút ít khó chịu trong lòng lập tức tan thành mây khói, lại nghĩ đến hắn tuổi còn nhỏ đã phải lo lắng đủ điều, vì bản thân, vì Lương Tần ở trong cung mưu cầu một chốn bình yên, không khỏi cảm thấy sâu sắc, vì mình vừa nãy đa nghi mà hổ thẹn.

“Huynh biết rồi, nếu đệ muốn nói, thì đến tìm huynh, có chuyện gì, hai huynh đệ chúng ta cùng nhau gánh vác.”

Dận Tự cười nói: “Biết tứ ca rất tốt với đệ mà.”

Ánh chiều tà chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo mềm mại, giống như nhuộm một màu ửng hồng, bộ dạng thập phần dễ thương, nhìn thấy thì thoáng loạn nhịp.

Lúc sau Thái tử được Khang Hy chuyển từ quan sát sang xem xét chính sự, tạm thời không rảnh tìm họ gây phiền toái, Dận Tự thở phào nhẹ nhõm, lại khôi phục cuộc sống thường ngày.

Sâu trong nội tâm Dận Tự, kỳ thật rất thích cuộc sống an bình đến gần như buồn tẻ này, do kiếp trước hắn đã trải qua quá nhiều thăng trầm, tâm hồn đã bị giày vò không còn mảy may nhiệt huyết, những thứ như kiến công lập nghiệp, vinh hoa phú quý, ở trong mắt hắn cũng không quan trọng bằng an bình yên ả, cũng chỉ từ bọn Dận Đường Dận Nga, hắn mới có thể cảm nhận vài phần sức sống, mới cảm giác thân hình của bản thân kỳ thật vẫn bất quá là một tiểu hài tử tám chín tuổi.

Một ngày họ Dận Đường nghe nhiều cung nhân kể lại cảnh tượng náo nhiệt ngoài cung, liền la hét đòi xuất cung, Nghi Phi bị bắm đến vô phương, tường trình với Khang Hy, gọi thị vệ đến để chúng dọc đường bảo vệ Dận Đường. Nàng lại sợ Dận Đường vừa ra ngoài thì như ngựa hoang thoát cương, ai cũng không quản nó được, mà Dận Tự xưa nay chẳng chặc, Dận Đường lại chịu nghe lời nó, lại bảo Dận Tự cùng đi.

Nếu Dận Tự đi, Dận Chân có lý nào lại không đi, may mà bé mập Dận Nga không có mặt, nếu không nhất định là gà bay chó sủa, không được an bình.

Từ sau khi sống lại, gần ba năm không nhìn thấy thế giới bên ngoài, trong lòng Dận Tự không khỏi thêm vài phần chờ mong.

14. Chương 14: Xuất Cung

Từ lúc Đông Hoàng hậu qua đời, Dận Chân chưa từng xuất cung lần nào, bỗng cảm giác tâm tình cùng con người đều thay đổi không ít, y không còn là thiếu niên có thể trốn dưới sự che chở của Đông Hoàng hậu nữa.

Ba người cải trang thành con cháu phú gia, trong đó Dận Đường nhỏ tuổi nhất, gương mặt không thoát được vẻ tinh nghịch, vừa nhìn đã biết là đệ đệ chuyên bị các ca ca mang ra chọc ghẹo.

Đi theo sau họ là hai người thị vệ, cũng cải trang, sắm vai hộ vệ bảo vệ, còn có không ít người giả dạng thành dân chúng bình thường, rải rác chung quanh họ.

Dận Đường chưa từng nhìn thấy thế giới ngoài cung, lúc này nhìn đến gánh hàng rong muôn màu muôn vẻ, trên đường người qua kẻ lại, nhất thời giống như chú chim nhỏ, bay nhảy tứ phía, một hồi la hét đòi mua hồ lô ngào đường, một hồi lại chạy đi lụm hình nhân đường người ta vừa nặn xong, Dận Tự sợ nó không cẩn thận bị người khác đụng trúng, chỉ đành nắm chặt tay nó không buông.

Đương nhiên, đối tượng càn rỡ của Dận Đường chỉ vẩn vơ trong Dận Tự thôi, còn với vị tứ ca biểu tình hơi lạnh nhạt kia, nó cũng không mấy gần gũi, có đôi khi nhìn thấy Dận Tự cùng Dận Chân cười đùa trò chuyện, còn có thể rất mất hứng.

Dận Chân đồng dạng rất không thích vị cửu đệ ỷ vào Nghi Phi làm xằng làm bậy này, chẳng qua e ngại mặt mũi Dận Tự, y cứ xử không quá mức để tâm.

Dận Tự cũng không có phát hiện tâm tư cẩn thận của hai người họ, vì ánh mắt của hắn đã bị đám người phía trước hấp dẫn.

Đây là con phố phồn hoa nhất của ngoại thành, ngựa xe như nước, qua lại không ngừng, nhưng đằng trước bị ba bốn lớp người bu quanh, khiến cho kẻ qua người lại rất bất tiện.

Ba người đi về phía trước, tự có thị vệ đẩy ra đám người đằng trước, để họ có thể nhìn rõ tình cảnh bên trong.

Một hàng người quỳ gối ở giữa, quần áo rách rưới, ánh chừng bảy tám người, nam có nữ có, toàn là bộ dạng mười ba mười bốn tuổi.

Đứng cạnh là một nam nhân trung niên, đang cao giọng rao: “Mấy hài tử này, đều có xuất thân trong sạch, chỉ vì quê nhà gặp thiên tai, cả gia đình chết hết, tuổi nhỏ lưu lạc tại kinh thành không còn cách nào khác, lại không vào được phủ đệ phú quý nhà người ta, thỉnh các vị ban phát hảo tâm, mua mấy hài tử này, đem về sai bảo cũng được, ẩm chăn cũng thể, cho chúng chén cơm, là công đức của các vị đại gia!”

Dận Đường nghiêng đầu cắn ngón tay: “Bát ca, họ làm gì vậy?”

Dận Tự đáp: “Những người này đều là ở nhà loạn lạc đói sống không nổi, đi bán thân.”

Hắn giờ mới chú ý trong những người đó có một cô gái lớn hơn, ánh chừng mười bảy mười tám tuổi, trên má phải có một vết sẹo dữ tợn.

“Bán thân là gì?” Cửu A ca xuất thân con cháu hoàng thất chưa từng gặp phải trường hợp này, nó tuổi còn rất nhỏ, cũng không hiểu những người này sau lưng cất giấu chua xót và bất đắc dĩ như thế nào, chỉ cảm thấy mới lạ.

“Chính là làm nô làm tì cho người ta.”

Tứ A ca Dận Chân nhíu mày: “Không ngờ dưới chân thiên tử, mà gặp thiên tai đến nỗi bán con bỏ cái sao?”

Dận Tự không lên tiếng, hắn không có ấn tượng nhiều về đoạn ký ức này, hơn nữa tùy tiện nói một ít câu không hợp với tuổi, dễ gây khả nghi.

Trong thành Bắc Kinh có nhiều gia đình rất thừa tiền, một tên mập tiến lên trước tiên lựa chọn, mua đi hai thiếu nữ trong số đó.

Có người thứ nhất thì có người thứ hai, những người này lần lượt bị mua đi, chỉ còn lại một thiếu niên cùng một thiếu nữ mặt có sẹo.

Thiếu niên vốn diện mạo thanh tú, thật có không ít người vừa ý, nhưng nó cùng cô gái kia là tỷ đệ, hy vọng hai người có thể sống chung, đối phương chỉ mua một, nó không chịu đi, lát sau chỉ còn sót lại hai người đang quỳ, tản mát vài phần đau thương.

“Tứ ca, đệ muốn mua họ.” Dận Tự thấp giọng nói.

Dận Chân ngăn người, có phần không tán thành. “Đệ còn chưa lập phủ, có thể thu xếp cho họ ở đâu?”

Dận Tự suy nghĩ chốc lát, nói: “Có lẽ bên phía mẹ Nghi Phi nương nương có thể thu xếp tạm, đợi mấy năm nữa đệ lập phủ, thì đón họ đi.”

Dận Chân không ngờ tới Dận Tự đối với hai kẻ khất cái này để tâm như vậy, cũng không mong hắn cùng bên Nghi Phi thân thiết, vội nói: “Dận Đường dù sao cũng còn nhỏ, nhờ quan hệ của nó cũng không tiện lắm, còn không bằng để huynh nói với bên Đông gia, thu xếp cho người ở đó trước rồi tính sau.”

Dận Tự gật đầu cười: “Đúng là tứ ca suy nghĩ chu đáo, vậy làm phiền tứ ca.”

Nếu đã quyết định rồi thì hắn đi qua cùng hắn tử trung niên thương lượng ngay, Dận Tự người thoát nhìn nhỏ, nhưng y phục không tầm thường, cách nói năng cũng chừng chạc lão luyện, hắn tử không dám khi hắn,

huống hồ cô gái mặt có sẹo, cũng bán không được mấy đồng, song phương nhanh chóng bàn bạc ổn thỏa giá cả.

Một thiếu nữ khác đột nhiên chen ngang, giọng giòn tan hô: “Hai người kia tổng cộng bao nhiêu tiền, tiểu thư nhà ta mua!”

Dận Tự nương theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy tiểu cô nương kia ăn mặc kiêu nha hoàn, đang đứng kế bên một cỗ kiệu.

Hán tử trung niên mang theo nụ cười nhún nhường cúi đầu khom lưng: “Thật sự xin lỗi, vị tiểu gia này đã bàn bạc giá cả ổn thỏa rồi.”

Tiểu nha hoàn nhìn đến râu tiền trong tay nam nhân, bĩu môi, nói: “Chúng ta cho người gấp đôi tiền được chưa nào?”

“Cái này. . . .” nam nhân rơi vào thế khó xử, nhìn nhìn Dận Tự.

Dận Tự hờ hững nói: “Nếu người sợ đắc tội người thì không ngại hỏi qua hai tỷ đệ kia, xem thử họ muốn đi với ai?”

Tiểu nha hoàn khẽ hừ một tiếng: “Cũng được, người đi hỏi chúng xem.”

Hán tử trung niên vô phương, đành phải xoay qua hỏi hai tỷ đệ bán thân kia.

Tỷ đệ hai người nhìn nhau, cô gái cúi đầu không nói lời nào, thiếu niên chần chờ hồi lâu, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Dận Tự cùng tiểu nha hoàn, lát sau sợ hãi nói: “Chúng tôi bằng lòng đi theo vị tiểu gia này.”

Tiểu nha hoàn oán giận dậm chân, đang định mở miệng thì màn kiệu bị một bàn tay nhẹ nhàng vén lên, người từ bên trong đi ra.

“Thanh Từ, đã quên lúc ra ngoài ta dặn dò thế nào rồi sao?” thiếu nữ mặc trang phục Mãn, độ chừng mười ba mười bốn tuổi, diện mạo cũng không đặc biệt xinh đẹp, nhưng hơn người ở khí độ tao nhã, đoan trang tự tại.

“Cách cách!”

Thiếu nữ không để ý tới nàng, thi lễ với bọn Dận Tự rồi nói: “Tỳ nữ mạo muội, chư vị chê cười, hai người đó, xin các vị cứ mang đi.”

Nhìn thấy nàng, Dận Tự thoáng sửng sốt, bật thốt: “Vị Cách cách này phải chăng họ Ô Lạt Na Lạp?”

Thiếu nữ cũng bàng hoàng: “Công tử sao lại biết?”

Cái này cũng quá khéo đi.

Dận Tự thâm cười khổ, thuận miệng nói: “Chẳng qua là lần trước ở trên đường từng nhìn thấy Cách cách, từng nghe nói qua, không ngờ tới lại gặp được.”

Thiếu nữ tuổi còn trẻ, tâm tính đơn thuần lương thiện, cũng không nghi ngờ, thấy đối phương tuổi còn nhỏ mà khôn khéo, cảm giác thập phần đáng yêu, không khỏi cười thành tiếng.

“Không biết công tử đây xưng hô thế nào?”

Nữ tử Bát Kỳ lúc chưa xuất giá được gọi là cô nãi nãi, thể hiện được nâng niu, cũng không có nhiều gò bó, các nàng có thể ra ngoài, có thể cưỡi ngựa bắn cung, nữ tử dù có chứng chặc hơn, thì trong cốt tủy vẫn có vài phần hào khí, vì vậy yêu cầu của thiếu nữ này cũng không tính là đường đột.

Dận Tự nhìn nhìn Dận Chân, thấy sắc mặt y không tốt, lại không biết nguyên nhân, chỉ cười nói: “Huynh đệ chúng ta họ Ứng, là ra ngoài du ngoạn.”

Lại hàn huyên thêm đôi câu rồi tự giải tán, vốn là bình thủy tương phù, cũng không có giao tình sâu đậm mấy, thiếu nữ chỉ là cảm thấy trong ba huynh đệ này, Ứng Bát nói chuyện với nàng là người đáng chơi nhất, lại không thể nào lường trước được bản thân cùng mấy người này mai sau có dây dưa sâu xa.

“Tiểu Bát, sao đệ biết dòng họ của nàng?”

Dận Chân đương nhiên rất không thích, huynh đệ cùng y gần như Tiêu không rời Mạnh, sớm chiều có nhau, nhận biết một cô nương, mà y cứ nhiên còn không biết, tuy rằng với tuổi của Dận Tự mà nói, không khỏi có hơi nhỏ, nhưng người Bát Kỳ trưởng thành sớm, thiếu niên mười một mười hai tuổi đã chớm yêu cũng không hiếm lạ gì.

(Tiêu không rời Mạnh: xuất xứ từ «Dương gia tướng», Tiêu, Mạnh là hai viên đại tướng dưới trướng Dương Lục Lang — Tiêu Tấn cùng Mạnh Lương, hai người kết nghĩa huynh đệ, thường như hình với bóng. Về sau sử dụng để ví quan hệ hai người vô cùng thân thiết, tình cảm sâu đậm)

Dận Tự ghen hòng.

Mình là vì thấy thiếu nữ này quen mặt, định hỏi thử họ của nàng để xác nhận thôi, kết quả cứ nhiên không ngoài sở liệu của mình.

Vị Ô Lạt Na Lạp thị này, chính là vào năm Khang Hy thứ ba mươi, được chỉ hôn cho Dận Chân làm Đích phúc tấn.

Ta chung quy không thể nói với y đây là tứ tẩu tương lai của ta. Dận Tự nghĩ thầm, trên mặt lại mang theo chút xấu hổ: “Đệ chỉ là nghe Huệ Phi nương nương nhắc qua, nên mới hỏi thăm một tiếng.”

Ô Lạt Na Lạp thị, là một nhánh của Nạp Lạt thị, hai gia tộc tính ra vẫn là đồng tông, Huệ Phi nhắc tới cũng không kỳ quái.

Nên Dận Chân không hỏi thêm nữa, nhưng tâm trạng vẫn như trước vì một màn vừa nãy của đối phương mà không vui, lại không nói gì.

Tỷ đệ hai người kia được Dận Chân phái người đưa đến Đông phủ trước, ba người lại tiếp tục đi, tới trước một tửu lâu khá náo nhiệt, Dận Đường âm ỉ đi không nổi nữa.

“Không bằng ở đây dùng bữa đi.” Dận Chân nhàn nhạt nói.

Khang Hy đặc biệt cho họ một ngày nghỉ, nên thời gian dư dả, bây giờ nhiều nhất mới gần trưa.

Dận Tự gật đầu, hiển nhiên không có ý kiến khác.

15. Chương 15: Quan Nhân

Tửu lâu này có bằng hiệu lâu đời tại kinh thành, khách khứa đông đúc, vô cùng náo nhiệt, lúc mấy người Dận Chân đi vào, đại sảnh đã sớm ngồi đầy, nhưng khoảng cách giữa các bàn thì khá rộng rãi, sắp xếp lại dành ra được khoảng trống nhét cỡ ba bốn bàn cũng không thành vấn đề, nhưng chủ quán cảm thấy vậy thì có vẻ chật chội, khách ngồi cũng không thoải mái, thà rằng kiếm ít mấy đồng tiền nhỏ nhặt, phóng tầm mắt vì đại kế dài lâu.

Sự thật chứng minh ánh mắt của chủ quán đúng là nhìn xa trông rộng, tửu lâu Hà thị này là tửu lâu quyền thế nhất tại kinh thành.

“Mấy vị tiểu gia, dưới lầu đã đầy khách, không biết các vị có muốn lên nhã gian trên lầu, hay ở dưới lầu đợi một lát?” tiểu nhị niềm nở chào đón, mặt đầy tươi cười.

Dận Chân nói: “Lên lầu hai, tìm cho chúng ta một nhã gian sát cửa sổ.”

“Không thành vấn đề, mấy vị gia, mời!” tiểu nhị sát ngôn quan sắc, nhìn ra tuy rằng đằng sau Dận Chân có hai nam tử trưởng thành đi theo, nhưng rõ ràng trong đoàn người này Dận Chân đứng đầu, nên chào hỏi Dận Chân trước tiên, dẫn họ đi lên lầu.

Nói là nhã gian, chẳng qua chỉ dùng bình phong ngăn cách, nhưng nếu muốn nghe bên cạnh nói gì, cũng không dễ, trừ phi đối phương cao giọng hô hào, bên này lại có ý nghe trộm.

Nói vậy, chỗ thế này, không có ai bàn bạc chuyện cơ mật quan trọng gì.

Ba người Dận Chân nhất nhất ngồi xuống, Dận Đường lần đầu đặt chân đến những nơi thế này, ánh mắt giống như nhìn không đủ láo lia láo lịa, không rảnh để mà gây rối.

Dận Tự thấy hai thị vệ vẫn còn đứng yên tại chỗ, thuận miệng nói: “Hai vị thị vệ đại ca cũng ngồi xuống dùng chung đi, đi ra bên ngoài, không cần câu nệ.”

Hai thị vệ này là ngự tiền thị vệ do Khang Hy ủy nhiệm, luận xuất thân đều là từ Mãn Châu, con cháu thân thích quý tộc Mông Cổ, trong đám con cháu tông thất đề bạt lên, nếu đề ra ngoài phát triển, danh tiếng nói thể nào cũng có thể chấn động không ít người.

Dận Chân thấy trên mặt hai người lộ vẻ chần chờ, thờ ơ nói: “Nếu Tiểu Bát đã nói, thì dùng chung đi.”

Hai thị vệ lúc này mới hành lễ tạ ơn, chia nhau ngồi xuống.

Dận Tự chú ý tới sau khi mình cùng thiếu nữ kia hàn huyên, Dận Chân vẫn mang vẻ không vui, đột nhiên sinh ra một ý tưởng: hay là tứ ca đã thích vị tứ tẩu tương lai này, thấy mình cùng đối phương nói chuyện, trong lòng mất hứng?

Vậy không ổn rồi, vị tứ ca này, giỏi nhất mang thù, nhờ đâu thật sự tưởng mình thích tứ tẩu, khó bảo đảm mai sau sẽ không gây khó dễ mình.

Ý nghĩ xoay vòng trong đầu, trên mặt thì mang theo chút ý làm nũng, dán sát người vào Dận Chân, nói nhỏ: “Nhìn tứ ca có vẻ không mấy vui, chẳng lẽ là thích vị Cách cách lúc này, không thì lúc về đệ đi hỏi thăm Huệ Phi nương nương thử xem, giúp huynh thăm dò ít thông tin?”

Thấy bộ dạng này của hần, Dận Chân sao còn giận nổi nữa, vừa bực mình vừa buồn cười, “Tiểu quỷ này, đệ sao lại nghĩ ra loại chủ ý tệ lậu thể hả, vậy chẳng khác nào làm ô danh vị Cách cách kia?”

Xem ra Tiểu Bát cũng không phải thích Cách cách kia, còn xúi giục muốn giới thiệu cho mình. Dận Chân thoáng yên lòng.

Xem ra tứ ca thật sự để tâm đến vị Cách cách kia, vậy để mình làm người tốt đi. Dận Tự cũng hiểu lầm.

“Lời của tứ ca sai rồi, phát hồ tình, chỉ hồ lễ, nào có gì gọi là làm ô danh, trước bắt chuyện, sau có thể nhờ nương nương cùng Hoàng a mã làm chủ, tứ hôn vị Cách cách ấy cho tứ ca.” Dận Tự trêu ghẹo.

(phát hồ tình, chỉ hồ lễ: đại ý, nói chuyện yêu đương thì được, nhưng không được làm những hành vi vượt quá lễ giáo)

Tuy rằng kiếp trước hần sống hơn bốn mươi năm, hơn nửa đời người, nhưng hiểu biết về tâm tư giữa nam nữ thì lại thật sự không sâu sắc.

Nửa đời trước mãi lo tranh đoạt, trù tính lập kế, sao có thời gian để thưởng thức phong hoa tuyết nguyệt, đến cả Bát Phúc tấn Dục Tú, nhiều lần cũng chỉ vì biết xuất thân của nàng nên trực tiếp đi xin Khang Hy ân điển.

Đến cuối đời, lại bị Dục Tú canh chừng chặt chẽ, Bát Phúc tấn ghen tuông, đây là chuyện toàn kinh thành đều biết, đến nỗi về sau Khang Hy thật sự tức giận, kiên quyết cho hần hai tiểu thiếp, lúc này mới có Hoàng Vượng.

Nên giờ hần đối với việc phỏng đoán tâm tư của Dận Chân, cũng chỉ là dựa vào ký ức kiếp trước, Dận Chân cùng Ô Lạt Na Lạp thị sau khi thành thân cảm sát hòa minh, hiện giờ gặp ưng ý, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Dận Chân sa sầm, vờ tức giận nói: “Đủ, đừng tiếp nữa.”

Dận Tự thấy thế, lại càng tin rằng suy nghĩ của mình không sai, cũng không nhiều lời, quay đầu đi đùa giỡn cùng Dận Đường.

Tốc độ bưng thức ăn ở đây rất nhanh, màu sắc thức ăn kém hơn trong cung nhưng cũng xem như hội đủ sắc hương vị, mọi người đi dạo nửa ngày, thấy thế đều ăn uống thoải mái, hai thị vệ vốn là người trẻ trung, cũng dần dần trở nên tự nhiên, cùng họ tán gẫu đôi ba câu.

Lúc này lại chợt nghe thấy từ nhà gian kế bên có người cao giọng nói: “Chẳng lẽ các hạ cảm thấy lão gia nhà ta đối với Sách Tướng chỉ là lấy lệ sao?!”

Dận Chân cùng Dận Tự đưa mắt nhìn nhau, giọng nói bên kia lại nhỏ đi, dường như có người đang khuyên ngăn, nghe không rõ.

“Tứ gia, cho phép nô tài đi nghe thử?” Minh Sâm – một trong hai thị vệ lên tiếng.

Dận Chân biết họ quay về cũng phải bấm báo hành trình cho Khang Hy, nên gật đầu.

Minh Sâm đứng dậy, đi tới cạnh bình phong, nghe ngóng hồi lâu, thần sắc dần dần trở nên nghiêm trọng.

Dận Đường trước khi xuất cung đã được Dận Tự dặn dò kỹ càng, nhất thiết không được tùy tiện tiết lộ thân phận của mình, giờ tò mò, cũng chỉ nhỏ giọng khẽ sát tai bát ca thổ lộ.

Lát sau, bên kia lại truyền đến tiếng bát bàn va chạm, Minh Sâm vòng về, ngồi trở lại chỗ cũ.

Hắn cũng không nói mình đã nghe được gì, Dận Chân cùng Dận Tự cũng không hỏi, người ta là người của Hoàng a mã, dù nghe được gì, hiển nhiên cũng là nói với Hoàng a mã, tuyệt đối không có khả năng bàn luận cùng đám A ca nít ranh như họ ở đây.

Ở tửu lâu dùng bữa xong, lại đi dạo thêm nửa ngày, thu xếp cho hai người kia ở Đông phủ, Dận Chân về tình về lý cũng nên đi nói một tiếng, người là Dận Tự cứu nên hắn cũng muốn đi xem thử, Dận Đường đương nhiên không chịu hồi cung trước, thế là ba người cùng hướng đến Đông phủ.

Vì không có thông báo trước, trên dưới Đông phủ như gà bay chó sủa, chủ nhân Đông phủ Đông Quốc Duy dẫn đầu đi ra nghênh tiếp, theo sau là con cháu Đông gia cùng Đông phu nhân đại diện nữ quyến.

“Không biết ba vị A ca giá lâm, thỉnh thứ tội.” Đông Quốc Duy quỳ gối dưới đất.

“Mau đứng dậy, là ba người chúng ta mạo muội đến thăm, còn phiền Đông đại nhân nghênh tiếp, thật lấy làm áy náy.” Dận Chân nói, tiến lên nâng ông dậy.

Luận thân phận, Đông Quốc Duy là phụ thân của Đông Hoàng hậu, còn là Thống lĩnh Đại nội thị vệ, Nghị chính đại thần, hoàng thân quốc thích chân chính, do quan hệ giữa Đông Hoàng hậu và Tứ A ca, ông cũng xem như trưởng bối của y, vậy nên Tứ A ca vừa dứt lời, Đông Quốc Duy cũng cười rồi lập tức đứng dậy, vươn tay mời vào trong.

“Ba vị A ca mời vào trong dâng trà.”

Trong mắt ông, ba vị A ca, Dận Chân già dặn, Dận Tự tuy lộ vẻ nhu nhược nhưng không hề mất chứng chạc, Dận Đường còn nhỏ, nhìn không ra điều gì, tâm trạng luân phiên thay đổi, tất nhiên là đang tính toán.

Ai nấy tự ngồi xuống, hàn huyên đôi ba câu, Dận Chân nói rõ với Đông Quốc Duy lý do mình đến, đa tạ Đông phủ thay mình thu xếp cho hai người kia, cũng nói sau này họ lập phủ, sẽ đón người về.

Đông Quốc Duy vốn không mấy hài lòng. Gởi ai không gởi, gởi hai nô tài lai lịch bất minh, mà lúc người được đưa tới cũng không thấy các A ca đến đây bái phỏng, nhưng bây giờ Dận Chân giải thích rõ, trong lòng ông cũng thoải mái hơn, nên cười nói: “Còn tưởng là chuyện đại sự gì, Tứ A ca căn dặn một tiếng là được rồi, hà tất phải tự mình đến đây một chuyến.”

Dận Chân thành khẩn nói: “Là chuyện nên làm, Đông ngạc nương đối ta có ân dưỡng dục, suốt đời khó quên, Đông đại nhân là trưởng bối của ta, nên thế.”

Những lời này Đông Quốc Duy nghe vào tai, đương nhiên là rất hưởng thụ, biểu tình của ông không thoát khỏi mắt Dận Tự, lại chỉ cảm thán.

Vị nhạc phụ Hoàng đế này, theo lý quan hệ cùng Tứ A ca thân cận nhất, kết quả kiếp trước không ủng hộ Tứ A ca tranh đoạt mà ngược lại đứng về phía hắn vị Bát A ca này, đến nỗi về sau khi hắn bị Hoàng a mã ruồng bỏ, liên lụy Đông Quốc Duy cũng bị quở mắng theo, nhưng do vẫn nể mặt Đông Hoàng hậu, không xử phạt gì hơn.

Hiện giờ bản thân đã đoạn tuyệt đã tâm khi xưa, vậy vị Đông đại nhân này, sẽ ủng hộ ai?

Do phải vội vàng hồi cung, bọn Dận Chân không dám ở lâu, chỉ nán lại ánh chày nửa nén hương thì đứng dậy cáo từ.

Đội họ đi cả rồi, một người từ sau bình phong đi ra.

“A mã.”

“Con thấy trong mấy vị A ca, người nào có tiền đồ nhất?” Đông Quốc Duy hớp ngụm trà, thông dong nói.

Long Khoa Đa thoáng suy nghĩ, trả lời: “Con thấy Tứ A ca già dặn nhất, lại là dưỡng tử của tỷ tỷ, cùng Đông gia khá sâu xa.”

Đông Quốc Duy vuốt râu lắc tay. “Vi phụ ngược lại cảm thấy Bát A ca được nhất.”

Long Khoa Đa lấy làm khó hiểu. “Con thấy Bát A ca không có gì đặc biệt.”

“Con có nghe qua Bát A ca ở trong cung từng trả lời Hoàng thượng, điển cố nguyên làm hiền vương?”

“Cái này thì có ý nghĩa gì, biết đâu chừng là có ai dạy nó?”

“Ai có thể dạy nó? Phía mẹ nó địa vị thấp kém, ngoại trừ một Lương Tần nương nương, thì có ai có thể dựa dẫm, Lương Tần được phong tần, không chừng còn là nhờ phúc Bát A ca đối đáp thích đáng, thử hỏi trong các A ca của Hoàng thượng, có ai vào tám tuổi có thể nói ra những lời ‘nguyên làm hiền vương, phò tá minh quân’ hay không?”

“Cái này. . . .” Long Khoa Đa do dự nói, “Nhi tử có điều vẫn không hiểu, hiện tại vị trí thừa kế đã định, dù Thái tử không được, trên còn có Đại A ca, A mã hà tất phải chọn lựa từ trong các A ca nhỏ tuổi?”

Đông Quốc Duy nhìn hẩn, lắc đầu thở dài: “Con còn phải tôi luyện thêm nhiều.”

“Ngẫm lại đi, sau lưng Thái tử có Sách Ngạch Đồ, sau lưng Đại A ca có Minh Châu, giờ chúng ta nhảy vào, chẳng qua là thêm hoa trên gấm, sao có thể so với việc đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi khiến người cảm kích? Bát A ca phía mẹ thấp kém, không người có thể dựa dẫm, lôi kéo được, đây là công tông long bảo giá!”

“Nhưng hiện tại vị trí của Thái tử đang vững chắc, chỉ sợ Hoàng thượng không có tâm tư đó?” Long Khoa Đa vẫn thấy hơi nghi ngờ.

Đông Quốc Duy cười khẩy. “Hoàng thượng trẻ trung khỏe mạnh, Thái tử dần dần trưởng thành, Sách Ngạch Đồ rục rịch, nếu Hoàng thượng ốm đau thì không có gì đáng nói, nhưng xuân thu của người còn rất dài, con nói, Thái tử sẽ cam tâm làm Thái tử mãi sao? Cho dù Thái tử chịu, Sách Ngạch Đồ chịu sao?”

Thấy nhi tử lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, Đông Quốc Duy tiếp tục: “Hiện tại đám A ca bên dưới còn nhỏ, chúng ta không cần gấp gáp đưa ra lựa chọn, chỉ cần tĩnh quan kì biến, nhìn bọn Sách Ngạch Đồ cùng Minh Châu đấu đá, đấu đến Hoàng thượng phiền chán, tự nhiên sẽ là cơ hội của chúng ta, con phải biết rằng, phụ tử gia đình bình thường còn sẽ vì chuyện vụn vặt mà khắc khẩu, huống hồ là gia đình đế vương, từ xưa đến nay, chuyện phụ tử tranh giành ngai vị đẫm máu chẳng hề còn ít sao? Biển Huyền Vũ Môn không phải là tấm gương sao?”

Long Khoa Đa suy diễn lời của phụ thân, không khỏi sợ run, trong lòng lại càng tin thêm tám chín phần.

Nếu Dận Tự có mặt ở đây, nhất định phải thán phục tầm nhìn xa trông rộng của Đông Quốc Duy, mấy năm sau, mối quan hệ giữa hai phụ tử này quả thật phát triển đúng như ông dự đoán, một khi trở mặt thành thù, từ đây thủy hỏa bất dung.

Bên trong cung, lại là một quang cảnh khác.

Khang Hy buông tấu chương trong tay, nhìn về phía Minh Sâm đang quỳ gối bên dưới.

“Hử? Người nói hẩn là người của Từ Càn Học?”

“Nô tài nghe không sót một chữ.”

Khang Hy cười lạnh nói: “Khá lắm, huynh đệ Từ gia, trên triều đình cấu kết Sách Ngạch Đồ, dưới dân gian ức hiếp dân chúng, đúng là có tiền đồ!”

Từ Càn Học, là tiến sĩ năm đầu tiên Khang Hy, sau lại vất vả thăng lên tới chức Hình bộ Thượng thư, năm Khang Hy thứ hai mươi sáu, do dính dáng vụ án Tuần phủ Hồ Quảng ăn hối lộ mà bị bãi chức, gã còn có một người huynh đệ, tên Từ Nguyên Văn, chức quan tới Đại học sĩ, có thể nói là một gia môn hiển hách.

Huynh đệ Từ gia đúng là vận xui, mắt thấy phong ba sắp tới, kiếm một đường thoát, thuận tiện thử thăm dò chiều hướng của Sách Tướng, ai ngờ người phải đi là kẻ không có mắt, chọn ngồi chỗ mà kế bên là Đại nội thị vệ.

Sự việc liên quan triều chính, Minh Sâm không dám nhiều lời, chỉ duy trì tư thế quỳ trên đất.

“Người đứng lên đi.” sau khi cười lạnh, Khang Hy không tỏ biểu tình gì cả.

“Vâng.”

“Kể tỉ mỉ cho trẫm nghe, hôm nay bọn Dận Chân Dận Tự xuất cung đã làm những gì?”

16. Chương 16: Gia Yển

Dận Tự đưa Dận Đường về Dục Khôn Cung xong thì đi tìm Lương Tần.

Ai ngờ Khang Hy đã ở đấy, vừa vặn bị tóm.

Thấy Dận Tự, mặt ông toát lên nét hiền hòa. “Nghe nói con lần này xuất cung đã mua hai tên nô tài?”

Dận Tự đứng nghiêm một bên. “Hồi Hoàng a mã, đúng vậy.”

Khang Hy nhướng mày. “Con đường đường một Hoàng a ca, trong cung không thiếu nô phò, sao còn ra ngoài cung mà mua?”

“Nhi tử thấy hai người kia đáng thương, người lớn tuổi hơn trên mặt có sẹo, không ai mua nên mới tiện tay mua họ.”

“Ừm, con còn chưa lập phủ, đem người thu xếp ở Đông phủ đúng là cũng thích đáng, nhưng con có từng nghĩ tới, con có thể cứu được hai người kia, lại không cứu được những nạn dân còn lại?”

Dận Tự hơi sững sốt, không khỏi oán thầm, sao lại bắt đầu khảo mình nữa, đây không phải chuyện ngài không cần quan tâm sao?

Hắn gục đầu xuống, một bộ dạng kính cẩn lắng nghe thánh huấn: “Hoàng a mã dạy phải, nhi tử không nghĩ nhiều như vậy, chỉ mong có thể cứu một người thì cứu một người thôi.”

Có thể không ra mặt, thì không ra mặt, mặc tú vu lâm, phong tất tồi chi, đây là lời răn kiếp này của Dận Tự.

(mặc tú vu lâm, phong tất tồi chi: ý chỉ người có phẩm hạnh hoặc tài năng xuất chúng, dễ bị người ganh tị, chỉ trích)

Khang Hy thấy bộ dạng á khẩu không trả lời được của hắn, không hề giận ngược lại mặt càng đầy tiểu ý.

Theo ông thấy, nhi tử này tâm địa thuần lương, nếu có thể bồi dưỡng đúng đắn, vẫn có thể xem như một nhân tài ruộng cội nước nhà, nhưng hơi quá thận trọng.

Dận Tự kiếp này cẩn thận từng li từng tí, chính là muốn làm một người thận trọng.

Bất quá lần đối đáp này, ngược lại có chỗ tốt chính là Khang Hy đã ngầm đồng ý cho hắn mua hai người nô tài kia, bằng lòng cho hắn trưởng thành sau khi lập phủ mang về hầu hạ.

Thu đi đông đến, đảo mắt đã gần cuối năm.

Qua năm, Tam A ca Dận Chỉ lên mười ba, Tứ A ca Dận Chân cũng mười hai, qua hai năm nữa thì tới tuổi chỉ hôn, thành thân lập phủ, tượng trưng cho sự trưởng thành độc lập của các A ca, nên Khang Hy cũng bắt đầu để hai người họ làm quen với triều chính đại sự, nhằm giúp tương lai có thể đồng tâm hiệp lực, vì nước dốc sức.

Nhưng Thái tử lại vì vậy mà từ từ cảm thấy áp lực.

Vốn người hắc cần đề phòng chỉ có một mình Đại A ca, hiện tại bọn đệ đệ lớp dưới dần dần lớn lên, hơn nữa chúng thoát nhìn cũng không phải hạng người vô năng, như vậy làm Hoàng thái tử như hắc, phải làm sao để giữ vững chỗ của mình đây?

Đại A ca lại ở một bên cười khẩy.

Vậy mà tốt, bọn đệ đệ lớn lên đối với cái ghế kia có ý nghĩ không yên, Thái tử như người, còn có thể ngồi vững ở đó sao?

Hôm trừ tịch, được nghỉ không cần đến Thượng Thư Phòng, chúng A ca đều như chim sổ ***g, quá đổi hào hứng.

Buổi tối trong cung có gia yến, buổi chiều không có việc gì, mọi người ai nấy tự về chỗ mẫu phi của mình.

Đông Hoàng hậu không còn, Dận Chân lại không muốn đi tới chỗ Đức Phi, nhìn ngọc nường và Dận Trinh hòa thuận vui vẻ, nên bất mãn đi theo đằng sau mọi người, đi chậm chậm, trong lòng hơi buồn phiền, lại có chút yêu thích cùng ngưỡng mộ.

Lúc này y đã dần trưởng thành, không còn động tí là hỉ nộ hiện lên mặt nữa, thường hay nghiêm mặt, thoát nhìn rất có uy nghiêm, thái giám nô phó hầu hạ cận thân còn có chút sợ y, càng miễn bàn đám đệ đệ ngày thường không tiếp xúc mấy với y, duy chỉ có Dận Tự chơi cùng y từ nhỏ tới lớn, vẫn đợi y như trước.

Dận Tự từ phía sau đuổi tới, quan sát sắc mặt y, đã biết trong lòng Dận Chân đang nghĩ gì, nên cười nói: “Tứ ca, thời gian vẫn còn sớm, không bằng cùng đệ đến chỗ ngọc nường ngồi chơi?”

Dận Chân vừa thấy hắc, thần sắc dần dịu đi, gật đầu: “Cũng được, vậy quấy rầy Lương Tần nương nương.”

Dận Tự cười nói: “Tứ ca, huynh và đệ cùng nhau lớn lên, làm gì khách sáo vậy?”

Oán hận và khúc mắc sau khi sống lại, dần dần chuyển hóa thành hiện thực.

Dận Tự rất rõ, mình không thể đem Ung Chính kiếp trước cùng Dận Chân kiếp này trùng lấp lên nhau, nếu hắc muốn sống an lành, vẫn là phải dựa dẫm vị tứ ca này, chỉ là lòng người thủy chung làm từ máu thịt, chung sống mấy năm qua, ngay cả hắc cũng không phân rõ trong đó rốt cục có mấy phần cố ý, mấy phần thật tâm.

Dận Chân nhìn bộ dạng nháy nháy mắt của hắc, không khỏi nở nụ cười, buồn bã trong lòng tiêu tán không ít.

“Nhìn bộ dạng này của đệ, cùng người khác nói chúng ta cùng nhau lớn lên, huynh còn ngại mất mặt.”

Trăng vừa lên, Khang Hy tại Sướng Xuân Viên mở yến, Thái hậu, hậu phi, Thái tử, chư vị A ca đều tới đông đủ, chiếu theo vị trí của từng người mà ngồi xuống, nói cười hàn huyên, vô luận thật tâm giả ý, trên mặt hai bên đều mang theo tiểu ý tràn trề, dẫn tới không khí cũng trở nên náo nhiệt.

Thái hậu thích nhất cảnh tượng từng bừng con cháu đầy nhà, Nghi Phi lại có thói quen tán dóc, ở một bên đùa đến bà cười ngặt nghẽo, Đức Phi, Vinh phi cũng học cười theo.

Thập Tam A ca Dận Tường vừa mới lên ba tuổi dưới sự giúp đỡ của ma ma ngồi vào vị trí của mình, Thập Tứ A ca Dận Trinh quá nên nên không tham dự, thành thử Dận Tường trái lại trở thành A ca nhỏ tuổi nhất ở đây, chỉ thấy nó đội nón hình con hổ, mút ngón tay nhỏ nhắn, bộ dạng hết nhìn trái lại nhìn phải, tựa như em bé trong bức tranh ngày tết, Dận Tự nhìn đến bật cười.

“Đệ cười gì vậy?” Tứ A ca quay đầu qua.

“Thập tam đệ thật đáng yêu.” Dận Tự cười tí mắt trông qua, có lẽ vì kiếp này không hề ôm ấp dã tâm vô vọng nên nhìn người vật xung quanh cũng cảm thấy tốt đẹp hơn, có một số chi tiết bản thân vốn không hề để ý, nay lại có thể thu vào mắt, đặt vào tim.

Hắc không biết khi nào thì Dận Chân và Dận Tường thân thiết với nhau, dù kiếp trước cùng Dận Chân đầu đến một mắt một còn thì hắc đối với thập tam lang liễu mạng chân thực nhiệt tình, ngay thẳng trượng nghĩa này cũng không có ác cảm gì mấy.

Dận Chân cũng chỉ khẽ liếc mắt, lại chợt như nhớ tới chuyện gì, mặt mày cũng dần trở nên nhu hòa.

“Huynh nhớ rõ lúc đệ ba tuổi, so với nó còn đáng yêu hơn, túm tay áo của huynh gọi ca ca, đến cả Tinh Kì ma ma cũng kéo không ra.”

Dận Tự ngạc nhiên nói: “Nào có chuyện này, sao đệ không nhớ chứ?”

“Đệ đương nhiên không nhớ rồi, chuyện lúc ba tuổi làm sao có kí ức được?” Dận Chân nhin không được vươn tay véo hai má hấn hơi kéo ra hai bên. “Đệ hồi còn nhỏ đáng yêu hơn đáng vẽ như ông cụ non hiện tại nhiều.”

“Úi oái, tứ ca!”

Hai huynh đệ đang đùa giỡn tới hứng chí, Thái tử bên kia quét mắt nhìn qua, lại mang theo chút vẻ lo lắng.

Khang Hy thông dong đến trễ, mọi người đương nhiên là đứng dậy quỳ lạy nghênh đón.

Thái hậu tính tình dễ chịu, chỉ mềm mỏng trách cứ đôi câu: “Sao tới trễ vậy, bọn nhỏ đều chờ đến sốt ruột.”

Khang Hy hiểu thuận xưa nay cùng mẫu thân chung sống hòa hợp, nghe vậy vội nói: “Là lỗi của nhi tử, đúng lúc triều chính có một số việc, trì hoãn đến giờ.”

Vừa nghe là việc triều chính, Thái hậu bèn không truy cứu nữa chỉ cười nói: “Được rồi, đã qua rồi thì thôi, hôm nay ngày lễ trừ tịch, chỉ bàn về gia sự, phải vui vậy hòa thuận mới phải.”

“Nhi thần cẩn tuân từ dụ.” Khang Hy cũng cười, nhưng trong mắt vẫn mang vài phần miễn cưỡng, hiển nhiên còn đang nghĩ đến chính sự vừa nãy.

Nghi Phi giỏi quan sát, vội nói mấy câu may mắn góp vui, chọc Thái hậu cười đến toe toét.

Khi nói chuyện, chỉ thấy vạn cây pháo hoa phóng lên trời, trời đêm mênh mông như nứt toát bởi ánh sáng rực rỡ, chiến sáng nửa mảnh trời, dường như ánh trăng cũng e thẹn trước bức tranh xinh đẹp này, mọi người ngẩng đầu thưởng thức, miệng tán thưởng, đám A ca nhỏ tuổi thì vô cùng hào hứng, châu đầu ghé tai.

Thưởng thức pháo hoa xong, hiển nhiên chính là kính rượu.

Thái tử dẫn đầu chúng A ca, trước kính Thái hậu, sau kính Khang Hy, rồi kính chư vị hậu phi.

Kế tiếp là tiết mục biểu diễn góp vui, ngâm thi đối câu. Về mặt này Tam A ca Dận Chỉ đương nhiên là đặc biệt nổi trội, kể cả Thái tử cũng không bì kịp hấn, tuy rằng chưa đến xuất khẩu thành thơ, nhưng ít nhất có quy tắc có điển cố, rõ ràng du dương, Khang Hy hết sức vui sướng, liền thưởng không ít thứ, Dận Chỉ cũng mừng đến mặt mũi đỏ bừng, các A ca khác thì mắt đầy ngưỡng mộ.

“Hoàng a mã, Thái tử thân là tấm gương cho các huynh đệ, nên xung phong dẫn đầu, sao có thể rơi phía sau tam đệ?” Đại A ca Dận Đề lên tiếng, phá vỡ cảnh tượng hòa thuận ấm áp.

Sắc mặt Khang Hy khẽ trầm xuống, nhìn Đại A ca không nói một lời.

Mọi người dần dần im lặng, nhìn đôi phụ tử này, Thái tử thì thâm cười khẩy.

Đại A ca bị Khang Hy nhìn chăm chăm, nhìn đến cả người không được tự nhiên, đang định nói gì đấy gỡ gạc, chợt nghe giọng trầm thấp của Khang Hy vang lên: “Vậy còn con, đây là tấm gương của người huynh trưởng đấy sao?”

Dận Đề sắc mặt tái nhợt.

Sắc mặt của Huệ Phi cũng tái theo.

Khang Hy kiên trì sự có mặt của Thái hậu, không có nổi giận ngay tại chỗ, quay đầu nói với Thái hậu: “Thời gian không còn sớm, không bằng để nhi tử dìu Hoàng ngạch nương về nghỉ ngơi trước?”

Mới nãy hai phụ tử xung đột dùng tiếng Hán, Thái hậu chỉ biết chữ Mãn Mông, nhưng nhìn tình thế ở đây cũng biết có điều không ổn, nên gật đầu: “Cũng được, trong người quả thật có hơi mệt mỏi, Hoàng đế theo ta trò chuyện chốc lát.”

Hoàng đế dìu Thái hậu đi rồi, nhóm hậu phi đương nhiên cũng theo đó rút lui, A ca nhỏ tuổi cũng được ma mang đi, chỉ còn lại mấy vị A ca khác, hai mặt nhìn nhau.

Đại A ca Dận Đề vẻ mặt lụi bại, ngồi một bên, Thái tử sắc mặt hờ hững, ngạo mạn tự cao, ngồi bên kia.

Một trời một vực.

17. Chương 17: Túy Tửu

Thái tử nhìn thấy bộ dạng này của Đại A ca, nét cười hơi hợt nhả nhạt. “Đại ca, sắc mặt nhìn không tốt lắm, có cần đi nghỉ ngơi lát không?”

Đại A ca đang hồi hận bản thân không nên nhất thời xúc động mà nhanh miệng, Thái tử bất ngờ lên tiếng, cắt ngang hồi hận của y, Dận Đề lấy lại tinh thần, hơi bình ổn cảm xúc, mới khẽ cười khẩy. “Đa tạ Thái tử gia quan tâm.”

Tùy tiện hành lễ, đứng dậy đi ngay không quay đầu lại.

Đồ ngu. Thái tử liếc nhìn bóng dáng y rời đi, chửi thầm.

Thấy các huynh đệ ai nấy im bật, giống như bị một màn vừa nãy hù dọa, Dận Nhưng nhẹ nhàng cười nâng ly rượu trên bàn lên. “Tối nay không có mặt Hoàng a mã, vậy ta thay Hoàng a mã cùng chư vị huynh đệ đồng ẩm, chung vui ngày lành.”

Màn hài kịch ban nãy, Khang Hy phát áo bỏ đi, Dận Đề bị quở trách ngay tại chỗ, Thái tử trở thành bên thắng lợi nhất, trong mắt đông đầy vui sướng cũng không lấy làm lạ. Dận Tự bên nghĩ, bên nâng ly cùng các huynh đệ khác đồng loạt đáp lễ Thái tử.

Cứ thế tới lui mấy bận, Thái tử từ bàn trên đi xuống, nâng ly kính cả đám.

Thái tử kính rượu, há dám có ý không uống, nhưng A ca lưu lại đại đa số chưa thấu hiểu thế sự, đừng nói Tam A ca đã tới tuổi tham dự triều chính, đến cả Cửu A ca Dận Đường mặc dù ngày thường bướng bỉnh ngạo mạn, thì tại trước mặt vị A ca càng ngạo mạn hơn nó cũng chỉ đành có phần ngoan ngoãn đầu hàng.

Dận Tự còn đang lẩn quẩn trong đám suy nghĩ lung tung, Thái tử bưng ly rượu đi về phía hắn.

“Bát đệ, lần trước đệ rơi xuống nước bị nhiễm lạnh, giờ trời đang lạnh, cần phải cẩn thận.” ngữ điệu đầy áp quan tâm.

“Tạ ơn Thái tử điện hạ quan tâm.” Dận Tự vội bưng ly rượu lên, tiếp theo ngửa đầu uống cạn.

Ai ngờ chân Thái tử như bị đóng trên đất, vẫn không nhúc nhích, không có ý định rời đi.

“Ly này là chúc đệ khỏe mạnh dài lâu, không tiếp tục để thể nhược lắm bệnh.” Thái tử cười híp mắt, hòa ái thân thiện.

“Tạ ơn Thái tử điện hạ quan tâm.”

“Ly thứ ba, chúc đệ học hành tiến bộ, năm tới được Hoàng a mã khen ngợi.”

“Tạ ơn Thái tử điện hạ quan tâm.” Dận Tự cảm giác bất thường, nhưng vậy thì phải làm sao, Thái tử là quân, hắn là thần, quân muốn thần uống, thần không thể không uống.

Đám người Dận Chân Dận Tự tuổi nhỏ, rượu uống là rượu trái cây, nhưng hễ là rượu ắt có ba phần tác dụng chậm, cứ liên tiếp mấy ly, hơn nữa ban nãy cũng đã uống, Dận Tự chỉ cảm thấy trong cơ thể ảm đạm rồi đến hơi hơi nóng, trước mắt lảo đảo, dường như có người cầm tay hắn nhẹ nhàng lắc qua lắc lại.

“Ly thứ tư.”

“Thái tử điện hạ, ly thứ tư này, Dận Chân thay bát đệ uống vậy.” Dận Chân cắt ngang lời của Thái tử, hai tay chấp ly rượu trong tay, cung kính.

Thái tử trong lòng có chút không vui, đôi mắt hoa đào hơi hơi híp, khóe mắt lờm qua bộ dạng mặt mày đỏ ửng của Dận Tự, ánh mắt khẽ đảo, nhoẻn miệng cười.

“Cũng được, bắt quá ly thứ năm, bốn cung vẫn là muốn kính bát đệ, đệ cũng không thể lại uống thay.”

Dận Chân thuộc hạng thông minh, tự nhiên nhìn ra Thái tử là có rắc tâm, không khỏi ngẫm nóng ruột.

Ngoại trừ Tam A ca Dận Chỉ ra, các huynh đệ khác đều còn ngây thơ, hồn nhiên không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ tưởng Thái tử là thật sự đến cùng đám đệ đệ uống rượu.

Dận Chỉ vốn xem thường Dận Tự, lần này hí hửng xem kịch vui, đương nhiên sẽ không ra mặt.

“Ly thứ năm, chúc bát đệ.”

Còn chữ nói hết câu, Dận Tự đã vô thanh vô tức lão đảo ngả về phía trước.

Mọi người kể cả Thái tử đều giật bắn, Tứ A ca Dận Chân vội vàng ôm lấy hắn, chỉ là hai người hơn tuổi hơn kém nhau không nhiều, trọng lượng cũng tương đương, Dận Chân thiếu chút nữa cũng ngã theo.

“Tiểu Bát!”

Cao Minh cũng hấp tấp chạy tới dìu dậy hồi han.

Đợi nhìn thấy Dận Tự cũng không phải hoàn toàn mất hết ý thức, chỉ là say rượu thôi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ ngày xảy ra chuyện ở Ngự Hoa Viên, Dận Tự cũng không nhắc tới nó với bất kỳ ai, tác phong hành sự cũng không giống xưa, Thái tử thấy hơi an tâm, vốn định thừa dịp chuốc rượu rồi thử lần nữa, xem hắn có phải trong ngoài bất nhất hay không, nhưng thấy bộ dạng hai má đỏ bừng của hắn, giống như trên cái bánh bao trắng trẻo mập mập tô son vậy, đáy lòng như bị thứ gì chọc ngoáy, có thứ cảm giác hưng phấn cùng cấm kỵ không thể nói ra miệng.

“Thái tử điện hạ?” người xung quanh lên tiếng trưng cầu ý kiến, cắt ngang ý nghĩ bí ẩn mà quái lạ kéo hắn quay về với hiện thực.

Thái tử lấy lại bình tĩnh, bỗng hồi tưởng lại biểu hiện bấy lâu nay của bát đệ, đối mặt Hoàng a mã đối đáp thích đáng, đối mặt hắn bình tĩnh tự nhiên, tuổi tuy nhỏ nhưng không mất chừng mực, nhân cơ hội này nếu có thể kéo hắn về bên mình, chung quy ngày sau mình bớt một kình địch, hoặc giả tránh hắn ngược hướng theo bên Đại A ca.

Nghĩ vậy, Thái tử mới nhớ tới Huệ Phi vẫn là dương mẫu của Dận Tự, lòng không khỏi rung mình, ảo não bản thân bị bề ngoài của bát đệ mê hoặc, lại nhất thời quên nghĩ đến những mối quan hệ thiệt hơn sau lưng, miệng lại nói: “Là bốn cung sơ suất, đã quên bát đệ còn nhỏ, người đâu, dìu Bát A ca tới Dục Khánh Cung nghỉ ngơi.”

Hay cứ tiếp tục cùng hắn chung sống hòa thuận, dù có thông minh thế nào thì vẫn là một hài tử thôi, dễ bị cám dỗ, nếu có thể. Vậy càng tốt.

“Vâng!”

Bọn thái giám vây quanh, muốn kéo Tứ A ca và Bát A ca tách ra.

Cái khó là Bát A ca uống say níu chặt Tứ A ca không buông, mặc chúng kéo sao cũng không tách ra, mọi người lại không dám dùng sức mạnh, đành phải đứng tại chỗ lắng nghe mãi.

Thái tử thấy không kiên nhẫn, đang muốn tiến lên ôm Dận Tự đi, bỗng có một người từ đằng sau vội vã chạy tới.

“Thái tử điện hạ!”

Thái tử không kiên nhẫn quay đầu, thấy là Lương Cửu Công, nét mặt chuyển vui, nói: “Lương công công có chuyện gì, bước đi vội vã thế?”

Lương Cửu Công thở hổn hển. “Thái tử điện hạ, tám trăm dặm cấp báo, nói Tây Bắc có biến, Hoàng thượng triệu gấp ngài và Đại A ca tới nghị sự!”

Quốc gia đại sự, Dận Nhưng vẫn biết phân nặng nhẹ, nghe vậy cũng không nhiều lời, gật đầu: “Lương công công, thỉnh đi trước dẫn đường.”

Dứt lời quay đầu liếc nhìn qua Dận Tự rồi mới rời đi.

Dận Chân thở phào một hơi, đem Dận Tự công trên lưng quay qua nói với Cao Minh: “Quay về chỗ ở của chủ tử người.”

Cao Minh “Vâng” một tiếng, vội đi trước dẫn đường.

Náo nhiệt xem không được, Tam A ca chỉ thầm cười khẩy, bỏ đi, các A ca còn lại tự giải tán.

Mới nãy thôi còn là cảnh yến hội náo nhiệt, nay chỉ còn lại mấy vị trí lạnh tanh.

Vất vả công suốt một đường, an trí Dận Tự trên giường xong, đám người Cao Minh vội vàng đi chuẩn bị khăn nóng cùng canh giải rượu cho chủ tử, Dận Chân đang thở dốc thì thấy người nằm trên tháp bông mở mắt, nhìn y cười.

Dận Chân sưng sốt, lập tức tỉnh ngộ. “Đệ.”

“Tứ ca, xin lỗi, mới nãy đúng là say nhưng không say đến nỗi bất tỉnh nhân sự.”

Thấy mặt hấn vẫn còn đỏ, ánh mắt ngược lại xem như tỉnh táo, Dận Chân lúc này mới yên lòng, truy cứu trách nhiệm.

“Vì sao giả say?”

“Mới nãy huynh cũng thấy mà, Thái tử.” Dận Tự thở dài, “Đệ thật sự không muốn đi Dục Khánh Cung, đành phải dùng đến hạ sách này.”

Dận Chân nhú mày. “Vì sao Thái tử nhiều lần gây khó dễ với đệ?” y từ mấy chuyện xảy ra gần đây mà từ từ liên tưởng, không khỏi mở to mắt. “Chuyện lần trước đệ rơi xuống nước.”

“Tứ ca.” Dận Tự chặn ngang y, nét mặt nghiêm túc: “Chuyện này chớ nên nhắc lại, đệ thật sự là bất cẩn trượt chân.”

Hấn càng ra vẻ thế này, trong lòng Dận Chân càng suy tính, nhưng hiện tại hai người bất quá là hai hài tử choai choai, lại không có bên mẹ có thể dựa dẫm, làm sao so được với Thái tử kế vị một nước, quyền hành trong tay, dù có biết thì có thể làm gì? Nghĩ vậy, đáy lòng không khỏi trào lên chua xót.

Rửa mặt xong uống hết chén canh thuốc, ngược lại càng buồn ngủ hơn, Dận Tự ngáp một cái, trên mặt đầy vẻ mệt mỏi.

“Tứ ca, giờ cũng đã muộn, không bằng nghỉ ngơi ở đây luôn đi.” hấn lẩm nhẩm nói, tự mình nhắm mắt lại.

Dận Chân nhìn hấn, vừa tức giận vừa buồn cười, hóa ra không phải không say, chỉ là miễn cưỡng cầm cự tới giờ.

Dận Tự lúc ngủ hết sức đáng yêu, không có bộ dạng bảo thủ nghiêm túc như lão già, ngược lại càng tôn rõ nét tinh tế như búp bê khắc từ sứ, thừa hưởng nét mỹ mạo của Lương Tần, trong chúng A ca có thể nói là dung mạo xuất chúng nhất, thiếu âm nhu của nữ tử, hơn vài phần nhã nhặn, người như vậy, trưởng thành rồi không biết sẽ mê đảo bao nhiêu nữ tử đây.

Đám người Cao Minh thấy hai vị tiểu A ca ngủ chung, sớm đóng cửa lặng lẽ lui ra.

Dận Chân nằm bên cạnh hấn, ngơ ngác nhìn, nhìn không được rướn đầu qua, ấn môi lên gương mặt ẩm ẩm mềm mềm, bỗng lại như giật mình bừng tỉnh, thần tình đỏ bừng, vội vã nghiêng người qua, trong đầu lẩm nhẩm Tam Tự Kinh chìm vào giấc mộng.

18. Chương 18: Thân Chính

Bên Khang Hy lúc này vì tấu chương tám trăm dặm cấp báo, trong Nam Thư Phòng yên ắng bao trùm, mọi người cúi đầu, không ai dám thở mạnh.

Đám người Sách Ngạch Đồ, Lý Quang Địa đang ở nhà mừng đêm trừ tịch thì bị vội vàng tuyên tiến cung, vốn còn đang oán thăm, thăm mắng ngày năm mới cũng không để người ta sống yên ổn, chẳng lẽ là Đại A ca lại cùng Thái tử âm ỉ với nhau, kết quả nhìn đến tầu chương, một đám sắc mặt đại biến, mắt trợn trắng.

“Biên cương cấp báo, Cát Nhĩ Đan đánh cướp Khách Nhĩ Khách, Thổ Tà Đồ Hãn, Xa Thần Hãn, đám người Triết Bố Tôn Đan Ba Hồ Đồ Khắc Đồ xin cứu viện, theo như lời họ, Cát Nhĩ Đan còn cùng nước La Sát cầu kết với nhau.” ngón tay khê gõ mặt bàn, Khang Hy trầm giọng nói. “Chư vị ái khanh có thượng sách gì?”

Tất cả mọi người lâm vào trầm tư và suy tính, nhất thời không ai trả lời.

Đại A ca nhìn trái nhìn phải, bước ra khỏi hàng nói: “Nhi thần nguyện dẫn binh đi tiêu diệt!”

Khi Khang Hy nhìn thấy nét kiên định trên mặt y thì lãnh lệ trong mắt ông khê giảm bớt, nhưng không trả lời mà ngược lại quay qua hỏi những người khác: “Những người khác thì sao?”

Đại A ca chưa từng phát hiện biến hóa rất khê trong mắt quân phụ, chỉ hơi thất vọng, tưởng rằng Khang Hy vẫn để lòng biểu hiện ban nãy của mình tại gia yến.

Thái tử lên tiếng: “Nhi thần cho rằng, trước nên mở kho lương cứu trợ, nhằm đáp ứng vấn đề cấp bách của Thổ Tà Đồ Hãn, cũng tận lực lôi kéo những bộ lạc còn băn khoăn của Mông Cổ, để tránh họ ngược lại đổi hướng qua Cát Nhĩ Đan.”

Khang Hy khê gật đầu: “Sách Ngạch Đồ, ngươi thấy thế nào?”

Sách Ngạch Đồ vội đáp: “Nô tài nghĩ lời Thái tử rất đúng, giải quyết vấn đề cấp bách trước mắt, chưa rõ mục đích chính cùng thực lực của đối phương thì vẫn nên án binh bất động.”

Đại A ca trong lòng thăm cười nhạo, nhớ tới Minh Châu bị bãi chức, lại không khỏi tiu nghỉu.

“Nô tài cho rằng không thể.” lên tiếng chính là Dụ Thân vương Phúc Toàn, thân ca ca của Khang Hy, ông lên tiếng phản đối, Sách Ngạch Đồ đương nhiên khó mà nói gì.

“Hoàng huynh có thượng sách gì?” giọng điệu Khang Hy trở nên nhẹ nhàng.

“Thái tử là một người rành rẽ lý luận trị quốc, nên chuẩn bị kỹ càng mặt đó, nhưng Cát Nhĩ Đan lòng lang dạ thú, đây cũng không phải là lần đầu tiên, nô tài cho rằng chúng ta vẫn phải chuẩn bị theo một hướng khác nhằm đề phòng Cát Nhĩ Đan đột nhiên nổi loạn, nguy cấp cho biên thùy.” Phúc Toàn từ tốn nói, ông tính tình vốn trung hậu ôn hòa, xưa nay không cùng người phân tranh, Khang Hy luôn rất tôn kính ông.

“Thần đồng ý với quan điểm của Dụ Thân vương.” Lý Quang Địa lên tiếng.

Khang Hy cũng gật đầu đồng tình: “Cứ quyết định vậy đi, chiếu theo nhân khẩu của Thổ Tà Đồ Hãn, Xa Thần Hãn, đám Triết Bố Tôn Đan Ba Hồ Đồ Khắc Đồ mà phát lương, tướng quân Hắc Long Giang Tát Bố Tổ tăng cường phòng ngự, Lý Quang Địa, giao cho ngươi.”

“Rõ.”

“Dận Đề dũng khí đáng khen, nhưng chỉ có dũng khí là không đủ, phải có dũng có mưu, hướng đến văn võ song toàn, Thái tử cần trọng đề đặt, nhưng mưu lược không chu toàn, cũng không tệ lắm.” Khang Hy đưa ra nhận định về lần nghị sự này.

Thái tử cùng Đại A ca ngẩng đầu, tầm mắt giao nhau, lập tức dời đi.

Vào tháng 5, chiến sự ngày càng nghiêm trọng, Cát Nhĩ Đan dẫn ba vạn binh, chia làm bốn nhóm, vượt sông Ô Nhĩ Tán, dự định tập kích quân đội của Bác Thạc Khắc Đồ tại Côn Đô Luân, song song xâm phạm Khách Nhĩ Khách.

Khang Hy nổi giận, một bên nghiêm khắc lên án hành vi giết chóc bừa bãi, gian *** thê nữ, ra lệnh Khách Nhĩ Khách “Bãi binh tức chiến”, một bên điều động binh tướng, phân bố tại các phòng tuyến.

Tháng 6 cùng năm, Cát Nhĩ Đan tại Ô Nhĩ Tán đại bại quân Thanh, tiến vào phạm vi Ô Châu Mục Thám cách kinh thành vền vẹn chín trăm dặm, tin tức truyền về, triều đình và dân chúng khiếp sợ, kinh thành náo động.

Từ lúc Khang Hy đăng cơ tới nay, vẫn chưa từng bị người áp sát đến nước này, loạn Tam Phiên năm đó, loạn nhiều lắm cũng chỉ tới phía nam Trường Giang, giống như hiện tại bị đánh tới địa phương cách kinh thành chỉ chưa đến chín trăm dặm, quả thật vô cùng nhục nhã.

Đế vương nổi giận, như sấm sét chấn động, cả triều đình thậm chí kinh thành giống như bị bao phủ bởi một tầng mây đen, dồn ép đến mọi người gần như thở không nổi.

Dận Tự vốn định xuất cung đi xem hai nô tài kia, trong lòng hắn cũng đã có ít biện pháp, tài cán suy tính đôi chút cho tương lai của mình, có thể an bài hai người, không cần để họ tiếp tục gởi gắm tại Đông phủ, nhưng trùng hợp gặp phải chuyện Cát Nhĩ Đan xâm phạm, hắn cũng không dám đi đụng chạm vận xui của Khang Hy, đành im lặng ở trong cung cho lành.

Ai ngờ Khang Hy triệu chúng A ca từ Bát A ca trở lên tới.

Trong Nam Thư Phòng, mọi người nhất nhất rũ tay đứng nghiêm.

Khang Hy cho người đọc tình hình chiến sự, thần sắc u ám không rõ. “Trẫm biết các con tuổi còn nhỏ, nhưng quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, huống hồ là các A ca của trẫm, các con từ nhỏ đọc nhiều thi thư, trẫm hiện tại muốn hỏi qua các con, chiến cuộc như vậy, trẫm, quốc gia này, cần phải làm sao?”

Thái tử cùng Đại A ca đã sớm bị hỏi, giờ phút này đứng qua một bên, trong lòng đặc biệt có cân nhắc.

Ánh mắt chuyển tới trên người Tam A ca Dận Chỉ. “Dận Chỉ, con nói trước đi.”

Dận Chỉ thoáng phân vân, đáp: “Nhi thần cho rằng, Các Nhĩ Đan này rất đáng hận, hãn, ừm, hãn nên phái binh tiêu diệt.”

Khang Hy chẳng tỏ vẻ gì. “Dận Chân thì sao?”

Tứ A ca Dận Chân lấy lại bình tĩnh, bước ra khỏi hàng chấp tay: “Nhi thần cho rằng, không chỉ phải xuất binh tiêu diệt, mà còn phải đặt trọng điểm vào lương thảo, Hoàng a mã từng dạy, tam quân chưa đi, lương thảo đi trước, đại quân viễn chinh ngàn dặm, sợ phải tiêu hao lương thảo khá lớn, không xử lý thích đáng dễ khiến đại quân đoạn lương, hậu quả thiết tưởng khó lường.”

Hoàng a mã hỏi chính là đại cục, người lại ở đây vướng mắc vấn đề nhỏ nhặt. Đại A ca cup mắt, giấu vẻ khinh thường, ở trong lòng y, ngoại trừ Thái tử, thì không ai là đối thủ.

Khang Hy lại khẽ vuốt cằm, lộ ra mỉm cười. “Con có thể chú ý tới tiểu tiết này, giỏi lắm, lương thảo là dân sinh, dân sinh là nguồn gốc, ngày sau cho con đến Hộ bộ học tập, hiểu biết thiên hạ dân sinh.”

Ngũ A ca Dận Kì, Thất A ca Dận Hữu cũng chia nhau trả lời, họ tuổi tương đối nhỏ, Khang Hy cũng không kỳ vọng nhiều, chỉ là đến phiên Bát A ca Dận Tự, ánh mắt ông trở nên dè dặt.

“Dận Tự, con có gì muốn nói không?”

Bát A ca năm nay mới mười tuổi, cho dù trả lời được cũng có thể có điều gì kinh người chứ? Đám người bên cạnh Lý Quang Địa ngẫm nói thầm, Đông Quốc Duy lại nhớ đến đoạn đối thoại bình luận về chúng A ca của mình cùng nhi tử tại nhà, trong lòng không khỏi khê động, nhìn về phía Dận Tự.

Dận Tự sớm biết kết quả lần này, lại không biết thân nên nói toạc ra tâm tư của Khang Hy thì tốt, hay ra vẻ ngây thơ thì tốt, nghĩ tới nghĩ lui, cân đo lợi hại, không bằng chung chung, đáp: “Nhi thần nếu nói không đúng, thỉnh Hoàng a mã chớ trách tội.”

Giọng nói trẻ con trong trẻo mềm mọng Khang Hy nghe vào tai, gợi lên nụ cười từ ái của ông. “Con chỉ cần nói là được.”

“Nhi thần nghe qua điển cổ các ma ma kể, có tặc tử làm loạn, thì thiên tử ngự giá thân chinh, Hoàng a mã sao không ngự giá thân chinh, gương cao uy danh của Đại Thanh ta.”

Chúng thần thoáng giật mình, đều nhìn về phía Bát A ca, duy chỉ có Đông Quốc Duy trong lòng mừng thầm, cảm thấy bản thân không nhìn lầm người.

“Hử?” Khang Hy nhướng mày. “Ngự giá thân chinh, trẫm là thiên tử, cần thiết tự đưa mình vào nguy hiểm sao?”

Nghe giọng điệu có vẻ thả lỏng của ông, Đại A ca lấy làm kinh hãi, mới nãy mọi người cũng đang tranh luận về vấn đề này trong Nam Thư Phòng. Nếu Khang Hy thật sự thân chinh, vậy trong Tử Cấm Thành hiển nhiên do Thái tử giám quốc, trừ phi mình cũng bồi giá, bằng không còn có thể yên lành qua ngày sao? Nghĩ nghĩ, Đại A ca vội nói: “Thỉnh Hoàng a mã suy xét lại, Hoàng a mã thân thể ngàn vàng, sao có thể tự đưa mình vào nguy hiểm chứ?”

Lý Quang Địa cũng nói: “Thỉnh Hoàng thượng suy xét lại.”

Khang Hy có chút không ưng. “Trẫm là hỏi Dận Tự, không hỏi các người, Dận Tự, con tiếp tục.”

Dận Tự nhìn nhìn mọi người xung quanh, mới nhút nhát nói: “Hoàng đế thân chinh, không phải càng có thể giúp binh lính nâng cao sĩ khí sao, làm gương cho binh sĩ, mọi người cũng noi theo xông pha tiền lên, sĩ khí gương cao, không sợ đánh không thắng Cát Nhĩ Đan.”

Lời nói mang theo chút trẻ con làm Khang Hy mỉm cười, lại vẫn cố tình chọc hấn: “Vậy nhờ đâu trẫm bất cẩn bị thương thì làm sao bây giờ?”

Thiên tử ở trong trường chủ soái thì làm cách nào bị thương, chọc tiểu hài nhi sao, Dận Tự ngẫm ai oán, trên mặt lại lộ ra thần tình không tin: “Hoàng a mã không phải ba đồ lỗ đệ nhất Mãn Thanh sao, thế nào lại bị thương được?”

(ba đồ lỗ: trong tiếng Mãn có ý là “Dũng tướng”)

Khang Hy cười ha ha, không khí lo lắng toàn phòng như tan biến theo tiếng cười này.

“Cả Dận Tự cũng nói đến thế, thì cứ quyết định vậy đi, nghe chỉ, chọn ngày lành tháng tốt, trẫm ngự giá thân chinh Cát Nhĩ Đan!”

Khang Hy nhất đại đế vương, tâm chí kiên định, lời nói ra không cho phép phản bác, mọi người vô luận có tâm tư tính toán thế nào, lúc này cũng chỉ có thể hòa theo mà thôi.

Thái tử Dận Nhưng và Sách Ngạch Đồ nhìn nhau, không giấu nổi vui sướng.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

19. Chương 19: Mười Định

Cục diện bị người kiểm soát mà Đại A ca lo lắng không hề xuất hiện, Khang Hy thân chinh mang theo y giống như lần nam tuần trước, lưu lại Thái tử giám quốc, Sách Ngạch Đồ phụ tá.

Hoàng đế vắng mặt, việc học hành của đám A ca vẫn không thể lơ là, mỗi ngày giờ dần tiếng đọc sách vang lên vắng vắng khắp Thượng thư phòng.

Chẳng qua, Dận Tự có thêm nỗi phiền não nghiêm trọng.

Hắn không biết Thái tử đẩy lên tâm tư gì, mấy ngày nay ra sức lôi kéo gần gũi với mình, lúc thì tặng đồ, lúc thì giữ lại Dục Khánh Cung dùng thiện, hắn cũng chẳng mong bản thân được gán mác người đang bị đảng Thái tử lôi kéo, tương lai muốn rút rút không ra.

Đừng nói mình suy nghĩ xa vời, cho dù chỉ nhìn từ phía quan hệ giữa Đại A ca và Thái tử, ngạc nương Huệ Phi của Đại A ca còn là dưỡng mẫu của mình, sau này Đại A ca hạ bệ cũng sẽ nhìn mình không vừa mắt, chỉ là đôi ba lần còn có thể tìm cớ từ chối khéo, về lâu về dài, bản thân có thể làm sao đây.

Vì để tiếp tục né lời mời giữ lại dùng thiện ngày hôm nay, trước lúc đi Dận Tự đã lén xối mấy vại nước lạnh, định giả bệnh để tránh phiền toái, thân thể hắn ngày thường vốn cũng không phải thuộc loại khỏe mạnh vậy mà giờ một chút bệnh trạng cũng không thấy đâu, không khỏi khiến Dận Tự bóp cổ tay không ngừng.

“Đệ sao vậy?” thừa dịp Cố sư phó xoay lưng lắc lư đầu đắm chìm trong ngâm tụng của ông, Dận Chân nhanh chóng sấn qua nhỏ giọng hỏi.

Dận Tự vốn định nói không sao, nhưng vừa dứt lời thì cơn đau co rút từ yết hầu, bụng truyền đến ngay, đau đến nỗi hắn nhất thời không chịu đựng được, khụy tay chống bàn. “Hơi đau.”

Dận Chân thấy hần lộ ra nét mặt đau đớn, vội lớn tiếng xin Cố Bát Đại tạm nghỉ, lại dưới ánh nhìn chòng chọc của mọi người dìu Dận Tự ra khỏi Thượng thư phòng.

Hai người rời khỏi Thượng thư phòng rồi, Cao Minh đứng đợi bên ngoài vội lại đón, vốn không rõ nội tình nên khi nhìn thấy nét mặt của Dận Tự hần không khỏi hoảng sợ.

“Hôm nay đệ ấy ăn phải thứ gì đấy không sạch, Cao Minh, người hầu hạ chủ tử mình vậy hả?” Dận Chân giật tái mặt chất vấn.

“Nô tài đáng chết, chủ tử bị làm sao vậy?” Cao Minh vội vã chạy qua cùng dìu Dận Tự.

Tự tác nghiệt, không thể sống. Dận Tự cười khổ, kéo kéo tay áo Dận Chân, nói ỉu xiu: “Tứ ca đừng trách hần, là đệ tự mình xối nước lạnh.”

Dận Chân giật bắn, đương nhiên muốn hỏi nguyên nhân.

Dận Tự thấy khó mà giấu tiếp, cũng không định giấu nữa, đỡ cho vị tứ ca lòng dạ hẹp hòi này có dịp oán giận mình, về sau đòi bù đắp thì càng phiền nên sau khi quay về viện A ca, sai Cao Minh đi Thái Y Viện mời Thái y rồi lại cho mọi người lui ra hết, xác định bốn bề vắng lặng mới nói: “Tứ ca, chuyện này quan hệ trọng đại, tuy đệ tuổi nhỏ, nhưng cũng biết thiệt hơn, chưa từng nói với người bên ngoài, kể cả ngạ nương.”

Dận Chân nghe hần nói năng thận trọng như vậy, gật đầu: “Đệ yên tâm, trừ phi ta chết, bằng không việc này sẽ không truyền đến tai người thứ ba.”

Dận Tự thở dài, kể sất tai Dận Chân đem chuyện bản thân sơ ý nhìn thấy việc bê bối của Thái tử, bị Thái tử phát hiện, cùng với chuyện hần sử dụng thủ đoạn lôi kéo mình, sơ lược hết một lần, chỉ ngậm giấu đoạn mình bị rơi xuống nước.

Nếu Thái tử không tin, còn muốn thử bằng mọi cách, bản thân không nói ra cũng bị hoài nghi, vậy thì dứt khoát nói ra, cũng xem như không uống phí tội danh này. Hần thậm cười khẩy, hơi trào phúng nghĩ.

Dù Dận Chân có trưởng thành thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên lóc chóc mười ba tuổi, sau khi nghe xong mặt mày đã tái mét, vô cùng khiếp sợ, nói không nên lời, hồi lâu mới từ từ tỉnh táo lại.

“Chuyện này, đệ ngàn vạn lần không thể nói với người khác, cứ làm như không biết.”

Dận Tự trong lòng ấm áp, tứ ca vị vua mặt lạnh này lúc thiếu niên quả rất không tệ. Thật ra dù Dận Chân không giữ được bí mật cũng không sao, chuyện là y truyền ra, kết quả có âm ỉ cỡ nào thì nhất định cũng sẽ truy cứu đến y, nhưng hiện tại y có thể nói thế, hiển nhiên là thật lòng quan tâm mình.

“Ngay cả Lương Tần nương nương cũng tuyệt đối không thể nói.”

Dận Tự nói: “Tứ ca yên tâm, chuyện này quan hệ trọng đại, điểm lợi hại ấy đệ vẫn hiểu.”

Dận Chân vẫn lo lắng, lại căn dặn thêm mấy lần, mãi đến lúc Dận Tự phải cam đoan luôn miệng, mới chịu thôi.

Trong Dục Khánh Cung.

Tiếng rên rỉ trầm thấp từ sau màn truyền ra.

Trưởng bãi lưu tô, bị phiên hồng lãng.

Xuân sắc khôn cùng.

“Ừm. Thái tử điện hạ, nhẹ chút.” nữ tử hờn dỗi.

“Đồ lẳng lơ này.”

Một tràng tiếng cười trầm thấp từ màn truyền ra, theo sau đó bên trong như bao trùm bởi tiếng thở dốc.

Sách Ngạch Đồ đi đến ngoài Dục Khách Cung nhưng bị ngăn lại.

“Còn không mau vào thông báo một tiếng.” ông nhúu mày, trừng mắt tiểu thái giám ngăn ông lại.

“Dạ.” về mặt đối phương khó xử, nó có một trăm lá gan cũng không dám cản đường thúc công của Thái tử, chẳng qua kết cục đắc tội với Thái tử cũng như nhau, chẳng tốt lành gì cho cam.

“Sao, Thái tử điện hạ ở trong đây?” Sách Ngạch Đồ là lão thành tinh, lập tức phát hiện điểm bất thường.

Tiểu thái giám gật đầu, cười khổ: “Trung đường đại nhân, không phải tiểu nhân có ý muốn cản ngài, thật sự là không tiện lắm.”

Thanh thiên bạch nhật.

Sách Ngạch Đồ nghiêng răng đậm chân. “Mau đi thông báo, nói ta có việc gấp.”

Tiểu thái giám bắt đắc dĩ đành phải nhăn mặt nói: “Vậy ngài đợi chút.”

Lát sau, tiểu thái giám chạy đến.

“Sách Trung đường, mời ngài vào.”

Lúc Sách Ngạch Đồ đi vào, Thái tử đã bước ra khỏi màn, ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế, nhưng trong điện vẫn tràn ngập thứ mùi nồng nặc ám muội, làm ông không khỏi hơi nhíu mày.

“Thái tử điện hạ.” Sách Ngạch Đồ đang nghĩ xem nên nói chính sự trước hay nên khuyên can Thái tử vài câu trước.

“Thúc công, sao gấp gáp thế, là có chuyện gì à?” Thái tử cũng không mấy cao hứng, bất kể là ai bị cắt ngang chuyện tốt thì cũng không cao hứng nổi, nhưng hắn cũng không thể nổi cáu với Sách Ngạch Đồ, đành phải kìm nén.

Sách Ngạch Đồ ngồi xuống, suy nghĩ chọn lọc từ ngữ, chậm rãi nói: “Điện hạ, sợ rằng ngài gặp phải nguy hiểm.”

Thái tử sững sốt, dường như không ngờ tới Sách Ngạch Đồ sẽ mở màn như vậy, vội đem chút bất mãn quăng lên tận chín tầng mây, nói: “Lời thúc công là có ý gì?”

“Tuy rằng Hoàng thượng vắng mặt nhưng trong cung nơi nơi đều tai vách mạch rừng, ngài giữa thanh thiên bạch nhật, khụ, truyền ra ngoài, sợ sẽ có tổn hại đến hình tượng của ngài trong lòng Hoàng thượng.”

Thái tử còn tưởng chuyện gì nguy cấp, thấy Sách Ngạch Đồ vẫn lằng nhằng nhắc đến chuyện ban nãy, không khỏi thấy hơi cụt hứng. “Thúc công cứ yên tâm, trên dưới Dục Khánh Cung này, đều là tai mắt của bốn cung.”

Sách Ngạch Đồ thở dài: “Điện hạ, hiện tại Đại A ca bồi giá, đến lúc đó trở về cho dù chiến tích bình thường, chẳng nên trò trống gì, cũng sẽ được người tán thưởng thành dũng mãnh thiện chiến, còn nếu quả thật lập được quân công vậy thì càng không xong, lúc đó Hoàng thượng nhất định sẽ đem hai bên ra so sánh, một bên là chiến công của Đại A ca, một bên là biểu hiện của ngài, nếu lại có người ở bên sàm ngôn, nhất định việc nhỏ hóa lớn.”

Thái tử nhíu mày: “Ý của thúc công là?”

Sách Ngạch Đồ thần sắc nghiêm túc, nhìn chằm chằm Thái tử, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Ta có một kế sách, chỉ là không biết Thái tử điện hạ có gan không?”

Bên này Lữ Hữu Công bưng chung trà lui về phòng bếp nhỏ, trù nương ngạc nhiên hỏi: “Không phải người đi dâng trà cho Thái tử à, sao lại quay về rồi?”

Gã không nói lời nào buông khay trà, cũng không để ý tới câu hỏi của trù nương, xoay người vội đi, cước bộ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp.

Đầu óc trống rỗng, chỉ có một giọng nói không ngừng nhắc nhở mình tai họa gần kề, Lữ Hữu Công chỉ mong mỗi bản thân hiện tại mọc thêm hai cái cánh để bay ra khỏi Tử Cấm Thành.

“Ôi!”

Thình lình một tiếng la kinh ngạc vang lên, gã sợ tới mức vội ngẩng đầu, chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, hàm răng nhin không được va cắn cập.

Tô Bồi Thịnh ôm cánh tay đang định mở miệng mắng, lại phát hiện gã là cận thị bên cạnh Thái tử, lời đến cửa miệng còn phải nuốt xuống. “Lữ công công, ngài đang muốn đi đâu vậy, sao gấp thế?”

Lữ Hữu Công nhìn thấy thần tình tò mò của hắn, cùng Tứ A ca ở phía sau, vội vàng cúi đầu hành lễ.

“Nô tài tham kiến Tứ A ca.”

Dận Chân gật đầu. “Sao hấp ta hấp tấp vậy?”

“Nô tài đáng chết, đụng phải Tứ A ca, xin Tứ A ca thứ tội!” Lữ Hữu Công quỳ xuống, gần như quỳ rạp trên đất.

Dận Chân không tiếp tục nhiều lời chỉ nói một tiếng đứng lên đi, rồi dẫn theo Tô Bồi Thịnh đi.

Đợi đi được một quãng, Tô Bồi Thịnh quay đầu lại, phát hiện Lữ Hữu Công vẫn còn đang quỳ, không khỏi ngạc nhiên: “Chủ tử, Lữ Hữu Công này ngày thường cạy quan hệ hầu hạ Thái tử, cũng không thêm để chúng ta vào mắt, hôm nay sao đa lễ dữ vậy?”

Dận Chân nhíu mày, nhớ tới sắc mặt trắng xanh ban nãy của Lữ Hữu Công, rõ ràng là bị khiếp sợ quá độ, cũng thấy khác thường.

Dận Tự uống thuốc xong nằm trên giường, mơ mơ màng màng thì bên tai nghe Cao Minh thấp giọng nói Tứ A ca đến, thần trí thanh tỉnh đôi chút, mở mắt, thì thấy Dận Chân đã bước qua ngưỡng cửa.

“Tứ ca.” hắn uể oải gọi.

Dận Chân đi tới, tay sờ trán hắn xem xét nhiệt độ. “Hôm nay cảm thấy thế nào, có gì khó chịu không?”

Dận Tự cười nói: “Khỏe hơn nhiều rồi, chỉ là thuốc Thái y cho, làm người ta đâm lười.”

“Ừ, đệ nghỉ ngơi nhiều.”

Dận Tự nhìn nét mặt Dận Chân như có chút trầm tư, hỏi: “Tứ ca, có việc?”

“Cũng không phải đại sự gì.” Dận Chân trước nay không lừa dối hắn nên đem chuyện xảy ra trên đường tới đây kể một lượt.

Phải biết trong cung từ trước đến nay nhiều điều bí ẩn, trong Tử Cấm Thành nô tài do biết quá nhiều mà bị diệt khẩu cũng không phải ít, nhưng Lữ Hữu Công là người bên cạnh Thái tử, xưa nay người việc tiếp xúc cũng như cảnh đời thấy qua xem như không ít, chưa từng thấy gã có bộ dạng thất thố như vậy, Dận Chân cảm giác khác thường, lại nghĩ không ra.

Dận Tự nghe y kể xong ngược lại trong lòng khẽ động, nhớ tới một câu chuyện cũ, trên mặt lại cười nói: “Tứ ca đừng quan tâm, cho dù có chuyện, cũng không phải chuyện chúng ta có thể biết, đừng nên vô duyên vô cớ rước họa vào thân.”

Dận Chân cũng hiểu đạo lý này, nên chuyển đề tài, hai người tán gẫu một lúc rồi Dận Chân đi.

Dận Chân vừa đi thì Dận Tự dựa vào đầu giường, như hơi dăm chiêu.

Thái tử quấy rầy quả thật làm hắn phiền không kể xiết, ngay cả khổ nhục kế cũng dùng đủ hết, còn tiếp tục vậy nữa cũng hết chiêu để dùng, hắn đã không còn mộng tưởng với cái ghế kia, cũng không mong bị người khác kéo vào trong bất kỳ lốc xoáy nào, huống hồ sớm muộn gì Thái tử cũng nhất định sẽ thất bại.

Dận Tự nghĩ một hồi thì nảy lên một kế, triệu Cao Minh đến, nói: “Mấy ngày tới Thái tử sai người qua gọi thì nói ta bị bệnh, cần nói phải tỉnh dưỡng.”

Cao Minh trung thành với chủ, đương nhiên cũng hy vọng Dận Tự mau chóng khỏe lên, nhưng Thái tử dù sao cũng là Thái tử, hắn lộ vẻ mặt khó xử, nói: “Chủ tử, ngang nhiên cự tuyệt Thái tử liệu có ổn không?”

Dận Tự có cách nên trên mặt cũng ung dung hơn nhiều, cười nói: “Không sao, người chỉ cần biết phải nói vậy là được rồi.”

Hắn không muốn phạm người, nhưng cũng không mong người phạm hắn.

Quả thật bất đắc dĩ thôi, đành phải mượn đao người khác.

20. Chương 20: Thúc Thủ

Ai cũng không ngờ tới, Khang Hy vừa mới xuất chinh chưa đầy một tháng đã thu quân hồi triều.

Cũng không phải là khỏi hoàn trở về, mà là do nhiễm bệnh không dậy nổi, đành phải bất đắc dĩ quay về sớm.

Bệnh của Khang Hy thể tới hung hiểm, ngay cả Thái y tùy thân cũng bó tay hết cách, đám người Đức Phi Nghi Phi không có hoàng mệnh không được tùy tiện xuất cung, nghe được tin tức, chỉ có thể ở trong cung gấp đến độ xoay vòng, kiểng chân trông ngóng.

Đại A ca tuy rằng cùng Thái tử đấu tới đấu lui nhưng cũng chưa từng nghĩ tới nếu Hoàng a mã gặp bất trắc, bản thân phải làm sao, cho nên tùy giá trở về, dọc đường theo sát hầu hạ, một tắc không rời, ngược lại khiến Khang Hy cảm động không ít.

Về Tử Cấm Thành rồi, bệnh tình của Khang Hy vẫn không có khởi sắc, Thái Y Viện hội chẩn một ngày một đêm cũng hoàn toàn bó tay.

“Còn không mau dùng thuốc!” Nghi Phi nhìn thấy Khang Hy mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt bọc trong chăn đệm, quay đầu quát Thái y.

Huệ Phi và Vinh phi đứng một bên, mặt hiện hữu ưu thương.

Quý phi Nữ Hồ Lộc thị thân thể không tốt, muối muối của Đông Hoàng hậu Đông Quý phi lại là người nhu nhược mềm yếu, vậy nên từ lúc Đông Hoàng hậu qua đời, thực quyền chưởng quản hậu cung dần dần thành của hai người Nghi Phi và Đức Phi.

“Khởi bẩm nương nương, không phải là vi thần không chịu dùng thuốc, bệnh này hung hiểm, Vạn tuế gia sốt cao không lùi, thật sự là.”

Nghi Phi không muốn nghe những lời vô nghĩa của họ, quay đầu nói với Đức Phi: “Muội muội, muội thấy.”

Đức Phi nhíu mày: “Bên Thái tử có ý kiến gì?”

Nghi Phi mím môi không nói, đưa mắt.

Đức Phi hiểu ý, hai người lặng lẽ thối lui đến một góc không người, Nghi Phi mới nói: “Phía triều thần, có đề nghị tìm kiếm danh y trong dân gian nhưng Thái tử sợ không thỏa đáng, bác bỏ, nhưng cứ sốt cao không lùi.”

Hai người ngày thường ở hậu cung không thể thiếu việc lục đục với nhau, nhưng giờ phút này Khang Hy bệnh nặng, vì lợi ích đôi bên, nhất trí đối ngoại, nếu Khang Hy gặp bất trắc, đừng thấy các bà ngày thường vinh hoa phú quý, cao cao tại thượng, tần phi có nhi tử chưa trưởng thành nhiều lắm thì được phong một chức Thái phi cùng Hoàng thái hậu thủ tiết qua ngày.

Đức Phi cũng hoang mang lo sợ: “Không bằng đi thỉnh Thái hậu đến. A!” dứt lời cũng hiểu nước đi này không ổn, không khỏi lắc đầu.

Nghi Phi cười khổ: “Thái hậu xưa nay không màng thế sự, đến đây cũng không ích lợi gì, hiện tại Thái y bó tay, tỷ trong lòng rất loạn, đúng là không biết phải làm sao mới tốt!”

Trong cung tất nhiên là âm phong lãnh vũ, tuy rằng mỗi ngày vẫn đến Thượng thư phòng đọc sách như trước không lỡ một buổi, nhưng cả những A ca nhỏ tuổi vừa nhập học không lâu như Cửu A ca Thập A ca cũng có thể nhìn ra sự phò không yên lòng, khỏi phải nói đến đám A ca lớn tuổi như Dận Chân và Dận Tự.

Xuống lớp, Dận Đường và Dận Nga không quay về chỗ ở của mình, ngược lại bám lấy Dận Tự, hắn đi tới đâu, hai người đi tới đó.

“Bát ca, họ đều nói Hoàng a mã không khỏe, Hoàng a mã không sao chứ?” Cửu A ca Dận Đường lo sợ hỏi, đến cả Thập A ca Dận Nga ngày thường vô pháp vô thiên cũng đứng một bên dùng ánh mắt trông mong nhìn hẩn.

Dận Tự nhìn nhìn dáng người của mình, rồi nhìn nhìn thể trọng của nó, từ bỏ ý định ôm nó trấn an, chỉ xoa đầu nó, quét mắt liếc nhìn người hầu phía sau, lạnh lùng nói: “Nô tài nào nói huyền thuyên với đệ, chốc nữa báo Nghi Phi để tha chúng xuống phạt đánh, Hoàng a mã hồng phúc tề thiên, đương nhiên không sao rồi.”

Đám người đứng sau Dận Đường bị câu nói của Dận Tự khiến toàn thân run rẩy, đồng loạt cúi đầu, cả đám không ngờ đến Bát A ca ngày thường ôn hòa ít nói, cũng sẽ có lúc sắc mặt nghiêm như bây giờ.

Mỗi tay dắt một đứa đi về đến viện A ca thì Dận Tự phát hiện có một tiểu oa nhi đứng trên bậc thang trong viện, mút ngón tay, mày rậm mắt to, đang nhìn họ tới gần.

“Tiểu Thập Tam?” Dận Tự hơi bất ngờ, buông tay hai đứa ra, đi tới trước mặt Thập Tam A ca Dận Tường, ngồi xổm xuống nói: “Sao đệ ở đây? Người hầu đâu?”

Dận Tường học nói khá muộn nên dù hiện tại đã ba bốn tuổi nói năng vẫn chưa được lưu loát lắm, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ hào sảng ngày sau, lúc này y a nói hai câu, Dận Tự cũng nghe không rõ.

Đức Phi đang cùng Nghi Phi canh chừng bên Khang Hy, hiện tại chỉ sợ không rảnh trông nom chúng, Mẫn Phi – thân mẫu của Dận Tường lại là thứ phi, tuy trên danh nghĩa nói là được phong phi nhưng cả thánh chỉ cũng không có, nên chẳng có cân lượng gì đáng nói.

Nhất thời hết cách, Dận Tự đành phải mang theo ba tiểu hài chơi đùa trong phòng, may mà hẩn trước đây có Hoảng Vương, cũng xem như kinh nghiệm phong phú, sau nửa canh giờ, ghẹo đến nỗi ba tiểu hài cười khanh khách không ngừng.

Lúc Tứ A ca Dận Chân đi vào, nhìn thấy một màn huynh đệ hòa thuận vui vẻ này, nhìn thấy dáng vẻ hồn nhiên không biết thế sự hiềm ác, không khỏi thở dài.

Dận Tự đang cùng chúng nói đến miệng khô lưỡi rát, nhìn thấy Dận Chân như nhìn thấy cứu tinh, vội hỏi: “Tứ ca, sao lại sang đây, mau tới ngồi.” lại thấy y tâm sự nặng nề, vội hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Dận Chân im lặng liếc mắt nhìn qua đám Dận Đường, Dận Tự hiểu ý, sai người lấy ra mấy món đồ chơi rồi gọi mama cận thân của chúng dẫn chúng ra ngoài chơi, đợi đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, mới hỏi: “Tứ ca?”

Dận Chân uống ngụm trà, đã từ từ tỉnh táo lại, y sang năm sẽ được chỉ hôn lập phủ, cũng bắt đầu tiếp xúc dần dần với chính sự, giờ học tại Thượng Thư Phòng của y cũng không quan trọng, mấy ngày nay đứng ngoài nghe nhìn không ít chuyện, trong lòng nảy sinh nhiều sầu lo.

“Bệnh của Hoàng a mã, sợ là không ổn.”

Dận Tự ngạc nhiên, hẩn vẫn lơ mơ nhớ được kiếp trước Khang Hy từng bị bệnh nặng một lần, nhưng sau lại chuyển nguy thành an, nếu không mai sau cũng không có thời gian chấp chính dài đến sáu mươi năm, nên mấy ngày nay trong cung gà bay chó sủa, chỉ mỗi mình hẩn bình chân như vại, phải lên lớp thì lên lớp, phải thỉnh an thì thỉnh an, không khác gì mọi ngày, nhưng giờ nghe lời Dận Chân nói, hình như hung hiểm hơn trong tưởng tượng của hẩn thì phải.

“Tứ ca thuật lại tỉ mỉ đi.”

Dận Chân có thói quen thương lượng mọi việc với hẩn, thêm nữa biết rõ bát đệ này trưởng thành sớm lại thông minh, liền nói: “Hoàng a mã đến nay sốt cao không lùi, Thái Y Viện chuẩn đoán không ra bệnh, trước nay không có tiền lệ, bên Thái tử chung quy cảm giác có hơi không đúng.”

Dận Tự sửng sốt. “Cái gì không đúng?”

Dận Chân nói: “Huynh cũng không nói ra được, theo lý cũng không có gì khác thường, Thái tử giúp đỡ xử lý quốc sự, cũng như trước đến thỉnh an, huynh còn tỉnh cỡ gặp, nhưng. . . .” y không nói tiếp, hiển

nhiên là không biết nên biểu đạt thế nào.

“Bên Đức Phi nương nương và Nghi Phi nương nương đâu, có cách gì không?”

Những lời này lọt vào tai, Dận Chân lập tức linh quang chợt lóe, đột nhiên hiểu bản thân rốt cục cảm thấy không đúng chỗ nào.

Xảy ra chuyện thế này, các nương nương hiển nhiên lòng nóng như lửa đốt, sốt ruột cái kinh, đến Thái hậu cũng mỗi ngày đóng cửa trong Phật đường tụng kinh niệm phật, khẩn cầu Hoàng đế bình an vô sự.

Thái tử tuy rằng mỗi ngày đến thăm, tuy rằng biểu hiện rất quan tâm, nhưng lại không hề quên giúp đỡ xử lý tấu chương, cùng triều thần nghị sự, hết thấy đâu vào đấy, không chút hoang mang, đúng là do quá mức bình tĩnh nên khiến Dận Chân cảm thấy kỳ quặc.

Việc này hoàn toàn là suy đoán vô căn cứ, không thể tùy tiện nói lung tung, nên y chỉ là nói sơ lược cảm giác của bản thân với Dận Tự mà thôi.

Dận Tự hiển nhiên biết điều khác thường của Thái tử từ đâu mà đến, nhưng hắn không ngờ tới độ miễn cảm của vị tứ ca này lại nhạy đến thế, giờ phút này còn có thể quan sát tỉ mỉ.

Hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Bệnh tình của Hoàng a mã không có khởi sắc, cũng do Thái Y Viện chẩn mạch?”

Dận Chân gật đầu: “Đương nhiên, nghe nói trong quần thần có người đề nghị tìm người y thuật cao minh trong dân gian, nhưng bị Thái tử bác bỏ, nói không ổn, hậu quả khó lường.”

“Không phải trong kinh thành có giáo đường Tây Dương sao, người nước ngoài có phương pháp trị bệnh khác chúng ta, chỉ bằng mời họ đến xem?”

Hắn cũng không biết kim kê nạp sương có thể trị bệnh sốt rét rốt cục là do ai dâng lên, nhưng tới giờ vẫn không có người lên tiếng, mắt thấy bệnh tình Khang Hy ngày càng trầm trọng, đã tới nông nổi không thể tiếp tục bỏ mặc.

Dận Chân sau một hồi sững sốt mới nói: “Giáo sĩ Tây Dương, chỉ sợ không thể tin tưởng.”

“Năm xưa Thang Nhược Vọng rất được Hoàng thái hậu nể trọng, Hoàng a mã lại tinh thông Tây học, mấy năm nay chúng ta cũng học qua không ít, nghe nói phương pháp trị bệnh của người nước ngoài rất khác chúng ta, có lẽ có thể hy vọng.”

Dận Chân nhíu mày: “Cho dù chúng ta có tâm tư này, liệu có ai chịu mạo hiểm gánh trách nhiệm này không?”

Dận Tự suy nghĩ chốc lát, nói: “Tìm Đại A ca.”

Tranh giành giữa Thái tử và Đại A ca, dần dần hiện rõ ra mặt, ngay cả huynh đệ bọn họ cũng biết đôi chút.

Khang Hy bệnh nặng, nếu vạn nhất có gì, kể vị đương nhiên là Thái tử, đến lúc đó ngày tháng của Đại A ca sẽ khổ sở, cho nên nếu nói có ai hy vọng Khang Hy trường mệnh bách tuế nhất thì trong đó nhất định có Đại A ca.

Thái y bó tay, cùng đường, dù chỉ có một tia hy vọng thì cũng sẽ khiến người ta muốn liều lĩnh thử.

Đức Phi và Nghi Phi là hậu phi, không tiện nhúng tay vào việc này, Thái tử và Sách Ngạch Đồ thì sẽ càng không gánh trách nhiệm này, vì bệnh của Khang Hy kỳ thật đối với họ trăm lợi mà vô hại, nếu vì họ đồng ý cho dùng thuốc mà khiến Khang Hy xảy ra bất trắc, vốn yên ổn cũng biến thành bất ổn, mai sau kể vị sẽ nổi sóng gió.

Dưới tình huống này, Đại A ca chính là người thích hợp nhất.

Dận Chân lập tức hiểu ngay, nói: “Vậy chúng ta lập tức đi tìm đại ca, được hay không được thì cũng đã hết lòng hết sức rồi.”

Tứ A ca Dận Chân giờ phút này hoàn toàn chưa từng nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế sẽ có khả năng rơi xuống đầu mình.

Trên y, đừng nói có Thái tử, dù không có Thái tử vẫn còn Đại A ca được trọng dụng vô cùng, cùng Tam A ca văn tài xuất chúng, nên Dân Chân quả thật toàn tâm toàn ý chỉ mong sao Khang Hy sớm ngày bình phục.

Dân Tự tất nhiên là gật đầu đồng ý.

Đại A ca lúc này đang khốn cùng quẩn bách, thấy họ đến hiển nhiên mặt mày bực dọc.

Minh Châu được khôi phục chức quan, theo Phúc Toàn làm Tham tán trong quân, còn lại một mình y ở kinh thành, muốn tìm người để thành thật thương lượng chút chuyện cơ mật cũng không có, trùng hợp gặp phải Khang Hy sinh bệnh, đúng là nhà dột còn nửa đêm gặp mưa.

Xảy ra đại sự như vậy, Đại A ca sợ có biến, mỗi ngày gần như đều giam mình trong cung, nên ngược lại đúng là thuận tiện cho Dân Chân đến tìm.

“Tham kiến đại ca.”

Dân Đề nhíu mày, không có tâm tư ứng phó với chúng. “Có chuyện gì?”

Dân Chân nói: “Hoàng a mã sinh bệnh, chúng đệ cũng rất lo lắng, nên mới qua đây hỏi thăm thử xem đại ca đã có biện pháp gì chưa.”

Y xua xua tay, phiền lòng nói: “Được rồi, các đệ quay về đợi tin đi, Hoàng a mã sẽ không sao hết.”

“Đại ca, Hoàng a mã tôn trọng Tây học, trước kia chúng ta cũng từng tiếp xúc qua, nghe nói phương pháp trị bệnh của người nước ngoài rất sáng tạo, bằng không thì tìm một giáo sĩ Tây Dương đến xem thử cho Hoàng a mã?”

Dân Đề không nghĩ đến phương diện này, hơi sững sốt, mày vẫn nhíu chặt. “Y thuật của người nước ngoài sao sánh bằng chúng ta bác đại tinh thâm?”

Dân Chân nói: “Nhưng nghe nói hiện tại các Thái y đều đã bó tay, phàm là có một tia hy vọng, sao không thử một lần?”

Dân Đề trầm ngâm không nói, thật lâu sau mới chậm rãi tiếp: “Theo huynh đi gặp Đức Phi nương nương, Nghi Phi nương nương.”

Việc này sự tình trọng đại, Đức Phi, Nghi Phi cũng không dám làm chủ, vội sai người đi hỏi ý Thái hậu.

Thái tử nghe tin cũng chạy tới, cực lực phản đối.

“Hoàng a mã thân thể ngàn vàng, sao có thể tùy tiện thử nghiệm chứ?” Thái tử nhìn chằm chằm Đại A ca, giọng nói mang theo chút ác liệt.

Đại A ca Dân Đề không mấy may sợ sệt nghênh đón. “Hiện tại đám Thái y phế vật này đã bó tay, cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ bệnh của Hoàng a mã có thể khỏi sao?”

Hai người đang tiếp tục giằng co, chợt nghe Nghi Phi vui mừng la lên: “Hoàng thượng!”

Mọi người trong lòng giật bắn, vội nhìn qua phía giường.

Chỉ thấy mắt Khang Hy khẽ hé, môi hơi hơi mấp máy.

Đại A ca thấy thời cơ, vội giành trước đi tới quỳ xuống. “Hoàng a mã, người đồng ý thử thuốc Tây Dương một lần chứ?”

Khang Hy trầm mặc hồi lâu, cổ sức thốt một chữ: “Truyền!”

Dân Đề mừng rỡ, vội sai người đi truyền giáo sĩ Tây Dương tiến cung.

Thái tử không tiện xen mồm vào, đứng nghiêm một bên diện vô biểu tình, đáy lòng sớm đem Đại A ca ra mắng đến trời đất đảo lộn.

21. Chương 21: Mượn Dao

Giáo sĩ Tây Dương tiến cung, hỏi rõ bệnh tình của Khang Hy rồi nói với mọi người, bệnh của Khang Hy là bệnh sốt rét, chỗ họ có loại được tên là Kim kê nập sương, chỉ cần dùng thì có thể hoàn toàn hồi phục.

Mọi người nửa tin nửa ngờ, nhưng chuyện đã tới nước này chỉ có thể ngựa chết xem như ngựa sống mà trị.

Khang Hy uống thuốc xong, lại tỉnh dưỡng thêm hai ba ngày, quả nhiên dần dần chuyển biến tốt đẹp, không chỉ sốt lùi, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn.

Tin tức truyền ra, Thái hậu ở trong Phật đường chỉ niệm A di đà phật, đám người Đức Phi ngấm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Đại A ca càng vui không kìm được, công lao của bản thân trong việc này bất luận ai cũng không gạt bỏ được.

Trong triều vì Khang Hy lúc trước bị bệnh không khỏi, lại thêm tiền tuyến còn đang chiến đấu kịch liệt, cực kỳ rối ren, hiện tại trời quang mây tạnh, Khang Hy khỏe mạnh, lại lần nữa áp đảo những suy tính trong lòng người người.

Dận Tự được triệu đến Chung Túy Cung, thấy Huệ Phi ngồi đó, kế bên là Đại A ca Dận Đề mặt mày rạng rỡ.

Hắn tự trong lòng biết vì sao nhưng không vạch trần, nhất nhất hành lễ.

Huệ Phi cười tủm tỉm bảo hắn mau mau miễn lễ, rồi gọi hắn đến gần, nhìn tới nhìn lui mới nói: “Con hài tử này, mỗi tội hay đa lễ quá, đến chỗ ta mà còn cần đa lễ vậy chi?”

Dận Tự đáp: “Lễ không thể bỏ, vả lại Huệ ngạc nương đối Dận Tự có ân dưỡng dục, phải đền đáp gấp bội.”

Huệ Phi liếc qua Đại A ca, rồi lại quay qua, hài lòng gật đầu, cười nói: “Được rồi, biết con hiếu thuận, nếu không phải có con Hoàng thượng cũng không thể nhanh chóng bình phục như thế.”

Dận Tự nghiêm túc đáp: “Hoàng a mã hồng phúc tề thiên, tự nhiên có thần linh phù hộ, hướng hồ nếu không phải Đại A ca ra mặt góp ý, cũng không có kết quả ngày nay, Dận Tự tuổi nhỏ vô tri, nào có công lao gì chứ ạ?”

Huệ Phi càng hài lòng, vội cầm tay hắn kéo đến ngồi xuống một bên, Dận Đề cũng hiếm khi nhẫn nại cùng hắn trò chuyện.

“Con sao lại nghĩ tới chuyện dùng người nước ngoài?” Huệ Phi nghe xong Dận Đề tường thuật, có hơi tò mò.

Dận Tự thoát nhìn như hơi ngại ngùng. “Tứ ca đến gặp con, chúng con đều lo lắng bệnh tình của Hoàng a mã, là do cả hai cùng nhau nghĩ ra, tứ ca nói đại ca đi theo Hoàng a mã đã lâu, đối với Tây học hiểu biết nhất chỉ bằng tới hỏi đại ca thử xem.”

Nói dăm ba câu, đem toàn bộ công lao đổ lên đầu người khác.

Dận Đề gật đầu, trong lòng rất hưởng thụ, đối với đệ đệ có xuất thân không tốt này ngược lại xem trọng hơn xưa.

“Cũng nhờ có đệ.” Trường hợp này nói tới nói lui cũng chỉ vồn vện hai câu. “Về sau có chuyện gì khó khăn, thiếu thốn chi phí gì, cứ đến đây mà nói đại ca dù thế nào cũng nghĩ cách giúp cho đệ.”

“Cám ơn đại ca.” Dận Tự lộ ra vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Sao vậy, có việc gì thì con cứ nói với đại ca.” Huệ Phi vỗ nhẹ tay hắn nói.

“Mấy hôm trước đệ và tứ ca từ thư phòng trở về, trên đường tình cờ gặp Lữ Hữu Công thái giám tùy thân của nhị ca, đệ bất cẩn đụng trúng hắn, hiện giờ nhớ lại vẫn thấy có chút bất an.”

Dận Tự thầm nói ta còn tưởng là chuyện gì, lập tức lơ đãng phát tay. “Một tên nô tài, đệ để ý làm gì, đụng thì đụng thôi.”

“Dù sao cũng là người của nhị ca.” Dận Tự khó xử nói, “Hôm đó nhìn gã sắc mặt tái xanh, xem chừng như bị hoảng sợ quá độ, không biết có phải do bị đệ đụng ngã không nữa?”

Dận Đề trong lòng khẽ động, nói: “Đệ đem tình hình ngày hôm đó kể lại tường tận cho huynh.”

Lúc Dận Chân bước vào phòng thì nhìn thấy một màn thế này: Dận Tự nằm ườn trên bàn, đếm số thỏi vàng thỏi bạc và một ít bảo thạch trên châu lật vật khác trên bàn, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

“Đây là làm gì thế hả, đường đường một Hoàng a ca biến thành thần giử của?”

Dận Tự ngẩng đầu cười nói: “Hôm nay đi Chung Túy Cung một chuyến, Huệ Phi nương nương ban cho đệ không ít thứ, nói là cảm ơn chúng ta góp ý trước mặt Đại A ca, nói vậy tứ ca cũng có phần nha?”

Dận Chân gật đầu: “Huynh mới từ đó về.”

Dận Tự hăng hái dạt dào: “Tứ ca, Huệ Phi nương nương cho một vài thứ khác, như lọ thuốc hít, quạt xếp, đệ lấy ra đổi thành tiền với huynh nha?”

Dận Chân dở khóc dở cười: “Thành thần giử của thật à? Chỗ đệ thiếu chi phí sao? Cần nhiều tiền vậy làm gì?”

“Đệ định ngày sau ra ngoài độc lập, mở một hai cửa hàng, làm chút buôn bán nhỏ.”

Dận Chân nhú mày, không biết loại ý tưởng này hẩn lấy từ đâu ra. “Đệ là Hoàng a ca, phải chú ý thân phận.”

Dận Tự cười nói: “Tứ ca chớ giận, trước hết nghe đệ nói xong đã. Huynh cũng biết đệ từ trước tới nay không có chí lớn, chỉ mong an phận thủ thường mà sống, đệ đã sớm nghĩ xong hết rồi, lần trước ở ngoài cung mua hai tên nô tài, đến lúc đó vừa vặn có đất dụng võ, mở cửa hàng cũng xem như không phải đại sự gì cho cam, không ít đại thần cũng lên lút làm chuyện này sau lưng mà.”

Dận Chân bình tĩnh nhìn hẩn hồi lâu, mới nói: “Bất luận đệ làm gì, ta luôn luôn ủng hộ.” Đáy lòng lại nghĩ: Bất đệ này sợ là do thấy quá nhiều tranh giành đấu đá trong cung, tuổi còn nhỏ đã nghĩ hết đường lui, bất luận thế nào, tương lai dù bản thân không có năng lực cũng phải cố bảo vệ hẩn một mặt chu toàn.

Dận Tự không biết y đang nghĩ gì, chỉ xem như đối phương đã bằng lòng đối với hẩn, tươi cười rạng rỡ, rủ y cùng nhau đếm tiền.

Từ lúc sống lại tới nay, tuy nói sóng gió thay nhau nổi lên, nhưng đều hữu kinh vô hiểm, cộng thêm hẩn làm việc thận trọng, ngày tháng ngược lại xem như bình yên như ý, mắt thấy qua hai năm nữa, bản thân cũng sắp lập phủ độc lập, Dận Tự trong lòng khắp khởi, vả lại ở trước mặt Dận Chân nên làm việc không khỏi có chút tùy ý.

Có lẽ ngay cả chính hẩn cũng không phát hiện, cảm nhận của bản thân đối với Dận Chân, trong bất tri bất giác đã từ từ thay đổi, dẫn đến ảnh hưởng số ít hành vi.

Dận Chân hiếm khi thấy hẩn có hành động như hài tử bình thường đến vậy, không biết nên khóc hay cười chỉ đành đề tay hẩn lại nói: “Đừng quậy, ta có chuyện muốn nói với đệ.”

Khang Hy uống thuốc xong, sau lưng lót gối mềm đang nửa dựa xem tấu chương, Lương Cửu Công vén màn vào, nói: “Vạn tuế gia, Đại A ca cầu kiến.”

“Cho nó vào.”

“Vâng.” Lương Cửu Công cúi đầu lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Dận Đề đi vào.

Khang Hy buông tấu chương nhìn nhị tử đã gần mười tám của mình, vẻ mặt thoáng dịu xuống, đợi y hành lễ xong mới nói: “Ngồi đi, nhìn con gây đi, đợt này con cũng vất vả.”

“Nhị thần không dám nhận khen ngợi của Hoàng a mã, phụng dưỡng Hoàng a mã là chuyện thuộc bổn phận của nhị thần.” Nói xong, Dận Đề trong giọng nói mang theo chút kích động và nghẹn ngào. “Nhìn thấy Hoàng a mã vô sự, nhị thần trong lòng mừng rỡ vô vãn.”

Khang Hy nét mặt hiền từ, hòa nhã nói: “Mấy ngày này con hồi phủ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Nào ngờ Dận Đề lại đột nhiên đứng dậy, quỳ xuống, dập đầu xuống đất vang cộp cộp, rồi mới nói: “Trong lòng nhi thần có một chuyện, không biết nên nói hay không.”

Khang Hy giật mình. “Nói đi.”

“Nhi thần cũng đã suy nghĩ suốt mấy ngày, lại cảm thấy nếu không nói, sợ Hoàng a mã một khi bị tiểu nhân thừa dịp ám hại, nhi thần muôn lần chết không nề hà.” Dận Đề trước hết nghĩ nên rào đón, thấy Khang Hy cũng không có vẻ khó chịu, liền nói: “Việc này sự tình trọng đại, vẫn xin Hoàng a mã lắng nghe hết, ngàn vạn lần không nên nổi nóng.”

Khang Hy điềm nhiên nói: “Cứ nói đừng ngại.”

“Hoàng a mã thân chinh Cát Nhĩ Đan, vì nước bình định, nhưng lại có người ở sau lưng ý đồ cắt đứt đại quân lương thảo, khiến người. . . . Chỉ là chúng trăm triệu lần không ngờ tới, người lại do bị bệnh mà quay ngược về, làm thất bại âm mưu của chúng.”

Khang Hy thoáng trầm mặc, nói: “Chúng có đâu?”

Dận Đề hít sâu một hơi, từ trong tay áo lấy ra một tờ giấy, lách gối đi lại, đợi Khang Hy nhận lấy rồi mới nói: “Đây còn là do Lữ Hữu Công cận thị của Dục Khánh Cung để lộ sơ hở, làm nhi thần sinh nghi, nên đi thăm dò thử, bấy giờ mới phát hiện, Sách Ngạch Đồ vậy mà dám to gan lớn mật, ý đồ phạm thượng làm loạn! Ông. . . .”

“Trẫm biết rồi, con lui xuống đi.” Khang Hy xem một lúc, quăng tờ giấy qua một bên, sắc mặt điềm nhiên, không tỏ thái độ gì.

Dận Đề hơi sững sốt, có chút không cam lòng. “Hoàng a mã. . . .”

“Trẫm mệt, quy an.” Khang Hy khép mắt, không nhìn hấn nữa.

(quy an: một cách nói uyển chuyển khi Hoàng đế bảo người lui ra)

Dận Đề khẽ cắn môi: “Vâng, nhi thần cáo lui.”

Đợi Dận Đề đi rồi, Khang Hy mới mở mắt, cầm tờ giấy ban nãy lên, nhìn qua mấy lần tiện tay cầm lấy một cái hỏa chiết tử, châm lửa.

Nhìn tờ giấy từ từ hóa thành tro tàn trong ngọn lửa, Khang Hy thở dài, ánh mắt đượm màu mối mọt.

Bên này nhi tử mưu hại cha, đại ca tính kế đệ đệ, bên phía viện A ca, lại là một sự kiện khác.

Dận Tự thấy Dận Chân nói đầy vẻ trịnh trọng, thôi tâm tình trêu đùa mà cười nói: “Tứ ca muốn nói gì, đệ xin kính cẩn lắng nghe đây.”

Dận Chân nhìn người đệ đệ ngày càng giống Lương Tần, ngũ quan và khí chất ngày càng nhã nhặn, bỗng nhớ tới chuyện lần trước hấn say rượu mình kìm lòng không nổi hôn hấn, trong lòng ngũ vị tạp trần, không khỏi chuyển tâm mắt tránh đi, điềm nhiên nói: “Vài ngày trước khi Hoàng a mã bình phục, ngặc nương tìm huynh, nói năm nay sẽ chỉ hôn cho huynh, hỏi huynh có ưng ý Cách cách nhà nào không.”

Dận Tự thoáng sững sốt, lập tức cười nói: “Hóa ra thế, tứ ca rốt cục sắp thành thân lập phủ rồi, vậy sau này tiện cho đệ mượn danh huynh đến chơi rồi, chỉ mong huynh đừng chê đệ phiến là được.”

Phản ứng mà Dận Chân mong muốn không phải thế này, nhưng y cũng không biết bản thân đến cùng là hy vọng đối phương xuất hiện phản ứng gì, thấy hấn hồn nhiên vô tâm vô phé nhưng đang vui mừng thay mình, đúng là nên vậy nhưng sao khi nhìn thấy, thì cảm thấy bức bối khó hiểu.

Tuy Dận Tự từng trải hơn bốn mươi năm cuộc đời, cũng đoán không ra nguyên nhân vì sao y đột nhiên biến sắc. “Tứ ca chẳng lẽ có chuyện gì phiến lòng sao?”

Dận Chân cương chế hậm hực trong lòng, xoay đầu đi. “Không có gì.”

Dận Tự bị tính tình hỉ nộ vô thường của y làm cho khó hiểu, vươn tay sờ sờ trán y. “Là trong người không khỏe?”

Dận Chân nhìn thấy thần tình quan tâm của hấn, đáy lòng vừa chua vừa ngọt, chỉ oán giận nghĩ: Ta sắp thành thân, về sau không thể thường gặp đệ nữa khiến đệ mừng rỡ vậy sao?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì càng tâm phiền ý muộn hơn, đúng vào lúc này cửa sau lưng bị đẩy ra, lại không nghe thấy tiếng xin phép.

Dận Chân cũng không quay đầu lại mà quả trách: “Tên nô tài nào không hiểu quy củ vậy hả, cút ra ngoài!”

Nương theo tiếng quát của y, tiếng cái bình rơi vỡ xuống đất vang lên.

“Tiểu thập tam?” Dận Tự có phần ngạc nhiên, cũng không nghĩ tới người vào là nó.

Dận Chân xoay người, thì thấy Thập Tam A ca Dận Tường ngơ ngác đứng ở cửa, dưới chân một đồng mảnh vỡ, xem bộ dạng kia, hiển nhiên là bị dọa bởi tiếng quát của Dận Chân rồi.

Hai con cóc từ trong đồng mảnh vỡ lộ đầu ra nhảy tới nhảy lui, kêu ộp ộp.

22. Chương 22: Khúc Khúc

Cả hai người thoáng sững sốt nhìn về phía cửa.

Trên mặt Dận Tường vẫn còn vẻ khiếp sợ, một bộ dạng chực khóc.

Mắt thấy dòng lũ sắp tràn ra, Dận Tự hấp tấp nói: “Thập tam đệ không khóc, không phải chỉ một cái bình thôi sao, chỗ bát ca không thiếu, đệ muốn lấy mấy cái thì lấy mấy cái.”

Dận Chân đứng yên tại chỗ, trong lòng cũng rối loạn, không biết tại sao bản thân lại đột nhiên nổi giận dữ như vậy.

Dận Tường mím môi, sợ sệt nói: “Đệ bắt cóc đến, một con cho đệ, một con cho bát ca.”

Tặng cóc. Dận Tự dở khóc dở cười, vội nói: “Đệ đi tìm Cao Minh đòi cái bình, bát ca giúp đệ bắt lại cóc.”

Dận Tường rất nghe lời gật đầu, thu nước mắt lại, xoay lưng chạy ra ngoài tìm người.

Hấn cúi người định bắt cóc lại, ai dè vừa nghe tiếng đã nhảy mất không thấy bóng dáng.

Dận Tự trợn tròn mắt.

Dẫu Dận Chân có buồn bực hơn thế thì giờ cũng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Dận Tự cười khổ: “Tứ ca đừng chỉ biết đứng đó xem trò, mau tới giúp đệ bắt cóc nào, một hồi Tiểu Thập Tam nhìn thấy, nó lại khóc nhè tiếp.”

Dận Chân ngẫm thấy cũng đúng, đành xắn tay áo, mò tìm cóc khắp mọi góc ngách trong phòng.

Đội Dận Tường phấn khởi dạt dào ôm cái bình quay về, thì nhìn thấy hai người lật tung mọi thứ trong phòng như đang xét nhà, Cao Minh đi theo phía sau miệng há hốc.

“Gia đang tìm gì, nói với đám nô tài một tiếng là được rồi, không cần phải tự mình động thủ đâu!” Cao Minh la lên, vội sai người lấy khăn ướt lau mồ hôi cho hai người.

“Bát ca tìm được chưa?” Dận Tường sôi nổi chạy tới, ai ngờ bất cẩn trượt chân.

Người xung quanh động tác nhanh hơn cũng không kịp đỡ nó, cái bình trong tay Dận Tường thuận thế bay đi, nện xuống đất, cả người theo đó té sấp về trước.

Mọi người vội vã đi qua dìu nó dậy, cái tay nhỏ của Dận Tường móc ra một thứ từ dưới người.

Quan sát kỹ càng, hóa ra là con cóc mới nảy tìm không thấy.

Cóc huynh bị đè một phát, hai mắt trợn ngược, tắt thở.

Dận Tường vốn đang cố nén nước mắt, giờ rốt cục cố hết nổi, oa oa khóc lớn.

Tứ A ca Dân Chân nào học qua dễ dành ai, người duy nhất có quan hệ tốt với y là Dân Tự, từ nhỏ đã hiểu chuyện trưởng thành sớm, cơ bản không cần y dễ dành, lúc này tiếng khóc đua nhau nhảy vào tai, chân tay luống cuống, cổ nửa ngày cũng chỉ nói được một câu: “Nếu còn khóc nữa sẽ bị kẻ xấu bắt ăn đấy.”

Vì thế Thập Tam A ca khóc càng ghê gớm hơn, tiếng khóc phổng chừng trong phạm vi mấy dặm quanh viện A ca còn nghe thấy.

Dân Tự nhẹ nhàng phũ hết bụi bặm trên người nó, cười nói: “Nào có đạo lý Hoàng a ca thích khóc nhè chứ, sẽ bị cười đấy, để chơi còn vui hơn cả cóc nữa, bát ca dẫn đệ đi bắt đế, nha?”

Nói đến dễ dành tiểu hài tử, hẳn có thể xem như hoàn toàn rành rẽ, ngày trước con cái ít ỏi, Bát Phúc tấn nhiều năm không chữa, về sau nạp Trương thị làm thiếp, lúc này mới có Hoàng Vượng, nên xem nó như bảo bối của cả nhà, thành thử Hoàng Vượng thuở nhỏ được nuông chiều không ít, hở tí không hài lòng là khóc lớn, ai cũng dỗ không được, chỉ có A mã này tự mình ra tay, mới có thể làm cho nó ngoan ngoãn im lặng lại.

Nhớ tới ngày trước, không biết liệu kiếp này sống lại có phải có thể gặp lại Hoàng Vượng không, Dân Tự thăm than thở trong lòng, trên mặt vẫn như cũ cười dễ dành Dân Tường.

Tiểu hài tử bốn tuổi bị hấp dẫn bởi viễn cảnh Dân Tự vẽ lên, dần dần ngừng khóc, đôi mắt to ướt át chớp chớp nhìn hẳn. “Bát ca, đệ muốn đi.”

“Đi.” Dân Tự nắm tay nó định dẫn ra ngoài thì trông thấy Dân Chân vẫn đứng bất động, nên cười nói: “Tứ ca, người là do huynh chọc khóc, bắt đế huynh cũng có phần, xem như dễ dành đệ đi nào.”

Dân Chân sớm bị Dân Tường tra tấn đến vô phương, thấy hai đệ đệ một lớn một nhỏ đều nhìn mình, y đành cười khổ: “Không dám không đi.”

Nói là dẫn Dân Tường đi bắt đế, kỳ thật trực tiếp hành động vẫn là đám thái giám, nếu không bên trên trách tội xuống, nói đường đường Hoàng a ca lại có thể trườn bò trong mấy khe đá đào đế, người bên dưới bèn nuốt không trôi.

Một hồi lâu sau, Dân Tường ôm cái bình đựng hai con khúc khúc, nhìn chúng nó đá nhau cười sung sướng, nói chung mặt mày hơn hở.

Ba người ngồi dưới bóng râm hóng gió, trên đầu tiếng ve râm rang.

“Ban nãy có phải tứ ca tâm tình không thoải mái không?” Dân Tự nhớ tới một màn vừa rồi, hình như là do nói đến chuyện chỉ hôn mà khiến sắc mặt Dân Chân đột nhiên thay đổi, hẳn lại không biết nguyên nhân.

Dân Chân lắc đầu. “Không có gì.” y bình tĩnh lại, cũng biết bản thân đột nhiên cau kinh có hơi buồn cười, bản thân sắp được chỉ hôn lập phủ, đệ đệ vui mừng thay y, có gì không đúng chứ.

Dân Tự thấy y không nói, cũng không hỏi lại, thậm chí tính tình tứ ca vui buồn thất thường, thật đúng là tam tuế khán lão, từ giờ đến mấy chục năm sau, một chút cũng không hề thay đổi.

(tam tuế khán lão: đại ý là thông qua hành vi cử chỉ của một đứa trẻ ba tuổi thì có thể cảm nhận tương lai nó sẽ là người thế nào, hay nói cách khác, hành vi thói quen hiện tại của một người sẽ ảnh hưởng đến cả đời của người đó)

Ngoại trừ Tiểu Thập Tam ngờ ngờ nghếch nghếch, hai người nhất thời lâm vào khoảng lặng.

Chợt có tiếng trẻ con trong trẻo vang lên: “Tứ ca, bát ca.”

Hai người ngược mắt, Thập Tứ A ca Dân Trinh đang đứng gần tán cây, nhìn nhìn bình sứ trong tay Dân Tường.

“Dân Trinh, đệ lại đây.” Dân Tường cùng nó tuổi xấp xỉ nhau nên tình cảm rất tốt, vừa thấy là nó bèn lập tức vẫy tay gọi.

Dân Trinh nhìn nhìn Dân Chân, thoáng do dự nhưng vẫn đi đến bên cạnh Dân Tường, hai cái đầu ghé sát vào nhau, rạo rục nhìn đế trong bình.

Dận Tự để ý thấy khoảnh khắc Dận Trinh đi tới, trên mặt Dận Chân thoáng hiện lên một tia cứng nhắc, nhưng rồi lập tức khôi phục thái độ bình thường, chỉ là khi nhìn đệ đệ cùng mẹ biểu tình của y hơi lạnh nhạt, bèn vươn tay qua nắm nhẹ tay y, lại buông ra.

Tầm mắt của Dận Chân chuyển qua, dường như nhìn thấu an ủi của hắn, trong mắt hiện hữu ấm áp thoáng thoáng, thần sắc cũng hơi thả lỏng.

Dận Tự thấy thế ngẫm thờ dài, không khỏi lại nghĩ đến Khang Hy. Từ trước tới nay hắn vẫn không hiểu nổi Hoàng a mã nghĩ gì, đặt tên cho đám nhi tử, lòi ra một cái đồng âm, một là Dận Chân, một là Dận Trinh, hai người anh em ruột thịt cùng mẹ, ngày sau trưởng thành đấu đến ta sống người chết, đến chết không gặp mặt, rốt cục là trùng hợp, hay là ý trời?

Đại A ca đầy bụng oán khí từ Dưỡng Tâm Điện đi ra, không gì vừa mắt, cả cây cối hai bên cũng cảm thấy chướng mắt.

Thật vất vả tìm được nhược điểm của Thái tử, hơn nữa chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, kết quả Khang Hy nói một câu băng quơ, đuổi mình ra ngoài.

Xem ra ở trong lòng Hoàng a mã, phân lượng của Thái tử quả thật không nhẹ, Dận Đề thâm nghiên răng, đến cả tội danh mưu đồ tạo phản cũng không kích ông nổi giận được.

Lại thêm cừu cừu Minh Châu bị phái ra tiền tuyến, nay chiến sự căng thẳng, cả nửa điểm tin tức còn không có chứ đừng nói đến thay y bày mưu tính kế.

Chẳng lẽ kiếp này của bản thân đã định trước phải cúi đầu sao?

Mấy ngày qua đi, phía bên Khang Hy cũng không có động tĩnh gì, mỗi ngày vẫn theo thường lệ triệu các đại thần đến, cũng bắt quá là thương nghị quân vụ.

Năm Khang Hy thứ hai mươi chín bởi vì trận chiến này, cộng thêm bệnh của Khang Hy, trên dưới cả triều luôn luôn bao phủ trong bầu không khí căng thẳng, dẫn tới trong cung cũng không tốt lành gì hơn, mọi người cẩn thận dè dặt, ai nấy e sợ mạo phạm phải kiêng kị của các chủ tử, đám Dận Tự ngoại trừ ngày hôm ấy đi bắt để ra thì mỗi ngày sau khi đến Thượng Thư Phòng rồi xuống lớp, nhiều nhất cũng chỉ tụ tập tán gẫu đôi chút xong tự ai về chỗ nấy.

Song phía bên Đại A ca còn chưa oán thán xong thì ngay sau đó đã xảy ra một chuyện, giống như sét giữa trời quang, giáng xuống gần như khiến mọi người nghiêng ngả.

Quân Thanh cùng Cát Nhĩ Đan chiến đấu ác liệt tại Ô Lan Bố Thông, cánh phải do Nội đại thần Đông Quốc Cương anh dũng xung phong liều chết đánh vào trận địa của địch, trúng thương bỏ mình.

Tin tức truyền về, Khang Hy quá đỗi tức giận, nghiêm trách Dụ Thân vương Phúc Toàn làm lỡ thời cơ, kể cả Tham tán quân đội Sách Ngạch Đồ và Minh Châu được phái đi sau khi ông hồi triều cũng toàn bộ bị nghiêm phạt mỗi người giáng 4 cấp.

Đông Quốc Cương là đại ca của Đông Quốc Duy, cùng là một thế hệ nhân vật có thực lực của Đông gia, ông vừa mất, chỉ còn lại một đệ đệ cũng đang xông pha giết giặc tại tuyến tuyến Đông Quốc Duy.

Đông gia tuy là nhà mẹ của Hiếu Khang Chương Hoàng hậu – thân mẫu của Khang Hy, và cả Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu – Hoàng hậu của Khang Hy, nhưng là một gia tộc đã mất đi thực quyền, gần như chỉ còn là một cái vỏ rỗng, Đông Quốc Cương vừa mất, có phải cũng có ý nghĩa là phân chia quyền lực của triều đình, đã định lần nữa xáo động không?

Tuy trái ngược với tiền tuyến khói lửa lan tràn, nhưng cục diện chính trị trong kinh thành cũng ngấm nổi gió to sóng lớn, quỳ quệch khó lường.

23. Chương 23: Ân Huệ

Đông phủ bao phủ trong màu trắng, cả hai đèn ***g treo trên đầu sư tử đá ngoài cửa cũng đổi thành màu trắng.

Lão gia một người mất, một người đang ở tiền tuyến ác chiến, sinh tử không rõ, tin tức truyền về, trên dưới Đông phủ nặng nề, lão thái thái hôn mê bất tỉnh, bên nữ quyến khóc ngạt trời.

Long Khoa Đa nhu nhu ẩn đường, chỉ cảm giác đầu ong ong, choáng váng nặng nề, thiếu chút nữa đứng không vững ngã sấp về phía trước.

“Tam gia, cẩn thận!” có một bàn tay từ bên cạnh kịp thời vươn ra, đỡ lấy hắn.

Do bản thân từ nội viện vội vã đi ra, người bên cạnh thì đã phân phó đi làm việc hết cả, nhất thời không mang theo người hầu.

Đông lão thái thái còn khỏe mạnh thành ra Đông phủ không có tách riêng, gia quyến của Đông Quốc Cương và Đông Quốc Duy đều sống chung với nhau.

Đông Quốc Cương có ba nhi tử, trưởng tử Ngạc Luân Đại, theo cha đánh Cát Nhĩ Đan, hiện tại vẫn còn đang ở tiền tuyến, thứ tử Pháp Hải do tiện tì trong nhà sinh, chịu đủ mọi xem thường, dạng đại sự thể này gã không có tư cách đứng ra, tam tử Khoa Đại tuổi còn nhỏ.

Cho nên chủ trì xử lý tang sự hết thấy rơi xuống đầu bọn họ mấy huynh đệ của thiếp thất, mấy ngày liên tiếp, Long Khoa Đa đã kiệt sức rồi, hận không thể nằm xuống ngủ ngay.

Long Khoa Đa đứng vững thì quay đầu qua nhìn, là một người lạ mặt.

“Người tên gì?”

“Tiểu nhân tên Trần Bình.” thiếu niên thấy hắn đứng vững rồi thì buông tay ngay, quỳ xuống trả lời.

Long Khoa Đa ồm một tiếng. “Vào phủ khi nào?”

“Tiểu nhân và tỷ tỷ vào phủ năm ngoái.”

Long Khoa Đa nghĩ nghĩ. “Người chính là một trong hai tỷ đệ được Bát A ca cứu?”

“Hồi Tam gia, đúng vậy.” Trần Bình cung kính.

Long Khoa Đa trong lòng khẽ động. “Thu dọn đi, chuyển qua hầu hạ cạnh ta, phía quản gia ta sẽ đi nói.”

“Vâng.”

Thiếu nữ đang chuyên chú may vá y phục trên tay, nếu không phải trên má phải có một vết sẹo thì quả là xinh đẹp động lòng người.

Cửa căn nhà nhỏ bị đẩy ra, Trần Bình xách theo giỏ trúc đi vào.

“Tỷ!”

Thiếu nữ ngẩng đầu, trên mặt hiện lên nét cười, vội buông công việc trên tay đứng dậy rót nước cho đệ đệ mình.

“Tỷ, hôm nay ở hoa viên đụng phải Tam gia, đệ đỡ ngài ấy, ngài bảo đệ chuyển sang hầu hạ cạnh bên, về sau tiền lương sẽ tăng, vậy có thể mua cho tỷ ít son phấn rồi.” Trần Bình dù sao tuổi còn nhỏ nên mọi tình cảm hăng hái phấn khởi đều hiện rõ trên mặt.

Trần Đình nhíu mày. “Vị Tam gia nào?”

“Chính là tam nhi tử của Đông Nhị lão gia – Long Khoa Đa đó,” Trần Bình ngửa đầu uống ừng ực, dùng tay áo lau miệng: “Tỷ, tỷ về sau nên nghỉ ngơi nhiều không cần làm cố sống cố chết, đợi đệ có tiền. . . .”

“Bình nhi!”

Trần Bình đang hào hứng nói thì bị nàng cắt ngang, có phần cục hứng mà chu mỏ. “Tỷ!”

“Đệ phải nhớ, người cứu chúng ta là Bát A ca, ngài để chúng ta ở tạm phủ này làm việc, đó đã là ân huệ lớn lao, tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo oán, dù là làm trâu làm ngựa cũng đáng, chúng ta hẳn nên an phận thủ thường, chủ tử cho gì, chúng ta nhận nấy, chớ để lòng tham quá mức.” Trần Đình từ tốn nói, từ đầu chí cuối vẫn bình thản yên ả.

Trần Bình bị đôi mắt trong vắt của tỷ tỷ nhìn có chút ngại ngùng, không khỏi hạ thấp giọng. “Đệ đã biết, tỷ, đệ trước nay luôn nghe lời tỷ, cho tới tận giờ khi ở trước mặt người bên ngoài đều rất cẩn thận, lại nói, tuy Bát A ca đã cứu chúng ta nhưng chúng ta đã ở đây rất lâu rồi mà chưa từng thấy ngài tới hỏi một tiếng, không chừng đã quên bèn chúng ta.”

“Bình nhi,” trong giọng nói toát lên vẻ bất đắc dĩ, “Bát A ca thân phận cao quý, ngài đã quên thì thôi, không quên cũng thế, không phải việc chúng ta có thể nghĩ đến, đệ nhất thiết không thể ở trước mặt người ngoài để lộ suy nghĩ như thế, chỉ cần một ngày chúng ta còn là hạ nhận Đông phủ, một ngày phải an phận làm việc, chủ nhân Đông phủ là nể mặt Bát A ca mới không bắt chúng ta ký kế ước bán thân, đã là ân huệ lớn lao.”

Trần Bình gật đầu, đi đến cạnh Trần Đình, mang theo chút vẻ làm nũng. “Đệ biết rồi, tỷ, tỷ nói gì đệ cũng nghe là được mà.”

Trần Đình xoa đầu đệ đệ, trong lòng thầm thở dài, không nói gì nữa.

Mùng 4 tháng 8 năm Khang Hy thứ hai mươi chín, Cát Nhĩ Đan rút lui từ miền bắc Ô Lan Bố Thông, dọc đường thiêu đốt thảo nguyên để cản trở truy binh.

Ngày 15 tháng 8 năm Khang Hy thứ hai mươi chín, Cát Nhĩ Đan phái đệ tử của Đức Đạt Lai Lạt Ma là Tể Long Huệ đệ thư tuyên thể xin gặp Dụ Thân vương Phúc Toàn, bày tỏ thành ý không dám xâm phạm Khách Nhĩ Khách nữa, khi ấy hai bên đối chiến dùng dằng, quân Thanh tổn thất không nhỏ thành ra Khang Hy cũng không mong tiếp tục kéo dài, nên lập tức ra chỉ dụ “Nếu làm trái lời thề, âm mưu cướp đoạt sinh sự, trảm lập tức phát binh thảo phạt, tuyệt đối không tha.”, một bên bắt đầu an bài thủ tục rút quân.

Mùng 7 tháng 9 năm Khang Hy thứ hai mươi chín, phái trưởng Hoàng tử Dận Đề đi trước đích thân nghênh đón linh cữu Đông Quốc Cương, ban thưởng năm ngàn lượng, tể Tứ Đan (thiên, địa, xã, tắc), ban danh hiệu Trung Dũng.

Đến khoảng tháng 11 thì đại quân đã rút về hết, Khang Hy hạ lệnh, nhóm người Dụ Thân vương Phúc Toàn, Cung Thân vương Thường Ninh vì làm lỡ thời cơ, bãi miễn tư cách tham gia nghị sự, phạt bổng lộc ba năm, còn nhóm người Đông Quốc Duy, Sách Ngạch Đồ, Minh Châu toàn bộ bãi miễn tư cách tham gia nghị sự, mỗi người giảm 4 cấp.

Nghe tin này, Dận Tự chỉ biết khâm phục mà thôi: Hoàng a mã quả đúng cao minh, nhân cơ hội không xác định được trách nhiệm cho tất cả cùng chịu, áp chế hết thế lực các phía.

Giờ thì hay rồi, các người không phải thích kéo bè kết cánh đấu đá sao, hạ hết nhân vật đầu lĩnh của các người, xem các người lấy gì đấu, trở nên yên ổn.

Chỉ là hắn không biết do bản thân đã sống hơn bốn mươi năm, lại thờ ơ lạnh nhạt, mới có thể thấy rõ tình thế, giống như nhóm người Đại A ca và Thái tử, dù hai người bọn họ muốn ngừng tay thì người bên cạnh cũng sẽ không cho bọn họ ngừng.

Có đôi khi thân phận đặt vào vị trí ấy, cũng đã là một loại tranh chấp.

Nhưng dưới tình thế ấy, trong cung nghênh đón đợt tuyển tú năm Khang Hy thứ ba mươi.

24. Chương 24: Tú Nữ

Tuyển tú Thanh Triều có một bộ chế độ độc lập của nó, một năm tiểu tuyển, ba năm đại tuyển.

Tiểu tuyển do phủ nội vụ chủ trì, tú nữ được tuyển thuộc nô bộc Tam Kỳ, những tú nữ này tuyển vào làm cao lắm là tạp dịch hậu cung, cũng không phải không có khả năng thăng lên hàng Phi Tàn, nhưng số lượng khá ít ỏi, thân phận cũng không cao, như Lương Tần là một điển hình. Mà nàng vì xuất thân mang tội nên so với nô bộc bình thường còn thấp hơn một bậc, đây cũng một trong những nguyên nhân rất quan trọng khiến Dận Tự từ nhỏ nhận hết mọi lạnh nhạt.

Đại tuyển do Hộ bộ chủ trì, tuyển tú nữ Bát Kỳ, trong những tú nữ này không thiếu người xuất thân cao quý, có người được tuyển thành hoàng hậu tần phi, cũng có người sau cùng được tứ hôn cho hoàng thân quốc thích.

Năm nay đến phiên đại tuyển, chế độ Thanh Triều, phạm là nữ tử gia đình Bát Kỳ tròn mười ba đến mười sáu tuổi, trừ khi bị tàn tật không thì phải tham gia tuyển tú, dù là nữ nhi của công chúa được gả cho hoàng thất sinh ra, cũng phải thông qua bước tuyển tú này mới được phép tiến hành hôn phối.

Đại đa số những kẻ không từ thủ đoạn để đưa nữ nhi của mình vào cung không nhất định muốn các nàng được làm phi tần của Hoàng đế, mà là có ý định gả cho các Hoàng a ca hay con cháu hoàng thất.

Chỉ cần bên trên có nương nương quen biết, nói tốt mấy câu, sau thì do hậu phi và Hoàng đế nói một tiếng, chỉ cần thân phận tương xứng, tú nữ đó cũng không phải Hoàng đế đặc biệt yêu thích, muốn phối cho vị hoàng thất vừa ý nào cũng không phải việc gì khó.

Khang Hy năm nay ba mươi tám, đúng độ tuổi khỏe mạnh như mặt trời ban trưa, ông bản lĩnh cường thế, năng lực xuất chúng, tướng mạo cũng không phải xấu xí khó coi, hiển nhiên có không ít thiếu nữ âm thầm ái mộ, chưa kể Tam A ca, Tứ A ca, Ngũ A ca cũng sắp tới tuổi tứ hôn, còn Thất A ca, Bát A ca tuy còn nhỏ nhưng cũng không vì vậy mà ảnh hưởng đến sự quan tâm của Hoàng đế dành cho họ, ban cho một hai Trắc phúc tấn, đến lúc đó chỉ cần sinh được một đứa, địa vị lập tức như điều gặp gió, sau cho dù Đích phúc tấn được chỉ hôn vào phủ, cũng không lay chuyển được địa vị người tới trước.

Cho nên tuyển tú năm nay đặc biệt sôi nổi.

Lúc Dận Tự được Huệ Phi gọi đến, trong lòng đang suy tư nguyên nhân dạo gần đây tính tình Dận Chân ngày càng cổ quái.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có lời giải. Dận Chân sắp đại hôn, cũng từng bước tham gia chính sự, Đại A ca bận cùng Thái tử đấu đá, không ai để ý đến y, hết thấy rất thuận lợi, còn có chuyện gì có thể khiến y mất hứng chứ?

Chẳng lẽ là từ bên Đức Phi sao?

Vào Chung Túy Cung mới phát hiện ngọc nường của mình cũng đang ở đó.

“Thỉnh an Huệ ngọc nường, thỉnh an ngọc nường.”

“Dận Tự,” Huệ Phi vẻ mặt ôn hòa, “Ngày tuyển tú sắp đến gần, trong lòng con có vừa ý nữ tử nào không, cứ nói thẳng với chúng ta, chỉ cần ta có thể giúp gì sẽ dốc hết sức giúp con.”

Dận Tự sững sốt, trăm triệu lần không ngờ Huệ Phi muốn nói chính là việc này.

Hắn chỉ lo nghĩ Dận Chân năm nay đại hôn lại quên mất bản thân cũng đã mười một, trong mắt người ngoài đã tới độ tuổi có thể lựa chọn Trắc phúc tấn hoặc Thứ phúc tấn rồi.

Nghĩ vậy, không khỏi có chút dở khóc dở cười, vội nói: “Dận Tự tuổi còn nhỏ, chỉ một lòng chuyên tâm học hành, không có tâm tư nào khác.”

Hắn biết Huệ Phi muốn giúp Đại A ca lôi kéo mình, hiển nhiên sẽ thay hắn chọn mấy nữ tử thuộc phía mẹ của nàng, chỉ là đến cuối ra sao vẫn phụ thuộc vào quyết định của Hoàng a mã.

Bản thân mình kiếp trước lúc chưa lấy Dục Tú làm Đích phúc tấn cũng không có tiểu thiếp hay thiếp thất nào khác, nên toan tính của Huệ Phi dĩ nhiên nhất định thất bại.

Huệ Phi thấy hắn nói vậy cũng không để ý, chỉ cho rằng tiểu hài tử ngại ngùng, quay đầu qua cười với Lương Tần: “Muội muội dạy nhi tử thật hay, thủ lễ biết quy củ, chỉ là việc tứ hôn chỉ hôn này cũng là đại sự của con người từ xưa đến nay, không thể câu nệ được, muội muội thân là ngọc nường, không thể lơ là được, phải quan tâm nhiều hơn.”

Lương Tần dịu dàng đáp: “Dận Tự thích nữ tử thể nào, muội thân làm ngọc nường cũng ít khi hỏi đến, chỉ cần bản thân nó thích là đủ rồi, nhưng xem ra lại khiến bên tỷ tỷ lo lắng rồi.”

Huệ Phi thâm lắng đầu, cảm giác Lương Tần nhu nhược quá mức, ngay cả đại sự chung thân của nhi tử cũng không hỏi qua, nếu ngày sau phúc tấn của Dận Tự thân phận hơi cao, tính tình lại khó chung sống, sợ là muốn leo lên cả đầu mẹ chồng, trên mặt vẫn duy trì nét cười: “Muội muội nói sao chứ, bên tỷ vừa hay có mấy tú nữ, gia thế nhân phẩm đều được, đang định cùng muội muội xem xét thử.” lại quay đầu về quở trách nhìn qua Dận Tự: “Nếu con đã bảo không chọn ai, vậy thì để ta cùng ngạc nương con xem qua, dù sao đi nữa con cũng chẳng thiệt thòi gì.”

Dận Tự cảm ơn Huệ Phi, lại bái biệt Lương Tần rồi lui ra.

Cao Minh đang đứng chờ bên ngoài vừa thấy Dận Tự đi ra thì vội vàng đón: “Gia, Hoàng thượng sai người đến truyền lời, bảo ngài qua đây một chuyến.”

“Có nói là chuyện gì không?”

Cao Minh lắng đầu. “Không nói, chỉ nói không phải chuyện quan trọng gì, nô tài cũng đã cho tiền thưởng rồi.”

Dận Tự gật đầu: “Vậy thì đi thôi.”

Lúc đi ngang qua Ngự Hoa Viên, từ xa xa đã bắt gặp bảy tám thiếu nữ mặc trang phục Mãn đứng xum lại chuyện trò, tóc vấn cài hoa, hiển nhiên là tú nữ năm nay trúng tuyển.

Cao Minh thấy Dận Tự cứ mãi liếc mắt nhìn, nên cười nói: “Gia đừng nóng lòng, có Hoàng thượng ở đây, chắc chắn chỉ hôn một phúc tấn tốt cho ngài.”

Hắn cùng Dận Tự sống chung thời gian dài, tuy rằng trên danh nghĩa là chủ tớ nhưng về mặt tình cảm không thể so với bình thường, lúc riêng tư nói ít câu vui đùa, vậy nên lúc này nói ra câu trêu chọc Dận Tự cũng chỉ liếc xéo hắn rồi thôi: “Bát gia của người vẫn còn nhỏ, không có tâm tư này, người đừng có mà hòa theo ồn ào.”

Hai người đang cười nói, bên nhóm tú nữ cũng đang đi về phía này, nơi này rộng rãi cây cối lại um tùm, các nàng cũng không chú ý tới chủ tớ hai người.

Trong đó có một tú nữ bước ra từ mọi người, vung vẩy khăn bước đi, dường như biểu hiện mình không cùng đẳng cấp với người khác.

Nàng thấy ánh mắt của mọi người đều hướng về phía mình, lòng thầm đắc ý, càng đi hăng say hơn.

“Dáng đi của tỷ tỷ rất đẹp, phải nói thế nào nhỉ, yếu điệu thướt tha.” một tú nữ khác cười duyên nói.

“Tỷ cũng phải ở nhà học suốt một năm, bị ngạc nương ép, mới đi được dáng điệu thế này đấy chứ.”

“Nói cũng đúng, ngày trước tuyển tú bị ngạc nương thao thao bất tuyệt, tuy rằng trong phủ vốn nhiều quy củ, nhưng vào cung rồi, mới biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, quả đúng một khắc cũng không dám lơ là.”

Chúng nữ tử mồm năm miệng mười đứng chuyện trò, giọng oanh vàng lạnh lớt, tràn đầy khờ dại hồn nhiên, Dận Tự nghe được chỉ biết mỉm cười.

Vòng qua hàng cây, hai người Dận Tự vừa hay đụng phải nhóm nữ tử.

Mọi người bất chợt thấy từ sau hàng cây một thiếu niên mới lớn đi ra không khỏi đều nhất thời hoảng sợ.

Tú nữ vừa rồi trình diễn dáng đi, đang đưa lưng về phía hắn nhìn thấy nét mặt của mọi người cũng vội xoay người lại, nhưng đôi hài dưới chân lại không theo kịp tốc độ của nàng, chỉ nghe “A” một tiếng, tiếp đó người đã ngã xuống.

Dận Tự đành dừng bước, đứng cách một khoảng không xa không gần, dịu dàng hỏi: “Cô nương không sao chứ?”

Nhìn tuổi tác và y phục của hắn, dù không phải Hoàng a ca, cũng có thể là công tử hoàng thất nhà nào, nhóm tú nữ không dám quá phận, vội vàng nhún người hành lễ, tú nữ bị ngã kia cũng ráng nén nước mắt, nhờ mọi người dìu mới miễn cưỡng đứng dậy được, cúi đầu nói: “Đa tạ, không sao cả.”

Dận Tự lắc đầu, nhìn thấy tú nữ kia đứng không ổn, nói: “Gọi Thái y đến xem thử đi, để lỡ ngày tuyển tú thì không hay lắm.”

Tuổi hấn không lớn, nói chuyện lại già dặn chừng chạc như thế, khiến không ít tú nữ phải liếc mắt nhìn, mọi người vừa liếc nhìn thì bất chợt có một người nhỏ giọng gọi: “Ứng Bát?”

Từ hơn một năm trước sau khi ở trên đường tình cờ hội ngộ ba huynh đệ Dận Tự, Ô Lạt Na Lạp thị có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với cách nói chuyện của tiểu thiếu niên này, đồng thời rất có thiện cảm, lúc này đây nhìn thấy, dù dáng người đối phương đã cao lên một ít, nàng vẫn liếc mắt qua đã nhận ra.

Dận Tự nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, nhìn thấy nữ tử vừa lên tiếng, cũng khẽ giật mình, một câu tứ tẩu tới bên miệng lại vội nuốt xuống, cười nói: “Hóa ra là Cách cách của nhà Ô Lạt Na Lạp thị, hạnh ngộ.”

Ô Lạt Na Lạp thị không ngờ tới lại ở nơi đây tình cờ gặp được hấn, sau một hồi ngạc nhiên chỉ bật thốt một câu: “Đệ cao.”

Gặp nhau dưới tình cảnh này, lòng nàng vốn mang chút bối rối nên đã quên khuấy việc hỏi thân phận của đối phương, nhưng nhà nàng gia giáo tốt, nhanh chóng phản ứng lại, thoạt nhìn vẫn đáng vẻ thoải mái nhả nhận như trước.

Dận Tự không chú ý tới vẻ khác thường của đối phương, chỉ cười gật đầu chào, vì được Khang Hy triệu kiến, hấn không dám nán lại lâu, gọi hai tiểu thái giám đến dìu tú nữ bị thương đi nghỉ ngơi, rồi vội vàng bỏ đi.

Ô Lạt Na Lạp thị dõi theo bóng dáng của hấn, trong lòng thoáng hiện một tia buồn bã.

Đã hơn một năm không gặp, vốn là một hài đồng nhỏ xíu, hiện giờ đã phẳng phất bóng dáng một thiếu niên tuấn tú, nhưng dung mạo cách nói chuyện thì vẫn một bộ dạng ông cụ non như trước, dường như cơ bản chưa từng thay đổi.

Ứng Bát rõ ràng là tên giả, hấn có thể xuất hiện ở đây, thân phận tất nhiên không phải bình thường, chỉ là ban nãy nàng không hỏi, sợ rằng mai sau cơ hội tái kiến cũng cực kỳ nhỏ bé.

Thôi, nàng đã là người chờ được tuyển, mọi việc không do mình, còn suy nghĩ nhiều làm gì.

25. Chương 25: Cự Hôn

Dận Tự tới trước cửa Dưỡng Tâm Điện, đúng lúc chạm mặt Dận Chân cũng đang vội vàng đi tới.

“Tứ ca!”

Dận Chân hiển nhiên đi hơi vội, trên trán toát đầy mồ hôi, Dận Tự thấy thế trêu ghẹo: “Tứ ca đi vội như vậy, chắc là vừa ý Cách cách nhà nào, đến xin Hoàng a mã chỉ hôn nhỉ?”

Mấy ngày gần đây đại tuyển tú nữ, trong cung thỉnh thoảng có thể thấy những bóng dáng thướt tha mười ba mười bốn tuổi, các vị A ca đến tuổi chọn người chỉ hôn, cũng đang là đề tài trò chuyện của các nương nương chốn hậu cung.

Dận Chân lườm hấn, Dận Tự cười, rút ra một cái khăn từ trong tay áo, đưa cho y.

“Mau lau đi, tránh vào điện thất lễ.”

Dận Chân nhận khăn lau một hồi, mới phát hiện đây là khăn tay thêu hoa lan, sắc mặt nhất thời trở nên khó xem.

“Ai cho đệ vậy?”

Thầm nghĩ chẳng lẽ bát đệ mới chừng này tuổi, đã có cung nữ không biết tốt xấu giả vờ tiếp cận, nếu là sự thật, vậy đúng là tội đáng muôn chết.

Dận Tự nhìn thấy y nét mặt không vui, lại không biết nguyên nhân, chỉ cười nói: “Đây là do ngạc nương thêu cho đệ mấy hôm trước, đệ ngại nó nữ tính quá, lại không thể không nhận nên mãi vẫn nhét trong tay áo, hôm nay vừa hay mượn hoa hiến Phật.”

Dận Chân bấy giờ mới cảm thấy bản thân dường như phản ứng hơi quá đà, dù mặt y có lạnh hơn thế, cũng không khỏi hơi ngại.

Hai người đang lời qua tiếng lại thì Lương Cửu Công từ trong đi ra, nói: “Hai vị A ca, Hoàng thượng đang chờ bên trong, mời vào.”

Trên mặt tràn đầy nét cười, thần sắc thoải mái, nghĩ đến chắc tâm tình của Hoàng a mã cũng không tệ, hai người nhìn nhau, trong lòng đều có tính toán riêng.

Vào Tây Noon Các, Khang Hy đang phê duyệt tấu chương, Đại học sĩ Văn Hoa Điện – Trương Anh đang đứng một bên.

“Dận Chân, Dận Tự thỉnh an Hoàng a mã.”

“Hai vị A ca cát tường.”

“Chào Trương đại nhân.”

Thấy chúng, Khang Hy buông bút đỏ trong tay xuống, trên mặt lộ một tia từ ái.

“Đứng lên, ngồi đi.”

“Tạ ơn Hoàng a mã.”

Hai người ai ngồi phần nấy, Khang Hy nói: “Dận Tự, nghe nói gần đây việc học của con không tệ, cũng rất cố gắng.”

“Nhi thần không dám nhận, có chút ít tiến bộ, đều nhờ công dạy dỗ của Hoàng a mã và các sư phó.”

Khang Hy không quen nhìn dáng dấp dè dặt này của hần, xua tay nói: “Được rồi, đừng cứ câu nệ mãi thế, con mới mười tuổi, so với các huynh đệ khác đúng là y chang ông cụ non mà, người không biết, còn tưởng rằng trăm cả ngày ngược đãi con mình.”

Lời nói ra tuy vậy, nhưng trong giọng nói của Khang Hy không hề có cảm giác mất hứng, Dận Tự cũng không có quỳ xuống thỉnh tội, chỉ lộ ra nụ cười xấu hổ đáp: “Thói quen của nhi tử, trước đây nghe sư phó giảng trước khi làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ càng, nên hiện giờ làm mỗi một việc gì cũng phải suy đi nghĩ lại.”

Khang Hy gật đầu, mới cười nghiêm, nói: “Chú trọng cẩn thận là đúng, nhưng đừng nên quá mức, khéo quá hóa vụn, hiểu không?”

Dận Tự dáng vẻ kính cẩn nghiêm túc thọ giáo: “Nhi thần thọ giáo.”

Khang Hy lại nói: “Đại tuyển tú nữ năm nay, tuy con tuổi còn nhỏ nhưng Huệ Phi đã ở trước mặt trăm nhắc tới không ít lần, nói để ý cho con một người tốt, trước chỉ làm Trắc phúc tấn hay Thứ phúc tấn cũng được, bản thân con thấy thế nào?”

Sao lại đề cập đến việc này, Dận Tự hơi bất ngờ, nhìn nhìn Khang Hy và Dận Chân, thấy hai người đều đang nhìn mình, dường như đang chờ đợi câu trả lời của hần. Nghĩ một lúc, mới nói: “Trước lúc nhi thần đến đây, Huệ ngạc nương đã đề cập qua, nhưng nhi tử tuổi còn nhỏ chưa từng nghĩ tới việc này, chỉ một lòng chuyên tâm đọc sách.”

Khang Hy vuốt cằm, ánh mắt phảng phất ý khen ngợi: “Khó được con thấu hiểu như thế, tuy nói người Mãn chúng ta chỉ hôm sớm thế không phải không có tiền lệ, nhưng trăm hy vọng các con có thể đọc sách xong trước đã, về phần việc hôn thú, hai ba năm sau suy xét vẫn không muộn.”

Quay đầu qua hướng Dận Chân: “Con với bát đệ của con không giống nhau, con năm nay đã mười bốn, đã tới tuổi nên thành thân lập phủ rồi, trăm muốn hỏi qua con trong lòng đã chọn được ai chưa?”

Dận Chân liếc mắt nhìn qua Dận Tự, bỗng đứng từ trên ghế đứng dậy, quỳ xuống đất.

“Nhi thần tự cảm thấy bản thân còn nhỏ, không muốn lập gia thất nhanh vậy, có thể xin Hoàng a mã để nhi tử hoãn lại hai năm được không ạ?”

Nhất thời, bên trong Tây Noon Các yên tĩnh đến nỗi dường như có thể nghe thấy cả tiếng hít thở.

Dận Tự không biết Dận Chân sao lại đột nhiên nói câu này, nhìn vào mắt y hiện hữu thêm vài phần hàm ý không rõ.

Ở trong trí nhớ của hắn, tứ ca là vào năm Khang Hy thứ ba mươi thành thân, dường như cũng không xảy ra vướng mắc gì, sao lại đột nhiên nhảy ra khúc này?

Khang Hy sau khi ngạc nhiên qua đi, ắt phải chất vấn: “Sao con lại có thứ ý nghĩ này?”

Dận Chân quỳ rạp trên đất. “Cổ nhân nói, trước lập nghiệp, sau thành gia, nhi tử hiện tại chưa có gì, chỉ định cố gắng học hỏi, tương lai có thể tận chút sức lực ít ỏi giúp Hoàng a mã, hiện giờ thành thân, chỉ sợ phân tâm nhiều loạn tinh thần.”

Khang Hy vừa tức giận vừa buồn cười, không biết nó từ đâu có ý nghĩ này: “Đây là lần đầu tiên trầm nghe nói có người không muốn thành thân, con lập nghiệp thì lập nghiệp liên quan gì chuyện thành thân, thành thân mới là người lớn, làm việc sẽ càng thận trọng hơn, việc này không thể tùy con được, nếu con đã tìm được người hợp ý thì trầm có thể cho con thêm thời gian chuẩn bị, nếu không có, vậy thì để trầm chọn.”

“Nhi thần. . . .” Dận Chân còn định nói nữa, Dận Tự sợ hắn nói thêm gì sẽ chọc Khang Hy khó chịu, vội quỳ xuống theo, cắt ngang lời y.

“Nhi tử biết tại sao tứ ca không muốn thành thân.”

“Hửm?” Khang Hy nghe đến đây thì hứng thú, nhìn nhi tử xưa nay già dặn, không đặt câu hỏi thì sẽ không chủ động lên tiếng. “Tại sao thế?”

“Nghe nói tháng tư này Hoàng a mã sẽ đi Đa Luân Nặc Nhĩ để kết đồng minh với các bộ tộc Mông Cổ, tứ ca chắc là sợ ngày thành thân trùng với thời gian Hội Minh diễn ra, không cách nào đi theo Hoàng a mã đến xem náo nhiệt.”

Khang Hy nhìn gương mặt ôn hòa đơn thuần của Dận Tự, lại nhìn qua Dận Chân vẻ mặt muốn nói lại thôi, cảm thấy buồn cười, cố ý không trả lời, cầm cốc sữa trên bàn hớp một ngụm, mới nhàn nhã nói: “Ai nói không kịp dự náo nhiệt, trầm từng nói không dẫn các con đi sao? Dù có chỉ hôn, cũng phải chờ Lễ bộ và thông qua tầng tầng lớp lớp các khâu quy định trong cung, đến lúc đó quay về rồi chọn ngày lành tháng tốt thành thân cũng được mà.”

“Tạ ơn Hoàng a mã.” Dận Tự lại lộ ra vẻ vui mừng quá đỗi. “Hoàng a mã, nhi tử và tứ ca tình cảm tốt, chờ tứ ca thành thân rồi, nhi thần có thể thường xuyên xuất cung thăm tứ ca không ạ?”

Khang Hy cười mắng: “Trầm thấy con là muốn xuất cung đi chơi, còn lôi tứ ca ra làm cớ nữa, muốn thì cứ đi đi, đến lúc đó mang theo cung bài, nói với Huệ Phi một tiếng là được, nhưng không thể lơ là việc học đấy.”

Ông nói thêm đôi câu rồi để cho hai người lui ra.

Ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, Dận Tự bấy giờ mới buông tay Dận Chân ra, nói: “Sao vừa rồi tứ ca mở miệng cự tuyệt vậy?”

Dận Chân nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, sau lúc lâu mới mở miệng: “Một khi huynh thành thân rồi, đệ ở trong cung lấy ai quan tâm, cả đám nô tài trông mặt mà bắt hình dong, sợ với tính tình này của đệ bị người khác bắt nạt cũng không dám hé răng.”

Dận Tự trầm nghĩ ngàn nghĩ cũng không nghĩ tới y sẽ dĩ ngay trước mặt Khang Hy cự hôn, hóa ra là vì lý do này, trong lòng chấn động, tức khắc dấy lên cảm xúc không tên, suýt nữa xông thẳng lên hốc mắt, gượng cười nói: “Tứ ca cũng quá xem thường đệ rồi, không thể trêu vào, đệ còn không biết trốn sao, vả lại huynh lập phủ đệ rồi, đệ cũng có thêm một nơi để đi, sau này đến chỗ huynh chực ăn, không cho phép che đệ phiền phức đó nha.”

Dận Chân nhìn hắn, vươn tay khẽ phủi đi bụi bặm dính trên vai hắn, điềm nhiên nói: “Dù huynh có chê ai đi nữa, cũng không thể nào chê đệ.”

Khang Hy nhìn theo chúng sóng vai đi ra, tựa như lơ đãng nói: “Đôn Phục, người thấy chúng thế nào?”

Trương Anh khom người đáp: “Tứ A ca và Bát A ca, thủ túc tình thâm, thật khiến thần lấy làm ngưỡng mộ.”

“Đúng vậy, thủ túc tình thâm. Hiếm thấy nhất là, ban này Dận Tự sợ Dận Chân nói tiếp sẽ chọc giận trẫm, nên vội vàng đỡ lời để giảng hòa.” trên mặt Khang Hy mang theo ai thần, tiện tay ném tấu chương trên tay vào chồng tấu chương. “Đáng tiếc hai nhĩ tử trẫm tâm đắc nhất lại một mực không hiểu nỗi khổ tâm của trẫm.”

Bên tai truyền đến tiếng thở náo nề của hoàng đế, Trương Anh chỉ có thể duy trì im lặng không lên tiếng, trong lòng lại nghĩ tới tấu chương Khang Hy vừa đưa mình xem, ngẫm thử dài khe khẽ.

Đại A ca năm nay mới mười chín, còn Thái tử mười bảy, cũng đã bắt đầu để lộ manh mối đấu đá khi ngẫm khi rõ rồi, đợi mai sau chư vị A ca đều trưởng thành, mỗi người một tâm tư, thì sẽ có kết cục thế nào đây?

Gia đình bình thường, tranh giành chính thứ, tranh giành tài sản, đã đấu tới người chết ta sống, gia đình hoàng thất, ngôi vị Hoàng đế chí tôn, long ý lóa mắt, lại có bao người giành phải ngồi lên đấy đây?

26. Chương 26: Đa Luân Hội Minh

Năm Khang Hy thứ hai mươi chín sau khi kết thúc chiến sự, vốn là giành được thế cuộc toàn thắng nhưng do Dự Thân vương Phúc Toàn phán đoán sai lầm để cho Cát Nhĩ Đan trốn thoát, có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức, khiến thắng lợi lần này vẫn bao phủ trong bóng ma. Nhưng giận thì đã giận, xử lý cũng đã xử lý, còn có cả đồng bộ lạc Mông Cổ đang chờ Khang Hy đi trấn an.

Năm Khang Hy thứ ba mươi đồng liên minh tại Đa Luân Nặc Nhĩ, chính tại hoàn cảnh này mà mọi thứ bắt đầu.

Dận Tự vén màn lên, nhìn thấy bên ngoài là thảo nguyên bát ngát không có điểm dừng, khe khẽ thở dài.

“Hiếm khi mới được đi ra ngoài một chuyến, than thở gì đấy?” Tứ A ca Dận Chân ngồi chung xe với hãn không khỏi ngược đầu lên khỏi sách, trên gương mặt lạnh nhạt khẽ hiện lên ý cười nhàn nhạt.

“Tứ ca không biết,” Dận Tự buông màn, dựa vào tấm đệm đằng sau. “Đệ đây là thở dài khoan khoái, bầu trời xanh biếc, đồng quê bát ngát, trâu dê lang thang trên đồng cỏ, chỉ nhìn thoáng qua đã đủ khiến người khác nảy sinh ý niệm dù chết ở đây cũng cam tâm tình nguyện.”

Lời này của hãn chính là lời thật lòng, kiếp trước sóng gió lặn đặng, vào giờ phút cái chết cận kề nơi hãn nhớ tới lại không phải là phủ đệ ở Bắc Kinh mà là thảo nguyên bát ngát chỉ ghé qua đôi lần này.

Kiếp trước, Đa Luân Hội Minh năm Khang Hy thứ ba mươi này hãn không có đi theo, kiếp này Hoàng a mã lại không chỉ hãn mà cả mấy A ca nhỏ tuổi khác cũng mang theo.

“Đệ mới bao tuổi mà đã dám nói chết này chết nọ, cũng không thấy xấu hổ à.” Dận Chân liếc mắt xem thường, tiếp tục cúi đầu đọc sách, người thì lại nhích sát về phía cửa sổ ngăn gió lùa vào, để trách Dận Tự chịu lạnh.

Hoàng đế xuất tuần, đương nhiên không tầm thường rồi, đội ngũ kéo dài như thể liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối, cờ quạt vàng rực tương giao cùng trời xanh mây trắng và cỏ xanh, tạo nên màu sắc cực nóng đối lập.

Ngự giá khởi hành từ ngày 12 tháng 4, dọc đường vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng tốn trên nửa tháng mới đến Đa Luân Nặc Nhĩ.

Vì Hội Minh lần này, tam đại bộ tộc của Mông Cổ, vương công quý tộc của Tứ Thập Cửu Kỳ Nội Mông tại Khách Nhĩ Khách đều đến đông đủ cả, lấy doanh trướng của Khang Hy làm trung tâm, tìm đến hành lễ tựa như sao quanh trăng sáng, cộng thêm Khang Hy dẫn theo Tần Phi, Hoàng tử, đại thần, thị vệ của riêng mình nữa, nhân số đông, quy mô lớn, đến cả nhóm Ngự tiền thị vệ vốn đã quen thuộc với những trường hợp trọng đại cũng trầm lú lười.

Dận Tự tuổi còn nhỏ, thân thể cũng không được xem là mạnh khỏe gì cho cam, đi xe ngựa xóc nảy liên tục nhiều ngày, đã cực kỳ mệt mỏi, mơ mơ màng màng, đợi vừa sắp xếp doanh trướng xong lập tức ngã đầu ngủ ngay, không rảnh bận tâm việc khác.

Bởi vì lần hộ tống này dẫn theo rất nhiều người nên ngoại trừ Thái tử và Đại A ca, nhóm A ca nhỏ tuổi được phân hai người một trướng, Dận Chân và Dận Tự ở chung, Dận Đường thì với Dận Nga, được xếp kế bên họ.

“Bát ca!” Dận Nga cực kỳ hưng phấn chạy vào, đang định rủ Dận Tự đi ra ngoài chơi lại bị Dận Chân liếc lạnh một cái, miễn cưỡng ép nuốt ngược vào.

“Bát ca đệ mệt mỏi, còn đang ngủ, các đệ tự mình đi chơi đi!” Dận Chân dè dặt giọng nói.

Dận Nga phùng má lại không dám chống đối vị huynh trưởng xưa nay vốn uy nghiêm này, đành phải không cam tâm tình nguyện đi ra, vừa hay lòi Cửu A ca Dận Đường cũng đang kích động như mình muốn chạy vào trong mà đi.

Vì không ai quấy rầy, Dận Tự cảm giác giấc ngủ này cực kỳ ngon, cả mộng cũng không mộng, mãi đến lúc có người ở bên tai hắt khe gọi.

“Tiểu Bát, dậy nào!”

“Ừm. . . .” Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, thấy Dận Chân đang ngồi bên cạnh, sợ tới mức vội bật dậy, có điều do động tác quá gấp mà da đầu bị kéo căng đau buốt không dứt, không khỏi dờ dẫm rên rỉ.

“Làm gì mà gấp gáp vậy,” Dận Chân miệng thì trách, tay lại vươn ra giúp hắn xoa. “Ngủ là ngủ suốt cả buổi, mau sửa soạn y phục nào, tam đại bộ tộc của Khách Nhĩ Khách đang cử hành yến tiệc tiếp đón bên ngoài kia, Hoàng a mã bảo chúng ta đến cả đi.”

“Không sao, ngồi dậy hơi gấp thôi.” Dận Tự khẽ cười khổ, sống lại ba năm, hắn vẫn như trước có chút không quen, ban này lúc vừa tỉnh dậy, còn tưởng rằng bản thân đang ở kiếp trước, trong đầu theo bản năng đem Dận Chân hiện tại trùng lấp lên vị Hoàng đế tứ ca khắc nghiệt thiếu tình cảm mai sau.

Nhưng, ngay cả chính hắn có đôi khi cũng không rõ, rốt cục kiếp này chẳng qua là một giấc mộng, hay là kiếp trước mới là mộng cảnh mà bản thân tự suy tưởng ra?

“Lại bần thần gì đó!” Dận Chân tức giận cốc đầu hắn, quay đầu hướng ngoài trướng gọi: “Cao Minh, còn không vào giúp chủ tử sửa soạn!”

Cao Minh vội vàng chạy vào, thiếp thân thái giám của Dận Chân – Tô Bồi Thịnh cũng đi theo vào, hai người loay hoay một hồi, bấy giờ mới đi đến đại doanh cạnh trướng Khang Hy.

Tháng 4 ở thảo nguyên có vẻ vẫn còn lạnh, gió từ bốn phương tám hướng thổi đến, gió lùa qua tai, lại lượn qua cổ áo bím tóc, Dận Tự mặc cũng không tính là ít, vẫn không khỏi khẽ rùng mình.

“Lạnh?”

“Không, chỉ là ban này ở trong trướng nóng quá thôi.” Dận Tự mỉm cười.

Dận Chân liếc nhìn hắn, vươn tay bao lấy bàn tay thắm lạnh của hắn trong lòng bàn tay, siết chặt. “Đi nhanh lên, để đến trễ thì không hay.”

Vào lúc hai người đến đó thì người đã đến rất đông, Khang Hy ngồi ở thượng vị, hai bên trái phải kéo dài thành nửa vòng tròn, có Triết Bố Tôn Đan Ba Hồ Đồ Khắc Đồ, Thổ Tạ Đồ Hãn, đệ đệ Trát Tát Khắc Đồ Hãn – Sách Vọng Trát Bố, các Thái cát của Xa Thần Hãn và một số bộ tộc khác.

Khoảng đất trống giữa vòng, một đồng lửa đang cháy hừng hực, theo tiếng cười nói của mọi người, một đoàn thiếu nữ mặc phục sức Mông Cổ từ lối vào tràn vô, dưới nhạc đệm của đàn đầu ngựa, mang khăn ha-da nhảy múa nhiệt tình bùng thả.

Hiện giờ đang lúc sắp hoàng hôn, ánh nắng chiều trên bầu trời xanh lam kéo thành một dải tơ dài, kì lạ mà diễm lệ.

Dận Chân và Dận Tự lặng lẽ ngồi vào ghế của mình, Dận Đường và Dận Nga ngồi bên cạnh đang bận theo dõi hết sức phấn khởi, không rảnh quay qua chào hỏi bọn họ, ánh mắt Dận Tự quét một vòng, phát hiện chỗ ngồi của Đại A ca vẫn còn để trống.

Nhảy hết một khúc, các thiếu nữ hành lễ với nhóm người Khang Hy đang ngồi trên thượng vị, trên mặt không hề có vẻ sợ sệt câu nệ, mà thậm chí khi nhìn Khang Hy mắt còn đong đầy ý cười, từ cổ chí kim mỹ nữ yêu anh hùng, những thành tựu về mọi mặt trị quốc hay võ công của Khang Hy đều xứng với danh hiệu đế vương song toàn, đương nhiên có nhiều nữ tử ngưỡng mộ.

Hiển nhiên tâm tình của Khang Hy cũng rất khoan khoái, cười nói với nhóm người Thổ Tà Đồ Hãn ngồi bên: “Các cô nương của thảo nguyên cùng với ca vũ của các nàng quả thật tươi đẹp giống như bầu trời trên thảo nguyên này, mỗi lần thưởng thức đều có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái.”

“Có thể làm Bác Cách Đạt Hãn thích chính là vinh hạnh của bọn họ.” Sách Vọng Trát Bồ ấn tay lên ngực hơi khom người nói.

Khang Hy chỉ cười không nói, sai người bưng rượu ngon lên rồi đích thân rót đầy bát đưa cho Triết Bồ Tôn Đan Ba và ba người khác, xong mới nâng bát rượu nói với mọi người: “Người Trung Nguyên chúng ta có câu, gọi là tương phùng nhất tiểu mẫn ân cừ, mong rằng sau khi uống hết bát rượu này, cùng nhau trở thành huynh đệ, kết đồng minh đến muôn đời!”

(Trích bài thơ “Đề Tam Nghĩa tháp – Lỗ Tấn

Hán Việt:

Bôn đình phi phiêu tiêm nhân tử,

Bại tỉnh tàn viên thặng ngã cừ.

Ngẫu trị đại tâm ly hỏa trạch,

Chung di cao tháp niệm Doanh Châu.

Tinh cầm mộng các nhưng hàm thạch,

Đấu sĩ thành kiên cộng khán lưu.

Độ tẫn kiếp ba huynh đệ tại,

Tương phùng nhất tiểu mẫn ân cừ.

Dịch thơ – Phan Văn Các:

Đạn bom lửa thép bao người chết,

Thoi thóp đói mềm một chú cừu.

May gặp lòng nhân, rời hỏa ngục,

Được xây ngọn tháp nhớ Doanh Châu.

Chim thiêng tỉnh mộng còn đem đá,

Chiến sĩ kiên gan sát cánh nhau.

Qua khỏi ba kiếp, huynh đệ mất,

Gặp nhau cười nụ hết oan cừ.)

Ngoại trừ Triết Bồ Tôn Đan Ba thì ba người còn lại kể cả hơn hai mươi Thai cát của Mông Cổ đều đồng loạt quỳ xuống cùng nâng bát.

Không cần đến Khang Hy lên tiếng, Thái tử đã tự biến tiến lên đỡ từng vị thủ lĩnh bộ tộc của Khách Nhĩ Khách dậy, cử chỉ quý phái tao nhã, tiến thoái có chừng mực, khiến cho không ít người để ý.

Bỗng nghe Triết Bồ Tôn Đan Ba nói: “Phong độ cử chỉ của Thái tử, đúng là nhân trung long phượng.”

“Lạt Ma khen quá lời rồi.” Trên đời này không có một người phụ thân nào nghe thấy nhi tử mình được khen ngợi mà thấy mất hứng cả, huống hồ còn là từ miệng của Ban Thiện Ngạch Nhĩ Đức Ni và Lạt Ma của Đạt Lại Lạt Ma, Khang Hy hiển nhiên long tâm đại duyệt.

Triết Bồ Tôn Đan Ba hơi cúi thấp đầu, mấp máy một câu gì đấy mà không ai nghe được, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ thương hại.

Mọi người cũng không để ý, chỉ có Dận Tự nhìn lại thêm vài lần, dù sao hắn vẫn cảm thấy dường như đôi mắt của người Lạt Ma này có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ.

Triết Bồ Tôn Đan Ba dường như nhận ra Dận Tự đang quan sát ông nên cũng ngước đầu lên nhìn lại hắn, ánh mắt giao nhau, Dận Tự hơi hơi chấn động vội vã dời tầm mắt.

Tứ A ca Dận Chân ngồi bên cạnh như phát hiện dị trạng của hắn nên nghiêng đầu dùng ánh mắt dò hỏi, Dận Tự nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ ý không có gì cả, đáy lòng lại không tránh khỏi phập phồng bất định.

Trong một thoáng giao nhau kia.

Không kịp để hắn suy nghĩ nhiều, bên phía Khang Hy cùng lúc thi hành ban ân và thể hiện uy nghiêm, đặc xá tội danh của Thổ Tạ Đồ Hãn, trao trả sách văn và hãn ấn, đồng thời sắc phong Sách Vọng Trát Bồ thừa kế tước vị của Trát Tát Khắc Đồ Hãn, vừa trấn an vừa ban thưởng, giai đại vui mừng.

Ca vũ lại lần nữa vang lên, một thiếu nữ từ trong đám người bước ra quỳ xuống trước bàn tiệc của Khang Hy, dâng tặng khăn Ha-đa trắng tinh, tiếng đàn du dương hòa quyện cùng tiếng ca lãnh lót vang tận mây xanh, thổi bùng bầu không khí của yến tiệc.

Khang Hy muốn lôi kéo những người này, đương nhiên không thể không sắc phong và ban thưởng, lập tức nhân dịp bầu không khí lúc này mà tuyên bố duyệt binh.

Ra lệnh một tiếng, kỵ binh chia làm hai cánh, pháo binh và Binh Bộ đứng giữa, tiếng kèn vang lên, chư quân y theo hiệu lệnh mà tiến lên hoặc lùi lại, đại bác trong quân cũng đồng thời vang lên hưởng ứng theo từng động tác, thanh âm rung trời.

Đại A ca một thân quân trang, oai phong hào hùng, từ trong đội ngũ cưỡi ngựa đi ra, tới trước mặt cách Khang Hy khoảng một trượng thì nhảy xuống ngựa quỳ một gối. “Thỉnh Hoàng a mã sai bảo.”

Khang Hy khẽ vuốt cằm, ông vốn cũng mặc quân trang, hông đeo bội đao, sải bước tiến lên cầm lấy cung tiễn từ trong tay Dận Đề, nhắm thẳng bia bắn dừng cách hơn trăm bước, giương cung bắn, đúng là mười phát trúng chín.

Thai cát Mông Cổ gồm cả ba vị Hãn vương của Khách Nhĩ Khách, trước đó đã bị tiếng pháo rền vang chấn động đến mức mặt như màu đất, giờ nhìn thấy thế trận này, sớm đã đem chút ít không phục sâu trong thâm tâm quăng lên tận chín tầng mây rồi, ngoài miệng toàn những lời ca tụng, cực lực tán dương.

Màn đêm dần buông, Khang Hy sau khi duyệt binh hoàn tất lại cùng chư vương uống thêm mấy tuần trà, mới quay về đại doanh nghỉ ngơi, ông đi chưa bao lâu thì Triết Bồ Tôn Đan Ba cũng đứng dậy rời tiệc, mấy Đại Hãn và một số Thai cát cũng rời theo không ít, còn lại số ít người trẻ tuổi quay quần với nhau, không khí trở nên thoải mái hơn nhiều.

“Tứ ca sao không đi nhảy một vòng, biết đâu còn có thể vào trước đại hôn tìm cho ta được một tiểu tử nữa nha.” Dận Tự nhìn thấy giữa sân nam nữ trẻ tuổi nhảy múa, tâm tình cũng bất giác nói lỏng theo, nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của Dận Chân không khỏi lên tiếng chọc ghẹo.

Dận Chân liếc hắn, đang định trả lời thì chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng thét chói tai: “Ai nói ta sẽ thua người hã!”

Giọng nói kia mềm mại mà chói tai, rõ ràng phát ra từ một tiểu cô nương.

Mọi người thoáng kinh ngạc đồng loạt nhìn theo hướng phát ra tiếng thét kia.

27. Chương 27: Lạt Ma

Một tiểu cô nương ước chừng bảy tám tuổi mặc phục sức Mông Cổ cầm một cây cung nhỏ đang đứng đó, mặt mày nhẵn nhụi, hai má vì tức giận mà phồng lên, trừng mắt nhìn người đứng trước mặt nó.

“Hừ!” Thập A ca Dận Nga hất mặt, bày ra dáng vẻ khinh thường. “Muốn thắng ta, đợi mười năm nữa đi.”

Tuy rằng thân phận của hai hài tử đều không thấp nhưng chẳng qua cũng chỉ là hài tử mà thôi, tiểu hài tử cãi nhau, người xung quanh thân phận có hạn cũng không tiện khuyên can, hơn nữa cũng chẳng phải việc gì quan trọng, ai ngờ tiểu cô nương kia bất ngờ nhào đến xô ngã Dận Nga, vừa giật mình phản ứng lại thì đã bị đánh dữ dội.

Người xung quanh đều ngó ra, chỉ thấy hai hài tử quần lấy nhau lăn từ bên này sang bên kia, tiện thể luân phiên thay nhau quần đối phương một trận.

Đợi đến lúc Dận Chân và Dận Tự chạy lại thì hai đứa đã mặt mũi đầy bụi đất.

“Còn không mau kéo chúng ra!” Dận Chân lạnh lùng quát những người đứng cạnh, bọn thị vệ vội hồi phục tinh thần, vội vàng tiến lên kéo hai đứa ra.

Dù sao thì sức lực của tiểu hài tử cũng bé, mọi người không phí sức mấy đã kéo được hai đứa ra, tiểu cô nương thì khỏi phải nói rồi, tóc tai bù xù, kẹp tóc bị kéo lung tung lộn xộn, hai má bị nhéo sưng phù lên, Dận Nga cũng chẳng khá khẩm gì hơn, từ mấy vết bầm xanh trên mặt thì biết tiểu cô nương này ra tay không hề nhẹ.

“Cách cách, đây đây.” Thị nữ bên cạnh nhìn thấy bộ dạng này của tiểu cô nương, suýt khóc. “Nô tỳ đi bẩm báo với Quận vương.”

“Người dám!” Tiểu cô nương quát mắt nhìn thẳng. “Một người làm một người chịu, là ta đánh tên đó trước, người báo cho A đa ta biết làm gì, không được đi!”

Dận Tự đứng cạnh nhin không được bật cười phì, hần quả thật nhìn không ra, tiểu cô nương này còn có mấy phần tác phong hảo hán.

Dận Nga lại còn đứng một bên làm mặt quỷ khiêu khích. “Kiện cáo là việc làm của tiểu nhân, ta thấy người chính là tiểu nhân đó, cũng chỉ có nữ tử và tiểu nhân khó nuôi!”

Tiểu cô nương lại giương nanh múa vuốt muốn nhào tới đánh người, Dận Tự vội vã giữ nó lại, mặt mày sa sầm nói với Dận Nga: “Còn không mau quay về, đường đường một Hoàng a ca lại ở đây ức hiếp tiểu cô nương, còn ra thể thống gì nữa!”

Dận Nga chưa từng bị Dận Tự đối xử nghiêm khắc thế này, tiềm thức liền cho rằng đây đều là lỗi của tiểu cô nương kia, lại không dám làm trái, chỉ đành hậm hực đi theo thái giám tùy thân quay về.

Dận Tự thấy nó đi xa rồi mới ngồi xổm xuống dịu dàng nói với tiểu cô nương kia: “Vị Cách cách này, xin lỗi, nó là đệ đệ huynh, bình thường không dạy dỗ đàng hoàng, muội đừng tính toán với nó nha.”

Tiểu cô nương cả người nhếch nhác lại không hề tỏ vẻ sợ sệt, nhìn hần một hồi mới gật đầu nói: “Muội tên là Bảo Âm, huynh đã giải thích thay tên đó rồi, vậy thì quên đi, ngày khác muội lại tỷ thí một trận với tên đó.”

Vừa nói xong thì quay qua thị nữ bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

Sau khi dẹp yên một màn hài kịch xong, Dận Tự và Dận Chân xoay người đang định quay về doanh trướng, lại phát hiện cách đó không xa có hai người đang đứng, người đứng đầu một thân phục sức Lạt Ma đỏ vàng đan xen, dưới sắc trời tối đen nhìn không rõ ràng lắm, chỉ thấy ánh sáng khi sáng khi tối từ đồng lửa đang cháy hừng hực bên cạnh phản chiếu trên gương mặt người đó.

“Lạt Ma Triết Bồ Tôn Đan Ba?” Dận Chân kinh ngạc nói.

Triết Bồ Tôn Đan Ba là một trong hai Đại Lạt Ma truyền đạo Phật giáo Tạng tại Mông Cổ, có tín đồ khắp Mông Cổ, Khang Hy đối xử với ông cũng rất khách sáo, hai người không dám thất lễ, tiến lên chấp tay hình chữ thập hành lễ.

Dận Tự nhớ đến ánh mắt Triết Bồ Tôn Đan Ba nhìn hấn vào trước yến hội, có lòng muốn hỏi nhưng lại không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu.

“Hai vị quý nhân, hiện tại định đi về đâu?” Triết Bồ Tôn Đan Ba trả lễ, dùng tiếng Mông để hỏi.

“Đang định quay về doanh trường nghỉ ngơi, còn ngài?” Người trả lời là Dận Chân.

“Ta thấy sắc trời vẫn còn đẹp, định ra ngoài đi dạo.” Triết Bồ Tôn Đan Ba mỉm cười nói, rất giản dị gần gũi.

“Lạt Ma tinh thông Phật lý, không biết có thể dành chút thời gian rảnh để chỉ giáo cho Dận Chân hay không?” Từ sau khi Đông Quý phi qua đời, thì Dận Chân dần dần dấy lên hứng thú đối với Phật đạo Phật lý, lúc rỗi rãi không cần đến thư phòng đọc sách, cũng từng xem qua một hai quyển kinh thư điển tịch.

Không ngờ rằng Triết Bồ Tôn Đan Ba lại lắc đầu cự tuyệt. “Phật ở trong lòng, không ở bề ngoài.”

Dận Chân thoáng sửng sốt, chỉ tưởng rằng do y tuổi còn quá nhỏ, Triết Bồ Tôn Đan Ba không muốn trao đổi với y, cảm thấy hơi bất mãn.

Triết Bồ Tôn Đan Ba nhìn y rồi lại chuyển hướng qua Dận Tự.

“Ta có câu, không biết các hạ có muốn nghe hay không.”

“Lạt Ma xin cứ nói.” Dận Tự trả lời.

“Người Trung Nguyên có câu, gọi là ‘tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ’, người hãy tự mình thu xếp cho ổn thỏa.” Ngữ điệu của Triết Bồ Tôn Đan Ba rất từ tốn, khi nói đến câu “Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ” lại dùng tiếng Hán, tuy có hơi mang giọng địa phương nhưng vẫn có thể xem như đoan chính.

Dận Tự chấn động, trăm ngàn lần không ngờ tới Triết Bồ Tôn Đan Ba lại nói một câu như thế với hấn.

Dận Chân đứng bên cạnh nghe, khẽ nhíu mày, chỉ cảm giác trong lời của Lạt Ma mang theo một ẩn ý khác, toát ra điềm xấu.

Quay về trường rồi thấy Dận Tự vẫn đang xuất thần, Dận Chân nói: “Dù có là Lạt Ma, thì lời nói ra cũng không phải thần cơ diệu toán, không cần để trong lòng.”

Dận Tự gượng cười nhưng không lên tiếng.

Hấn vẫn đang suy nghĩ câu nói của Triết Bồ Tôn Đan Ba.

Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ.

Lời này là lời tiên tri, hay là khuyên can?

Là nói hấn kiếp trước tính toán từng bước một, trăm phương ngàn kế, cuối cùng hại người hại mình, hay là bảo hấn kiếp này đừng nên suy nghĩ quá nhiều, để tránh giẫm lên vết xe đổ?

Có lẽ là cả hai.

Vậy nếu hấn không muốn lặp lại vận mệnh kiếp trước thì phải làm gì đây?

Chẳng lẽ chỉ đoạn tuyệt đã tâm thật ra vẫn chưa đủ?

Dận Tự nghĩ không thông.

Dận Chân thì không thích nhìn thấy dáng vẻ hoang mang buồn phiền của hấn, đứng trước mặt đồng thời đặt tay lên vai hấn, nói rõ từng chữ từng chữ: “Một ngày có tứ ca ở đây, có trọng trách gì cũng sẽ giúp đệ gánh vác, việc gì phải suy nghĩ lung tung, khi không hao tổn tinh thần.”

Từ khi hấn sống lại tới nay, người tứ ca này cùng với người trước đây cứ như hai người hoàn toàn khác nhau, làm hấn dần dần bị dao động, đôi khi cũng hay sợ hãi, sợ đến một ngày bản thân tỉnh lại, vẫn đang nằm ở trong Tông Nhân Phủ với những bức tường cao vây quanh, kéo dài hơi tàn.

“Tứ ca, huynh đừng đối xử với đệ tốt quá.”

Hiện giờ đối xử với hấn càng tốt, hấn sợ lúc tỉnh mộng sẽ càng đau khổ.

Dận Chân cảm thấy bên trong ngũ diệu ấy mang mác một nỗi buồn thê lương, làm cho tim người ta như siết lại.

Y nhin không được đem hai tay đang đặt trên vai Dận Tự chuyển đến bên hai má đối phương, nhưng ngón tay chỉ vừa đụng khẽ đã lập tức rút về.

“Tiểu Bát, huynh biết vì xuất thân của Lương Tần mà đệ đã phải chịu không ít ảm ức, ngày trước huynh cũng không biết, nhưng giờ huynh đã biết thì huynh không thể tiếp tục mặc kệ được nữa, nếu đệ không tin, thì huynh sẽ thề ngay lập tức!”

“Tứ ca nói đi đâu vậy.” Dận Tự phần chần tỉnh thần cười nói, đem những âu lo vì cuộc đối thoại ban nãy với Triết Bồ Tôn Đan Ba quăng qua một bên. “Chỉ là đệ sợ huynh lấy vợ rồi thì sẽ quên huynh đệ thôi, đến lúc đó mỗi ngày đệ đều sẽ đến quý phủ nhà huynh ăn chực, đừng có mà chê đệ chướng mắt đấy.”

Thấy cuối cùng mặt hân cũng giãn ra, Dận Chân khẽ thở phào, cười mắng: “Chỉ biết mỗi việc đục nước béo cò thôi!”

28. Chương 28: Đồng Ngôn

Sự kiện Thập A ca Dận Nga và Cách cách Bảo Âm ẩu đả, chẳng qua bị xem như trò đùa của hai tiểu hài tử, phụ thân của vị Cách cách kia — Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương, cũng không thể đi tìm Khang Hy hỏi tội được mà Khang Hy lại càng không thể bởi vậy tăng tội cho ông.

Nhưng không ngờ rằng hai vị đương sự của màn nhạc đệm nho nhỏ này, lại gây náo loạn ngay trong bữa yến hội Khang Hy thiết đãi Vương Công Mông Cổ.

Khởi nguồn của mọi việc chính là vị Cách cách Bảo Âm kia vào giữa yến hội đột nhiên bước ra, quỳ xuống hướng Khang Hy nói: “Bác Cách Đạt Hãn vĩ đại, con có một chuyện thỉnh cầu, xin ngài cho phép.”

Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương hoảng sợ quá mức, vội thấp giọng liếc mắt ám chỉ bảo cô mau quay về, Bảo Âm lại cố tình làm lơ, Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương bất đắc dĩ đành phải rời bàn quỳ xuống theo nữ nhi của mình.

“Hài tử này bình thường bị thần chiều quá sinh hư, xin Bác Cách Đạt Hãn thứ tội.”

Khang Hy ngược lại không hề có vẻ cụt hứng, chỉ thấy ông mỉm cười, hỏi: “Người muốn xin trăm chuyện gì?”

Bảo Âm ở trước mặt bao nhiêu người không hề có chút cử chỉ lo lắng, nghe vậy trước tiên quỳ lạy một cái, rồi mới liếc nhìn Dận Nga, thanh âm giòn tan nói: “Con muốn xin Bác Cách Đạt Hãn cho huynh ấy làm trưởng phu của con.”

Dứt lời chỉ về phía Thập A ca Dận Nga.

Tất cả những người có mặt đều bị ngôn từ mạnh dạn của cô làm cho ngây người, ai cũng không lường trước rằng một tiểu cô nương mới tám tuổi lại nói ra những lời như thế, Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương không kịp ngăn cản, chỉ có thể cười khổ, lau mồ hôi trên trán.

Dận Nga trừng lớn mắt, đứng dậy định nhào lên, lại bị Dận Tự ngồi bên ấn ngồi xuống.

Khang Hy thoáng sửng sốt, gương mặt vẫn ôn hòa như trước: “Hửm? Sao người lại vừa ý nhi tử của trăm?”

“Trên thảo nguyên sùng bái anh hùng, con cùng huynh ấy đánh cuộc, con bắn tên thua, cười ngựa cũng thua, A ba nói tự nguyện cuộc thì thua phải nhận, con phải tuân thủ lời hứa, gả cho huynh ấy.” Bảo Âm tự nhiên hào phóng, khuôn mặt nhỏ nhắn mấy ngày trước bị Dận Nga đối đãi bạo lực đã hồi phục nguyên trạng, lúc này đây đang đỏ bừng, giống như trái táo nhỏ.

Khang Hy bật cười, nhìn nhìn Dận Nga, đang định lên tiếng.

Rốt cục Dận Nga cũng hết nhin nổi nữa, đứng bật dậy hét toáng: “Ai muốn lấy mi, mi cũng không về tự soi gương lại, phúc khí chỗ nào, ta thấy mi là chướng khí mù mịt thì có!”

Bảo Âm trong tiếng Mông mang ý nghĩa là phúc khí. Chúng Hoàng tử dưới yêu cầu của Khang Hy nên từ nhỏ đã học tập ba thứ tiếng Mãn Hán Mông, Dận Nga hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Đại A ca nhìn qua sắc mặt của Khang Hy lập tức giành trách mắng trước: “Dận Nga!”

Dận Nga phùng má, nhỏ giọng hơn nhưng vẫn đủ để toàn trường có thể nghe thấy.

“Mi không đẹp bằng bát ca, không dịu dàng bằng bát ca, ta dù có lấy cũng lấy bát ca, không lấy mi!”

Dận Tự một miệng trà còn chưa nuốt xuống cổ, đã phun ra toàn bộ, ho khan không dứt.

Dận Chân vội vàng giúp hần thuận khí, vẫn không quên lườm qua Dận Nga.

Mọi người có mặt đều mang vẻ mặt cổ quái, lặng im trong chốc lát rồi bỗng cười âm lên.

Khóe miệng Khang Hy giật giật, lát sau mới lên tiếng: “Dận Nga, không được vô lễ.”

Xong quay qua nói chuyện hòa nhã với Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương: “Nhi tử này của trẫm còn nhỏ, tính tình bướng bỉnh, sợ Cách cách phải chịu thiệt, đợi thêm mấy năm nữa, nữ nhi của khanh lớn hơn, nếu vẫn cảm mến Dận Nga, đến lúc đó trẫm cũng rất sẵn lòng tác hợp cho đôi trai gái này!”

Ô Nhĩ Cẩm Cát Lạt Phổ Quận vương bị một màn châm chọc nhốn nháo như vậy chỉ hận không thể đào cái lỗ chui xuống, lại không nỡ trách cứ con gái, nghe vậy sao còn dám phản đối, vội vàng kéo con gái quỳ xuống nói: “Tạ ơn Bác Cách Đạt Hãn không trách tội!”

Bảo Âm bị Dận Nga chế giễu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, lại không hề khóc, chỉ cảm tức trừng mắt liếc Dận Nga, xong mới quỳ xuống theo phụ thân.

Nhìn thấy cảnh này, Dận Tự cảm thấy e là chỉ có Cách cách này mới có thể trị được Dận Nga chẳng khác gì hầu tử nghịch ngợm tối ngày nhảy lên nhảy xuống.

Đa Luân Nặc Nhĩ Hội Minh đương nhiên tiến hành thuận lợi và viên mãn, thông qua lần Hội Minh này, Dận Tự thấy được thủ đoạn và mưu kế của bậc đế vương như Khang Hy đối với tam đại bộ tộc của Khách Nhĩ Khách và kể cả nhóm người Triết Bố Tôn Đan Ba, hai bút cùng vẽ, thi hành đồng thời ân huệ và uy quyền, đem Khách Nhĩ Khách Mông Cổ thu về dưới trướng của mình, lại còn làm bọn họ cảm động đến rơi lệ, không nhìn ra được nửa điểm sai sót.

Thủ đoạn như vậy, cho dù là kiếp trước bản thân sống hơn bốn mươi năm, chỉ sợ cũng theo không kịp, nếu không phải do quân phụ lúc tuổi già vì duy trì thanh danh thống trị bằng chính sách nhân từ, dung túng tham ô, quan lại bại hoại, để lại một vệt bẩn trong cả cuộc đời chấp chính thì bằng không nhìn chung trong các vị Hoàng đế tiền triều có thể sánh bằng người đã ít nay còn ít hơn.

Ngự liễn nán lại thảo nguyên bảy ngày, vào ngày thứ bảy thì khởi hành hồi kinh, vị Cách cách Bảo Âm kia đã cùng Dận Nga trải qua quá trình từ oan gia đối đầu tới tình cảm hồn nhiên tuổi thơ, sau cùng mọi người cũng phải đi, cô còn cười ngựa đuổi theo, mãi đến lúc đuổi không kịp nữa mới thôi.

“Đến tận thảo nguyên còn có thể có một Cách cách cảm mến, thật sự là có phúc!” Dận Tự nhìn Dận Nga cười nói, Khang Hy sợ Dận Nga lại gây chuyện, đường về đặc biệt sắp xếp cho nó ngồi cùng xe với Dận Tự.

Dận Nga đảo mắt trợn ngược, ở tuổi này của nó trên cơ bản nào có thấu hiểu tình yêu nam nữ, nhưng mưa dầm thấm đất, hơn nữa bị người xung quanh châm chọc, nó ngược lại thấy mất mặt, nghe vậy chỉ bực bội không hé răng, càng đừng nói vén màn xe nói lời từ biệt với Bảo Âm.

“Dận Nga, huynh phải nhớ muội đấy ——!”

Tiếng của Bảo Âm từ xa xa vọng đến, phảng phất như mang theo mùi hương của hoa dại chốn thảo nguyên, vang vọng khắp trời xanh mây trắng.

May mà Dận Nga ngồi trong xe, bằng không bị hét theo như vậy còn không chịu đủ ánh nhìn của mọi người sao, dù da mặt nó có dày thêm mấy lớp cũng chịu không thấu.

Dưới cái nhìn đong đầy tiểu ý của Dận Tự, Dận Nga rốt cục nhịn hết nổi, ló đầu ra khỏi xe, gào lên: “Câm —— miệng ——”

Dận Tự ngồi trong xe cười đến ngã nghiêng, Dận Chân bắt đắc dĩ lắc đầu.

Về tới kinh thành, mọi thứ lại khôi phục trật tự như thường, Khang Hy theo thường lệ thượng triều, còn nhóm A ca mỗi ngày vẫn đến thư phòng đọc sách.

Do lần Hội Minh này Dận Tự được Khang Hy dẫn theo nên phân lượng trong cảm nhận của đám huynh đệ cũng tăng lên, Ngũ A ca Dận Kỳ, Thất A ca Dận Hữu tính tình khá ôn hòa, xuống lớp thường hay chạy tới hỏi hân những thứ nhìn thấy trên đường, chỉ có Tam A ca Dận Chỉ mỗi lần nhìn thấy hân, vẫn theo thói quen ngày trước hừ lạnh một tiếng, sau đó hất mặt qua một bên.

Bước vào tháng 6, đại sự bậc nhất trong cung, không có gì khác ngoài Thái tử đại hôn.

Đích phúc tấn Khang Hy chỉ hôn cho Thái tử thuộc Đô thống Chính Bạch Kỳ, nữ nhi của Bá gia Thạch Văn Bình —— Thạch thị, chỉ hôn cho Tam A ca thuộc Đô thống, nữ nhi của Dũng Cần Công Bằng Xuân —— Đồng Ngạc thị, Đích phúc tấn của Tứ A ca, chính là nữ nhi của Phí Dương Cổ Tương Hồng Kỳ —— Ô Lạt Na Lạp thị.

(Bá gia: đây là tước vị dưới Hầu gia một bậc)

Hôn sự người đầu tiên cử hành vào tháng 6, hai người sau kéo dài tới tháng 7, Thái tử là người kế vị, bất luận nghi thức hôn sự hay quá trình cũng phải phiền phức hơn người khác rất nhiều.

Tuy Dận Nhưng xem trọng mỹ sắc, nhưng dung mạo của Thạch thị cũng không tệ, tính tình lại điềm đạm hiền thực, hai người hôn nhân chính trị nhưng tình cảm ngược lại gắn bó keo sơn, trên dưới trong cung có thể thường xuyên nhìn thấy cảnh tượng hai người tay dắt tay tản bộ, dấy lên lòng ghen tị của những hậu phi phòng đơn gối chiếc.

Do lúc trước bị Đại A ca ngáng chân khiến Khang Hy có lòng phòng bị với Sách Ngạch Đồ, dẫn đến khó trách khỏi có khúc mắc với Thái tử, Thái tử vội vàng bồi đắp rạn nứt giữa, dĩ nhiên không còn rảnh mà để ý đến Dận Tự, tất nhiên dẫn đến hân rất nhàn rỗi.

Vào một ngày được xuống lớp sớm, Dận Tự chợt nhớ tới Lương Tần mấy ngày nay thường hay ngán ăn, nên định ra ngoài cung mua ít thức ăn vặt về lấy lòng ngạc nương, thuận đường đi tham quan phủ đệ vừa được Khang Hy ban cho của Tứ A ca Dận Chân.

29. Chương 29: Ngẫu Ngộ

Sau Gia Tĩnh dời Minh, hai bên đường cái tại cổng thành Bắc Kinh ngày càng có nhiều hội quán mọc lên, thuận tiện cho các cử nhân từ các nơi đổ về kinh thành có chỗ để tá túc, đến lúc quân Thanh nhập quan, quan phủ lại đem chợ đèn hoa vốn nằm ở thành đông dời về đây, hơn nữa quy định hí viện, trà viện, kỹ viện đại loại các thứ giải trí mua vui chỉ được phép mở ở ngoại thành, thành ra đường cái tại cổng thành dần dần trở thành nơi náo nhiệt từ đặt quan quý nhân đến người bình thường đều sẵn lòng đến dạo quanh.

Trước đã được Khang Hy cho phép nên Dận Tự giờ muốn xuất cung dễ dàng hơn nhiều, cầm cung bài báo cho Huệ Phi một tiếng, rồi dẫn theo Cao Minh và thị vệ Huệ Thiện, ba người đi.

Những thứ hàng rong ven đường tuy rằng không đáng mấy đồng, nhưng lợi thế ở chỗ mới mẻ thú vị, Dận Tự mua mấy đồng hoa quế cao, lại nhớ tới ngạc nương thích ăn mấy thứ chua chua ngọt ngọt, định tới cửa hàng kẹo mút mua một ít.

Quay đầu lại nhìn thì thấy Cao Minh đang lưu luyến lắng nghe hát hí khúc từ hí viện cách đó không xa truyền tới, không khỏi buồn cười: “Lần này đi ra để mua đồ, phải trở về gấp, lần tới, sẽ dẫn người đi nghe hát.”

Cao Minh tất nhiên vui mừng khôn xiết, Huệ Thiện cũng hơi phấn khởi, hai người đều mang tâm tính thiếu niên, đương nhiên thích náo nhiệt, trái lại Dận Tự năm nay vừa sang tuổi mười một thì hành sự nói năng thiếu một phần hoạt bát, cẩn thận thì có thừa, trong mắt mọi người quả thật có vẻ hơi kỳ quái.

Ba người đang nói chuyện, bất thành linh phía sau truyền đến một trận tiếng ngựa hí, tiếp sau là tiếng động có người đang cố ghìm cương ngựa, bọn họ quay đầu lại nhìn, hóa ra là có xe ngựa đâm người, người bị

đám là một lão già, ngã ngồi trên mặt đất, có vẻ như bị hoảng sợ, bên cạnh có một người trẻ tuổi đang định nâng lão dậy.

“Không có mắt à, hay cố ý đến muốn lừa tiền hả, rõ ràng xe ngựa đi không nhanh, lão còn ráng đâm vào!”
Phu xe lớn tiếng dần mặt.

Cao Minh và Huệ Thiện đều có chút tức giận, thậm chí Huệ Thiện còn định xắn tay áo xông qua dạy cho tên phu xe kia một bài học, Dận Tự vội can hấn lại.

Tại mảnh đất Bắc Kinh này, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, tùy tiện đâm phải một người không chừng chính là thân thích của vương phủ nào đó, tuy Dận Tự không sợ nhưng cũng không muốn sinh thêm phiền toái, hơn nữa đúng là có chút lưu manh vô lại, làm bộ đi đâm ngã, thực tế chẳng qua là vì lừa chút tiền tài.

“Gia?”

“Để xem sao đã.”

Hai ông cháu này không giống hạng người lừa đảo, người trẻ tuổi thấy thế đã định chửi, trái lại lão già giữ chặt hần lặc đầu.

“Chuyện gì đấy?” Một tiểu cô nương nhảy ra từ trong xe ngựa, độ mười tuổi, một thân trang phục Mãn Thanh đỏ rực, tướng mạo xinh xắn hoạt bát.

Nàng vừa xuất hiện, phu xe cũng theo xuống, nơm nớp lo sợ: “Cách cách, hai người này.”

Hai chữ Cách cách vừa lọt vào tai, hai ông cháu bèn biết đây là người họ không thể dây vào, ở tại kinh thành này phàm là người Bát Kỳ đi lại đường như đã so với người khác cao hơn một bậc, càng miễn bàn tiểu cô nương này thoạt nhìn có vẻ xuất thân từ gia đình đại hộ.

Dận Tự bên đây cũng nhìn chăm chú tiểu cô nương này, không dời mắt lấy nửa giây.

Cao Minh và Huệ Thiện chỉ tưởng rằng chủ tử của mình xuân tâm nảy mầm ưng ý người ta, Huệ Thiện không câu nệ tiểu tiết, mở miệng cười đùa: “Gia thích tiểu cô nương kia phải không, nhân dịp làm quen biết đâu có thể thành thanh mai trúc mã, tình cảm tuổi thơ hồn nhiên.”

Giọng hần không nhỏ, ngay cả đối phương cũng có thể nghe thấy, tiểu cô nương quay đầu qua nhìn, hung hăng trừng mắt liếc bọn họ, xong từ tay áo lấy ra một túi ngân lượng nhỏ, quăng cho hai ông cháu.

“Này, mặc kệ có phải là ta đụng trúng hai người hay không, tiền này cứ xem như bồi thường, cầm đi chữa bệnh áp kinh đi!”

Giọng nói trong trẻo, rất dễ nghe, nhưng trong ngôn từ mang máng mang theo cảm giác cao cao tại thượng, ngược lại rất phù hợp với thân phận của nàng.

Dận Tự thầm cười khổ, nàng vẫn luôn như vậy, mạnh miệng mềm lòng, rõ ràng để người ta được lợi, lại vẫn loại khẩu khí cứ như bản thân ý thể hiếp người, hiển nhiên không được lòng mọi người.

Không đợi hai ông cháu kia trả lời, nàng đã xoay người lên xe ngựa.

Phu xe “Hey!” một tiếng, tiếp tục đánh xe đi.

Lúc đi ngang qua bọn họ, màn xe được vén lên, lộ ra gương mặt trong sáng xinh đẹp của tiểu cô nương, nàng hung hăng liếc xéo ba người họ, quăng lại một câu.

“Đồ háo sắc không biết xấu hổ!”

Huệ Thiện và Cao Minh bị mắng đến đó người, đợi xe ngựa đi xa rồi Huệ Thiện mới than thở: “Tình tính chua ngoa thật, lớn lên ai mà dám lấy!”

Dận Tự ngược lại có vẻ buồn bã, hần vốn đã nghĩ ra vô số biện pháp hay để có thể vào khoảnh khắc giáp mặt lưu lại ấn tượng tồi tệ nhất trong nàng, để ngày sau bọn họ cũng không thể nào quên nhau.

Nhưng khi chuyện xảy đến trước mắt, lại không tài nào làm được.

Chỉ cần nhìn thấy dung mạo quen thuộc kia, hẳn lại không cách nào kiềm được nhớ tới đủ chuyện của kiếp trước.

Không ai hiểu rõ nàng hơn Dận Tự, điêu ngoa đánh đá, nhanh mồm nhanh miệng, rõ ràng sinh ra trong gia đình vương hầu, lại cứ hy vọng có thể một đời một kiếp chỉ hai người sánh đôi, dù sau này gả cho hắn, cũng không chịu sửa đổi bản tính, kiên quyết không cho hắn nạp thiếp.

Đối với nàng, không phải Dận Tự chưa từng oán hận. Nàng xuất thân cao quý, khinh thường xuất thân của Lương Tần, quan hệ mẹ chồng nàng dâu của hai người không hề tốt, nàng kể cả tiến cung thỉnh an mẹ chồng cũng không lấy làm vui vẻ.

Cũng do thân phận của nàng có thể mang đến lợi ích chính trị cho mình nên Dận Tự không thể không nhượng bộ mà thỏa hiệp. Nàng bảo không được nạp thiếp, thì không nạp thiếp, nàng bảo không muốn tiến cung, thì lời ngon tiếng ngọt khuyên giải, oán hận tích lũy dần dần qua ngày tháng. Nên vào lúc Hoàng a mã nổi giận, nói nàng ganh ghét chuyên sủng, kiên quyết ban cho hắn hai tiểu thiếp, nhìn thấy nàng vì đau lòng mà gương mặt nhăn nhó, trong lòng đương nhiên hả hê không gì sánh bằng.

Thường nói rằng trẻ là phu thê già là bạn, mãi cho đến trước khi chết, nghe tin nàng mất, lại nhớ lại những chuyện trong mấy năm qua, hẳn mới dần dần hiểu ra, là bản thân đã làm sai trước, mới có thể dẫn tới nhiều chuyện đáng tiếc về sau như vậy.

Nếu không phải do hắn tham thân phận của nàng, trăm phương nghìn kế cầu xin chỉ hôn, nàng cũng sẽ chịu thiệt thòi mà gả cho hắn, kéo nàng vào trong vòng xoáy tranh đấu này.

Nếu không phải do bản thân vọng tưởng thứ không nên lấy, nàng cũng sẽ không phải cùng hắn chịu khổ, còn bị liên lụy mà chết.

Với thân phận của nàng, vốn có thể lấy một người chồng tốt hơn, trải qua một cuộc sống hạnh phúc hơn.

Giờ đây có thể làm lại lần nữa, đương nhiên là quá tuyệt vời, Dận Tự dù thế nào cũng không muốn bắt nàng lại phải gả cho mình nữa, như vậy đối với cả hai mà nói đều là kết quả tốt đẹp nhất.

Vừa nghĩ tới kiếp này hai người có lẽ sẽ như người xa lạ, chẳng liên can gì tới nhau, Dận Tự không khỏi bật cười, cảm thấy buồn cười, trong lòng lại âm ỷ chút gì đấy nặng trĩu.

“Chúng ta đi thôi.” Hắn nói rồi xoay người đi về hướng ngược lại của chiếc xe ngựa.

Cao Minh và Huệ Thiện ngơ ngác nhìn nhau, nhanh chóng đuổi theo.

Bên trong xe ngựa, Dục Tú càng nghĩ càng ảm ức, cảm thấy bản thân không nên dễ dàng bỏ qua cho đám người dám nói lời đùa giỡn mình vậy chứ, lại vén màn xe nhìn về đằng sau, ở trên đường kẻ đến người đi, ầm ĩ om sòm, nhưng không cách nào nhìn thấy bóng dáng của ba người kia.

30. Chương 30: Chấn Động

Tục ngữ nói “Kỳ nhân đa lễ”¹, những lễ nghi này biểu hiện trong hôn sự, nhất là hôn sự của Hoàng tử, thì càng rườm rà hơn.

[1: Kỳ nhân đa lễ – người Bát Kỳ nhiều lễ nghĩa]

Khang Hy hạ chỉ ban phủ đệ cho Tứ A ca, là phủ của nội quan giám thời nhà Minh, sau khi sửa chữa đổi mới hoàn toàn, trong phủ trái lại nhìn như rộng rãi phong thái hơn xưa, cả hậu hoa viên cây cỏ non nước cũng vô cùng mới lạ đáng yêu, hiện tại hạ nhân trong phủ đang rất tất bật, giăng đèn kết hoa khắp nơi, cũng là vì nghênh đón nữ chủ nhân.

Tiếng pháo và tiếng chiêng trống âm trời, Dận Tự đứng giữa đám đông, nhìn kiệu hoa phía xa xa được khiêng đến gần, trong khi Dận Chân mặc măng bào² đeo lụa đỏ đứng ở đấy, dù trên mặt thiếu mất vẻ vui mừng, nhưng bị vây bên trong màu đỏ tươi khiến y trở nên nổi bật hơn, như cũng nhiễm chút vui sướng nhàn nhạt.

[2: măng bào – lễ phục của quan lại nhà Thanh]

Kiệu hoa lắc lư lắc lư đi đến cổng, Tô Bồi Thịnh vội gọi người đốt pháo, bà mới xoay người nhấc màn kiệu lên, đỡ tân nương tử đang ôm bảo bình bước ra.

Dận Chân cầm cung tiễn, bắn ba mũi về phía kiệu hoa, bà mới vội cười cất giọng hô lên: “Mũi tên thứ nhất hướng phía đông, tân nhân bước trên kim long, mũi tên thứ hai hướng phía tây, phối thành một đôi hảo phu thê, mũi tên thứ ba hướng trước kiệu, sau kiệu, trái kiệu, phải kiệu, bắn vào thì tránh khỏi tật bệnh, con cháu đầy đàn đời đời phú quý.”

Dận Tự đứng bên nghe hết, không khỏi cười thành tiếng.

Bọn họ vốn đã sinh ra trong gia đình thiên hoàng quý tộc, tứ ca ngày sau đăng cơ, không phải đúng là con cháu ngàn đời phú quý sao, mà nào chỉ phú quý, phải nói là quý đến không nói nên lời ấy chứ.

“Bát đệ đang cười gì vậy?” Ngũ A ca Dận Kỳ nghe thấy tiếng cười của hắn, quay đầu qua.

“Không có gì, đệ là cười lời nói của bà mới rất ‘ý nghĩa’.”

Dận Kỳ cười nói lại: “Vây chừng hai năm nữa tới phiên đệ thành thân, lại có thể nghe thêm một lần rồi.”

Hai người bên đây nói đùa với nhau, bên kia Dận Chân hạ cung xuống, liếc mắt nhìn qua bọn họ, xong cùng tân nương tử Ô Lạt Na Lạp thị đồng loạt bước vào.

Khang Hy và Thái hậu đều ở trong cung, ngày sau thành thân mới tiến cung thỉnh an, hôm nay đại hôn, lại là Thái tử đích thân tới thay mặt Khang Hy chủ trì.

Thái tử Dận Nhưng thân vận trường bào hoàng sắc thêu ngũ long, cổ miện có chín chuỗi bạch châu, anh kết bằng tơ đỏ, ngọc bội cát tường, khí thế chiếu rọi, cướp đi tất cả ánh sáng tại nơi đó, ngay cả đôi tân nhân cũng không chói mắt như vậy, có lẽ Đại A ca cũng lường trước được tình cảnh này, tìm một cái cơ tránh đi, không tham dự đại hôn của đệ đệ mình.

[3: cổ miện – mũ đội trong lễ phục cung đình

4: anh – chuỗi hạt mà trong phim mấy ông vua hay Thái tử thường đeo]

Dận Nhưng lấy thánh chỉ ra tuyên đọc, lại thay mặt Khang Hy nhận quỳ lạy kính rượu của hai người Dận Chân, nói qua lại mấy câu xong thì đứng dậy hồi cung phục chỉ ngay.

Thái tử vừa đi, khung cảnh lập tức sinh động không ít, khánh khứa vốn còn nề nang dần dần hào hứng hơn, uống rượu kính trà, bàn của nữ quyến cũng vô cùng náo nhiệt.

Dận Chân là tân lang quân, mà lúc này y vẫn còn trẻ chưa có điệu bộ gương mặt lạnh tanh nghiêm trang của ngày sau, nên bị chúng huynh đệ chuốc không ít rượu, mắt thấy y bước chân đã hơi loạng choạng mà mọi người vẫn còn muốn nâng ly lên cạn, Dận Tự vội vàng ngăn cản giúp y.

“Chư vị, hôm nay là ngày đại hỉ của tứ ca, dù sao cũng không thể chuốc huynh ấy say đến không biết đường động phòng chứ nhỉ?”

Dận Tự tuy tuổi còn nhỏ, vẫn không thể gạt bỏ thân phận Hoàng a ca của hắn, mọi người nghe thấy lời của hắn thì hơi kiêng dè, Tam A ca Dận Chỉ bên cạnh lại cười nói: “Bát đệ, vậy là không đúng rồi, ngày đại hỉ mới phải uống nhiều, bây giờ không say, còn đợi bao giờ, đệ đừng cản mà, không thì đệ hãy thay mặt tứ đệ uống đi!”

Thấy Tam A ca dẫn đầu chuốc rượu, những người khác nào còn gì gọi là khách khí, một ly tiếp một ly, bắt đầu nói liên không dứt.

Dận Tự hết cách, đành phải lui qua một bên.

Bên kia Dận Đường và Dận Nga đã chạy tới, giật nhẹ góc áo của hắn, nhỏ giọng nói: “Bát ca, chúng ta đi nháo động phòng đi.”

Ta một người hơn bốn mươi tuổi, đi nháo động phòng cái quái gì nữa hả trời?

Dận Tự dở khóc dở cười, nói: “Các đệ cứ đi đi, đừng đùa quá trớn.” Cẩn thận tứ ca ghi thù mai sau cho mấy đứa lãnh đủ đấy.

Dận Đường cực kỳ hào hứng đồng ý, xoay người bỏ chạy, cũng không biết có nghe theo không nữa.

Bên kia Tứ A ca thể đơn lực bạc, bị chuốc không ít, ánh mắt đã hơi mơ màng, còn có mấy phần lí trí, Tam A ca Dận Chỉ còn đang tiếp tục mời rượu, Dận Tự thấy tình thế không ổn, kéo Dận Nga đang định chạy theo Dận Đường, thầm thì bên tai nó mấy câu.

Dận Nga không hiểu đầu đuôi gì gật gật đầu, sau đó chạy đến cổng, hướng về phía trong nhà hô to một tiếng: “Thái tử điện hạ giá lâm ——”

Mọi người giật mình, không hiểu sao Thái tử chân trước vừa mới đi, chân sau đã vòng lại, vội sửa sang chỉnh tề chuẩn bị quý xuống nghênh tiếp.

Nhân thời cơ đám người Tam A ca lo nhìn qua hướng cửa, Dận Tự lôi Dận Chân đi mất.

Đợi mọi người phản ứng lại thì hai người đã rời khỏi đại sảnh, ở đây toàn là Vương gia bối lạc có tên có tuổi, không tiện đuổi theo làm mất thân phận, những người trẻ hơn thì có phần không kiêng dè, nhưng lại bị Ngũ A ca và Thất A ca đã được Dận Tự dặn trước chặn đường.

Hai vị A ca dù tuổi có nhỏ nhưng nói sao cũng là Hoàng tử, mọi người không tiện lộn xộn tiếp, chỉ đành hậm hực quanh về đại sảnh uống rượu.

Dận Chân tuy chỉ lớn hơn Dận Tự ba tuổi, nhưng thực tế trọng lượng lại không hề nhẹ, lôi con ma men còn nặng hơn mình quả thật rất trầy trật, Dận Tự không thể không kéo tay đối phương khoác lên vai mình được, rồi vòng qua dưới nách y nửa dìu nửa kéo đi.

Từ đại sảnh tới tân phòng phải đi qua một hành lang gấp khúc, không biết tại sao lại vắng vẻ không thấy đến một hạ nhân, kể cả muốn tìm người đỡ phụ mà tìm khắp cũng không thấy.

Dận Tự cười khở, lầm bầm: “Tứ ca, huynh xem hại đệ cực khổ thể này, sau này huynh nhất định phải báo đáp đệ đấy, chỉ mong đừng đem đệ giam lỏng sau tường cao thì đệ đã đốt trầm hương rồi.”

Dận Chân vẫn còn vài phần thần trí, nghe thấy hấn đang lầm bầm lâu bầu, liền trả lời: “Bát, bát đệ, huynh muốn nói cho đệ biết, một chuyện bí mật!”

Dận Tự chỉ xem như y đang nói nhảm khi say, thờ ơ cho qua: “Bí mật gì?”

Dận Chân dừng bước, nghiêm túc nói: “Đệ nhất định, không thể nói lại với bất kỳ ai đấy.”

Dận Tự dở khóc dở cười, chỉ đành phải trả lời: “Đệ không nói, tứ ca huynh nói xong thì mau đi vào động phòng đi, tứ tẩu còn đang đợi huynh đấy.”

Hắn chỉ nghĩ là giúp đối phương mau chóng đạt được mục đích thì xong xuôi rồi, nào ngờ thân thể bỗng nhiên bị một lực lớn ghì lên thân cột, rồi lại bị ôm chặt lấy.

“Bát đệ.” Dận Chân ôm hấn, cầm kê trên vai hấn, cắn tới nỗi Dận Tự thấy đau luôn.

“Tứ ca?” Dận Tự vỗ vỗ lưng đối phương, chỉ cảm thấy hơi thở nóng hổi mang theo mùi rượu nồng nặc đang phả bên tai mình, cả lỗ tai cũng bị xông đến nóng bừng cả lên.

“Đệ biết không.” Dận Chân đột nhiên nở nụ cười xán lạn, cùng vẻ lãnh đạm ngày thường khác xa một trời một vực.

“Huynh thích đệ, Dận Tự.”

Dận Tự ngây ngẩn.

Đối phương vẫn đang tiếp tục nói: “Huynh thích đệ, à ừm, cái loại cảm giác thích này, chính là, nắc, rất thích, không phải thích như với Đông ngạc nương, là một loại thích khác nha.”

Dận Tự bị vô số cái thích của y quay vòng vòng đến choáng váng, càng biết rằng tứ ca đã quá say, tuy rằng nhìn y thì khó mà cảm thấy được vẻ say rượu, cảm giác hơi thú vị, nhưng không thể đem y quảng ở đây mặc kệ y tiếp tục say sưa.

Nên thuận miệng trả lời: “À vâng, thích, thích, đệ cũng thích.”

“Đệ cũng thích.?” Dận Chân ôm hân càng chặt hơn không chịu buông tay, “Huynh biết đệ cũng thích mà!”

“Nào, để tứ ca hôn cái.”

Dứt lời liền cúi đầu, ịn một nụ hôn lên môi hân.

Môi Dận Chân bị rượu thấm đến mềm mại ấm áp, dính trên môi Dận Tự, giống như một ngọn lửa phút chốc cháy lan ra đồng cỏ.

Từ phía xa xa tiếng chiêng trống và huyền não lơ mờ truyền đến, lại càng tô đậm thêm nét yên tĩnh nơi đây.

Đối phương vụng về thử vươn lưỡi, chậm rãi lướt một vòng theo hình dáng đôi môi của hân.

Sau đó mỉm cười. “Bát đệ, đệ có biết cách hôn một nữ nhân không?”

Ngay lúc này Dận Tự đang rơi vào trạng thái đại não hoàn toàn ngừng hoạt động, dù hân có từng trải qua nhiều chuyện hơn thế này thì cũng chưa từng có khoảnh khắc nào chấn động hơn thế này cả.

Rõ ràng là phải đẩy y ra, lại để người này ôm chặt lấy, chút xíu giây dựa cũng không.

Dận Chân có lẽ cũng không phải đang đợi câu trả lời của hân, hỏi xong thoáng ngừng lại rồi tiếp tục: “Trước đại hôn, Hoàng a mã đã phái cung nữ đến dạy huynh, huynh đã hiểu hết rồi, để tứ ca dạy đệ.”

Không đợi hân trả lời, môi lại phủ lên.

Lần xâm nhập này mang theo hơi hướm cuồng phong bạo táp, Dận Chân mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy người mình đang hôn giống như người mà bản thân mong nhớ ngày đêm, trong lòng vui sướng, càng dồn sức hơn, không chịu buông hân ra.

Đầu lưỡi đẩy vào khoang miệng, hòa quyện cùng mùi rượu thơm ngào ngạt, y mút lấy đầu lưỡi mềm mại ấm áp của đối phương, trần trọc đùa giỡn, từ phút bắt đầu ngây ngô, đến sa vào cảnh đẹp.

Dận Chân uống rượu nên trên người tỏa nhiệt, giống như xuyên qua tầng tầng lớp lớp xiêm y truyền đến trên người hân, nồng cháy mà ấm muối, may mà thân thể này của Dận Tự còn chưa đủ tuổi để có thể kích thích nhiều dục vọng hơn, nhưng cũng bị y làm cho thở dốc không ngừng.

Dưới hiên đỏ mái xanh, một người đỏ thắm, một người trắng bạc, hai người như ấu long thân mật quấn chặt lấy nhau, hết sức chói mắt.

Hôn xong, ai kia thân thể cứng ngắc từ hồi nào, ngã ra như phỗng.

Người khởi xướng thì lại cảm thấy mỹ mãn buông hân ra, lão đảo bước đi về phía cuối hành lang.

31. Chương 31: Trốn Tránh

Nền đỏ soi sáng, long phượng trình tường.

Ô Lạt Na Lạp thị cúi thấp đầu, miết quả táo cầm trong tay, bên tai nghe thấy tiếng của Cửu A ca Thập A ca từ phía cửa vọng đến đang đùa dăng với bà mỗi ma ma cho nháo động phòng, môi mím chặt, nhưng chỉ riêng những đốt ngón tay trở nên trắng bệch là để lộ sự căng thẳng trong lòng nàng.

Mười ba tuổi đã được gả vào hoàng gia, đối lại là ai, cũng sẽ không thể làm tốt hơn nàng cả.

Tâm tình hiện giờ của nàng, cùng tân nương tử trong thiên hạ không khác gì nhau, thấp thỏm mà bất an.

Còn phảng phất có chút mất mát.

Ô Lạt Na Lạp thị biết, từ khoảnh khắc bị chỉ hôn, trừ khi chết già, bằng không thì nàng phải cùng một nam nhân khác trói chặt với nhau cả đời.

Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

[nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể]

Người nam nhân tên Dận Chân.

Ca ca của Dận Tự.

Nàng đôi lần thăm thử dài trong im lặng.

Không biết qua bao lâu, tiếng ồn ào ngoài cửa dần dần biến mất, kết, cửa bị đẩy ra, Dận Chân vịn cửa đi vào, bước chân có hơi phù phiếm, đầu óc thì đã rối tinh rối mù, nhưng do thói quen giữ bình tĩnh từ xưa đến nay nên bề ngoài thoạt nhìn vẫn còn mấy phần tỉnh táo.

Ô Lạt Na Lạp thị nghe tiếng mở cửa và tiếng bước chân, tim bỗng đập mạnh, lại không thấy người bước qua, không khỏi nhấc khăn che mặt nhìn qua.

Nhìn thấy rồi thì không khỏi dở khóc dở cười.

Phu quân của nàng, đường đường là Hoàng a ca mà đang ngồi xụi lơ trên mặt đất úp sấp mặt trên ghế ngủ say sưa.

Bà mối và ma ma cũng vội vàng theo phép chạy vào, nhìn thấy tình cảnh này, cũng không khỏi lú lười.

“Vây, vậy . . .”

Hai người hòa nhau đỡ Dận Chân lại giường, Ô Lạt Na Lạp thị nhân tiện nói: “Được rồi, các người lui xuống đi.”

“Phúc tấn, còn lễ hợp cần nữa . . .”

“Ta biết rồi.”

Nghe trong giọng Ô Lạt Na Lạp thị phảng phất chút lạnh nhạt, bà mối và ma ma nhìn nhau rồi cùng hành lễ lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, một người trong đó thần chí mơ màng.

Ô Lạt Na Lạp thị khe khẽ thở dài, đi lại bàn, rót hai ly rượu, bưng tới đầu giường.

Bản thân cầm một ly, nắm tay Dận Chân lên nhét ly còn lại vào, đan hai tay vào nhau giao bôi, uống rượu trong ly xong thì vịn tay Dận Chân giúp y uống ly kia.

Xong rồi nhẹ giọng nói: “Gia, ta làm thế này cũng xem như đã xong lễ hợp cần rồi.”

Dận Chân hiển nhiên không trả lời nàng, y dường như cảm thấy hơi nóng, đưa tay cởi nút áo của mình, lật người lại rồi ngủ tiếp.

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn sườn mặt của y, nét mặt trở nên dịu dàng.

Người này về sau sẽ là trượng phu của nàng.

Trời của nàng, đất của nàng.

Tình cảm ngày trước, bây giờ phải xếp gọn lại hết tất cả, từ nay về sau, chôn chặt dưới đáy lòng, tốt nhất sẽ không bao giờ phải xóc lên nữa.

Hãy để nàng an phận làm một phúc tấn nhu mì hiền thực.

Lúc Dận Chân tỉnh lại đã hơn nửa đêm, trông thấy Ô Lạt Na Lạp thị dựa vào đầu giường, sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại.

Y dù có trưởng thành sớm thế nào đi nữa thì vẫn chỉ mới mười ba tuổi.

Trong lúc còn bỡ ngỡ, lại phải cùng một thiếu nữ cùng tuổi, không quen biết, cùng nhau vượt qua ngày tháng sau này.

Vốn một người ngủ một giường, nay bên gối có thêm một người.

Cảm nhận này, quá lạ mà không được tự nhiên.

Càng quái lạ hơn là, nhìn gương mặt say ngủ và hai gò má ửng đỏ của Ô Lạt Na Lạp thị, vậy mà y lại đột nhiên nhớ tới Dận Tự.

Nhớ tới dường như mình đã từng ôm chặt lấy hắn, hơi thở hỗn loạn, cả người khô nóng.

Cảm giác này, giống như mộng lại không phải mộng, giống như tỉnh lại không phải tỉnh.

Dận Chân nghĩ nhất định là mình điên rồi.

Hôm sau đại hôn, hai người liền tiến cung thỉnh an.

Đầu tiên là đi gặp Thái hậu, sau đó là Khang Hy, rồi tới Đức Phi.

Thái hậu và Khang Hy đều rất vui vẻ, Đức Phi thì vẫn cái vẻ đăm đăm như cũ, mặc dù nhi tử đại hôn, cũng không hề biểu hiện vui sướng là mấy, mà cả Ô Lạt Na Lạp thị cũng có thể nhìn ra sự bất thường giữa hai mẫu tử.

Ra khỏi Vĩnh Hòa Cung, hai người đụng phải Thập Tứ A ca Dận Trinh đang được nhũ mẫu nắm tay dẫn tới gặp Đức Phi.

Dận Trinh vốn đang cười đùa hoạt bát nhưng đến trước mặt ca ca cùng mẹ của mình thì liền có vẻ hơi sợ sệt, lại mang theo chút tò mò ngó ngó Ô Lạt Na Lạp thị.

Dận Chân đối mặt với người đệ đệ này, cũng giống vậy, không có gì đáng nói, Ô Lạt Na Lạp thị nhìn gương mặt sa sầm của y dường như còn lạnh hơn so với trước đây một ít.

Đáy lòng không khỏi thầm cười khở, ngạc nhiên nói nhất nhập cung môn thâm tự hải, lời nói này không sai chút nào, mới hơn nửa ngày mà nàng đã nhìn ra không ít manh mối.

[nhất nhập cung môn thâm tự hải: vào cửa cung sâu như biển, vào rồi không thể ra, nguyên văn là “Nhất nhập hầu môn thâm tự hải, tổng thử tiêu lang thị lộ nha”]

“Nàng đi về trước đi.” Dận Chân nói với nàng, biểu tình mặc dù đăm đăm, nhưng ngữ khí lại rất ôn hòa.

Nàng gật đầu. “Vâng gia về sớm nha.”

Vốn là một câu nói bình thường, nhưng ra khỏi miệng lại giống như đang hỏi thúc chồng mình về nhà, Ô Lạt Na Lạp thị kịp thời phản ứng lại, mặt hơi ửng đỏ.

Dận Chân dường như cũng không phát hiện, chỉ vội vàng gật đầu rồi xoay người đi ngay.

Y tới viện A ca, tiểu thái giám nói cho y biết, Bát A ca đã đi thỉnh an Lương Tần.

Dận Chân vội vàng đuổi theo tới chỗ Lương Tần, Lương Tần lại nói, Dận Tự vừa mới đi xong, có lẽ là đến thư phòng.

Y lại chạy đến thư phòng kiểm người, nhưng nơi đó vắng tanh, không có đến nửa bóng người.

Dận Chân bấy giờ mới phản ứng lại được, hóa ra là Dận Tự đang trốn tránh mình.

Nhưng tại sao phải trốn chứ?

Ta nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, nên trong lòng cảm thấy một chút theo tức giận, quyết định dứt khoát đứng ở chỗ của Dận Tự ôm cây đợi thỏ.

Qua gần hai canh giờ, chờ đến nỗi y lật gần hết quyển sách trên tay, Dận Tự cuối cùng cũng về.

Dận Tự chân trước vừa bước vào viện, liền thấy người đang ngồi sau cánh cửa mở rộng, muốn lùi chân về thì đã không kịp, chỉ đành giương miệng cười chào hỏi: “Tứ ca đến đây à, tẩu tẩu đâu?”

Dận Chân nhìn hắn, điềm nhiên nói: “Đệ vào đây.”

Kiếp trước hắn ít khi tiếp xúc với tứ ca, cũng không biết y chỉ mới chừng ấy tuổi mà đã có khí thế như vậy, Dận Tự rên thầm, cam chịu đi vào.

Dận Chân cho lui hết mọi người, đồng thời sai bọn họ đóng cửa lại, lúc này mới lạnh lùng nói: “Đệ đang trốn huynh?”

Dận Tự cười đáp: “Tứ ca nói đi đâu vậy, đệ trốn huynh làm gì chứ?”

“Phải hay không phải, tự đệ hiểu hơn ai hết.” Dận Chân dõi theo hắn, nhíu mày. “Có phải đã xảy ra chuyện gì không, Thái tử tìm đệ kiếm chuyện? Hay là đại ca . . .”

“Không có chuyện đó, tứ ca đừng đoán mò, đệ thật sự không trốn huynh mà.” Dận Tự thở dài.

Mình thật sự là đang trốn y.

Chuyện ngày hôm đó ở hành lang gấp khúc, y say rượu nên đã quên, mình lại không tài nào quên được.

Có lẽ y là nổi hứng bất tử, hoặc là nhớ tới phúc tấn y sắp thành thân, nhưng xảy ra chính là đã xảy ra, Dận Tự đã từng nghĩ ra vô số lý do để bào chữa cho y, lại không thể gạt bỏ một màn ngày hôm đó lúc nào cũng hiện hữu trong đầu mình.

Triều Thanh không cho phép quan viên đi kỹ viện, bãi bỏ giáo phường, thậm chí ngay cả nữ đán ca kịch cũng cấm, thay vào đó là đào háo nam giả nữ, luyện đồng nam phong hiển nhiên cũng dấy lên từ đấy, đến cả đường đường là Thái tử điện hạ cũng không ngoại lệ. Dận Tự biết có một số quan viên thậm chí nuôi nam nhân làm ngoại thất, kiếp trước có người không biết sự lợi hại của Bát Phúc tấn, còn tưởng rằng nữ quyến trong quý phủ của hắn ít ỏi là vì Dận Tự thích nam sắc, tặng cho hắn không ít tiểu quan, sau đó đương nhiên cũng bị Bát Phúc tấn đuổi ra khỏi nhà, nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, bản thân vậy mà cũng có ngày sẽ bị người khác nhắm thăm nữ nhân.

[giống như thiếp nhưng được rước vào cửa]

Sau ngày hôm đó, Dận Tự đặc biệt dành nửa ngày để soi gương, nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra chút xíu khí chất mềm mại đáng yêu, kiếp trước đã từng gặp qua luyện đồng tướng công, hoàn toàn không có nửa phần giống nhau.

Vì thế chỉ có thể giải thích rằng, là do tứ ca quả thật nhắm mình thành tứ tẩu, nhưng tại sao tên mà y gọi lại là Dận Tự, bèn cũng xem như y uống say nên hồ ngôn loạn ngữ.

Dận Tự tự đưa ra lời giải thích cho khúc chuyện bất ngờ kia, trong lòng lại vẫn luôn có chút cảm giác kỳ quái, loại cảm giác này khiến hắn không nhận được mà phải trốn Dận Chân, sợ y còn nhớ rõ chuyện ngày hôm đó, làm cả hai xấu hổ với nhau.

Hiện tại thấy y không hề nhắc đến chuyện ngày hôm đó, thần thái dường như cũng không giống đang giả bộ, Dận Tự liền biết y đã hoàn toàn quên rồi.

Tảng đá trong lòng thoáng buông rơi, nhưng mặt khác lại dấy lên một cảm giác không tên mờ nhạt, kể cả chính hắn cũng không cách nào giải thích.

Dận Chân nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của hắn, càng tin rằng nguyên nhân là vì Thái tử, y biết người bát đệ này luôn luôn giấu giếm tâm sự, cũng không nói nhiều, chỉ có ở trước mặt y mới chịu nói thêm đôi ba câu, hiện tại muốn nói lại thôi, tất nhiên kỳ lạ.

Nghĩ một lúc, liền khẩn thiết nói: “Tiểu Bát, hiện tại tứ ca cũng đã lập phủ đệ, sau này nếu đệ ở trong cung không như ý, thì thường xuyên chạy tới chỗ huynh, hai ngày nữa để huynh bảo tứ tẩu làm ít món, đệ tới phủ dùng bữa đi.”

Dận Tự trong tiềm thức đã định kiếm cớ từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ thành khẩn trên gương mặt y, không khỏi cười đáp: “Vậy cũng được, đang muốn ném thử tay nghề của tứ tẩu.”

32. Chương 32: Hứa Hẹn

Hai ngày sau, lúc Dận Chân đang ngồi trong thư phòng đọc sách, chợt nghe quan gia đến báo, Bát A ca Dận Tự đến.

Trong lòng kiềm không được vui sướng, y đích thân đến tiền viện đón người, kết quả không phải chỉ thấy mỗi Dận Tự, còn có hai người đi theo sau hắn.

Sắc mặt của Tứ A ca Dận Chân nhất thời tối đi hơn nửa.

Dận Chân thấy y hình như không ưng, cười khổ nói: “Lúc xuất cung không cẩn thận bị hai đứa nó bắt gặp, quần lầy đê nhất quyết không buông đòi dẫn chúng đi theo.”

Cửu A ca Dận Đường và Thập A ca Dận Nga cười tí tởn: “Tứ ca!”

Huynh đệ của trượng phu đến, Tứ Phúc Tấn đương nhiên phải đích thân xuống bếp.

Tuy rằng không phải đích thân động tay làm thức ăn, nhưng cần đứng cạnh để chỉ huy giám sát, hơn nữa ngày, không hề dễ chịu chút nào.

Nhưng Ô Lạt Na Lạp thị không hề cảm thấy vất vả, từ khi thành thân tới nay, nàng chưa từng nhìn thấy có lúc nào trượng phu hào hứng như bây giờ, lại thêm người tới là Dận Tự, từ tận đáy lòng, thật ra bản thân cũng rất vui.

Dận Đường và Dận Nga mới hơn tám tuổi, sao chịu được cảnh ngồi yên một chỗ, thấy hai người Dận Chân và Dận Tự cứ ngồi lì tại chỗ nói chuyện với nhau cả buổi, đã sớm chịu hết nổi chạy vào trong vườn chơi đùa.

A ca chưa tới tuổi trưởng thành không được cho phép thì không thể tự tiện xuất cung, Dận Tự nhận được đãi ngộ đặc biệt của Khang Hy, bọn Dận Đường cũng không có, giờ có thể tới quý phủ của tứ ca chơi một chuyến, cũng đủ mừng rỡ không kiềm lòng được, cho nên tất cả mọi thứ như cá bơi trong nước, hoa trồng trong chậu bên trong phủ đệ Tứ A ca, không cái nào lọt khỏi độc thủ của chúng, sức càn quét của hai người, so với Cát Nhĩ Đan cướp đoạt biên cương còn sạch sẽ hơn.

Dận Chân thấy Dận Tự đến chơi, đương nhiên hết sức hào hứng, nên dù có kèm theo hai cái đuôi phiền phức thì cũng hiếm khi dễ chịu mà phớt lờ.

“Huynh không ở trong cung, Thái tử không đến tìm đệ gây phiền phức không?” Dận Chân quan sát sắc mặt của hắn, thấy không hề có chỗ nào bất ổn, mới hơi hơi yên lòng.

Dận Tự cười nói: “Từ sau khi Sách Ngạch Đồ và Minh Châu bị Hoàng a mã bãi miễn tư cách tham gia nghị sự, song phương đồng thời chấm dứt chiến tranh, phía Thái tử hiện tại rất yên ắng, mỗi ngày đọc sách cùng Trương thái phó, hoặc giúp Hoàng a mã xử lý chính sự, không còn tới tìm đệ nữa. Nhưng dạo gần đây Đại A ca lại hay ở chỗ của Huệ Phi nương nương, đệ đi thỉnh an, thể nào thì cũng chạm mặt huynh ấy.”

Dận Chân nhướng mày, đang định hỏi rõ ràng hơn, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Y có hơi bất mãn: “Ai?”

Giọng của Ô Lạt Na Lạp thị từ ngoài cửa vọng vào, ôn hòa như mặt hồ thu.

“Gia, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, đừng mãi tán gẫu nữa, tiếp mời gia và bát đệ ra dùng bữa.”

Từ ngày Ô Lạt Na Lạp thị được gả vào phủ, nàng luôn lo toan mọi chuyện trên dưới trong nhà gọn gàng ổn thỏa, giúp Dận Chân có thể chuyên tâm làm việc của mình, cho nên dù Dận Chân không yêu nàng nhưng vẫn giữ thái độ tôn trọng với nàng.

“Xem đấy, ta lôi kéo đệ nói chuyện suốt, Tiểu Bát đói bụng chưa, đi, đi ăn thôi.” Dận Chân mỉm cười.

Dận Tự sờ sờ bụng, nói: “Trước lúc tới đây, đệ đã cố ý cả điểm tâm cũng ăn ít lại, cũng chỉ vì tới chỗ tứ ca huynh ăn một bữa no nê đấy.”

Dận Chân liếc hắn một cách khinh bỉ, nhưng đồng thời tràn đầy cưng chiều.

Dận Chân và Dận Tự có một điểm chung, đó chính là đều thích ăn những món thanh đạm.

Vậy thì dễ làm rồi, hai đĩa chay, hai đĩa tôm cá, hai đĩa rau trộn, một đĩa mặn, bưng để lên bàn, dù không bì kịp sự muôn màu muôn vẻ như trong hoàng cung nhưng lại hơn về phần tinh xảo lung linh, thanh đạm ngon miệng, khiến người ta chỉ muốn gắp luôn tay.

Dận Đường và Dận Nga thì đã sớm không chịu nổi nữa, vừa nhào vào là gấp ăn ngay, Dận Tự lớn hơn chúng hai tuổi, thì lại nhã nhặn, nhai kỹ nuốt chậm.

Ô Lạt Na Lạp thị nhìn dáng vẻ thong thả ung dung của hắn, không khỏi dò hỏi: “Bát đệ, là do thức ăn không hợp khẩu vị sao, để tẩu sai người làm thêm hai món khác?” trong nhà nàng cũng có hai ấu đệ, tuổi

xấp xỉ với Dân Tự, tuy rằng lúc dùng bữa cũng được dạy phải tuân thủ quy tắc, nhưng cũng không thận trọng đến nỗi giống như một lão già thế kia.

Dân Tự còn chưa kịp mở miệng thì Dân Chân đã giành trước: “Nàng đừng để ý đến đệ ấy, bộ dáng khi ăn của đệ ấy là vậy đó, y như trâu già kéo xe.”

Mặc dù trong lời nói mang theo chút giễu cợt, nhưng lại có vẻ rất thân thiết, Ô Lạt Na Lạp thị chưa từng nghe Dân Chân nói chuyện với ai bằng giọng điệu như vậy, dù với Đức Phi hay chính đệ đệ cùng mẹ – Thập Tứ A ca cũng chưa từng.

Dân Tự cũng cười nói: “Đúng vậy, tứ tẩu, tẩu mau ăn đi, đệ xưa nay có thói quen ăn uống chậm chạp, tứ ca đã không ít lần than phiền, vẫn không bỏ được.”

Dân Chân cười mắng cho một câu: “Còn mặt mũi nói nữa à!”

Dân Tự chỉ cười đáp lại, cúi đầu ăn tiếp.

Cơm nước xong xuôi, đặt bàn cờ dưới cây bồ đào trong sân, Dân Chân lôi kéo Dân Tự đánh cờ.

Kỳ nghệ và thư pháp của Dân Tự ở kiếp trước dở tệ như nhau, nhưng thư pháp còn có thể dựa vào siêng năng khổ luyện đăng tiến bộ, nhưng kỹ thuật đánh cờ lại hơn phân nửa là nhờ vào thiên phú.

Nói là đánh cờ, thật ra cũng chỉ là ngồi bồi chuyện, Dân Tự vừa ăn no xong, nhìn con cờ đen đen trắng trắng trên bàn cờ, bên tai vang lên tiếng Dân Chân trò chuyện, đầu óc bắt đầu mơ màng.

Dân Chân nhìn hần tay chống cằm, gật gà gật gù, trong lòng sinh ra bảy phần hứng thú trêu ghẹo, ba phần thương yêu, cũng không đánh thức hần mà cứ ngồi vậy nhìn, khoe miệng bất giác khe nhếch lên.

Thấp thoáng dưới tán cây, những vệt nắng nghiêng nghiêng rơi lên gương mặt hần, làn da trắng nõn như sứ được phủ lên một tầng ánh sáng vàng nhạt, khiến cho khuôn mặt đó càng trở lên rạng rỡ hơn, nếu lỗ nhìn lâu, sẽ không thể cầm nổi mình muốn vươn tay chạm vào khuôn mặt đó.

Ngón tay vừa mới chạm vào mặt hần thì thành linh ngoài cửa viện vang lên một tiếng hét to: “Tứ ca bát ca!”

Dân Chân giật bắn, vốn trong lòng mang theo chột dạ, bị tiếng hét này làm tim thiếu điều ngưng đập.

Dân Tự vốn đang lim dim, cũng đột ngột mở mắt, thấy tay của Dân Tự đang lơ lửng giữa không trung, không khỏi nghi ngờ gọi: “Tứ ca?”

Dân Chân mặt không đổi sắc, thuận thế vỗ vỗ bả vai hần: “Ồ đây dính bụi.”

“À.” Dân Tự không nghi ngờ y, chợt nhớ tới chuyện mình đang ngủ gà ngủ gật, đỏ mặt. “Tứ ca, đệ vừa mơ màng?”

“Ừm, tới lượt đệ.” Dân Chân giọng điệu thản nhiên, quay đầu về phía Dân Nga đứng ngoài cửa la hét, tiếng nói cứ như từ trong kẽ răng phát ra. “Dân Nga, ban này đệ ồn ào gì vậy hả?”

“. . .” Dân Nga đau đầu, “Tứ ca bát ca, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi đi, ở trong phủ buồn muốn chết, đệ muốn xem tạp kỹ!”

“Đệ ngoan ngoãn ở trong phủ đi, không thì hồi cung.” Gương mặt Dân Chân lạnh lùng. “Đường đường là Hoàng a ca, suốt ngày nghĩ tới chuyện trốn ra ngoài, còn ra thể thống gì nữa!”

Dân Tự rất sợ giọng điệu quá cứng rắn này của Dân Chân, vội tiếp lời một cách hòa nhã: “Dân Nga, dạo gần đây thân thể của Quý phi nương nương không tốt cho lắm, ngoài cung hiểm ác đáng sợ, đệ đừng làm người lo lắng thêm.”

Nhắc tới ngọc nương, Dân Nga trở nên ngoan ngoãn hơn, chỉ bắt mồm “Dạ” một tiếng, liền đi ra ngoài.

Dân Đường đang đứng ở ngoài đợi tin tốt của nó, kết quả thấy Dân Nga ủ rũ cúi đầu đi ra, biết ngay nó đập trúng đinh, không khỏi giận nói: “Đệ vô dụng quá đi, bảo đệ đi xin cũng xin không xong!”

Dân Nga cạch lại: “Huynh có bản lĩnh thì đi đi!”

Dận Chân ở trong đó, Dận Đường cũng không dám giở trò khóc lóc om sòm, lại không cam lòng khó khăn biết bao mới được ra ngoài một chuyến, lại không thể đi dạo phố, liền làm ra dáng vẻ tận tình khuyên bảo: “Thầy Cổ nói làm việc không thể quá cổ hủ, đôi khi cũng phải chú trọng sách lược, sách lược đó, đệ hiểu không hả, tứ ca không cho đi, đệ phải đi xin bát ca chứ, bát ca để mềm lòng, nhất định sẽ cho phép!”

Dận Nga rầu rĩ đáp: “Thì đệ cũng vừa mới xin bát ca đó, nhưng huynh ấy nói thân thể ngạc nường không tốt, không thể để người lo lắng.”

Dận Nga phút chốc ghen hòng, đảo mắt, nói: “Không chúng ta đi xin tứ tẩu?”

Dận Nga bĩu môi: “Tứ ca dữ như vậy, tứ tẩu dám không nghe huynh ấy?”

“Vậy là đệ không biết rồi, ngạc nường nói với huynh, nam nhân là tảng đá, nữ nhân là nước, nam nhân có giống đá hơn thế thì đụng đến nữ nhân, cũng sẽ hóa thành nhiều chỉ nhu.”

“Tại sao gọi là nhiều chỉ nhu?” Dận Nga trên đầu hiện nguyên đồng dấu chấm hỏi.

“ . . . Huynh cũng không biết, nhưng chắc là do ăn được.”

Ô Lạt Na Lạp thị ở trong sảnh nghe quần gia giải thích sổ sách, trước khi hai đứa Dận Đường đến xin nàng thì đã có hạ nhân ở gần đấy nghe thấy đi đến báo với nàng, sau khi Ô Lạt Na Lạp thị nghe xong, thiếu chút nữa cười đến đau bụng, chỉ cảm thấy đúng là cha mẹ sinh con trời sinh tính, cùng là con mà khác nhau một trời một vực, hai huynh đệ này, thật đúng là một đôi dở hơi.

Dận Chân thấy kỳ nghệ của Dận Tự quả thật quá tồi, bèn sai người dọn bàn cờ xuống, đổi ghế may, pha một ấm chè xanh, hai người ngồi cạnh nhau đọc sách.

Dận Chân đang cầm một cuốn tạp ký xem nhập tâm, thời gian bất tri bất giác trôi qua, mới vừa thoát hồn khỏi cuốn sách ngẩng đầu lên thì thấy Dận Tự đang nghiêng đầu dựa trên ghế ngủ, trong tay còn cầm quyển sách, lật chưa tới hai trang.

Y thầm buồn cười, đứng dậy rút quyển sách trong tay đối phương ra, động tác nhẹ nhàng từ tốn, không muốn đánh thức hẳn.

Dường như Dận Tự đang ngủ rất say, không hề động đậy, hơi hé môi, mềm mại mà hồng nhuận.

Vốn Dận Chân định sai người đi lấy tấm thảm đến nhưng thấy cảnh tượng này thì thân thể lại như bị đứng hình.

Từng khung cảnh ký ức lướt qua trong đầu, đều là cảnh tượng khi hai người bên nhau.

Lúc Đông Hoàng hậu chết, hẳn bầu bạn cùng mình suốt cả đêm . . .

Lúc đi thỉnh an Đức Phi, hẳn nắm tay mình, nhắc nhở mình không nên biểu hiện quá xa cách . . .

Lúc bản thân đứng ra cự tuyệt hôn sự ở trước mặt Hoàng a mã, hẳn vội vàng đứng ra giảng hòa . . .

Trong giây phút đó, trái tim bỗng dưng mềm nhũn.

Trong viện rất yên tĩnh, ánh nắng ban trưa rọi vào hai người, xuyên qua tán cây bồ đào rậm rạp, nóng nhưng không cháy da.

Y cúi người, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên đôi môi của người đang say ngủ kia.

Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ. Lời nói của Lạt Ma ngày hôm ấy như còn phảng phất bên tai.

Tứ ca không tin, huynh dốc hết sức, cũng không bảo vệ được đệ cả đời chu toàn.

33. Chương 33: Bôi Nhọ

Mùa hè năm Khang Hy thứ ba mươi bốn, dường như đặc biệt tới sớm hơn thường lệ.

Mới vừa vào tháng 5 chưa được bao lâu, không khí đã bắt đầu trở nên oi bức, làm rất nhiều người phải thay y sam lục mỏng, nhưng dù có vậy thì khi đi ra ngoài dạo một vòng, cả người sẽ lại mồ hôi nhễ nhại như cũ.

Bốn góc Diên Hi Cung đặt băng khối, cửa sổ mở toan, vẫn không cách nào xua tan cơn nóng này.

Nghi Phi vận một thân Kỳ phục màu xanh biển viền hoa sen, nửa nằm nửa ngồi trên giường trúc, phía sau lưng kê một tấm đệm gấm, đang một mối tinh thần uể oải, chợt thấy đại cung nữ Cẩm Tú từ bên ngoài tiến vào, hành lễ nói: “Nương Nương, Dục Tú Cách cách đã đến, đang đợi bên ngoài.”

Nghi Phi lập tức lên tinh thần, ngồi dậy nói: “Mau truyền nó vào.”

Cẩm Tú vâng lời, lại lùi ra ngoài thông truyền.

Lát sau, một thiếu nữ đi theo sau lưng Cẩm Tú, chân mang Kỳ hài, thướt tha sinh động đi vào.

“Tham kiến nương nương.”

“Hài tử này thật là, bày đặt cung cách lễ nghi với ta làm gì, mau qua đây, để ta xem gầy ốm ra sao!” Nghi Phi sáng giọng, ngoắc ngoắc thiếu nữ.

Dục Tú mỉm cười, đi tới, ngồi xuống bên cạnh Nghi Phi, rất tự nhiên dựa vào nàng, biểu tình vô cùng thân thiết. “Cô cô được Hoàng thượng coi trọng, con không tiện mỗi ngày tiến cung sợ lại khiến người thấy phiền.”

Ngoại tổ của Dục Tú, là nhạc phụ nhạc mẫu của An Thân vương, đương nhiên mẫu thân của nàng là Hòa Thạc Cách cách, còn phụ thân của nàng là Quách Lạc La? Trên danh nghĩa cũng xem như là đường ca của Nghi Phi. Chỉ có điều phụ mẫu của Dục Tú mất sớm, nàng được An Thân vương nuôi dưỡng từ thuở bé, thân phận cao quý, rất được sủng ái, cũng do đó đã tạo nên tính cách không sợ trời không sợ đất, mạnh mẽ hướng ngoại của nàng.

“Giỏi cho người cái con bé này, lá gan không nhỏ, còn dám gheo của ta!” Nghi Phi chọc chọc trán nàng, cười mắng, hai người cười đùa trong chốc lát rồi mới vào đề chính.

“Năm ngoái đại tuyển dù bài tử của người được giữ nhưng lại kiếm có tránh chỉ hôn, ta dung túng người, cũng xoa dịu Hoàng thượng dùm người, cố gắng kéo cho người thêm một năm, năm nay không cách nào có thể tránh tiếp nữa.”

Dục Tú nghe vậy chỉ phùng miệng. “Con vẫn chưa tìm được một người vừa lòng, con cháu Bát Kỳ, ai nấy đều quần áo lụa là, mới lớn chút thì trong phủ còn có cả thiếp thất hay a hoàn ẩm giường, con không mong vừa vào cửa đã phải chia xẻ trượng phu!”

Nghi Phi nhìn nàng, lắc đầu. “Những lời đó người nói toang quá như vậy mà không thấy gương mặt người sao! Muốn tìm một người trượng phu không nạp thiếp, không cưới Trắc phúc tấn hoặc Thứ phúc tấn, người thử đi cùng trời cuối đất liệu tìm được mấy người hả, ta đã nói với người rồi, cũng do chuyện năm xưa Tiên đế chỉ sủng ái một mình Hiếu Hiền Hoàng hậu, nên Hoàng thượng rất kiêng vị đối với việc độc chiếm chỉ sủng ái một người, người ở đây ỉ ỏi với ta đôi ba câu thì cũng được, ngàn vạn lần không nên nói những lời này ra ngoài, biết không!”

Dục Tú nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Nghi Phi, vội cười: “Cô cô cứ yên tâm, ta nào phải người không biết phân biệt nặng nhẹ, chỉ là hiện tại nhìn khắp Bát Kỳ, thật sự chưa ai đáng để con chú ý cả.”

Nghi Phi không còn cách nào khác với nàng, chỉ đành cười mắng: “Người cứ nói vậy, người ta không biết còn tưởng rằng người là Cố Luân Công chúa của Hoàng hậu đấy, được rồi, tự người không chọn, bỏ lỡ cơ hội, cũng đừng trách ta cùng Hoàng thượng tìm đại một người cho người, đến lúc đó xem người khóc cũng khóc không ra nước mắt!”

Dục Tú lại chỉ giở trò làm nũng: “Con biết cô cô nhất định xót con mà, lần này bảo con tiến cung là vì có chuyện quan trọng sao?”

Nghi Phi cười như có như không. “Người đừng mong đánh trống lảng, chuyện quan trọng thì cũng là chuyện này thôi, hiện tại có một người phù hợp với yêu cầu của người, còn rất xứng đôi với người nữa.”

Tính tình của Dục Tú không giống nữ tử thông thường, nghe cũng không có lấy chút xiu ngại ngùng nào, chỉ hiểu kỳ hỏi: “Ai?”

“Bát A ca Dận Tự.”

Dục Tú khẽ nhúu đôi mày thanh tú, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Có phải là Bát A ca lớn hơn con hai tuổi không?”

Nghi Phi gật đầu.

Nàng không vui. “Cô cô, con nhớ không lầm ngọc nường của hần không phải xuất thân từ gia đình tội nhân sao, điều này . . .”

Còn chưa dứt lời đã bị Nghi Phi che miệng.

“Nói xằng nói bậy gì đấy! Lời này ai cho người nói?! Đừng quên, ngọc nường nó bây giờ là Lương Tần, luận thân phận, cũng là người mà người phải quỳ xuống hành lễ đấy!” Nghi Phi tuy rằng hơi chua ngoa, nhưng không phải không biết nặng nhẹ, bằng không cũng không có khả năng được Khang Hy sủng ái nhiều năm qua, nay thấy chất nữ mở miệng vô lễ, lập tức quát bảo im ngay.

Dục Tú hiếm khi thấy Nghi Phi nghiêm khắc như vậy, thoáng ghen hờn rồi lại hơi tủi thân: “Là chất nữ lỗ lòi, nhưng con cũng chưa từng gặp Bát A ca, vạn nhất là một người mũi lệch miệng méo . . .” Nói được một nửa cũng tự phác giác điều này không có khả năng, không khỏi lại bật cười.

Nghi Phi thấy bộ dạng vô tâm vô phế của nàng, vừa tức vừa buồn cười. “Người kéo dài thêm một năm bỏ lỡ kỳ chỉ hôn cho tôn thất trong đợt đại tuyển năm ngoái, Hoàng thượng cũng đã chỉ hôn xong cả rồi, với thân phận của người lại không thể hạ mình làm thiệp được, trong các Hoàng a ca, Dận Kỳ, Dận Hữu đều đã thành thân, người còn sót lại mà tuổi tác tương đương với người cũng chỉ có Bát A ca.”

Thấy Dục Tú còn muốn ý kiến, nàng đưa tay cản lại, rồi nói tiếp: “Người hãy nghe ta, con quý nhờ mẹ, nhưng ngược lại cũng là mẹ quý nhờ con, và điển hình chính là ngọc nường của Bát A ca, tuy thân phận không cao, nhưng bản thân nó lại rất được Hoàng thượng coi trọng, nếu như cần mẫn làm việc, tương lai cũng không phải không có cơ hội tiến thêm một bước, ta thấy tuy nó tuổi còn nhỏ, nhưng làm việc dày dạn thận trọng, là một người đáng để phó thác.”

Dận Tự thoáng im lặng, nàng cũng đang đắn đo, suy nghĩ chốc lát rồi thấp giọng nói: “Con còn chưa gặp hần, chẳng biết tướng mạo thế nào . . .”

Nghi Phi mỉm cười, biết chất nữ đã dao động. “Đương nhiên là tuổi trẻ phơi phới, rạng rỡ, nó và biểu ca của người có quan hệ rất tốt, cũng không ít lần tới thỉnh an ta, trách chỉ trách các người tự mình vượt qua nhau, nếu người muốn gặp, bây giờ ta bảo nó ghé qua đây.”

Dục Tú hai gò má ửng đỏ, đôi mắt lại sáng trưng, ôm cánh tay Nghi Phi lắc lắc. “Người ta biết cô cô thương người ta mà.”

Nghi Phi cười cười, gọi người vào, đi mời Bát A ca, một bên cùng chất nữ tiếp tục cười đùa.

Trên thực tế, nàng đã có sẵn dự tính trong lòng.

Về phương diện cưng chiều chất nữ, là muốn tìm một mối lương duyên tốt đẹp cho nàng. Về phương diện khác, đằng mẹ của Bát A ca xuất thân thấp hèn, ở trong cung không chỗ nương tựa, Huệ Phi có nhi tử thân sinh của riêng mình, cũng sẽ không dự tính nhiều về tương lai cho hần, nếu hần muốn tiến thêm một bước, phải tìm được chỗ dựa vững chắc có thể lực trước đã, con đường thông gia, chính là suy xét hay nhất.

Gia tộc Quách Lạc La thị bề thế, không thiếu người làm quan trong triều, nếu cưới Dục Tú với Bát A ca mà nói không thể nghi ngờ chính là cách giúp nâng cao thân phận, mà với nàng, cũng có thể nhân cơ hội này giúp nhi tử nắm giữ một người huynh đệ không gia thế không bối cảnh, qua lần thông gia này, Bát A ca ắt phải bị trói buộc vào Quách Lạc La thị, bất luận tương lai thế nào, vạn sự đều có thể giúp đỡ nhau.

Đây là nhất tiễn song điêu đồng thời cũng là cuộc làm ăn không lỗ, nàng tin tưởng với trí thông minh của Dận Tự, tuyệt đối sẽ không từ chối.

Dận Tự và Dận Chân mới từ ngoài cung trở về, đã lập tức có người tới thông báo, Nghi Phi muốn gặp hần.

Dận Tự hơi bất ngờ, nhìn Dận Chân.

“Huynh đi với đệ, vừa hay không có chuyện gì, xong còn phải đi yết kiến Hoàng a mã, bẩm báo việc ban nãy gặp phải ngoài cung.”

Dận Tự gật đầu. “Tứ ca nói phải.”

Nghi Phi nghe báo Bát A ca đến, lại còn dẫn theo Tứ A ca, hơi do dự một chút nhưng cũng lập tức thoải mái.

Chẳng qua là để chất nữ nhìn thử trước, nếu như cả hai đều ưng ý nhau vậy thì không gì bằng, thêm một Tứ A ca chẳng dính dáng gì cũng không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, liền bảo bọn họ vào.

Dục Tú chỉ thấy hai người từ ngoài cửa bước vào, người lớn hơn thì khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, thân hình cao lớn nho nhã, nhưng có vẻ hơi lạnh lùng, chắc là Tứ A ca, người còn lại . . .

Nàng ngạc nhiên bật thành tiếng, mang theo vài phần cảm xúc tức giận: “Là người?!”

Dận Tự mười bốn tuổi, đứng là phong thái thiếu niên phơi phới, ngũ quan rất giống Lương Tần, xứng được gọi là mi mục như họa, nhưng không hề có nét mỏng manh của nữ tử, trái lại hoàn toàn là vẻ hòa nhã và điềm đạm, một thân trắng thuần, càng thể hiện rõ phong thái thanh cao tự tại.

Chẳng qua là Dục Tú vừa nhìn thấy, lập tức nhận ra ngay hẳn chính là một trong ba tên háo sắc mấy hôm trước gặp phải trên đường.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ tới đường đường là một Hoàng a ca, vậy mà bắt chước theo mấy tên ăn chơi trác táng chọc ghẹo nữ tử ngay trên đường. Nàng cực kỳ khó chịu trong lòng nhưng ngoài mặt lại e ngại Nghi Phi, không nói gì.

“Sao vậy, hai đứa đã quen nhau trước rồi sao?” Nghi Phi thấy phản ứng của nàng, ngạc nhiên hỏi.

Dận Tự vừa thoáng nhìn thấy nàng cũng hơi sững sốt, lập tức phản ứng lại, cùng Dận Chân hành lễ, mới cười thưa: “Từ lâu đã nghe nói Nghi Phi nương nương có một vị Cách cách thân thích, diện mạo xinh đẹp đoan trang, khí chất bất phàm, nghĩ vậy chắc là vị trước mắt này.”

Nghi Phi nghe hẳn khen ngợi Dục Tú, trong lòng thoáng mừng, “Thật khéo quá, bộ xương già này của bốn cung không đủ sức dẫn nó ra ngoài dạo chơi, Bát A ca tuổi tác xấp xỉ Dục Tú, vậy đành nhờ đi thay ta một chuyến, dẫn nàng ra Ngự Hoa Viên đi dạo một lát.”

Nhìn mặt Nghi Phi, Dục Tú không tiện phản bác, đợi tới lúc hai người đi ra khỏi Diên Hi Cung, nàng lập tức nghĩ kế thoát thân.

Nàng không biết mình và Dận Tự chính là không hẹn mà cùng nghĩ như vậy.

Đối với vị Phúc tấn đã từng chung sống hơn hai mươi năm, bên nhau trong hoạn nạn, Dận Tự không thể nói không có tình cảm, nhưng cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ kiếp trước, nếu không có nàng thì mình sẽ có thể toại nguyện hạ thấp mình sống bình yên qua ngày, còn nàng cũng không đến nỗi vì mình mà khổ, mang trên lưng tiếng người phụ nữ ghen tuông.

Nếu phải giống như đời trước dây dưa không rõ, chi bằng phân rõ ranh giới ngay từ đầu, như vậy đều tốt cho cả hai.

Nghĩ vậy, Dận Tự quyết tâm tiến về con đường bồi họ hình tượng của mình.

”Đã nghe danh tiếng của An Thân vương từ lâu, chỉ tiếc ta tuổi còn quá nhỏ, không thể theo ngài đánh đông dẹp bắc, hôm nay nhìn thấy Dục Tú Cách cách, mới biết phong thái tài hoa của Cách cách đúng là có một không hai ở kinh thành, kiệt xuất trong thiên hạ.” Dận Tự cười nói, trên mặt hiện hữu cảm mến.

Thuận thế gior tay, dường như muốn kéo tay nàng, đầu tay vừa chạm vào tay áo đã bị đối phương phản ứng nhanh nhẹn rút về.

Chưa đựng.

Nàng ghét nhất hạng người gì đương nhiên Dận Tự rõ ràng hơn ai hết.

Đơn giản chính là hạng quý háo sắc trắng trợn như mình bây giờ.

Bát A ca này quả nhiên là đồ vô dụng, còn không bằng hai tên biểu ca không nên thân nhà mình nữa. Dục Tú cúi đầu, mặt vẫn thờ ơ nghĩ.

Nếu muốn khiến hấn mất đi hứng thú với mình, không bằng cũng hành động khiến hấn chán ghét.

Dục Tú vén tóc, ngẩng đầu, mỉm cười một cách tự nhiên. “Bát A ca thấy phong cách ăn mặc này của ta có đẹp không?”

Thấy Dận Tự gật đầu, nàng hờn dỗi: “Hôm qua nương nương sai người bảo ta hôm nay tiến cung, hại người ta từ giờ dần đã dậy rửa mặt trang điểm, trên mặt đánh ba lớp phấn mới tạm hài lòng, nếu biết hôm nay có thể gặp gỡ Tứ gia và Bát gia, người ta nhất định phải đánh đủ năm lớp rồi!”

Dận Tự trong lòng đã thầm cười đến nỗi quần bao tử, trên mặt vẫn phải trưng ra nét mặt thất vọng để phù hợp hoàn cảnh, đúng là quá thử thách ý chí hấn mà.

Chỉ là hấn bên đây nghĩ hết mọi biện pháp để thay đổi số phận hai người, nhưng lại quên mất người đang đứng bên cạnh.

Giờ phút này biểu tình trên gương mặt Tứ A ca Dận Chân có phần quỷ dị.

Đệ đệ nho nhã lễ độ của mình từ khi nào thì nôn nóng lấy lòng nữ nhân đến cả nói năng cũng lộn xộn như vậy, lẽ nào hấn thật sự có thiện cảm với Quách Lạc La thị này đến vậy?

Ba lớp phấn . . . Chỉ sợ ngay cả cô nương đầu bảng của phố Bát Đại cũng chưa từng đánh dày như vậy.

Y nhìn thiếu nữ trước mắt, càng nhìn càng không vừa mắt, càng nhìn càng nuốt không trôi, không được.

Nghi Phi mong giả chất nữ của mình cho Tiểu Bát à? Không có cửa đâu!

Đường đường là Hoàng a ca, tuyệt đối không thể cưới nữ nhân như vậy được.

Ba người ba suy nghĩ khác nhau, nhưng lại vì cùng một mục đích, chính là cố gắng hết sức phá hỏng ý đồ của Nghi Phi.

Tuy rằng khác nhau về thủ đoạn nhưng cũng có thể nói là trăm sông đổ về một biển, kết quả đương nhiên là ai nấy hài lòng.

Dục Tú tiếp tục qua loa hai ba câu cho có lệ rồi lập tức tìm cớ chuồn trước.

Trên mặt Dận Tự biểu lộ tiếc nuối sâu sắc, ba lần bốn lượt giữ lại, nhưng chỉ làm cho bước đi của nàng càng nhanh hơn.

Tiến bước vị Cách cách này xong, chỉ còn lại hai người Dận Chân Dận Tự, xoay người đi về hướng Dưỡng Tâm Điện.

“Tiểu Bát, đệ thích nàng ta?” Dận Chân đột nhiên lên tiếng.

Dận Tự cười hỏi lại: “Tứ ca nghĩ đệ thích nàng sao?”

Không phải sao ban nãy ngươi thất lễ vậy chứ. Dận Chân nghĩ thầm, không lên tiếng, biểu tình vẫn lãnh đạm như cũ nhưng chân lại bước đi nhanh hơn trước.

“Sao tứ ca lại giận?” Dận Tự cũng nhanh chóng đuổi theo, sóng vai với y, khẽ giật giật tay áo của hấn cười nói: “Tứ ca thật sự cho rằng ban nãy đệ quá lỗ mãng sao? Đệ muốn cắt đứt suy tính trong lòng Nghi Phi nương nương, đương nhiên phải làm hành động khiến vị Cách cách kia chán ghét rồi.”

Dận Chân thoáng ngó người, dừng bước: “Ban nãy không phải do đệ thích nàng ta, mới có cử chỉ thất thường thế sao?”

Dận Tự bật cười, dí dỏm nói: “Đương nhiên không phải, người đệ thích nhất chính là ngọc nương, thứ hai đương nhiên là tứ ca, chỉ sợ không có chỗ cho người khác, đều phải xếp hàng đằng sau.”

Dận Chân vốn còn đang vì bản thân quá nóng nảy mà thầm ảo não, cho đến khi nghe thấy câu sau, tưởng chừng như bắt được vàng, ngoài mặt lại vẫn giả như đang điềm tĩnh.

“Đệ không thích thì nói với Hoàng a mã là được rồi, sau này không nên làm hồng hình tượng bản thân như vậy nữa, làm những chuyện thế kia rất mất phong độ.”

Dận Tự đã hiểu rõ tính khí của vị tứ ca này từ sớm, tuy rằng lúc này y vẫn mang khuôn mặt nghiêm túc nhưng suy nghĩ trong lòng tuyệt đối không phải như vậy, không khỏi buồn cười nhưng cũng không nói ra, chỉ gật đầu đồng ý.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, vừa tới cửa Dưỡng Tâm Điện đã thấy Đại A ca đang đứng ngoài điện, biểu tình khó lường, không biết đang nghĩ gì.

“Đại ca!”

Dận Đề nghe tiếng gọi quay đầu qua, thấy hai đứa đệ đệ, khẽ mỉm cười, nói: “Đến đây à.”

Chỉ chốc lát sau, Lương Cửu Công từ trong đi ra, nói triệu kiến ba người Dận Đề Dận Chân Dận Tự.

Dận Đề vén vạt áo đi vào trước, hai người Dận Chân theo sau, vào tới hậu điện đầu tiên là quỳ xuống thỉnh an Khang Hy.

Khang Hy ngồi dựa vào đệm, không chuyển mắt khỏi tấu chương, điềm nhiên nói: “Đứng lên.”

Đại A ca vội vàng mở miệng: “Hoàng a mã . . .”

Khang Hy giơ tay chặn đứng, cầm tấu chương trong tay đưa cho Lương Cửu Công, ý bảo lão đưa cho ba người kia chuyển nhau đọc.

“Các con cũng không còn nhỏ, quyển tấu chương này, cùng xem qua thử đi.”

Đại A ca lần này đến, vốn là muốn nói chuyện xuất chinh Cát Nhĩ Đan, từ năm Khang Hy thứ hai mươi chín để Cát Nhĩ Đan may mắn trốn thoát, mấy năm qua hấn tự mình bồi dưỡng, dần dần khôi phục được thực lực, mỗi khi nghe tin biên thùy bị cướp bóc, quấy nhiễu nơi đóng quân của quân Thanh, khiến người khác ngày càng thêm phiền muộn, có điều trong quyển tấu chương này của Khang Hy hoàn toàn không đề cập đến vấn đề đó.

Nội dung trên tấu chương vừa lọt vào mắt, Đại A ca há hốc mồm, buộc lòng phải nuốt xuống những lời định nói ra.

Đợi ba người chuyển nhau đọc xong, Khang Hy mới mở miệng nói: “Thuận Thiên Phủ Doãn thượng tấu, kết sinh nhai của người Bát Kỳ sống trong kinh đang rơi vào tình trạng túng quẫn, mười người hết sáu bảy người thậm chí phải vay lãi cao để sống qua ngày, lãi sinh lãi, còn không biết sao, hừ . . . Trẫm cũng không hay Bát Kỳ đã đến nông nổi này!”

Dận Chân Dận Tự hai người nhìn nhau, Dận Chân tiến lên trước một bước, cung kính nói: “Khởi bẩm Hoàng a mã, mới đây nhi thần và bát đệ xuất cung một chuyến, cũng gặp phải những chuyện tương tự, đang định hồi cung bẩm báo với Hoàng a mã.”

“Nói.”

“Một người Bát Kỳ nghiện bài bạc thành thói, trong nhà lại không có bất kỳ khoản thu nào, gã đem tất cả những thứ có thể bán được trong nhà ra bán hết, kết quả vẫn không đủ gán nợ, lúc con và bát đệ đi ngang qua, gã đang định đem nữ nhi ra gán nợ, ở trên đường lôi kéo đánh nhau với thê tử.” Dận Chân giản lược nói qua một lần.

Y lại tiếp: “Nhi thần cho rằng, đầu tiên là do người Bát Kỳ này bản tính bất lương, nhưng truy cứu căn nguyên, cũng do con cháu Bát Kỳ, ngoại trừ tòng quân hoặc làm quan, không việc mưu sinh, cả ngày vô công rồi nghề, cứ thế mãi, chắc chắn sẽ gây họa.”

Khang Hy không tỏ rõ ý kiến mà chỉ hỏi lại. “Vậy theo ý của con thì thế nào?”

Dận Chân và Dận Tự, từ lúc đi trên đường đã thảo luận với nhau không ít, giờ thấy Khang Hy hỏi, lập tức trả lời: “Nhi thần và bát đệ đã thương lượng qua, nghĩ vấn đề này có phần nan giải, nguyên nhân người Bát Kỳ không có công việc mưu sinh cũng do gia pháp tổ tông, không được kinh thương, không được đi nơi khác, bằng không sẽ xem như đào Kỳ, cũng do đó con đường mưu sinh của người Bát Kỳ bị cắt đứt hết.

Nên nhi thần cho rằng, không bằng đồng thời thực hiện, một mặt xét tình hình mà tăng lương lương thực phát hàng tháng, đồng thời mở rộng phạm vi trong giới hạn, cho phép bọn họ kinh thương, đương nhiên, mở rộng thế nào, còn cần phải cân nhắc kỹ càng.”

Trong phòng hoàn toàn bị bao trùm bởi bầu không khí im lặng, Đại A ca cúi đầu không nói, nhưng trong lòng thầm cười khẩy: không ngờ người lại dám nói rõ ràng rành mạch đến thế, kể sinh nhai của Bát Kỳ khó khăn vốn tồn tại đã lâu, từ những năm đầu Khang Hy đã dần dần manh nha. Một mặt do nhân khẩu Bát Kỳ tăng nhanh, cung không đủ cầu, có tăng lương thực hàng tháng cũng không đủ ăn, mặt khác hào môn đại hộ của các Kỳ, có ai không ít thì nhiều một người kiêm mấy mẫu đất, dư đã mở mấy hiệu cầm đồ, trói buộc những người Bát Kỳ khác, nếu muốn cải thiện kể sinh nhai cho tầng lớp Bát Kỳ hạ đẳng thì phải gây thiệt hại lợi ích một số người, loại chuyện phí sức mà không được hồi đáp này, ai ăn no rửng mỡ mới đi làm.

Nhưng những lời này hẳn không thể nói ra miệng, do quan hệ của Huệ Phi và Dận Tự, mà Dận Tự lại rất gần gũi với Dận Chân, đó cũng là lý do hai người này đều là đối tượng Đại A ca muốn lôi kéo, trước mắt nếu làm tốt chuyện này, chưa chắc đã được công trạng, còn làm không xong, sẽ bị trách móc, đều không ổn.

Nghĩ vậy, hẳn đánh tan bầu không khí im lặng: “Hoàng a mã, lời vừa rồi của tứ đệ, giúp nhi thần đột nhiên nhớ tới có một người đáng để chọn, Thuần Thiên Phủ Doãn —— Thi Thế Luân.”

Khang Hy nhăn mày. “Hửm?”

Đại A ca cười nói: “Tấu chương là do hần thượng tấu, chắc hẳn đã có phương án thỏa đáng, hơn nữa người này dụng chuyện cũng không ngại khó khăn, vừa nhanh trí, không phải chính là lựa chọn tốt nhất sao.”

Dận Tự đương nhiên biết Đại A ca tại sao nhiệt tình đề cử Thi Thế Luân như vậy, không khỏi thầm buồn cười, nhưng chỉ ngoan ngoãn cùng Dận Chân đứng nghiêm một bên, giả vờ câm điếc.

Khang Hy suy đi nghĩ lại, đang định mở miệng, Lương Cửu Công lại vội vàng từ ngoài chạy vào, trong tay đang cầm một quyển tấu chương, bùm một tiếng, quỳ xuống.

“Hoàng thượng, Sơn Tây sáu trăm dặm cấp báo!”

Khang Hy không kịp hỏi nhiều, nhận lấy vừa liếc mắt cái sắc mặt thoáng chốc mây đen bao phủ.

“Huyện Hồng Động, Lâm Phần, Phủ Bình Dương, Sơn Tây gặp động đất, thương vong vô số, Tuần phủ Sơn Tây Cát Nhĩ Đồ xin triều đình cứu trợ thiên tai.”

Một câu ngắn gọn, lại khiến cho tất cả những người có mặt trong lòng lập tức nặng nề.

34. Chương 34: Hiểu Lâm

Khang Hy thật sự thấy đau đầu không thôi, chuyện này chưa xong chuyện khác đã tới.

Cát Nhĩ Đan liên tục quấy nhiễu Tây Bắc, hiện quân Thanh đang vào lúc nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi thời cơ điều binh bắc tiến thì Thi Thế Luân lại thượng tấu đề cập đến vấn đề kể sinh nhai của người Bát Kỳ ngày càng khó khăn, đây cũng là một vấn đề cấp bách hiện thời, giờ thì hay rồi, nhà đột còn nửa đêm gặp mưa, bên này còn chưa tìm được lối thoát, bên kia Sơn Tây gặp động đất, thương vong vô số.

Trong Tây Noãn Các không ít người đang đứng, hầu như đều đứng ngồi không yên, nhưng không một ai dám phát ra tiếng động.

“Dận Đề.” Khang Hy chỉ đích danh, giọng nói không chút nhịp điệu.

“Hồi Hoàng a mã, theo nhi thần thấy, việc cấp tốc hiện nay là cần phái khâm sai triều đình đi thăm dò trước, dân chúng gặp nạn, không biết kho lương liệu có đủ không, có gian thương nào nhân cơ hội tăng giá, có quan lại gian xảo nào mưu lợi bất chính từ đó không, những điều này đều cần khâm sai đại thần hồi báo.”

Khang Hy ừ một tiếng. “Vậy theo con thấy, phái ai đi thì hợp?”

“ . . .” Đại A ca hơi ngập ngừng, “Nhi thần cho rằng Lý Quang Địa thích hợp đảm nhiệm.”

Lý Quang Địa là tiến sĩ năm Khang Hy thứ chín, sau làm một mạch lên tới Lại bộ Thượng thư, năm Khang Hy thứ hai mươi tám bị đồng liêu vu cáo, nói ông bán đứng bằng hữu, vả lại hơn vạn người họ Lý có lòng không phục với triều đình, bị cách chức thành Thông chính sứ.

Lý Quang Địa có chiến tích cao ngất, năng lực đương nhiên không thể nghi ngờ, đồng thời cũng là loại người khéo léo, có thể nói rất khôn khéo là đằng khác, vào giữa lúc đảng của Sách Ngạch Đồ và Minh Châu đấu đá, không chỉ không bị liên lụy mà còn có thể mọi việc suông sẻ, người như vậy phải đi thăm dò tình hình thiên tai, đương nhiên không còn gì bằng.

Khang Hy trầm tư trong giây lát, lắc đầu: “Lý Quang Địa trầm có việc khác cần dùng, Mã Tề.”

“Có nô tài.”

“Người lập tức khoái mã tới Phủ Bình Dương, kiểm tra tình hình thay trầm, có chuyện gì, lập tức tám trăm dặm cấp báo.”

Mã Tề vén vạt áo quỳ xuống: “Tuân lệnh.”

Dận Tự trong lòng khê động, quỳ xuống nói: “Nhi thần muốn xin Hoàng a mã, cho phép nhi thần đi theo Mã Tề.”

Dận Chân nheo mắt.

Trong phòng mọi người đồng loạt nhìn về phía Dận Tự.

Khang Hy khê nhượng mày. “Tại sao?”

“Nhi thần nghe nói tình hình thiên tai ở Sơn Tây rất nghiêm trọng, muốn đi theo Mã Tề đại nhân thăm dò dân tình, cũng nhân đó học hỏi.”

Lời nói của Nghi Phi ở trước mặt của Khang Hy cũng khá có trọng lượng, nhưng nếu trong chuyến đi này hần có những biểu hiện tốt, thì trong tương lai nếu Khang Hy có chỉ hôn thì hần cũng có thể dễ dàng từ chối hơn, và có thể chủ động hơn trong chuyện quyết định hôn sự của bản thân. Bằng không, với tình trạng không chức không công gì của hần hiện nay, nếu như Nghi Phi có thể lay động Khang Hy đồng ý chỉ hôn, thì hần cũng chỉ đành ngoan ngoãn chấp nhận mà thôi.

Khang Hy gật đầu, trong mắt mang theo ý cười. “Hiếm khi có dịp con có lòng cầu tiến, được, vậy cho con đi theo Mã Tề, trên đường xảy ra chuyện gì hãy cùng nhau thương lượng, Mã Tề có kinh nghiệm, hãy lắng nghe ý kiến của hần.”

Dận Chân siết chặt nắm tay, rồi nhẹ nhàng thả ra.

Khang Hy bóp trán. “Cứ vậy trước đã, giải tán hết đi, Dận Chân, vụ kết sinh nhai của Bát Kỳ, con và Dận Đề thương lượng với nhau, xong thì trình một bản điều trần lên đây.”

Khang Hy thấy mọi người đều đã lui ra, chỉ mình Dận Tự vẫn đứng yên tại chỗ, lấy làm ngạc nhiên.

“Còn việc gì sao?”

Dận Tự cúi đầu nói: “Nhi tử có một yêu cầu quá đáng, khẩn cầu hi vọng Hoàng a mã đồng ý.”

“Nói thử xem nào.” Đối với nhi tử có tướng mạo hao hao Lương Tần, nho nhã điềm đạm, Khang Hy vẫn rất yêu thương.

“Nhi tử sắp tới tuổi chỉ hôn, hi vọng tìm được một Đích phúc tấn hợp ý.” Dận Tự cúi đầu nói, dường như có chút ngượng ngùng.

Khang Hy mỉm cười, không hề tức giận, lời Dận Tự làm ông nhớ đến cảnh tượng thành thân thời trẻ của mình và Hoàng hậu Hách Xá Lý.

Năm ấy do Thái hoàng Thái hậu chỉ hôn, mã pháp của Hoàng hậu là Tác Ni — một trong bốn đại thần phù chính, ông còn lo lắng rằng nàng là một khó lòng chung sống hòa hợp, kết quả phu thê hai người lại cầm sắt hòa minh, đặc biệt đầm thắm, chỉ tiếc Hách Xá Lý mất sớm, đến nay điều đó đã thành vết thương lòng của ông.

[Mã pháp: ông nội]

Nghĩ vậy, giọng Khang Hy cũng trở nên nhẹ nhàng. “Việc này chờ con từ Sơn Tây về hẳn nói, trong khoảng thời gian này, trăm sẽ không chỉ người cho con.”

Mặt Dận Tự lộ rõ vui mừng, biết Khang Hy đồng ý, vội vàng quỳ xuống nói: “Tạ ơn Hoàng a mã.”

Rời khỏi Đường Tâm Điện, lập tức nhìn thấy Dận Chân còn đang đứng bên ngoài, dường như đang đợi hẳn.

Dận Tự mỉm cười, lên tiếng trước: “Tứ ca đợi đệ?”

Sắc mặt Dận Chân có phần nghiêm khắc, đợi hẳn đến gần rồi chỉ nói một câu “Theo huynh”.

Hai người đi thẳng tới một nơi vắng vẻ trống trải trong Ngự Hoa Viên, mới dừng bước.

“Tại sao đệ muốn đi Sơn Tây?”

Đệ có biết đây không phải là đặc phái tốt lành gì?

Dận Tự cười nói: “Đệ thấy Hoàng a mã lòng nóng như lửa đốt, mong có thể ra chút sức lực ít ỏi của mình, hướng hồ năm nay đệ cũng đã mười lăm, cũng nên có việc gì để làm.”

Không tiện mở miệng nói ra nguyên nhân thật sự, hẳn rất sợ vị tứ ca nghiêm khắc quy tắc này trách hẳn không công tư phân minh, cả việc xin được phái đi công sự cũng do có mục đích riêng, nên tìm một lý do đường hoàng.

Dận Chân nhìn hẳn, trái tim từng chút từng chút chùng xuống.

“Thôi được rồi, đệ đã lớn, đủ lòng đủ cánh, huynh không quản được đệ, đệ ứng sao, thì tự thu xếp ổn thỏa vậy đi.”

Y nói xong, xoay người bước đi.

Có thể Dận Tự cũng không biết Cát Nhĩ Đồ Tuần phủ Sơn Tây là người của Thái tử, chẳng qua là ham chơi muốn đi ra ngoài, cũng có thể hẳn đi là vì lấy lòng Thái tử, bất luận thế nào, chỉ cần hẳn thẳng thắn nói ra, mình nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp hẳn.

Nhưng tại sao hẳn không chịu nói thật?

Nếu không phải có mưu đồ khác, người từ trước đến nay lười nhác ngại việc như hẳn sao lại có vụ chủ động xin nhận trách nhiệm đi Sơn Tây chứ?

Dận Chân chỉ cảm thấy ba phần tức giận, sáu phần thương tâm, còn có, một phần bất đắc dĩ, toàn bộ xộc thẳng lên tâm trí y.

Đệ đệ làm bạn từ nhỏ đến lớn, chưa bao lâu đã bắt đầu học nói dối y.

Dận Tự hoàn toàn không ngờ tới đối phương lại nóng giận đến vậy, sững sờ trong chốc lát mới phản ứng lại.

“Tứ ca!”

Đương nhiên người nọ không quay đầu lại.

Hẳn không khỏi cười khổ.

Tính tình của tứ ca hỉ nộ vô thường, hẳn biết, chỉ là không ngờ lại chỉ vì một câu nói mà giận đến nước này.

Đột nhiên từ tận sâu dưới đáy lòng man mác dâng lên cảm giác chịu thua.

Từ khi sống lại đến nay, hẳn như đang bước đi trên một lớp băng mỏng, cẩn thận từng li từng tí, kết quả, vậy mà không địch lại một câu nói.

Dận Tự bỗng dừng cảm giác tất cả những gì mình làm, dường như toàn bộ lại quay về điểm xuất phát.

Thôi đi.

Hẳn lẳng lặng đứng tại chỗ, cũng không đuổi theo.

Dận Chân đi được một đoạn, không nghe thấy tiếng bước chân vang lên đằng sau, không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khoảng trống, lại không có ai đuổi theo.

Lúc này cơn giận dâng trào, nhất thời nói không lựa lời, hấn giận rồi sao?

Vốn không nghĩ tới sẽ kích động như vậy, nhưng lời đã đến cửa miệng không nói không cam tâm, dù là ở trước mặt Đức Phi y cũng chưa từng có lúc thiếu kiềm chế như vậy.

Dận Chân thở dài.

Cũng tốt.

Đợi hai ba ngày nữa bản thân bình tĩnh lại hãy đi gặp hấn vậy.

35. Chương 35: Đến Nơi

Hành trình đi Sơn Tây, cấp tốc, cấp bách.

Sáng sớm hôm sau, Dận Tự thu dọn qua loa vài thứ, chào từ biệt Khang Hy và Lương Tần, mang theo Cao Minh và Huệ Thiện, đi tìm Mã Tề.

Mã Tề đã đứng đợi sẵn ngoài cửa cung, cũng dẫn theo hai người.

“Bát A ca, chúng ta lên đường thôi, đại sự thế này, càng nhanh càng tốt.” Mã Tề năm nay bốn mươi ba, đang vào độ tuổi sức khỏe dồi dào, hấn là nhi tử của danh thần khai triều Mã Tư Hàn, cũng là thần tử Khang Hy khá nể trọng.

Dận Tự gật đầu, lên ngựa.

Mặc dù trình độ cưỡi ngựa bắn cung của hấn không phải xuất sắc nhất trong chúng A ca, nhưng nhờ khổ luyện, cũng không đến nỗi mất mặt, Mã Tề và hai người của hấn phóng ngựa chạy chậm chậm, mới chớp mắt đã vào tới nội thành của Tử Cẩm Thành.

Đi ngang qua phủ đệ của Tứ A ca, hấn lại giảm tốc độ, nhìn về phía đại môn đang đóng chặt.

“Bát A ca?” Mã Tề thấy hấn không đuổi theo, không khỏi quay đầu lại hỏi.

“Ta đi nói lời từ giả với tứ ca.” Dận Tự xuống ngựa, đi tới cửa, nhắc khoen cửa gỗ hai cái.

Người mở cửa là tiểu tư của phủ Tứ gia, Dận Tự là khách quen của quý phủ, đương nhiên gã nhận ra, vội vàng khom người chào.

“Bát gia cát tường, sao ngài đến sớm vậy, mời ngài vào, tiểu nhân lập tức đi bẩm báo với gia!”

“Đợi đã!” Dận Tự gọi gã lại, ngập ngừng, dường như khe khẽ thở dài, nói: “Đừng đi, ta phải đi ngay, người quay vào báo cho gia của người biết một tiếng là được rồi.”

Tiểu tư sững sốt, lại thấy hấn liếc mắt trông về phía viện của chủ tử mình ở xa xa, xoay người bước đi.

“Ui, Bát gia . . .”

Gã đứng ở cửa, nhìn theo Dận Tự lên ngựa, quát roi dứt khoát rời đi, lắc đầu đóng cửa lại.

“Đệ ấy đi?”

Y vốn định đi một nét bút dứt khoát trên giấy Tuyên Thành, lại bần thần làm mực từ ngòi bút ướm dẫm nhiễm xuống trên nền giấy trắng thành những vệt đen loang lổ.

“Dạ phải, lúc đầu Bát gia định đi vào, nhưng sau đó gọi nô tài lại, chỉ bảo nô tài chuyển lời báo cho ngài một tiếng.” Tiểu tư thấy y một lúc lâu sau vẫn im lặng, không khỏi nhẹ giọng gọi: “Gia?”

Dận Chân lấy lại tinh thần, lạnh nhạt nói: “Người lui ra ngoài đi.”

Đợi gã lui ra ngoài rồi, y xoay người đi tới kệ sách, rút ra từ ô đầu tiên một cuộn tranh, từ từ mở ra.

Trong bức tranh là cảnh tuyết bay đầy trời, lại có hàn mai ngạo sương, một vài điểm đỏ thắm, lộn xộn khác thường.

Trên lạt khoản đề Đề đệ Dận Tự tặng sinh nhật ca ca.

Tay nhẹ nhàng sờ lên, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng.

Tiểu Bát . . .

Khoảng cách từ kinh thành đến Bình Dương Sơn Tây không ngắn, dù y theo dự định chạy rong ruổi mỗi ngày ba trăm dặm lộ trình thì cũng cần đến khoảng nửa tháng mới có thể đến nơi.

Do tình huống cấp bách, Mã Tề và Dận Tự thương lượng, quyết định tăng tốc ngày đêm, đến mỗi một dịch trạm lại đổi một con ngựa khỏe khác, may là vậy mà khi đến Bình Dương cũng đã chuyển của mười ngày sau.

Vào lúc hai người còn chưa đến gần Phủ Bình Dương, vừa vào nội phận Sơn Tây thì đã thấy trên đường đi có thừa thớt nạn dân đi ra từ hướng Bình Dương, lúc đến Bình Dương mới phát hiện tình cảnh bi thảm chứng kiến trên đường vẫn còn thua xa nơi này.

Người chết đói ngổn ngang trên đất, tiếng kêu than ngập trời.

Dọc suốt đường đi bọn họ cải trang thành thường dân, lúc này đi trên đường y phục tơ lụa trên người hoàn toàn đối lập với bộ dạng lam lũ của nạn dân hai bên đường, hiển nhiên lại càng nổi bật, rước lấy sự chú ý của không ít người, nhưng phần lớn đều là vô hồn hoặc thù hận.

Có mấy người thậm chí còn mang vẻ mặt không thiện ý muốn nhào lên, cuối cùng lại bị đao trong tay thị vệ dọa dẫm phải lui về.

Mã Tề tuyệt đối không xa lạ gì với Sơn Tây, năm Khang Hy thứ hai mươi bốn, hắn từng nhậm chức Bồ chánh sử Sơn Tây, sau này nhờ lập được công trạng lớn nên được thăng chức làm Tuần phủ Sơn Tây, nên có thể nói là hiểu khá rõ dân phong tục tập quán nơi này, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà Khang Hy phái hắn đi, nhưng chuyện này cũng đã cách đây hơn mười năm, nay quay về chốn xưa lại là hai dáng vẻ hoàn toàn khác nhau, tình cảnh bi thảm chứng kiến trên đường cũng làm hắn vô cùng khiếp sợ.

Nhà cửa mười cái thì có hết chín cái bị sụp, thậm chí thỉnh thoảng còn có tiếng than khóc, bá tính không có chỗ ở cố định, trôi giạt đầu đường cuối phố, những người trẻ tuổi còn có thể dựng lều cạnh các đồng cỏ mát, trong khi những người già yếu chỉ có thể ngồi một chỗ chờ chết.

Mã Tề nhăn mày: “Không phải ở đây có chỗ phát chẩn cháo à, vì sao những người này không đi xếp hàng mà trái lại ngồi lì ở đây, bộ mong ngồi chờ sung rụng sao?”

Dận Tự lướt mắt nhìn qua, phát hiện có rất ít người xếp hàng ở chỗ phát chẩn cháo, trong khi người cầm bát ăn xin lại ngồi đầy đường, toàn những người gầy trơ xương, mặt mày xanh xao.

Mấy người đi tới chỗ phát cháo sau khi được múc cháo xong thì xoay người bỏ đi, trên mặt lại không hề có nét mừng rỡ nên có, Dận Tự đi lại nhìn thử, phát hiện cháo trong bát đa số mọi người thật chất chỉ sệt hơn nước lã không bao nhiêu, thậm chí có thể lơ mơ nhìn thấy được số hạt gạo ít ỏi dưới đáy bát.

Mã Tề tức giận quát: “Tri phủ Bình Dương không ngờ lại dám can đảm lấy nước thay cháo, quả thực to gan lớn mật!”

Xong lại quay qua cung kính nói với Dận Tự: “Bát A ca, việc này không nên chậm trễ, có phải chúng ta nên tới phủ nha Bình Dương ngay bây giờ không?”

Dận Tự gật đầu. “Bá phụ gọi ta là Ứng Bát được rồi, phụ thân đã từng dặn dò, ngài là người quản sự chính, ta chỉ là phụ giúp, cứ nghe theo quyết định của bá phụ.”

Trước khi tới đây, hai người đã thương lượng với nhau sẽ xưng hô bá chất.

Mã Tề ngơ ngàng, cười nói: “Là nô . . . Do tình thế cấp bách nên ta nhất thời buột miệng, vậy thì đi thôi.”

Mấy người bọn họ tiếp tục chạy không ngừng nghỉ đến phủ nha Bình Dương, chỉ chốc lát đã tới nơi, lại chứng kiến cảnh tượng đại môn mở toang hoác, quanh quệ, đến một tên lính canh cửa cũng không có.

Mãi tới lúc bọn họ xuống ngựa đi vào trong mới có người vội vã từ bên trong chạy ra.

“Các vị dừng bước, đây là phủ nha Bình Dương, không được tự tiện xông vào, mời quay lại!” Người chạy ra mặc trang phục thư sinh, nhìn có vẻ là sư gia của nha môn.

Hắn đã quan sát bọn họ một hồi, từ trang phục và phong thái của bọn họ có thể đưa ra kết luận rằng —— thân phận không tầm thường, nên lúc nói chuyện cũng khách sáo không ít.

Đương nhiên Dân Tự sẽ không mở miệng trước, Mã Tề kìm nén cơn tức trong lòng, trầm giọng nói: “Đường đường là nha môn Tri phủ, sao cả một tên lính cũng không có?”

Người nọ thấy Mã Tề vừa mở miệng đã truy hỏi, lấy làm kinh hãi, chấp tay hỏi: “Các vị là?”

Mã Tề trả lời một cách hậm hực: “Chúng ta từ kinh thành tới, tên họ, chờ gặp Tri phủ đại nhân của các người rồi nói sau!”

Đối phương phản ứng cực nhanh, lập tức trả lời với ngữ điệu cung kính hơn nhiều: “Các vị đến thật không đúng lúc, Tri phủ đại nhân vừa đi ra ngoài.”

“Đi đâu?”

Người nọ cười khổ nói: “Mượn lương thực.”

Mã Tề khẽ nhăn mày: “Sao lại thế, kho lương không đủ?”

“Các vị có điều không biết, Sơn Tây bị hạn hán từ hai năm trước, nhờ ơn Hoàng thượng hạ lệnh mở kho lương mới sống qua nổi cơn ải thời gian, thành ra từ lâu lương thực trong kho lương đã bị sử dụng hết bảy tám phần, vốn tưởng rằng cuối cùng năm nay có thể được mùa thu hoạch, kết quả lại gặp phải chuyện này, thật sự là họa vô đơn chí!”

“Những huyện phủ lân cận đâu, cũng không có lương thực sao?”

“Các huyện Lâm Phần, Hồng Động, Phù Sơn, Nhạc Dương bị động đất vô cùng nghiêm trọng, các huyện khác nhiều ít gì cũng chịu ảnh hưởng, họ còn lo chưa xong thân mình, lương thực đâu mà điều động, Tri phủ đại nhân đã thượng tấu, khẩn cầu Hoàng thượng ân chuẩn cho điều động lương thực từ Phủ Thái Nguyên, chỉ là tấu chương vừa được gửi đi, ý chỉ còn chưa xuống tới trong khi tình hình thiên tai ở đây lại không thể tiếp tục kéo dài, đại nhân dẫn theo người đi tìm biện pháp.”

Mã Tề và Dân Tự đưa mắt nhìn nhau, bọn họ vốn tưởng rằng Tri phủ Bình Dương bạc đãi bỏ mặc dân tình, ít nhất cũng phải bị trừng phạt vì tội lơ là chức trách, lại không ngờ rằng, nếu hình dung đúng theo lời người này thì dường như ngược lại còn là một vị quan tốt.

Dân Tự nói: “Nếu kho lương không đủ lương thực, có thể mượn lương thực từ các phủ hộ trong thành mà?”

Người nọ quan sát hắn, đang định mở miệng nói lại nghe thấy có tiếng bước chân lộp cộp không đều từ cửa truyền đến, hắn vui vẻ nói: “Tri phủ đại nhân về rồi!”

Đám người Mã Tề quay đầu qua nhìn, quả nhiên là một người trung niên mặc trang phục quan văn tứ phẩm đang sải rộng bước từ ngoài đi vào.

Hiện mọi người đều đang đứng ở chánh đường của phủ nha, người trung niên đó hiển nhiên chỉ cần đưa mắt liền thấy bọn họ ngay.

“Đại nhân!” Người nọ bước lên trước chấp tay hành lễ.

Người trung niên gật đầu. “Các vị này là?”

Người nọ đột nhiên nhớ tới bản thân còn chưa biết thân phận của mấy người này, nên không khỏi nhìn về phía họ.

Mã Tề lấy ra một tấm lệnh bài từ trong tay áo, đưa lên.

“Bốn quan Mã Tề, phụng hoàng mệnh đến đây để thăm dò tình hình thiên tai, nghe nói lần này thương vong vô số, Hoàng thượng hết sức quan tâm.”

Người trung niên đầu tiên là chấn động, sau đó lập tức vén vạt áo quỳ xuống. “Ty chúc Tri phủ Bình Dương — Vương Phụ, tham kiến khâm sai đại nhân.”

Lão đương nhiên không xa lạ gì cái tên Mã Tề, chẳng qua là năm Mã Tề nhậm chức Bố chánh sử Sơn Tây thì Vương Phụ cùng lắm là Tri huyện của một vùng hẻo lánh xa xôi.

Mã Tề lúc này nghe sự gia này nói trong lòng ít nhiều vẫn còn nghi ngờ, hiện thấy Vương Phụ một thân phong trần mệt mỏi, cũng tin tưởng bảy tám phần.

“Không cần đa lễ, mượn được lương thực chưa?”

Wương Phụ lộ ra nụ cười khổ giống như sự gia lúc này: “Ty chúc bất tài, đi khắp phú hộ trong thành, không thu hoạch được cả một hạt thóc.”

“Chẳng lẽ bọn họ đều chịu ảnh hưởng của thiên tai?”

“Cũng không hẳn là vậy, nhà cửa của phú hào chắc chắn hơn nhiều so với bá tính tầm thường, dù có bị sụp một hai chỗ cũng không đến nỗi bị chôn vùi hết lương thực ở dưới đấy, chỉ là khi ty chúc đến nơi ai nấy đều nói không có dư lương thực, còn để cho ty chúc đi tra xét kho lúa nhà chúng, đích thực cả một hạt thóc cũng không có.”

Wương Phủ vẻ mặt âu sầu, cũng không vì đám người Mã Tề đến mà thư giãn bớt.

Dận Tự đột nhiên nói: “Nơi này không thích hợp làm chỗ để bàn bạc, đại nhân hãy tìm một chỗ yên tĩnh để kể tỉ mỉ.”

Wương Phụ nhìn về phía Dận Tự: “Vị này là?”

“Đây là chất nhi của bổn quan.” Mã Tề tiếp lời.

Wương Phụ gật đầu, cũng không nghĩ ngợi nhiều, vươn tay mời vào trong. “Mời khâm sai đại nhân.”

Mấy người sau khi vào hậu đường lập tức đuổi những người không liên quan xuống, Dận Tự bấy giờ mới mở lời: “Lúc này nhìn sắc mặt của đại nhân, chẳng lẽ có ẩn tình gì khó nói sao?”

36. Chương 36: Suy Ngẫm

Mấy người sau khi vào hậu đường lập tức đuổi những người không liên quan xuống, Dận Tự bấy giờ mới mở lời: “Lúc này nhìn sắc mặt của đại nhân, chẳng lẽ có ẩn tình gì khó nói sao?”

Wương Phụ vừa nghe thấy lời này không khỏi quay qua nhìn Dận Tự thêm vài lần, trong lòng suy đoán người này nhìn chưa tới tuổi trưởng thành mà lại có thể cùng đi đến đây, hơn nữa còn dám giành mở lời trước, nhất định rất được vị khâm sai đại thần này sủng ái, lập tức than thở: “Thương gia hùng mạnh nhất của Phủ Bình Dương này là Vinh Thái Phong, mà lão bản đứng sau lưng Vinh Thái Phong tên là Từ Thái, chính là em vợ của Tuần phủ tỉnh chúng ta — Cát đại nhân.”

Mã Tề nói: “Hóa ra là vậy, nhưng đời nào có đạo lý y vào quan hệ mà không cho mượn lương, đây là lương thực mà triều đình cần đủ lấy tiền đắp vào hay muốn trưng thu trước đều được, chẳng lẽ gã dám chống lại quan phủ sao?”

Wương Phụ cười khổ: “Từ Thái nói rằng không phải gã không muốn cho mượn, mà căn bản là do nhà gã cũng bị thiên tai, kho lúa bị chôn vùi dưới đất, bây giờ không còn dư lương thực.”

“Không đến nông nỗi đó chứ, nếu như không có dư lương thực, vậy mọi người trong hiệu buôn của gã ăn gì uống gì?” Huệ Thiện đang đứng sau lưng Dận Tự đột ngột cất lời.

Wương Phụ gật đầu: “Chính là vậy đấy, cho nên hạ quan mới nghĩ trong chuyện này có điều kỳ lạ, thế nhưng không có chứng cứ, lại không thể xét nhà của gã, hôm nay đi ra ngoài dạo một vòng cũng không tìm được biện pháp thích hợp, vừa quay về thì gặp khâm sai đại nhân.”

Mã Tề nhướng mày định nói nhưng lập tức bị ánh mắt của Dận Tự ngăn cản.

“Ồ đồ!” Chung trà bị ném xuống đất, vang lên tiếng sứ vỡ vụn.

Một người trung niên nhìn có vẻ phú quý đứng bên cạnh, ngập ngừng gọi: “Tỷ phu . . .”

Mặt mày Cát Nhĩ Đồ u ám không nói một lời.

Từ Thái cười cầu hòa nói: “Tỷ phu, đây không phải chỉ là chuyện con con thôi sao, năm nay chúng ta còn chưa ‘hiếu kính’ cho bên Thái tử điện hạ thì lại gặp phải thiên tai như vậy, nếu chúng ta không để giành chút ít gọi là phòng thân chỉ sợ đến lúc đó phải há mồm ngáp gió . . .”

Cát Nhĩ Đồ lạnh lùng gạt phăng: “Người có bao nhiêu của cải tưởng ta không biết sao, sao người hồ đồ như vậy lại dám thẳng thừng từ chối cho mượn lương, người có biết lần này bên trên phái ai tới không hả?”

Từ Thái tìm động thành thịch: “Ai? Chẳng lẽ là Đại A ca?”

“Mã Tề, một người rất được Hoàng thượng tín nhiệm, cái này cũng không có gì hệ trọng, tặc ở chỗ hấn không phải là người của Thái tử điện hạ.”

Từ Thái thở phào nhẹ nhõm, cười bảo: “Tỷ phu quá cẩn thận đấy thôi, dù bản lĩnh của Mã Tề có cao cường tới đâu thì cũng có đủ để đối đầu với Thái tử điện hạ sao?”

Cát Nhĩ Đồ lườm gã, cơn tức trong người còn chưa tan: “Lúc tên Vương Phụ kia đến trưng thu lương đáng lẽ người ít nhiều gì cũng nên giao ra chút ít mang tính tượng trưng, làm màu cũng được, đằng này lại nói không có lấy một hất thóc, ai tin? Không chịu bỏ cái lợi nhỏ, đâu ra cái lợi lớn, tầm nhìn của người quá hạn hẹp!”

Từ Thái nhận thấy sự tình dường như vẫn còn đường cứu vãn, vội vàng cười lạnh: “Tỷ phu dạy phải ạ, lần sau đệ nhất định chú ý, nhưng còn giờ . . .”

“Lần này ta viện cớ đang công vụ bề bộn quay về trước, nếu bên Vương Phụ phái người dâng sớ lên triều, ta còn có thể giữ chân chúng một thời gian, khâm sai tới tất nhiên sẽ tới Phủ Thái Nguyên trước, người cũng không cần lo lắng quá, nhưng người ở Bình Dương phải tranh thủ giải quyết xong xuôi cho ta.”

“Ý của tỷ phu là?”

“Cứ vậy đi . . .”

Bọn họ nói thêm ít câu với Vương Phụ xong thì Mã Tề nói phải gửi tấu chương bẩm báo tình hình trước đã, hấn dẫn theo đám Dận Tự tạm thời ở hậu viện của phủ nha Bình Dương.

“Bát A ca, tại sao . . .?” Đợi tới lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, Mã Tề gấp gấp đặt câu hỏi.

Trên thực tế, hấn khá bất mãn với hành động cắt ngang lúc này của Dận Tự, mặc dù tuổi đối phương còn nhỏ, nhưng thân phận rành rành ra đó không thể lẩn đi đâu được, hấn không được phép thất lễ, trong lòng Mã Tề cũng không tài nào đoán được tại sao Hoàng thượng lại để vị Bát Hoàng tử này đi đến đây, rốt cuộc là đến để rèn luyện, hay để giám sát mình?

Dận Tự nói: “Mã đại nhân có điều không biết, Tuần phủ Sơn Tây Cát Nhĩ Đồ chính là người của Thái tử điện hạ.”

Mã Tề im lặng nhần mày, lát sau mới nói: “Vậy thì sao, Cát Nhĩ Đồ dám cả gan bao che em vợ, từ chối cho mượn lương, tội này khó thoát, giờ nô tài lập tức thượng tấu, bẩm báo Thánh thượng.”

Tên Mã Tề này, nói dễ nghe thì là tính tình ngay thẳng, nói khó nghe hơn, chính là có hơi nông nổi.

Kiếp trước mình và hấn không mấy quen thân, kết quả rút cuộc hấn bị Đông Quốc Duy dụ dỗ, không hay không biết trở thành người của đảng Bát gia. Lần đầu tiên phế Thái tử, Khang Hy để chúng thần tiến cử người cho vị trí Thái tử, hấn liền tiến cử Bát A ca ngay, kết quả sau đó quần thần xuôi theo chiều gió bước ra, đến lúc Khang Hy muốn truy cứu trách nhiệm, lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Mã Tề, hấn không cách nào thanh minh, trong lòng tràn đầy uất ức dẫn đến hành vi trên điện có chút lỗ mãng, bị Khang Hy phán rằng “Thần tử mà dám tác oai như vậy, tội không thể xá”, rơi vào kết cục bị bãi quan, mãi đến năm Khang Hy thứ bốn mươi chín mới được khôi phục lại.

Dận Tự lắc đầu: “Mã đại nhân, nếu người muốn thưởng tấu đương nhiên ta sẽ không ngăn cản, nhưng trước lúc ý chỉ điều động lương thực còn chưa xuống tới, kế sinh nhai của bá tính những ngày đó phải làm sao, phải lấy gì để sống đây?”

Mã Tề thoáng sững sốt, “Trực tiếp đi tìm Cát Nhĩ Đồ, bắt gã cho mượn lương.”

“Hắn chưa từng nói là hắn không đồng ý việc em vợ cho mượn lương, đồng thời chúng ta cũng không biết liệu Từ Thái có phải thật sự không có lương thực hay không, nếu cứ tự tiện hành động trước chỉ sợ sẽ bứt dây động rừng.”

Nếu đổi lại hắn là tứ ca – vị Hoàng đế tương lai kia, phỏng chừng nhất định ra lệnh, xét nhà là xong, mặc kệ người có hay không có lương, xét trước nói sau.

Nhưng đừng nói đến việc hắn không phải Hoàng đế, dù là Hoàng đế đi nữa, làm như vậy sẽ chỉ tổ hại bản thân mang danh lỗ mãng, bị người đời chỉ trích sau lưng. Kiếp trước bọn Dận Đường chính do nhìn nhận đúng điểm này nên mới có thể đến Giang Nam phát tán lời đồn, bảo vua Ung Chính Dận Chân chuyên quyền tàn nhẫn, khát nghiệt hẹp hòi, đến cuối cùng chúng cũng giống như mình bị tước bỏ tước hiệu giam lỏng, mà chuyện đó cũng trở thành một trong số những tội trạng sau này.

Mã Tề nhíu mày trầm tư. “Bát A ca nói không phải không có lý, nhưng xem tình thế hiện nay thì ngoại trừ con đường mượn lương, không còn biện pháp nào khác, vạn nhất mấy ngày trước khi ý chỉ hạ xuống mà bá tính do đói quá dẫn đến dân bị nạn nổi loạn thì sao, vậy chúng ta càng không đảm đương nổi.”

Dận Tự trầm ngâm một lát, rồi nói: “Thế này đi, đại nhân cứ viết tấu chương trình bày tường tận tình hình nơi này cho Hoàng a mã biết, để ta đi ra ngoài xem thử tình hình thế nào rồi tính.”

“Cũng được, Bát A ca phải mọi việc cẩn thận.”

Ban đầu thái độ của Mã Tề đối với việc có thêm Dận Tự đồng hành vốn là “có hay không cũng vậy”, cũng chẳng trông mong gì vào việc hắn có thể giúp đỡ một tay, chỉ hi vọng vị A ca trẻ tuổi này không gây thêm cản trở cho mình cũng đã vạn sự đại cát rồi, nhưng hiện tại xem ra, Bát A ca tuy tuổi còn trẻ nhưng đã chín chắn, xử sự thận trọng, đồng thời cũng tỏ rõ bản thân cực kỳ xuất sắc giữa chúng A ca, hèn gì khó trách Đông Quốc Duyệt đối với hắn . . .

Lắc đầu, đem suy nghĩ không liên quan gì trong đầu quăng ra ngoài, Mã Tề trải tấu chương, chọn từ để bắt đầu viết.

Dận Tự dẫn theo hai người Huệ Thiện và Cao Minh ra ngoài phủ nha Bình Dương.

P phủ Bình Dương sau thiên tai lần này trở nên tiêu điều vô cùng, thật ra trên đường đến đây bọn họ cũng đã biết phần nào, nhưng so với việc cả hai người đều ngồi lì ở đó không ai nói gì thì không bằng đi ra ngoài một chuyến, tạm thời cứ xem như giải khuây đi.

Một lão già mặt mày râu rĩ chống gậy đang nắm tay một tiểu hài tử đi tập tễnh phía trước, cả hai người đều gầy đến nỗi chỉ còn da bọc xương, nhất là lão già, xương gò má nhô cao, hốc mắt trũng sâu, nhìn thoáng qua có hơi đáng sợ, đến cả hán tử như Huệ Thiện nhìn thấy cũng sinh lòng thương xót.

“Bát gia, nô tài đi qua cho bọn họ ít bạc?”

Thấy Dận Tự gật đầu, Huệ Thiện đi lại gần, móc ra một túi bạc nhỏ, theo chân bọn họ nói gì đấy, lại chỉ chỉ về hướng Dận Tự, đồng thời đưa bạc cho bọn họ.

Lão già không hề ngoái đầu nhìn về phía Dận Tự, trên gương mặt đờ đẫn cũng chẳng hiện ra chút xú cảm kích nào, miệng khẽ khép mở, nói một câu rồi lại từ từ tiến về phía trước, cuối cùng cũng không cầm lấy bạc.

Huệ Thiện hơi lúng túng chạy về, nói: “Bát gia, lão già đó không lấy bạc, nói rằng có bạc cũng không mua được lương thực.”

“Vậy thì thôi, đi chỗ khác xem xét trước đã.” Dận Tự nói, hiện tại trên người bọn họ không có lương khô, mà quanh khu vực này đừng nói là cửa hàng, ngay cả người sống cũng rất thưa thớt.

Kiếp trước hẳn một lòng nghĩ cách luôn cúi thủ đoạn, tuy có danh hiển vượng, nhưng hư danh ấy lại chỉ dừng lại trong phạm vi giữa quần thần hoặc trong các sĩ tử, nếu bàn về đại sự ích nước lợi nhà thì không hơn được nửa chuyện.

Hôm nay khi đã đoạn tuyệt với mộng tưởng kia, tĩnh tâm lại, không ngờ phát hiện rằng khi bản thân nhìn nhận một chuyện, cũng có nhiều cách nghĩ và cảm nhận khác nhau.

Tuy rằng dự tính ban đầu của chuyến đi này chỉ là vì trốn tránh bị chỉ hôn, nhưng giờ đây bản thân lâm vào tình cảnh thế này, cũng không tránh khỏi cảm xúc thổn thức thương xót vì cảnh tượng bi thảm trước mắt, nếu cuộc đời này đã quyết không đi tranh giành ngai vị kia, sao không ra sức làm một ít việc có ích, tuy có thể làm lợi cho một số người nhưng dù sao so với quá khứ tranh giành chém giết, kết cuộc thảm thương vẫn tốt hơn nhiều.

Dận Tự lòng ôm tâm sự, vừa đi vừa nghĩ, hai người Huệ Thiện và Cao Minh cũng không dám đi quấy rầy hắn.

Ba người đi ngang một phố tích sập sệ, thoáng cái đã sang một con phố khác.

Nhà cửa hai bên con phố này tuy rằng cũng bị hư hại như vậy nhưng mức độ nhẹ hơn rất nhiều, xung quanh nhà còn rải rác mấy người đáng dấp như gia đình đang dọn dẹp đất đá quét tước, người từ trong nhà đi ra ăn mặc rõ ràng đẹp đẽ hơn rất nhiều.

Dận Tự trong lòng rục rịch, nói với Huệ Thiện: “Người đi dò hỏi thử xem, nhà của Từ Thái ở đâu.”

Huệ Thiện vâng lời chạy lên trước hỏi thăm, một lát sau lập tức quay trở lại, nói là đi tiếp về phía trước thêm khoảng mười bước là có thể thấy ngay. Người bị hỏi từ cách ăn mặc của Huệ Thiện có thể suy đoán đây không phải người tầm thường nên lại lẩm bẩm thêm đôi ba câu, nói rằng nhà của Từ Thái là tòa nhà bụi nhất đẹp nhất trên con phố này, thậm chí trong toàn bộ Phủ Bình Dương này.

Bụi nhất đẹp nhất, Dận Tự khê khẽ khoe miệng, đi tiếp về phía trước.

Bên kia đường, nơi góc quẹo có một người cầm lá cờ, trên đó viết bốn chữ “Toán vô di sách”.

Y sam của y tuy hơi rách rưới, sắc mặt cũng có chút xanh xao nhưng tinh thần lại vô cùng sáng láng, miệng còn hô: “Xem quẻ, bói toán đủ mọi chuyện, tính không đúng không lấy tiền đây!”

37. Chương 37: Động Đất

Ban đầu Dận Tự cũng không hề để ý, nhưng lúc đi được mấy bước kẻ đó lại hô lớn lần nữa, mới lôi kéo hắn nhìn thoáng qua.

Vừa lướt mắt nhìn lại không ngờ nhận ra có điều kỳ quặc.

Phủ Bình Dương gặp phải thiên tai trầm trọng, gia đình bình thường đa số đều phải chạy vạy khắp nơi mới có thể no bụng, vào thời điểm này liệu có ai sẽ rảnh rỗi hứng trí để đi xem bói, mà chỗ người này đứng vừa vặn đối diện với tòa nhà của Từ Thái — thủ phủ Phủ Bình Dương.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Dận Tự, kẻ đó cũng ngẩng đầu nhìn sang, Dận Tự chú ý gương mặt của y tuy rằng vẫn hiện hữu vẻ đói khát, thân thể cũng hơi gầy yếu, nhưng trên người lại hoàn toàn không tản ra thứ cảm giác con buôn đi lại trong giang hồ, đôi mắt thanh minh hữu thần đang nhìn thẳng Dận Tự, không kiêu không hèn.

Trong lòng hắn dấy lên hứng thú, đi lại.

“Không biết tiên sinh có thể giúp coi xem một quẻ không?”

“Các hạ muốn xem chuyện gì?”

Dận Tự móc ra một thỏi bạc nhỏ đặt trước mặt y, “Tiên sinh không ngại xem thử hiện tại ta đang muốn xem chuyện gì?”

Nếu đổi lại đây là một tiên sinh xem bói tầm thường, chỉ sợ đã cho rằng người này là muốn tới quây sạp của mình, nhưng y lại lười biếng liếc mắt nhìn Dận Tự, nói: “Nếu ta đoán được, ta không cần ngân lượng, chỉ mong nhờ vả các hạ một việc.”

Dận Tự cười nói: “Tôn giá tự tin như vậy, không ngại xem trước rồi hãy nói sau.”

[Tôn giá: cách xưng hô tôn trọng người đối diện]

Kẻ đó nghe vậy, không bắt đầu tính quẻ, cũng không dùng bất kỳ dụng cụ xem bói nào, chỉ hơi thấp giọng, nhìn Dận Tự, chậm rãi nói: “Các người tới là để điều tra Từ Thái?”

Huệ Thiện biến sắc, đang định rút ra thanh đao đeo bên hông nhưng bị Dận Tự đè lại, biết hành động của Huệ Thiện đã lọt vào mắt đối phương, chỉ tùy tiện hỏi: “Dựa vào đâu có thể khẳng định như vậy?”

“Sơn Tây động đất, triều đình nhất định sẽ phái khâm sai đại thần đến, cho nên tại hạ đã theo dõi phủ nha Bình Dương cả ngày lẫn đêm, thấy tận mắt các vị vào nha môn, lại từ chỗ thân thích làm việc trong nha môn nghe được tin tức, biết được các vị chính là khâm sai triều đình phái tới . . .”

Huệ Thiện cắt ngang lời của hắn, lạnh lùng nói: “Vậy người ở đây giả thần giả quỷ, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Khuôn mặt kẻ đó lập tức trở nên nghiêm túc, vén vạt áo phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu hướng bọn họ rồi mới đứng dậy, cung kính chấp tay thi lễ, nói: “Thảo dân Thẩm Triết, đặc biệt đến đây để minh oan.”

Dận Tự nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của hắn, hoàn toàn không còn vẻ biếng nhác trước đây. “Ta cũng không phải khâm sai, chỉ là người đồng hành giúp đỡ, người có oan tình, cứ sao lại đứng đợi trước cửa nhà Từ Thái?”

Thẩm Triết gật đầu: “Chuyện là vậy, thương nhân của Phủ Bình Dương có nhiều liên hệ với giới quan lại Sơn Tây, rắc rối phức tạp, không thể nói rõ trong vài câu, nếu các vị đến để thăm dò dân tình, tất nhiên sẽ đề cập đến vấn đề mượn lương, mà Phủ đài đại nhân nhất định sẽ nhắc về Từ Thái với các vị, ta dự đoán khâm sai đại nhân tám chín phần sẽ phái người đến điều tra Từ Thái, vả lại không còn cách nào khác nên đành tới đây canh chừng.”

Dận Tự thoáng trầm tư, nói: “Nơi này không phải chỗ để trò chuyện, người tìm một chỗ rồi hãy kể tỉ mỉ cho ta nghe.”

“Xin mời các vị đi theo ta.”

Thẩm Triết dẫn mấy người bọn họ đi đến trước một gian nhà, đi vào trước rồi xoay lại tỏ thái độ ái ngại nói: “Nhà nhỏ đơn sơ, mong các vị bỏ qua cho.”

Gian nhà tuy cũ kỹ không thiếu các vết nứt trên tường, nhưng bày biện lại khá gọn gàng tao nhã, vài chậu cây kiểng đặt trong nhà, còn có mấy bức thi họa treo trên tường, phần lạc khoản đều đề Thẩm Triết.

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình rồi, Thẩm Triết mới chấp tay nói: “Tại hạ có thể đường đột hỏi một câu không, công tử là người có quan hệ thế nào với khâm sai đại nhân, tôn tính đại danh?”

Dận Tự trả lời: “Ta là chất tử họ hàng xa của khâm sai đại nhân, gọi Ứng Bát là được rồi, lần này đi theo bá phụ ra ngoài làm việc, nếu có nội tình gì thì có thể nói với ta.”

Thẩm Triết gật đầu, y thực sự đã không còn nơi nào để cầu xin giúp đỡ, cũng không so đo người trước mắt chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi đầu, lập tức kể: “Chuyện này kể ra rất dài dòng. Ta thuở nhỏ phụ mẫu mất sớm, toàn nhờ vào sự giúp đỡ của một đôi phu phụ họ Lệ hàng xóm mới có thể an tâm đọc sách, thi đỗ công danh, thế nhưng ba năm trước đây xảy ra một biến cố, Lệ tẩu lúc ra ngoài tình cờ chạm mặt Từ Thái, bị gã nhìn trúng, gã liền phái người sát hại Lệ đại ca, lại ép dòng họ Lệ gia ra mặt, nói muốn đòi lại nhà cửa ruộng vườn của Lệ gia, khiến cho Lệ đại tẩu cùng đường, nàng không cam lòng bị Từ Thái bắt làm ngoại thất, nên cũng trầm mình tự sát, để lại một đứa con thơ, năm nay mới ba tuổi.”

“Người nói Lệ đại ca của người bị người khác bức tử, có bằng chứng gì không?”

Thẩm Triết lắc đầu: “Không có, lúc đó tin tức Lệ đại ca chết truyền về, nói là đêm khuya đi trên đường bị trượt chân rơi xuống ao, nhưng mà con đường bên cạnh cái ao đó, bằng phẳng rộng rãi, Lệ đại ca cũng không bị bệnh về mắt, sao có thể đi tới nỗi rơi xuống ao, cứ xem như là bị rơi xuống đi chẳng nữa thì khả năng bơi lội của huynh ấy xưa nay rất tốt, sao có thể lần đùng ra chết đuối được, hơn nữa Lệ đại ca chết chưa được ba ngày thì đã xảy ra vụ dòng họ Lệ gia bức bách Lệ tẩu, sau đó còn vụ quản gia Từ gia tự nhiên nhảy ra, sao có thể bảo kẻ khác không liên tưởng?”

“Nếu đã vậy, sao ngươi không trực tiếp báo oan với Tri phủ?”

Thẩm Triết ai thán: “Tại hạ thật sự đã cùng đường mạt lộ, không còn nơi nào để cầu xin giúp đỡ, vụ án này xảy ra Huyện Phù Sơn, đến nay đã ba năm, trong ba năm này đã thay đổi hai vị Huyện lệnh, cả hai người ta đều đã gặp để tố cáo, nhưng cũng tốn công quay về, một người thì đùn đẩy một người thì lần lữa, hay không tra.”

Hắn khẽ cười khổ: “May mà ta có công danh trên người, bằng không chỉ sợ đã sớm bị quan phủ chụp cho tội danh vu cáo đem trảm lập huyết rồi, sau đó ta lại chạy đi tìm Tri phủ tiền nhiệm, ông ta nói với ta, Từ Thái là em vợ của Tuần phủ Sơn Tây Cát Nhĩ Đồ, tỷ tỷ của gã là tiểu thiếp được Cát Nhĩ Đồ cực kỳ sủng ái, khuyên ta nên trở về chăm chỉ đọc sách, không nên tiếp tục mù quáng chật vật vậy nữa, rồi lại bị Từ Thái biết, còn phải người đánh ta một trận, răn đe ta chớ chõ mỏ xen vào việc người khác, nghe nói vị Tri phủ hiện thời là một thanh quan tốt bụng vô cùng, nhưng ta cũng không dám mạo hiểm lần nữa, chỉ mong bản thân có thể sớm ngày đạt được công danh, đòi lại công bằng cho Lệ đại ca, không ngờ gặp phải thiên tai, biết chắc triều đình tám chín phần sẽ phải khâm sai đến đây, nên lại dấy lên một tia hi vọng, diễn một trò ra về huyện bí, muốn gây chú ý với các vị.”

Huệ Thiện và Cao Minh sau khi nghe xong lời tường thuật của y, đều lộ ra nét mặt căm phẫn vô cùng, ngược lại Dận Tự vẫn bình tĩnh như thường, thông thả nói: “Theo như lời ngươi, Tuần phủ Sơn Tây là hậu đãi của Từ Thái, dù ngươi có đỗ hạng nhất thì Đình, nhiều nhất cũng chỉ là một Hàn lâm lục phẩm, mà đến khi đó nói không chừng Cát Nhĩ Đồ đã thăng chức từ lâu, ngươi lại phải đợi đến bao giờ mới có thể lật đổ hắn?”

Thẩm Triết thở dài một tiếng: “Ta sao có thể không rõ, nhưng dù biết lời này bất kính ta vẫn phải nói, quan trường đen tối, quan lại bao che lẫn nhau, ta lại phải đợi đến tháng nào năm nào mới có thể báo thù này?”

Đang lúc trò chuyện thì có một giọng nói rụt rè vang lên: “Trầm thúc . . .”

Thẩm Triết quay đầu lại, lộ ra nét mặt từ ái, vẫy tay bảo nó qua đây, rồi nói với đám người Dận Tự: “Ứng công tử, đây là đứa con thơ của phu phụ Lệ thị mà lúc này ta nhắc tới, tên là Thanh Hòa. Thanh Hòa, mau mau thi lễ với khách đi.”

Lệ Thanh Hòa làm dáng điệu chấp tay thi lễ, giọng nói trẻ con trong trẻo, làm Dận Tự nhớ tới Thập Tam và Thập Tứ tuổi hầy còn nhỏ ở trong cung.

“Thanh Hòa thỉnh an các vị.”

“Nếu ngươi muốn lật đổ Từ Thái, chưa hẳn cần tự mình đi khảo thí công danh.”

Thẩm Triết ngạc nhiên hỏi: “Ý của Ứng công tử là?”

Dận Tự điềm nhiên nói: “Huệ Thiện, Cao Minh, các ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Đợi hai người đều lui ra ngoài rồi, Dận Tự mới tiếp tục: “Từ Thái dù sao cũng là kẻ thù của ngươi, chẳng lẽ ngươi chưa từng điều tra về gã sao? Nhược điểm của gã, thóp của gã, đôi khi cũng có thể đưa đối phương vào chỗ chết.”

Huệ Thiện là thiếp thân thị vệ Hoàng a mã ban cho hắn, dù có trung thành hơn đi nữa, khi nói chuyện cũng cần kiêng dè ba phần, hắn tuyệt đối không mong muốn để những lời ngày hôm nay truyền đến tai Khang Hy, bị ông nhận định mình là một người giỏi về mưu kế.

Thẩm Triết vốn còn đang nghĩ cách thuyết phục thiếu niên này chuyển lời giúp mình, không ngờ hắn chớp mắt đã nói trúng tâm sự của bản thân, không khỏi đánh giá hắn cao hơn.

“Ứng công tử tuổi trẻ thông tuệ, ta biết khâm sai đại nhân và Phủ đài đại nhân hiện tại chắc hẳn đều đang đau đầu vì vấn đề lương thực, kẻ hèn này bất tài, nhưng đang muốn hiến một kế sách có thể bắt Từ Thái cam tâm tình nguyện giao lương thực ra, chỉ mong sau khi chuyện này thành công, có thể đem Từ Thái ra trị tội, hoàn thành tâm nguyện báo thù của ta.”

Dận Tự biết rõ còn cố hỏi: “Sao nói vậy, Từ Thái bảo trong nhà gã không có lương thực, là nói dối à?”

Thẩm Triết cười khinh bỉ: “Bá tính Bình Dương có ai không biết Từ Thái gia tài bạc triệu, lương thực chứa trong kho nhiều đến mức meo, nếu gã không có dư lương, vậy còn nơi nào có nữa?”

Dận Tự nhướn mày: “Nếu đã vậy, người có kế sách gì?”

Thẩm Triết mở miệng đang định nói, chợt phát giác mặt đất dưới chân rung động nhẹ nhàng, bàn ghế giường tủ cũng rung rinh theo, song trong nháy mắt, cảm giác rung rinh càng ngày càng dữ dội, Thẩm Triết biến sắc, Lệ Thanh Hòa bên cạnh gương mặt tràn đầy sợ hãi.

Dận Tự còn chưa kịp đứng dậy, toàn bộ phần tường ngói phía sau ầm ầm ngã sập xuống, Cao Minh và Huệ Thiện sắc mặt đại biến, không chút nghĩ ngợi lập tức lao vào nhà, nhưng vào lúc còn cách cửa chưa tới nửa bước thì chứng kiến xà nhà trên đầu Dận Tự sập xuống, cả gian nhà hóa thành phế tích.

“Gia ——!” Cao Minh thảm thiết hô.

38. Chương 38: Ác Mộng

Gió thu hiu quạnh, lá rơi bay theo gió.

Tiểu viện tường cao ngói xám tro trọi đứng tại đó, giấy dán cửa sổ cũ kỹ dính hờ trên khung cửa, bị gió thổi bay phất phới.

Dận Chân không nhớ ra bản thân từng đến một căn nhà thế này vào lúc nào, nhưng ký ức chôn sâu trong lòng, phảng phất như quen thuộc, khiến hắn không cảm lòng được tiến về phía cánh cửa, muốn đẩy cửa ra.

Nhưng cánh cửa dường như chưa từng được tu sửa, màu sơn trên đây đa số đều đã bong tróc gần hết, khe cửa còn hơi gồ ghề, vừa đẩy ra liền phát ra tiếng cọt kẹt, tiếng động này tại cái viện rộng mênh mông có vẻ càng khiến người khác rùng mình hơn.

Trong phòng không có thắp đèn, một màu tối u ám im ắng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu xuyên qua cánh cửa khép hờ, không chỉ không giúp tăng thêm cảm giác ấm áp mà trái lại tăng thêm phần quái gở.

Dận Chân chỉ cảm giác dường như có một bàn tay đang cố kéo lấy y, trái tim thoáng đập loạn nhịp như đang cảnh giác y, nhưng y vẫn không ngừng bước được, tiếp tục đi vào.

Trong góc khuất của gian phòng, là một cái giường với màn lụa ố vàng đã lâu, đến cả dây cột màn giường cũng phai màu nhìn không ra màu sắc ban đầu.

Thấp thoáng sau màn giường, dường như có một người đang nằm.

Trực giác cho y biết đây là Dận Tự, y không khỏi mở miệng khẽ gọi: “Tiểu Bát?”

Không người hồi đáp.

Y liền tiếp tục nhẹ giọng gọi, tiếng gọi lại như vang vọng luẩn quẩn trong phòng, góp phần lộ rõ hơn sự trống trải bên trong.

Dận Chân cảm thấy hơi nôn nóng, lại gọi thêm tiếng nữa: “Dận Tự, có phải đệ không?”

Bên trong màn vẫn một khoảng không im ắng.

Y không nhìn được nữa vươn tay, tự kéo màn ra.

Cảnh tượng trong màn từng chút từng chút một đập thẳng vào mắt y.

Chăn gấm cũ nát hơi gồ lên, quả nhiên có người đang nằm.

Cho đến khi màn giường được kéo lên hoàn toàn, Dận Chân lại bỗng chốc phát hiện, bên dưới tấm chăn này không phải là người mà là một bộ xương trắng.

Một bộ xương trắng u ám.

“!!!”

Dận Chân hoảng hồn mở to mắt, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Tỉnh táo rồi mới phát hiện thì ra bản thân còn đang ở trong thư phòng, cánh tay dùng để gối đầu giờ đã tê rần như muỗi, giống như đang nhấc nhử y, hết thấy mọi thứ lúc này suy cho cùng chỉ là một giấc mơ.

Vừa mới thở phào một hơi dài, bên ngoài liền vọng đến một tràng tiếng đập cửa.

“Ai?”

“Gia.”

“Vào đi.”

Tứ Phúc Tấn đẩy cửa đi vào, thấy gương mặt Dận Chân trắng bệch, vội lo lắng hỏi thăm: “Gia, có phải thân thể không khỏe không?”

Dận Chân lắc đầu: “Nàng bảo Tô Bồi Thịnh đi chuẩn bị ngựa, ta phải tiến cung.”

Ô Lạt Na Lạp thị giật mình. “Trẻ thế này, sợ rằng cửa cung đã đóng rồi, xảy ra chuyện gì sao?”

Dận Chân im lặng.

Sau một thời gian chung sống, cũng phần nào giúp Ô Lạt Na Lạp thị tương đối hiểu rõ tính nết của y, biết chuyện y không muốn nói, không ai có thể ép buộc y, nên vội chuyển trọng tâm câu chuyện. “Bây giờ sắc trời đã tối, nói không chừng Hoàng a mã cũng đã đi nghỉ ngơi, gia để sáng mai rồi tiến cung được không?”

Dận Chân hơi nhăn mày, nói: “Lúc này vừa nằm mơ.”

“Mơ điều gì?”

Y không lập tức trả lời câu hỏi, hồi lâu mới thở dài. “Mà thôi, sáng mai hãy tiến cung vậy.”

Tảo triều ngày hôm sau, lại xảy ra một chuyện, khiến điều Dận Chân muốn nói chưa kịp ra khỏi miệng đã phải nuốt ngược trở vào.

Cội nguồn sự việc chính là từ vấn đề kế sinh nhai của Bát Kỳ.

Có một người Bát Kỳ hạ đẳng, tổ tiên từng theo quân Thanh nhập quan, còn từng giữ chức quản lý tá nông ngũ phẩm, nhưng tới thế hệ gã thì sa sút, chỉ còn lại mấy mẫu đất cằn cỗi, sinh sống làm ruộng, nói giàu thì không giàu có gì cho cam, nhưng cũng chưa đến nỗi chết đói, vốn tưởng rằng ngày tháng trôi qua bình yên vô sự.

Kết quả miếng đất này lại bị người khác ưng ý, đối phương là một Bất nhập Bất phân Trấn Quốc Công, tên A Khắc Đôn, muốn dùng miếng đất này xây dựng đền trang, nên có ý định thu mua với giá thấp nhưng người nọ không chịu bán, điều này chọc giận A Khắc Đôn, gã cố tình dụ dỗ nam chủ nhân của gia đình nọ dây vào cơ bạc, xong khiến đối phương mắc nợ cờ bạc ngập đầu, dựa vào đó uy hiếp đối phương đền bù đất cho gã.

[Bất nhập Bất phân Trấn Quốc Công: là một tước vị của triều Thanh, Bất phân là quy định đãi ngộ phân chia trong gia đình Ái Tân Giác La, trong ân lễ sở bị, bất phân là cao nhất. Đa phần con cháu những người này đều được đãi ngộ phong công vương hoặc Thân vương, nhưng không được vào Bất phân. Nếu sau lập được công sẽ cho vào Bất phân. Nhưng một khi bị giáng xuống hàng công vương thì không được vào Bất phân nữa]

Người Bát Kỳ nọ do trong nhà không còn ruộng vườn, lại thiếu nợ cờ bạc, nhanh chóng lụn bại đến nỗi không xu dính túi, mẹ già đã qua sáu mươi cũng phải ra ngoài đường ăn xin, vụ việc được báo cho Tông Nhân Phủ hay, do án tình quá mức tầm thường nên Tông Nhân Phủ dựa trên nguyên tắc chuyện lớn hóa nhỏ, bảo người Bát Kỳ nọ đón mẹ già về nhà phụng dưỡng, lại báo cho A Khắc Đôn, kết quả không đến ba

ngày, người mẹ già thất cổ chết tại nhà, người Bát Kỳ thiếu nợ cờ bạc cũng dùng một cây đuốc đốt trụ cả căn nhà lẫn gia đình gã.

Vụ việc gây âm ỉ, Tông Nhân Phủ không dám tự tiện giải quyết nên trình lên cho Khang Hy. Trước đó Khang Hy vốn cho rằng tấu chương của Thi Thế Luân chỉ là hiềm khích muốn chuyện bé xé to, nhưng nghe xong chuyện này, lập tức long nhan đại nộ, không chỉ xử lưu đầy A Khắc Đôn, kể cả đám người của Tông Nhân Phủ cũng bị trách cứ ở nhiều mức độ khác nhau.

Về phía Dân Chân, vốn ban đầu Khang Hy định cho y đi xem xét chuyện kế sinh nhai của Bát Kỳ, khi không lại nhảy ra biến cố này nên càng thúc giục ráo riết hơn, Dân Chân mỗi ngày đều phải bôn ba qua lại giữa Hộ bộ và Tông Nhân Phủ, có lúc còn phải thâm nhập vào gia đình Bát Kỳ hạ đẳng thăm dò tình hình thực tế, bận tới mặt tối mày, căn bản không thể thoát thân.

Mà cảnh tượng kinh khủng trong mơ đêm đó, về sau cũng không xuất hiện nữa.

Lúc này ở Bình Dương Sơn Tây, Mã Tề đang sốt ruột đến chảy mồ hôi đầy đầu, giống như kiến bò trên chảo.

Hắn hoàn toàn không ngờ tới, Bình Dương vừa mới xảy ra động đất xong lại có thể ngay sau đó, bị đất rung núi chuyển lần nữa, khi ấy hắn đang ở hậu viện, nên may mắn tránh được một kiếp.

Nhưng người tới tận hôm nay còn bị vùi lấp dưới phế tích lại là nhân vật hắn trăm triệu lần không tài nào dám đương nổi, Bát A ca Dân Tự.

“Mau mau dời gạch đá ra!” Mã Tề lau mồ hôi, hỗn hển quát tháo.

Cả gian nhà bị san thành bình địa, không một chỗ nguyên vẹn, khi ấy Huệ Thiện và Cao Minh cũng ngu người tại chỗ, Cao Minh không nói một lời nhào tới muốn dời gạch đá ra, nhưng Huệ Thiện vẫn còn một tia lý trí, sống chết lời hắn đi, hai người chạy như bay về phủ nha Bình Dương bẩm báo với Mã Tề.

Mã Tề vừa nghe thấy thì sửng sờ, một lát sau mới đi gọi Tri phủ Bình Dương đến, ra lệnh hắn lập tức tìm người đến giúp cứu người ở dưới đấy ra.

Bên trên là đồng gạch đá tầng tầng, còn có mấy cây xà nhà cực lớn vắt ngang, nhà cửa bên cạnh gần như sập đổ hết, đè lên nhau, không thể nghĩ ngờ đây đúng là họa vô đơn chí.

Giờ phút này Mã Tề một lòng muốn khóc rống lên.

Nếu người ở dưới đấy có sơ sẩy gì, hắn có chết muôn lần cũng không đền hết tội.

Vương Phụ Tri phủ Bình Dương, lúc này cũng sốt ruột nóng lòng, còn có một tia ngờ vực.

Ý chỉ điều động lương thực còn chưa xuống tới, trăm vạn bá tính đều đang chờ lương thực cứu mạng, đằng này lại động đất thêm lần nữa, đến cả chất tử của khâm sai đại nhân cũng bị chôn vùi.

Chỉ là nhìn dáng dấp lòng nóng như lửa đốt của Mã Tề và đám người hắn dẫn tới, trong lòng Vương Phụ có cảm giác khác thường, lại không nghĩ ra được một lý do nào.

Người bị chôn ở dưới không giống như chất tử của khâm sai, ngược lại giống như chủ tử.

Lần động đất này, thương vong cũng không ít, quan binh của nha môn phải cùng lúc đi duy trì trật tự, giúp đỡ cứu tế dân gặp nạn, Vương Phụ cũng không cách nào điều thêm nhiều người, hơn mười quan binh đang cố hết sức dời gạch đá, thật ra tiến độ vô cùng chậm chạp.

Cao Minh đứng bên cạnh không ngừng gọi Dân Tự.

Huệ Thiện và hai thị vệ Mã Tề dẫn theo đã xắn tay áo bay vào phụ dời đá từ sớm.

Cùng bị đè với Dân Tự ở bên dưới còn có Thẩm Triết và Lệ Thanh Hòa.

Lệ Thanh Hòa được cứu ra sớm nhất.

Vì được Thẩm Triết ôm chặt trong ngực bảo vệ, nó cũng không bị thương gì mấy, chỉ là bị sợ hãi quá độ, trên mặt còn có chút ngơ ngác.

Sau đó là Thẩm Triết, chân của y bị đè gãy lâm vào tình trạng hôn mê, nhưng tính mạng không có gì đáng ngại.

Cao Minh nhìn những người được cứu ra, từng người từng người lại không có Dận Tự, đã sợ đến nỗi quỳ xuống úp mặt vào đồng gạch đá khóc lóc hô hào.

“Gia, ngài hãy trả lời nô tài một tiếng đi, gia ơi! . . .”

Gương mặt Mã Tề cũng trắng bệch, theo dõi sát sao mỗi tảng đá được di dời.

“Đại nhân, chất tử ngài mạng lớn phúc lớn, chắc chắn sẽ vô sự thôi, nhưng lần động đất này, vụ việc trọng đại, có phải nên lập tức báo lên triều đình không?” Vương Phụ lựa từ nhỏ giọng nói với Mã Tề, ông lo sợ dân chúng vì không có lương thực ăn mà chết đói nhiều hơn, càng lo vì vậy sẽ dẫn đến bạo động, mức độ lo lắng trong nội tâm không kém gì Mã Tề.

Lời của Vương Phụ cảnh tỉnh Mã Tề, xảy ra chuyện lớn như vậy, bất luận Bát A ca sống hay chết đều phải báo cho Hoàng thượng trước đã, cũng có thể nhân tiện giục lương thực.

“Vậy ta đi viết tấu chương ngay, ở đây dành làm phiên Vương đại nhân.”

Wương Phụ lau mồ hôi gật đầu. “Đại nhân cứ yên tâm, hạ quan sẽ ở đây theo dõi kỹ càng.”

“Gia, ngài hãy nghĩ cho Lương . . . Nghĩ cho Ngạc nương ngài, nghĩ cho Tứ gia, mau trả lời nô tài một tiếng . . .” Cao Minh thút thít hô hào, hẳn đã hầu hạ Dận Tự nhiều năm, Dận Tự đối xử với hắn cũng tốt, tình chủ tớ giữa hai người đương nhiên không phải bình thường.

“Đừng gọi giống như gọi hồn nữa . . . Gia nghe thấy mà thêm phiền lòng . . .”

Từ dưới đồng gạch ngói vung của phế tích, bỗng có tiếng vọng ra, tiếng nói yếu ớt, lọt vào tai Cao Minh lại như tiếng sấm giữa trời.

39. Chương 39: Tin Tức Động Trời

Tin tức Dận Tự bị thương truyền về tới kinh thành là vào lúc ánh chiều tà bao trùm khắp nơi, nhà nhà thổi lửa nấu nướng.

“Người vừa nói gì?” Dận Chân nhìn người đang quỳ trên mặt đất, tính tình của y xưa nay bình tĩnh khép kín, lúc này lại phản ứng có phần hơi dữ dội.

Thị vệ truyền lời đầu đầy mồ hôi. “Tứ A ca, Hoàng thượng truyền ngài lập tức tiến cung.”

“Dận Tự đệ ấy sao rồi?” Dận Tự đứng phắt dậy đến cả chén cơm trong tay cũng quên buông xuống.

“Nô tài cũng không rõ lắm, xin Tứ A ca hãy mau chóng theo nô tài đi một chuyến!”

“Chuẩn bị ngựa, tiến cung.” Dận Chân thuận tay đặt chén cơm xuống, nói cũng không nói thừa một câu, Tô Bồi Thịnh nhanh nhẹn đã chạy ra ngoài chuẩn bị từ trước.

“Gia!” Ô Lạt Na Lạp thị đột nhiên lên tiếng, Dận Chân vốn đã bước chân qua ngưỡng cửa cũng thoáng khựng lại, ngoảnh đầu nhìn nàng.

“Mọi chuyện đều phải bình tĩnh.” Khi nàng nói ra câu này, thật chất cũng là đang tự trấn an chính nàng.

Dận Chân gật đầu, nhắc chân đi ngay.

Dận Chân tiến cung, không nói hai lời đã quỳ gối trước mặt Khang Hy.

“Thỉnh Hoàng a mã ân chuẩn cho phép nhi thần đi Sơn Tây trước, đón bát đệ về.”

Khang Hy đem quyển tấu chương đưa cho y.

Dận Chân nhận lấy mở ra xem, quét mắt thật nhanh, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Hoàng a mã . . .”

Khang Hy xua tay. “Con cũng không phải Thái y, đi cũng có thể làm gì, trăm đã phái một Thái y giỏi nhất trong Thái Y Viện theo thị vệ đi đến đây rồi, con cũng không cần phải đi, chuyên tâm làm việc trăm giao cho con trước đi đã.”

Dận Chân có lòng muốn phản bác, lại không biết phải bắt đầu từ đâu, nghe vậy chỉ có thể quỳ yên tại chỗ, khẽ cúi thấp đầu.

Thái tử đứng một bên thấy thế không khỏi khẽ cong khóe môi, xong lập tức thay bằng gương mặt nghiêm túc, lên tiếng: “Hoàng a mã, không bằng để tứ đệ đi xem thử tình hình thế nào, trong thư Mã Tề nói không rõ ràng, trong lòng nhi thần cũng vô cùng lo lắng.”

Năm Khang Hy thứ hai mươi chín trên đường thân chinh Cát Nhĩ Đan bị Sách Ngạch Đồ ngấm ngầm cắt xén lương thảo, nếu không phải do ông bị bệnh bất ngờ trên đường đi phải quay về, nói không chừng đã bị chết đói.

Từ đó về sau, Khang Hy đối với những người dưới quyền có lòng đề phòng rất cao, đương nhiên Sách Ngạch Đồ là người đứng đầu bảng, nhưng sâu trong nội tâm ông vẫn luôn cho rằng Thái tử do một tay ông dạy dỗ từ nhỏ, phẩm chất không kém, lần bất trắc đó suy cho cùng là do Sách Ngạch Đồ tự mình bày ra, hơn nữa sau lần đó cuộc chiến ngấm dường như có xu hướng chững lại, kể cả đám người bình thường xum xuê chung quanh Thái tử nhất thời cũng ngoan ngoãn hơn nhiều, quan hệ phụ tử giữa Khang Hy và Dận Nhưng, có vẻ như lại từ từ trở nên hòa hợp, phụ tử tử hiếu, ấm áp vui vầy.

Hiện tại nghe Thái tử nói xong, Khang Hy trầm ngâm trong chốc lát rồi mới gật đầu: “Cũng được, Lương Tần vì việc này mà hoảng sợ không nhẹ, đã ngất lên ngất xuống hai ba lần, con nên thay mặt nó đi thăm Ngạc nương của nó chút đi.”

Dận Chân mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Khang Hy giữ y lại nói một hồi xong mới chịu để cho y quỳ an.

Dận Chân tâm sự nặng nề, ra khỏi Dưỡng Tâm Điện lại thấy Thái tử đang đứng đợi bên ngoài.

Thái tử cười như có như không: “Lão Tứ, đệ vội vã như vậy làm gì chứ, có gấp gáp cũng không thể trong một ngày đi đến Sơn Tây được.”

Dận Chân cười khổ, cung kính hành lễ: “Lúc này đa tạ Thái tử điện hạ đỡ lời trước mặt Hoàng a mã, thần đệ mới có thể toại nguyện.”

Dận Chân lúc này dù có diêm tĩnh khép kín thế nào đi nữa cũng chỉ mới mười bảy, không có nhiều ý nghĩ phức tạp, đa số các huynh đệ đều còn nhỏ, sóng gió bão bùng giữa Đại A ca và Thái tử tạm thời vẫn chưa lan đến gần những người khác, Khang Hy càng không để lộ chút ý gì có vẻ như muốn phớt Thái tử.

Vị trí của Thái tử điện hạ, ở trong mắt rất nhiều người chính là danh chính ngôn thuận, căn cơ vững chắc, Dận Chân đương nhiên cũng cho là vậy.

Nên khi y nói lời cảm tạ mang theo mười phần thật lòng trong đấy, nếu không phải lúc này có Thái tử lên tiếng chỉ sợ Khang Hy sẽ không nhanh chóng đồng ý như vậy.

Thái tử vỗ vỗ vai y. “Được rồi, giữa huynh đệ với nhau có cần khách sáo vậy không, ta mới vừa bảo nhị tẩu đệ làm thêm nhiều thức ăn, đệ tới Dục Khánh Cung dùng bữa đi.”

Dận Chân hơi bất ngờ, đang định mở miệng từ chối, nhưng lời tới tận bên môi lại vẫn nuốt xuống.

Dận Chân nhìn thức ăn bày đầy trên bàn ăn trong Dục Khánh Cung, thậm chí còn muốn phong phú hơn cả ngự thiện của Khang Hy, nhưng y lại không có tí hào hứng ăn uống nào.

Đích phúc tấn của Thái tử — Thạch thị, hiện tại vẫn chưa được sắc phong chính thức làm Thái tử phi, nên vẫn chỉ là Đích phúc tấn mà thôi. Thạch thị tính tình hiền lương thực đức, đối xử với người khác hòa nhã, quan hệ với người trong cung cũng không tệ lắm, nay thấy Dận Chân cứ rề rà không chịu động đũa, vội hỏi: “Tứ đệ, mấy món này không hợp khẩu vị đệ sao?”

Dận Chân gượng cười: “Không đâu, tay nghề của nhị tẩu rất giỏi, đệ nhìn một bàn cơm nước thế này liền muốn ăn ngay.”

Thạch thị mỉm cười dịu dàng, lại múc cho hai người mỗi người một chén canh rồi dẫn theo người lui xuống. Chỉ còn lại Thái tử và Dận Chân.

Thái tử gấp một đũa thức ăn bỏ vào chén của Dận Chân, ngón tay thon dài trên nền đũa bạc càng làm tôn lên làn da trắng mịn xinh đẹp.

“Lão Tứ, chắc đệ biết rõ lần này đệ đi Sơn Tây là vì cái gì?”

“Hồi Thái tử diện hạ, đương nhiên là đi xem tình hình bát đệ.”

Vốn trong lịch sử, thời trẻ Thái tử địa vị vững chắc, Tứ A ca Dận Chân là người thuộc đảng Thái tử ai ai cũng biết, ủng hộ chính thống, lẽ đương nhiên không ai nghi ngờ y. Nhưng đời này do thuở ban đầu Dận Tự đắc tội với Thái tử, rồi vụ khi không rơi xuống nước nên khiến sâu trong nội tâm của Dận Chân luôn tồn tại thái độ chống đối Thái tử, mặc dù thứ khúc mắc này không hề biểu hiện ra bên ngoài.

“Ta là nhị ca của đệ, gọi nhị ca là được rồi.” Thái tử mắt tròn trắng, vờ sáng giọng: “Bình thường rảnh rồi nên thường xuyên đến Dục Khánh Cung chơi, lý nào nhị ca ta lại bạc đãi đệ sao?”

Thấy Dận Chân đặt đũa xuống, cúi đầu lắng nghe lời hấn, Dận Nhưng tiếp tục: “Lúc này Hoàng a mã giữ người lại để nói chuyện liên quan đến cứu nạn Sơn Tây.”

Dận Chân gật đầu: “Hoàng a mã nói, Mã Tề đã làm việc nhiều năm lại rất quen thuộc với sự vụ của Sơn Tây, bảo lúc thần đệ tới nơi, nên hợp mặt với Mã Tề.”

Thái tử mỉm cười, từ tay áo lấy ra một phong thư, đặt lên bàn đẩy về phía y.

“Phong thư này là ta viết cho Tuần phủ Sơn Tây Cát Nhĩ Đồ, đệ mang theo, có chuyện gì khó xử thì cứ đi tìm hấn giúp đỡ.”

Dận Chân tim đập thình thịch, nhưng ngoài mặt không có biểu hiện gì chỉ đơn giản nói lời cảm tạ, nhận thư.

Lúc về tới nhà, Dận Chân lập tức mở lá thư ra.

Nội dung trong thư rất đơn giản, lác đác mấy chữ, đại ý bảo Cát Nhĩ Đồ cố gắng hết sức giúp đỡ Dận Chân làm việc.

Nhưng Dận Chân lại nhận ra được rất nhiều vấn đề.

Thứ nhất, Hoàng a mã đã dặn dò, lần này y đi để xem tình hình bát đệ, hiển nhiên là người thân mang hoàng mệnh, vậy thì tại vì sao Thái tử còn muốn viết thư riêng?

Thứ hai, cách dùng từ đặt câu trong phong thư này cũng rất tự nhiên, chứng tỏ mối quan hệ giữa Cát Nhĩ Đồ và Thái tử không hề tầm thường.

Thứ ba, Thái tử muốn thông qua phong thư này nói với Dận Chân rằng, hấn bán cho Dận Chân một món nợ nhân tình to lớn.

Dận Chân vẫn gương mặt vô cảm, im lặng trong chốc lát rồi cầm đèn lên, đem phong thư để trên ngọn lửa, thiêu rụi từng chút từng chút một.

Tăng sáng ngày hôm sau Dận Chân lập tức dùng khoái mã phi nhanh rời kinh, phía sau chỉ dẫn theo Thái y và hai thị vệ đắc lực.

Trong lòng y đang rất lo lắng, sợ Dận Tự xảy ra chuyện gì bất trắc, chỉ một lòng mong mau chóng đến Bình Dương.

Ngựa đang cưỡi là ngựa tốt thượng đẳng do Khang Hy ban tặng, có thể một ngày chạy sáu trăm dặm, may là vậy mà y còn chề chậm, mỗi ngày đều vào lúc trời chưa sáng đã lật đật chạy đi, mãi đến khi mặt trời xuống núi mới tùy tiện tìm một trạm dịch nghỉ tạm, hành đến nỗi lão Thái y thở không ra hơi, thiếu chút nữa đã đứt hơi trước khi đến được địa điểm.

Thẩm Triết chống gậy khập khiễng đi tới hậu viện của phủ nha Bình Dương, vừa liếc mắt đã thấy người đang đứng giữa khóm hoa.

“Bát gia.” Y nhẹ nhàng gọi.

Người nọ xoay đầu lại, quay chính xác về hướng của y, mỉm cười nói: “Từ Thanh đến đây à, vào phòng ta nói chuyện đi.”

Thẩm Triết ngáp ngừng: “Mắt của ngài . . .?”

“Đại phu nói mỗi ngày chịu khó bó thuốc là được, vãi gậy thì có thể tháo rời nhưng bây giờ nhìn mọi thứ có hơi mù mờ, qua mấy ngày nữa thì ổn rồi.” Dân Tự trả lời, xoay người đi về sương phòng, Thẩm Triết vội theo sau.

Ngày ấy gian nhà bị sập, đem ba người vùi lấp ở dưới, Thẩm Triết bị gãy chân, còn Dân Tự thì bị xà nhà đập vào sau ót, hôn mê bất tỉnh suốt hai ngày, ngày đầu tiên tỉnh lại không thể nhận biết cả một tia sáng, Mã Tề hoang mang lo sợ, lập tức truyền tin về kinh thành, đồng thời bắt Tri phủ Bình Dương tìm một đại phu giỏi nhất đến chẩn bệnh bốc thuốc.

Vương Phụ Tri phủ Bình Dương, mặc dù không biết rốt cục thân phận của Dân Tự là gì nhưng nhìn thấy phản ứng của Mã Tề, cũng biết người này có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với hắn nên nào dám chậm trễ.

Chẳng qua là Dân Tự bị thương không nhẹ, kết hợp cả uống thuốc, bó thuốc, châm cứu cũng chỉ có thể khôi phục nhiều nhất là năm sáu phần thị giác, đại phu còn luôn miệng dặn dò, sau này không thể để mặt trời, cần tĩnh dưỡng đàng hoàng, mới có thể từ từ hồi phục.

“Hai ngày trước nhìn không thấy gì cả nên ta vẫn chưa đi tìm người, mắt thấy ý chỉ vẫn chưa xuống tới, nghe nói dân bị nạn phía bên Hồng Động bất ngờ bạo động, chuyện mượn lương cấp bách, người có cách gì hay?” Dân Tự vừa ngồi xuống lập tức hỏi han.

Thẩm Triết thoáng trầm ngâm, “Hiện tại có hai kế sách, Bát gia cho phép ta nói tường tận.”

Y xưng hô như vậy với Dân Tự là vì Dân Tự nói với y rằng hắn xếp thứ tám trong nhà, hơn nữa Thẩm Triết còn trông thấy thái độ của vị khâm sai chính quy đối xử với Dân Tự, trong nghiêm túc mang theo cung kính, trong lòng ngầm hiểu thân phận của Dân Tự không thấp, không chừng còn cao hơn cả khâm sai, nên bèn gọi thử một tiếng Bát gia, ai ngờ rằng tuy Dân Tự nhỏ tuổi hơn y nhiều lại rất bình thản tiếp nhận cách xưng hô này, càng chứng thực hơn phỏng đoán của Thẩm Triết đối với thân phận của hắn.

Dân Tự gật đầu.

Thẩm Triết nói: “Hạ sách đương nhiên là dùng thủ đoạn quang minh chính đại, lấy danh nghĩa khâm sai đại thần triệu tập phú thương trong Phủ Bình Dương, bảo chúng quyên góp lương thực.”

Thấy Dân Tự không có vẻ muốn nói, y tiếp tục: “Về phần thượng sách, hiện tại các huyện Hồng Động bạo động, nói vậy những vùng khác chắc chắn cũng xảy ra tình trạng tương tự nhưng khác nhau ở quy mô lớn hay nhỏ thôi, bá tính không có cơm ăn, so với việc ngồi chờ chết thì chi bằng liều mạng một lần, hiển nhiên sẽ có người đánh cướp lương thực, trở thành giặc cướp, chúng ta cũng có bắt chước theo cách này, chỉ cần sai một người trà trộn vào dân gặp nạn kích động họ, nhằm dẫn dụ những người bụng đói ừng ực này đều chia mũi dùi hướng về phía quý phủ Từ Thái gây sự, như vậy đương nhiên Từ Thái sẽ sợ, nếu gã dám cho gia đình đánh chết người thì hiển nhiên bản thân gã sẽ trở thành người gây sự, tinh thần của bá tính tất nhiên sẽ càng kích động hơn, lúc này chúng ta lại ra mặt, danh chính ngôn thuận bắt gã, ép gã giao lương thực ra, nếu như gã vẫn không chịu giao, thì chúng ta giao gã lại cho dân đói tự xử lý, đến lúc đó không cần chúng ta nói gã cũng sẽ cam tâm tình nguyện tự động hiến lương thực ra.”

Thẩm Triết nói xong lập tức ngậm chặt miệng, trong phòng nhất thời im ắng, không ai lên tiếng.

Y biết kế sách này không chỉ có phần độc ác, mà còn rất hung hiểm, nếu có một người lăm le, thì sẽ bị tình nghi là kích động tạo phản, nhưng thứ nhất, y có thù oán với Từ Thái, không lo được nhiều như vậy, thứ hai, y cũng muốn thử vị Ứng Bát này, mức độ quyết đoán hiểu biết được đến đâu.

Hai ngày nay y đã âm thầm quan sát, nhận thấy khâm sai đại thần Mã Tề là loại người sống nghiêm túc thận trọng, vô cùng ngay thẳng, tuyệt đối sẽ không có khả năng hắn chấp nhận chủ ý thứ hai của y, chỉ sợ

ngoài việc không chấp nhận hấn còn đuổi y ra ngoài luôn ấy chứ, nhưng vị Ứng công tử này, thì lại khác.

Dận Tự trầm tư một hồi, mới nói: “Những lời người vừa nói, không được để truyền đến tai người thứ ba.”

Thẩm Triết này, không chỉ có năng lực mà đồng thời đầu óc còn không tồi, từ thái độ làm người của y có thể nhìn ra cũng không giống hạng người gian xảo, nếu như có thể dùng được, ngược lại là một nhân tài.

Thẩm Triết nghe Dận Tự nói thế biết hấn là vì muốn tốt cho mình, vốn chỉ xuất phát từ lòng cẩn thận nhưng cũng hóa thành cảm kích của y với thiếu niên này, hướng hồ hi vọng báo được đại thù của mình e rằng phải đặt hết lên người người này, lập tức đứng dậy nghiêm túc nói: “Tạ ơn Bát gia nhắc nhở, Tử Thanh hiểu.”

“Người lui ra trước đi, ta muốn bình tâm suy nghĩ cho kỹ.”

Thẩm Triết xin cáo lui, chỉ để lại một mình Dận Tự dạo bước trong phòng, tự mình nghiền ngẫm.

Nước cờ này quá hung hiểm, trách nhiệm này, liệu hấn có nên gánh vác không?

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó cửa bị mở ra.

Dận Tự vốn đang đưa lưng về phía cửa phòng, hiện tại hấn nhìn mọi thứ không được rõ ràng nên cũng không vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ tưởng là Cao Minh, bèn nói: “Không phải nói không được vào quấy rầy ta sao, có chuyện gì đi nói với Mã đại nhân trước là được rồi.”

Người nọ ngược lại không lùi bước mà tiếp tục tiến tới, từng bước từng bước, tới gần phía sau hấn.

Không giống là Cao Minh.

Dận Tự hơi sửng sốt, xoay người.

Người nọ mặc một bộ áo bào màu xanh nhạt, do vết thương nên Dận Tự không thể nhìn rõ dung mạo của đối phương như ngày xưa được, nhưng đường nét tướng mạo này, lại quen thuộc không gì sánh bằng.

Hấn hít sâu một hơi, lại có cảm giác giống như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mộng mị, không khỏi ngỡ vực gọi: “Tứ ca?”

40. Chương 40: Tương Kiến

Thái y được Khang Hy phái theo do không chịu nổi hành trình chạy suốt ngày đêm nên rút cuộc khi vừa vào tới nội phủ Sơn Tây thì ngã bệnh, đại phu không thể tự chữa cho mình, Dận Chân vô phương, không thể làm gì khác hơn là để Thái y ở lại dịch trạm Sơn Tây nghỉ ngơi, đợi khi nào khỏe thì sẽ tự khởi hành sau, còn y dẫn theo thị vệ đi trước một bước.

Tình trạng bị thảm trên đường thế nào, đương nhiên không cần phải nhiều lời, tuy Dận Chân phóng ngựa băng băng chạy một đường nhưng khi vào địa phận Bình Dương cũng không khỏi giảm tốc độ, thỉnh thoảng bảo thị vệ bố trí một ít lương khô cho người qua đường.

Lúc y đến cổng lớn của phủ nha Bình Dương thì thấy Cao Minh đang nói chuyện với người khác, Dận Chân xuống ngựa đi tới. “Chủ tử nhà ngươi đâu?”

Cao Minh vừa nhận ra là Dận Chân, đầu tiên thoáng sửng sốt, sau đó mới mừng rỡ nói: “Tứ gia, sao ngài lại tới đây, xin theo nô tài vào trong, chủ tử đang ở hậu viện!”

Hấn dẫn Dận Chân đi thẳng một đường băng ngang qua nha môn, đa số quan sai đều nhận ra Cao Minh nên cũng không có ai đi ra ngăn lại, lúc tới cửa hậu viện, Cao Minh hơi chùn bước, nói: “Tứ gia, lần này chủ tử bị xà nhà đập trúng đầu, e rằng mắt người không được như xưa, nên dù ngài có thấy cũng xin đừng lấy làm ngạc nhiên.”

Tim Dận Chân thoáng đập trật nhịp. “Như thế nào gọi là không được như xưa?”

Trong tấu chương của Mã Tề không kể rõ, mà cả Thái y lần này đi cùng cũng chỉ đem theo những dược phẩm thường dùng thôi.

Cao Minh đáp: “Đại phu nói xà nhà đổ xuống đập trúng đầu, hai mắt cũng bị ảnh hưởng, vốn không thể nhìn thấy gì nhưng sau nhờ dùng thuốc, bây giờ có thể nhìn thấy năm sáu phần, bảo là từ từ có thể bình phục.”

Dận Chân sắc mặt sa sầm, không nói thêm lời nào mà lập tức xoay người đi vào viện, thẳng hướng sương phòng của Dận Tự.

“Tứ ca?”

Dận Chân thấy hần nheo mắt nhìn sang, dường như đang xác nhận thân phận của y, nhớ lại lời Cao Minh vừa nói lúc nãy, không khỏi bước nhanh qua, nắm cánh tay của Dận Tự, gần như thất thanh.

“Là ta, mắt đệ còn có thể thấy được gì không?”

Y cùng với Dận Tự có giao tình từ nhỏ, ngoại trừ tình cảm sai trái ẩn sâu nơi nội tâm, Dận Tự vẫn như xưa là đệ đệ y quan tâm nhất, hiện tại thấy bộ dạng này của hần, những mệt mỏi do cực khổ trên đường đều hóa thành chua xót nơi đáy lòng.

“Có, chỉ là nhìn không rõ ràng lắm thôi, đại phu nói từ từ sẽ có chuyển biến tốt đẹp.” Dận Tự mỉm cười, trải qua cảm giác hoảng loạn phút ban đầu hần ngược lại tỏ ra bình thản, nếu đổi lại hần của độ tuổi này trong kiếp trước, sợ rằng đã than trời trách đất, sa ngã từ lâu, nhưng hôm nay, hần đã trải qua quá nhiều nỗi đau, có thể tự điều khiển cõi lòng mình trở nên bình thản trong thời gian ngắn, đồng thời biến nhược điểm thành lợi thế.

Vết thương này có thể bình phục, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi, vậy cũng không cần quá để tâm đến nó. Điều Dận Tự nghĩ đến là: tạm thời dù hần có gây ra chuyện tệ hại thế nào ở Bình Dương đi chăng nữa, thì chỉ với mỗi việc mắt hần bị thương cũng đủ khiến Hoàng a mã không nở khiến trách, huống hồ trải qua chuyện này, e rằng Nghi Phi cũng sẽ không nở gả chất nữ của nàng cho hần.

Dận Chân nhìn tình trạng của Dận Tự, chỉ tưởng rằng hần đang cố ép bản thân mỉm cười, trong lòng lại càng cảm thấy thương tiếc vô vàn, nắm bờ vai của hần, ngáp ngừng trong chốc lát, miễn cưỡng kìm nén cảm xúc của bản thân, mới điềm tĩnh nói: “Hoàng a mã nhận được tấu chương của Mã Tề, bèn ra lệnh cho huynh đến đây thăm đệ, Thái y còn đang trên đường, chừng hai ngày nữa chắc sẽ đến nơi.”

Dận Tự lắng nghe tiếng nói của y, lại nhìn thấy nét mặt có vẻ không được tự nhiên của y, không khỏi buồn cười, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, khẽ nhăn mày, nói: “Lý nào tứ ca không nghe Hoàng a mã nhắc đến việc Tri phủ Bình Dương thượng tấu xin điều động lương thực sao?”

Dận Chân sửng sốt, lắc đầu: “Ngay trước lúc ta rời kinh cũng không nghe nhắc tới, chuyện lớn nhường ấy, Hoàng a mã tất nhiên sẽ mau chóng ra quyết định, rốt cuộc thì tình hình thiên tai ở Phủ Bình Dương nghiêm trọng đến mức nào rồi?”

Dận Tự liền kể lại từ đầu tới đuôi những chuyện xảy ra nhiều ngày nay, đến đoạn Từ Thái đùn đẩy từ chối cho mượn lương, Dận Chân giận tái mặt: “Lý nào như vậy, bá tính đang chịu khổ vậy mà gã ngay cả một hạt thóc cũng không chịu quyên góp, gian thương như thế, giữ lại có ích gì?!”

Còn chưa nói hết lời, trước mắt Dận Chân bỗng tối sầm, thỉnh thoảng ngả về phía trước.

Dận Tự càng hoảng sợ hơn, vội ôm lấy y vào lòng.

“Tứ ca!”

Từ lúc Tứ A ca bước vào phòng, Cao Minh cũng không dám bỏ đi, vẫn một mực đứng giữ bên ngoài, lúc này nghe tiếng hét thất thanh của Dận Tự, vội vàng đẩy cửa xông vào, lại chạy đi gọi đại phu, một hồi rồi ren sau đó tất nhiên không cần nhắc tới.

Sau khi đại phu chẩn đoán nói rằng chỉ là do Dận Chân nhất thời kích động, lại thêm lặn lội đường xá xa xôi, ngủ một giấc dậy là ổn.

Mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Mã Tề càng không ngừng lên niệm A di đà phật, một mình Bát A ca bị thương ngay trước mắt mình, đã hại hần tổn công suy nghĩ khi quay về phải lãnh phạt như thế nào rồi, nếu như nay lại thêm một Tứ A ca, sợ rằng hần chỉ có nước đi Trữ Cổ Tháp chặn dè.

Mã Tề và Tri phủ Bình Dương Vương Phụ sau khi thương nghị một lúc lâu, quyết định triệu tập tất cả thương nhân có uy tín của Bình Dương, do quan phủ đứng ra mượn lương của chúng.

Ai ngờ lệnh triệu tập còn chưa ban ra, những người đó ngược lại đã tự tìm đến cửa.

“Người là?” Vương Phụ dòm những người này, có chút hồ đồ.

Người được hỏi quỳ xuống hành lễ, nói: “Tiểu dân Từ Thái, bái kiến khâm sai đại nhân, bái kiến Phủ đài đại nhân.”

“Từ Thái?” Vương Phụ nhăn mày, chuyển ánh mắt từ trên người gã lướt nhìn đến hơn mười người đứng phía sau, ai nấy quần áo tồi tả. “Đứng dậy đi, sao các người lại ăn mặc thế này?”

Từ Thái kéo tay áo, lau lau khóe mắt, lộ vẻ sầu thảm kể lể: “Khởi bẩm Phủ đài đại nhân, lần này hai đợt động đất liên tiếp, nhà cửa của tiểu nhân sập đổ không ít, không biết bao nhiêu là của cải lương thực đều bị chôn vùi dưới phế tích, đào cũng đào không ra, mấy ngày nay cửa hàng kinh doanh trong nhà tiểu nhân cũng bị tổn thất nghiêm trọng, phải đóng cửa, mấy người đi cùng tiểu nhân hôm nay, cũng toàn gặp tình cảnh tương tự.”

Gã vừa dứt lời, phía sau đã vang lên một tràng tiếng phụ họa, mọi người mồm năm miệng mười, tranh nhau kể lể tình cảnh đáng thương của mình cho hai người đang ngồi phía trước, đến nỗi Mã Tề và Vương Phụ nghe cứ như tiếng ruồi nhặng quanh quẩn bên tai, không chịu thấu.

Mã Tề cau mày, lạnh lùng nói: “Nói vậy, các người không thể quyên góp được đến nửa hạt thóc phải không?”

Từ Thái than thở, nói: “Khâm sai đại nhân ngài hiểu lầm rồi, đám người tiểu nhân đến đây lần này, chính là vì quyên góp lương thực.”

“Hừm?”

Từ Thái xoay người, hô lớn: “Trình lên!”

Hai gã gia đình gánh hai đòn gánh đi vào, đem hai cái thúng để xuống đất.

“Khởi bẩm đại nhân, chúng tiểu nhân đã thương lượng với nhau, ngày đêm không nghỉ dời đồng gạch đá bị đổ sập, cuối cùng cũng cứu được chút ít lương thực này, mời đại nhân xem qua.”

Mã Tề tiến lên, gia đình vội vàng mở nắp đầy.

Trong thúng quả thật toàn là lương thực, chẳng qua là khi Mã Tề xóc tay xuống, vóc một nắm lên xem lại thấy trong đó lẫn không ít đất cát.

Hắn cố kiềm chế cơn giận dâng lên trong lòng: “Đây chính là lương thực các người muốn quyên góp đấy sao? Nhiều người như vậy mà giao ra được hai thúng, người bảo bấy nhiêu bá tính Phủ Bình Dương phải chia nhau thế nào đây, hử?”

Từ Thái vội đáp: “Đại nhân, những lương thực này, đã là giới hạn của chúng ta rồi, đã nhiều ngày nay thứ chúng ta ăn chẳng khác gì so với cháo loãng phát ở chỗ phát chẩn cả.”

Mã Tề hậm hực ném gạo nắm trong tay vào lại thúng. “Từ Thái, người có biết tội của mình không?!”

Từ Thái bị tiếng hét này hù phát khiếp, chân mềm nhũn, không kiềm được quỳ sụp xuống đất, nhưng xong lập tức bình tĩnh lại, nhớ tới chỗ dựa vững chắc của gã, vốn đang chột dạ cũng vẫn mở miệng nói một cách đúng lý hợp tình. “Đại nhân, xin hỏi, tiểu nhân phạm phải tội gì?”

Mã Tề cười lạnh: “Người cho rằng bốn quan và Vương đại nhân là ăn mày à? Các người toàn là thương nhân có uy tín ở Sơn Tây này, gom góp lại chỉ góp được hai thúng lương thực, chưa kể lẫn đầy cát, người có từng đi ra ngoài nhìn xem bá tính bên ngoài thế nào không, lương tâm của người để ở đâu?!”

Từ Thái không run không sợ, từ tốn đáp: “Đại nhân nói vậy là quá bất công với tiểu nhân, những gì chúng tiểu nhân mặc trên người, thử hỏi có khác mấy so với người gặp nạn ngoài kia đâu, những lương thực này cũng do chúng tiểu nhân một lòng nghĩ cho hương thân phụ lão, tính toán cần kiệm chiết ra được, sao đại nhân có thể vì chúng tiểu dân là thương nhân mà có cái nhìn phiến diện như vậy?” Bầu không khí âm u lập tức giăng đầy phòng.

Mã Tề lạnh lùng nói: “Thật sao, vậy bốn quan cũng muốn xem thử, liệu có thật sự là cái nhìn phiến diện hay không.”

Lúc hắn nói những lời này, Vương Phụ đứng một bên đã có cảm giác không ổn, mấy lần định nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng không tìm được cơ hội thích hợp.

“Người đâu, trói đám người Từ Thái lại cho ta, rồi dẫn theo người, bốn quan muốn đi xét phủ!”

Quan sai tuân lệnh đi qua gìm những thương nhân có mặt xuống đất, mọi người ồn ào náo loạn, Từ Thái cười lạnh: “Đại nhân, xin ngài suy nghĩ cho kỹ, tiểu nhân một lòng muốn góp sức vì tình hình thiên tai, không ngờ lại bị đại nhân hiểu lầm như vậy, mặc dù ngài là khâm sai đại nhân nhưng thế gian vẫn còn chữ LÝ!”

Mã Tề là hạng người cộc cằn, đâu thềm quan tâm gã nói gì, phất tay ý bảo quan sai trói hết chúng lại, đồng thời dự định dẫn người ra ngoài.

“Khâm sai đại nhân!” Vương Phụ vội vàng gọi hắn lại, kéo Mã Tề qua một bên.

“Đại nhân, nói sao Từ Thái cũng là em vợ của Tuần phủ đại nhân, nay chúng ta không bằng không chúng đã tự tiện bắt người, lỡ đến lúc không xét được cái gì, ngược lại có khi còn để cho đối phương nắm được nhược điểm của mình, hiện tại dân gặp nạn vẫn đang chờ cứu trợ, nếu tiếp tục kéo dài chỉ khiến cho tình hình thêm tồi tệ hơn mà thôi!” Vương Phụ nhỏ giọng khuyên can, cũng không phải hắn sợ phiền phức, chẳng qua cảm thấy ở đây so đo với đám người này thật sự cũng không giúp được gì mà ngược lại lợi bất cập hại.

Nhờ những lời này mà Mã Tề đột nhiên nhớ tới lời dặn dò của Dận Tự, không khỏi giật bắn, lập tức tỉnh táo lại.

Vương Phụ thấy hắn đột nhiên im lặng, biết đối phương đã bị mình thuyết phục, nên tiếp tục: “Đám người này có thể không e ngại như vậy, ắt hẳn đã sắp xếp thỏa đáng hết rồi, giờ chúng ta có đi lục xét chỉ sợ cũng không tìm được gì, không bằng đợi đến đêm khuya vắng người rồi hãy sai người ngấm ngấm đi dò xét.”

Mã Tề suy nghĩ một hồi, thở dài, cũng do tình hình thiên tai cấp bách nên lúc này hắn mới nóng nảy như vậy.

“Ừm, vậy người đi nói chuyện với chúng đi, ta đi xem Bát . . . chất tử của ta.”

Trong sương phòng.

Dận Chân từ từ tỉnh lại, thấy Dận Tự đang nằm dựa vào y, không khỏi giật mình.

41. Chương 41: Dừng Kế

Hai người xa nhau đã được gần hai tháng, trước lúc xa nhau còn chia tay trong bất hòa, nhưng nay gặp lại dường như từ lâu đã quên mất chút ít mất mát ngày ấy.

Hắn bình an, vậy là đủ rồi.

Dận Chân nghĩ đến lại cảm lòng không được vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào mắt hắn.

Nhìn không rõ, như vậy có thể ảnh hưởng tới tương lai hay không?

Dận Tự từ nhỏ đã hiểu chuyện, biết Ngạc nương xuất thân không cao nên hắn luôn cẩn thận dè dặt, lúc nào cũng như đang bước đi trên lớp băng mỏng, không dám phạm dù chỉ là nửa lỗi nhỏ, kết quả lần đầu tiên xa nhà, vừa rời khỏi tầm nhìn của y, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn ngay.

Trong lòng Dận Chân dâng lên cảm giác chua xót nhẹ, miễn cưỡng ép xuống kích động muốn đem hắn ôm chặt vào lòng, nhưng lại không cảm lòng được nắm lấy tay hắn, từ từ siết chặt.

Xưa nay giấc ngủ của Dận Tự không sâu, bị y làm phiền như vậy đương nhiên tỉnh lại ngay.

Cảnh vật trước mắt vẫn còn hơi mơ hồ không rõ, nhưng dù sao hắn cũng đã dần dần thích ứng.

“Tứ ca, huynh còn thấy khó chịu trong người không?”

Vươn tay qua làn mờ, muốn sờ thử trán của y.

Dận Chân bắt lấy tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Huynh không sao, Tiểu Bát, trong Thái Y Viện không thiếu gì danh y, mắt của đệ nhất định có thể hồi phục như cũ.”

Dận Tự không ngờ tới câu đầu tiên y nói sau khi tỉnh dậy lại là câu an ủi mình, trong lòng cảm thấy ấm áp nhưng ngoài miệng vẫn đùa: “Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc, lúc trước Nghi Phi còn muốn tác hợp cho đệ và Dục Tú Cách cách, nói không chừng nay đã không còn ý định đó nữa.”

Dận Tự lạnh lùng nói: “Nói sao đệ cũng là một Hoàng a ca, ai dám xem thường đệ.”

Huynh là người đầu tiên không tha cho kẻ đó.

Về sau cuối cùng vẫn nuốt lại vào bụng.

Dận Chân có thói quen giấu kín mọi suy nghĩ của bản thân dưới tận đáy lòng, những lời y nói với Dận Tự có thể xem là đã vượt xa những người khác.

Dận Tự cười, chuyển trọng tâm câu chuyện: “Tứ ca đi đến đây hết bao lâu vậy?”

“Ngày đêm gấp rút lên đường, đồng thời nhờ có ngựa tốt, nên chỉ tốn khoảng tám ngày.”

Dận Tự khê giạt mình, lúc bọn họ tới đây cũng gấp rút đến chạy bán sống bán chết, mà còn phải tốn tới khoảng mười ngày, trong khi Dận Chân lại chỉ tốn tám ngày, khởi nghĩ cũng có thể tưởng tượng trên đường đi đã gấp gáp đến cỡ nào, nhìn lại y quả thật có hơi gầy đi mặt lại còn bị đen ra nữa, không khỏi bật thốt “Tứ ca”, nhưng lại không biết phải nói tiếp thế nào.

Hắn đã vô số lần tự nhủ với lòng, phải cẩn thận với vị tứ ca mặt lạnh tâm lạnh này, nhất thiết không được giẫm vào vết xe đổ của kiếp trước, nhưng nếu cứ tiếp tục bên nhau trên con đường này, y lại còn luôn suy nghĩ cho hắn mọi lúc mọi nơi, có lần nào không phải thật lòng đối đãi?

Người không phải cây cỏ, ai có thể vô tình.

Dận Chân thấy gương mặt tuần tú nhã nhặn của hắn hơi ửng đỏ, trong lòng rục rịch, hiếm khi mở miệng nói được câu đùa giỡn: “Cảm động tới vậy sao, không bằng ôm tứ ca một cái đi?”

Lúc nói ra miệng rồi mới thấy có chút hối hận, những lời này dường như có vẻ hơi trắng trợn?

May bát đệ không phải nữ tử, nên sẽ không nghĩ tới khía cạnh khác.

Quả nhiên Dận Tự không hề nghi ngờ hắn, chỉ tưởng là Dận Chân nói đùa, nên lập tức giang hai tay ôm lấy ai kia.

Dận Chân thoáng sững sờ, ép xuống cảm giác mừng rỡ trong lòng, cũng vòng hai tay ôm chặt lấy hắn.

Xuyên qua xiêm y mỏng mảnh, dường như y có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể đối phương, lại có vẻ như không thể truyền tới, một thứ cảm giác như có như không.

Một thứ cảm giác ngay cả khi đối mặt với Ô Lạt Na Lạp thị cũng không có, nay chợt dâng lên.

Dận Chân chỉ cảm giác dường như bản thân sắp chịu hết nổi, muốn hôn lên gò má của đối phương, thậm chí . . .

Giống như khi hai người còn bé ngủ chung một giường, y thừa dịp Dận Tự ngủ say, len lén hôn.

Chỉ là cảm giác ngày ấy vẫn còn mơ hồ, giống như sự yêu thích của một tiểu hài tử đối với món đồ chơi ưng ý nhất.

Nhưng hiện tại lại . . .

Lúc hai người ôm nhau, Dận Tự có thể từ ngôn ngữ thân thể của đối phương cảm nhận được sự quan tâm của vị huynh trưởng này đối với mình.

Y là đang thật lòng lo lắng cho mình.

Số phận đúng là kỳ diệu biết bao.

Kiếp trước cả hai tranh giành ngôi vị Hoàng đế, giữa hai người nếu không có một người chết sẽ không dừng tay, kiếp này lại bên nhau từ nhỏ đến lớn, huynh đệ tình thâm, còn hơn cả huynh đệ ruột thịt.

Bỗng dưng bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Hai người lấy lại tinh thần, Dận Tự là người buông tay trước, Dận Chân có chút oán giận người ngoài cửa, nhưng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh như thường: “Vào đi.”

Người đến là Mã Tề.

Hắn tới khá gấp gáp nên cũng không nhận ra bầu không khí mờ ám giữa hai huynh đệ, vừa bước vào phòng thì quỳ xuống hành lễ ngay.

“Nô tài Mã Tề, tham kiến Tứ A ca.”

“Đứng lên đi.” Dận Chân vừa thấy là hắn, liền nhớ đến phải khởi binh vấn tội. “Mã Tề, ngươi đi cùng với Bát A ca, trong chùng đệ ấy kiểu gì thế hả?”

Mã Tề trong lòng thầm than khổ, lại chỉ có thể dập đầu nhận sai. “Nô tài đáng chết!”

Dận Chân hậm hực: “Ngươi có chết hay không, không tới phiên ta nói, về tới kinh thành Hoàng a mã sẽ tự biết xử trí.”

Dận Tự biết rõ Mã Tề không phải chỉ đơn thuần đến để thỉnh an, bèn lên tiếng chuyển trọng tâm câu chuyện: “Mã Tề, tình hình bên ngoài hiện tại sao rồi?”

Mã Tề như nhận được đại xá, lập tức thuật lại từ đầu tới đuôi chuyện vừa xảy ra ở bên ngoài.

Phản ứng của Dận Chân không khác gì so với Mã Tề lúc trên công đường, y nén giận, lạnh lùng hỏi: “Tên Từ Thái đó, thái độ cư xử thường ngày như thế nào?”

“Theo như nô tài phái người đi nghe ngóng, bá tính Bình Dương ai nấy cũng nói gã làm giàu bất nhân, còn có người nói, ngay cả chuyện cưỡng đoạt dân phụ mà cũng dám làm.”

Dận Chân nhăn mày: “Loại gian thương này sao còn không mau xử trí đi, các ngươi đang kiêng kỵ điều gì?”

Mã Tề không tiện mở miệng, nên Dận Tự bèn lên tiếng: “Tứ ca, Từ Thái là em vợ của Tuần Phủ Cát Nhĩ Đồ.”

Dận Chân ngạc nhiên, nhớ đến bữa cơm Thái tử mời y trước khi lên đường, còn có lá thư sau đó.

Quan hệ giữa Thái tử và Cát Nhĩ Đồ đã không phải tầm thường, tên Từ Thái này cũng không thoát khỏi liên hệ, mối quan hệ này quá rắc rối phức tạp, không phải một giờ nửa phút là có thể lý giải rõ ràng, nhưng hiện tại Dận Chân đã nhận rõ thêm một vấn đề khác từ bức thư của Thái tử.

Thái tử muốn thông qua bức thư cảnh cáo y, không được tự tiện đụng vào Cát Nhĩ Đồ, kể cả người liên quan đến Cát Nhĩ Đồ.

Gương mặt y nhất thời trở nên lạnh lùng, đồng thời cũng rơi vào trầm tư.

Dận Tự khe thở dài, nói: “Hiện tại ta có một cách, có thể bắt Từ Thái giao lương thực ra.”

Thấy hai người đồng thời nhìn về phía hắn, Dận Tự bèn đem biện pháp Thẩm Triết nói với mình thuật sơ lược một lần, chẳng qua lược mất cái tên Thẩm Triết, chỉ nói là chủ ý của mình.

Đây không phải do hắn muốn giành công, mà là muốn bảo vệ Thẩm Triết.

Biện pháp này dù sao cũng không được quang minh chính đại, hơn nữa quá mạo hiểm, nếu bị người khác biết được, đến lúc đó chắc chắn sẽ không thiếu chuyện bị chụp mũ tội danh kích động tạo phản, Dận Tự là Hoàng a ca, cũng không thể tự đi tạo phản nhà mình, Thẩm Triết tương lai còn phải tham gia khoa cử, tuyệt đối không thể bị ghi lại vết nhơ.

Vả lại bản thân Dận Tự cũng có chút tư tâm, Thẩm Triết này cũng có chút tài năng, đáng để mình thu về dưới trướng, Dận Tự bảo vệ y đồng thời cũng là muốn bán cho y một món nợ nhân tình, để mai sau y có thể toàn tâm toàn ý làm việc cho mình.

Sau khi nói ra biện pháp này, hai người còn lại đều có vẻ hơi giương mắt bất ngờ.

Dận Chân sau giây phút bần thần, cũng khẽ nhăn mày: “Người từ đâu nghĩ ra biện pháp này vậy?”

Dận Tự thấy Dận Chân không hài lòng, biết tứ ca của mình là người nhìn không quen nhất chính là loại mưu kế nham hiểm thế này, bèn thở dài đáp: “Đối với đám người Từ Thái không thể dùng biện pháp quang minh chính đại trị chúng được, chỉ có thể tìm một đường tắt, biện pháp này đúng là nham hiểm thật, đệ cũng không mong làm liên lụy đến tứ ca và Mã đại nhân, sau khi mọi việc thành công, tự đệ sẽ đến trước mặt Hoàng a mã nhận tội.”

Dận Chân nghe thấy trong lời nói có hần man mác tỏ ý nhân nhượng vì đại cục, lòng đã sớm mềm nhũn, sao còn có thể trách cứ hần.

Suy nghĩ trong chốc lát, y đưa mắt nhìn Mã Tề. “Mã đại nhân nghĩ sao?”

Mã Tề biết Dận Chân đang ép hần tỏ rõ thái độ, vội nói: “Nô tài cảm thấy kế sách này tuy có phần liều lĩnh, nhưng lại là biện pháp duy nhất đáng để thử trong thời điểm hiện tại, tuy đám Từ Thái đã trù tính sẵn đem lương thực giấu kỹ, nhưng chúng cũng không thể nào không ăn cơm, nô tài cho rằng có thể phái người theo dõi, tìm ra chỗ chúng giấu lương thực.”

Dận Chân gật đầu nhích tay. “Quyết định vậy đi, chia nhau hành sự.”

Ngày hôm sau, Vương Phụ sai người gánh hai gánh lương thực do đám người Từ Thái quyên góp đến nơi phát chẩn cháo, phát ngay tại chỗ.

Bá tính nghe nói có cháo để phát, vui mừng khôn xiết, đồng loạt từ bốn phương tám hướng đổ về.

Kết quả thứ lãnh được, lại là cháo lẫn nhiều cát đá đến nỗi đổi màu.

Mọi người càng thất vọng hơn, lại thêm đói bụng khó chịu được, trên gương mặt không ít người hiện hữu nét căm hận.

Cao Minh được Dận Tự dặn dò, giả trang thành dân gặp nạn lẫn vào đám đông xếp hàng lãnh cháo.

Lúc đến phiên hần lãnh, giả vờ nhìn qua bát cháo lẫn cát mà lòng đầy tức giận, quăng bát chửi bới.

“Các hương thân, nghe đồn lương thực này là do đám người Từ Thái quyên góp, bản thân bọn chúng thì ngồi mát ăn bát vàng, chúng ta thì phải uống thứ đồ làm màu này, Vương đại nhân là một vị quan tốt, chúng ta đều biết, ta không làm khó Vương đại nhân, ta đi tìm bọn Từ Thái đòi công bằng!”

Nghe thấy lời Cao Minh nói, nhiều người đều có vẻ thần sắc thă lẳng, dần dần bắt đầu phụ họa.

Huệ Thiện và thị vệ của Dận Chân từ lâu cũng đã hòa vào dòng người để hòa nhau gây rối.

Bá tính từ xưa đến nay hề có thứ bỏ vào miệng thì cũng không đến mức chạy đi làm loại chuyện mất đầu như tụ tập quần chúng bạo động, nhưng do đa số đều đã sống không nổi nữa, giấy rách việc gì còn phải giữ lấy lề.

Làn sóng chửi bới Từ Thái ngày càng dâng cao, Cao Minh thuận thế dẫn đầu, dọc đường tiện tay lượm một cây gậy, thẳng hướng quý phủ của Từ Thái.

Đương nhiên phía sau có cả một dòng người nối đuôi.

Trong lòng bọn họ vốn còn chút sợ sệt, nhưng khi nhìn thấy tòa nhà rường cột chạm trổ của Từ Thái thì lòng căm phẫn lập tức trỗi dậy.

Dựa vào đầu chúng ta thì chịu khổ chịu nạn, ba ngày không có một bữa cơm, lại có kẻ dùng mỡ hôi xương máu của dân chúng an hưởng phú quý?

Dù lúc này Từ Thái có là một thương nhân làm ăn đàng hoàng sợ cũng không ngăn nổi lòng căm hận của dân gặp nạn, huống hồ gã còn không phải là người như vậy.

Cho nên bọn họ yên lòng yên dạ theo sát Cao Minh xông thẳng đến cổng nhà Từ Thái.

Gia đình giữ cổng vừa trông thấy thế trận này, đã run lấy bầy đóng chặt cổng lớn, trốn bên trong không chịu bước ra.

Phía Cát Nhĩ Đồ còn đang bận cảm thấy quái lạ, theo như thời gian dự tính, hắc khâm sai đã phải tới đây rồi, sao cả một bóng người cũng chưa thấy?

Không phải dọc theo đường đi gặp chuyện ngoài ý muốn chứ. Hắc nhân này suy nghĩ.

“Lão gia.” Quân gia chạy vào, hai tay trình lên một phong thư.

Cát Nhĩ Đồ mở ra xem, vừa xem xong sắc mặt hơi đổi.

Gia sư đứng bên cạnh sát ngôn quan sắc, vội hỏi: “Đại nhân, xảy ra chuyện gì sao?”

“Trong thư Sách đại nhân nói, khâm sai đi đến từ lâu, bởi vì trong số những người đi theo có Bát A ca bất ngờ bị thương, sau đó Hoàng thượng lại phái Tứ A ca đến đây.” Cát Nhĩ Đồ càng nói càng sợ hãi, “Khâm sai đã đến, lại không đến Phủ Thái Nguyên, vậy thì đi đâu?!”

Bát A ca bị thương ngay dưới mắt hắc, vậy mà hắc không mấy may hay biết, đừng nói Hoàng thượng không có hạ chỉ khiển trách, chỉ riêng chuyện thư của Thái tử đã qua lâu như vậy mới gởi đến. Cát Nhĩ Đồ đánh hơi được sự bất thường trong đây.

Gia sư suy nghĩ một hồi cũng thấy kỳ lạ. “Đại nhân, trong hầu hết Phủ của Sơn Tây, chỉ có Tri phủ Bình Dương Vương Phụ tính cách cổ hủ, xưa nay không ‘thông thoáng’ với ngài, có thể nào họ đi đến đó không?”

“Có thể lắm, nếu là địa phương khác thì e rằng Tri phủ đã bẩm báo cho ta từ lâu rồi!” Cát Nhĩ Đồ đập mạnh xuống bàn. “Từ Thái đúng là đồ vô dụng, mục tiêu của khâm sai rành rành như vậy mà gã lại có thể không để ý tí nào! Việc này không nên chậm trễ, mau đi theo ta đến Phủ Bình Dương một chuyến!”

Đang nói chuyện thì quân gia lại vội vã xông vào, lúc này trên mặt còn mang theo vẻ lo sợ.

“Lão gia, nhà của Từ Cửu gia ở bị điều dân bao vây, ngài ấy đang bị nhốt ở trong không ra được, đám điều dân đang đập phá cổng lớn, nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng sẽ xông vào trong phủ lục soát nhà!”

Từ Thái nghe thấy tiếng chửi bậy ầm trời bên ngoài, thậm chí còn có tiếng vật nặng nện vào cửa, không khỏi sợ đến sắc mặt biến thành trắng bệch, hai tay giữ chặt tay ghế không chịu buông.

“Tuần phủ đại nhân đâu, tỷ phu đâu, mau gọi hắc đến đây!”

“Lão . . . lão gia, đã cho người đi báo tin rồi, có phải cũng nên qua báo cho Tri phủ đại nhân một tiếng không?” Quân gia nuốt một ngụm nước bọt, gương mặt cũng y gã trắng bệch như chết cha chết mẹ.

“Đúng đúng!” Từ Thái như sực tỉnh mộng, “Mau đi báo tin cho Phủ đài đại nhân, mau lên, bảo lão mang binh tới cứu ta! Đám điều dân này đúng là phản rồi!”

“Lão gia lão gia!” Gia đình từ bên ngoài bò lổn bò càng chạy vào. “Đám người bên ngoài nói, bắt ngài giao lương thực ra, bằng không sẽ xông vào lục soát . . .”

Từ Thái cố áp chế sợ hãi trong lòng, nghiêng răng tàn ác nói: “Không có cửa đâu! Tuần phủ đại nhân mà đến, sẽ lôi hết đám điều dân ngoài đó ra chém đầu hết!”

“Lão gia, không bằng chúng ta cứ giao ra một chút để đối phó cho qua, tiểu nhân sợ . . .” Quân gia khuyên bảo.

Tiếng ồn ào ầm trời bên ngoài lại vang lên lần nữa, sắc mặt Từ Thái cũng trắng theo từng tiếng vọng.

Trên con đường này toàn là thương nhân sinh sống, hơn nữa còn là thương nhân có máu mặt, gia tài bạc triệu.

Tuy rằng tạm thời chỉ có mỗi Từ Thái bị làm phiền nhưng các hộ khác thấy thế cũng đã lật đật ra lệnh cho hạ nhân đóng chặt cổng lớn, bất luận là ai gõ cũng không được mở.

Nhưng tình thế dần dần mất khả năng khống chế, dân đói bỗng nhớ tới trên con đường này không chỉ có mỗi hộ nhà Từ Thái, nên bắt đầu chia nhau ra, đến phá cửa các nhà khác.

Đang lúc tình cảnh trở nên rối loạn, Tri phủ Bình Dương kịp thời chạy đến.

Cao Minh vội vàng vung cao tay hô lớn: “Các hương thân, các hương thân, Tri phủ Vương đại nhân đến rồi, hãy mời ông ấy phân xử dùm chúng ta!”

Danh tiếng của Vương Phụ ở Bình Dương rất cao, bá tính mọi khi cũng rất yêu quý ông, sau khi xảy ra động đất thì thường xuyên thấy ông đầu đầy mồ hôi bên ba khắp nơi, xoay sở lương thực cho bá tính, vì vậy trong lòng không hề oán hận ông, lúc này thấy Vương Phụ vội vã chạy đến, lòng đầy cảm hận thoáng chốc hóa thành ầm ục, đồng loạt quỳ xuống, miệng thì kêu gào mong đại nhân phân xử.

Vương Phụ cưỡi ngựa chạy đến, tầm mắt đảo quanh, lọt vào mắt đều là nam nữ gầy trơ xương, trong lòng đau xót, thở dài, xuống ngựa, đầu tiên là chấp tay hướng về mọi người, rồi mới nói: “Các hương thân, ta đến chậm, để mọi người phải chịu cực rồi, Vương Phụ ở đây nhận tội cùng mọi người!”

Bá tính thường dân ngày thường bán mặt cho đất bán lưng cho trời, cả đời thấp tha thấp thỏm, ai cũng nói sống không vào cửa quan, chết không xuống địa phủ, ở đâu gặp được vị quan lão gia nói lời xin lỗi với mình, nghe vậy ai nấy cảm động không thôi, cúi đầu nghẹn ngào.

“Các hương thân đừng nóng vội, lần này Hoàng thượng phái khâm sai đại nhân đến đây chính là để thăm dò dân tình, khâm sai đại nhân sẽ chủ trì công lý cho mọi người!” Vương Phụ nói xong liền né qua một bên để Mã Tề ra mặt, bản thân thì đứng buông tay một bên.

Mã Tề cao giọng nói: “Bổn quan là khâm sai do Hoàng thượng phái đến đây, các phụ lão hương thân tạm thời hãy quay về trước đã, bổn quan nhất định sẽ đòi lại công bằng cho các vị! Nếu mọi người không tin, có thể để lại một hai người làm đại diện theo bổn quan đi vào, hỏi Từ Thái cho rõ ràng!”

Cao Minh thấy tuồng kịch này cũng diễn gần như xong rồi, nên đứng ra khỏi hàng nói: “Đại nhân, để ta theo ngài!”

Hắn vừa dứt lời, lại có hai hán tử trẻ tuổi đứng ra.

Mã Tề gật đầu. “Vậy ba người đi theo ta vào trong.”

Từ Thái nghe nói khâm sai và Tri phủ đều đến, lại nghe nói bá tính sau khi được khâm sai khuyên can đã bỏ đi, không khỏi mừng rỡ khôn xiết, chỉ tưởng là do công lao tỷ phu nhà gã, vội mời bọn họ vào.

“Hai vị đại nhân thật sự là ân nhân cứu mạng của thảo dân, xin nhận của thảo dân một lay!” Từ Thái nghênh tiếp, không nói hai lời liền quỳ rạp xuống đất.

“Miễn lễ.” Mã Tề lạnh lạnh nói, trong lòng thật sự không có tí xíu hảo cảm nào đối với cái gã mập này.

Vương Phụ khê liếc Mã Tề, ho nhẹ rồi nói: “Từ Thái, hôm nay bổn phủ đến đây, là có chuyện muốn thương lượng với người.”

Từ Thái nghe xong lời này, trong lòng cũng cảm thấy hơi thấp thỏm, vội hỏi: “Phủ đài đại nhân, xin cứ nói!”

“Tình cảnh ngày hôm nay người cũng đã thấy đấy, bổn phủ có thể cản được một lần, không cản được lần thứ hai, người thân là thủ phủ Phủ Bình Dương, nếu không tiên phong bày tỏ thái độ, chỉ sợ đến lúc lòng căm hận của dân chúng dâng lên ngất trời, bổn phủ cũng đành bó tay.”

“Này . . .” Từ Thái hơi khó xử, trong đầu gã một mặt vừa hồi tưởng đến việc xảy ra lúc nãy thì rùng mình, mặt khác bản thân gã đang do dự, vẫn còn mong mỗi Cát Nhĩ Đồ có thể nhanh chóng đến đây, giải vây cho gã. “Thảo dân thật sự không có lương . . .”

Gã vốn còn tưởng rằng Mã Tề và Vương Phụ sẽ tiếp tục thuyết phục, ai ngờ hai người lại mang dáng vẻ như chuyện không liên quan đến mình, Mã Tề gật đầu, bình thản nói: “Người đã không chịu quyên góp, thì thôi vậy, bổn quan và Vương đại nhân còn có việc quan trọng phải làm, đi trước một bước, người tự cầu nhiều phúc đi.”

Vừa dứt lời lập tức xoay người định rời đi.

Từ Thái giờ mới thấy hơi luống cuống, vội vã quỳ xuống kéo tà áo của Mã Tề, nói: “Đại nhân cứ thế này không thể bỏ mặc thảo dân không quan tâm! Tuân phủ đại nhân . . .”

Mã Tề lập tức chặn đầu gã, nói: “Hiện giờ Cát Nhĩ Đồ đang trấn thủ ở nha môn của Phủ Bình Dương, lần này chúng ta đến đây, đương nhiên ông ấy phải biết rồi.”

Từ Thái sửng sờ, lúng túng nói: “Ý của Tuân phủ đại nhân là . . .”

Mã Tề lạnh lùng cười: “Thân là mệnh quan triều đình, đương nhiên là nghĩ cho bá tính, Cát đại nhân là người hiểu rõ đạo lý, biết lấy đại cuộc làm trọng, đương nhiên sẽ hiểu cho khổ tâm của bốn quan, người tưởng rằng ai cũng giống như người sao.”

Từ Thái thấy Mã Tề lại muốn đi, giờ mới thật sự luống cuống, lập đi lập lại không ngừng: “Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, tiểu dân sẽ quyên góp, sẽ quyên góp!”

Mã Tề vẫn tỏ ra hờ hững, nhưng lại cùng Vương Phụ liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy nét mừng rỡ.

Đúng là hiện giờ Cát Nhĩ Đồ đang ở phủ nha Bình Dương, nhưng không phải là tự nguyện.

“Đa tạ Tứ A ca chiêu đãi, có điều hiện nay bá tính bên ngoài đang phải chịu cực chịu khổ, hạ quan thật sự không lòng dạ nào ngồi yên ở đây.” Cát Nhĩ Đồ đã ngồi đây kì kèo cùng Dân Chân nửa ngày trời, sớm không còn kiên nhẫn, cộng thêm lo nghĩ cho tình hình phía bên Từ Thái, vội chấp tay, xoay người định đi.

Lần này hần từ tỉnh thành chạy đến đồng thời dẫn theo cả quan sai của nha môn Tuân phủ, ai ngờ vừa đến phủ nha Bình Dương, hần còn chưa kịp thể hiện oai phong, người từ trong đi ra không phải Vương Phụ mà là Tứ A ca Dân Chân.

Cát Nhĩ Đồ có chỗ dựa là Thái tử, nào đem vị Tứ A ca trẻ tuổi này để vào mắt, ngoài miệng lấy lệ vài câu, nhưng đến cả lễ nghi cũng làm một cách miễn cưỡng.

Dân Chân lạnh lùng nói: “Cát đại nhân vội vã như vậy, là muốn đi giải vây cho Từ Thái, hay thật lòng vướng bận bá tính?”

Cát Nhĩ Đồ ngỡ ngàng, trên mặt thoáng hiện nét tức giận nhưng rồi lập tức biến mất, cười nói: “Lời ấy của Tứ A ca sai rồi, ty chức đương nhiên là đi xem xét dân tình, khuyên bảo bá tính.”

Dân Chân đập bàn, quát: “Từ ngày Bình Dương bị động đất, người vội vã chạy về tỉnh thành, cần lương không có lương, cần người không thấy người, bây giờ vừa nghe nói nhà Từ Thái bị bao vây thì lại hấp tấp chạy đến, người đáng bị tội gì đây!”

Cát Nhĩ Đồ nhất thời giật mình, nhưng lập tức phản ứng lại, ngoài cười trong không cười, nói: “Tứ gia, ty chức đang trấn thủ Phủ Thái Nguyên, điều hành trung tâm, về phần lương thực, kho lương chưa nhận được lệnh, không thể tự tiện mở, ty chức cũng đành chịu mà thôi, không biết có tội gì?”

Dân Chân tức điên, đang định mở miệng phản bác, bên cạnh lại có một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Mã Tề và Vương Phụ cùng đi, nếu Từ Thái đúng là một thương nhân làm ăn đàng hoàng, họ tuyệt đối sẽ không để bá tính xông vào, Cát đại nhân nói thế là không tin tứ ca, hay không tin Mã Tề vậy?”

Giọng điệu từ tốn ung dung, như gió xuân hóa mưa phùn.

Cát Nhĩ Đồ ngớ người, chỉ thấy từ sau tấm bình phong có một người đi vòng ra, gương mặt cười hời hợt, tuổi trẻ nho nhã, đúng là Bát A ca Dân Tự.

Hần vội chấn chỉnh tinh thần, gắng cười: “Ty chức sao dám hoài nghi, chỉ là quan tâm quá ắt loạn, xin hai vị A ca thứ lỗi.”

Cát Nhĩ Đồ nghe đồn mắt của Dân Tự bị thương, trong lúc nói chuyện không quên ngăm quan sát hần, có thể thấy Dân Tự ngoại trừ lúc nói chuyện có thói quen hơi híp mắt lại, còn lại lúc bước đi vẫn như người bình thường, cũng không có gì khác thường.

“Nếu đã vậy, chi bằng Cát đại nhân hãy ngồi lại đây cùng với hai huynh đệ chúng ta đợi tin tức tốt lành, được không?”

Cách nói chuyện của Dận Tự không giống như Dận Chân, hắn luôn luôn nói năng nhẹ nhàng uyển chuyển, không dễ nổi giận, cũng sẽ không để người nhìn thấu suy nghĩ của bản thân, nếu so với Dận Chân có thể nói hai người giống như một thủy một hỏa, bủa vây đối phương kín kẽ, không thể nhúc nhích.

Cát Nhĩ Đồ không tiện nói gì tiếp, nếu tiếp tục nói chỉ sợ sẽ dẫn đến tình cảnh trở mặt với nhau, dù sao đối phương cũng là Hoàng a ca, tranh chấp với chúng cũng không được lợi gì, huống hồ nếu chúng thật sự dung túng cho nạn dân xông vào nhà Từ Thái quậy phá, chỉ cần hắn bẩm báo tố cáo tới chỗ Thái tử, có thể khiến chúng nuột không trôi như thường.

Hắn đã có định hướng, nên cũng cố gắng ép mình biểu hiện ra ngoài bình tĩnh chút, Dận Chân Dận Tự nhìn nhau, thầm buồn cười nhưng ngoài mặt lại thuận thể trò chuyện gợi mở nhiều chủ đề khác nhau.

Thời gian ánh chùng một chung trà, Mã Tề và Vương Phụ cuối cùng cũng quay về, mí mắt Cát Nhĩ Đồ khẽ giật, lập tức đứng dậy.

Vương Phụ nét mặt mừng rỡ, không đợi Cát Nhĩ Đồ lên tiếng đã hướng hắn chấp tay thi lễ trước.

“Ty chúc thay mặt toàn bộ bá tính Phủ Bình Dương, cảm tạ Tuần phủ đại nhân hiểu rõ đạo lý, lấy đại cuộc làm trọng.”

Một bụng lời lẽ chuẩn bị chất vấn của Cát Nhĩ Đồ lại bị Vương Phụ cướp lời đón đầu, nghe xong thì ngớ người không hiểu gì cả.

Hiểu rõ đạo lý, lấy đại cuộc làm trọng, hắn hiểu rõ đạo lý đại cuộc gì chứ?

“Nếu không phải Tuần phủ đại nhân dùng lý khuyên răn, dùng tình lung lạc, Từ Thái cũng sẽ không sẵn lòng quyên góp lương thực như vậy!”

Cát Nhĩ Đồ đầu óc rối rắm, cắt ngang ông: “Người nói là . . .?”

Mã Tề tiếp lời: “Cát đại nhân, Từ Thái đã chịu quyên góp ba ngàn gánh lương thực, nhằm giải quyết tình trạng cấp bách của Bình Dương hiện nay.”

Ba ngàn gánh?!

Cát Nhĩ Đồ như bị rút tim, suýt chút nữa phụt máu miệng.

Theo hắn thấy, lương thực này không chỉ mỗi tài sản riêng của Từ Thái, còn có một phần của hắn vị Tuần phủ Sơn Tây này nữa, huống hồ, bạc hàng năm bán lương thực kiếm được có hơn phân nửa phải hiến kính cho vị Thái tử điện hạ kia.

Cát Nhĩ Đồ hơi thở đứt đoạn, cả nửa ngày không nói được một câu nào, rất lâu sau mới cảm tức nói: “Nếu đã vậy, thiết nghĩ cũng không cần đến hạ quan ra mặt, hạ quan chợt nhớ ra còn có công vụ chưa làm, xin cáo lui trước.”

Đứt lời tùy tiện chấp tay thi lễ xong nên từng bước nặng nề bỏ đi, gạch xanh trên mặt đất gần như muốn bị hắn giẫm bể.

Đợi Cát Nhĩ Đồ đi xa rồi, Mã Tề mới không nhịn được nữa bật cười, hướng Dận Chân Dận Tự nói: “Hai vị A ca diễn thật hay!”

Trước đây do Dận Tự luôn khiêm tốn thận trọng, Dận Chân thì lúc đến vội vàng, Vương Phụ vẫn chưa nghe Mã Tề nói gì về thân phận của hai người, lúc này hai chữ A ca lọt vào tai, không khỏi bờ ngõ ngờ vực hỏi: “Mã đại nhân . . .?”

Mã Tề thấy hai người không phản đối nên cười nói: “Nói vậy Vương đại nhân còn chưa biết, hai vị này, chính là Hoàng tử đương triều, Tứ A ca và Bát A ca.”

Vương Phụ giật mình, vốn ông còn lo lắng không có mình và Mã Tề ở đây, vạn nhất Cát Nhĩ Đồ đến nơi không ai có thể ngăn cản hắn, Mã Tề lại bảo ông cứ yên tâm, nhưng không nói rõ lý do, giờ thì ông đã rõ, trong nha môn này có hai vị Hoàng a ca trấn thủ, còn hữu ích hơn cả trăm Vương Phụ và Mã Tề.

42. Chương 42: Độc Xử

Lão Thái y ngã bệnh trên đường đi cuối cùng cũng đã rề rà lếch được đến Phủ Bình Dương.

Lão giãy trước vừa bước vào cửa phủ nha Bình Dương, giãy sau đã bị Dận Chân lôi đi chặn mắt cho Dận Tự.

“Ừm, cái này, có chút khó khăn . . .”

Dận Chân nén giận, nói: “Hồ Thái y, bệnh tình của bát đệ thế nào?”

“Ừm . . .” Thái y đầu tóc râu ria bạc trắng nheo mắt quan sát một hồi, tay vuốt chòm râu hết gật đầu lại lắc đầu, nhưng lại không nói lấy một lời, người không biết chỉ sợ sẽ tưởng rằng lão mới là người bệnh.

Dận Chân hết nhịn nổi, sắc mặt trở nên âm trầm đang định phát hỏa, Cao Minh vội xen vào: “Hồ Thái y, cuối cùng thì bệnh tình của chủ tử thế nào?”

Lão Thái y thở dài, từ tốn nói: “Tổn thương ở mắt của Bát gia, e rằng có chút khó khăn, hiện tại ở đây thuốc than không đủ . . . Vi thần sẽ khai một đơn thuốc, chiếu theo đơn thuốc đi bốc thuốc ngao thành cao, xong đắp lên mắt, như vậy có thể giảm bớt chút ít đau đớn . . .”

Dận Chân khi nghe đến hai chữ đau đớn, thân thể chấn động, đưa mắt nhìn về phía Dận Tự, thì thấy trên mặt hắn vẫn vẻ vân đạm phong khinh, không hề có gì nhìn như cái gọi là đau đớn, chỉ là tay lại bất giác vuốt ve cái chặn giấy trên bàn.

Dận Chân và hắn lớn lên bên nhau, sao có thể không biết, đây rõ ràng là hành động nhỏ nhặt khi Dận Tự rơi vào tâm trạng phiền muộn.

Năm ấy khi bị đẩy xuống nước, Dận Tự sốt cao khó chịu, cũng như bây giờ nắm chặt chặn đệm dưới người, ngoài mặt lại vẻ như không có gì.

“Sau đầu Bát gia bị thương, vốn có thể châm cứu chữa trị, nhưng vì thần nay tuổi già hoa mắt, sợ rằng tìm không chính xác . . .”

Dận Chân vốn định bảo lão mạo hiểm thử một lần, nhưng vừa nhìn đến lão Thái y vừa nói tay vừa run nhẹ thì lập tức ngậm miệng.

“Suy cho cùng vẫn xin Bát gia mau chóng hồi kinh chữa trị.”

Hồ Thái y đưa ra kết luận cuối cùng, mà lúc nói câu cuối cùng ấy thì rất nhanh rất lưu loát.

Trên tấu chương của Mã Tề không nói rõ là Dận Tự bị thương thế nào, ở đâu, nên Khang Hy mới phái một Thái y giỏi về trị thương đến, kết quả đối với bệnh tình của Dận Tự lại không có giúp đỡ gì mấy.

Thái y kê đơn thuốc, Cao Minh lập tức đi bốc thuốc, tất cả mọi người lui ra chỉ còn lại hai người Dận Chân và Dận Tự.

Ngoài cửa sổ ánh tà dương nhuộm đỏ trời tây, ánh sáng dần dần trở nên ảm đạm, dù có đốt đèn cũng không sáng hơn là bao, mắt của Dận Tự muốn nhìn rõ trong không gian tối tăm thì có chút đau đớn, nên hắn quyết định khép mắt lại.

Dận Chân để tay lên bàn tay đang siết chặt đồ chặn giấy của Dận Tự, gỡ từng ngón tay một của y ra, nắm chặt.

“Nếu đệ đau, thì hãy nắm lấy huynh.”

Dận Tự khẽ hé mắt, nhưng rồi lại phát hiện bản thân cũng không thể nhìn thấy rõ thứ gì, chỉ có thể cười ai oán: “Mấy ngày nay liên lụy tứ ca, từ lúc huynh đến đây không thấy chỗ nào tốt, ngược lại còn trót lỡ bước lên thuyền trượt, tham gia kích động gây sự cùng chúng đệ.”

Dận Chân cũng cười, nhưng nụ cười lại mang theo lạnh lẽo. “Những tên gian thương và tham quan này, đều là sâu mọt của Đại Thanh, sớm muộn cũng có một ngày, huynh nhất định sẽ diệt sạch từng tên từng tên một.”

Dận Tự đã quá rành tính nết của y, cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười chuyển trọng tâm câu chuyện: “Chuyện ở Bình Dương đã xử lý xong, vậy chúng ta cũng không cần phải gấp gáp quay về làm gì, nghe nói ở Thái Nguyên rất phồn hoa, có không ít thứ để ăn để chơi, đến lúc đó mua một ít về cho tụi cừu đệ, lấy thảo với Ngạc nương cũng hay.”

Dận Chân nghe hắn nói như vậy nhưng lại nghĩ tới đôi mắt của hắn, nếu cứ thế này thì lúc quay về Dận Tự cũng chỉ có thể ngồi xe ngựa, chứ không thể cưỡi ngựa, trong lòng không khỏi chợt thấy đau xót, không biết phải tiếp lời thế nào.

Dận Tự không thấy y trả lời, có chút ngạc nhiên, đang định lên tiếng thì ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

“Gia, cao đã ngao xong rồi.”

“Vào đi.”

Cao Minh bưng một tô cao đen huyền đi vào, làm dựa theo phương pháp của Thái y dạy, trét cao lên miếng băng xong đắp lên hai mắt của Dận Tự, quấn lại từng vòng từng vòng rồi buộc chặt.

Dận Tự ngửi thấy mùi thuốc thì thấy không thoải mái lắm, khẽ nhăn mày. “Chùng nào có thể tháo xuống.”

“Gia, Thái y bảo thuốc này có thể mát gan sáng mắt, ngoại trừ thoa ngoài da, còn phải uống nữa, mỗi ngày phải thay thuốc thoa một lần, nên mấy ngày tới ngài cũng phải quấn băng đến lúc quay về kinh mới thôi.”

Dận Tự vốn nghĩ rằng dù mắt không được tốt thì cũng không hẳn là không có chỗ hay của nó, nhưng lúc này nghe phải phiền phức như vậy mà ngay cả có thể nhìn thấy mờ mờ không cũng không chắc, tâm tình không khỏi chùng xuống.

Cao Minh thấy Dận Tự im lặng thì biết ngay trong lòng hắn không thoải mái, nhưng lại không biết phải an ủi khuyên giải thế nào cho phải, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Dận Chân.

Dận Chân dùng ánh mắt ra hiệu bảo hắn lui ra ngoài, xong mới nói: “Đệ đừng lo lắng quá, ở kinh thành danh y bậc nhất đầu đầu cũng có, chắc chắn sẽ có cách có thể giúp mắt đệ hồi phục hoàn toàn.”

Dận Tự gật đầu, bỗng mỉm cười nói: “Tứ ca không còn giận chuyện lúc trước nữa à?”

Ngày ấy Dận Chân vừa thấy hắn chủ động xin đến Sơn Tây học hỏi, lập tức tức giận phát tay bỏ đi.

Dận Tự nhắc lại chuyện cũ, Dận Chân biểu tình cứng nhắc.

Y đương nhiên vẫn còn để bụng, chỉ là lần này xảy ra quá nhiều chuyện, y nhất thời đã quên hỏi.

Dận Chân lặng im trong chốc lát, mới nói: “Bát đệ, Thái tử điện hạ là Thái tử, chúng ta thuần phục hắn, là việc nên làm, thế nhưng có một số việc, cũng không nên dấy vào.”

Y nói một cách úp úp mở mở, nhưng Dận Tự nghe hiểu, hắn một mặt sững sốt về sức quan sát nhạy cảm của Dận Chân, một mặt lấy làm lạ, kiếp trước đến tận lúc phế Thái tử lần thứ hai, vị tứ ca này của hắn vẫn luôn kiên định theo đảng Thái tử mà, ừm ít nhất là trong mắt người ngoài chính là như vậy, người này chẳng những che giấu được dã tâm đích thực của bản thân, mà còn nhận được sự khen ngợi đặc biệt của Hoàng a mã, cho rằng y trung thực ngay thẳng, là một vị thần tử đơn thuần.

Vậy mà bắt đầu từ lúc nào, trong đầu Dận Chân đã tự có chủ ý của riêng y?

Nghĩ đi nghĩ lại, Dận Tự lại gật đầu, mỉm cười: “Ý của tứ ca đệ hiểu, nhưng lần này huynh hiểu lầm đệ thật rồi, đệ xưa nay lười nhác, cũng không phải huynh không rõ, đệ lần này vốn chỉ muốn biểu hiện thật tốt để mai sau có thể dành ít quyền chủ động trước mặt Hoàng a mã, đến lúc chỉ hôn cũng dễ dàng xin được một mối nhân duyên tốt.”

Dận Chân ngạc nhiên, mới vừa vì lời giải thích của hắn mà tâm tình phẳng phất vui sướng, nhưng lại lập tức bị một thứ tâm tình khác dìm xuống.

Mới chớp mắt đó thôi, Dận Tự cũng đã tới tuổi chỉ hôn.

Cũng phải, hấn từ nhỏ chứng chạc thành thạo, có khi nào thì làm người khác phiền lòng đâu chứ, Dục Tú Cách cách kia không lọt vào mắt của hấn, đương nhiên phải kiếm một người khác rồi.

Cổ phốt lờ cảm giác mất mát dưới đáy lòng, Dận Chân nói: “Trai lớn lấy vợ, cũng là chuyện bình thường, trong lòng đệ đã có người ưng ý rồi sao?”

Dận Tự đang định mở miệng, thì tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

“Tứ gia, Bát gia.”

Là Hồ Thái y.

Rất muốn nghe đáp án lại bị gián đoạn giữa chừng, Dận Chân trong lòng đầy bức tức. “Vào đi.”

Hồ Thái y đến tuyệt đối không phải vì đại sự gì, chỉ là muốn đến kiểm tra hiệu quả của cao thôi.

Ông tuổi cũng đã lớn, động tác cũng có phần chậm chạp hơn người thường, hơn nữa trước đây còn bị Dận Chân ép chạy vội chạy vàng, mệt đến nỗi tay chân đều đau rả rời, đi đứng cũng hơi loạng choạng, chậm rì rì.

Hồ Thái y lướt tay qua đôi mắt của Dận Tự, nhìn trái nhìn phải một hồi rồi lại nhẹ nhàng ấn xoa sau ót của hấn, những điều này Dận Chân đều nhìn, dù sao đây cũng là vì tốt cho Dận Tự.

Nhưng sau khi ông làm xong lại vẫn không chịu đi, mà đứng nhưu mày trầm tư cả buổi, lông mi run run, thấy thể khốe miệng của Dận Chân cũng giật giật.

“Hồ Thái y, còn có việc gì sao?”

Hồ Thái y vừa nghe thấy câu hỏi này thì như người bình tĩnh khỏi giấc mộng. “A, vi thần vẫn chưa đi sao, chết thật, chết thật, xin cáo lui, xin cáo lui.”

Dận Chân nhìn Hồ Thái y cuối cùng cũng chịu lui ra ngoài, bóp bóp trán.

“Trong lòng đệ, đã có người ưng ý để xin chỉ hôn rồi sao?”

Dận Tự xua tay cười nói: “Việc này không vội, hiện tại mắt đệ vẫn chưa hồi phục, sau khi quay về vừa hay có thể dùng làm cơ.”

Tính cách kiêu ngạo ương bướng, là người kiếp này tuyệt đối không thể lấy, gia thế rất cao, cũng nên miễn, để tránh tương lai không hòa thuận với Ngạc nương.

Trong lòng Dận Tự đã sớm định sẵn tiêu chuẩn, chỉ là vẫn chưa xác định được người phải chọn thôi.

Dận Chân không phải chỉ mới một lần nghe qua những lời này của hấn, tuy rằng trông lời nói của hấn không hề có vẻ như tự tiếc tự xót bản thân, nhưng trong lòng y, lại cảm thấy đau âm ỉ, lập tức cắt ngang lời của hấn, nói: “Đàng mẹ của tứ tẩu đệ cũng không thiếu người đến tuổi rồi, đến lúc đó huynh sẽ bảo tẩu ấy để ý thử cho đệ.”

Dận Tự gật đầu: “Vậy phải làm phiền tứ tẩu rồi.”

Có thể cùng tứ ca thân càng thêm thân cũng tốt, tương lai nguy cơ bị xét nhà diệt tộc cũng giảm thấp rất nhiều.

Dận Chân cố ép xuống cảm giác khó chịu sôi sục trong lòng, đang định hỏi hấn thích kiểu nữ tử thế nào.

Tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên.

“Lại —— là —— ai?”

Giọng nói âm trầm của y phảng phất như thoát ra từ kẽ răng.

Người ngoài cửa dường như cũng nghe ra y đang bức tức, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng: “Tứ gia, là nô tài Huệ Thiện.”

Họ sai mấy người Huệ Thiện trong đêm do thám hành tung của quý phủ Từ Thái, chắc là có tin tức truyền về.

Dận Chân bình ổn chính mình, nói: “Vào đi.”

43. Chương 43: Mộng

Đám người Huệ Thiện phải ngồi gác ở nhà Từ Thái cả nửa làm mồi cho muối, cuối cùng cũng phát hiện được ít manh mối.

Người đời thường coi trọng tiền tài, mà thương nhân đa phần đều như vậy. Ngày đó Từ Thái dưới tình thế bức bách đành phải đồng ý với Mã Tề quyền quyền góp lương thực, ban đầu vốn nói là một trăm gánh, Vương Phụ cùng hắn cò kè bớt một thêm hai, đồng thời sử dụng đe dọa lẫn dụ dỗ, cuối cùng bay lên tới ba ngàn gánh, cái giá này khiến gã lòng đau không nguôi, Mã Tề đi rồi, gã ngồi lì tại chỗ thần thờ mặc kệ người bên cạnh kêu gọi thế nào cũng không có phản ứng lại.

Sau khi tỉnh táo lại, việc đầu tiên là gọi quản gia tới, thương lượng bằng cách nào di chuyển địa điểm bí mật cất giữ lương thực để tránh việc bị quan phủ phát hiện, đến lúc đó lại buộc gã quyền góp lương thực nữa, gã giờ đến cả lòng nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng có đây này.

Xong lại sai người đến truyền tin cho tỷ phu Cát Nhĩ Đồ, giải thích tình huống ngày hôm nay, bảo hắn nhất định phải phái người đến đây giúp đỡ.

Bên Dận Chân đã nghĩ tới nước cờ này từ lâu, thư mới đi được nửa đường đã bị người mai phục trên đường chặn lại.

Người bên gã thì chuẩn bị nhân lúc đêm hôm khuya khoác đi dời lương thực, nhưng không hề hay biết bị bọn Huệ Thiện theo dõi.

Nhất cử lương tiện.

Cát Nhĩ Đồ là do nhất thời sơ suất, hắn không ngờ tới chỉ có hai vị A ca miệng còn hôi sữa ở đằng sau làm chỗ dựa mà Mã Tề và Vương Phụ lại dám cả gan làm loạn như thế, bắt chẹt một lượng lương thực lớn vậy mà còn thấy chưa đủ, muốn nhỏ cò tận gốc.

Từ Thái càng không ngờ tới, danh tiếng tiểu cữu của Tuần phủ Sơn Tây quảng đi đâu mà mấy người này lại có thể không chút lưu tình và nể mặt đến vậy, thậm chí còn không nhìn tới Thái tử điện hạ đứng sau tỷ phu gã nữa.

Kỳ thật nếu chỉ có mỗi mình Dận Tự ở đây thì với cá tính của hắn cũng chưa chắc sẽ đuổi tận giết tuyệt, nhưng nay có thêm một Dận Chân, nên mới thành cục diện ngày hôm nay.

“Thư đâu?”

Huệ Thiện lấy từ trong ngực ra một phong thư trình lên.

Dận Chân cũng không vội mở thư. “Các người lui xuống trước đi, nhất thiết không được bút dây động rừng, sớm mai người hãy đến nhận thủ lệnh của ta, đi mời Cát Nhĩ Đồ ghé qua đây một chuyến.”

Huệ Thiện đáp lời xong lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Tứ ca, nếu huynh mời Cát Nhĩ Đồ đến đây, chẳng khác nào không chừa đường lui giữa chúng ta và Thái tử sao.” Sau một hồi im lặng, Dận Tự quyết định lên tiếng.

Dù sao hiện tại Dận Chân còn trẻ, vẫn chưa có được sự lãnh tâm lãnh tình của ngằn ấy năm sau, chỉ biết sát phạt quả đoán dứt khoát, nghe vậy không khỏi hơi do dự, nói: “Những kẻ này là sâu mọt của đất nước, quan thường cầu kết, nếu không xử lý, chỉ sợ trong chốn quan trường mãi mãi cũng không có được làn gió thanh liêm ngay thẳng.”

Lời này quả thật giống như lời mà vị tứ ca chúa mặt lạnh kiêu trước có thể nói, Dận Tự mỉm cười, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Tứ ca, huynh đã quên ở trên còn có Hoàng a mã sao, Hoàng a mã của chúng ta thánh minh tự biết cân nhắc quyết định, sẽ không bỏ qua những kẻ thần tử thế này đâu, huống chi hiện tại chúng ta chỉ là đến giúp đỡ khâm sai xử án, không phải khâm sai đích thực, không tiện hành xử quá phận.”

Có một lời mà hấn không nói ra, chính là, hiện tại bọn họ không quyền không thể, tùy tiện chống đối với Thái tử, cũng không phải chuyện có lợi.

Dận Chân nhăn mày suy nghĩ, gương mặt nhìn thoáng qua nét uể oải thấp thoáng tụ giữa đôi mày của hấn, đành thở dài nói: “Ngủ trước đã, ngày mai rồi tính.”

Trên mặt Dận Tự vẫn còn đang quần băng, hành động rất bất tiện, Dận Chân lại không muốn gọi người ngoài đến hầu hạ làm hồng bầu không khí yên bình hai người khó khăn lắm mới gây dựng được, nên không thể làm gì khác hơn đành lóng nga lóng ngóng đỡ Dận Tự lên giường, xong lại giúp hấn cởi đồ.

Dận Chân không yên tâm để Dận Tự lại một mình, nên đặc biệt lưu lại ngủ cùng hấn, hiện tại hai người ngủ cùng một giường, hơi thở của Dận Tự đang nằm bên cạnh khe khẽ truyền đến, tim y không hiểu sao lại đập nhanh hơn bình thường.

Hiện tại Dận Tự đã không còn là một tiểu đồng bụ bẫm của ngày trước nữa, nay người đang nằm bên cạnh y, dáng người thon dài, thanh tú nhã nhặn, đã có thể hình dung ra tướng mạo mai sau khi trưởng thành.

Nếu y sớm biết như vậy còn không bằng gọi Cao Minh đến hầu hạ, để hấn ngủ một mình, tội gì phải dày vò bản thân thế này chứ.

Dận Chân thăm thở dài, bần thần nhìn đỉnh giường.

Người còn lại là Dận Tự thật sự do quá mệt mỏi, nên nhắm mắt thoáng cái đã say giấc.

Chỉ có điều hấn đã mơ một giấc mơ.

Một giấc mơ rất kỳ quái.

Trong mơ hấn bị trói chặt ở trên giường, tứ chi không thể động đậy.

Mà màn giăng xung quanh giường toàn một màu đỏ thắm, kể cả đệm chăn hấn đang nằm, cũng nhuộm loang phượng hòa minh, uyển ương hí thủy.

Giống như là đêm thành thân.

Phông chừng như có người thổi tắt ánh nến ở ngoài màn, vén lên bức màn đang buông rũ, nửa người vươn vào ngồi xuống.

Hấn nhìn không rõ mặt.

Dận Tự khẽ nhăn mày, cảm giác có chút nóng nực, khẽ ngo nguẩy, dây thừng trói hấn gút rất chặt, hoàn toàn không có cách nào thoát ra.

“Là ai?”

Người nọ không trả lời, chỉ cởi giày leo lên giường.

Màn đỏ buông rũ kín kẽ xung quanh giường, không thể nhìn thấy được tình hình bên ngoài dù chỉ là man mác.

Hấn chỉ cảm nhận được tay của đối phương khe khẽ lướt nhẹ trên mặt mình, đi đến cổ, theo đà thông dong cởi nút áo trên người hấn.

Dận Tự khẽ rung mình, thân thể lại yếu ớt không còn chút sức lực nào, vô phương cử động, đến cả thần trí cũng có chút mơ màng, chỉ có thể để mặc đối phương muốn làm gì thì làm.

Nút áo bị cởi từng cái từng cái một, người nọ cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phả bên tai hấn, dẫn đến cơ thể khẽ run rẩy.

Tay của người nọ men theo y phục bị cởi ra, chậm rãi luồn vào, đầu ngón tay lướt qua xương quai xanh của hấn, lại trườn xuống, miết đầu ngực hấn.

Dận Tự thoáng giật mình, hấn cực kỳ hận loại tình cảnh bất lực thế này, không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi với người nọ, giọng nói từ thâm trầm đến có chút không chịu nổi mà mang theo hoảng sợ, nhưng đối phương một mực im lặng.

Tại sao không thấy rõ mặt y?

Dận Tự cúi đầu thở hổn hển, khẽ khấp mắt, quyết định từ bỏ việc giãy dụa.

Người nọ dường như rất hài lòng với phản ứng của hắn, động tác lại càng ngả ngón *** tục hơn, một tay thì để tại ngực hắn lúc nhẹ nhàng vờn về lúc thông thả vờn miết, tay kia lại hướng về phía hạ thân của hắn, trườn vào trong tiết khô.

“Dừng tay . . .”

Mục đích của hắn khi thốt ra câu nói kia là vì muốn ngăn cản kẻ đó, nhưng trong tình cảnh này lại phải phát như gia vị tăng thêm tình thú, người nọ dùng tay lượn theo đường nét hạ thân của hắn, lúc thì nắm chặt lúc thì chậm rãi ve vuốt, lúc thì bịt kín lỗ nhỏ nơi chóp, dùng móng tay khẽ khàng khiêu khích.

Dận Tự bị y chọc ghẹo đến nỗi chỉ còn biết dành sức thở dốc mà thôi.

Bầu không khí *** mỹ cùng mờ ám lan tràn bên trong màn, trên khung nền đỏ thắm dường như càng khiến tim người đập cuồng loạn hơn.

Hạ thân bị đối phương giam giữ trong lòng bàn tay, ngay cả được vui sướng hay không cũng phụ thuộc vào động tác giữa những ngón tay của người nọ, hắn chỉ có thể âm thầm cắn răng, gắng hết sức kiềm chế cảm giác điên cuồng không tên đang dấy lên trong lòng.

Người nọ nhìn ra được hắn đang cố kiềm chế bản thân, khẽ cười một tiếng, một bàn tay lần mò ra phía sau người hắn, thấm ướt chút dịch thể xuất ra từ phía trước, cắm vào.

Dận Tự cảm thấy tiếng cười kia rất quen thuộc, nhưng lại không cách nào nhớ ra được nó quen thuộc thế nào.

Sự chú ý của hắn bị hấp dẫn bởi động tác đối phương đang làm trước mặt hắn, đối phương bất thành linh rút ngón tay ra, chóp mắt được thay thế bằng một thứ khác, nóng rực cực đại hơn.

Người nọ ôm chặt lấy hắn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nỉ non, gọi tên của hắn.

“Dận Tự.”

Giọng nói này, ngữ điệu này . . .

Dận Tự hoảng sợ hít thở loạn nhịp, bỗng nhiên mở mắt, toàn thân thấm đầy mồ hôi lạnh.

Trước mắt vẫn là bóng đêm u tối.

Ngoài cửa sổ có tiếng gà gáy từ xa vọng đến, dường như sắp đến hừng đông.

Bấy giờ hắn mới chợt nhớ tới bản thân vẫn còn đang quấn băng, không thể nhìn thấy.

Dận Chân vốn cũng ngủ không yên giấc, vừa nghe thấy động tĩnh lập tức tỉnh dậy.

“Tiểu Bát?”

Dận Tự còn đang bần thần chìm trong nỗi khiếp sợ trong cảnh mơ, căn bản không nghe tiếng gọi của y.

Dận Chân nương theo ánh sáng nhạt nhòa, nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng trên gương mặt y cùng những giọt mồ hôi thấm đầy trán.

“Gặp ác mộng sao?”

“Phải . . .” Dận Tự hoàn hồn, cúi đầu trả lời.

Giờ phút này hắn tự cảm thấy may mắn vì bản thân không nhìn thấy gì cả, bằng không đúng là không biết phải đối mặt thế nào với người bên cạnh.

Nhưng sao hắn lại nằm mơ thấy loại giấc mơ này?

Cứ cho đây là mộng xuân thì người còn lại, cũng nên là nữ chứ.

Chứ không phải, chứ không phải là . . .

Dận Tự vỗ vỗ trán, chỉ cảm thấy giấc mơ đêm nay hoang đường không gì sánh bằng.

“Ngày suy nghĩ, đêm nằm mơ, mấy ngày nay mệt nhọc quá rồi.” Dận Chân quyết định phải mau chóng kết thúc mọi chuyện để cùng hần quay về kinh ngay, Dận Tự nói rất phải, dù sao họ cũng chỉ là người đi theo để giúp đỡ, tuy rằng danh nghĩa là Hoàng tử nhưng cũng không tiện nhúng tay quá nhiều, huống hồ ở giữa còn mắc kẹt mối quan hệ của Thái tử.

Dận Tự gượng cười nói: “Tứ ca nói rất phải.”

Dận Chân nhìn thấy hần có vẻ không yên lòng, nét mặt gượng gạo không được tự nhiên, không khỏi bận tâm: “Tiểu Bát, đệ có chuyện gì, nếu không ngại thì cứ nói với huynh, hai huynh đệ chúng ta cùng thương lượng, xét cho cùng cũng tốt hơn so với một người hao tâm tổn sức miễn cưỡng bản thân.”

“Tứ ca suy nghĩ quá nhiều rồi, đệ không có chuyện gì cả.” Dận Tự ngáp ngừng, cảm thấy hơi khó mở miệng. “Tứ ca, có thể tránh mặt một chút trước không, để đệ đứng dậy, ừm, thay y phục.”

Hần càng nói, giọng càng nhỏ, Dận Chân càng nghe trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, cộng thêm nhìn thấy vẻ xấu hổ trên gương mặt hần, trong lòng rục rịch, tay liền lần mò hướng vào trong chăn.

Giường tuy không nhỏ, nhưng hai người ngủ cùng một giường nên chỉ dùng một bộ chăn đệm, bọn họ từ nhỏ đã được dạy dỗ nghiêm khắc, nề nếp đều rất tốt, tuyệt đối không đến mức có dáng ngủ không nghiêm chỉnh, cũng tuyệt đối không xuất hiện tình trạng chân người này trên bụng người kia.

Dận Tự hai mắt bị bịt kín, không hay biết động tác của Dận Chân, đợi đến khi xúc cảm từ trong quần của mình truyền đến, mới có phản ứng lại, muốn tránh né cũng đã không kịp.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê của Dận Chân.

“Hóa ra Tiểu Bát của chúng ta đã trưởng thành rồi.”

44. Chương 44: Ngày Lành

Thương cảm cho Dận Tự của chúng ta dù đã sống hơn bốn mươi năm, lần nữa quay về những ngày xưa tháng cũ lại bị trêu ghẹo bởi một câu nói của Dận Chân, y vừa nói xong mặt hần đã đỏ tới tận mang tai, hầu như không dám ngóc đầu lên.

Đây vốn là phản ứng rất bình thường của thiếu niên, y thư có nói, tình lực dồi dào, kiếp trước thời hần còn trẻ cũng từng gặp phải, chỉ là trăm triệu lần không ngờ đến, hôm nay vừa trải qua một ngày nặng nhọc, chuyện xấu hổ khó nói như vậy mà lại bị người khác bắt gặp quả tang, hơn nữa người đó còn là Dận Chân.

Cộng thêm mộng xuân lúc nãy, làm Dận Tự chỉ cảm thấy cứng họng, hoàn toàn không biết phải đáp lại thế nào.

Dận Chân nhìn thấy dáng vẻ bối rối của hần, chỉ cảm thấy thương tiếc, trong lòng lại rục rịch, vươn tay nắm lấy bàn tay đang giữ chặt chăn của hần, nói: “Tiểu Bát đừng xấu hổ, đây là phản ứng bình thường của nam nhân mà thôi.” Y đã thành thân, đương nhiên đối với việc này hiểu biết không ít.

Dận Tự nghe thấy y ngược lại còn dạy bảo hần, vừa dở khóc dở cười, vừa cảm thấy xấu hổ một cách kỳ lạ, hần miễn cưỡng bình ổn bản thân, lí nhí: “Tứ ca, huynh đi ra ngoài trước đi, đệ thay y phục là ổn rồi.”

Hần khẽ nghiêng đầu, vô ý để lộ cần cổ khá “ngon miệng”, tay đang cầm tay hần của Dận Chân dường như càng dùng lực siết chặt hơn, y áp sát người qua, cũng học theo hần thấp giọng nói: “Hiện tại đệ còn chưa nhìn thấy gì cả, làm sao thay đây, để huynh đến giúp đệ.”

Không đợi Dận Tự đáp trả, y đã duỗi tay cởi nút áo của hần.

Cũng không thể trách Dận Tự lại phản ứng kịch liệt như thế, bản tính của hần cũng không phải hạng háo sắc, tuy rằng kiếp trước từng cưới một vợ hai thiếp, nhưng do Quách Lạc La thị nên cả đời hần cũng chỉ ghé qua chỗ hai người thiếp đôi ba lần, về lâu về dài lúc có Hoàng Vượng rồi dục vọng của hần càng ít ỏi.

Kiếp này ngay từ lúc ban đầu hần và Dận Chân đã quấn lấy nhau, đối với mối quan hệ ngày càng thân thiết của hai người, lúc mới bắt đầu hần còn chưa thích ứng được nhưng đến bây giờ lại như thuận theo tự nhiên,

lại chưa từng nghĩ tới có ngày mối quan hệ tình nghĩa huynh đệ thuần túy lại biến tướng lẫn vào giấc mộng xuân quý quýet tục tĩu như vậy.

Kết quả lúc thức giấc, phát hiện cơ thể thiếu niên này có một chút biến hóa, vốn định lặng lẽ xử lý, lại bị tứ ca ở bên cạnh một câu vạch trần.

Lời Dận Chân vừa lọt vào tai, tim Dận Tự giật thót, thân thể vội vàng lùi về sau, nhưng cuối cùng lại đứng phải tường, không thể tiếp tục tránh lui nữa.

Trời dần dần sáng lên, tia sáng xuyên qua màn lụa cũng có thể nhìn thấy sơ sơ, hiếm khi thấy được các loại tâm tình như quần bách bối rồi hiện hữu trên gương mặt hắn, Dận Chân trong lòng buồn cười, ý nghĩ muốn đùa hắn lại càng dâng cao.

“Tiểu Bát, đệ xấu hổ cái gì chứ, đệ đệ không hiểu, ca ca dạy đệ là việc thường tình từ xưa đến nay, đây không phải đạo lý hiển nhiên sao?”

Y vừa dứt lời thì lập tức vươn tay, nắm lấy bàn tay đang giữ chặt chân của hắn, xúc cảm trơn ẩm như ngọc, càng làm cho tinh thần Dận Chân thêm rung động.

Dận Tự không biết nên khóc hay cười, lại không thể nói bản thân từ lâu đã thông hiểu những việc này, không cần y phải dạy, chỉ có thể qua loa giấu giếm nói: “Tứ ca, đệ cách ngày thành thân còn khá lâu, huynh cần không cần hao tâm như vậy đâu, cứ để đệ, để đệ từ từ lĩnh hội là được rồi.”

Nói đến khúc sau, đã có chút bối rối lộn xộn.

Dận Chân mỉm cười, ghé sát bên tai hắn thầm thì: “Đệ muốn lĩnh hội thế nào, làm một lần cho tứ ca nhìn thử đi.”

Dận Tự rõ ràng cảm giác được hơi thở của đối phương như gần trong gang tấc, bỗng dưng nhớ lại cảnh tượng trong mơ, không khỏi miệng lưỡi khô khốc.

Hắn cúi đầu, lúc đang miên man suy nghĩ tìm kế thoát thân, thì lại có một bàn tay thành linh trườn vào đùi quần, cầm chặt bộ vị yếu ớt nhất của hắn.

Dận Tự giật bắn, cả người hầu như muốn bật dậy, Dận Chân đã dự liệu từ trước, tay còn lại giữ chặt tay hắn, thuận thế kéo hắn ôm vào lòng.

“Tiểu Bát đừng hoảng, những điều này đều là phản ứng bình thường của nam nhân, về sau đệ sẽ từ từ hiểu được . . .” Vừa nói, tay vừa chậm rãi lấy lòng, vuốt ve di chuyển lên xuống.

Ngón tay của y thon dài mà linh hoạt, móng tay khều ra lớp da mỏng phía trên, sau một lúc vuốt ve nhẹ nhàng, lại chuyển qua tóm lấy túi nang phía sau, chậm rãi vân vê, vật đang nắm trong tay từ trạng thái mềm sau khi bị dày vò thì chuyển sang cứng và nóng.

Từ lúc sống lại tới nay, đây là lần đầu tiên Dận Tự thấu hiểu sâu sắc cái gì gọi là khóc không ra nước mắt.

Cực tuyệt không được, tránh lui không được, ngay cả nhược điểm cũng bị đối phương giữ chặt trong tay, không cách nào trốn thoát.

Cổ kìm nén tiếng thở dốc, vang lên từ sau lớp màn dày, như ẩn như hiện, lay động lòng người.

Mắt nhìn không thấy đường nên thân thể lại càng mất cảm hơn, mỗi một động tác của Dận Chân như châm lên một ngọn lửa trên cơ thể của hắn, ban đầu là đốm lửa lập lòe, theo đà cháy lan cả đồng cỏ.

Lúc này thân thể tuy chỉ vừa bước qua tuổi mười lăm, nhưng chính là độ tuổi thiếu niên đa tình, huyết khí phương cương, tuy lý trí nói rằng không thể nhưng lại vô phương chống cự, đối với việc bị khiêu khích đẩy lên vui sướng cực hạn hắn giờ chỉ biết đuối theo nó.

“Tứ ca . . .” Dận Tự nắm lấy tay y, nhìn như muốn ngăn cản y, nhưng cuối cùng lại lực bất tòng tâm, Dận Chân thấy hai gò má của hắn vì nhuộm màu tình sắc mà đỏ ửng, không kiềm lòng được hôn lên môi hắn những nụ hôn rời rạc.

“Đừng gấp . . .”

Giọng nói trấn an của y vang lên bên tai, Dận Tự khẽ nhíu chặt mày, trên trán ứa đầy mồ hôi, thân thể dường như càng nóng hơn.

Thiếu niên tuần tú hai mắt bị bít kín, thân thể như mất hết sinh lực nửa nằm trong lòng y, y phục lộn xộn để mặc cho người làm gì thì làm, Dận Chân lại chỉ có thể cố hết sức nhẫn nại, ép buộc bản thân dập tắt ngọn lửa đang cháy phừng phực trong lòng.

Dận Tự là đệ đệ của người, người chỉ là đang giúp đệ ấy mà thôi, không được có ý nghĩ không nên có.

Y khép mắt, cúi đầu cắn mạnh một cái nơi cổ đối phương, đồng thời tay cũng tăng tốc theo động tác đó, cảm giác thân thể trong lòng bỗng dưng cứng còng, chỉ chốc lát sau, lòng bàn tay cảm thấy ẩm nóng.

Trong phòng lại trở nên yên ắng, Dận Tự vẫn không nhúc nhích, chẳng tỏ ra phản ứng gì.

Dận Chân và cả Dận Tự, cả hai giống như nhau cùng im lặng không lên tiếng.

Hơi thở của hai người tuy gần trong gang tấc như có thể nghe rõ từng âm điệu, nhưng trong lòng mỗi người lại có một ý nghĩ khác nhau.

Ngoài phòng trời đã sáng hơn, thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng chim hót, trong trẻo mềm mại, líu lo êm tai.

Một hồi lâu sau, nghe thấy tiếng Dận Chân thấp giọng hỏi han: “Tiểu Bát, đệ không sao chứ?”

Y chỉ cảm giác thân thể thiếu niên trong lòng thoáng cứng còng, hai tay hấn chống xuống giường ngồi thẳng dậy, xong mới nói: “Tứ ca, có thể làm phiền huynh lấy giúp đệ ngoại bào đến đây không?”

Dận Chân thoáng sửng sờ, nói: “Đệ đợi một chút.”

Y đứng dậy bước xuống giường, khoác thêm áo cho bản thân trước, xong lại cầm lấy y phục của Dận Tự lên, giúp hấn mặc vào.

Dận Tự nói: “Tính thời gian chắc cũng đã đến giờ Huệ Thiện phải xuất phát rồi, nếu tứ ca không định để hấn đi thì nên nói sớm sẽ tốt hơn.”

Hắn không hề đề cập đến chuyện vừa xảy ra, khi Dận Chân quan sát biểu tình trên gương mặt hấn, cũng không hề thấy một chút dao động nào.

Trong lòng như trải qua ngũ vị tạp trần, cảm giác lúc này nói sao cũng không phải, Dận Chân dần ép cảm giác mất mát của bản thân vào góc sâu nhất trong tâm hồn, bình ổn tâm tình của bản thân, gật đầu nói: “Huynh đi gọi người.”

Thật chất cũng không cần thiết phải đi gọi người, cả đêm qua A cao Minh đều túc trực ngoài cửa để đề phòng hai vị gia cần thì có người hầu hạ ngay, Dận Chân dặn dò hấn đôi câu rồi xoay người đi vòng vòng trong phòng, liếc mắt có thể thấy ngay Dận Tự đang ngồi ở đầu giường, trên mặt lộ ra biểu tình mờ mịt.

Trong phút chốc lòng không hiểu trở nên mềm nhũn.

“Tiểu Bát.” Y khe khẽ gọi một tiếng, bước tới gần.

Ở trong mắt Dận Chân, Dận Tự vẫn là một đệ đệ cần y bảo vệ, dù hấn có là người chừng chạc già dặn đi nữa thì khi gặp phải những chuyện khó nói như thế này, cũng không khác gì một thiếu niên mười lăm tuổi bình thường, kích thích y mang đến cho hấn suy cho cùng cũng khá mạnh mẽ, hấn nhất thời không thể chấp nhận, cũng là chuyện bình thường.

Dận Chân vỗ vai hấn, ôn nhu nói: “Không có gì phải xấu hổ, đây là việc thường tình từ xưa đến nay, hơn nữa tứ ca cũng không phải người ngoài, việc này về sau đệ sẽ từ từ thông hiểu, huynh nghĩ trước lúc đệ thành thân, có thể Hoàng a mã còn sẽ chỉ cho đệ một cung nữ.”

Lúc nói xong lời cuối cùng, trong lòng y bỗng dâng lên cảm giác khó chịu, nhưng lại cố kiềm nén.

Dù sao ý nghĩ trong đầu Dận Tự, vẫn có chút khác với suy nghĩ của y.

Hắn đúng là xấu hổ, nhưng không phải hoàn toàn là do Dận Chân làm việc này với hấn

Phải biết rằng giữa hai người, ngoài mười mấy năm thủ túc tình thâm, còn tồn tại hơn bốn mươi năm khác nữa.

Mặc dù hơn bốn mươi năm ấy, chỉ có một mình hấn nhớ mà thôi.

Ngày qua ngày, khoảng ký ức đó đã bị Dân Tự phủ đầy bụi chôn sâu trong một góc nào đó của tâm hồn, đồng thời cũng cho phép nó vào những lúc bản thân có khả năng sẽ trở nên đặc ý hải lòng mà lơ đãng vùng ra, nhắc nhở hấn phải cẩn thận hơn nữa, cẩn thận hơn nữa, không được giẫm lên vết xe đổ, không được lặp lại quãng đường sai lầm kia.

Hấn có thể chấp nhận sự thật mối quan hệ của hai người đang dần dần cải thiện, thậm chí còn khác hẳn so với kiếp trước, bởi vì đối với hấn mà nói điều ấy không có chỗ nào xấu cả, dù sao tương lai nếu vị tứ ca này vẫn vinh quang bước lên ngai vàng như kiếp trước, cho dù hấn không được hưởng lây vinh quang, ít nhất cũng có thể tránh được kiếp nạn tịch thu tài sản diệt môn.

Nhưng chuyện xảy ra tối hôm qua, dường như đã vượt quá giới hạn làm huynh đệ?

Trên đời này nào có vị ca ca tự tay chỉ dạy đệ đệ thủ ***.

Dù đời trước hấn và Lão Cửu Lão Thập tình cảm sâu đậm, nhưng cũng không tới mức này.

Còn có, giấc mơ kia nữa Đến cùng là chuyện gì đang diễn ra đây?

Dân Tự lòng dạ rối bời, chỉ cảm thấy có chút rối rắm không biết phải làm sao, trước nay hấn là người luôn tính trước mọi việc một cách kỹ càng, chưa từng gặp phải cục diện khó nắm bắt trong lòng bàn tay thế này.

Dân Chân nhìn thấy hấn dường như do lời nói của mình mà gương mặt từ từ ửng đỏ một cách khả nghi, tim y cũng không cầm được mà đập nhanh hơn, vội vàng chuyển đề tài: “Được rồi, không đùa với đệ nữa, có lương thực của Từ Thái và các phú thương khác của Bình Dương quyên góp, tình hình thiên tai nhất định giảm nhẹ, hai ngày tới đợi ý chỉ điều động lương thực đưa xuống tới, chúng ta sẽ hồi kinh, mắt của đệ”

Lúc trước Vương Phụ đã trình lên một quyển tấu chương xin điều động lương thực, nếu tính thời gian thì chắc hấn đã đến lúc nhận được hồi âm rồi.

Lần này họ liên thủ ép Từ Thái phải quyên góp lương thực, xem như đã gián tiếp đắc tội với Thái tử đứng đằng sau, sau khi quay về, cần phải hành sự khiêm tốn chừng mực mới được. Dân Chân nhìn đôi mắt Dân Tự bị lớp lớp băng dày bao quanh, hơi có chút áy náy, chỉ cảm thấy Dân Tự là do bị y liên lụy.

“Tứ ca?” Dân Tự lắng nghe, thấy y nói được một nửa thì ngừng lại, không khỏi lên tiếng dò hỏi.

Dân Chân sờ lên đôi mắt hấn, không lập tức trả lời mà sau một lúc lâu, mới nói một cách thần nhiên: “Sau khi quay về, nếu Hoàng a mã có hỏi chuyện lần này, đệ đừng nói gì cả, cứ để huynh trả lời.”

Dân Tự hiểu rõ, đây là y muốn một mình gánh hết trách nhiệm, tuy rằng lần này là do phải xoay sở lương thực nhưng nếu bị quy kết tội danh là người có tâm kích động dân đói, cũng khó dự đoán được hậu quả sẽ ra sao.

Là tốt là xấu, toàn bộ đều nằm trong tay vị Hoàng a mã kia.

“Tứ ca không cần lo lắng quá, Hoàng a mã anh minh quyết đoán, sẽ không vì chuyện lần này mà trách cứ chúng ta đâu.” Dân Tự khẽ cười an ủi. Những lời hấn nói là căn cứ từ việc hấn biết trong sự kiện lần này Cát Nhĩ Đồ sẽ bị bãi quan, nếu đã vậy thì mọi người một lòng xoay sở lương thực vì trách nhiệm, đương nhiên sẽ không bị khiển trách.

Vị Hoàng a mã của họ tuy rằng lúc tuổi xé chiều vì giữ gìn cái danh quân vương nhân từ mà mắt nhắm mắt mở để mặc tham quan hoành hành ngang ngược, nhưng ông thời trẻ lại không phải là một vị chủ nhân biết nhân từ nường tay.

Sáng sớm hôm sau, ý chỉ điều động lương thực đã xuống tới, Vương Phụ mừng như lụm được vàng, tiếp nhận thánh chỉ luôn miệng hô vạn tuế, bên phía Cát Nhĩ Đồ nhận được thánh chỉ đương nhiên cũng không dám chậm trễ, trong cùng ngày hôm đó kho lương mở cửa phân phát lương thực, tình hình thiên tai của

các huyện Bình Dương nhờ vậy mà giải quyết ổn thỏa, ba người Mã Tề hoàn thành nhiệm vụ, cũng có thể chuẩn bị khởi hành hồi kinh.

Lúc tới đây thì cưỡi ngựa, nhưng đường về do mất Dân Tự bị thương nên không thể cưỡi ngựa, chỉ có thể chuẩn bị cho hắn một chiếc xe ngựa, Vương Phụ thành tâm cảm kích ba người, mặc dù hiện thời Bình Dương cũng không ra sao nhưng cố hết sức cũng có thể chuẩn bị một chiếc xe ngựa chắc chắn, ở bên trong trải một lớp đệm thật dày nhằm giảm thiểu xóc nảy.

“Vương Phụ này làm việc có tâm, một lòng vì dân, đáng để trọng dụng, lần này quay về huynh nhất định sẽ tiến cử hắn với Hoàng a mã.”

Dân Tự mỉm cười không nói một lời, dựa vào gối nghỉ ngơi, ngoài màn cửa những vệt nắng nghiêng nghiêng rọi lên gương mặt hắn, để lại những bóng mờ loang lổ, càng tôn lên diện mạo như ngọc của y, chỉ tiếc mắt không thể nhìn thấy, tăng thêm vài phần tiếc nuối.

Bánh xe lộc cộc, lưu lại trên đường dấu bánh xe chạy như bay.

45. Chương 45: Đế Tâm

Lúc họ còn đang cách kinh thành hơn ngàn dặm, thì Khang Hy cũng đang nằm nghiêng người dựa vào gối, nhấp ngụm sữa, thuận tay cầm quyển đặt đầu tiên trên xấp tấu chương.

Lương Cửu Công đứng một bên nhưng khóe mắt thỉnh thoảng lại vô tình hữu ý liếc qua, loáng thoáng thấy được mấy chữ chữ “tổ cáo”, “Cát Nhĩ Đồ”, vội vàng thu ánh mắt trở về, không liếc ngang liếc dọc nữa.

Khang Hy xem một hồi, lại khép tấu chương đặt xuống bên cạnh, biểu hiện trên mặt không rõ đang vui hay giận, lát sau, Lương Cửu Công mới nghe thấy giọng nói vang lên bên tai: “Đi gọi Thái tử và Đại A ca đến đây.”

“Dạ!” Lương Cửu Công cúi người lui về sau mấy bước, chạy bước nhỏ chuồn ra ngoài gọi một tiểu thái giám tới sai đi mời người, đồng thời trong đầu nghĩ hoặc: theo như dự tính thì Tứ A ca và Bát A ca cũng sắp hồi kinh, chẳng lẽ chuyện này trở về, lại muốn khơi lên nguyên do sự việc sao?

Người đến đầu tiên là Thái tử, áo mũ chỉnh tề, bước đi bình thản, nhìn qua hòa ái dễ gần, chưa mở miệng đã mỉm cười trước. “Lương công công.”

“Thái tử gia.” Lương Cửu Công vừa hay đang đứng ở cửa, vội vàng chạy bước nhỏ tới gần, Khang Hy dường như hơi nôn nóng, liên tục thúc giục lão, bởi vậy lão cũng đành thỉnh thoảng chạy ra xem thử người đã đến chưa.

“Hoàng a mã đột nhiên triệu kiến, không biết có chuyện gì gấp không?”

Lương Cửu Công thoáng do dự, đắn đo nói một câu: “Nhìn sắc mặt của Thánh thượng cũng không có gì khác thường.”

Thái tử đã hiểu, từ trong tay áo móc ra một miếng ngọc bội nhét vào tay lão, nhắc chân đi vào Dưỡng Tâm Điện.

Chốc sau, Đại A ca cũng vội vàng vàng đi tới, hỏi Lương Cửu Công một câu tương tự.

Lương Cửu Công lại cúi thấp đầu, cung kính nói: “Hồi Đại A ca, nô tài lúc này không để ý kỹ.”

Đại A ca không rảnh truy hỏi lão, chỉ gật đầu rồi đi vào.

Trong Tây Noon Các, Khang Hy đưa tấu chương cho Lương Cửu Công, bảo lão chuyển cho hai người kia xem.

Đại A ca vốn tưởng nó là mật tấu của Mã Tề, kết quả khi mở ra xem kỹ, lại bị bắt ngờ quá độ.

Y không hồi liếc mắt nhìn qua Thái tử, chỉ thấy trên gương mặt đối phương phảng phất ý cười, dường như đã biết từ sớm.

“Mã Tề còn chưa quay về, ở đây mà đã có người tố cáo Cát Nhĩ Đồ không chỉ huy viện trợ kịp thời cho bá tính Bình Dương, mà tự ý quay về tỉnh thành, còn dung túng em vợ tích trữ lương thực, thấy chết không cứu, các con thấy thế nào?” Khang Hy chống tay lên trán, dường như có hơi mệt mỏi, đến cả giọng nói cũng toát lên vẻ lười biếng.

Thái tử cất cao giọng nói: “Hoàng a mã, nếu như những gì trên sổ nói là sự thật, như vậy dù Cát Nhĩ Đồ không hay biết hành vi của em vợ thì cũng bị liệt vào tội danh xao nhãng nhiệm vụ, nhi thần thiết nghĩ cần phải cách chức hẳn tra hỏi.”

Khang Hy gật đầu, chuyển đường nhìn. “Dận Đề, con thấy thế nào?”

Đại A ca trong lòng cảm tức cùng cực, y biết tổng Cát Nhĩ Đồ là người của Thái tử, vốn ban đầu còn định chờ Mã Tề quay về, dâng sổ tố cáo, nhân cơ hội đó kéo gã vào, thuận tiện dây đến trên người Thái tử, nào ngờ lại có người giành trước một bước, khiến những dự định của y trở thành uổng công vô ích.

Thế nhưng phụ hoàng hỏi ý kiến, y không thể không trả lời, y đành tiến lên một bước, nói: “Nhi thần tán thành nhận định của Thái tử.”

Khóe môi của Thái tử khẽ nhếch lên, cười như có như không.

Khang Hy cũng không chú ý đến làn sóng ngầm đang dâng lên cuộn cuộn giữa hai người họ, thuận miệng chuyển đề tài: “Trẫm cho triệu các con đến, là vì một chuyện khác.”

Khang Hy thấy hai người tập trung lắng nghe, thở chậm lại nói: “Cát Nhĩ Đan càng ngày càng ngông cuồng, từ năm Khang Hy thứ hai mươi chín lúc gã dùng kế để chạy trốn, chúng ta mấy năm qua nghỉ ngơi dưỡng sức không ngờ lại tạo cơ hội để gã từ từ khôi phục thực lực, đây là mối họa lớn của triều đình, trẫm quyết định không tiếp tục khoan nhượng nữa, không chừng sang năm sẽ thân chinh, hai con thân là Hoàng tử nên lấy mình làm gương, ra sức cho quốc gia, quay về suy nghĩ kỹ càng, nộp một bản điều trần, nói lên cách nghĩ của bản thân.”

Ông đã phê tấu chương suốt đêm, thật sự có hơi mệt mỏi, nói một hơi cho hết lời, thì hít một hơi dài, xoa tay nói: “Nếu như không có chuyện gì, thì quỵ an.”

“Dạ.”

Hai người đồng loạt hành lễ, Đại A ca đang định lui ra ngoài trong khi Thái tử thì ngược lại tiến lên trước, hai tay đặt trên vai Khang Hy xoa bóp, đồng thời nói: “Hoàng a mã thân thể người có quan hệ đến vạn dân thiên hạ, đừng nên hao phí sức khỏe và tâm trí quá mức, nhi thần chứng kiến người cực nhọc, trong lòng cũng không chịu nổi.”

Ánh mắt của Khang Hy trở nên dịu dàng, ngược mắt nhìn người nhi tử khiến ông thấy kiêu ngạo nhất, mỉm cười: “Con có thể làm một Thái tử xứng đáng, trong lòng trẫm đã rất vui mừng rồi.”

Đại A ca nghe hai phụ tử trò chuyện hòa thuận vui vẻ, dường như không có chỗ trống cho bản thân chen chân vào, trong lòng oán hận đến gần như muốn nghiêng nát răng, nhưng chỉ có thể im lặng lui ra ngoài.

Đại A ca vừa đi, Khang Hy lại đột nhiên nói: “Dận Nhưng, quyển tấu chương tố cáo Cát Nhĩ Đồ này, không phải do con bày ra chứ?”

Tim Thái tử đập mạnh một cái, gần như sợ hãi tột độ, nhưng vẫn cố hết sức kìm nén, vội vã quỳ xuống.

“Nhi thần quả thật cảm thấy sợ hãi, Hoàng a mã từ đâu nghe được lời ấy?”

Khang Hy nhìn nhi tử phủ phục trên mặt đất, vô thanh thở dài một tiếng, vươn tay nâng hẳn dậy. “Trẫm cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi, con mấy ngày qua tiến bộ thế nào trẫm đều nhìn được, hy vọng con đừng phụ kỳ vọng của trẫm, cũng không làm thất vọng Hoàng thượng nương mất sớm của con.”

“Tấm lòng từ ái của Hoàng a mã, nhi thần không dám quên.”

“Đứng lên đi.”

Khang Hy vẫn giữ nét mặt ôn hòa như trước, Thái tử lại có vẻ như chưa hoàn hồn, mãi đến khi trở về Dục Khánh Cung rồi, trên gương mặt vẫn thấp thoáng nét hốt hoảng, đến nỗi Sách Ngạch Đồ đúng lúc tối thăm nhìn thấy cũng vô cùng ngạc nhiên.

“Thái tử điện hạ có tâm sự sao?”

“Thúc công.” Thái tử thở dài. “Người có biết hôm nay ta vừa trải qua một màn nguy cơ không?”

Sách Ngạch Đồ giật bắn, đương nhiên phải hỏi rõ lý do.

Thái tử kể vắn tắt mọi chuyện lại một lần, cuối cùng thở dài: “Hoàng a mã suy cho cùng cũng là Hoàng a mã, chúng ta quá coi thường ông ấy rồi.”

Sách Ngạch Đồ trầm tư trong giây lát, nói: “Điện hạ an tâm, chuyện lần này không một kẻ hờ, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện được, Hoàng thượng suy cho cùng cũng chỉ là dò hỏi một câu vậy thôi, bên phía Cát Nhĩ Đồ, ta đã đánh tiếng với hắn rồi, lần này bị bãi quan là việc không thể tránh khỏi, nhưng tội của hắn cũng không phải lỗi lầm không thể tha thứ, đợi qua một hai năm nữa sẽ kiếm cơ hội phục chức cho hắn là được, về phần tổn thất của Từ Thái, cùng lắm là hạt cát trong sa mạc, tuyệt đối không ảnh hưởng đến ngân lượng năm nay được hiểu kính.”

Sách Ngạch Đồ tạm ngừng lại một lúc rồi mới tiếp tục: “Lần này Đại A ca muốn mượn việc này kéo Thái tử vào, may mà chúng ta nhận được tin báo sớm, thí tốt bảo tướng, việc đầu tiên là phải đẩy Cát Nhĩ Đồ ra, mới không tự chuốc lấy họa, nhưng nếu nghĩ thật kỹ thì ngược lại đây là một chuyện tốt, ai ai chẳng biết Cát Nhĩ Đồ là hiền tài năm đó do chính điện hạ tiến cử, nay ngài có thể chí công vô tư, còn đề nghị trừng phạt nghiêm khắc, Hoàng thượng hiển nhiên sẽ nghĩ ngài là người có tài có đức mà lại sáng suốt nữa.”

Thái tử liên tưởng đến câu nói cuối cùng của Khang Hy, cũng thở phào nhẹ nhõm, gật đầu cười nói: “Thúc công nói chí phải, chỉ có điều hai đứa Dân Chân Dân Tự, chỉ đi ra ngoài một chuyến, lại khơi mào chuyện lớn như vậy, bổn cung thực sự nuốt không trôi cục tức này.”

Sách Ngạch Đồ nhíu mày: “Tứ A ca và Bát A ca, chẳng lẽ đã bị Đại A ca lôi kéo rồi sao?”

Thái tử lạnh lùng nói: “Nếu đúng là như vậy, càng không thể tha cho bọn chúng được.”

Vì là xe ngựa nên đi đường không nhanh, cuối cùng sau nửa tháng cũng về đến kinh thành, Tam A ca Dân Chỉ bị phái đến nghênh đón, lúc mọi người đi điện thánh, Khang Hy chỉ sai người tiễn Dân Tự về nghỉ ngơi trước, lại hỏi thử xem trên đường học hỏi được những gì cùng vài việc vặt vãnh, khen thưởng bọn họ mấy câu, như vậy rồi thôi.

Hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đám người Dân Chân, về chuyện kích động dân đói ép Từ Thái quyên góp lương thực, giam giữ Cát Nhĩ Đồ ở phủ nha Bình Dương, Khang Hy không hề nhắc tới dù chỉ một chữ.

Dân Chân cảm thấy bản thân thấp thỏm không yên đúng là dư thừa, lại mơ hồ nhận ra kỳ thật Khang Hy nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay, có đôi khi ông không làm không nói, không phải ông không biết.

Khang Hy không phải chỉ là phụ thân của họ, còn là một Hoàng đế, một vị Hoàng đế tai thính mắt tinh, không thích bị người che mắt.

Nhưng Dân Chân chưa từng hối hận vì những gì y đã làm, thậm chí không phải y chỉ mới nghĩ qua một lần, nếu như không phải e ngại Thái tử đứng sau Cát Nhĩ Đồ, chỉ sợ ngày ấy khi bọn họ còn ở Bình Dương, đã tháo mũ ô sa của gã rồi.

Rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, Dân Chân im lặng suốt dọc đường, sắc mặt khó coi, Tô Bồi Thịnh đi theo phía sau y, cũng không dám hó hé.

Dân Chân bắt ngờ ngừng bước, Tô Bồi Thịnh thiếu chút nữa đã đâm vào lưng của y, vội vàng ngừng bước, lùi về sau mấy bước.

“Chủ tử?”

“Người về trước đi, nhấn với Phúc tấn chuẩn bị một lễ vật có thể đem tặng, lát nữa ta sẽ hồi phủ lấy.”

“Dạ.” Đây là muốn làm gì? Tuy Tô Bồi Thịnh rất ngạc nhiên, nhưng cũng vội vàng lên tiếng trả lời.

Lúc Dận Chân bước vào chỗ ở của Dận Tự, ở đây tràn ngập mùi thuốc thoang thoảng.

Dận Tự là Hoàng a ca, lại thêm Khang Hy đã hạ lệnh phải toàn lực chữa khỏi cho hắn, Thái Y Viện đương nhiên không dám chậm trễ, có mấy người Thái y đang hội chẩn ở đây, châm cứu thì châm cứu, kê đơn thì kê đơn, tình cảnh nhất thời có chút rối loạn ồn ào.

Dận Tự lẳng lặng ngồi giữa đám người, trên mặt vẫn quần băng.

“Tiểu Bát.” Dận Chân đi vào.

Đám Thái y quay đầu lại, đồng loạt quỳ xuống, Dận Chân phất tay bảo bọn họ miễn lễ. “Mắt của Bát A ca có thể trị khỏi?”

Thái y đứng gần y nhất hơi ngấp ngừng, nói: “Hề có một phần hi vọng, chúng vi thần đều đã thử hết.”

Nói cách khác chính là không thể trị khỏi. Lòng Dận Chân không khỏi chùng xuống, nói: “Không thể hồi phục giống như trước sao?”

“Nếu như căn thận tính dưỡng, cũng không hẳn là không có khả năng, chẳng qua về phần thời gian, có thể sẽ hơi lâu . . .”

Dận Chân nhìn về phía Dận Tự, lại thấy sắc mặt hắn rất bình tĩnh và dừng dừng, từ khi bắt đầu đến giờ, căn bản không có chút thay đổi, không khỏi thấy hơi buồn bã.

Dận Tự cứ như phát hiện tâm tư lúc này của y, khoe môi khê cong, nói: “Tứ ca không cần lo lắng, hiện tại đệ tháo băng ra cũng có thể nhìn thấy bảy tám phần, chẳng qua là các Thái y không muốn đệ hao tâm tổn sức, nên mới bịt kín mắt của đệ đấy thôi.”

Bí mật khó lòng giữ được nếu nhiều người biết, Dận Chân không cách nào nói với hắn những lời gần gũi riêng tư, chỉ có thể nói: “Vây đệ ráng tính dưỡng thật tốt, tứ ca hồi phủ xem thể nào trước đã.”

Dận Tự gật đầu, Dận Chân sâu xa nhìn hắn một lúc xong mới xoay người rời đi.

Tô Bồi Thịnh tay chân cũng tính là lạnh lẽo, y vừa về đến phủ, Ô Lạt Na Lạp thị đã lấy ra thứ y cần, là một bức họa Đường Dận Triều Minh.

“Gia muốn lấy cái này tặng người khác à?”

Dận Chân gật đầu. “Nàng bảo bọn họ chuẩn bị ngựa, ta lại muốn tiến cung một chuyến, đem thứ này tặng cho Thái tử.”

“Xảy ra chuyện gì sao?” Na Lạp thị ngạc nhiên nói, “Tháng trước sinh thần Thái tử, thiếp vừa tặng một phần lễ vật rồi mà.”

Dận Chân khê thở dài nói. “Nàng không hiểu đâu.”

Hành vi lần này của họ ở Sơn Tây, chẳng khác nào mạo phạm đến Thái tử, nếu như trước khi đi Thái tử không đưa cho y lá thư kia thì cũng thôi đi, nhưng ngược lại đã hết lần này đến lần khác ám chỉ với y, mà y còn làm như vậy, ở trong mắt Thái tử, nhất định sẽ cho rằng họ đang giúp đỡ Đại A ca hãm hại mình, hoặc không đem vị Thái tử này để vào mắt.

Tuy rằng hiện tại hai người cũng là Hoàng a ca, nhưng so với Thái tử, tuyệt đối không có bất kỳ ưu thế nào, mặc dù mọi việc đã xảy ra rồi, nhưng bù đắp lúc sau cũng là việc không thể thiếu, tuy Dận Chân có đôi khi làm việc không biết nể nang ai, nhưng những cái đó cũng chỉ biểu hiện ở một phương diện khác, từ nhỏ lớn lên ở chốn cung đình, tuyệt đối không thiếu bất cứ thứ gì như tầm nhìn hay nhạy bén.

Tặng lễ vật, chỉ là cái cớ mà thôi.

Quả nhiên, Thái tử nghe nói Tứ A ca đến cửa báỉ phỏng, lông mày khê giật giật, sóng mắt lưu chuyển, nụ cười lạnh lùng để lộ ngụ ý không rõ. “Cho y vào.”

Dận Chân vừa bước chân vào cửa, chợt nghe thấy giọng Thái tử vang lên bên tai: “A, tứ đệ, ngọn gió nào thổi đệ đến đây vậy?”

Dận Chân đem bức tranh đưa cho một cung nhân hầu hạ đứng một bên, xong lại cung kính hành lễ. “Sau khi quay về bị Hoàng a mã triệu kiến, không thể đến bái kiến Thái tử điện hạ trước được, xin điện hạ thứ lỗi.”

Thái tử ngồi tại chỗ không nhúc nhích, chỉ cười nói: “Lần này tứ đệ giúp đỡ thiên tai ở Bình Dương, lập được đại công, chỉ nghe có công, nào có tội gì.”

Dận Chân thấy Thái tử không nói tiếp, than thầm một tiếng, dứt khoát lên tiếng làm rõ: “Cát Nhĩ Đồ mượn danh Thái tử, dung túng em vợ tích trữ lương thực, kháng lệnh không chịu quyên góp, thực sự đáng khinh, Dận Chân dùng một ít thủ đoạn ép Từ Thái giao lương thực ra, nhưng do sự việc gấp gáp, lại thêm lộ trình xa xôi, không thể tường trình rõ ràng với Thái tử, cũng xem như bất kính, đương nhiên là có tội.”

Thái tử thấy y cử chỉ cung kính, ngữ điệu bình tĩnh, cơn tức cũng tiêu tan ít nhiều, tự mình đứng lên nâng y dậy, cười nói: “Tứ đệ nói quá lời, trong cung cấm này tuy nói đều là thủ túc, nhưng nếu bàn về người gần gũi ta nhất, cũng chỉ có mình tứ đệ, đừng nói đến thân phận của đệ là dưỡng tử của Đông nường nường, dù sao cũng cao hơn những huynh đệ khác một bậc, thì chỉ với thái độ cẩn thận tỉ mỉ của đệ cũng đáng để nhị ca tán thưởng rồi, tên hèn Cát Nhĩ Đồ đẩy tội là phải, hà tất vì hấn mà phá hỏng tình cảm giữa huynh đệ ta.”

Dận Chân đa tạ Thái tử, cả hai chia nhau ngồi xuống, sai người dâng trà, thuận miệng hàn huyên về phong tục con người của Sơn Tây, Thái tử đột nhiên nghiêm mặt, nói: “Tứ đệ một lòng làm việc là điều tốt, có điều sau khi xong việc vốn không nên gánh tội thay người khác mà bản thân không hay không biết.”

Thấy Dận Chân lộ ra sắc mặt khó hiểu, Thái tử mỉm cười, nâng chung trà lên khẽ nhấp môi, mới thông dong nói tiếp: “Nghe nói lần này kích động dân đói đến tận cửa ép quyên góp, là chủ ý của Dận Tự, sao cuối cùng lại là đệ ra mặt? Cẩn thận bị người lợi dụng, trở thành bia đỡ.”

Dận Chân trong lòng chấn động mạnh, chỉ cảm thấy chung trà trong tay sắp sửa nhiều xuống đất.

Lúc đề cập đến cách này, ở đây chỉ có mấy người, làm sao Thái tử biết được, lẽ nào trong số đấy có người Thái tử sắp xếp vào sao?

Dận Chân miễn cưỡng bình tâm, nói: “Đa tạ Thái tử điện hạ dạy bảo.”

Thái tử biết lời nói của bản thân đã làm y sợ hãi, nên tranh thủ rên sắt khi còn nóng: “Ta biết đệ và Lão Bát quan hệ thân thiết, nhưng dù có thân đến đâu cũng phải biết đề phòng ít nhiều, làm sao đệ biết nó không có tâm tư khác, bằng không sao nó không chịu ra mặt, trái lại là đệ thỉnh tội ở trước mặt Hoàng a mã?”

Dận Chân ngoài mặt không để lộ bất kỳ biểu tình nào, dăm chiêu không một lời.

“Nói tóm lại, đệ hãy tự mình cẩn thận, từ cổ chí kim, chuyện huynh đệ bất hòa, thủ túc tương tàn cũng không thiếu gì.”

46. Chương 46: Lương Phi

Khang Hy dùng mực đỏ phê câu cuối cùng trên tấu chương, sau đó nhìn chằm chằm vào tấu chương, nhìn thì vừa giống như đang duyệt lại, vừa giống như đang lạc vào cõi thần tiên.

Lương Cửu Công nhìn thấy thời gian không còn sớm, không thể không bắt chấp tất cả tiến lên. “Vạn tuế gia . . .”

Khang Hy lấy lại tinh thần, gác bút xuống, bóp bóp trán. “Đến chỗ Lương Tần, tối nay dùng thiện ở đây luôn.”

Làm một Hoàng đế, chuyện cần phải quan tâm thật sự rất nhiều, nhiều đến nỗi có đôi khi ông thường hay quên một khắc sau bản thân cần phải làm gì, ngay cả được yên tĩnh một mình cũng là một thứ rất xa xỉ.

Từ cổ chí kim, Hoàng đế có thể tại vị ba mươi bốn năm cũng không nhiều, từ khi Đại Thanh khai quốc tới nay lại càng không có, kỳ thật sâu trong nội tâm Khang Hy luôn luôn có cảm giác tự hào lẫn kiêu hãnh,

trừ Ngao Bái, dẹp loạn Tam Phiên, chiếm Đài Loan, hôm nay lại sắp phải chinh phạt Cát Nhĩ Đồ, cho dù là Hoàng đế cũng chưa chắc có thể hoàn thành một trong số đó, mà ông lại làm được toàn bộ.

Thái tử vẫn chưa thể một mình gánh vác trọng trách trong triều, Đại A ca thì quá tham công cầu danh, không kính trọng Thái tử như Thái tử, bảo ông làm sao an tâm đây?

Khang Hy khẽ thở dài, ông không dùng kiêu mà tự mình đi bộ đến Trữ Tú Cung. Gió đêm thổi vạt áo ông bay phất phới, tạo thành một đường cung nhỏ bé giữa bóng đêm.

Sủng hạnh một nữ tử mỹ mạo nhưng xuất thân từ Tân giả khổ, đã rất dễ dàng bị lưu truyền là vị quân vương háo sắc, vì đủ loại vướng mắc nên Khang Hy đối với Vệ thị, trước sau vẫn luôn duy trì thái độ như gần như xa.

Thế nhưng Vệ thị rất may mắn, nàng có nhi tử, đồng thời nhi tử của nàng còn khá được Hoàng đế sủng ái, do đó thân phận và đãi ngộ của nàng cũng theo đó lên như điều gặp gió, từ một người cung nhân xuất thân Tân giả khổ lên đến Quý nhân, nay đã là Tần.

Không một ai hay trên con đường thăng tiến này, đã bao lần nàng vấp phải khó khăn, nhận hết bao nhiêu khinh thường, hậu cung triều Thanh quan trọng xuất thân dòng dõi, dù nàng có được sủng ái hơn, sinh được mười nhi tử, cũng không có khả năng lên đến ngôi Hoàng hậu, trái lại, thân phận của nàng rành rành ra đấy, nếu một ngày nào đó Hoàng đế không còn hứng thú với nàng, hoàn toàn có thể định tội nàng, tội danh chính là xuất thân Tân giả khổ còn vọng tưởng dùng sắc mê hoặc quân vương.

Khang Hy vừa bước vào viện, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Vệ thị đang quỳ ở đấy nghênh giá, cúi thấp đầu, dáng dấp tựa như nhược liễu phù phong.

Trong ấn tượng của ông, nàng chưa từng vì được sủng ái mà kiêu căng, đến cả một chút xú vượt quá giới hạn cũng không, chẳng những là trước mặt ông, mà ở sau lưng người khác cũng vậy, tuân theo khuôn phép, an phận thủ thường, đó chính là cảm nhận của ông đối với nữ tử này.

Ngày ấy vào một dịp tình cờ ông chạm mặt nàng, bởi vì say đắm mỹ mạo của nàng mà đưa nàng vào hậu cung, về sau không phải chỉ một lần mà là rất nhiều ông từng nghĩ, liệu có phải do Vệ thị biết được ông sắp đi qua con đường đó, nên cố ý chạy đến xông vào ngự giá không.

Thế nhưng đã qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ lần gặp gỡ ngoài ý muốn ấy, Vệ thị không có bất luận hành vi nào vượt ngoài cung quy.

Nàng chỉ sinh một nhi tử, hơn nữa nhi tử của nàng vì ra ngoài làm việc, bị chôn dưới phế tích, thiếu chút nữa không thể thoát ra.

Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn chờ đợi ở nơi nàng phải chờ đợi, mười năm như một.

Có phải ông đã quá mức hà khắc với nàng không?

Khang Hy trong lòng suy nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn điềm nhiên nói: “Đứng dậy đi.”

Vệ thị được cung nữ dìu đứng dậy, Khang Hy nhận ra cước bộ của nàng có chút loạng choạng, dễ nhận thấy là vì chuyện Dận Tự bị thương mà ngày đêm lo lắng, thân thể làm sao mà khỏe mạnh được.

Nhưng Khang Hy chưa từng nghe qua nàng oán giận, mà ngay cả việc hướng ông cầu tình xin cho Dận Tự sớm ngày hồi kinh cũng chưa từng.

Mà cách thức khi Khang Hy ở bên nàng cũng có chút khác biệt với khi ở bên những người khác, những người khác dù có dịu hiền tới đâu đi nữa thì cũng không đến mức không nói câu nào, chưa kể đến Nghi Phi lan lợi hoạt bát thì lời nói lại càng dí dỏm.

Trong khi Vệ thị vào lúc Khang Hy đang nói chuyện, nàng chỉ đơn thuần lắng lắng ngồi một bên lắng nghe, trên mặt luôn luôn hiện hữu nụ cười, tuyệt đối không nói xen vào.

Nhưng lại có thể khiến người khác có cảm giác nàng đang rất chăm chú lắng nghe, Khang Hy nghĩ rằng cảm giác như thế rất thoải mái.

Khang Hy đã từng rất thích một nữ tử như Nghi Phi, nhưng sau lại phát hiện, bên cạnh có một nữ tử như Vệ thị, dường như cũng không tệ.

Đồng mai thu cúc, không phải mỗi thứ đều có một sức hút riêng sao.

“Người đã đi thăm Dân Tự chưa?” Sau khi dùng thiện xong, Khang Hy thuận tay cầm một quyển sách lên lật qua lật lại, một bên trò chuyện trong nhà với nàng.

“Dạ rồi, sáng nay nô tỳ vừa qua thăm nó.”

“Người không cần lo lắng quá, Thái y nói có thể trị dứt.” Ngừng lại một lúc rồi Khang Hy mới tiếp tục: “Mắt nó hồi phục rồi, trẩm còn có chỗ trọng dụng.”

Vệ thị ôn nhu mỉm cười: “Tạ ơn Hoàng thượng, con cháu tự có phúc của con cháu, Hoàng thượng cũng không cần lo lắng quá đâu.”

Khang Hy cảm giác tâm tình bản thân không hiểu sao trở nên khá hơn nhiều, có lẽ bởi vì giọng nói êm dịu uyển chuyển hàm xúc của Vệ thị, có một loại năng lực xoa dịu lòng người.

“Hoàng thượng, nô tỳ có một chuyện muốn xin.”

Khang Hy nhướng mày, cảm thấy có chút mới mẻ, ông chưa từng nghe qua Vệ thị van xin ông chuyện gì. “Cứ nói.”

“Là về hôn sự của Dân Tự.” Vệ thị cúi thấp đầu, một bên châm trà cho Khang Hy. “Nô tỳ xuất thân Tân Giả Khố, vốn không có địa vị gì đáng nói, chỉ là dù sao Dân Tự cũng là nhi tử của nô tỳ, nô tỳ muốn vì nó xin Hoàng thượng một ân điển.”

“Hửm?” biểu tình của Khang Hy trở nên lãnh đạm hơn. “Người muốn trẩm chỉ cho Dân Tự một gia đình dòng dõi cao quý sao?”

“Không phải,” Vệ thị quỳ xuống. “Nô tỳ muốn xin Hoàng thượng chỉ cho Dân Tự một gia đình bình thường, không cần dòng dõi quá cao, chỉ cần đăng gái hiền thực thà trọng, có thể sống hòa thuận mỹ mãn với Dân Tự, nô tỳ đã hài lòng rồi.”

Khang Hy thoáng ngạc nhiên, thì nghe Vệ thị nói tiếp: “Thân thể nô tỳ rẻ mặt, trước nay vẫn luôn lúc khỏe lúc không, tương lai chỉ sợ tuổi thọ có hạn, vốn không dám bôi nhọ danh tiếng thanh liêm của Hoàng thượng, chỉ là trong lòng vẫn luôn có một chuyện không yên, nếu như có thể nhìn thấy Dân Tự cưới vợ, nô tỳ cũng an tâm . . .”

Ngữ điệu của nàng bình thản nhẹ nhàng, không có bất kỳ hờn tủi nào, Khang Hy sau khi nghe xong, tìm lại như bị ai đó khẽ đâm một cái, một cảm thụ không tên dâng trào.

Ông nhìn Vệ thị quỳ trên mặt đất, một lúc lâu sau, mới vươn tay dìu nàng dậy. “Người không cần lo lắng, ý của người, trẩm đã biết, trẩm sẽ lưu ý cho nó, đến lúc đó nếu có người nào thích hợp sẽ nói với người đầu tiên.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Vệ thị nói thật khẽ.

Dân Tự, ngạc nhiên vô dụng, có thể làm cho con, cũng chỉ đến thế thôi.

Bên Thái tử thì đang cố nắm lấy thời cơ ly gián mối quan hệ giữa Dân Chân và Dân Tự, bên phía Đại A ca cũng đang nhân cơ hội lôi kéo.

Dân Tự sau khi tháo băng, thấy trên bàn một đồng đồ bỏ được liệu hảo hạng, không khỏi khẽ nhăn mày.

Cao Minh đứng một bên khó xử nói: “Chủ tử, mấy thứ này, nên xử trí thế nào đây?”

“Đưa một ít đến chỗ của Huệ Phi và Ngạc nương, còn lại, người cứ để đấy trước đã.”

Dân Tự nói xong cũng rơi vào trạng thái trầm ngâm, hiện tại Đại A ca và Thái tử tranh đấu, vẫn y như kiếp trước, không chỉ không giảm bớt chút nào, trái lại ngày càng nghiêm trọng, bên trên còn Hoàng a mã đang tuổi cường tráng trị vì, vậy mà bên dưới đã gấp gáp không chờ được làm ra một ít hành động mờ ám.

Kiếp trước hắn trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, cũng đua nhau nhảy vào vòng xoáy, kết cục chính là bị giam lỏng phế truất, kiếp này hắn cũng không muốn lại bị kéo vào bất luận cuộc đấu tranh đảng phái nào cả.

Nhưng bản thân hắn không muốn, không có nghĩa là người khác sẽ chịu buông tha hắn, may mà hiện tại mắt của hắn bị thương, đại khái có thể vịn cớ tĩnh dưỡng tránh né việc này, chỉ có điều bên tứ ca, có vẻ không ổn lắm?

Lúc này Dận Chân đích thực là không ổn lắm.

Lời Thái tử nói ngày ấy, khiến y vẫn chưa thể lấy lại tinh thần từ trong sợ hãi, Thái tử lại thường xuyên gọi y đến, cực lực khen ngợi, đưa y nói đến như dưới đất không có trên trời mới có, cuối cùng mới nhẹ nhàng lơ đãng nói ra mục đích của bản thân: nếu sau này đệ có thể trở thành cánh tay đắc lực của đại ca, đại ca nhất định sẽ không bạc đãi đệ.

Dận Chân thở dài, chẳng qua là ép gian thương phải giao ra lương thực, sao ở trong mắt người khác lại trở nên phức tạp như thế?

Đi khỏi Dục Khánh Cung, vốn y định đến chỗ của Dận Tự, nhưng thấy sắc trời không còn sớm, hơn nữa lại nghĩ đến lời của Thái tử, miễn cưỡng ép xuống ý định thương lượng với Dận Tự.

Tổn thương mắt của bát đệ còn chưa khỏi, không nên làm hắn thêm hao tâm tổn trí, huống hồ y cũng không biết rốt cuộc ai là người đã mật báo với Thái tử, hiện tại vẫn không nên mạo hiểm thì hay hơn.

Chân đã bước được một nửa, cuối cùng vẫn rút về.

“Gia?” Tô Bồi Thịnh ngạc nhiên gọi.

“Hồi phủ.”

Tình cảm từ nhỏ của hai huynh đệ họ, chung quy sẽ không vì việc này mà trở nên xa lạ mới đúng.

Những ngày sau đó, hai người cũng không hề nhắc lại việc hoang đường kia, đoạn ký ức đó như bị rơi vào quên lãng, không một dấu tích.

Cũng không lâu sau, Lương Tần được sắc phong Lương Phi.

Xưa nay thái độ của Khang Hy đối đãi với hậu cung tương đối hà khắc, ngoại trừ những nữ tử theo ông từ thời còn trẻ có sinh con nối dõi được phong làm Phi, còn những người trẻ tuổi khác chỉ cần lý lịch xuất thân thấp một chút, thì có được sủng ái thể nào đi chăng nữa, nhiều nhất cũng chỉ là Tần, cứ xem như có thể được phong làm Phi, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Huống hồ xuất thân của Vệ thị rất thấp, không nói triều đại Khang Hy, mà từ lúc Đại Thanh khai quốc đến nay, cũng xem như độc nhất vô nhị.

Chuyện này khiến cho trên dưới trong cung sôi nổi nghị luận không ít, cách giải thích được đại đa số mọi người nhất trí, chính là do mắt Dận Tự bị thương, Khang Hy muốn bù đắp cho Vệ thị.

Bằng không tại sao nhiều năm qua như vậy cũng không tấn phong, lại trùng hợp sau khi chuyện đấy xảy ra thì tấn phong?

Trong lòng mọi người, đương nhiên cũng đã trải qua suy tính.

Do mắt Dận Tự bị thương nên Khang Hy chỉ bảo hắn đến Lại bộ học tập, nhưng cũng không cụ thể phái hắn làm công vụ gì, thời gian còn lại thì ngồi chờ Thái y đến chữa hán chẩn bệnh kê thuốc, mỗi khi có người đến thăm, ngửi thấy mùi thuốc đông y thoang thoảng khắp viện, khiến người khác đưa tay che mũi nhượng bộ lui binh.

Về lâu về dài, ngoại trừ đám Dận Đường và mấy A ca nhỏ tuổi, cũng không có ai sẵn lòng chạy đến nơi này, Dận Tự hài lòng đến nhân nhả, mỗi ngày ngoại trừ đến Lại bộ dạo một vòng, lúc hồi cung đến chỗ Lương Phi thỉnh an lần nữa, xong thì quay về đọc sách luyện chữ.

Dận Chân thì lại đang bận bịu phải hoàn thành thăm dò kế sinh nhai của Bát Kỳ đã bỏ lỡ trước đó, lại thường hay bị Thái tử và Đại A ca đến lôi kéo, làm y chịu không thấu, đến cả thời gian đi thăm Dận Tự

cũng không có. Mấy tháng tiếp theo, y cả người gầy rộc đi trông thấy, nhưng nhìn bề ngoài càng có vẻ cứng cáp hơn, bình thường y đã bắt cầu ngôn tiểu, khiến người khác thấy sợ, nay lại càng không dám tiếp cận.

Ngày tháng cứ như vậy chậm rãi trôi qua.

Mà lúc này trong quý phủ tại kinh thành của Sách Ngạch Đồ, lại có hai vị khách ngoài ý muốn đến viếng thăm.

47. Chương 47: Khách Viếng

Hai người đứng trước mặt lão, ăn vận đầu tóc, không khác gì bình dân bá tính đi lại trên đường, đến cả cử chỉ cũng không lộ ra đầu mối gì, chỉ khi chúng mở miệng nói chuyện, mang theo chút giọng địa phương, mỗi chữ mỗi câu đều nhấn rất mạnh.

Man di quan ngoại, tướng bại trận.

Sách Ngạch Đồ nhìn chúng, thầm lặp lại những lời này trong đầu, trên mặt hiện hữu vẻ tự cao ngạo mạn không thể nghi ngờ, cũng không mời chúng ngồi xuống, chỉ nói: “Các người cũng xem như rất can đảm, vậy mà dám từ Chuẩn Cát Nhĩ ngàn dặm xa xôi chạy đến kinh thành, lẽ nào không sợ lão phu tổ giá các người sao?”

Hai người nhìn nhau, một người trong đó nhếch môi cười, vừa không kiêu ngạo nhưng cũng không tỏ ra thấp hèn. “Trung đường đại nhân, nếu ngài thật sự muốn tổ giá chúng tôi, sẽ không đời nào ngồi ở đây nói chuyện với chúng tôi, đây là tín vật của Đại hân, mời xem qua.”

Gã sau khi dứt lời lập tức móc một vật từ trong ngực ra, quần gia bước lên trước nhận lấy, chuyển qua trình cho Sách Ngạch Đồ xem.

Do Khang Hy khá xem trọng Chuẩn Cát Nhĩ, nên Sách Ngạch Đồ cũng từng vì thế mà dốc không ít công sức, ý nghĩa của miếng lệnh bài này, lão đương nhiên biết, nhìn qua rồi đặt lên bàn, thản nhiên nói: “Có chuyện gì nói mau, nhân lúc lão phu còn chưa thay đổi chủ ý.”

Trong mắt người này chợt lóe lên một tia tức tối, nhưng cũng lập tức cười nói: “Lần này chúng tôi tới đây, là muốn làm một giao dịch với Trung đường đại nhân.”

“Hử?” Sách Ngạch Đồ vuốt vuốt lông mày hoa râm của lão, trên mặt lộ vẻ khinh thường. “Mông Cổ các người hàng năm không biết nhận được bao nhiêu giúp đỡ từ Đại Thanh, lại chưa từng nghe qua có thứ gì đáng giá giao dịch với triều đình.”

“Xin Trung đường đại nhân hãy cho mọi người lui ra ngoài.” Người nọ liếc mắt nhìn qua quần gia của Sách phủ.

“Không cần kiêng kỵ, có việc cứ nói, lão đứng đây đương nhiên là người ta tin tưởng.”

Người nọ hơi ngập ngừng, cuối cùng vẫn nói: “Nghe đồn Hoàng đế Khang Hy lại muốn thân chinh?”

Sách Ngạch Đồ vỗ một phát mạnh xuống bàn. “Láo xược! Đó là chuyện các người có thể hỏi thăm sao, mau nói cho xong những gì muốn nói rồi rút ra ngoài!”

“Trung đường không cần tức giận!” Người nọ dường như đã nhìn ra Sách Ngạch Đồ chỉ là đang nói một đằng nghĩ một nẻo mà thôi, khẽ mỉm cười, lúc này mới từ tốn nói ra ý chính: “Đại hân chúng tôi sẵn lòng dùng mạng Hoàng đế Đại Thanh, để đổi lấy quyền quản hạt toàn bộ Mông Cổ.”

Sách Ngạch Đồ sắc mặt đại biến. Sở dĩ lão giữ hai người này lại, chẳng qua là định từ miệng chúng moi một ít tình báo, nhưng trăm triệu lần không thể ngờ giao dịch mà chúng đề cập, lại là một câu nói như vậy.

“Người lui ra ngoài trước đi.” Câu này là nói với quần gia.

Quần gia không dám chần chờ, vội vã lui ra ngoài, tiện tay khép kín cửa lại.

“Các người biết mình đang nói gì không? Những gì các người nói ngày hôm nay, ta có thể xem như không nghe thấy, nếu còn dám nói những lời bất kính như vậy nữa, đầu của các người chắc chắn sẽ rơi xuống đất!” Sách Ngạch Đồ cười gằn nói.

Người nọ vẫn mặt không đổi sắc. “Chúng tôi đương nhiên biết mình đang nói gì, Trung đường đại nhân cứ thử đặt tay lên ngực tự hỏi lòng mình xem, lẽ nào những gì chúng tôi nói, đều không phải suy nghĩ trong lòng ngài sao?”

“Láo xược!” Mặt Sách Ngạch Đồ thoáng chốc trở nên lạnh lùng, nhưng nếu để ý kỹ sẽ có thể phát hiện thật chất sắc mặt lão không có vẻ gì đang tức giận cho lắm.

Người nọ đã dự tính sẵn, đương nhiên nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay, thấy thế tiếp tục cười nói: “Nếu như Thái tử điện hạ thật sự có thể nắm giữ giang sơn, Đại hân chúng tôi không cầu mong gì nhiều, chỉ cần Mông Cổ mà thôi. Trung đường đại nhân là người biết nhìn xa trông rộng biết nghĩ cho lợi ích của đất nước của bá tính trăm họ, đừng ngại suy nghĩ kỹ càng, cuộc buôn bán này suy cho cùng có lợi hay không.”

Gã thấy Sách Ngạch Đồ dăm chiêu không nói, biết lão đã xiêu lòng, chấp tay nói: “Nếu như Trung đường đại nhân muốn tìm chúng tôi, đến khách *** Vạn Lai ở ngoại thành, chúng tôi sẽ ở đó suốt để đợi tin tốt của ngài.”

Sách Ngạch Đồ lạnh lùng nói: “Không tiến.”

Đợi đến lúc hai người kia đã đi ra ngoài, quản gia mới vòng trở vô, thì thấy Sách Ngạch Đồ đang ngồi một mình trong thư phòng, nhắm mắt suy tư.

“Lão gia”

Rất lâu sau, Sách Ngạch Đồ mới mở mắt, thản nhiên nói: “Ra ngoài chuẩn bị đi, ta muốn tiến cung.”

Trong Dục Khánh Cung, Thái tử hiếm khi được tâm tình tốt thế này, đang đề bút viết như bay, bỗng nghe ngoài cửa báo Sách Ngạch Đồ tới, tuy trong lòng lấy làm ngạc nhiên, nhưng vẫn đặt bút xuống đi ra tiếp đón.

“Bên ngoài trời đông giá rét, tại sao thúc công có vẻ gấp gáp, đầu đầy mồ hôi như vậy?” Thái tử cười trêu lão, người đứng hầu hạ một bên lập tức bưng khăn nóng lên, Sách Ngạch Đồ tiện tay cầm lấy lau qua loa.

Gần đây tâm tình của Thái tử không tệ, mối quan hệ giữa hần và Khang Hy đã có dấu hiệu trở nên hòa thuận vui vẻ hơn xưa, phẳng phất như quay trở về những năm tháng thân thiết khắng khít đã qua, hơn nữa Khang Hy đã quyết định phải thân chinh Chuẩn Cát Nhĩ, đến lúc đó đương nhiên hần lại là giám quốc.

Mặt Sách Ngạch Đồ lại trầm như nước, cũng không vội vã nói, Thái tử thấy điệu bộ của lão thì biết ngay lão có lời muốn nói, phất tay cho mọi người xung quanh lui xuống, mới nói: “Thúc công, có chuyện gì sao?”

“Hiện tại có một chuyện, cần điện hạ quyết đoán.”

“Chuyện gì?” Sách Ngạch Đồ nói năng trịnh trọng như vậy, Dận Nhưng cũng không khỏi thu lại vẻ cười cợt trên mặt.

Sách Ngạch Đồ đưa đầu qua, từ tốn nói: “Điện hạ đã từng nghĩ tới, tiến thêm một bậc không?”

Thái tử biến sắc, hồi lâu sau, mới lộ ra nụ cười khổ, trả lời: “Người đừng hại ta.” Hần thở dài: “Biển cổ năm Khang Hy thứ hai mươi chín, thiếu chút nữa đã lấy mạng của chúng ta, lẽ nào thúc công đã quên?”

Năm ấy Khang Hy lần đầu tiên ngự giá thân chinh, hai người Thái tử và Sách Ngạch Đồ liên thủ lên lút cất xén lương thực ở hậu phương, ý đồ đưa Khang Hy vào chỗ chết, nhưng không ngờ rằng Khang Hy đi tới giữa đường đột nhiên bị nhiễm sốt rét, phải lập tức hồi kinh chữa trị, bởi vậy cũng làm trù tính của bọn họ thất bại.

“Điện hạ an tâm, chuyện lần đó, những người biết rõ nội tình đều đã chết bất đắc kỳ tử, ngoại trừ ta và người, tuyệt đối không có người thứ ba biết.” Sách Ngạch Đồ trầm giọng nói.

“Tuy là vậy, nhưng ta không muốn ném thử cảm giác ấy lần nữa, cái loại cảm giác pháp phòng lo sợ” Dận Nhưng sắc mặt phức tạp.

Năm ấy nhất thời bị ma quỷ che mắt gật đầu đồng ý, đến nỗi sau đây mỗi lần đối mặt với Hoàng a mã, hắn vẫn không kìm được cảm thấy chột dạ, mặc dù có lẽ Hoàng a mã vĩnh viễn sẽ không biết chuyện đó.

Sách Ngạch Đồ mặt không biểu cảm nói: “Điện hạ có còn nhớ, lúc đám người Tứ A ca từ Bình Dương quay về, Vạn tuế gia đã nói gì với người không?”

Mặt Thái tử thoáng cứng đờ.

Dận Nhưng, quyền tấu chương tố cáo Cát Nhĩ Đồ này, không phải do con bày ra chứ?

Nhi thần quả thật cảm thấy sợ, Hoàng a mã từ đâu nghe được lời ấy?

Trầm cũng chỉ là thuận miệng hỏi vậy thôi . . .

Sách Ngạch Đồ là lão già thành tinh, đương nhiên có thể nhìn ra biến hóa nhỏ nhất của hắn, khe khẽ thở dài: “Điện hạ, cũng không phải lão già này muốn gây chia rẽ ly gián, nhưng ngài hãy thử ngẫm lại xem, nếu Hoàng thượng thật sự đối đãi tốt với ngài, thì hà tất phải nâng đỡ Đại A ca đối nghịch với ngài?”

Đây là mưu kế để vương, cho dù là nhi tử, thì cũng là thần tử, dù có sủng ái đến đâu chẳng nữa, cũng sẽ không quên đề phòng.

Thái tử chỉ im lặng, đứng dậy dụi tay vào nhau, đi qua đi lại trong thư phòng.

“Điện hạ không cần phải lưỡng lự, hiện tại chúng ta cũng không phải muốn soán vị, nếu điện hạ có thể đăng quang, đến lúc đó nơi gương Đường Thái Tông thì còn ngại gì?”

Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Huyền Vũ Môn giết anh đoạt ngôi, tôn phụ thân làm Thái Thượng Hoàng, phụng dưỡng ông an hưởng tuổi già.

Thái tử vẫn duy trì im lặng, nhưng sắc mặt đã dần thả lỏng.

“Từ cổ chí kim, ngôi vị Thái tử này ngồi càng lâu sẽ càng nguy hiểm, đặc biệt là khi vị bên trên tài hoa tinh tường, suy cho cùng sẽ luôn cảm thấy nhi tử của mình vẫn chưa đủ, cộng thêm có lời gièm pha lọt vào tai, dần dà sẽ từ yêu thích, biến thành chán ghét mà vứt bỏ.” Sách Ngạch Đồ chậm rãi nói, “Thái tử của Hán Vũ Đế chính là như vậy đấy, Thái tử của Đường Thái Tông cũng thế, chẳng lẽ điện hạ muốn đợi đến khi Đại A ca đề tới trên đầu, mới chịu ra tay à, đến lúc đó chỉ sợ đã muộn!”

Thái tử cắn răng nói: “Hoàng a mã chưa từng bạc đãi ta, sao ta có thể làm việc bất trung bất hiếu như thế?”

Sách Ngạch Đồ nở nụ cười: “Điện hạ lo lắng nhiều rồi, ngài cũng không cần phải làm gì cả, chỉ cần phía Cát Nhĩ Đan hành sự thuận lợi, đến lúc đó Hoàng thượng thân chinh, nếu có bất trắc, không phải ngài sẽ danh chính ngôn thuận trở thành tân vương sao?”

Dận Nhưng lắc đầu: “Hoàng a mã có thân chinh hay không, còn phải đợi phân trần, dù thế nào thì . . .” Thở dài: “Thúc công, một kế không thể dùng hai lần, biện pháp năm Khang Hy thứ hai mươi chín, tuyệt đối không thể dùng lại.”

“Điện hạ an tâm, đây là điều hiển nhiên.” Sách Ngạch Đồ nói: “Trước khi tiên hậu qua đời, từng căn dặn ta phải cố gắng phụ tá điện hạ, ta từng giây từng phút cũng chưa từng quên, ta trù tính mọi cách cũng đều là vì điện hạ.”

Dận Nhưng cặp mắt xuất thần, bản thân hắn lúc một tuổi rưỡi đã được lập làm Hoàng thái tử, đến nay đã hơn hai mươi năm, chứng kiến các huynh đệ mỗi ngày một lớn, lớn một chút thì như Dận Chỉ, Dận Chân, thậm chí là đám Dận Tự, đều có thể một mình gánh vác trọng trách, Hoàng a mã không chỉ một lần ngay trước mặt quần thần khen ngợi chúng nó, còn cả Đại A ca lúc nào cũng đứng một bên châu chực . . . Trái lại, yêu cầu của Hoàng a mã đối với hắn lại càng ngày càng nghiêm khắc, đến cả thái giám tùy thân hầu hạ bên cạnh hắn, cũng đã thay đổi không ít người.

Đây là nghi hấn, hay là tin hấn?

Dận Nhưng cười khổ, một hồi lâu, giấu đi nụ cười trên mặt, nhẹ nhàng nói: “Thúc công, người hãy nói thử biện pháp của mình xem.”

Bên đây Dận Tự đang ngồi trong Khảo công ti của Lại bộ, tập trung nhìn quyển sổ trên tay đến xuất thần, thỉnh thoảng có một bàn tay đặt lên trên trang giấy, hù hấn giật bắn.

[Khảo công ti: một trong bốn ti của Lại bộ]

“Tứ ca.” Dận Tự thở phào, bóp bóp trán. “Sao giờ này lại rảnh rồi đến đây vậy.”

“Nhìn đệ kia, quên ăn quên ngủ.” Dận Chân lạnh lùng nhìn hấn, đưa tay rút đi thứ trong tay hấn. “Theo huynh đi ăn nào.”

“Đi đâu?” Dận Tự bỡ ngỡ, suy nghĩ vẫn chưa thoát khỏi những trang chữ trong quyển sổ, chỉ cảm thấy con mắt âm ỉ đau đớn.

Dận Chân có chút bất đắc dĩ, biểu tình trở nên dịu dàng hơn. “Đệ ngay cả sinh thần của bản thân cũng quên sao?”

48. Chương 48: Sinh Thần

Sáng sớm trước khi xuất cung, Cao Minh cũng đã cảm nhận được một hồi, bên Huệ Phi Lương Phi cũng đưa lễ vật qua, chỉ là khi ấy hấn phải vội vàng xuất môn, hấp tấp nhìn qua cho có, cũng không để trong lòng, hiện tại bị Dận Chân nhắc nhở, mới tỉnh ngộ.

Dận Tự tiếp đến bật cười. “Thật là đã quên, may mà có tứ ca nhớ thương.”

Trong lúc vô tình nói ra hai chữ nhớ thương, trong đầu Dận Tự bất chợt hiện lên cảnh tượng ngày ấy Dận Chân ôm hấn, mặt lập tức nóng bừng, vội vàng dùng tay xoa đi dấu vết, cười nói: “Vậy tứ ca chuẩn bị lễ vật gì, không đáng giá là đệ không nhận đấy!”

Dận Chân cố nhịn ý cười sôi trào trong lòng, khinh thường liếc hấn. “Không có lễ vật, chỉ mời đệ một bữa cơm, có đi hay không?”

“Nếu không đi chẳng phải là mất trắng sao.” Dận Tự cười nói, sóng vai cùng y đi ra ngoài.

Dận Tự vốn cho rằng Dận Chân chỉ gọi một mình hấn, lúc hai người đến tửu lâu Hà Thị, đi lên phòng đã đặt trước, mở cửa, lại khiến Dận Tự lẩn nữa cảm thấy bất ngờ.

“Bát ca! Bát ca!”

Dận Tường mới mười tuổi, trong mấy huynh đệ xem như người nhỏ tuổi nhất, bấy giờ thấy Dận Tự đẩy cửa vào, chủ tâm muốn dành niềm vui bất ngờ cho hấn nên liền thanh hô hào, nhào tới.

Dận Tự vội vàng đón lấy nó, lại nhìn quanh mấy người trong phòng, ngạc nhiên nói: “Ngũ ca, thất ca, cửu đệ, thập đệ, đây là . . .”

“Nếu không phải tứ ca nói, huynh cũng sém quên mất hôm nay là sinh thần của đệ, do tới vội vàng quá, chỉ chuẩn bị được ít quà mọn, cũng không biết đệ có thích hay không.” Ngũ A ca Dận Kỳ mỉm cười ôn hòa đón hậu.

Thất A ca Dận Hữu cũng tiếp lời, cười nói: “Chỉ là cực khổ cho tứ ca, lần lượt đến chỗ từng người chúng đệ, gọi mọi người đến đây, bảo đệ thích huynh đệ tề tụ một nhà, chẳng trách đệ đối xử với tứ ca tốt nhất, nhìn huynh ấy quan tâm đệ thế nào kìa, đâu như huynh và ngũ ca sơ ý vậy chứ.”

Trong lời nói của hai người, đều kín đáo đem hết công lao đẩy qua cho Dận Chân, Dận Tự lúc bắt đầu cũng không để ý mấy, chỉ là không ngờ đến y đang trong lúc bề bộn trăm công ngàn việc vẫn nhớ đến sinh thần của hấn, trong lòng cũng hơi hơi cảm động, quay đầu nhìn y, người nọ cũng đang nhìn hấn, không còn vẻ nghiêm nghị lạnh lùng thường lệ, mà là gương mặt tràn đầy ý cười, nhìn qua có vẻ khá dịu dàng.

Mấy đứa nhỏ lại không suy nghĩ nhiều như vậy, hiếm khi có một ngày như ngày hôm nay, được vịn cố sinh thần bát ca trốn thoát khỏi mấy bài niệm kinh thao thao bất tuyệt của sư phó ở thư phòng, chúng rất phấn khởi, ngồi cũng ngồi không yên, mọi người túm tụm đến bên cửa sổ ngồi ngắm phong cảnh, ríu ra ríu rít nói không ngừng.

Dận Tự nhìn gương mặt tươi cười của họ, không khỏi than thầm trong lòng: kiếp trước khi mọi người còn bé tuy không phải tới mức xa cách, chỉ là theo năm tháng trưởng thành, ai nấy đều có tư tâm, từ đây mới mỗi người một ngã, chứng kiến lịch sử đã ngày càng cận kề bước đường đó, chỉ là lần này không có hắn, liệu cửu đệ và thập đệ vẫn sẽ rơi vào đấu tranh đảng phái chứ? Còn thập tam đệ thân thiết nhất trong mắt Dận Chân, sẽ lựa chọn thế nào?

“Tiểu Bát?”

“Hả?” Tiếng gọi từ người bên cạnh giúp Dận Tự lấy lại tinh thần, hắn áy náy cười: “Đệ đang nhớ lại chuyện mấy năm về trước, chúng ta chẳng phải cũng như bọn cửu đệ lúc này sao, vô ưu vô lo, hiện nay ai nấy đều bề bộn, các huynh đệ cũng đã rất lâu không tề tụ thế này.”

Lời của hắn dù ít hay nhiều cũng khiến người bên cạnh lâm vào trầm tư, Dận Kỳ và Dận Hữu trên mặt cũng hiện lên vẻ phiền muộn, Thái tử và Đại A ca tranh chấp, chúng huynh đệ còn nhỏ, bị kẹt giữa hai bên không biết ai phải ai trái. Hai người Dận Kỳ Dận Hữu trời sinh tính tình không ưa tranh giành, lại không ít lần bị hai bên lôi kéo, đương nhiên cũng có không ít phiền não.

Nhất thời bầu không khí trong phòng trở nên yên ắng, ai nấy cũng đều giữ im lặng.

“Bát ca, các huynh đang làm gì thế, sao còn không mau mau bưng thức ăn lên, đệ đói sắp chết rồi nè, ăn xong rồi đi dạo phố đi, hắc, nghe nói trước cửa có diễn tạp kỹ đó, còn có thể đem nguyên cây đao nuốt vào bụng đó, đệ thật sự rất muốn đi xem thử . . .”

Thập A ca Dận Nga quay đầu lại, thấy mọi người đều dửng dưng, không khỏi ồn ào cả lên.

“Dừng dừng dừng, đây là sinh thần của ngươi à? Còn đòi xem tạp kỹ, đường đường là Hoàng a ca lại giống y như nhà quê mới lên tỉnh!” Dận Đường chặn họng nó lại, cười nhạo.

“Ngươi chỉ giỏi bốc phét, có bản lĩnh đánh với ta một trận không?” Dận Nga giống như đập trúng miến, chỉ vào mặt Dận Đường, ở trước mặt người ngoài nó còn có thể giả vờ ra dáng, nhưng hiện tại xung quanh toàn là huynh đệ, bộ mặt thật thảng thững bại lộ.

“Quân tử động khẩu bất động thủ.” Dận Đường ung dung đi tới bên cạnh Dận Tự ngồi xuống. “Ngươi luôn luôn động thủ, chúng tao ngươi là tiểu nhân.” Nó còn lo Dận Nga không đủ tức, nên quay đầu qua làm mặt quỷ, còn cố tình nhấn giọng cường điệu hai chữ “tiểu nhân” cuối cùng.

Dận Tự hiển nhiên là thường hay thấy hai người gây gổ, thấy vậy cũng không ngạc nhiên, chỉ cười khúc khích nhìn.

Mấy người lớn bị làm ồn đến não phát đau, nhưng lại cảm giác bầu không khí nặng nề trong phòng nhờ vậy mà bị quét sạch.

Trong khi trò chuyện thức ăn được lục tục bưng lên, Dận Đường và Dận Nga cũng không rảnh tiếp tục gây gổ, cầm đũa lên bắt đầu giành giật.

Họ sinh ra trong gia đình thiên hoàng quý tộc, sao lại chưa từng ăn qua những thứ ngon, chỉ có điều hai đứa nhóc này khi ở chung, rất thích vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi vật vãnh mà giành giật với nhau, nhưng tình cảm giữa chúng cũng không phải thật sự tệ như bề ngoài.

Dận Tự trong lòng buồn cười, cũng không thêm để ý đến chúng, bên gắp thức ăn bên cùng Dận Kỳ Dận Hữu nói đùa, ăn uống linh đình, ở đây thiếu vắng sự gò bó trong cung nên cả bọn tự tại hơn nhiều.

Dận Chân nhìn thấy thần sắc của Dận Tự rõ ràng đã trở nên thoải mái hơn nhiều, biết quyết định gọi mọi người đến lần này của y là hoàn toàn đúng đắn, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ, khoe miệng khê nhếch, nghĩ rằng cho dù tâm sự sâu kín trong lòng y không cách nào thành hiện thực, thì chỉ mong có thể cùng hắn làm huynh đệ cả đời, đã không còn cưỡng cầu gì hơn.

Lúc cả bọn đang hứng chí trò chuyện, thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rầm rập lên lầu, ngay sau đó là tiếng đập cửa ngăn ngủ vang lên.

“Vào đi.”

“Các vị gia.” Người đi vào là Cao Minh. “Hoàng thượng sai người đến truyền lời, ra lệnh mấy gia lập tức hồi cung.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Mặc dù Dân Tự loáng thoáng đoán được mấy phần, nhưng cũng chỉ có thể giả vờ làm ra vẻ mờ mịt.

Có thể khiến Khang Hy sốt ruột tức giận như vậy, gần đây chỉ có một.

“Năm Khang Hy thứ hai mươi chín, Cát Nhĩ Đan may mắn trốn thoát, hôm nay gã lại ngóc đầu dậy, hơn nữa còn cấu kết với nước La Sát, thanh thế khá lớn, lại còn ra thông báo với trăm, nói rằng, muốn tiến vào Bắc Kinh, cùng nhau phân lại địa bàn.”

Khang Hy từ phút tức giận ban đầu, nay đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại, đợi đến lúc tất cả mọi người có mặt đầy đủ, trên gương mặt ông đã không còn biểu tình gì, nhìn không thấu hỉ nộ.

Ánh mắt ông dò xét khắp một vòng, thấy mọi người đều im lặng không lên tiếng, ông đột nhiên hỏi: “Dân Tự, con thấy thế nào?”

Dân Tự bất ngờ, không nghĩ tới Khang Hy sẽ gọi tên hắn đầu tiên, sắp xếp suy nghĩ bản thân lại dang hoàng, mới nói: “Nhi thần cho rằng, Cát Nhĩ Đan nhiều lắm cũng chỉ là đe dọa suông.”

Năm Khang Hy thứ hai mươi chín, hắn nói thẳng ra tâm tư muốn thân chinh của Khang Hy, nhờ vậy giành được sự tán thưởng của Khang Hy, lần này không thể giở lại trò cũ, thương cảm cho Dân Tự dù là kiếp trước hay kiếp này, thì đối với quân sự vẫn không có lấy một chút am hiểu nào, không thể làm gì khác hơn là cố vất óc nghĩ cho ra từ ngữ.

“Hừm?” Khang Hy nhướng mày. “Dựa vào đâu nói như vậy?”

“Nhi thần mới nãy xem qua tấu chương trình báo, thứ nhất, Phí Dương Cổ dùng từ đứng mực, cũng không có vẻ gì đang cấp bách, từ đó có thể thấy được tình hình cũng chưa tới mức không thể cứu vãn, thứ hai, đoạn đầu có nói, Cát Nhĩ Đan tự tuyên bố ‘Nay đang nắm trong tay sáu vạn pháo thủ điều thương binh của Nga, đang chờ Nga cử tới thêm sáu vạn binh nữa’, nếu như bản thân Cát Nhĩ Đan thật sự có thực lực đó, hà tất phải từ bỏ thể diện cao ngạo đi dựa dẫm nước La Sát hàng đầu chứ?”

[Pháo thủ điều thương binh: tay pháo có trang bị súng hơi]

Dứt lời, Dân Tự lập tức ngậm miệng im lặng.

Thật sự từ ngữ của hắn có chút nghèo nàn, nhưng đây đã là câu trả lời tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra rồi, ký ức của hắn đối với chiến dịch lần thứ hai chinh phạt Cát Nhĩ Đan của Khang Hy không hề có ấn tượng gì, điều duy nhất hắn nhớ chính là Khang Hy thân chinh đồng thời khải hoàng quay về, nhưng câu trả lời của hắn lúc này rõ ràng không giúp ích được gì.

Khang Hy khẽ mỉm cười, cũng không tiếp tục làm khó hắn. “Hiếm thấy con có thể phát hiện những chi tiết trong đây, lòng cẩn thận tỉ mỉ này không tệ, Dân Đề, ý của con thế nào?”

Nãy giờ Đại A ca đã chờ Khang Hy hỏi tới ý, nghe vậy lập tức nói: “Nhi thần tình nguyện làm tiên phong.”

Câu trả lời lần này không khác gì lần trước, nhưng có một nhĩ tử dũng mãnh bạo dạn, suy cho cùng vẫn tốt hơn sợ hãi rụt rè, do vậy Khang Hy cũng không tỏ ra khó chịu, tạm ngừng một lúc, mới thản nhiên nói: “Trẫm muốn thân chinh, các con thấy thế nào?”

Theo lời nói ra khỏi miệng, ông đồng thời đảo mắt nhìn qua mọi người bên dưới, thì thấy biểu tình của các nhĩ tử không giống nhau.

Đại A ca Dân Nga đầu tiên là giật mình, sau đó lập tức mừng rỡ.

Thái tử thì hơi nhăn mày.

Tứ A ca Dân Chân lâm vào trầm tư.

Bát A ca Dân Tự cúi thấp đầu, nhìn không rõ biểu tình.

“Hoàng a mã, nhi thần xin cả gan khẩn cầu Hoàng a mã lấy giang sơn xã tắc làm trọng, không nên thân chinh!” Thái tử bước lên trước một bước, vén vạt áo quỳ xuống.

Đại A ca không khỏi nhú mày.

Hắn đang diễn tuồng gì đây?

49. Chương 49: Biển Cỗ

Mà ngay cả Khang Hy khi nghe lời này, cũng hơi bất ngờ. “Tại sao?”

Thái tử đầu tiên dập đầu một cái xong mới nói: “Hoàng a mã, ngài lần trước thân chinh, do không cẩn thận bị nhiễm sốt rét, may nhờ chân mệnh thiên tử, bách bệnh tránh xa, cuối cùng mới chuyển nguy thành an, nhi tử thật sự không muốn ngài lại phải chịu bất kỳ nguy hiểm nào nữa, nếu thật sự cần thiết, hãy để nhi tử thay ngài xuất chinh!”

Khang Hy thật sự cảm động, từ năm Khang Hy thứ hai mươi chín đến nay, ông chưa từng thấy Thái tử kích động đến thất lễ như vậy trước mặt mọi người, đồng thời lần đầu thất lễ này, còn là vì ông.

“Đứng dậy đi.” Ông khẽ thở dài, tự mình tiến lên nâng Thái tử dậy, Thái tử đứng lúc cũng ngược đầu lên, Khang Hy thấy rõ trong mắt hắn ước ướn, không khỏi càng xúc động hơn.

Vốn ông nói những lời này, cũng chỉ định thử phản ứng của mọi người, lại không ngờ tới Thái tử sẽ biểu hiện như thế.

Quá ngoài ý muốn, Khang Hy quyết định lần thứ hai thân chinh.

“Ý trẫm đã quyết, chọn một ngày lành, chinh phạt nghịch tặc Cát Nhĩ Đan.”

Đại quân chưa đi, lương thảo đi đâu, do lần xuất chinh này, Dận Chân phụ trách Hộ Bộ nên bận rộn đến mức đầu tắt mặt tối, đương nhiên phía bên Binh Bộ cũng phải phối hợp điều binh khiển tướng, nếu như so sánh, Dận Tự ở chỗ Lại Bộ, trái lại khá là nhàn nhã.

Lại qua hơn mười ngày nữa, cuối cùng cũng đến ngày xuất chinh, lần này, Khang Hy vẫn mang theo Đại A ca, để Thái tử lại giám quốc.

Ngoài ý muốn chính là, Sách Ngạch Đồ cũng bị hạ lệnh phải đi theo hộ giá.

Thiết nghĩ Hoàng a mã lo lắng hai người họ tiếp tục dính lấy nhau, lại nảy sinh ra ý đồ xấu xa gì đấy. Đại A ca ngồi trên lưng ngựa theo đại quân xuất phát, chậm rãi đi về hướng ngoài thành, đáy lòng cười khẩy suy nghĩ, mặt khác quay đầu lại nhìn.

Thái tử dẫn theo văn võ bá quan vẫn đứng yên ở đấy đưa tiễn, trong gió rét, gương mặt hắn dần dần trở nên mờ nhạt không rõ.

Khang Hy đi rồi, Dận Chân rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ là lần này lại tới phiên Dận Tự nơm nớp lo sợ.

Chỉ vì Lương Phi ngã bệnh.

Thân thể Lương Phi, ban đầu vốn cũng không khỏe gì cho cam, bệnh cũ từ thời ở Tân Giả Khố làm khổ dịch, lại thêm sau khi sinh Dận Tự không được điều dưỡng đàng hoàng, dù nhỏ nhặt nhưng từ từ tích lũy theo ngày tháng, càng ngày càng nghiêm trọng.

Bình thường không nói gì, nhưng tới lúc thời tiết trái gió trở trời, thân thể lại theo đấy lòi ra không ít bệnh vặt, cộng thêm lần trước Dận Tự bị thương, nàng mỗi ngày lo lắng cho nhi tử, đúng là họa vô đơn chí.

Bệnh tới như núi lở, lần này bị bệnh, chớp mắt đã hơn mười ngày, không có chút khởi sắc nào.

Trong thâm tâm Dận Tự, vẫn tồn tại thứ cảm giác lo lắng thầm kín.

Kiếp này vì hần mà có nhiều sự thay đổi, đưa đến ngục nương được phong phi trước bốn năm, kiếp trước lúc Ngạc nương qua đời là vào năm Khang Hy thứ năm mươi, như vậy, hiện tại có thể vì chuyện này mà khiến bệnh của nàng tái phát sớm hơn dự định không?

Dù tứ ca có đối xử tốt với hần thế nào đi chăng nữa, địa vị cũng không thể sánh bằng ngục nương trong mắt hần, nếu kiếp này có nguyện vọng nào hần muốn thực hiện nhất, thì đơn giản chỉ là có thể thoát khỏi tròng cuộc tai họa này, phụng dưỡng ngục nương đến cuối đời.

Vệ thị nửa nằm trên giường, nhìn nhi tử một tác không rời, thở dài: “Ồ đây trông chừng ta như thế để làm gì, công vụ Hoàng thượng giao cho con, đã làm xong hết chưa?”

“Ngạc nương không cần bận tâm, nhi tử tự biết chừng mực.” Dận Tự ngồi bên giường, nắm lấy tay nàng. “Ngạc nương hãy chuyên tâm dưỡng bệnh, mau chóng khỏe lên.”

Vệ thị mỉm cười dịu dàng: “Giờ đây con đã trưởng thành rồi, ngục nương cảm thấy may mắn biết bao, có thể được con hiếu thuận thế này, chỉ trông sao có thể nhìn thấy con cưới một người hiền thê, thì đã không mong gì hơn.”

Dận Tự nghe thấy trong lời nói loáng thoáng lộ ra ý nghĩa không lành, không khỏi hơi nhăn mày. “Ngạc nương nói gì vậy, người đương nhiên có thể sống lâu trăm tuổi mà.”

“Con người sống lâu như vậy để làm gì chứ, ngục nương sống, chỉ có thể trở thành gánh nặng của con mà thôi.” Vệ thị nhìn hần, ánh mắt lộ ra sự ôn nhu từ ái. “Từ nhỏ đến lớn, con vì xuất thân của ngục nương mà phải chịu không ít ánh mắt xem thường lạnh nhạt, ngục nương vốn còn lo lắng con sẽ vì vậy mà bị ảnh hưởng, thật may sao con không có. Không chỉ không có, lại còn tao nhã lễ độ, cung kính khiêm nhường, ngục nương rất mừng.”

“Ngạc nương chỉ có một nhi tử là con, nếu con biểu hiện không tốt, chẳng phải sẽ làm ngục nương đau lòng sao?” Dận Tự mỉm cười, đặt tay nàng vào trong chăn.

“Lần trước con nhờ ngục nương giúp lựa chọn thê tử, ngục nương cũng đã để ý rồi, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy Nhị Cách cách của Phú Sát gia, tính tình ngoan ngoãn dịu hiền, lại dễ dàng hòa hợp, ắt hẳn sẽ là một thê tử tốt.”

Nhị Cách cách của Phú Sát gia?

Dận Tự lấy làm lạ hỏi: “Phú Sát gia nào?”

“Nhị Cách cách của Nghị chính đại thần Mã Tề thuộc Tương Hoàng Kỳ, khuê danh gọi là Đình Xu.”

Dận Tự bắt đầu suy nghĩ, muội muội của vị Cách cách Đình Xu này, không phải mai sau sẽ là Đích phúc tấn của thập nhị đệ Dận Đào sao.

Nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, một gia đình không thể nào có hai vị Phúc tấn của Hoàng tử, nếu hần thật sự cưới nữ tử này, có thể tính là phá hỏng mối nhân duyên của thập nhị đệ không?

“Ngạc nương, nhà Mã Tề, cũng có thể xem là vọng tộc.”

Vệ thị than thở: “Ngạc nương xuất thân không tốt, sao lại có thể xem thường nữ hài tử xuất thân gia đình thấp bé, chỉ là con hầy thử nghĩ xem, Hoàng a mã của con sẽ chịu cho con lấy một nữ tử thấp cổ bé họng làm Đích phúc tấn sao?”

Dận Tự ngăn người, hần chỉ một lòng mong không làm gì gây chú ý cho người khác, đích thực không nghĩ tới vấn đề này.

Từ xưa đến nay Phúc tấn của Hoàng tử, hiển nhiên đều phải lựa chọn từ những gia đình cao quý trong Tam Kỳ, vào cung hầu hạ là một chuyện, nhưng chưa từng nghe qua có người xuất thân thấp kém có thể làm chính thê của Hoàng tử, đừng nói chính thê, cho dù là Trắc phúc tấn, xuất thân cũng không thể thấp.

Thấy bộ dạng bần thần của Dận Tự, Vệ thị tiếp tục nói: “Ngạc nương đã nghe ngóng rồi, vị Mã Tề đại nhân này, giữ thân trong sạch, thiết nghĩ nề nếp gia đình cũng rất nghiêm khắc, ta cũng đã gặp qua mấy Cách cách của nhà họ, tướng mạo không tệ, tính tình cũng khá được, chỉ là Nhị Cách cách tuổi tác xấp xỉ với con, sang năm tuyển tú nàng chắc chắn phải tham gia.”

Mã Tề

Cũng tốt.

Kết thân với ông ấy, so ra cũng không có gì đáng để người khác chú ý.

Dận Tự còn nhớ kiếp trước, lúc biết được Khang Hy chỉ Dục Tú cho hắn, biểu tình những huynh đệ khác nhìn hắn, giống như bản thân hắn là chuột sa hủ gạo vậy.

Về phần Mã Tề, ấn tượng của Dận Tự với ông cũng không xấu, kiếp trước không nói, chỉ lần trước cùng nhau đi cứu viện thiên tai, biểu hiện của Mã Tề cũng không tệ.

Hơn nữa người do ngạ nương lựa chọn, mới có thể hòa hợp với Ngạ nương.

“Ngạ nương làm chủ là được rồi.”

Hai mẫu tử đang trò chuyện, thì thấy Tô Bồi Thịnh từ bên ngoài lão đảo chạy vào, phía sau là Cao Minh chạy theo.

“Bát gia, Bát gia!”

“Có chuyện gì vậy?” Dận Tự khẽ nhíu mày, không vui vì sự yên tĩnh của ngạ nương bị quấy rầy.

“Bát gia, ngài mau mau đi cứu gia của chúng tôi!” Để nhận thấy Tô Bồi Thịnh đã chạy rất gấp gáp để tới đây, khi nói còn thở không ra hơi.

Dận Tự ngạc nhiên. “Xảy ra chuyện gì, từ từ nói.”

Tô Bồi Thịnh gấp gáp đến độ sắp bật khóc tới nơi. “Gia, ngài ấy, ngài ấy bị Đức Phi nương nương tát một bạt tai, hiện đang quỳ gối ngoài Vĩnh Hòa Cung!”

Dận Tự tim như ngừng đập.

Sao lại ồn ào đến mức này?

An trí cho Lương Phi xong xuôi rồi, Dận Tự và Tô Bồi Thịnh cùng Cao Minh vội vã chạy đến Vĩnh Hòa Cung, lại thấy Dận Chân đang quỳ gối bên ngoài cửa, lưng ưỡn thẳng, nhưng đầu lại cúi thấp.

“Tứ ca!” Dận Tự bước lại gần, nhỏ giọng gọi.

Bóng lưng Dận Chân thoáng cứng còng, nhưng không quay đầu lại.

Dận Tự ngẫm thử dài, nói huynh tạm thời đợi một chút, rồi lập tức đi vào Vĩnh Hòa Cung.

Trên đường tới đây, hắn đã nghe Tô Bồi Thịnh kể lại tổng thể mọi chuyện đã xảy ra.

Dận Chân đi thỉnh an Đức Phi, trùng hợp Đức Phi lại tới chỗ của Thái hậu, ở đấy chỉ có mỗi Thập Tứ A ca Dận Trinh.

Dận Trinh liền một mực đòi y dẫn nó ra ngoài chơi, Dận Chân không lay chuyển được nó đành phải dẫn nó ra ngoài Vĩnh Hòa Cung chơi, cứ đi cứ đi, đi mãi đến Ngự Hoa Viên.

Sau đó Thập Tứ A ca bảo có lời muốn nói riêng với tứ ca, Tô Bồi Thịnh liền bị phái đi lấy đồ.

Kết quả lúc quay lại, cục diện đã hoàn toàn thay đổi.

Thập Tứ A ca rơi xuống nước thiếu chút nữa chết chìm, lúc đó chỉ có một mình Tứ A ca ở đấy.

Vậy cuối cùng trong lúc đó xảy ra chuyện gì, không ai có thể nói rõ ràng.

Hôm nay một người còn đang nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, sinh tử chưa rõ.

Người còn lại thì đang quỳ ở ngoài, không nói một lời, không hề biện bạch.

Dận Tự vào Vĩnh Hòa Cung, thì thấy Đức Phi đang ngồi bên giường, sắc mặt tái nhợt, lẳng lẳng rơi lệ nhìn Dận Trinh, cũng không chú ý tới sự có mặt của hắn.

Xung quanh người thì bắt mạch, vắt khăn, bưng trà dâng nước, vội vàng rối loạn.

“Nhi thần Dận Tự thỉnh an Đức Phi nương nương.”

Đức Phi quay đầu lại nhìn hần, nét mặt lãnh đạm nói: “Hôm nay Vĩnh Hòa Cung đang trong tình cảnh lộn xộn, không rảnh tiếp chuyện Bát A ca, mời về.”

Dận Tự cung kính thi lễ, nói: “Dận Tự nghe nói thập tứ đệ rơi xuống nước hôn mê, đặc biệt đi đến thăm.”

Trên mặt Đức Phi không nhận ra lấy một tia dao động. “Hóa ra là vậy, người không phải đến xin tha cho Dận Chân à?”

Việc đã đến nước này, xin tha sẽ chỉ như thêm dầu vào lửa, Dận Tự sao lại không biết, hiện tại cảm thấy vô phương, đành phải nói: “Đức mẫu phi thứ tội, nhi thần đến không đúng lúc, chỉ là trong lòng lo lắng cho thập tứ đệ, không còn cách nào khác đành phải mạo muội.”

Đức Phi gạt đầu, lau nước mắt, thản nhiên nói với hạ nhân đang đứng hầu bên cạnh: “Đi mời Thái tử điện hạ đến đây một chuyện cho ta.”

Mặc dù Dận Chân là nhi tử thân sinh của nàng, nhưng đồng thời cũng là dưỡng tử của Đông Hoàng hậu quá cố, đường đường là Hoàng tử cao quý chính thống, Đức Phi không tiện xử lý y, mà Thái hậu xưa nay hiền hòa dễ dãi, đừng phải những chuyện thế này cũng không cách nào nặng tay, bởi vậy nàng vừa mở miệng nói muốn đi mời Thái tử, Dận Tự biết ngay hỏng bét rồi.

Hần bắt chắp tất cả, vén vạt áo quỳ phịch xuống. “Đức mẫu phi, xin người hãy nể tình tứ ca”

“Nể tình cái gì?” Hần còn chưa dứt lời, đã bị Đức Phi lạnh lùng cắt ngang. “Vậy nó có từng nghĩ tới nể tình Dận Trinh là huynh đệ ruột thịt cùng mẹ không?”

Dận Tự không dám nói nữa, Đức Phi rõ ràng là đang trong cơn giận, hần chỉ có thể im lặng, tùy ý đối phương nổi cáu, trong lòng lại nhanh chóng suy xét các phương diện.

Tuy rằng kiếp trước hần và tứ ca không thân thiết như hiện tại, nhưng cũng không nhớ là từng xảy ra một chuyện như thế này, chẳng lẽ bản thân sống lại lần nữa, liên lụy nhiều chuyện vốn không xảy ra cũng thay đổi?

Trong lúc căng thẳng, Thái tử cũng chạy tới.

Chuyện xảy ra trong cung nào có chuyện gì là bí mật, chỉ mới chớp mắt đã lan truyền khắp trên dưới hoàng cung, các A ca đã thành niên khác thì ngại đó là hậu cung không tiện xông vào, Thái hậu một lòng niệm Phật chỉ sợ lúc này còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, hiện tại người cai quản hậu cung ngoại trừ Đức Phi chính là Nghi Phi, nhưng một phần do sự thật Dận Chân là nhi tử thân sinh của Đức Phi, mẫu thân dạy dỗ nhi tử, người bên ngoài lấy tư cách gì can thiệp, cho nên Nghi Phi cũng không xuất hiện, người còn lại có tư cách hỏi tới, cũng chỉ có Thái tử.

“Này” Thái tử nhìn qua Dận Tự đang quỳ trên mặt đất, lại nhìn sang Đức Phi.

Đức Phi thuật lại ngắn gọn quá trình câu chuyện, sau cùng nói: “Dận Chân là nhi tử của ta, Dận Trinh cũng là nhi tử của ta, mu bàn tay hay lòng bàn tay đều là thịt, phải xử lý thế nào, xin điện hạ hãy quyết định.”

Thái tử muốn lôi kéo Dận Chân, nhưng đồng thời không thể không nghiêm phạt, nhưng nếu không xử lý, rõ ràng Đức Phi cũng sẽ không bỏ qua, nghĩ nghĩ, hần cười nói: “Đức mẫu phi bớt giận, việc này còn phải điều tra tỉ mỉ, không chừng bên trong có hiểu lầm gì đấy, hay là chờ thập tứ đệ tỉnh dậy rồi hẵng nói.”

Thái tử đã lên tiếng, đương nhiên không giống như Dận Tự, không có khả năng Đức Phi sẽ không nể tình, tuy rằng trong lòng bức tức, nhưng ngoài mặt vẫn nói: “Vậy cứ nghe theo điện hạ, trước mắt phải làm thế nào cho phải?”

“Không bằng trước mắt nhi thần dẫn tứ đệ về Dục Khánh Cung canh chừng thỏa đáng, đợi thập tứ đệ tỉnh lại hỏi han rõ ràng, không thì chờ Hoàng a mã ngự giá trở về, rồi đưa ra quyết định sau.”

“Vậy thì làm phiền Thái tử điện hạ rồi.”

Dận Tự biết trước mặt Đức Phi tuyệt đối sẽ không nghe lọt tai bất kỳ lời nào có nội dung xin xỏ cho Dận Chân, không còn cách nào khác đành phải lui ra cùng với Thái tử.

Ngoài điện Dận Chân vẫn đang quỳ thẳng lưng.

Thái tử đi đến trước mặt y, thấp giọng nói: “Đừng quỳ nữa, đi theo ta, trước lúc thập tứ đệ tỉnh lại, đệ phải ở lại chỗ ta.”

Dận Chân ngẩng đầu, môi khẽ mấp máy, dường như muốn nói gì đấy, nhưng đến cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Dận Tự cũng bước lên, nửa như ép buộc nâng Dận Chân dậy. “Tứ ca, hiện giờ huynh có quỳ ở đây cũng không ích gì, Đức Phi nương nương còn đang tức giận, làm gì cũng vô ích thôi, Thái tử điện hạ cũng là vì tốt cho huynh.”

Thái tử muốn lôi kéo Dận Chân, Dận Tự đương nhiên biết. Từ Bình Dương trở về, hắn và Dận Chân đã gián tiếp đắc tội Thái tử, nhưng sau đó Thái tử chẳng những không hề khởi binh vấn tội, đến cả âm thầm ngăn chặn cũng chưa từng, giống như chuyện đã bị hắn cho vào lãng quên, khiến Dận Tự nhất thời không đoán ra tâm tư của hắn.

“Lời Dận Tự nói rất đúng.” Thái tử cười nói: “Đi thôi, lý nào nhị ca lại bạc đãi đệ sao?”

Ánh mắt Dận Chân lướt qua Dận Tự, thở dài, nghiêm trang hành lễ với Thái tử. “Đa tạ Thái tử điện hạ.”

“Huynh đệ một nhà, mắc gì nói lời khách khí như thế, bát đệ có muốn qua ngồi chơi một chút không?” Đôi mắt hoa đào của Thái tử hướng về phía Dận Tự.

Dận Tự mỉm cười hơi e ngại: “Gần đây ngạt nường triển miên giường bệnh, đệ còn phải qua đấy hầu hạ, không tiện ghé qua, ngày mai sẽ đến thỉnh an Thái tử điện hạ.”

“Cũng được.” Thái tử thấy dáng cười yếu ớt ngôn từ nhẹ nhàng của hắn, không khỏi tấm tắc bát đệ đúng là càng lớn càng xinh đẹp, trên gương mặt còn có thể thấp thoáng thấy được hình bóng của Lương Phi. “Vậy nhị ca sẽ chờ đệ đại giá quang lâm.”

Dận Tự cúi đầu hành lễ. “Cung tiễn Thái tử điện hạ.”

Hắn ngẩng đầu, nhìn hai người đi xa, chỉ là trong lòng đột nhiên cảm thấy bồn chồn không yên, không sao xua đi được.

“Rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì?” Hai người vừa đi xa, Thái tử lập tức truy hỏi.

Dận Chân thoáng trầm ngâm, lát sau mới đáp lại: “Tóm lại là lỗi của thần đệ.”

“Đệ nói những lời này là có ý gì?” Thái tử không nhịn được xua xua tay. “Nếu đệ thật sự bị oan, chẳng lẽ ta còn có thể đi thiên vị thập tứ đệ sao, nếu đệ không nói thật, ta làm sao giúp đệ đây.”

Dận Chân thở dài: “Đa tạ lòng tốt của điện hạ, chỉ là việc này, đích thực sai nằm ở Dận Chân, không có gì đáng để biện bạch.”

Thái tử nhíu mày: “Chiếu theo ý đệ, tức là đệ thật sự đẩy Dận Trinh xuống nước sao?”

Dận Chân mím chặt môi, gật đầu.

Thái tử giậm chân: “Sao đệ có thể hồ đồ như thế hả, mẫu phi đệ bất công với Dận Trinh, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, trong cung biết bao nhiêu tai mắt đang chăm chăm vào chúng ta, trong lòng đệ có uất ức, âm thầm tìm một cơ hội dạy dỗ nó, cũng được đi, tội gì làm nên những chuyện gây chú ý thế này chứ, Hoàng a mã trở về, đệ bảo ta phải nói đỡ cho đệ thế nào đây!”

Dận Chân miễn cưỡng trưng ra gương mặt cười: “Ai làm người này chịu, thần đệ không dám liên lụy Thái tử điện hạ.”

Thái tử hừ lạnh: “Những lời này của đệ thật vô nghĩa, ta là Thái tử, đồng thời là nhị ca của đệ, tóm lại sẽ cố hết sức bảo vệ đệ, đệ cứ theo ta về Dục Khánh Cung rồi hẵng nói.”

Thái tử nói ra lời này, mang theo ba phần thăm dò, bảy phần lôi kéo, nên vừa dứt lời lập tức muốn nhìn thử phản ứng của Dận Chân thế nào.

Không ngờ tứ đệ của hắn lại phảng phất như không nghe thấy, hơi cúi gập đầu nhìn đường, có vẻ đang xuất thần đầu đầu.

Về phần Dận Tự vẫn đứng nguyên ở đấy suy nghĩ chốc lát, bóp bóp trán, không trở về chỗ Lương Phi mà ngược lại đi hướng về phía Thư phòng.

50. Chương 50: Cầu Tình

Vào giờ này, các A ca nhỏ tuổi đang ở Thư phòng đọc sách, tuy Dận Tự còn chưa thành thân, nhưng vì đọc sách không tệ, hơn nữa có công vụ ở Lại bộ, nên được Khang Hy miễn cho việc mỗi ngày đến Thư phòng rèn luyện, đó có thể xem là nỗi niềm mơ ước trong chúng huynh đệ.

Mấy người Dận Đường thấy hắn đến, đã sớm đứng ngồi không yên, chỉ là bị thần thái của Cố Bát Đại trấn áp không dám làm bậy, nhưng tứ chi thì lại mãnh liệt biểu hiện ý nghĩ muốn chạy ra ngoài của chúng.

“Cố sư phụ, ta có chút việc, muốn tìm Dận Đường và Dận Nga.” Dận Tự là Hoàng a ca, vốn không cần phải bẩm báo với Cố Bát Đại, nhưng do hắn tôn trọng nhân cách của ông, vì vậy ngoài miệng ngữ điệu vẫn như đang thương lượng.

Cố Bát Đại sắc mặt hòa hoãn hơn nhiều, gật đầu.

Dận Đường Dận Nga nhỏ giọng hoan hô một tiếng, từ trong chạy ào ra, Dận Tường không được gọi ra có chút thất vọng, chỉ có thể vui đầu tiếp tục đọc sách, nhưng tâm trí thì đã bay ra ngoài từ lâu.

“Bát ca, huynh tìm tui để?” Biểu tình trên mặt Dận Nga là nóng lòng chờ mong, định ninh Dận Tự là tới tìm chúng đi chơi.

Dận Tự cười khổ. “Có một chuyện, bát ca muốn xin các đệ giúp đỡ.”

Đương kim Thái hậu, cũng không phải mẫu thân thân sinh của Khang Hy.

Mẫu thân của Khang Hy là Đông Giai thị, hay chính là cô cô của Đông Giai Hoàng hậu dưỡng mẫu của Dận Chân, Đông Giai thị qua đời vào năm Khang Hy đăng ngôi, còn vị Thái hậu này, là tộc nhân của Thái hoàng Thái hậu, Mông Cổ Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị.

Năm ấy Tiên đế yêu say đắm Đồng Ngạc Phi, đến cả Thái hoàng Thái hậu cũng đành chịu thua, đừng nói đến nguyên hậu trước kia bị phế truất, vị Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị này là người đến sau, đương nhiên càng phải nép sang một bên, nhưng do nàng là mối liên hệ duy nhất với hoàng thất Mông Cổ, thành ra dù Tiên đế có không hài lòng, thì Thái hoàng Thái hậu vẫn nhất quyết đưa Bác Nhĩ Tế Cát Đặc thị lên làm Hoàng hậu.

Sau khi tiên đế băng hà, bấy giờ vị Hoàng hậu này thành Hoàng Thái hậu, tính tình bà hòa thuận dễ chịu, đại trí giả ngu, không thích xen vào thế sự, Khang Hy khá kính trọng bà, tình cảm giữa ông và vị trưởng mẫu này cũng có thể xưng là hòa thuận, hễ do Thái hậu lên tiếng, chỉ cần có thể làm được, Khang Hy cũng đều đồng ý, chỉ là vị Thái hậu này không rành tiếng Hán, trong ngoài hậu cung trừ thị nữ tùy thân do bà năm ấy dẫn theo từ thảo nguyên Khoa Nhĩ Thẩm, thì cũng chỉ có một vài tần phi có thể nói tiếng Mông, vì lý do đó nên thường ngày bà cũng ít khi rời khỏi Từ Trữ Cung, một lòng ăn chay niệm Phật, không hỏi thế sự.

Hiện tại người Dận Tự muốn đi cầu xin, chính là vị Thái hậu này.

Đi cầu xin Thái hậu, cũng cần ít kỹ xảo.

Không thể đi một mình, bản thân Dận Tự thân phận thấp, tình cảm với vị Thái hậu này cũng chỉ bình thường, nên phải dẫn theo mấy huynh đệ.

A ca mà Thái hậu yêu thương nhất là Ngũ A ca Dân Kỳ, y từ nhỏ được nuôi nấng bên cạnh Thái hậu, tinh thông tiếng Mông, đến nỗi ngày sau đến Thư phòng đọc sách, Khang Hy không yêu cầu quá cao đối với khả năng tiếng Hán của y, chỉ cần y có thể đọc thuộc viết thạo là được.

Do đó Dân Tự đã đi tìm Dân Kỳ, Dân Kỳ trạch tâm nhân hậu, nghe lý do thì tất nhiên vui vẻ đồng hành.

Còn Dân Đường và Dân Nga, một người mẫu phi là Nghi Phi, một người mẫu phi là Ôn Hi Quý Phi quá cố, luận thân phận đều thuộc hàng tôn quý, đếm trên đầu ngón tay, nhiều người, có thể cùng Thái hậu nói chuyện thân tình, không đến mức khiến Thái hậu tưởng họ chỉ thuần túy đến để cầu xin.

Chỉ là Dân Tự hao tâm tổn trí, đợi khi đến nơi, lại bàng hoàng, một bụng ngôn từ chuẩn bị nói ra, nhưng cuối cùng không thể nói được.

Đức Phi đã ngồi bên cạnh Thái hậu từ lâu, đang nhẹ giọng trò chuyện cùng bà, thấy họ đi vào, sắc mặt cũng không hề thay đổi.

Dân Tự rên rỉ trong lòng không hay rồi, nhưng vẫn quỳ xuống hành lễ, đồng thời suy nghĩ đối sách.

Hắn thật không ngờ Đức Phi khôn khéo đến nhường này, biện pháp hắn nghĩ đến, Đức Phi cũng nghĩ đến, thành ra quyết định tiên hạ thủ vi cường, chặn hết tất cả đường lui của hắn.

Thái hậu ngạc nhiên nói: “Sao hôm nay tề tộ đông đủ thế?”

“Cũng do hôm nay trời trong nắng ấm, biết Mã mỗ chắc chắn sẽ rời khỏi tiểu phạt đường để thư giãn gân cốt, nên tụi con thương lượng đến đây thỉnh an người, chỉ không ngờ, lại tình cờ đến vậy thôi.” Dân Kỳ thân thiết với Thái hậu nhất, tươi cười mở lời đầu tiên.

“Con chỉ được cái miệng!” Thái hậu cười mắng, Dân Đường và Dân Nga ỷ vào tuổi còn nhỏ, giống như khi con quần quít lấy bà từ sớm, khiến bà cười đến không thể ngừng.

Dân Kỳ cười nói: “Vốn còn định gọi thêm tứ ca, kết quả có việc gấp nên bị trì hoãn, thành ra mới tới trễ thế này.”

Y muốn nói lại thôi, đương nhiên Thái hậu có thể nhìn ra, nên hỏi có chuyện gì.

Dân Kỳ nhìn qua Đức Phi, lại nhìn sang Dân Tự, chẳng biết phải mở miệng thế nào, Dân Tự thăm than một tiếng, nhưng vẫn quyết định lên tiếng: “Bẩm Thái hậu khoan dung . . .”

“Thái hậu.” Đức Phi cướp lời hắn, biểu tình lãnh đạm. “Nô tỳ cũng có một chuyện muốn nói với ngài.”

“Sao?” Thái hậu đang rất hào hứng.

Đức Phi thuật lại toàn bộ quá trình câu chuyện một lần, sau cùng nói: “Nếu nói ra, Dân Chân cũng là từ bụng nô tỳ mà ra, nô tỳ sao có thể không xót nó, nhưng Dân Trinh còn nhỏ, khó tránh khỏi phải quan tâm chăm sóc nhiều hơn, ai ngờ đến nó có thể làm ra chuyện như vậy, nô tỳ cũng không biết nên làm sao cho phải, chỉ có thể xin Thái tử giúp xử lý.”

Thái hậu còn chưa biết việc này, nghe vậy hết hồn, lại nghe Đức Phi nói thế, không khỏi gật đầu: “Con làm rất đúng, có chuyện gì, chờ Hoàng đế trở về hẵng nói.”

Dân Tự khẽ cắn môi, đang định nói thêm, Dân Kỳ bên cạnh thấy tình thế không ổn, vội vàng giật giật góc áo của hắn, lại trò chuyện với Thái hậu đôi ba câu, xong nửa lời nửa kéo Dân Tự đi ra.

“Lúc này Đức Phi đã nói vậy rồi, mà Thái hậu là người luôn quan niệm ai đến trước là chủ, ẽ có nói thêm gì nữa cũng vô ích, vả lại tứ ca là nhi tử của Đức Phi nương nương, nàng là người có quyền quyết định nhất.”

Dân Tự không thể nói là do hắn không tin tưởng vào Thái tử, nên chỉ đành miễn cưỡng cười, không lên tiếng đáp lại.

Dân Kỳ trông thấy nét mặt hiện tại của hắn, không khỏi thở dài: “Đợi một thời gian nữa đi, đợi thập tứ đệ tỉnh dậy, không chừng sẽ có cơ hội xoay chuyển.”

Dân Kỳ lại an ủi hắn thêm mấy câu rồi cả hai chia tay, Dân Đường Dân Nga hiếm khi có cơ hội không cần đọc sách, mừng ơi là mừng, vốn định ị ạch thêm một hồi, ai dè lại bị Dân Kỳ đuổi khéo về Thư phòng, hai

người cực kỳ uất ức, nhưng Dận Kỳ là huynh đệ cùng mẹ với Dận Đường, Dận Đường không dám cãi lời, không còn cách nào khác đành bất mãn đi theo.

Còn lại một mình Dận Tự, hần đứng ngoài Từ Trữ Cung, lần quần đần đo ba bốn lượt, nhưng cũng không nghĩ ra biện pháp nào.

Lần trước Khang Hy thân chinh, Thái tử đã không ngại ngấm ngấm giờ trò, lần này khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu như Thái tử và Dận Chân cứ dính lấy nhau, đúng là nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Dận Tự khổ tâm suy nghĩ, lại không may nghĩ đến bản thân hần không biết bắt đầu từ khi nào, đã bất giác lo lắng suy nghĩ cho Dận Chân.

Bên phía Ô Lạt Na Lạp thị sau khi nghe xong hồi báo của Tô Bồi Thịnh, thì nóng ruột gấp gấp tiến cung ngay, nhưng ở Vĩnh Hòa Cung lại là một mảnh vắng lặng, nghe nói Đức Phi đã tới Từ Trữ Cung, nàng lại vội vã hướng về phía này.

Kết quả lại thấy Dận Tự đang đứng ở đấy, ngấm nhìn khóm hoa, không biết đang nghĩ gì.

“Bát đệ!”

Dận Tự quay đầu lại, hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức nghĩ tới ý đồ đến đây của nàng, không khỏi cười khổ: “Tứ tẩu.”

Na Lạp thị cau mày: “Sao đệ lại đứng đây, Đức mẫu phi người . . .”

Dận Tự thở dài nói: “Tứ tẩu, Đức Phi nương nương hiện đang ở trong đấy, tẩu đừng vào thì hơn.”

“Nhưng gia của . . .”

“Lúc này đệ cũng mới vừa vào để cầu xin, nhưng lại bị Đức Phi nương nương tiên hạ thủ vi cường, tỏ rõ thái độ không chịu bỏ qua, chuyện này cầu xin Thái hậu xem chừng cũng vô dụng.”

Na Lạp thị vội nói: “Vậy giờ phải làm sao?”

“Tứ tẩu, tẩu cứ về trước đi, đệ ở đây sẽ tiếp tục tìm cách, tứ ca hiện đang ở chỗ của Thái tử, tạm thời sẽ không có gì đáng ngại.”

Na Lạp thị vốn đang định nói thêm điều gì đấy, nhưng khi nhìn thấy gương mặt phảng phất nét mệt mỏi của Dận Tự, ngay cả sắc mặt cũng có phần nhợt nhạt, nàng không khỏi nuốt xuống những lời đấy.

Dận Trinh vẫn chưa tỉnh, do rơi xuống nước nhiễm lạnh, mấy ngày liên tục bị sốt nhẹ, đến cả Thái y cũng bó tay, Đức Phi đưa nó từ viện A ca về đây chăm sóc, hầu như trông chừng bên cạnh một tác không rời.

Sáng sớm hôm sau, lúc Dận Tự đến Vĩnh Hòa Cung, chính là nhìn thấy một màn như thế.

Thương cảm cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Dận Tự thở dài trong âm thầm, ngoài mặt vẫn cung kính hành lễ như trước. “Thỉnh an Đức Phi nương nương.”

“Bát A ca tới đấy à.” Đức Phi lạnh nhạt nói, ưu sầu tụ giữa đôi mày khó lòng phai nhạt. “Người là tới để thăm thập tứ đệ, hay là để cầu xin tha thứ cho Dận Chân?”

Một câu nhẹ nhàng, đã đủ làm cho những câu bản thân vốn muốn nói không cách nào nói thành lời.

Dận Tự cười khổ: “Đức mẫu phi, Dận Trinh là huynh đệ của con, từ nhỏ lớn lên bên nhau, đương nhiên con cũng mong đệ ấy sớm ngày tỉnh dậy.”

Đức Phi gật đầu, sắc mặt cũng trở nên dịu hơn. “Ta biết người từ nhỏ đã hiểu chuyện, không cần ngạc nương của người lo lắng điều gì, ta chẳng dám mơ ước xa vời như ngạc nương của người, nhưng hai nhi tử này của ta, một đứa cố chấp, một đứa nhỏ dại, may mà về sau Dận Chân thân thiết gần gũi với người, nên tính tình mới hạn chế bớt không còn như xưa.”

“Đức mẫu phi quá khen, Dận Tự không dám nhận, tứ ca thường hay chăm nom con từ nhỏ, huynh ấy là dạng người ngoài lạnh trong nóng, dù trong lòng luôn luôn mong muốn được quần quít lấy người, nhưng do Đông Hoàng hậu, không dám quá mức gần gũi, rất sợ rơi vào miệng lưỡi thiên hạ.”

Đức Phi nhìn hần, xong lắc đầu: “Ai nấy đều nói là người được hưởng hào quang của Dận Chân, nhưng ta lại cho rằng là Dận Chân có phúc, mới có thể có được người như người luôn trăm phương ngàn kế bảo vệ nó, câu câu đều là nói tốt cho nó, vì nó không tiếc ba lần bốn lượt đến đây để van xin ta, có thể thấy người là thật lòng đối đãi với nó, đến cả ta mà còn phải thấy cảm động.”

Dận Tự không rõ Đức Phi nói những lời này có dụng ý gì, nhưng cũng không dám tùy tiện nhận, chỉ có thể giữ im lặng đứng yên.

Đức Phi tiếp tục: “Người về đi, nói sao thì nói, suy cho cùng Dận Chân cũng là nhi tử của ta, nếu như Dận Trinh có thể bình yên vô sự tĩnh lại, thì việc này có thể dễ dàng xử lý rồi.”

Dận Tự biết đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Đức Phi, nên nghe vậy cũng không dám nói gì thêm, vội quỳ xuống nói tạ ơn, rồi mới rời khỏi Vĩnh Hòa Cung.

“Tứ đệ, đến phiên đệ.” Thái tử nhắc nhở.

Dận Chân ngẩn người, như người vừa tỉnh dậy từ trong mộng, ánh mắt quay trở lại bàn cờ, do dự một lát rồi mới hạ cờ xuống.

“Không cần lo lắng, ta đã phái người đến phủ đệ để thông báo rồi.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ.”

Thái tử thấy bộ dạng vẫn lo lắng không yên như trước của y, nhướn mày cười: “Việc này có nhị ca đứng ra chịu trách nhiệm, bảo đảm cho đệ, nếu đệ thề thốt không nhận, chẳng lẽ còn có thể bức cung nhận tội sao?”

Dận Chân không muốn tiếp tục đề tài này, nên chuyển trọng tâm sang vấn đề khác: “Nhị ca bận rộn chính sự, một ngày lo trăm việc, không cần phải ở đây bầu bạn với đệ giết thời gian đâu.”

“Đệ là đệ đệ ta coi trọng nhất, ta không giúp đệ, thì còn có ai có thể giúp đệ?” Nghe thấy y gọi một tiếng nhị ca, Thái tử trong lòng vui vẻ, nét mặt ôn hòa nói: “Thường ngày đệ và bát đệ khăng khít với nhau nhất, nhưng đệ vừa xảy ra chuyện, đừng nói giúp đỡ đệ, hôm qua nói đến chỗ ta để thỉnh an, kết quả lại vội vàng vàng bỏ đi, đến cả một lời nói muốn gặp xem thử đệ thế nào cũng không có. Nhân tình ấm lạnh, đến thời điểm quan trọng mới có thể đo được lòng người.”

Dận Chân để mặc hần muốn nói gì thì nói, khế cụp mắt, nhìn thế cờ trên bàn cờ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Về phía Khang Hy đang thân chinh, đại quân chinh phạt Cát Nhĩ Đan chia làm ba đường xuất phát, đông lộ là Tướng quân Tát Bố Tổ của Hắc Long Giang, tây lộ là Đại tướng quân Phí Dương Cổ, chọn tuyến đường Thiểm Tây Cam Lộ, chuẩn bị chặn đứng đường lui của Cát Nhĩ Đan, còn Khang Hy tự mình dẫn binh xuất phát từ trung lộ Độc Thạch Khẩu.

“Sao còn chưa thấy người?” Khang Hy ngồi trong doanh trại của đại soái, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Người đang quỳ rạp dưới mặt đất nơm nớp lo sợ trả lời: “Hồi bẩm Thánh thượng, vì đại tuyết phong tỏa đường đi, hai lộ quân đông tây hiện đã mất liên lạc.”

51. Chương 51: Bị Đâm

Lần đầu tiên Khang Hy thân chinh vì bị nhiễm bệnh trên đường đi nên phải quay ngược về hồi kinh, kết quả tuy rằng để Cát Nhĩ Đồ chạy thoát, nhưng suy cho cùng cũng xem như đại thắng, nhưng lần này không bệnh không tai, vận khí lại có phần không may.

Đầu tiên là không thấy tung tích của đại quân hai lộ đông tây, hơn nữa hiện giờ ngoài trời đang tuyết rơi dày, đại quân trung lộ do Khang Hy dẫn đầu cứ vậy bị vây ở giữa đường, tiến thoái lưỡng nan.

Tuy nói vậy nhưng không có nghĩa là không thể rút lui hay tiến tới, chỉ là mấy ngày trước vốn đã lần được tung tích của Cát Nhĩ Đan, lại bị trận tuyết lớn này xóa sạch hoàn toàn, giờ đừng nói là trinh sát, đến cả lần theo tung tích chỉ sợ cũng gặp phải rắc rối.

“Hoàng thượng . . .” Sách Ngạch Đồ đứng một bên châm chọc lựa từ, “Khí trời hôm nay ác liệt, Cát Nhĩ Đan thì không thấy bóng dáng đâu, trung lộ chỉ có hơn ba vạn người, vạn nhất bị tập kích, lợi bất cập hại, không bằng trước tiên chúng ta cứ lui binh về . . .”

Lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng “rầm” cắt ngang.

Khang Hy đập mạnh xuống bàn, nhưng lại không lên tiếng, bầu không khí im ắng bao trùm cả đại trường, không ai dám mở miệng.

Sách Ngạch Đồ quỳ phịch xuống đất.

“Các người không nghĩ cách làm thế nào tìm được tung tích của Cát Nhĩ Đan, trái lại cứ luôn miệng khuyên trẫm rút quân.” Giọng Khang Hy nghe qua rất bình tĩnh, tuyệt đối không hề tạo ra cảm giác ông đang tức giận như khi đập bàn lúc nãy, giọng điệu cũng rất từ tốn, từng chữ từng câu, rõ ràng rành mạch lọt vào tai những người có mặt.

Thế nhưng vẫn như trước, không một ai dám mở miệng.

Đến cả thúc công của Thái tử còn bị bác lại, còn ai có thể thảo luận cho ổn thỏa được?

Vốn Đại A ca cũng định khuyên Khang Hy hồi kinh, vừa chứng kiến tình cảnh này, lập tức rút về, trong lòng còn thầm may mắn y không phải là người mở miệng đầu tiên.

“Nô tài hèn nhất dám bẩm tấu bừa bãi, tội đáng chết muôn lần!” Sách Ngạch Đồ tháo mũ xuống, đầu đập sát xuống đất.

Khang Hy nhìn đỉnh đầu hần, mái tóc hoa râm rõ màu, ông thầm thở dài trong im lặng, lát sau mới nói: “Nếu còn có người dám nói lời thoái chí, trẫm lập huýt!”

Lúc này màn đại trường thỉnh linh bị nhấc lên, gió tuyết cuộn cuộn thổi vào.

“Báo ——! Phó tướng Na Đồ Tô phát hiện hành tung của một tốp phản quân, tại bờ sông Khắc Lỗ Huân cách đây ước chừng ba trăm dặm!”

Khang Hy hít sâu: “Tiếp tục thăm dò, đừng thả thảo kinh xà.”

Hiện tại nhiều lắm cũng mới hơn tháng hai, mà Tây Bắc vào đêm có vẻ lạnh lẽo hơn nhiều.

Khoác áo lông cáo đi lại trong doanh trường, gió lạnh còn thổi vù vù luồn vào trong y phục, hướng hồ là những binh lính tuần tra chỉ mặc áo bông dày đứng gác, may mà giữa doanh trại lúc nào cũng có đống củi lửa hừng hực, còn có thể mang đến chút ít ấm áp như có như không, để cho họ có thể tìm thấy chút an ủi trong tình cảnh thế này.

Gió ập vào mặt, lạnh tới tận xương, nhưng cũng không thể khiến thần trí tỉnh táo hơn là bao, hành quân lặn lội đường xa lại thêm dưới khí trời thế này, thân thể đã mệt mỏi không chịu nổi từ lâu, tuy tiếng gió lạnh thấu xương rít lên bên tai, cũng không thể khiến cơn buồn ngủ giảm bớt chút nào.

Khang Hy ngồi trong đại trường, nương theo ngọn đèn chập chờn xem xét bản đồ địa hình, hai hàng lông mày nhíu chặt.

“Theo dõi thế nào, lại để mất mục tiêu?”

Na Đồ Tô xấu hổ ra mặt: “Nô tài vô dụng, đã phụ sự kỳ vọng của Thánh thượng.”

“Đã là lúc nào rồi, đừng nói mấy câu vô nghĩa như vậy!” Khang Hy phất tay. “Theo cách nhìn của người, chúng có thể đi theo hướng nào?”

“. . . . Dường như phản quân nắm rất rõ hành tung của quân ta, chúng chơi trốn tìm cùng chúng ta suốt dọc đường đi, đại quân đi đến đâu, thì không thấy tung tích của chúng ở đấy, có vẻ như đang muốn thừa

dịp đại quân hai lộ đông tây chưa đến, dù dẫu chúng ta đơn độc thâm nhập.” Na Đồ Tô suy luận đưa ra phán đoán của riêng ông, xong lại nói: “Đây chỉ là ý kiến cá nhân của nô tài.”

Khang Hy trầm ngâm nói: “Địa hình phía trước tương đối bằng phẳng, không phải một chỗ thích hợp để mai phục, nếu như trận tuyết này có thể ngừng, cũng chưa hẳn là không thể đuổi theo.”

Na Đồ Tô quỳ phịch xuống, dập đầu. “Xin Hoàng thượng hãy suy nghĩ thật kỹ, không nên mạo hiểm!”

Khang Hy không lên tiếng, chỉ dời đường nhìn quay về trên bản đồ, nhìn rồi lại nhìn.

Chỉ vì Na Đồ Tô được gọi vào nói riêng nên đến cả Lương Cửu Công cũng bị cho lui ra ngoài, lúc này bên trong trường chỉ còn lại hai người Khang Hy và Na Đồ Tô, bầu không khí im lặng, đến cả tiếng lửa trại cháy lách tách cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Vạn tuế gia, nô tài A Nhĩ Cáp Đồ, có quân tình khẩn cấp cần bẩm báo!”

A Nhĩ Cáp Đồ? Cái tên này thoáng lướt qua trong đầu, Khang Hy ngược mắt lên. “Vào.”

Một binh sĩ mặc áo giáp nhẹ, dáng vẻ phong trần mệt mỏi tiến vào.

“Nô tài A Nhĩ Cáp Đồ, khấu kiến Vạn tuế gia!” Người nọ quỳ một gối xuống, hành lễ theo kiểu quân nhân.

“Miễn lễ, bình thân, có quân tình gì cần tấu?”

“Hồi bẩm Vạn tuế gia, nô tài đến từ bên tây lộ của tướng quân Phí Dương Cổ, mang theo một bản sơ của tướng quân Phí Dương Cổ.”

Khang Hy mừng rỡ, “Mau trình lên!”

A Nhĩ Cáp Đồ từ trong tay áo rút ra một tờ sơ, nâng bằng hai tay quỳ gối đi đến trước bàn.

Khang Hy đưa tay nhận.

Nhưng đúng lúc này, biến cố bất ngờ xảy ra.

A Nhĩ Cáp Đồ nhảy lên bàn, sơ trong tay đổi thành một thanh thủy thủ, hàn quang màu xanh tằm tối lấp lóe xuyên qua những mảnh giấy vụn bay lá tả, đâm về phía Khang Hy.

Na Đồ Tô vẫn đang quỳ ở một bên hoảng sợ tột độ, không chút nghĩ ngợi lập tức xông lên.

Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

“Thái tử gia, Hà Đạo Tổng Đốc trình báo, bên phía Hoàng Hà sợ là có tai họa ngầm, . . .”

“Các người cứ tự quyết định là được rồi.” Ngón tay nhịp nhịp trên bàn, giọng nói của vị bề trên này đã phảng phất sự bức bối, Trương Anh và Lý Quang Địa cùng nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ.

“Không còn gì thì các người lui xuống trước đi.” Lòng dạ Thái tử lúc này rõ ràng không còn nằm ở đây, đôi mày dài nhíu chặt, dường như đang chờ đợi điều gì đấy.

“Chúng thần xin cáo lui.” Mấy người Trương Anh thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, nếu như ngay cả việc cai quản Hoàng Hà cũng không phải đại sự, thì còn có gì có thể là đại sự, đáng tiếc vị này là Thái tử điện hạ, từ lúc bắt đầu thay Khang Hy giám quốc đến nay, dường như lúc nào cũng thấp thỏm không yên, ngoài thời gian xử lý chính sự mỗi ngày nhiều lắm ba canh giờ thì căn bản đừng mong nhìn thấy bóng dáng hắt.

Đội đám người Trương Anh lui ra ngoài rồi, Thái tử nhịn không được đứng dậy, đi lại quanh quẩn trong Dục Khánh Cung.

Đã mấy ngày rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì hết, nếu như Hoàng a mã đại thắng, ít nhiều gì cũng phải có thư truyền về chứ.

Vào lúc hắt đang miên man suy nghĩ, có một người từ ngoài cửa gấp gấp chạy vào.

“Điện hạ!” Trên mặt Lăng Phổ loáng thoáng nét mừng rỡ thần bí, lại cố gắng che giấu, khiến cho gương mặt có chút méo mó. “Cung hỉ điện hạ!”

“Ồn ào cái gì!” Thái tử cắt ngang gã, Lăng Phổ là chồng của nữ mẫu Dận Nhưng, xưa nay rất được hân tín nhiệm. “Là của Sách Ngạch Đồ?”

Lăng Phổ gật đầu. “Chính là thư của Sách đại nhân, nô tài vừa nhận được thì lập tức chạy tới đây, không dám ngừng lấy một giây!”

Thái tử không nói tiếp, nhận lấy thư lập tức mở ra, đọc kỹ một lần, chân mày hiện hữu sự vui sướng không cách nào che giấu, xong lại lập tức biến mất, khẽ nhăn mày.

“Điện hạ . . . ?” Lăng Phổ dè dặt hỏi, Thái tử không lên tiếng, hiển nhiên gã cũng không thể mở miệng hỏi thẳng.

Thái tử cầm thư đứng yên tại chỗ hồi lâu, mãi không nhúc nhích, Lăng Phổ chỉ cảm thấy bản thân cũng đã đứng theo hần rất lâu, đến nỗi xương cốt dường như chỉ cần khẽ động đây sẽ phát ra tiếng động.

“Lão cầm vật này, đi tìm Cửu Môn Đề Đốc.” Dận Nhưng bất ngờ từ trong túi áo lấy ra một thứ, đưa cho Lăng Phổ.

“Bảo hần điều binh, giới nghiêm kinh thành, không có thủ lệnh của ta, bất luận là ai cũng không được tự ý rời khỏi thành.” Ánh mắt lúc Thái tử nhìn Lăng Phổ vô cùng sắc bén, giờ phút này Lăng Phổ chợt cảm thấy, Thái tử mà gã trông nôm từ nhỏ đến lớn, kỳ thật có rất nhiều điểm giống như Hoàng thượng. “Nhớ kỹ, phải đi ngay lập tức, không được để xảy ra bất kỳ sai lầm nào!”

“Rõ.” Lăng Phổ đáp lời, xong lập tức xoay người đi ngay.

Dận Nhưng rút hai tay vào trong tay áo, nhìn bóng lưng Lăng Phổ vội vã rời đi, đột nhiên cảm giác lòng bàn tay mình lúc này đây đã toàn là mồ hôi.

Trong đầu hần không khỏi lại hiện lên mấy chữ trong bức thư lúc nãy.

Bị đâm, nguy hiểm tính mạng, giải quyết nhanh.

Phủ Tứ A ca.

“Tẩu là một người phụ nữ chỉ biết ru rú trong nhà, cái gì cũng không biết, lần này gia bị giam lỏng, cũng không làm gì được.” Na Lạp thị thở dài. “Kỳ này thật sự là khiến bát đệ cực khổ rồi.”

Thiếu niên trước mắt, trên gương mặt đã dần mất đi nét ngây ngô ngày đầu gặp gỡ, thay vào đó là nét tao nhã điềm đạm.

“Tứ tẩu khách khí, đệ cũng không thể nào khoan tay đứng nhìn, chỉ là kỳ này, e rằng có chút nan giải.” Lúc đầu Dận Tự vốn cũng không định nhiều lời với Na Lạp thị, chỉ đơn giản vì nàng cũng không thể giúp được gì, nhưng Na Lạp thị đã đích thân gửi lời mời hần đến phủ, lại tha thiết trông mong nhìn mình đến thế, thật sự không thể giấu tiếp.

Na Lạp thị âm thầm nói: “Hiện tại chỉ mong sao thập tứ đệ sớm ngày tỉnh lại, như vậy gia cũng có thể lấy lại trong sạch.”

”Phúc tấn, Phúc tấn!” Tô Bồi Thịnh từ ngoài cửa vội vã đi vào, từ khi Dận Chân lập phủ, hần từ thị tòng thiếp thân thăng lên làm quản gia. “A, Bát gia, thỉnh an Bát gia!” Tô Bồi Thịnh tới lúc này mới chú ý đến Dận Tự đang ngồi bên cạnh Na Lạp thị.

Không đợi đến phiên họ lên tiếng, Tô Bồi Thịnh đã nói tiếp: “Cửu Môn Đề Đốc vừa hạ lệnh giới nghiêm kinh thành, bất luận là ai cũng không được tự ý rời khỏi thành!”

Cửu Môn Đề Đốc, trên thực tế gọi là Đề Đốc Cửu Môn thống lĩnh bộ quân tuần bộ tam doanh, nói thẳng ra, chính là tổng thống lĩnh cai quản chín cổng chính của nội thành kinh thành, liên quan đến những chuyện vận vật trị an kinh thành, không có gì hần không thể xử lý, vị trí này nhìn qua thì cảm thấy tầm thường, nhưng thực tế lại hết sức quan trọng, phàm là những đại sự liên quan đến đấu đá hoàng quyền, thì người đầu tiên mà các thế lực muốn lôi kéo, chính là Cửu Môn Đề Đốc.

Cửu Môn Đề Đốc đương nhiệm là Tề Bố Sâm, thường ngày đi lại khá mật thiết với phái Thái tử, như vậy chuyện hôm nay kinh thành giới nghiêm, có liên quan đến Thái tử?

Na Lạp thị không giống như Dận Tự suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng cũng phần nào lơ mơ phát hiện ra điểm bất thường, bất đắc dĩ hiện tại trong phủ không có người tâm phúc, nàng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Dận Tự.

Dận Tự âm thầm cau mày.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Đây là vấn đề tất cả mọi người đều muốn biết.

Kinh thành giới nghiêm, bá tính bình dân nhiều nhất cũng chỉ dám âm thầm oán hận trong lòng, nhưng đối với đại quan quý nhân thì khác, lại là nghi vấn bày ra trước mắt.

Cửu Môn Đề Đốc dám làm như vậy, tất nhiên đã phải được Thái tử cho phép rồi, mà hiện tại Hoàng thượng thân chinh, Thái tử giám quốc, mọi thứ trong kinh, vốn là do hắc định đoạt, điều này cũng không có gì đáng trách.

Chỉ là nếu nhìn lại tất cả mọi việc sẽ cảm thấy có chỗ không bình thường.

Một số ít quan viên nhỏ đi hỏi, Tề Bố Sâm còn có thể đóng cửa từ chối tiếp khách, nhưng nếu là A ca Vương gia đến hỏi, Tề Bố Sâm lại không thể không trả lời.

Tróc nã khâm mệnh tội phạm quan trọng.

Đây là câu trả lời của hắn.

Nếu gặng hỏi tiếp, thì nói là phản tặc có quan hệ tới tiền triều.

Đáp án này rất đường hoàng, người chất vấn thoáng cái tắt tiếng, cho dù người dám đề xuất phản đối, như vậy lỡ không cẩn thận thả nhầm phản tặc, ai sẽ là người đứng ra chịu trách nhiệm?

Nhưng điều Dận Tự nghĩ tới lại không phải điều này.

Thái tử làm gì, vốn không liên quan đến hắn, nhưng Tứ A ca Dận Chân lại đang ở chỗ hắn.

Bất luận là Thái tử làm gì đi nữa, theo như ký ức của hắn, Khang Hy tuyệt đối không thể nào một đi không trở lại.

Như vậy tới lúc Khang Hy quay về, thấy kinh thành có dị động, lại thấy Tứ A ca đang ở bên Thái tử, ông sẽ nghĩ thế nào?

Có lẽ người khác không rõ, nhưng hắn hiểu hơn ai hết, vị Hoàng a mã này, có lẽ rất anh minh cường thế, nhưng cũng có bệnh chung mà tất cả bậc đế vương đều mắc phải —— ĐA NGHI.

Hán Vũ Đế chỉ vì đa nghi, đã bức chết con của mình và Hoàng hậu, tình cảm hôn nhân mấy mươi năm, còn không sánh bằng một lời gièm pha của người khác.

Khang Hy, tự nhiên cũng không khá hơn là mấy.

Đến lúc đó, chỉ sợ người bị hoài nghi, chính là Dận Chân.

Mặc dù nguyên nhân y bị giam lỏng, còn đang chờ thương thảo, nhưng nếu bị chụp mũ có ý đồ mưu phản, thì nguyên nhân ban đầu là gì đã không còn quan trọng nữa.

Dận Tự khe khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Bầu trời không hề trong xanh, thậm chí còn mang theo chút u ám, mây đen kéo đến che kín bầu trời kinh thành, chậm rãi lượn lờ, tựa như thế cục giờ phút này, tối tăm không rõ.

Hắn đã vì y làm nhiều chuyện như vậy rồi, hiện tại không đi cứu y, người khác cũng không thể trách hắn được.

Thế nhưng nếu một Dận Chân xưa nay khiêm tốn thận trọng, mới bắt đầu đã bị Hoàng a mã của bọn họ nghi ngờ, như vậy ngày sau, y còn có thể đi tranh giành vị trí kia không, còn có thể có Hoàng đế Ung Chính của hai mươi lăm năm sau không?

Như vậy, liệu có phải nói lên rằng bản thân hần vẫn còn hy vọng không?

Ý niệm này tất nhiên cũng chỉ thoáng lướt qua trong đầu rồi biến mất vô tung, hần kiếp này, không mong đi tranh giành cái ghế kia.

Giành được, thì có ý nghĩa gì?

Giống như tứ ca của hần vậy, mỗi ngày đều phải đề phòng kẻ thù chính trị, đàn áp huynh đệ, mỗi ngày phê duyệt tấu chương đến tận đêm khuya?

Dận Tự cười khổ, hần phát hiện bước chân của bản thân, trong lúc bất tri bất giác, đã hướng về phía Vĩnh Hòa Cung.

Hay có lẽ, hần chỉ là muốn tìm một lý do, thừa nhận địa vị của người kia ở trong lòng mình.

—— Kỳ thật rất quan trọng.

52. Chương 52: Mất Mát

Đức Phi tuyệt đối không thừa nhận bản thân bà bất công.

Hay có lẽ, là có một chút, nhưng từ cổ chí kim phụ mẫu cương chiều con út, là chuyện đương nhiên, Dận Chân nay đã hơn mười bảy, từ sớm đã nên độc lập, chứ không phải giống như Dận Trinh cung phụng dưới gối nũng nịu nghịch ngợm, vậy mà nó không chỉ không làm một ca ca gương mẫu, trái lại còn đẩy đệ đệ cùng mẹ xuống nước.

Suy nghĩ của bản thân lúc này khiến Đức Phi khó chịu, giống như có một ngọn lửa nhen nhóm bốc cháy.

Là xót xa cho Dận Trinh, là tức giận với Dận Chân, còn có man mát cảm thấy đau khổ, lo lắng.

Nhưng không có lấy nửa phần, là áy náy đối với đứa con cả của mình.

Trong mắt Đức Phi, từ ngày Dận Chân bị Đông Giai thị ôm đi, nó đã không còn là con của bà nữa rồi.

Ngoại trừ sự liên hệ máu mủ yếu ớt, ánh mắt Dận Chân nhìn bà, đối xử với bà xa lạ hữu lễ, thậm chí là cung cách lúc nói chuyện, hoàn toàn khác xa so với lúc ở trước mặt Đông Giai thị.

Bà mãi mãi không quên được ngày ấy chỉ có thể trở mắt nhìn người đàn bà kia ôm cột nhục thân sinh của mình đi, không quên được nụ cười rạng rỡ bên môi của ả khi ấy, không quên được nỗi đau tê tâm phế liệt và cả uất ức bất lực ngày ấy.

Bà đã tự nhủ, một ngày nào đó, bà cũng có thể tự tay nuôi nấng nhi tử của mình.

Do đó Đức Phi luôn nghĩ, chỉ có Dận Trinh, mới là thật sự là nhi tử của bà.

Nó biết không nheo gọi ngọc nương, nó biết nắm tay áo bà làm nũng, nó biết . . .

Như vậy, dù bà có bất công một chút, thì có gì sai chứ?

“Ngọc nương . . .”

Mắt Dận Trinh còn chưa hé, thì miệng đã lẩm bẩm hai chữ này.

Nó hôn mê ba ngày, Đức Phi trông chừng bên giường ba ngày, ngoại trừ những chuyện cần thiết, hầu như không rời nửa bước.

Thời khắc đứa con út tỉnh lại, bà đương nhiên là người thấy đầu tiên.

“Dận Trinh!”

Dận Trinh vừa mở mắt, thì thấy Đức Phi do quá vui mừng mà khóc, nắm chặt lấy tay nó không buông.

“Ngọc nương . . .” Nó mỉm cười, muốn ngồi dậy, nhưng lại không có sức.

Đức Phi vội vàng dùng tay ngăn nó lại. “Dùng dần gì đấy, nằm! Con mê man tròn ba ngày, sắp làm ngọc nương sợ mất hồn rồi đây!”

“Nương nương.” Đại cung nữ bên cạnh Đức Phi bước đến, “Bát A ca đang ở bên ngoài cầu kiến.”

Dận Trinh nhìn thấy gương mặt Đức Phi nháy mắt trở nên lãnh đạm, hiểu kỳ nói: “Ngạc nương, bát ca tới thăm con?”

Nó không phải đến để thăm con, là đến để cầu xin cho tứ ca của con.

Đức Phi cố gắng mỉm cười, không nói lời ấy ra miệng. “Nói với nó, Thập Tứ A ca vừa mới tỉnh, cần nghỉ ngơi nhiều, hiện tại chưa thể gặp.”

Bà còn chưa nói hết lời, Dận Trinh đã khẽ giật giật góc áo của bà, ra vẻ đáng thương nói: “Ngạc nương, sao lại muốn cản không cho bát ca vào, để huynh ấy vào đi mà.”

Đức Phi không lay chuyển được Dận Trinh, đành thở dài, phát tay: “Mời Bát A ca vào.”

Dận Trinh cười đến mắt mày cong tí.

“Đức mẫu phi cát tường.” Từ ngoài cung trở về, nhận được tin Dận Trinh đã tỉnh, Dận Tự không kịp nghỉ ngơi hít thở, đã lập tức chạy đến đây.

“Bát ca!” Tiếng nói của Dận Trinh vẫn còn rất yếu, lại không thể lu mờ sự mừng rỡ tỏa ra trên mặt nó.

“Thập tứ đệ tỉnh rồi.” Dận Tự mỉm cười với nó, quan tâm dỗ dành. “Còn phải nghỉ ngơi nhiều mới được.”

“Bát ca, huynh ở lại đây trò chuyện với đệ một lát đi!” Dận Trinh phồng miệng, ở trước mặt Đức Phi, nó đã cởi bỏ dáng vẻ tiểu đại nhân thường ngày, lộ rõ nét thành thật hoạt bát.

Dận Tự thấy Đức Phi không phản đối, thì gật đầu, ngồi xuống chân thành tiếp chuyện cùng Dận Trinh.

Từ đầu tới cuối, không hề có chút nào tỏ ra không kiên nhẫn, càng không hề nhắc đến Dận Chân.

Đức Phi không khỏi lấy làm lạ, bà vốn tưởng rằng Dận Tự sẽ không kìm chế được, nhưng hiện tại xem ra, dường như nó thật sự đến để thăm Dận Trinh.

Mãi đến khi trên mặt Dận Trinh thoáng hiện vẻ mệt mỏi, Dận Tự cười nói: “Thập tứ đệ mệt rồi, hôm khác huynh lại đến.”

Dận Trinh kéo tay hắn, trong mắt lấp lánh hy vọng. “Ngày mai bát ca quay lại?”

“Được.” Hắn cười trả lời, lại quay qua nói lời từ biệt với Đức Phi, xoay người đang định đi.

“Đợi đã.” Đức Phi lên tiếng, nhìn hắn trong giây lát, khe khẽ thở dài trong im lặng. “Chúng ta đi thiên điện, ta có chuyện muốn nói với người.”

Dận Tự gật đầu nghe lời, hắn trước sau vẫn duy trì nụ cười nhạt ấy, biểu tình chưa từng thay đổi, tựa như phản ứng của Đức Phi cũng nằm trong dự định của hắn.

Biểu tình của Đức Phi rất lãnh đạm, giọng điệu cũng từ tốn. “Tuy rằng trong các A ca, cũng không thiếu người có giao hảo với nhau, nhưng ít người giống như người, vì Dận Chân, ba lần bốn lượt đến cầu xin ta, tại sao vậy?”

“Dận Tự biết Đức mẫu phi trạch tâm nhân hậu, nhất định không đành lòng xử lý dù là nhi tử nào.”

“Người không cần nói lời ngon tiếng ngọt, người đầu tiên nó phải tạ ơn, phải là người.” Đức Phi lạnh lùng nói: “Ở trong mắt nó, Đông Giai thị mới thật sự là ngạc nương của nó, chứ không phải ta.”

Hiện tại ở đây chỉ có hai người, Đức Phi gọi thẳng họ của Đông Hoàng hậu, không có lấy nửa điểm kiêng kỵ, biểu tình của Dận Tự cũng không vì vậy mà thay đổi.

“Đức Phi nương nương.” Im lặng trong chốc lát, Dận Tự cuối cùng cũng mở miệng.

“Năm ấy lúc được Đông Hoàng hậu nhận nuôi, tứ ca còn nằm trong tã, tất cả mọi chuyện, y đều ngu ngơ không hay không biết, càng không phải xuất phát từ ý nguyện của y, ngay cả dù y ngoài mặt cư xử xa cách, thì cũng là do tính cách đưa đẩy, cũng không vì vậy mà mất đi tôn kính với người, dù thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng y cũng là nhi tử của người, nhi tử thân sinh.”

Biểu tình của Đức Phi dần thả lỏng, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ngày mai ta sẽ đến xin Thái hậu, thả nó ra.”

Dận Tự trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn không quên quỳ xuống hành lễ, không để lộ cảm xúc bản thân ra ngoài.

“Ngạc nương nói gì với bát ca vậy?” Dận Trinh ráng chống lại cơn buồn ngủ đang ập đến, vất vả lắm mới đợi được Đức Phi quay lại.

“Không có gì.” Đức Phi giúp nó vén tóc ra sau tai. “Rất cực ngày đó đã xảy ra chuyện gì?”

Dận Trinh im lặng, gương mặt nhỏ nhắn vốn tái nhợt dường như nay càng xanh xao hơn, mím môi, ánh mắt hạ xuống đôi tay đang đan xoắn vào nhau.

Đức Phi trong lòng chắc rằng tình cảnh ngày đó có chấn động quá lớn đối với nó, không khỏi dè dặt nói: “Con không muốn nói thì đừng nói, việc quan trọng hiện tại là bồi dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ngạc nương, tứ ca không sao chứ?” Dận Trinh ngẩng đầu gượng cười: “Người đừng giận, cũng chỉ do huynh ấy vô ý mà thôi.”

“Vô ý? Con thiếu chút nữa đã mất mạng!” Đức Phi cao giọng, nhưng thấy điệu bộ suy yếu của nó, giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng hơn. “Đừng nhắc tới nó nữa, con nghỉ ngơi cho thật tốt nào.”

Dận Trinh cười cười, nhắm mắt lại, nhanh chóng rơi vào mộng đẹp.

Hai ngày nay trời tuyết đã rơi đi nhiều, nhưng không khí vẫn lạnh thấu xương.

Chỉ là khi so sánh với bầu không khí của quân Thanh lúc này, lạnh giá đã không đáng để nhắc đến.

Khang Hy ở trong đại trường của chủ soái, thỉnh thoảng có thái giám thiếp thân ra ra vào vào, có lúc thì bưng một chậu máu loãng, hoặc đang cầm một bát thuốc, cảnh tượng vội vội vàng vàng, nét mặt nghiêm trọng.

Sách Ngạch Đồ thân là trọng thần, mấy năm gần đây độ tín nhiệm của Khang Hy đối với ông đã không còn như trước, tuy rằng lần này cũng để cho ông đi theo, nhưng lại là vì phòng ngừa ông cùng với Thái tử cấu kết với nhau, bởi vậy nên ông bị bài xích phải đứng bên ngoài doanh trướng, không được đi vào.

Đương nhiên, những đại thần khác, cũng không một ai có thể vào.

Ngoại trừ Na Đồ Tô có mặt vào đêm Khang Hy bị đâm.

Một tiểu thái thám tử bên trong đi ra, trong tay còn bưng một cái mâm, nó khẽ đưa mắt liếc nhìn xung quanh, xong lại cúi đầu đi về phía trước.

Một bàn tay bất ngờ vươn ra kéo nó.

Nó bị giật mình quá độ, thiếu chút nữa hét thành tiếng, ngẩng đầu lên nhìn, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trung Đường đại nhân, ngài mém tí hù chết nô tài rồi!”

Sách Ngạch Đồ cười, lấy ra một túi nhỏ chứa đầy vàng đặt vào tay nó, nói: “Mấy ngày nay chăm sóc Vạn tuế gia, cực khổ cho người!”

Người nô thuận tay nhét vào trong tay áo, cười nói: “Trung Đường đại nhân nói đùa, đây là phận sự của nô tài.”

Một bên nói, một bên hướng Sách Ngạch Đồ khe khẽ lắc đầu.

Sách Ngạch Đồ nhân tình thoáng bừng sáng, nhưng lại lập tức biến mất, trưng ra nét mặt ân cần: “Vạn tuế gia không sao chứ?”

“Vạn tuế gia hồng phúc tề thiên, đương nhiên là bình an vô sự.”

Hai người lại nói thêm đôi câu khách sáo, xong thì tự tản ra, dù có rơi vào tay người khác, thì nhiều lắm cũng chỉ là những câu hàn huyên thăm hỏi thông thường.

Mãi đến lúc đi thật xa rồi, Sách Ngạch Đồ mới nhin không được, từ từ để lộ một nụ cười đắc ý.

Lúc nhận được ý chỉ của Thái hậu, Thái tử có hơi ngạc nhiên.

Thái hậu xưa nay không quan tâm bất kỳ chuyện gì, sao nay lại đột nhiên quan tâm tới vấn đề xử lý Dận Chân đến vậy.

Tuy rằng hậu cung không được tham gia vào chính sự, nhưng đây là gia sự, theo lý thuyết Thái hậu là bậc trưởng bối, Thái tử không có quyền từ chối.

Lúc Dận Chân biết bản thân được tự do, trên mặt cũng khó tránh khỏi để lộ sự ngạc nhiên.

Thái tử vỗ vỗ vai y. “Bổn cung đi đến chỗ Thái hậu xin tha cho đệ, đệ đừng lo lắng, trước tiên cứ hồi phủ xem thể nào đã, đợi Hoàng a mã trở về, cứ giao hết cho nhị ca.”

“Đa tạ Thái tử diện hạ.” Tuy rằng ở Dục Khánh Cung cũng không bị đối đãi nghiêm khắc, nhưng suy cho cùng vẫn không được tự do, không được tự tại như nhà mình, huống hồ Dận Chân đang đầy bụng tâm sự, cũng không người có thể hỏi ý, không người có thể chia sẻ.

“Tiểu Lâm Tử.” Thái tử nhìn bóng dáng Dận Chân rời đi, đột nhiên cất tiếng gọi.

“Thái tử gia?”

“Đi, triệu Bát A ca đến đây.” Khóe miệng lộ ra ý cười hàm ý bất minh.

Ngoài Dục Khánh Cung, ngoại trừ các thị vệ có trách nhiệm, cũng không có ai khác.

Cây cỏ xanh mướt, nhưng không có bóng hình thân thuộc ấy.

Trong ấn tượng, người nọ luôn luôn đứng phía sau y, vừa quay đầu lại, là có thể nhìn thấy.

Nhưng hiện tại, lại không có.

Mình ở Dục Khánh Cung nhiều ngày như vậy, cũng không thấy đệ ấy lui tới.

Lẽ nào, đệ ấy xảy ra chuyện gì sao?

Thường ngày đệ và bát đệ khăng khít với nhau nhất, nhưng đệ vừa xảy ra chuyện, đừng nói giúp đỡ đệ, hôm qua nói đến chỗ ta để thỉnh an, kết quả lại vội vội vàng vàng bỏ đi, đến cả một lời nói muốn gặp xem thử đệ thể nào cũng không có. Nhân tình ấm lạnh, đến thời điểm quan trọng mới có thể đo được lòng người.

Đứng lại, khép hai mắt, thở dài.

Bước chân vốn muốn hướng về phía viện A ca nay lại khựng lại, chuyển hướng về phía cửa cung.

“Gia, gia, ngài sao vậy?!”

“Mắt có hơi đau.” Dận Tự đỡ trán, một tay chống xuống bàn.

Ngay cả đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Hắn mới nói được phân nửa thì đã lảo đảo thiếu chút nữa ngã xuống, khiến Cao Minh giật mình sợ hãi.

“Để nô tài đi gọi Thái y đến!” Cao Minh mới xoay người đi được mấy bước, người bên Dục Khánh Cung đã đến.

“Bát A ca, Thái tử gia tìm ngài, bảo ngài lập tức qua đây.”

Dận Tự ngẩn ra, nói: “Tứ A ca còn ở Dục Khánh Cung?”

“Hồi Bát gia, sáng sớm hôm nay Tứ A ca đã xuất cung hồi phủ.”

Hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bất luận thể nào, bên Đức Phi chuyện lớn hóa nhỏ, đợi Hoàng a mã trở về, suy cho cùng cũng dễ ứng phó hơn.

Vậy Thái tử gọi mình qua đây, lại là vì có gì?

Dận Tự suy nghĩ trong giây lát, nói: “Vậy ta đi với người.”

“Gia!” Cao Minh vội vàng la lên.

Dận Tự xua tay. “Người đi đến chỗ Thái y lấy thuốc về cho ta, đợi gia về thì đắp cho gia.”

Lúc trò chuyện, cũng cảm thấy đã đỡ hơn một chút, liền đứng dậy đi theo người kia.

53. Chương 53: Thương Tâm

Tuyết lớn đã ngừng.

Bạt ngàn sơn dã, phẳng phất ngoại trừ màu trắng, thì không nhìn thấy màu gì khác hơn.

Bất chợt, tiếng kèn vang lên, phá vỡ không gian bờ sông vốn tĩnh lặng.

Kỵ binh trang phục Mông Cổ tiến công từ bờ sông dưới chân núi, mỗi người đều mang theo một mã đao đã qua cải tiến, hùng hổ xông về nơi trú quân ở đối diện.

“Hoàng đế Khang Hy đã bị trọng thương, e rằng đã băng hà rồi, bây giờ quân Thanh chẳng qua là rắn mất đầu, các huynh đệ giết chúng, chặt đầu Hoàng đế!”

“Sát!”

“Sát!”

Người dẫn đầu dùng tiếng Mông gào thét, lưỡi đao trong tay giơ cao dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng chói lòa.

Những người khác ầm ầm hưởng ứng, tiếng người tiếng móng ngựa dồn dập, đặng đặng sát khí xông về phía này.

Quân Thanh đối diện nhìn qua có vẻ như hơi hỗn loạn, giống như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng dài chưa kịp phản ứng, luống cuống tay chân cầm vũ khí lên ứng chiến.

Phần đông là nhìn thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy, càng làm cho đám người kia chắc mẩm rằng Hoàng đế đã băng hà, quân Thanh hiện tại như rắn mất đầu.

Tướng lĩnh dẫn đầu vốn cũng xem như tướng quân dưới trướng của Cát Nhĩ Đan, lần này được phái đi làm tiên phong, là để tra xét thực hư, đồng thời cũng là vì giết quân Thanh không kịp trở tay.

Bên phía Cát Nhĩ Đan đã trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu từ sớm, chỉ đợi gã ra đòn phủ đầu thành công, thì lập tức xông qua đánh nhanh diệt gọn.

Nhưng gã dẫn đầu xung phong liều chết tiến tới, cũng không lâu sau thì dần phát giác có điều không đúng.

Quân Thanh tự xưng có hơn mười vạn, dù chỉ là trung lộ của Khang Hy, ít nhất cũng phải có năm sáu vạn, nhưng tình cảnh hiện giờ, lại chỉ có bấy nhiêu người, tính tới tính lui chỉ sợ cả một ngàn cũng chưa tới.

Dù Hoàng đế có chết, thì cũng không nên chỉ còn mấy người.

Không ổn, trúng kế!

Tướng lĩnh trong lòng khẽ run, đang định gọi mọi người quay về, lại nghe thấy tiếng ngựa hí tiếng đao kiếm phẳng phất từ bốn phương tám hướng nổi lên, Chính Hoàng, Tương Hoàng, Chính Bạch, cờ của tam kỳ giương cao trên bầu trời, theo sau là đại quân thiên binh vạn mã đang dần dần áp sát, một mảnh đông nghịt, ở giữa trận địa Long Kỳ tung bay đón gió.

Bên cạnh Long Kỳ, có một người ngồi trên lưng ngựa, mặc giáp vàng rực dệt hoa văn vàng đường viền tím, đội nón giáp vàng hoa văn kim long, được quân Thanh vây quanh ở giữa như sao quay quanh mặt trăng.

Cách quá xa nên không thể nhìn thấy rõ, nhưng khí thế trên thân kẻ đó phát ra, cũng không phải người bình thường có thể ngụy trang.

Là Hoàng đế?!

Hoàng đế không chết!

Tướng lĩnh đầy hít một hơi khí lạnh, trong lòng biết Hoàng đế giả chết, phe mình bị lừa.

Nhưng biết thì cũng đã quá chậm, không đợi gã lấy lại giọng nói, đã trúng một mũi tên ngay ngực.

Gã hai mắt trợn tròn ngả từ trên lưng ngựa xuống, ý nghĩ cuối cùng trước khi chết, chính là: đại thế đã mất, chỉ sợ hiện tại Đại Hân còn chưa biết Hoàng đế giả chết.

“Hoàng thượng anh minh quyết đoán, chiêu dụ răn ra khỏi hang này thật sự quá tuyệt!” Sách Ngạch Đồ chấp tay cao giọng nói.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tiếng hô hào nối tiếp nhau vang lên, cảm như cả ngọn núi cũng hơi rung động.

Khang Hy sắc mặt bình tĩnh, cũng không vì vậy mà bày ra gương mặt cười, chỉ nói: “Một tiếng trống cổ động tinh thần, Cát Nhĩ Đan còn đi chưa xa, đuổi theo!”

“Rõ!”

Sách Ngạch Đồ ngoài mặt lộ vẻ cung kính, nhưng tay lại siết chặt dây cương.

Phía bên kinh thành . . .

“Bát đệ thật sự là đã hao tâm tổn trí không ít.” Thái tử nghiêng người dựa vào đệm, điệu bộ lười nhác, giọng điệu thông thả, nhìn biểu tình của Dân Tự hẩn ngoài mặt cười như không cười.

“Thần đệ ngu muội, xin Thái tử điện hạ chỉ rõ.” Dân Tự cũng bị hẩn kéo ngồi xuống trường kỷ, hai người ngồi cách một cái bàn nhỏ, động tác biểu tình của hai bên, dù rất nhỏ cũng có thể thấy được.

Thái tử mỉm cười. “Đệ đối với tứ đệ, đúng là tình nghĩa vô giá, không tiếc vì đệ ấy, ba lần bốn lượt đi cầu xin Đức Phi, còn thật sự thuyết phục được Đức Phi nghĩ lại đi xin Thái hậu thảo ân chỉ, nhưng, tại sao đệ lại không nghĩ đến việc tới đây cầu xin bốn cung?”

“Mấy ngày nay đệ cũng không ít lần tới đây thỉnh an, nhưng khi gặp, lại không thấy cầu xin dùm Dân Chân lấy một câu, kể cả gặp cũng không gặp, lẽ nào đệ nghĩ rằng bốn cung là người không thấu tình đạt lý đến vậy sao?”

Hai từ bốn cung vừa được thốt ra, Dân Tự biết tâm tình của Thái tử hiện tại đang không vui, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

“Thần đệ có tội, chỉ là trong đầu luôn tâm niệm đến mối quan hệ giữa tứ ca và Đức Phi nương nương, chỉ ngóng trông nàng có thể mềm lòng, cũng không mong nhị ca công tư bất phân, rơi vào thế khó xử.”

“Đứng lên.” Một đôi tay vươn ra, đỡ hẩn dậy. “Đệ xem đệ kia, lúc nào cũng dè dặt cẩn thận như vậy, ta nói trách tội đệ khi nào hả.”

Dân Tự thuận thế đứng dậy, cũng không nói gì, trên cơ bản hẩn không đoán ra dụng ý lần này Thái tử triệu hẩn tới.

Thái tử cười nói: “Được rồi, ta đang hào hứng vì mấy ngày này có người bầu bạn, có thể cùng ta uống rượu chơi cờ, lại bị đệ đuổi đi mất rồi, nhị ca không còn cách nào hơn, chỉ có thể gọi đệ tới đây hầu chuyện.”

Dân Tự hiểu ý, hai tay cầm lên ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. “Thần đệ tự phạt mình một ly, nhận tội với nhị ca!”

“Được!” Thái tử vỗ tay cười, lại rót thêm cho hẩn một ly đầy. “Chỉ là ít nhất cũng phải ba ly, mới có thể thể hiện thành ý.”

Dân Tự mỉm cười, cũng không từ chối, chớp mắt, ba ly rượu đã trôi xuống bụng.

Hôm nay, chỉ sợ rằng không đi được.

Xem ra Thái tử vẫn còn để ý chuyện hẩn cầu xin cho tứ ca, có ý làm khó dễ, nếu không nể mặt, chỉ sợ sẽ rơi vào chỗ chết đắc tội với hẩn.

Lần trước ở Bình Dương vừa mới dẹp loạn, Dân Tự không muốn liều lĩnh lần nữa.

Quả nhiên, nghe Thái tử nói: “VẬY hôm nay huynh đệ chúng ta không say không ngừng!”

Được Khang Hy tự tay dạy dỗ, dù tư chất có ngu dốt thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể kém được, huống hồ Thái tử lại không phải hạng ngu dốt, thời kỳ thiếu niên biểu hiện của hắn xem như vượt trội trong chúng huynh đệ, thế nên Khang Hy đối với người nhi tử này yêu thương quý trọng không gì sánh bằng, ân sủng có thừa.

Cầm kỳ thi họa, thậm chí thiên văn địa lý, phàm là những thứ Khang Hy cảm thấy hứng thú, dưới tình trạng mưa dầm thấm đất, Thái tử đều có tìm hiểu qua, có thể nói đủ tư cách để nhận bốn chữ văn võ song toàn.

Cho nên dù không kể đến thân phận, Thái tử cũng có thể xưng là một giai công tử phong thái nhẹ nhàng.

Nếu chỉ đơn thuần là uống rượu trò chuyện, cách nói năng học thức của hắn, đương nhiên không có chỗ nào để bắt bẻ.

Tử lượng của Dân Tự cũng không phải đặc biệt thấp, nhưng do thân thể này không giống với kiếp trước, còn chưa trải qua sự trui rèn tử lượng là bao, hơn nữa thương thế ở mắt vẫn chưa hoàn toàn bình phục, vậy mà Thái tử lại liên tục rót rượu, còn theo dõi hắn uống, dưới tình huống này, dù hắn có ý muốn từ chối, cũng không có mà mượn.

Lúc sắp được nửa bình, đã cảm giác đầu đau âm ỉ từng cơn, đến cả những thứ trước mắt, cũng có phần mờ mờ không rõ.

Hắn không thể làm gì hơn là cố tìm một vài đề tài nói chuyện nhằm dời đi lực chú ý.

“Nghe nói dạo gần đây kinh thành giới nghiêm, là nhị ca hạ thủ lệnh, không biết là vì sao?”

“Để tróc nã phản tặc tiền triều.” Khóe miệng Thái tử mang theo ý cười, lại giúp hắn rót đầy ly.

Phản tặc tiền triều? Dân Tự thoáng giật mình, cũng cười nói: “Nếu thần đệ nhớ không lầm từ sau loạn Tam Phiên năm Khang Hy thứ hai mươi Ngõ Thế Phan tự sát, thì mọi việc cũng đã lắng xuống, phản tặc này là từ đâu ra?”

“Đại khái là do bát đệ không biết, trong dân gian có tổ chức tên là Thiên Địa Hội, lấy khẩu hiệu là phản Thanh phục Minh, hoạt động mạnh ở vùng Phúc Kiến Chiết Giang, dạo gần đây lại còn dám lên đưa người vào trong kinh sư, có ý muốn gây loạn, sự việc trọng đại, đương nhiên không thể dễ dàng buông tha.”

Chỉ sợ là người kiếm một cái cớ đường đường chính chính để làm chuyện không thể đưa ra ngoài sáng.

Dân Tự trong lòng cười nhạt, nhưng ngoài mặt lại vờ hiếu kỳ nói: “Thiên Địa Hội? Cái tên này rất lạ lùng, nhị ca có thể giải thích cho thần đệ nghe không?”

Thái tử cũng không tiếp tục chúc rượu hắn nữa, nghe vậy mỉm cười vô cùng tự nhiên, sau đó lách lút nói về nơi bắt nguồn cũng như tình huống cơ bản hiện tại của Thiên Địa Hội.

Trên thực tế, từ sau khi bình Tam Phiên, Khang Hy luôn cố hết sức trấn an nhân sĩ Giang Nam, không chỉ phá lệ chú trọng đến khoa cử thuế má đủ thứ ở Giang Nam, còn phải nhóm người Tào Dân đi làm tai mắt kết giao với người đọc sách, có thể nói hiệu quả rõ rệt, nếu nói về thế lực, Thiên Địa Hội cũng không hùng mạnh như lời của Thái tử, dù có, cũng chỉ phát triển mạnh ở một vài địa phương, còn như kinh sư ở ngay dưới chân thiên tử, khả năng chúng có thể làm những chuyện mình muốn gần như là không.

Hắn hỏi việc này, chẳng qua là muốn dời đi lực chú ý của Thái tử, để hắn không tiếp tục chúc rượu dồn dập, nhưng đầu óc hắn hiện tại đang dần trở nên nặng nề, đến cả âm thanh bên tai, cũng trở nên không rõ ràng lắm . . .

“Gia, ngài đã về!” Na Lạp thị đã mang theo người chờ sẵn trong sân, vừa thấy Dân Chân về, lập tức hành lễ tiến lên đón tiếp.

“Mấy ngày nay trong phủ khiến nàng phải cực nhọc rồi.” Trong giọng nói của Dân Chân loáng thoáng nét uể oải, Na Lạp thị vội gọi người đem khăn mặt nước trà lên.

“Gia, ngài nói đi đâu vậy, đây là bổn phận của thiếp.” Na Lạp thị cũng ngồi xuống theo y, than thở: “Chỉ là cực khổ cho bát đệ thôi.”

Dận Chân trong lòng khê động. “Thế nào?”

Na Lạp thị có hơi ngạc nhiên: “Gia ở trong cung không gặp bát đệ sao?”

Dận Chân lắc đầu, lại cảm thấy buồn phiền vô lý. “Ta từ chỗ Thái tử về thẳng đây.”

Na Lạp thị không hề nghi ngờ lời y nói, chỉ cười nói: “E rằng gia còn chưa biết, ngày ấy nghe nói ngài bị ngạc nương xử lý, còn liên quan đến Thái tử nữa, thiếp lúc ấy hoảng hồn, vội vàng chạy vào trong cung, vốn muốn đi đến chỗ Thái hậu cầu xin ân huệ, không ngờ vừa tới nơi lại gặp bát đệ từ trong đấy đi ra, cũng may có đệ ấy, thiếp mới biết được nguyên nhân hậu quả ra sao.”

“Đệ ấy đến chỗ Thái hậu?”

“Phải, đệ ấy đến trước thiếp một bước, gặp Thái hậu để cầu xin, nhưng nào ngờ ngạc nương đang trong cơn giận cũng ở đấy, mấy ngày tiếp theo, bát đệ bôn ba qua lại, vừa đi cầu xin ngạc nương, vừa đến phủ để báo tin cho thiếp, mỗi lần thiếp tiến cung thỉnh an ngạc nương, người đều không chịu gặp, không ngờ thế mà lại bị bát đệ thuyết phục, cuối cùng cũng đi xin Thái hậu thả gia ra.”

Dận Chân cau mày không nói.

Na Lạp thị lại tiếp tục: “E rằng mấy ngày nay Bát gia đã mệt mỏi lắm rồi, lần trước gặp mặt thiếp thấy sắc mặt đệ ấy nhợt nhạt đi không ít, không bằng lát nữa thiếp tìm một ít đồ bổ, gia đưa vào cung cho đệ ấy . . .”

Còn chưa dứt lời, Dận Chân đã bất ngờ đứng bật dậy.

Na Lạp thị không hiểu tại sao. “Gia?”

“Tô Bồi Thịnh!”

“Có nô tài!” Tô Bồi Thịnh nghe gọi chạy vào.

“Chuẩn bị ngựa, tiến cung!”

Vào cung, Dận Chân đi thẳng đến viện A ca, lại nhìn thấy gương mặt khổ sở của Cao Minh.

“Chủ tử nhà người đâu?”

Cao Minh như nhìn thấy cứu tinh. “Tứ gia, ngài đã tới, gia bị Thái tử triệu đi rồi, còn chưa về.”

Y thoáng sững sốt, xoay người đi về phía Dục Khánh Cung.

Từ sau khi Lữ Hữu Công gặp bạo bệnh, thái giám đắc lực nhất Dục Khánh Cung đã đổi thành Cổ Ứng Tuyển.

Lúc này gã đang đứng ngoài điện, xa xa thấy Dận Chân liền nhận ra ngay, không đợi y tiến lên hỏi thăm, đã chạy bước nhỏ đến trước hành lễ.

“Nô tài tham kiến Tứ gia, Tứ gia cát tường!”

“Thái tử điện hạ đâu?”

Cổ Ứng Tuyển thoáng do dự, nói: “Điện đang cùng Bát A ca trò chuyện bên trong.”

Dận Chân thấy điệu bộ ấp a ấp úng của gã, nhất thời nghi ngờ, đẩy gã ra đi thẳng vào trong.

“Ây da ây da, Tứ gia!” Cổ Ứng Tuyển không tiện cản y, vội vàng đuổi theo, gấp gáp gọi.

Cước bộ của Dận Chân cực nhanh, nhưng khi đến gần cửa, cước bộ lại bắt giắc chậm lại.

“Dận Tự, đệ nghĩ nhị ca thế nào?” Giọng nói của Thái tử hơi trầm thấp, không cao như thường ngày.

“Đương nhiên là tốt . . .” Giọng điệu của người trả lời chậm chạp, dường như chưa phản ứng kịp.

“Vậy tứ đệ thì sao?”

“Tứ đệ . . . ?”

“Phải, Dận Chân.”

“Dận Chân” Ngay sau khi cái tên này được nói ra, Dận Chân loáng thoáng nghe được người bên trong khe khẽ thở dài. “Mệt”

“Mệt? Tại sao mệt?”

“Y phàm là việc gì Cũng thích suy nghĩ nhiều, ta phải cẩn thận từng bước một Rất mệt”

“Hửm? Vậy sao đệ còn giao hảo với y như vậy?”

“”

Thình lình ngoài cửa truyền đến âm hưởng đồ sứ rơi vỡ giòn tan, tay đang đỡ trán của Dận Tự cũng thoáng khựng lại, dường như tỉnh táo hơn một ít, lắc lắc đầu, muốn đứng dậy, nhưng lại lực bất tòng tâm lão đảo ngã xuống trường kỷ.

“Tứ gia!” Tiếng hét sợ hãi từ bên ngoài truyền đến, nhưng lọt vào tai Dận Tự lúc này, lại dường như đặc biệt xa xăm.

Tứ ca?

Tứ ca tới?

Dận Tự nhăn mày, nhớ tới dường như bản thân vừa nói gì đấy, nhưng lại lập tức bị bao trùm bởi cơn đau âm ỉ từng cơn trong đầu.

Tứ chi có chút rã rời, thân thể cũng hơi nóng lên.

Hắn dựa vào cạnh bàn, cực lực kìm chế tiếng rên rỉ do cảm giác khó chịu mà muốn thoát khỏi kẻ môi.

Dận Chân xoay người đi ngay, không đếm xỉa đến đồng đồ sứ vỡ nát trên đất, cũng không để ý đến tiếng hô to gọi nhỏ của Cổ Ứng Tuyển.

Y chỉ mong rằng bản thân chưa từng đến đây.

Như vậy cũng sẽ không nghe được câu nói kia.

Ta phải cẩn thận từng bước một Rất mệt

Hóa ra ở bên cạnh ta, lại miễn cưỡng người đến vậy sao.

54. Chương 54: Trở Về

Trong tháng năm, Phí Dương Cổ đã thống lĩnh quân đoàn tây lộ đánh chủ lực của Cát Nhĩ Đan đại bại tại Chiêu Mạc Đa, trăm thủ hơn ba ngàn người, bắt sống mấy trăm người, kể cả dê bò lạc đà ngựa các loại, tổng cộng hơn hai mươi vạn con.

Cát Nhĩ Đan thấy tình thế đã định, ráng nghe ngóng tìm cơ hội trốn thoát, chỉ mong toàn mạng.

Khang Hy hạ lệnh toàn quân luận công ban thưởng, đồng thời khai hoàn hồi triều.

Ngự giá mang theo đại quân trùng trùng điệp điệp trở về kinh, Thái tử đương nhiên dẫn theo văn võ bá quan đứng ngoài cổng thành nghênh đón.

“Cung nghênh Hoàng a mã đại thắng trở về!” Thái tử vén tà áo, dẫn đầu quỳ xuống.

Những người phía sau lập tức nối tiếp nhau quỳ rạp xuống miệng hô vang vạn tuế.

“Bình thân!” Không thể nhìn ra lúc này mặt Khang Hy đang vui hay đang giận, một thân áo giáp phóng ngựa đến gần, càng hiện rõ phong thái thiên tử, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Thái tử đứng dậy, tiến lên chấp tay. “Thỉnh Hoàng a mã ngự giá hồi cung.”

Khang Hy gật đầu. “Kinh thành ổn thỏa cả chứ?”

“Tất cả đều ổn.”

Khang Hy nhìn lướt qua hấn, không nói gì, kéo dây cương, phóng thẳng về phía trước.

Lần này, đại quân phía sau đương nhiên bắt kịp.

Thái tử thoảng sững sờ, cũng dẫn theo bách quan đi vào trong thành.

Dọc đường đi bá tính mang theo thê tử nắm tay con cái quỳ lạy bên đường, reo hò hoan hô chiêm ngưỡng thiên nhan, đương nhiên khiến Khang Hy vô cùng hào hứng, nhưng nét cười rạng rỡ này lại vào lúc hồi cung thu xếp ổn thỏa xong xuôi, cho triệu chúng nhi tử thì phai nhạt không ít.

“Kinh thành giới nghiêm, là chuyện gì đây?”

Tuy câu nói này không chỉ đích danh, nhưng người có thể hạ thủ lệnh cũng chỉ có Thái tử, Thái tử vội vã quỳ xuống.

Ánh mắt của chúng A ca, đồng loạt hướng về phía hấn.

“Hồi Hoàng a mã, căn cứ theo tình báo thì mấy ngày gần đây trong kinh thành có phản tặc tiền triều lên vào, sự việc trọng đại, nhi thần vì cẩn thận, cố tình hạ lệnh cho Cửu Môn Đề Đốc giới nghiêm.”

“Hửm?” Thanh âm của Khang Hy không nhanh không chậm, có vẻ như không mấy để ý. “Có bằng chứng cứ cụ thể không?”

“Cái này . . . Chỉ là lời đồn đại, không có chứng cứ.”

“Nếu không có chứng cứ, sao có thể xem như trò đùa? Dưới chân thiên tử, là đô thành an toàn nhất, việc nhỏ cũng có thể hóa to, kỳ thi hương đã ngay trước mắt, khu vực Thuận Thiên Phủ sĩ tử hội tụ, một điều không hay sẽ gây ra chuyện gì, con có thể đảm nhiệm không?”

Hiện tại còn chưa đến thời kỳ nóng nhất trong năm, nhưng trên trán Thái tử, loáng thoảng thấy được bóng dáng mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Khang Hy ở trước mặt mọi người không nể nang Thái tử, quá khứ dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, Khang Hy cùng lắm cũng chỉ giữ Thái tử lại một mình rồi ân cần hiền từ dạy dỗ.

Đại A ca lần này hộ tống, cũng xem như không rời Khang Hy lấy một tấc, tích lũy quân công, đương nhiên nhận được không ít khuyến khích, hiện tại thấy Khang Hy chỉ trích Thái tử, trong lòng mừng thầm, cảm giác dường như bản thân cách vị trí kia càng ngày càng gần.

Nhưng y đã trải qua quá trình rèn luyện trong quân đội, cộng thêm tuổi tác càng ngày càng lớn, nên tác phong cũng trở nên sâu lắng hơn, thấy thế chỉ thầm cười lạnh trong lòng, vui vẻ xem trò, tuyệt đối không lên tiếng.

Đại A ca có thể nhịn, Tam A ca lại không thể, gặp những tình huống thế này, đương nhiên phải châm dầu vào lửa.

Hấn tiến lên một bước, từ trong tay áo rút ra một quyển tấu chương.

“Khởi bẩm Hoàng a mã, nhi thần có tấu chương, là tâm đắc mà nhi thần đã gọt giũa mấy ngày nay về vấn đề trị thủy, thỉnh Hoàng a mã ngự lãm.”

Tam A ca Dận Chỉ được lệnh thụ lý công bộ, nên cũng bỏ ra một ít thời gian để nghiên cứu.

Khang Hy cũng không sai người nhận lấy, trước tiên hỏi: “Trẫm vắng mặt, Thái tử giám quốc, tại sao không trực tiếp trình cho Thái tử?”

Tam A ca cúi đầu nói: “Hơn mười ngày trước nhi tử đã từng trình lên một lần, nhưng Thái tử vẫn chưa phê phúc đáp, nhi thần không còn cách nào khác đành trình thẳng lên Hoàng a mã, mắt thấy đã sắp qua tháng 7 tháng 8, mưa ngày càng nhiều, vấn đề trị thủy cần thiết đưa lên hàng đầu, nhi thần nghĩ, dù sao thì cũng nên sớm quyết định phương pháp tốt nhất, có thể tạo phúc cho bá tính”

Khang Hy không lên tiếng, ánh mắt nặng nề quét qua Thái tử, Thái tử vội vã quay xuống.

“Hoàng a mã minh giám, nhi thần chưa hề thấy quyển tấu chương như tam đệ vừa nói để trên bàn cả, nhất định là do sơ sót của hạ nhân hay nô tài nào đó trong lúc thu dọn.”

“Lương Cửu Công.”

Đế vương lên tiếng, Lương Cửu Công lập tức hiểu ý, tiến lên nhận quyển tấu chương trong tay Tam A ca, nhẹ nhàng đặt bên cạnh tay Hoàng thượng.

Khang Hy cũng không vội cầm lên xem, chỉ ngồi nhip ngón tay trên mặt bàn, dường như đang suy nghĩ.

Những người khác không dám quấy rầy.

Bầu không khí trong Tây Noãn Các im ắng đến mức chỉ còn lại duy nhất tiếng hít thở nhỏ nhẹ.

Ở một góc độ Khang Hy không thể nhìn thấy, những người khác như có như không đánh giá Thái tử, trong lòng ai nấy cũng có suy tính riêng.

“Dận Chân.” Thành linh, Khang Hy chỉ đích danh.

“Có nhi thần.”

“Chuyện Tiểu Thập Tứ rơi xuống nước, là sao?”

Dận Tự tim thoáng đập lỗi nhịp, nhìn về phía người nọ, thì thấy gương mặt hắc trầm tĩnh như nước, phẳng phất cứ như đã sớm đoán được bản thân sẽ bị chất vấn.

“Nhi thần và thập tứ đệ đang chơi với nhau, do nhất thời say tay đẩy nó xuống nước, thỉnh Hoàng a mã giáng tội.”

Khang Hy quan sát y một lúc, không nói gì.

Dận Tự biết rõ lúc này không thể mở miệng xin xỏ được, bằng không sẽ chỉ khéo quá hóa vụng mà thôi, nên cũng chỉ đành duy trì sự im lặng.

“Dận Chân ở lại, những người khác lui ra ngoài hết đi.”

Khang Hy đã lên tiếng, chúng nhi tử hiển nhiên không dám không nghe theo.

Thái tử mở miệng định nói, nhưng thoáng khựng lại, cuối cùng vẫn thôi, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra ngoài rồi, Đại A ca nhin không được đâm chột hắc một câu: “Hôm nay sao sắc mặt Thái tử nhìn tệ vậy, đúng là quãng thời gian qua đã phải vất vả chuyên tâm vì quốc sự à?”

Thái tử lạnh lùng liếc nhìn y, ngoài ý muốn không hề phản bác, xoay người bỏ đi ngay.

Đại A ca quay đầu nhìn về phía Dận Tự, vỗ vỗ bờ vai hắc, cười nói: “Mới mấy ngày không gặp, lại cao lên không ít, khi nào rảnh cùng đại ca tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung chơi nào?”

Ngữ điệu ấm áp, tràn ngập thân thiết.

Dận Tự cũng cười đáp trả: “Đại ca đừng chọc đệ mà, đợi khi nào đệ có thể theo tới chiến trường một lần trở về, mới có can đảm so tài với huynh.”

Đại A ca cười sảng khoái, lại cùng hắc nói mấy câu về các chuyện thường ngày, xong mới đi.

Lúc này đám người Tam A ca cũng đã tản, chỉ còn Thập Tam A ca vẫn ở lại, trên mặt mang theo lo lắng: “Bát ca, tứ ca huynh ấy không sao chứ?”

Thập Tam A ca từ nhỏ thông minh hoạt bát, rất được Khang Hy yêu quý, nhưng sinh mẫu của nó là thứ phi, như vậy trái lại chỉ rước lấy sự chú ý của người khác, chẳng hạn các A ca thường hay bị Khang Hy quở mắng đại biểu như Thập A ca Dận Nga ham chơi trốn học, đương nhiên nhìn nó không vừa mắt.

Kiếp này cũng do có Dận Tự điều hòa, nên quan hệ giữa các tiểu A ca dù đi không ít, nhưng nói về một mặt nào đó thì tính cách của nó khá tinh tế, được thể hiện rõ vào lúc này đây.

Lão Cửu và Lão Thập xưa nay vô tâm vô phế, Khang Hy vừa bảo mọi người lui ra, chúng liền rủ Dận Tự đi cùng, thấy Dận Tự ở lại, thì cũng đi trước một bước.

Chỉ riêng Dận Tường cùng đứng đợi bên ngoài với hần.

Chỉ với tấm lòng như thế này, cũng khó trách ngày sau tứ ca đăng cơ đối hần coi trọng có thừa, ân sủng chu toàn.

Ngay vào lúc Dận Tự đang xuất thần, Dận Chân đã từ bên trong đi ra, y thấy hai người, rõ ràng sững sốt ra mặt.

“Tứ ca!” Dận Tường chạy lại, kéo kéo tay áo Dận Chân. “Huynh không sao chứ?”

Dận Chân lắc đầu, lại nhìn nhìn Dận Tự, trong lòng âm áp. “Không sao, ta có lời muốn nói với bát ca của đệ, đệ về trước đọc sách đi.”

Dận Tường gật đầu, lúc này mới rời đi.

“Tứ ca”

“Hoàng a mã tạm thời cắt chức huynh, ra lệnh huynh ở trong phủ đóng cửa tự kiểm.” Hần vừa mở miệng, Dận Chân đã thản nhiên cướp lời.

Dận Tự nhăn mày. “Là vì chuyện Thập Tứ sao?”

Dận Chân gật đầu, không nói gì thêm, biểu hiện trên mặt có chút thản thờ, không biết đang nghĩ gì.

Nội tình của chuyện Thập Tứ rơi xuống nước, Dận Chân chưa từng nhắc đến, Dận Tự cũng không hề hỏi, chân tướng thế nào đã không còn quan trọng nữa, vì điều người người trong cung quan tâm chính là kết quả.

Bên nhau từ bé tới lớn, kiếp trước lại còn là kẻ thù, nhìn y lúc này, Dận Tự không cần đoán cũng biết tâm tình y không tốt.

“Tứ ca đi cùng đệ đến một nơi đi.”

“Hoàng a mã đã hạ chỉ, đừng nên trái lời thì tốt hơn.” Dận Chân nhìn thấy cổ tay mình đang bị hần nắm, ngoài miệng thì từ chối, nhưng giọng điệu lại không hề dứt khoát.

Dận Tự cười nói: “Dù sao vẫn chưa thật sự hạ chỉ, tạm thời đi ra ngoài giải sầu thôi mà, huynh cứ đi theo đệ là đủ rồi.”

55. Chương 55: Khuyên Giải

Lúc lời nói ra khỏi miệng, Dận Chân cũng đồng thời gạt tay Dận Tự ra, lại bị hần thuận thế giữ lại.

Dận Tự mỉm cười: “Nếu không phải vậy, sao có thể dụ tứ ca ra.”

Dọc theo đường đi, hần suy đi nghĩ lại, cũng có thể đoán được bảy tám phần sự tình.

Thái tử triệu kiến, hần vốn đã có lòng phòng bị, chỉ không ngờ Thái tử lại dám hạ được trong rượu, khiến hần khó lòng phòng bị.

Mà Dận Chân đi tìm hần, lại vội vã bỏ đi, chứng minh bản thân trong lúc say rượu đã lỡ miệng nói gì đấy, vừa hay để Dận Chân nghe được.

Rượu đúng là “thuốc sự thật”.

Uổng phí cho hần đã sống hơn bốn mươi năm, kết quả lại có thể để Thái tử tính kế.

Dận Tự vẫn luôn cảm thấy, bởi vì bản thân đã biết trước kết cục, thành ra có ưu thế hơn nhiều người khác một chút, biết trước những chuyện không hay, để mà tránh từ sớm.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng không phải hoàn toàn như vậy.

Hắn đang làm một số việc không giống kiếp trước, đồng thời cũng thay đổi phương hướng diễn biến vốn có của sự việc.

Kiếp trước hắn mưu cầu đại vị, vẫn luôn giấu tài, mọi việc đều có Đại A ca và bách quan ra mặt thay, Thái tử căn bản sẽ không để ý tới hắn.

Nhưng kiếp này bởi vì hắn cùng tứ ca kéo gần khoảng cách, đồng nghĩa cũng tự đẩy bản thân ra trước ngọn sóng.

Tâm tư của Thái tử, hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Hiện tại Đại A ca là uy hiếp lớn nhất đối với vị trí Thái tử, có mặt y, Thái tử vĩnh viễn cảm thấy vướng tay vướng chân, thành ra Thái tử cũng muốn lôi kéo huynh đệ ra sức vì hắn.

Còn bản thân hắn, chỉ đơn giản vì biểu hiện không tệ, lại không đứng về phía Đại A ca, thành ra Thái tử mới muốn lôi kéo.

Nhưng đồng thời Thái tử cũng không yên tâm, do hắn là đường tử của Huệ Phi.

Cho nên trong lúc lôi kéo, cũng đồng thời muốn chèn ép ly gián, để phòng hờ tương lai Dận Chân bị hắn lôi kéo đứng về phe Đại A ca luôn.

Đúng là dụng tâm lương khổ.

Đáng tiếc áp dụng sai đối tượng.

Nếu hắn có thể dành khổ tâm này cho Hoàng a mã, e rằng đã nhận được hồi báo gấp trăm lần.

Nói cho cùng, Thái tử phế lập, chẳng qua phụ thuộc vào câu nói của một người.

Nghĩ tới đây, Dận Tự âm thầm cười lạnh, Thái tử lại có thể bị ma quỷ che mắt, muốn tính kế hắn.

Món nợ này, đương nhiên phải từ từ đòi lại.

Nhưng cũng nhờ chuyện lần này, hắn chợt ngộ ra một vài thứ.

Tại sao một lòng muốn trốn tránh, lại không chọn đứng về một phe nào cả?

Đến cả tứ ca của kiếp trước, ngoài mặt cũng là tấm gương sáng của phe ủng hộ chính thống.

Hay phải nói, y đoán được tâm tư của Hoàng a mã, vào lúc cả triều văn võ đều nhân cơ hội nhờ cớ tận gốc, chỉ mỗi mình y vẫn ủng hộ việc lập lại Thái tử, để lại cho Hoàng a mã ấn tượng chí công vô tư.

Mà kiếp này, nếu quả thật bản thân hắn chỉ mong làm một ít chuyện có lợi cho bá tính thiên hạ, cho giang sơn xã tắc, thì không thể giống như ngũ ca, thất ca cùng đời vô tranh, đóng cửa sống qua ngày.

Lúc Hoàng a mã giao Lại Bộ cho hắn, thì có không ít tệ nạn cần chấn chỉnh.

Lại Bộ được xưng là đứng đầu Lục Bộ, tầm quan trọng không cần nghĩ cũng biết, không biết có bao nhiêu con mắt theo dõi nhất cử nhất động của hắn.

Công vụ xử lý không tốt, thì thôi, nếu xử lý ổn thỏa, tất nhiên sẽ có người tìm đến cửa.

Nhưng ai cũng không muốn ủng hộ, ngày ngày sẽ phải mệt mỏi đối phó với những việc như lôi kéo hay ám toán, nói không chừng còn có thể khiến Hoàng a mã cảm giác hắn là người gian xảo.

Hắn hiện tại vốn chỉ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi, có một số việc, luôn cẩn thận tính toán, suy xét mọi lúc mọi nơi, luôn nghĩ cách phải làm thế nào tỏ ra yếu kém, làm thế nào để không lộ tài năng, làm thế nào để giấu tài, trái lại bỏ sót những điều nhỏ nhặt cơ bản nhất.

Trái lại không bằng làm việc theo tiếng lòng của bản thân, luôn luôn lấy Hoàng a mã làm đầu, vậy cũng sẽ không phát sinh xung đột lợi ích với tứ ca.

Cần gì mỗi giờ mỗi phút đều phải nghĩ làm sao lấy lòng tứ ca, vô duyên vô cớ tăng thêm gánh nặng trong lòng.

Kiếp này, tình cảm huynh đệ giữa hắn và tứ ca dần dần trở nên tốt đẹp, đây là một chuyện tốt.

Ngoài ra, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Lại nói về chuyện ban nãy, Dận Chân nhìn thấy hấn giả ngất để dụ mình chạy ra, giận càng thêm giận.

Y giựt tay áo không ra, đành để mặc hấn túm lấy, chỉ là biểu tình lạnh lùng trên mặt, đủ hù dọa không ít người phải lùi bước.

Lại không bao gồm Dận Tự trong đấy.

Hấn cười nói: “Tứ ca giận sao? Có thể mời đệ uống một chung trà không?”

Dận Chân không trả lời, Na Lạp thị lúc này cũng đã từ biệt viện chạy đến nơi, thấy thế liền quay qua nói với hạ nhân trong phủ: “Còn đứng thừ ra đấy làm gì, không mau mau đỡ Bát gia vào trong!”

Phúc tấn đã mở miệng, Dận Chân không tiện từ chối, cũng mặt lạnh đi vào theo.

Na Lạp thị nhìn sắc mặt của Dận Chân, biết chắc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi, bằng không Dận Chân cũng không đến nỗi vừa về tới nơi đã tự nhốt mình trong thư phòng.

Hai người chia nhau ngồi hai bên sảnh, nhưng không ai chịu lên tiếng, bầu không khí đầy gượng gạo.

Na Lạp thị thấy thế, vội phát tay ra hiệu mọi người lui xuống, bản thân nàng cũng thuận tiện theo ra ngoài.

Đương nhiên là do Dận Tự mở lời trước.

Hấn đứng dậy đi đến trước mặt Dận Chân, nói: “Tứ ca, đang yên đang lành huynh giận gì vậy, hay là đệ đã làm sai chỗ nào, huynh muốn mắng cứ mắng, cũng đừng phớt lờ đệ như vậy.”

Vừa dứt lời thì dùng ánh mắt đong đầy thương cảm nhìn y, mang theo chút thần sắc lấy lòng.

Muốn Dận Tự làm ra những động tác này, thật sự là đã làm khó hấn rồi, nhưng hấn biết người tứ ca này xưa nay chỉ ăn mềm không ăn cứng, nếu như ương bướng chống đối với y tới cùng, vậy chỉ có thể dẫn đến tình cảnh lưỡng bại câu thương, không bằng bản thân nhường một bước.

Y có thể vừa nghe nói hấn ngất xỉu thì không nói hai lời lập tức chạy tới, có thể thấy phần tình cảm trong lòng y dành cho hấn vẫn không hề giảm bớt, chỉ là không biết lúc uống say đã lỡ nói gì, lại có thể chọc y giận dữ dội như vậy.

Thấy lúc này sắc mặt Dận Chân có vẻ như đã nguôi bớt, hấn nói tiếp: “Nếu tứ ca vẫn chưa hết giận, đánh đệ cũng được, nếu huynh cứ phớt lờ đệ như vậy, sau này đệ xuất cung sẽ không còn chỗ để đi nữa rồi.”

Dận Chân bị những lời này chọc cho tức tối mà cười gằn. “Hóa ra quý phủ của huynh đối với đệ mà nói chỉ là một lý do để xuất cung thôi sao?”

Dận Tự cười híp mắt. “Đương nhiên không phải, còn có thức ăn ngon trong nhà tứ ca này, cả tứ tẩu đối đãi với đệ như đệ đệ ruột thịt.”

Người nghĩ tới bao nhiêu điều vậy mà trong số đó lại không có ta.

Dận Chân hậm hực nghĩ, nhìn hấn cười cong cả mắt, trong lòng cũng khó tránh khỏi cảm thấy khổ sở.

Lời nói khi say ngày ấy, đến tận giờ vẫn lẩn quẩn bên tai y.

Khiến y không thể không chú ý đến nó.

Chọc ghẹo đôi ba câu, lúc Dận Tự nhìn thấy lửa có khuynh hướng sắp bùng cháy rồi, thì lại mềm giọng nói: “Tứ ca, đệ vẫn chưa kịp hỏi huynh, thời gian huynh bị Thái tử giam ở Dục Khánh Cung, có chịu ầm ức gì không?”

Dận Chân chợt nhớ đến tình cảnh những ngày ấy Dận Tự vì y mà bôn ba khắp nơi, dù rằng giận thật đấy, nhưng cũng bất tri bất giác với đi hơn nữa.

“Không có, Thái tử đối đãi rất chu đáo, chỉ là nghe sau đó Thái tử sai người triệu đệ đến, để nói gì vậy?”

Dận Tự cười khỏ đáp: “Ngày ấy bệnh mắt của đệ lại tái phát, khi đến đấy thì bị Thái tử rót rượu liên tục, không lâu sau đã say bí tỉ, cũng không nhớ kỹ lắm, chỉ là mấy ngày gần đây kinh thành giới nghiêm, lòng người bàng hoàng, bản thân tứ ca cũng nên cẩn thận một chút, đừng để rơi nhược điểm vào tay người khác.”

Dận Chân gật đầu: “Bản thân đệ cũng nên chú ý hơn, không có việc gì thì cứ ở yên trong viện A ca hay Lại Bộ, đừng chạy lung tung.”

Hai người đều rất ăn ý lướt qua đề tài nhạy cảm này.

Ngày ấy, Dận Chân chỉ vừa nghe những lời Dận Tự sau khi say bị Thái tử dụ dỗ nói ra, nghe được một nửa đã dùng dùng nổi giận bỏ đi, hoàn toàn không hay không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

May mắn thay dù đang trong cơn giận y vẫn giữ được chút lý trí cuối cùng, trong lòng chung quy vẫn giữ một vài phần phòng bị với Thái tử, nên đã sai Tô Bồi Thịnh đi báo cho Thái tử phi, nhờ vậy mới tránh được cảnh tai họa rất lớn.

Rất nhiều năm về sau, khi Dận Chân biết được chân tướng, hầu như cũng không nổi giận, nhưng lại hối hận bản thân lúc ấy để lửa giận lấn át, xoay người bỏ đi, để người nọ khi không bị Thái tử chiếm tiện nghi.

Đây vẫn là chuyện rất lâu về sau.

Dận Tự dùng bữa tối ở phủ Tứ A ca, xong mới gấp gấp chạy về trước khi cửa cung đóng cửa.

Hắn vừa khuất bóng, Na Lạp thị liền nhìn thấy biểu tình của Dận Chân có chút sầu khổ ngơ ngác bản thân.

Vẫy lui mọi người xung quanh, nàng mềm mỏng hỏi han: “Gia có tâm sự sao? Nếu là chuyện trong nhà, không bằng nói ra, để thiếp có thể giúp đỡ gia suy xét.”

Dận Chân cau mày, vốn không muốn nói, nhưng thấy ánh mắt tràn đầy tha thiết của nàng, hơi suy nghĩ, sau đó tự thuật lại một cách ngắn gọn.

Ngữ điệu như hồ hững, lại hàm chứa vương bận khó lòng nguôi ngoai.

Câu nói kia của Dận Tự, tựa như cái gai đâm thẳng vào tim y, dù ngoài mặt vẻ điềm nhiên như không, nhưng tim vẫn đau.

Nếu như quan hệ giữa y và Dận Tự chỉ như huynh đệ thông thường, thì cũng thôi đi.

Y nhiều nhất cũng chỉ cười nhạt, từ nay về sau phân rõ ranh giới với đối phương, hồ hững khách sáo là xong.

Đáng tiếc không phải.

Hai người bên nhau từ nhỏ đến lớn, trước từng nói đến tình cảm của bản thân dành cho hắn, chỉ bàn về những chuyện cả hai đã cùng nhau trải qua, cũng đã vượt xa tình nghĩa huynh đệ thông thường.

Y có thể chịu được hắn nói ra những lời này với mình, nhưng lại không dễ tha thứ bản thân nghe được hắn nói với người khác.

Na Lạp thị tâm tư thông suốt, chỉ trong nháy mắt đã biết được nguyên nhân nằm ở đâu.

“Gia, thực ra Bát gia cũng không phải đang oán trách bất kỳ ai, chẳng qua là say rượu nói lời thật lòng, nói ra suy nghĩ trong lòng mình mà thôi, nếu nói ngược lại, đây chính là chuyện tốt.”

Dận Chân hơi nhíu mày nhìn nàng, Na Lạp thị tiếp tục: “Thân thế của người và Bát gia có thể nói khá giống nhau, người có Đông Hoàng hậu che chở, tuy rằng Đông Hoàng hậu mất sớm, nhưng cũng nhờ vào mối quan hệ này, nên không ai dám ức hiếp người, Bát gia lại không giống vậy, Lương Phi nương nương có thể được phong Phi, có lẽ phần nào là nhờ Bát gia lọt vào mắt xanh của Hoàng a mã, còn trước lúc đó, Bát gia ở sau lưng phải hứng chịu bao nhiêu ánh mắt xem thường cùng những cơn cú gắt vô cớ, dù người có thể giúp đệ ấy đi chẳng nữa, thì suy cho cùng cũng có hạn, không thể từng giây từng phút đều kề cận bên người, người hãy nghĩ kỹ lại, Bát gia đã từng phản nản gì với người chưa?”

Dận Chân ngẩn người.

Đúng rồi, ngay cả khi hấn bị đẩy xuống nước, cũng luôn giấu diếm không dám nói ra, sau đó chỉ vì không thể tiếp tục gặt được nữa, mới bằng lòng nói ra, tuy rằng lúc đó Dận Tự cũng không nói bản thân rơi xuống nước chính là do Thái tử làm, nhưng làm sao Dận Chân lại không đoán ra được.

Y đối xử tốt với hấn, nhưng vô hình trung lại tạo không ít áp lực cho hấn, trong chốn hoàng cung này, nơi nơi đều ẩn chứa huyền cơ, hấn vừa phải đề phòng người khác ám toán, vừa phải đề phòng vì y đối xử tốt với hấn mà rước phải không ít ánh mắt ghen ghét của người có tâm, sao có thể không mệt mỏi?

Na Lạp thị thở dài: “Gia, ai cũng nói Bát gia là ông cụ non, nhưng theo thiếp thấy, đệ ấy là vì lúc nào cũng suy nghĩ sự việc quá nghiêm trọng, cẩn thận từng li từng tí đến nỗi đánh mất sức sống thiếu niên, nếu người ngay cả đệ ấy oán trách đôi câu mà cũng giận dữ với đệ ấy, chỉ sợ sau cùng ngay cả người huynh đệ thân thiết nhất có thể cùng chia sẻ tấm lòng cũng không có.”

Những lời này nhắm thẳng vào khúc mắc trong lòng Dận Chân, khiến y nghe vậy thoáng rung động, thật lâu sau đấy vẫn không lên tiếng.

Hồi lâu sau mới nói: “Đệ ấy nói nàng đối đãi với đệ ấy như đệ đệ ruột thịt, nghe những lý giải này của nàng, cũng đích thực không giả.”

Nói như thế, bóng ma trong lòng lúc này cũng dần dần tan biến.

Na Lạp thị âm thầm thở phào, trên mặt tươi cười duyên dáng: “Suy nghĩ của nữ nhân luôn luôn tinh tế hơn, đại lão gia như các người, có đôi khi cứ thích suy nghĩ vòng vo.”

Bất luận thế nào, nàng cũng không hy vọng hai huynh đệ này nảy sinh hiềm khích.

56. Chương 56: Trở Về

Trong tháng năm, Phí Dương Cổ đã thống lĩnh quân đoàn tây lộ đánh chủ lực của Cát Nhĩ Đan đại bại tại Chiêu Mạc Đa, trảm thủ hơn ba ngàn người, bắt sống mấy trăm người, kể cả dê bò lạc đà ngựa các loại, tổng cộng hơn hai mươi vạn con.

Cát Nhĩ Đan thấy tình thế đã định, ráng nghe ngóng tìm cơ hội trốn thoát, chỉ mong toàn mạng.

Khang Hy hạ lệnh toàn quân luận công ban thưởng, đồng thời khai hoàn hồi triều.

Ngự giá mang theo đại quân trùng trùng điệp điệp trở về kinh, Thái tử đương nhiên dẫn theo văn võ bá quan đứng ngoài cổng thành nghênh đón.

“Cung nghênh Hoàng a mã đại thắng trở về!” Thái tử vén tà áo, dẫn đầu quỳ xuống.

Những người phía sau lập tức nối tiếp nhau quỳ rạp xuống miệng hô vang vạn tuế.

“Bình thân!” Không thể nhìn ra lúc này mặt Khang Hy đang vui hay đang giận, một thân áo giáp phóng ngựa đến gần, càng hiện rõ phong thái thiên tử, khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Thái tử đứng dậy, tiến lên chấp tay. “Thỉnh Hoàng a mã ngự giá hồi cung.”

Khang Hy gật đầu. “Kinh thành ổn thỏa cả chứ?”

“Tất cả đều ổn.”

Khang Hy nhìn lướt qua hấn, không nói gì, kéo dây cương, phóng thẳng về phía trước.

Lần này, đại quân phía sau đương nhiên bắt kịp.

Thái tử thoáng sửng sốt, cũng dẫn theo bách quan đi vào trong thành.

Dọc đường đi bá tính mang theo thê tử nắm tay con cái quỳ bên đường, reo hò hoan hô chiêm ngưỡng thiên nhan, đương nhiên khiến Khang Hy vô cùng hào hứng, nhưng nét cười rạng rỡ này lại vào lúc hồi cung thu xếp ổn thỏa xong xuôi, cho triệu chúng nhi tử thì phai nhạt không ít.

“Kinh thành giới nghiêm, là chuyện gì đây?”

Tuy câu nói này không chỉ đích danh, nhưng người có thể hạ thủ lệnh cũng chỉ có Thái tử, Thái tử vội vã quỳ xuống.

Ánh mắt của chúng A ca, đồng loạt hướng về phía hắn.

“Hồi Hoàng a mã, căn cứ theo tình báo thì mấy ngày gần đây trong kinh thành có phản tặc tiền triều lên vào, sự việc trọng đại, nhi thần vì cẩn thận, cố tình hạ lệnh cho Cửu Môn Đề Đốc giới nghiêm.”

“Hửm?” Thanh âm của Khang Hy không nhanh không chậm, có vẻ như không mấy để ý. “Có bằng chứng cụ thể không?”

“Cái này . . . Chỉ là lời đồn đại, không có chứng cứ.”

“Nếu không có chứng cứ, sao có thể xem như trò đùa? Dưới chân thiên tử, là đô thành an toàn nhất, việc nhỏ cũng có thể hóa to, kỳ thi hương đã ngay trước mắt, khu vực Thuận Thiên Phủ sĩ tử hội tụ, một điều không hay sẽ gây ra chuyện gì, con có thể đảm nhiệm không?”

Hiện tại còn chưa đến thời kỳ nóng nhất trong năm, nhưng trên trán Thái tử, loáng thoáng thấy được bóng dáng mồ hôi.

Đây là lần đầu tiên Khang Hy ở trước mặt mọi người không nể nang Thái tử, quá khứ dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, Khang Hy cùng lắm cũng chỉ giữ Thái tử lại một mình rồi ân cần hiền từ dạy dỗ.

Đại A ca lần này hộ tống, cũng xem như không rời Khang Hy lấy một tấc, tích lũy quân công, đương nhiên nhận được không ít khuyến khích, hiện tại thấy Khang Hy chỉ trích Thái tử, trong lòng mừng thầm, cảm giác dường như bản thân cách vị trí kia càng ngày càng gần.

Nhưng y đã trải qua quá trình rèn luyện trong quân đội, cộng thêm tuổi tác càng ngày càng lớn, nên tác phong cũng trở nên sâu lắng hơn, thấy thế chỉ thầm cười lạnh trong lòng, vui vẻ xem trò, tuyệt đối không lên tiếng.

Đại A ca có thể nhìn, Tam A ca lại không thể, gặp những tình huống thế này, đương nhiên phải châm dầu vào lửa.

Hắn tiến lên một bước, từ trong tay áo rút ra một quyển tấu chương.

“Khởi bẩm Hoàng a mã, nhi thần có tấu chương, là tấu đắc mà nhi thần đã gọt giữa mấy ngày nay về vấn đề trị thủy, thỉnh Hoàng a mã ngự lãm.”

Tam A ca Dận Chỉ được lệnh thụ lý công bộ, nên cũng bỏ ra một ít thời gian để nghiên cứu.

Khang Hy cũng không sai người nhận lấy, trước tiên hỏi: “Trẫm vắng mặt, Thái tử giám quốc, tại sao không trực tiếp trình cho Thái tử?”

Tam A ca cúi đầu nói: “Hơn mười ngày trước nhi tử đã từng trình lên một lần, nhưng Thái tử vẫn chưa phê phúc đáp, nhi thần không còn cách nào khác đành trình thẳng lên Hoàng a mã, mắt thấy đã sắp qua tháng 7 tháng 8, mưa ngày càng nhiều, vấn đề trị thủy cần thiết đưa lên hàng đầu, nhi thần nghĩ, dù sao thì cũng nên sớm quyết định phương pháp tốt nhất, có thể tạo phúc cho bá tính”

Khang Hy không lên tiếng, ánh mắt nặng nề quét qua Thái tử, Thái tử vội vã quỳ xuống.

“Hoàng a mã minh giám, nhi thần chưa hề thấy quyển tấu chương như tam đệ vừa nói để trên bàn cả, nhất định là do sơ sót của hạ nhân hay nô tài nào đó trong lúc thu dọn.”

“Lương Cửu Công.”

Đế vương lên tiếng, Lương Cửu Công lập tức hiểu ý, tiến lên nhận quyển tấu chương trong tay Tam A ca, nhẹ nhàng đặt bên cạnh tay Hoàng thượng.

Khang Hy cũng không vội cầm lên xem, chỉ ngồi nhíp ngón tay trên mặt bàn, dường như đang suy nghĩ.

Những người khác không dám quấy rầy.

Bầu không khí trong Tây Noon Các im ắng đến mức chỉ còn lại duy nhất tiếng hít thở nhỏ nhẹ.

Ở một góc độ Khang Hy không thể nhìn thấy, những người khác như có như không đánh giá Thái tử, trong lòng ai nấy cũng có suy tính riêng.

“Dận Chân.” Thành linh, Khang Hy chỉ đích danh.

“Có nhi thần.”

“Chuyện Tiểu Thập Tứ rơi xuống nước, là sao?”

Dận Tự tim thoáng đập hồi nhip, nhìn về phía người nọ, thì thấy gương mặt hần trầm tĩnh như nước, phẳng phất cứ như đã sớm đoán được bản thân sẽ bị chất vấn.

“Nhi thần và thập tứ đệ đang chơi với nhau, do nhất thời say tay đẩy nó xuống nước, thỉnh Hoàng a mã giáng tội.”

Khang Hy quan sát y một lúc, không nói gì.

Dận Tự biết rõ lúc này không thể mở miệng xin xỏ được, bằng không sẽ chỉ khéo quá hóa vụng mà thôi, nên cũng chỉ đành duy trì sự im lặng.

“Dận Chân ở lại, những người khác lui ra ngoài hết đi.”

Khang Hy đã lên tiếng, chúng nhi tử hiển nhiên không dám không nghe theo.

Thái tử mở miệng định nói, nhưng thoáng khựng lại, cuối cùng vẫn thôi, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi ra ngoài rồi, Đại A ca nhin không được đâm chột hần một câu: “Hôm nay sao sắc mặt Thái tử nhin tệ vậy, đúng là quãng thời gian qua đã phải vất vả chuyên tâm vì quốc sự à?”

Thái tử lạnh lùng liếc nhìn y, ngoài ý muốn không hề phản bác, xoay người bỏ đi ngay.

Đại A ca quay đầu nhìn về phía Dận Tự, vỗ vỗ bờ vai hần, cười nói: “Mới mấy ngày không gặp, lại cao lên không ít, khi nào rảnh cùng đại ca tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung chơi nào?”

Ngữ điệu ấm áp, tràn ngập thân thiết.

Dận Tự cũng cười đáp trả: “Đại ca đừng chọc đệ mà, đợi khi nào đệ có thể theo tới chiến trường một lần trở về, mới có can đảm so tài với huynh.”

Đại A ca cười sảng khoái, lại cùng hần nói mấy câu về các chuyện thường ngày, xong mới đi.

Lúc này đám người Tam A ca cũng đã tản, chỉ còn Thập Tam A ca vẫn ở lại, trên mặt mang theo lo lắng: “Bát ca, tứ ca huynh ấy không sao chứ?”

Thập Tam A ca từ nhỏ thông minh hoạt bát, rất được Khang Hy yêu quý, nhưng sinh mẫu của nó là thứ phi, như vậy trái lại chỉ rước lấy sự chú ý của người khác, chẳng hạn các A ca thường hay bị Khang Hy quở mắng đại biểu như Thập A ca Dận Nga ham chơi trốn học, đương nhiên nhin nó không vừa mắt.

Kiếp này cũng do có Dận Tự điều hòa, nên quan hệ giữa các tiểu A ca dịu đi không ít, nhưng nói về một mặt nào đó thì tính cách của nó khá tinh tế, được thể hiện rõ vào lúc này đây.

Lão Cửu và Lão Thập xưa nay vô tâm vô phế, Khang Hy vừa bảo mọi người lui ra, chúng liền rủ Dận Tự đi cùng, thấy Dận Tự ở lại, thì cũng đi trước một bước.

Chỉ riêng Dận Tường cùng đứng đợi bên ngoài với hần.

Chỉ với tấm lòng như thế này, cũng khó trách ngày sau tứ ca đăng cơ đối hần coi trọng có thừa, ân sủng chu toàn.

Ngay vào lúc Dận Tự đang xuất thần, Dận Chân đã từ bên trong đi ra, y thấy hai người, rõ ràng sững sờ ra mặt.

“Tứ ca!” Dận Tường chạy lại, kéo kéo tay áo Dận Chân. “Huynh không sao chứ?”

Dận Chân lắc đầu, lại nhin nhin Dận Tự, trong lòng ấm áp. “Không sao, ta có lời muốn nói với bát ca của đệ, đệ về trước đọc sách đi.”

Dận Tường gật đầu, lúc này mới rời đi.

“Tứ ca . . .”

“Hoàng a mã tạm thời cắt chức huynh, ra lệnh huynh ở trong phủ đóng cửa tự kiểm.” Hắc vừa mở miệng, Dận Chân đã thản nhiên cướp lời.

Dận Tự nhăn mày. “Là vì chuyện Thập Tứ sao?”

Dận Chân gật đầu, không nói gì thêm, biểu hiện trên mặt có chút thản thờ, không biết đang nghĩ gì.

Nội tình của chuyện Thập Tứ rơi xuống nước, Dận Chân chưa từng nhắc đến, Dận Tự cũng không hề hỏi, chân tướng thế nào đã không còn quan trọng nữa, vì điều người người trong cung quan tâm chính là kết quả.

Bên nhau từ bé tới lớn, kiếp trước lại còn là kẻ thù, nhìn y lúc này, Dận Tự không cần đoán cũng biết tâm tình y không tốt.

“Tứ ca đi cùng đệ đến một nơi đi.”

“Hoàng a mã đã hạ chỉ, đừng nên trái lời thì tốt hơn.” Dận Chân nhìn thấy cổ tay mình đang bị hắc nắm, ngoài miệng thì từ chối, nhưng giọng điệu lại không hề dứt khoát.

Dận Tự cười nói: “Dù sao vẫn chưa thật sự hạ chỉ, tạm thời đi ra ngoài giải sầu thôi mà, huynh cứ đi theo đệ là đủ rồi.”

57. Chương 57: Quả Du

Dận Chân bị hắc lôi theo đi dạo vòng vòng, lúc hai người rời khỏi cung, cũng không ngời kiêu, hai người cưỡi ngựa thả bước chậm chậm, băng qua hẻm Kim Ngự, thẳng hướng về phía ngoài cổng Sùng Văn, đi thêm khoảng nửa nén hương, mới thấy Dận Tự dừng lại.

Mặc dù Dận Chân cũng đã xuất cung không ít lần, nhưng lại chưa từng tới đây, mắt thấy nơi đây vàng thau lẫn lộn, tiếng người huỳnh náo, chưa gì đã nhăn mày.

Dận Tự cười nói: “Những thứ độc đáo luôn ẩn mình trong chốn thành thị, ăn nhiều sơn hào hải vị, thỉnh thoảng cũng nên ném thử cháo trắng dưa cải, bảo đảm sẽ không khiến tứ ca thất vọng đâu.”

Hắc đã nói như vậy, Dận Chân cũng không tiện nhiều lời, nên cứ thế đi theo hắc vào trong, đi thẳng tới một quán mì nhỏ được dựng bằng mấy cây tre lớn.

Nhiều lắm cũng chỉ năm sáu cái bàn, loang lổ cũ kỹ, nhưng lại hết chỗ, đúng vào lúc họ đến, có một bàn trong số đó tính tiền đi, Dận Tự vội kéo Dận Chân ngồi xuống, giống như không hề thấy canh thừa thịt dư đang bày đầy ra bàn.

“Ông chủ, cho hai bát mì quả du!”

“Nghe rồi, đợi chút!”

Ông chủ quán nhìn thấy hai người ăn mặc cẩm y hoa phục, tương phản với bầu không khí xung quanh, không dám chậm trễ, vội vàng cầm giẻ lau qua thu dọn.

“Làm sao đệ lại phát hiện ra những chỗ như thế này?”

Ở trong mắt Dận Chân, đệ đệ này từ nhỏ đã đi theo y gần như một tắc không rời, tuy nói sau khi thành thân thời gian hai người gặp nhau ít hơn trước, ấy vậy mà không phát hiện ra Dận Tự thích đến hòa mình vào những nơi tạp nham này.

“Đệ cũng chỉ vô tình phát hiện ra mà thôi, nghĩ chắc huynh chưa từng ném thử thứ này đâu, dẫn huynh đến đây giải sầu. Tứ ca nhìn họ kia.”

Dận Chân nhìn theo hướng chỉ của hắn, bên cạnh quán mì có một cái giếng, không ít phụ nữ xách thùng ra gánh nước về, mấy đứa bé năm sáu tuổi cũng chạy theo sau mấy người lớn, mút ngón cái, nhảy nhót hoạt bát.

Trong đó có hai người phụ nữ, hình như vì có chuyện gì đấy mà cãi nhau, lườm nguýt nhau, ầm ĩ mấy tiếng, xung quanh toàn là hàng xóm, đương nhiên sẽ xen vào khuyên can, lát sau, tiếng mắng mỗ ầm ĩ cũng nhỏ dần, cuối cùng cũng giải tán.

Xung quanh cũng không ít người, có người ăn mì, có người hút thuốc tẩu, đa số là việc ai người nấy làm, không hề liếc mắt nhìn qua hai người phụ nữ ban nãy cãi nhau ỏm tỏi lấy một cái.

“Nhân sinh bách thái, vốn là thế, có người hạnh phúc, ắt cũng có người đau khổ, ngọt bùi cay đắng, tất cả những điều đó cũng chỉ có bản thân chúng ta là người thấu hiểu sâu sắc nhất, người bên ngoài suy cho cùng cũng chỉ là bàng quang đứng nhìn.” Dận Tự cười nói: “Cho nên tứ ca vẫn nên vui vẻ thì tốt hơn, bất luận là đệ, hay là tứ tẩu, khẳng định cũng không ai muốn nhìn thấy huynh buồn bực không vui.”

Chính người là người cả ngày chôn chặt tâm sự trong lòng, trái lại còn dám ở đây mở miệng khuyên giải người khác.

Dận Chân hậm hực trong im lặng, tức thâm trong bụng, nhưng cảm giác bản thân dường như thật sự thuận theo lời hắn nói mà nhẹ nhõm hơn.

Bỗng dưng nhớ lại bệnh mắt trước đây của hắn vẫn chưa lành, nhưng vì chuyện của y mà phải bỏn ba khắp nơi, lại cảm thấy bản thân đúng là người quá mức hẹp hòi, chẳng lẽ đã đến nông nổi này, mà còn không cho phép người ta than vãn một câu mệt mỏi sao?

Chẳng lẽ mới đây mà y đã quên lời hứa hẹn ngày nào rằng phải bảo toàn hắn cả một đời sao?

Đường đường là Tứ A ca, tuyệt đối sẽ không thừa nhận bản thân là vì hắn nói hết tâm sự trong lòng trước mặt người khác (lời say rượu) mà ghen tuông.

“Tứ tẩu đệ tìm được ít được cao, chút quay về hỏi thử Thái y xem có thể dùng được không, nếu được thì đệ lấy mà xài.”

Một trong những lợi ích khi có nương tử, chính là có thể đem một số việc rõ ràng do mình làm nhưng lại đẩy lên đầu nương tử.

Dận Tự gạt đầu, hắn đối với bệnh mắt của bản thân ngược lại không mấy quan tâm lắm.

Thứ nhất, Thái y đã từng nói, bệnh tình đã tốt hơn rất nhiều, nhưng ít nhất cũng phải điều dưỡng trường kỳ, tuyệt đối không thể nào thành công trong một sớm một chiều.

Thứ hai, có bệnh vặt như vậy, lại có thể dùng có làm cố để mà tránh né rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Nhưng Lương Phi – ngọc nương của hắn, lại vì bệnh tình của hắn, ngày ngày âu sầu.

Trong lúc cả hai trò chuyện, thì hai chén mì quả du nóng hôi hổi đã được mang lên.

Sợi mì trắng như tuyết như được khảm lên mình quả du, xanh nhạt như sắc xuân.

Trong mì chắc hẳn được bỏ thêm một số hương liệu khác, lại không làm mất mùi vị tự nhiên của quả du, vừa nhìn đã cảm nhận được mùi thơm xộc thẳng vào mũi, làm người ta muốn ăn ngay.

Nuốt một miếng, mùi hương nhàn nhạt của quả du tỏa ra khắp khoang miệng, vị mặn vừa phải, sợi mì vào miệng trơn tuột mà dai dai.

Đến cả người như Dận Chân, cũng không khỏi lộ ra thần sắc tán thưởng.

“Ăn uống ngoài phố xá, đúng là cũng có chút mới lạ.”

Dận Tự cười nói: “Đó là do tứ ca đã ngán ăn sơn hào hải vị, đương nhiên sẽ cảm thấy nó thanh đạm ngon miệng, không bằng ngày mai bảo đầu bếp của phủ huynh đi học mấy cách nấu ăn dân dã, để đệ còn có có mà tối ăn chực chứ.”

Dận Chân lại như chợt nhớ đến điều gì, tay đang gấp mì thoáng khựng lại. “Có một việc, huynh đã quên nói với đệ.”

“Rất có thể Thái tử sắp xếp người ở bên cạnh chúng ta.”

Dận Tự sau giây phút hơi ngỡ ban đầu, thì cũng không cảm thấy bất ngờ cho lắm.

Những chuyện kiểu như thế này, năm ấy lúc cuộc chiến tranh giành ngai vị bước vào giai đoạn quyết liệt, huynh đệ bọn họ cũng đã làm không ít —— gắng sức sắp xếp tai mắt vào quý phủ của đối phương. Chỉ là hiện tại mọi người đều còn nhỏ, không ngờ rằng Thái tử đã phòng ngừa chu đáo sớm đến vậy.

Dận Chân quan sát thấy sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ tưởng do hắn vẫn chưa kịp phản ứng lại, liền đem chuyện ngày ấy sau khi từ Bình Dương quay về, Thái tử gọi riêng một mình y kể sơ lược, cuối cùng nói: “Cụ thể là ai, huynh cũng không biết, nhưng những người bên cạnh huynh, huynh luôn luôn quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, tạm thời còn chưa tìm được sơ hở, bên phía đệ, cũng cần cẩn thận hơn.”

Dận Tự đương nhiên là ứng thuận.

Cái bàn cách chỗ họ ngồi không xa, có hai người, dường như xảy ra mâu thuẫn, một trong hai người đó đứng bật dậy, tức giận nói: “Hay Tử Kiệt huynh cho rằng ta là hạng người ngồi ăn chực, thứ ta không thể phụng bồi, cáo từ!”

Người còn lại vội vàng đứng dậy giữ chặt y, thiện ý khuyên giải, nhưng lại cố ý hạ thấp giọng xuống.

Chưa được mấy câu, người bị giữ chặt lại vùng khỏi đối phương, xoay người muốn đi.

Nhưng do cước bộ quá vội vàng, lại cúi đầu, không cẩn thận đụng trúng cái bàn chỗ Dận Tự đang ngồi.

Cái bàn vốn cũng không chắc chắn gì cho cam, bị va chạm như vậy, nghiêng nghiêng ngã ngã, nước mì nóng đổ hết về phía người bọn Dận Tự.

Dận Chân tinh mắt, kéo tay Dận Tự tránh về phía sau, dù thế, tay áo cũng bị ướt cả mảng lớn.

Người nọ đụng phải cái bàn thì bị vấp, nghiêng ngã một hồi mới đứng vững được, gương mặt đỏ bừng, cuống quýt chấp tay xin lỗi bọn Dận Tự.

“Xin lỗi xin lỗi, xiêm y này của huynh đài bao nhiêu, ta đền!”

“Người đền nổi sao?” Từ đằng sau có người chạy đến, người được gọi Tử Kiệt huynh kia cười khẩy thành tiếng.

Trang phục khí phách của hai người Dận Chân hoàn toàn tương phản với nơi này, người kia đương nhiên cũng là người có mắt quan sát, suy nghĩ một lát, thuận thế chấp tay nói: “Tại hạ Trương Hoàn, tự Tử Kiệt, y làm ướt xiêm y, tại hạ xin bồi thường theo đúng giá, không biết quý tính đại danh của hai vị?”

Người đụng lật văng cái bàn thì lúng túng đứng một bên, bị câu nói “Người đền nổi sao” chặn họng đến hồi lâu sau vẫn không bật thốt thành tiếng.

Dận Tự đưa mắt nhìn lướt qua bọn họ, thấy Dận Chân không có ý trả lời lấy lệ, Dận Chân đành chấp tay: “Ta là Ứng Bát, đây là huynh trưởng của ta, hai vị chắc là tới để tham gia đại bĩ?”

Đại bĩ hay còn gọi là thi hương, ba năm một lần, phạm vi tổ chức trên cả nước, hiện tại là tháng năm, thi hương thường được tổ chức vào tháng tám, vì vậy còn được gọi là thu vi.

Có rất nhiều người do đường xá xa xôi nên phải đi từ sớm, khi đến một là ở nhờ thân thích trong nhà, không thì trọ lại khách *** lữ quán, nhằm mục đích có thể tĩnh tâm một lòng ôn luyện chuẩn bị cho kỳ thi.

Trương Hoàn vốn là cố tình đến bắt chuyện, thấy huynh đệ hai người cảm y ngọc bào, nếu không phải xuất thân gia đình phú thương, thì cũng là con cháu danh gia vọng tộc quan lại, nhưng nếu là con cháu quan lại, sao lại chạy đến chốn khỉ ho cò gáy này để ăn mì, nghĩ kỹ thì chắc là thuộc diện trước.

Sĩ nông công thương, từ cổ chí kim địa vị của thương nhân là thấp nhất, một cử nhân tương lai như hắn, nói thể nào cũng cao quý hơn con cái thương nhân rất nhiều.

Bên này Trương Hoành đang tính bàn tính như ý, xem phải thế nào kết giao với hai người này, bên kia Dận Tự lại mở miệng hỏi thăm, có thể nào không khiến hấn mừng rỡ.

“Đúng vậy, ta xem hai vị công tử tướng mạo bất phàm, chắc cũng là người tới tham gia thi hương lần này?”

58. Chương 58: Thức Tài

Dận Chân không nói lời nào, đương nhiên là do Dận Tự ra mặt.

Hấn đưa mắt nhìn qua Dận Chân, xong cười nói: “Chúng ta là nhân sĩ kinh thành, trong nhà mấy đời đều buôn bán làm ăn, hôm nay chỉ là tùy ý đi ra ngoài dạo chơi thôi.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng xung quanh hai người không hề vương mùi tiền cổ hữu tầm thường của thương nhân, nói là công tử thế gia thì có vẻ giống hơn.

Trương Hoành có lòng kết giao với hai người, nên cần phải có thứ gì để làm cớ, hấn vội kéo thư sinh kia qua nói: “Đây là người đầu bảng trong khoa thi của Uyển Bình Huyện, Sầm Mộng Như Sầm huynh.”

Dận Chân cùng Dận Tự đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên có hơi ngạc nhiên.

Phàm là học trò tham gia thi hương, cần phải đủ tuổi và vượt qua khoa thi, độ khó tăng dần, Uyển Bình Huyện là một huyện thuộc kinh kỳ, nằm phía Tây thành Bắc Kinh, cũng là nơi có không ít nhân tài, người này có thể đỗ đầu bảng, hiển nhiên phải có vài phần tài năng lẫn học vấn.

Dận Tự cười nói: “Quả nhiên nhìn người không thể nhìn qua tướng mạo, không ngờ tới Sầm huynh là một người lợi hại tới vậy.”

Sầm Mộng Như có vẻ như đang áy náy, y còn bận tâm chuyện do bản thân đụng phải làm dơ y phục của người ta, vội nói: “Không dám nhận, chỉ là y phục của hai vị”

“Y phục không quan trọng, lúc về giặt là ổn thôi.” Lần này lại là Dận Chân mở miệng.

Thật ra bị thấm ướt cũng chỉ có tay áo và góc áo, hôm nay hai người đều mặc y phục màu tối, cũng không nhìn thấy gì.

Dận Tự tiếp lời: “Chọn ngày không bằng ngẫu nhiên, hiếm có dịp chạm mặt hai vị ở đây, không bằng đến trà lâu gần đây ngồi một chút?”

Hấn nhận thấy người này quá mức chất phát, lại không ngờ tới trên trường thi lợi hại đến thế, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác muốn kiểm chứng, lại nhìn qua Dận Chân, thấy y cũng lộ ra điệu bộ cảm thấy hơi hứng thú, hiển nhiên có cùng suy nghĩ như mình.

Mấy người chọn một trà quán ở gần đấy, chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Hiện tại cách thời gian thi hương chưa đầy hai tháng, học trò tập trung về kinh thành, đến cả quán trà nhỏ này cũng có mấy thư sinh ngồi, đang ngồi ở đấy bàn luận viển vông.

Sầm Mộng Như này, nhìn qua không mấy thu hút, thậm chí miệng lưỡi còn không lanh lợi bằng Trương Hoành, nhưng khi nói chuyện nhiều, chẳng mấy chốc hai người Dận Tự đã phát hiện, càng nói càng ăn ý, Sầm Mộng Như cũng cởi mở hơn, khi nói chuyện không còn câu nệ như trước nữa, trong lời nói ngược lại còn toát ra vài phần phong thái tài tử, danh hiệu đệ nhất tài tử thuộc về y, cũng không lấy làm lạ.

Trương Hoành thì ngược lại, tuy rằng biết ăn nói, mặt mày rạng rỡ, nhưng khéo quá hóa vụn, ở trong mắt bọn họ, hấn không có được sự chín chắn như Sầm Mộng Như.

Dận Tự đã sống hai kiếp người, mắt nhìn người tự nhiên đặc biệt cay độc, còn Dận Chân bản tính nội liêm, cũng không thích những người quá mức suông sã.

Trương Hoành khéo léo, không hèn mà gặp đồng thời bị hai người âm thầm xem nhẹ.

Trương Hoành và Sầm Mộng Như không hề nghĩ tới, hai người trẻ tuổi kia, tuy xuất thân từ thương nhân thế gia, nhưng lời nói cử chỉ, tối thiểu không để lộ một chút nông cạn nào.

Sau một hồi trò chuyện, trọng tâm câu chuyện không tránh khỏi lại quay về vấn đề thi hương năm nay.

Trương Hoành than thở: “Thi hương đúng là khiến người ta lo chết, chỉ mong năm nay ta sẽ không tiếp tục thất bại thảm hại mà trở về là tốt rồi.”

Sầm Mộng Như xưa nay nhân hậu, tuy rằng mới vừa nãy còn cùng hấn cự nự, nhưng lúc này thấy hấn có vẻ hơi chán nản, không khỏi lên tiếng an ủi: “Tử Kiệt huynh tài học xuất chúng, hai lần trước chẳng qua là do vận khí kém, có câu sự bất quá tam, lần này nhất định trúng cao.”

Tính ra, năm nay đã là lần thứ ba Trương Hoành tham gia kỳ thi, Sầm Mộng Như lại là lần đầu.

Trương Hoành cười có phần miễn cưỡng, lại chuyển qua hỏi hai người Dân Tự: “Ta thấy tài học của nhị vị cũng không kém gì chúng ta, vì sao không thử tài một lần?”

“Hai huynh đệ chúng ta đều không có công danh, đương nhiên không thể tham gia thi hương.” Dân Tự mỉm cười nói, ngập ngừng đôi chút, lại tiếp tục: “Hơn nữa thiên hạ rộng lớn, không phải chỉ có một con đường làm quan, làm ăn buôn bán phát đạt, đóng thuế cho triều đình, hay, tu sửa cầu đường, mở kho quylene lương, nếu không được, thì làm đại phu hành y tế thế, suy cho cùng đều là làm chuyện tốt cho bá tính.”

“Nói rất hay!” Sầm Mộng Như vỗ đùi, tiếng nói phấn kích dẫn đến sự chú ý của người xung quanh, kể cả mấy tên thư sinh lúc nãy.

Nếu như nói lúc nãy Sầm Mộng Như chỉ là cảm thấy nói chuyện cùng hai người này khá ăn ý, thì hiện tại bỗng nhiên có cảm giác như tri kỷ.

Hấn không có suy nghĩ vòng vo lươn lẹo như Trương Hoành, cũng không phải là coi thường thương nhân, nhưng dù sao vẫn hiểu được thương nhân bị giới hạn trong chính cực hạn của bản thân, nên kiến thức sẽ không đạt được đến đâu, cho đến khi nghe lời này, khiến y cũng không cảm lòng được cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Sau khi la lên, mới phát hiện bản thân có chút thất thố, khó tránh đỏ mặt. “Nhất thời kích động, xin lỗi, lời nói của Ứng công tử thực sự khiến ta cảm thấy tâm đắc, làm việc không cần để ý xuất thân, không phải con đường làm quan cũng không sao, chỉ cần có lòng có sức, đi khắp thiên hạ cũng không sợ, ta hôm nay mới hay trong thương nhân cũng có người kiến thức bất phàm, thực sự thất kính! Thất kính!”

Nói xong liền đứng dậy chấp tay thi lễ.

Dân Tự cảm thấy tính tình người này rất chân thành đáng yêu, không chỉ không bực bội, ngược lại còn tràn đầy ý cười.

Lại nhìn Dân Chân, thấy y cũng lộ ra nét mặt hài lòng.

“Hừ, toàn một đám thứ phẩm, chỉ riêng việc đọc sách cao, ngay cả đạo lý như vậy cũng không hiểu, còn dám nói là đọc sách?”

“Lời của Minh Bội huynh sai rồi, nói không chừng người ta chính là muốn mượn dịp nịnh nọt, kết thân với con cháu thương nhân, lừa chút ngân lượng đấy thôi!”

“Ha ha”

Tràng cười vang lên liên tiếp.

Sầm Mộng Như đỏ mặt, nói không nên lời, nhanh nhẹn và cơ trí của y chỉ có thể biểu hiện ở trước mặt những người quen biết, còn trước mặt bao người, thì trái lại có chút chậm chạp.

Lúc nãy hai người Dân Tự coi trọng Sầm Mộng Như, trong lúc trò chuyện đề tài câu chuyện cũng do y gợi mở, Trương Hoành đã cảm thấy bất mãn từ sớm, hiện giờ thấy Sầm Mộng Như bị xấu hổ, thì vui vẻ ngồi một bên chế giễu.

Dân Chân Dân Tự xuất môn, tất nhiên có dẫn theo thị vệ, bây giờ không thấy hai người lên tiếng, thị vệ cũng không tiến lên, thế nhưng ánh mắt sắc bén, đủ để cho mấy tên học trò chân yếu tay mềm trời gà không chặt cảm thấy uly hiếp.

“Không ngờ tới nhà thương nhân đệ tiện còn nuôi mấy con chó săn tay sai,” người lúc này lên tiếng đầu tiên khinh bỉ nói, “Trên có lăng lăng càn khôn, dưới có pháp luật quốc gia, chẳng lẽ còn muốn học theo Lã Bất Vi sao?”

Lời này lại có phần hơi quá đáng, ai ai không biết Chiến quốc Lã Bất Vi, sau cùng trở thành loạn thần tặc tử soán quyền thao túng triều chính.

Mấy người bên cạnh vừa nghe lời này, sắc mặt đồng loạt thay đổi, vội đẩy nhẹ hần nhỏ giọng nói: “Minh Bội huynh, đừng nên hồ ngôn loạn ngữ!”

Người nọ dường như cũng đã phát giác bản thân lỡ lời, nhưng vẫn cố già mồm nói: “Sợ cái gì, dám làm, không dám cho người ta nói à!”

Dận Tự mỉm cười: “Không biết quý tính đại danh của các vị, liệu có thể cho hay không?”

Người nọ trừng mắt nhìn hần: “Người muốn làm gì, trả thù sau lưng à?”

“Ban này huynh đài cũng đã nói, trên có lăng lăng càn khôn, dưới có pháp luật quốc gia, ta sao dám làm ra hành vi phạm pháp loạn kỷ cương như thế, chỉ là ẩn theo pháp luật Đại Thanh, vu khống người vô tội, định tội nặng.” nụ cười trên môi Dận Tự đột nhiên chuyển lạnh. “Các người đều là người đọc đủ thi thư thiên hạ, lại ngay cả chút thứ con con này cũng chưa từng học sao?”

Sắc mặt mấy kẻ kia thoáng cái thay đổi ngay, có ai ngờ tới từ trong miệng một thương nhân đột nhiên vác pháp luật Đại Thanh ra, bọn họ chẳng qua là xem thường hai người đọc sách như Sầm Mộng Như Trương Hoành, lại đi giao du với bọn thương nhân, nên mới nhất thời lảm nhảm nói mấy câu, không ngờ lại gặp phải mầm móng tai vạ này.

Sắc mặt xám ngoét, bỏ lại bạc dùng trà, xoay người vội vã trốn chạy.

“Nếu để cho người như thế đạt được thứ hạng, thì quan chủ khảo đúng là mắt chó đui mù.” Dận Chân nhìn bóng lưng của bọn chúng lạnh lùng nói.

Dận Tự cười nói: “Nghe nói kỳ thi hương Thuận Thiên lần này quan chủ khảo là Từ Trác, người này rất được Đương kim Thánh thượng tán dương, có lẽ sẽ không coi trọng hạng người như vậy.”

Sầm Mộng Như và Trương Hoành đưa mắt nhìn nhau, hai huynh đệ này gọi thẳng tên của quan chủ khảo một cách nhẹ nhàng như vậy, vả lại không hề có ý kính trọng, khó tránh có hơi lớn gan làm loạn quá mức.

Trương Hoành lại suy nghĩ thâm sâu hơn, hai người này nhìn sơ không giống thương nhân tầm thường lắm, chẳng lẽ trong nhà có người làm quan lớn, hay có thân thích khó lường gì đấy?

Nghĩ tới đây, hần liền cười nói: “Có ít người đọc sách, chỉ hiểu nghĩa mặt chữ, không hiểu được dụng ý bên trong, nếu thế gian không có thương nhân, chỉ sợ bọn họ ngay cả chỗ để dừng bước ăn cơm cũng không có, chẳng lẽ lại chỉ mang theo bánh mìn thầu tới đây gặm suốt hai tháng hay sao?”

Lời vừa nói ra, mấy người khác đều cười, bầu không khí căng thẳng vừa nãy bị quét sạch sẽ.

Dận Tự đã yêu thích Sầm Mộng Như, lại không muốn bại lộ thân phận của mình, bèn tặng ít bạc cho hai người, nói mấy câu phải phép, rồi mới cáo từ.

Sầm Mộng Như đương nhiên không chịu, nhưng Trương Hoành lúc tới kinh thành, đã tiêu tốn một khoảng lớn, từ sớm đã thu không đủ chi, khách sáo đôi ba câu cũng không tiếp tục từ chối nữa, để tránh việc bản thân lộ ra bộ dáng con buôn, cũng cực lực khuyến khích Sầm Mộng Như nhận lấy.

Ra khỏi trà quán, Dận Chân cau mày nói: “Sầm Mộng Như thì cũng thôi đi, tên Trương Hoành kia tâm tư lươn lẹo, chỉ sợ không phải hạng người trung hậu.”

Dận Tự cười nói: “Đúng là vậy, đệ chỉ sợ Sầm Mộng Như được chúng ta coi trọng, mà Trương Hoành thì không, trong lòng bất bình, sẽ xảy ra chuyện không hay, nên ngoài mặt vẫn đối xử bình đẳng thì tốt hơn.”

Dận Chân gật đầu: “Đệ xưa nay vẫn tế nhị hơn huynh.” Liền không phản đối nữa.

Ý chỉ của Khang Hy ngày hôm sau đã xuống tới, ra lệnh cưỡng chế Dận Chân kiểm điểm tại gia, ngoại trừ tiến cung thỉnh an theo quy định, không được phép tự tiện rời phủ.

Đạo thánh chỉ này giống như giam lỏng lại như không giống khiến rất nhiều người nhìn không thấu, nếu nói Tứ A ca thất sủng, sao Hoàng thượng còn để y tiến cung thỉnh an, lẽ nào lại không ngại chướng mắt, nếu nói không thất sủng, vì sao lại cách chức ở Hộ Bộ của y?

Dận Chân vốn ít qua lại với tôn thất đại thần, nay cổng nhà lại càng thêm vắng vẻ, chỉ có Dận Tự vẫn như trước không e ngại, mỗi lần xuất cung đều đến phủ Tứ A ca dạo một vòng.

Khí trời ẩm dần, bệnh tình của Lương Phi cũng khá hơn, từ từ có thể đứng dậy đi lại, hoặc có lẽ vẫn còn lo lắng hôn sự của Dận Tự, khiến nàng có động lực sinh tồn, trong lòng nhớ mong, sức khỏe dĩ nhiên cũng tốt hơn.

Ấn tượng của Khang Hy với Mã Tề cũng không tệ lắm, một lần được Lương Phi đề cập qua, cũng đồng ý.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, phúc tấn tương lai của Bát A ca, hẳn sẽ là nữ nhi thứ hai của nhà Phú Sát.

Tuy nói sang năm tuyển tú mới bắt đầu, nhưng mới nay các gia đình đã có dự tính riêng, tiến cung thỉnh an thì thường hay thuận miệng đề cập với tần phi đồng tộc, hoặc nương nương quen biết.

Giống như chất nữ của Nghi Phi – Quách Lạc La thị Dục Tú, nữ nhi của Mã Tề – Phú Sát thị Đình Xu, đều không có khả năng nhập cung, với thân thế của các nàng, làm phúc tấn Hoàng tử hay phúc tấn hoàng tộc, hiển nhiên cũng là danh chính ngôn thuận, còn có mấy nhà, không muốn nữ nhi nhập cung, cũng sẽ sai người báo trước một tiếng với nương nương trong cung, đến lúc đó lựa lệnh bài ra thì có thể tự cưới gả.

Chỉ cần không phải Quách Lạc La thị, đổi lại là ai trở thành thê tử của hần, Dận Tự cũng không có ý kiến.

Về phần Dục Tú, kiếp này chỉ cần nàng không phải gả cho Hoàng tử, hay phải nói, không phải gả cho Hoàng tử bị vướng vào vòng xoáy tranh đoạt, tình tình thì kiềm chế bớt, chắc hẳn cũng có thể trước sau vẹn toàn.

Trong tháng tám, thi hương ba năm một lần chính thức bắt đầu.

Trường thi chính là Cống Viện, trong Cống Viện có dãy dãy phòng được đánh số, các tú tài sẽ chui vào những căn phòng được đánh số để trả lời đề, ăn uống ngủ nghỉ đều giải quyết ở nơi chưa tới một tấc vuông ấy. Tiền đồ của bản thân, mấy mươi năm cực khổ đèn sách, đặt hết trong mấy ngày ngắn ngủi này, hơn nữa tháng tám rơi vào mùa hè nóng bức, khí trời đặc biệt oi ả, cảm giác hiển nhiên sẽ không dễ chịu tí nào, còn chuyện có mấy người tóc đã ngã màu vẫn tiếp tục chiến đấu đến để thi lại té xỉu ngay trước trường thì cũng gặp không ít.

Thi hương của triều Thanh, từ trước đến nay thi hương Thuận Thiên và thi hương Giang Nam luôn luôn được chú ý nhất. Trước thi nằm ngay dưới chân thiên tử, sau thi là trường thi đông đảo nhất Đại Thanh, từ xưa Giang Chiết đã sinh ra không biết bao anh tài, bất luận xuất phát từ việc suy xét đề bạt nhân tài, hay từ yêu cầu chính trị, Khang Hy đều rất coi trọng trường thi Giang Nam.

Nhưng càng như thế, thì hàng năm những chuyện không hay phát sinh từ hai khoa thi Thuận Thiên và Giang Nam ngày càng nhiều, năm thứ ba mươi lăm Khang Hy thi hương Thuận Thiên bắt đầu không bao lâu, đã lục tục truyền ra chuyện có người gian dối bị giám khảo phát hiện.

Dận Tự bởi vì coi trọng Sầm Mộng Như, nên đối với khoa thi lần này cũng quan tâm hơn bình thường, đợi ba ngày sau thi hương kết thúc, liền nhờ người của phủ Tứ A ca giúp hỏi thăm tung tích của Sầm Mộng Như.

Vì phải đợi yết bảng, các thí sinh cũng không vội trở về, đều tụ chung một chỗ đàm luận thơ văn, một phần do đã giảm bớt gánh nặng, nên nhất thời cảnh tượng trong kinh thành trái lại trở nên rất náo nhiệt, có chút hành vi phóng đảng ngỗ nghịch, từ lâu đã không cảm lòng được đi đến ngõ Bát Đại tìm cô nương.

Sầm Mộng Như không khó tìm, do lúc trước y đạt được thứ bậc trong khoa thi, nên cũng xem như có chút danh tiếng trong giới học trò vùng Thuận Thiên, nhưng kết quả thu về lại khiến Dận Tự ngạc nhiên.

Sầm Mộng Như cơ bản không có tham gia hết kỳ thi hương, ngày thứ hai do bị bắt gian lận ngay tại chỗ, mà bị trục xuất khỏi trường thi.

Tuy rằng đi chung chưa đến nửa ngày, nhưng nhìn ra người ngày bản tính trung hậu, tài học cũng không kém, Dận Tự vốn có dự định nếu y không thể phát huy hết mình trong trường thi, thì tương lai bản thân

thành thân lập phủ, cũng có thể trước mời y đến nhà mình ở lại, làm khách, nhân rồi đàm luận văn chương, cũng xem như một chuyện tốt, lại không nghĩ tới cách thức kết thúc cuối cùng thành ra như vậy.

Người phụ trách hỏi thăm việc này, là một gia đình trong phủ Tứ A ca, tên là Tiểu Cần, một người lanh lợi hiểu chuyện, chưa đầy hai ngày hẳn đã hỏi được khách *** nơi Sầm Mộng Như đang trọ, còn có chuyện sau đó y bị bệnh nặng, hiện giờ còn đang nằm liệt giường.

Dận Tự không tiện xuất cung thường xuyên, nên nhờ Tiểu Cần đi thăm y, đưa ít bạc, hỏi lại cho rõ ràng nguyên nhân sự việc.

Theo như Tiểu Cần quay về kể lại, từ khi xảy ra chuyện đó, thì không còn ai đến thăm Sầm Mộng Như, y ngày nay nghèo túng nản chí, lại nợ không ít tiền ở trọ, nếu không phải ông chủ sợ gây chuyện liên quan tới mạng người, đã đuổi y đi từ lâu.

Đến lúc Tiểu Cần hỏi về vụ thi hương, Sầm Mộng Như chỉ nói bản thân chưa bao giờ gian lận, hỏi tới, thì y không chịu nói tiếp.

Dận Tự biết xưa nay trong khoa cử trường thi luôn ẩn chứa nhiều nội tình, lòng ngờ vực Sầm Mộng Như chính là bị oan uổng, đang nghĩ cách để giúp y một lần, nhưng đúng lúc này trên triều lại xảy ra một việc, khiến Dận Tự không rảnh quan tâm đến y.

59. Chương 59: Chú Mục

Từ khi vụ việc kể sinh nhai của Bát Kỳ được trình lên, Khang Hy đã vì nó tốn không biết bao nhiêu tâm tư, từ tăng tiền tăng lương cho gia đình Bát Kỳ, đến thúc đẩy sản nghiệp mở rộng đường sống, thậm chí trả nợ thay người Bát Kỳ, nhưng ngân lượng trong quốc khố thì đã tiêu hao không ít, hiệu quả lại không cao.

Không chỉ không cao, lại còn lục tục nghe truyền đến chuyện có con cháu Bát Kỳ ăn không ngồi rồi, chiếm đoạt sản nghiệp của người khác, khiến Khang Hy tức giận không ít, Dận Chân vốn là người tiếp nhận vụ việc này hiện đang bị lệnh cưỡng chế đóng cửa tự kiểm, nên ông ra lệnh tất cả mọi người dâng tấu đề đạt biện pháp.

Dận Tự suy nghĩ suốt hai ngày, tấu chương viết rồi lại sửa, cuối cùng quyết định dựa theo cách nghĩ ban đầu ghi ra một lượt dâng lên.

Ai ngờ ngày hôm sau, Khang Hy lại để Lương Cửu Công đọc tấu chương của hắn lên ngay trước triều, khiến hắn trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

“ Để cho con cháu Bát Kỳ di cư đến vùng sát biên giới, đồn điền Đông Bắc, đồng thời bãi bỏ lệnh cấm buôn bán làm nông, những người du thủ du thực, không làm ăn sản xuất thì bị định tội nặng, vậy thì”

Giọng của Lương Cửu Công xưa nay lạnh lạnh rõ ràng, không giống các thái giám khác chói tai tàn nhẫn, có đôi khi Khang Hy xem tấu chương nhiều mệt mỏi, thường thích để cho hắn đọc, vậy mà lúc này thanh âm trầm bổng du dương của hắn vắng vắng trong đại điện, lại có vẻ đặc biệt cổ quái.

Hoàng a mã, người làm vậy cũng thất đức quá đi.

Dận Tự cúi thấp đầu, đáy lòng lại có chút ai oán, cả triều văn võ bá quan, có sao chỉ đọc của mỗi mình hắn?

Quyển tấu chương này vừa được đọc lên, người bên dưới đều bỡ ngỡ.

Người Bát Kỳ không làm nông, không buôn bán, đây là gia pháp tổ tông được định ra từ khi người Mãn nhập quan, cho tới nay vẫn không có ai nghĩ tới chuyện sửa đổi nó, kết quả không ai ngờ đến một người ngày thường khiêm tốn như Bát gia, lại đưa ra biện pháp như vậy.

Đại A ca khôn ngoan, không vội lên tiếng, ngược lại thừa dịp mọi người bên dưới châu đầu ghé tai bàn luận thì mau mắn nhìn liếc qua Khang Hy.

Đế vương chí cao vô thượng ngoài mặt không lộ rõ hỉ nộ, mà Thái tử đứng cạnh ông vẫn duy trì vẻ thản nhiên.

Chẳng lẽ Hoàng a mã đọc quyển tấu chương này trước mặt mọi người, là có dụng ý?

Dận Đề đang khổ sở suy đoán, bất thành linh giọng Khang Hy từ bên trên vọng xuống. “Dận Đề.”

Y giật mình, vội vàng bước ra khỏi hàng buồng thông tay. “Có nhi thần.”

“Tấu chương của Dận Tự, con cảm thấy thế nào?”

Dận Đề chưa kịp suy đoán xong thánh ý đã bị gọi ra khỏi hàng, vạn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: “Nhi thần nghĩ luật lệ của tổ tông, không thể tùy tiện sửa đổi, nhưng suy nghĩ này của bát đệ, cũng là vì quốc gia, tấm lòng đáng khen, dù sao đệ ấy tuổi tác còn nhỏ, thiếu cẩn thận”

Nói năng dài dòng vô nghĩa, cơ bản nói cũng bằng thừa, đá bóng trở lại chỗ cũ, nhưng dựa theo tính tình của Đại A ca, nhất định sẽ không vòng vo tam quốc, châm chọc cho người khác như vậy. Tuy rằng lời nói lúc này vô dụng, nhưng lại thể hiện rõ hòa khí điều đình, là điều từ trước đến nay chưa từng có.

Minh Châu đứng giữa chúng thần, cúi thấp đầu, trên mặt lại hiện hữu nét cười.

Hai năm qua thân chinh Cát Nhĩ Đan, Minh Châu một lòng giám sát lương hưởng, lập nhiều công lao, từ bị giáng chức truy xét, đến dần dần phục chức, ông đã trải qua bài học khi xưa, nay tác phong làm việc cũng dè dặt hơn, lúc này thấy Đại A ca ứng đối khéo léo, không khỏi vui mừng dạt dào.

So với Thái tử chỉ mang lại thất vọng cho Hoàng thượng, Đại A ca lại tỏ ra khá tốt.

Quả nhiên Khang Hy rất kiên nhẫn đợi y nói xong, sau đó còn hòa nhã nói: “Trong lúc gấp gáp thế này mà con có thể suy nghĩ nhiều mặt như vậy, cũng không tệ, Thái tử, còn con?”

Thái tử nói: “Những gì trong tấu chương này viết, quá kinh hãi thế tục, đồng thời cũng quá dọa người, tình trạng hiện nay của Bát Kỳ, cũng không nghiêm trọng đến nỗi như bát đệ nói, nếu bất ngờ bãi bỏ, không chỉ hậu quả khó lường, mà trên hết tùy tiện thay đổi gia pháp tổ tông, không những hoàng thân quốc thích phản đối, ngay cả Thái tử Thái tông Hoàng đế của Đại Thanh chúng ta, dưới cừu tuyền có linh thiên, cũng nhất định không đồng ý.”

Lý luận rành mạch, ngôn ngữ trôi chảy, dẫn tới những đại thần bất mãn cũng hòa theo.

Ánh mắt Khang Hy đảo qua mọi người bên dưới, cuối cùng dừng lại ở Thái tử, liếc qua bóng dáng màu xanh nhạt trước mặt, thoáng nhăn mày.

Trong tâm lý của rất nhiều người Mãn, thật ra luôn có cảm giác bản thân ưu việt hơn người, lúc quân Thanh nhập môn, sở dĩ triều đình nghiêm cấm con cháu Bát Kỳ buôn bán sản xuất, ngoại trừ muốn duy trì chế độ “Nhập tặc vi dân, xuất tặc vi binh”, còn có một ý nghĩa khác, đó chính là tách biệt hai tầng lớp Mãn Hán, làm bật lên địa vị đặc quyền thống trị của người Mãn.

Nhưng trên thực tế, dự tính không theo kịp biến hóa, bởi vì quy định nghiêm ngặt, dẫn đến rất nhiều gia đình Bát Kỳ, bản cùng càng bản cùng thêm, quân hưởng của một hai binh sĩ trong nhà, cơ bản không đủ duy trì cuộc sống của cả gia đình, mà nếu cứ như trước một mặt tăng hạn mức binh lính một mặt tăng quân hưởng hàng tháng cho mỗi gia đình, thì kết quả dẫn đến chính là người thừa trong quân đội tăng mạnh, ngân lượng quốc khố có nhiều hơn nữa, cũng không đủ chi tiêu.

Năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, tình cảnh này bắt đầu manh nha, không ai có thể ngờ đến ngày sau nó lại phát sinh ra những tệ nạn nghiêm trọng, nhưng tới những năm cuối Khang Hy và những năm đầu Ung Chính, cục diện càng ngày càng bết bát, đến nỗi hàng năm ngân khố quốc gia phải trích ra những khoảng khổng lồ để cứu vãn cục diện này một cách vô vọng.

Dận Tự đưa ra những phương án kinh hãi thế tục như vậy, cũng không hề có ý định sẽ được thông qua ngay, hẳn chẳng qua là biết được tình cảnh mai sau, nên một lòng mong dốc hết khả năng có thể mà thôi.

Về phần kết quả thế nào, cũng không phải thứ hiện tại hẳn có thể quyết định.

Chuyện này đứng ở phương diện các Hán thần khá khó xử, không tiện mở miệng, đám Trương Anh, Lý Quang Địa đều duy trì im lặng, về phía Mãn thần, ngoại trừ Đông Quốc Duy, thì hầu như ai cũng phản đối.

Đông Quốc Duy lên tiếng ủng hộ, không chỉ thu hút ánh mắt của mọi người, mà cả chính Dân Tự, cũng lấy làm bất ngờ.

Ngoại trừ hai tỷ đệ Trần Đình Trần Bình đang gởi gắm ở đây, hẳn cùng Đông gia, kiếp này hầu như không có liên hệ gì, vị Quốc trưởng này sao lại mạo hiểm đắc tội Thái tử để ủng hộ hẳn?

Khang Hy quả nhiên không đồng ý với đề nghị này.

Không chỉ có vậy, còn bảo Dân Tự quay về đọc thêm nhiều sách sử, không nên hoang tưởng một bước lên mây.

Dân Tự khi không bị mắng, lại không thể lên tiếng, chỉ đành âm thầm cười khổ.

Thân làm nhi tử muốn giúp ông già nhà mình tiết kiệm ít tiền, ngược lại còn ăn chửi.

Bãi triều đi ra ngoài, Dân Chỉ lên tiếng chế giễu: “Không phải bát đệ đang trông coi Lại Bộ sao, còn muốn ‘một chân đạp hai thuyền’ hả?”

Dân Tự cười nhạt, không có chút tức giận nào. “Tam ca nói đi đâu vậy, không phải do đệ đệ đây đọc ít sách sao, hay để dịp nào đệ đi theo tam ca ngày ngày đọc sách, không chừng lại nghĩ ra biện pháp.”

Xung quanh vang lên mấy tiếng cười nhạo.

Dân Chỉ biết là Dân Tự đang ngầm trào phúng hẳn cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp, tức tối trừng mắt nhìn Dân Tự, phải tay bỏ đi.

Dân Đề đi tới, vỗ vỗ vai hẳn cười nói: “Hiếm thấy đệ cấu kính như vậy lại còn đi so đo với hẳn nữa, đừng suy nghĩ nhiều, Hoàng a mã cũng là vì muốn tốt cho đệ thôi.”

Vị đại ca này quả thật càng ngày càng ra dáng huynh trưởng.

Dân Tự nghĩ thầm, gật đầu cười nói: “Cám ơn đại ca, đệ biết mà.”

Vừa hạ triều, hẳn đã lập tức xuất cung, đi đến khách *** Sầm Mộng Như ở trọ.

Do mấy ngày trước Tiểu Cần đã đến giao tiền thuê phòng, Dân Tự ăn mặc lại không tề, ông chủ thấy hẳn đương nhiên là trưng ra gương mặt tươi cười.

“Ngài có chỗ không biết, tú tài này trông vẻ đáng thương, nhưng tề *** vốn chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, thực sự không thể tránh”

Lão nói thao thao bất tuyệt, bên đây Dân Tự đã bước vào sương phòng của Sầm Mộng Như, cách một tiếng, Tiểu Cần đóng cửa lại, chỉ còn mỗi ông chủ đứng bên ngoài, mũi thiếu chút nữa đã đập vào cửa.

Tinh thần của Sầm Mộng Như đã tốt hơn nhiều, đang dựa trên giường đọc sách, nhưng sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nghĩ tới cơn bệnh mới qua đích thực không nhẹ.

Nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, còn tưởng là Tiểu Cần, đợi tới khi nghe thấy tiếng của Dân Tự, không khỏi giật mình, vội vàng đứng dậy mở cửa.

“Ứng công tử! Mời vào!”

Dân Tự đảo mắt đánh giá y một lượt, mới cười nói: “Sầm huynh thoát nhìn đã khá hơn nhiều.”

“Cũng nhờ mọi người.” Sầm Mộng Như cười khổ, đứng dậy hướng Dân Tự trình trọng hành lễ. “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, xin nhận của Sầm mỗ một lạy.”

Dân Tự sau khi thản nhiên nhận lễ của y xong mới nâng y dậy. “Sầm huynh không cần đa lễ, chúng ta gặp gỡ tức là hữu duyên, đại trượng phu khi bại khi thắng, lần sau nhất định có thể trúng tuyển.”

Sầm Mộng Như thở dài, lắc đầu, ngồi xuống, một lúc sau mới nói: “Nhiệt huyết đã nguội ngoai, chỉ là không muốn phụ tấm lòng kỳ vọng của cha già nơi quê nhà, ba năm sau, bèn thử lại một lần.”

Dân Tự còn chưa kịp hỏi rõ tình huống y bị trục xuất khỏi trường thi, nghe vậy liền nói: “Cuối cùng là xảy ra chuyện gì, nếu Sầm huynh thực sự bị oan, gia phụ tại quan trường có quen biết một hai bằng hữu, biết đâu có thể giúp người rửa sạch oan khuất.”

Sầm Mộng Như tính tình thẳng thắn, tuy rằng không quen thân với Dận Tự, nhưng cũng cảm thấy tính tình hợp nhau, y thấy đối phương chỉ vì một lần tình cờ gặp gỡ, mà đã giúp y như vậy, thực sự phải nói là tận tình giúp đỡ.

Lắc đầu: “Đa tạ Ứng huynh, nhưng vụ việc lần này chỉ sợ không thể thay đổi.”

Dứt lời bèn kể lại tỉ mỉ tình hình ngày hôm ấy.

Trong khi đẩy Dận Chân sau khi nghe xong chuyện lâm triều ngày hôm nay, không tránh khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Mấy ngày trước y từng nghe Dận Tự nói sơ qua về phương án này, nhưng chỉ cho là hần thuận miệng nói vậy, không nghĩ tới hần thật sự viết vào tấu chương trình lên, còn gây ra chuyện kinh thiên động địa như vậy.

Thẩm Trúc thấy y dăm chiêu không lên tiếng, bèn cười nói: “Bát gia thái độ làm người cẩn thận chu đáo, làm như vậy có thể có thâm ý.”

Dận Chân lắc đầu nói: “Đệ ấy chính là hồ đồ, Hoàng a mã sao có thể đồng ý đề nghị như vậy, đừng nói không đồng ý, chỉ sợ đệ ấy sẽ đắc tội các Mãn thần bảo thủ. Về phía Hán thần, có lẽ họ cũng sẽ nghĩ, Bát Kỳ vốn đã ôm đặc quyền riêng, nếu còn có thể buôn bán sản xuất, không khác gì tranh lợi với người Hán.”

Tuy ngoài mặt nói thế, nhưng khi nhắc đến Dận Tự thì gương mặt cùng ngữ điệu của y, lại bất giác để lộ sự dịu dàng mềm mỏng.

Thẩm Trúc thấy vậy, thầm nghĩ Bát gia ở trong lòng chủ tử, thực sự có địa vị khác biệt, nên cũng không dám khinh thường.

Hần là Hán quân của người Bát Kỳ, có quan hệ bằng hữu với đảng mẹ của Tứ Phúc Tấn Na Lạp thị, Dận Chân thấy hần cũng có tài, đã mời hần ở lại làm khách trong phủ.

Hai người đang nói chuyện, ước chừng qua một nén nhang, thì nghe hạ nhân vào thông báo, nói Bát A ca tới.

Thẩm Trúc cười: “Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, xem ra Bát gia và chủ tử, quả thật có thể nói là tâm ý tương thông.”

Dận Chân khẽ nhếch khóe miệng, đã nhiều ngày qua hiếm thấy y lộ ra nét cười có thể gọi là vui vẻ.

60. Chương 60: Ấm Lạnh

Dận Tự đi từ khách *** đến đây, lúc đi có chút gấp gáp, đợi khi đến phủ Tứ A ca, trên trán đã thấy ướt mồ hôi.

Tuy thế, trên người hần lại không hề có dáng dấp nhếch nhác của người bình thường khi đi gấp gáp, chỉ có gương mặt trắng ngần đã hơi ửng đỏ, trái lại có vẻ toát ra sức sống thiếu niên hơn trước.

Dận Chân ra khỏi thư phòng đón tiếp hần, thấy thế không khỏi lờm hần.

“Làm gì đi gấp gáp như vậy, vô duyên vô cớ ra một thân mồ hôi.”

Tuy ngoài mặt nói thế, nhưng lại phân phó hạ nhân bên cạnh đi lấy nước ô mai ướp lạnh.

Dận Tự cười: “Đây không phải do vội vã tới gặp tứ ca sao.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, trong mắt Dận Chân khẽ hiện ý cười, lại vươn tay thuận thế lau đi tầng mồ hôi mỏng chường mắt trên trán hần.

“Chuyện kể sinh nhai của Bát Kỳ, huynh vốn tưởng rằng đệ chỉ thuận miệng nói thế, không ngờ tới còn dám viết vào tấu chương, để không sợ Hoàng a mã trong cơn giận cũng lệnh cho đệ kiểm điểm tại gia à.” Vừa vào thư phòng, Dận Chân liền lên tiếng quở trách hần.

Dận Tự lại cười: “Đệ chẳng qua là thấy đá dò đường, xem thử phản ứng của Hoàng a mã, hướng hồ trong đây đệ cũng đã nói, mặc dù có thể có hệ lụy vô cùng khổng lồ, nhưng không phải không thể thực hiện, nếu sau này tứ ca lại đưa ra một biện pháp tương tự vậy, Hoàng a mã nhất định sẽ cảm thấy dù sao so với đề nghị của đệ cũng cẩn thận đáng tin hơn, không chừng lại được phê chuẩn.”

Mặc dù Hoàng a mã khiển trách rõ ràng, nhưng cũng không quá tức giận, có thể thấy không phải ông chưa từng nghĩ qua phương án này.

“Hồ đồ!” Dận Chân trầm giọng quở trách, “Còn vụ Sầm Mộng Như là sao nữa, huynh vừa nghe Tiểu Cần nói, để rất quan tâm tới y.”

Dận Tự gật đầu. “Đang muốn bàn với tứ ca về chuyện này.”

Phàm là người tham gia thi hương, phải trải qua ba ngày liên tiếp trong một gian phòng nhỏ hẹp được đánh số, cảm nhận đó thì khỏi phải nói đến rồi.

Người trẻ tuổi thân thể cường tráng, ít nhất còn chịu được, như Sầm Mộng Như, cũng không tính là khỏe mạnh gì cho cam, nên có vẻ hơi trầy trật.

Y vừa nghĩ vừa viết, cộng thêm do căng thẳng, qua một ngày, đã cảm thấy choáng váng từ sớm, đợi đến lúc dùng qua mấy cái bánh ngô do y mang theo, lại uống mấy hớp nước lạnh, nhin không được gục đầu, ngủ say.

Đến lúc tỉnh dậy, đã là giữa đêm, lúc này vẫn y như trước có không ít người chầm đèn tiếp tục múa bút thành văn.

Sầm Mộng Như cũng không suy nghĩ nhiều, trải giấy Tuyên Thành ra đành hoàng tiếp tục viết.

Bên phía giám khảo đến tuần tra, xem từng gian từng gian phòng một, lại thỉnh thoảng rút ra bài viết đã hoàn thành trong chồng giấy bên cạnh để xét duyệt, vừa xem qua, thì thấy xảy ra vấn đề.

Lúc tuần tra tới chỗ mình, Sầm Mộng Như vẫn đang tập trung không phát hiện, đợi đến khi giám khảo nói câu “Đây là cái gì”, y mới ngẩng đầu lên nhìn, cũng ngớ người.

Chỉ thấy đối phương rút ra một bản sao nhỏ từ trong chồng giấy ngay khủy tay mình, trên đấy chữ chi chít, ngay hàng thẳng lối, câu cú rõ ràng, toàn là một ít nội dung của đề thi lần này.

Sầm Mộng Như đầu óc nhất thời đình chỉ, chỉ có thể sừng sờ nhìn giám khảo chất vấn y, hỏi gì cũng không trả lời được.

Một lúc lâu sau mới biết đường thanh minh: “Đây không phải của ta, ta không sao nó lại ở chỗ này.”

Chỉ là lúc này đã không còn ai để ý tới y, Sầm Mộng Như bị người khác xách theo hành lý trực xuất ra khỏi trường thi.

Y như bị sét đánh bên tai, thất hồn lạc phách, đến cả làm cách nào về đến khách *** cũng không biết.

Chỉ biết từ sau lần đấy, tên mình đã bị ghi vào danh sách, danh tiếng bị ô nhục là chuyện nhỏ, kỳ thi lần sau có thể tham gia hay không, còn chưa biết được.

Dận Chân sau khi nghe xong nguyên nhân, hơi nhăn mày, nói: “Giám khảo lúc đó tra xét y gian lận là ai, bản sao nhỏ ấy đang để ở đâu?”

“Là phó khảo quan kỳ thi hương lần này, biên tu Bành Điện Nguyên. Về phần bản sao nhỏ,” Dận Tự lắc đầu, “Đề cũng sai người đi xem thử rồi, chữ viết ngay ngắn thẳng hàng, cơ bản là nhìn không ra của ai, đi hỏi Sầm Mộng Như, bản thân y cũng nói không rõ.”

“Việc này tuy lớn mà nhỏ,” Dận Chân vừa nghĩ vừa nói: “Từ trước đến nay trường thi tin tức lan nhanh, nếu như Sầm Mộng Như xuất thân bản hàn, sẽ chẳng có ai vô duyên vô cớ đi hãm hại y, không chừng phía sau chuyện này có gì mờ ám, lại sẽ lộ ra không biết bao nhiêu người, đệ đừng tiếp tục hỏi han nữa.”

Dứt lời y lại có chút không vui tiếp tục: “Người này cùng chúng ta chẳng qua là bình thủy tương phù, giao tình bình thường, sao lại khiến đệ vì y mà bôn ba khắp nơi thế?”

Dận Tự cười cười, dứt khoát nói thẳng cho y hay: “Đệ thấy Sầm Mộng Như này tính tình thẳng thắn trung hậu, là một người đáng kết giao, đợi hai năm nữa đệ lập phủ, nếu y có ý định, thì mời y đến nhà làm khách.”

“Người này chí hướng cao xa, chỉ sợ sẽ không chịu thất vọng với khoa cử, hạ mình ở tại phủ đệ nho nhỏ của đệ.” Dận Chân lườm Dận Tự, không chút lưu tình đập nát tính toán của hắn.

Dận Tự lại chỉ mỉm cười vô tội.

Chuyện Sầm Mộng Như lúc đó bị tố cáo, do có Dận Tự đứng ra dàn xếp, y chỉ bị cấm thi một kỳ, nói cách khác, nếu y vẫn ôm mộng trường thi, phải đợi đến năm Khang Hy thứ bốn mươi, trừ khi triều đình có ân khoa khác. Qua chuyện này lòng nhiệt tình trong Sầm Mộng Như dù đã phần nào nguội lạnh, nhưng không đến mức không còn hy vọng, bệnh tình cũng dần dần bình phục, mỗi ngày chỉ ở trong khách *** đọc sách viết chữ, không bước nửa bước ra khỏi phòng, chỉ có khi Dận Tự tới cửa bái phỏng thì mới lộ ra nét mặt tươi tỉnh.

Dận Tự do bận rộn công vụ ở Lại Bộ, cũng không thể thường xuyên ghé thăm, chỉ thỉnh thoảng nghe Tiểu Cần báo lại tình hình gần đây của Sầm Mộng Như. Hiện tại bản thân hắn vẫn chưa lập phủ, không tiện tỏ rõ cho Sầm Mộng Như biết thân phận thật sự, đối với người như Sầm Mộng Như mà nói, thân phận của Dận Tự không chỉ không phải bàn đạp giúp tiến thân, mà sợ rằng y tránh còn tránh không kịp, thành ra Dận Tự mới suy tính đi từ từ từng bước một, đỡ làm cho người sợ chạy mất.

Trong tháng chín, thi hương yết bảng, Sầm Mộng Như đương nhiên là không có tên trên bảng, mà tên của Trương Hoành Trương Tử Kiệt lại xếp hạng tư, nổi trội khiến người khác chỉ cần đưa mắt là có thể thấy ngay.

Ngày yết bảng, Sầm Mộng Như cũng đi theo đến xem náo nhiệt, từ rất xa đã thấy Trương Hoành đang rất vui sướng, bị mấy người vây quanh, nghe họ nịnh bợ ton hót, cho dù trong lòng y đã thông suốt, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy chút mất mát.

Không lâu trước, hai người cùng nhau lên đường, khích lệ lẫn nhau, đàm luận văn chương, kết quả hiện giờ, một người trên trời, một người dưới đất, cách biệt một trời một vực.

Trương Hoành nhìn thấy Sầm Mộng Như đang đứng cách xa hơn một trượng, đẩy đoàn người ra đi tới.

“An Lâm huynh.” Hắn gọi chính là tên tự của Sầm Mộng Như.

“Tử Kiệt huynh!” Sầm Mộng Như hồi thần, chấp tay thi lễ, gương cười: “Chúc mừng huynh, hôm nay trúng cử nhân, trạng nguyên cũng xem như gần kề rồi.”

“Xin nhận lời chúc may mắn của huynh.” Trương Hoành cười đầy hăng hái, vỗ vỗ vai y. “Nghe nói huynh bị trục xuất khỏi trường thi? Đừng lo, đợi ta thi hội đạt được công danh, được ban chức quan, đợi qua một hai năm, nói không chừng có thể giúp huynh một tay.”

Dứt lời thì cười sảng khoái, xoay người lại tiếp tục cùng những kẻ kia cười nói.

Sầm Mộng Như nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng cảm thấy cay đắng.

Tạm thời không nhắc đến ở đây có người nản lòng thế nào, bên Tử Cẩm Thành, bầu không khí tràn đầy hân hoan.

Nguyên nhân không gì khác, sắp đến trung thu, hơn nửa năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, quốc thái dân an, đến cả cường địch như Cát Nhĩ Đan, cũng phải khiếp sợ trước uy nghi khi Khang Hy ngự giá thân chinh, hiện giờ suy cho cùng chỉ còn lại thùng rỗng, song hỷ lâm môn, thành ra ngày lễ này đương nhiên sẽ được tổ chức tưng bừng hơn thường lệ.

Trời vừa vào đêm, cây cối hai bên đường được giăng đầy đèn ***g lưu ly, sắc sỡ lóa mắt, soi rọi khắp nơi như giữa ban ngày.

Vì đây là gia yến, nên không có gọi văn võ bá quan, do đó trong hậu cung những ai được xếp vào hàng tăn phi đều đến, vây quanh Thái hậu đang ngồi ghế trên.

Lúc trái cây được sai bày lên bàn, màu sắc tươi rói mộng nước, khiến người khác nhìn mà thêm nhỏ dãi.

Đứa con thứ mười lăm của Khang Hy – Dân Vu năm nay mới lên ba, được ma ma ôm trong lòng, thấy trái cây trên bàn, kiềm không được vươn tay chụp lấy, ma ma sợ A ca thất thổ dẫn tới mình bị phạt, vội vàng xoay người ôm nó tránh ra, Dân Vu thoáng cái mím môi hai mắt ngấn lệ, nước mắt thấy sắp có xu hướng tràn đê, ma ma vội đưa tay lụm một trái táo nhét vào trong tay nó, giờ nó mới chịu nín khóc cười tươi rói.

Các A ca cũng thay thường phục hết, nhân lúc Khang Hy còn chưa đến thì tùm năm tùm ba lại câu được câu không trò chuyện hào hứng.

Dận Tự nhìn cảnh tượng này, đột nhiên nhớ đến gia yến trung thu năm Khang Hy thứ hai mươi chín.

Chỉ mới chớp mắt, tất cả mọi người đều đã lớn.

Lúc đó bản thân mới vừa chết rồi đầu thai kiếp khác, bản thân đang sống trong địa ngục, nên lòng vẫn còn bàng hoàng vô cùng, rất sợ khi giấc mộng xinh đẹp này kết thúc, sẽ lại là chuỗi ngày trống rỗng.

Ngày nay đã sớm làm quen, đêm đây trở thành cơ hội thứ hai mà trời cao ban tặng cho hắn, từ cẩn thận dè dặt, cho tới giờ đã mở rộng lòng mình, làm những việc nên làm.

“Bát ca đang nghĩ gì vậy, hồn đang để đâu đấy.” Cánh tay bị vỗ nhẹ, Dận Tự hồi thần, là Dận Đường.

Đứa bé năm nào chỉ biết đánh nhau âm ỉ với Dân Nga, quán quít lấy hắn đòi ăn kẹo, nay cũng đã là một thiếu niên sắp trưởng thành, dáng mẹ của hắn xuất thân cao quý, nhưng đối với mình lại rất thành tâm.

Chỉ hai năm nữa, lúc mọi người được phong tước, ai nấy cũng sẽ có suy tính riêng, e rằng cũng bắt đầu ngấm ngấm chuẩn bị.

Dận Tự sờ sờ đầu hắn: “Huynh đang nghĩ tới khi đệ còn bé, cũng đáng yêu như Tiểu Thập Ngũ bây giờ.”

Dận Đường bắt mân lăm bầm: “Bát ca đừng có xem đệ như tiểu hài tử, huynh cũng có lớn hơn đệ bao nhiêu đâu.”

Ta già hơn ngươi nhiều.

Dận Tự buồn cười gõ gõ lên trán hắn, nói: “Đệ cũng đừng tiếp tục suốt ngày cặp kè cùng Lão Thập ăn không ngồi rồi như vậy, Hoàng a mã sẽ không mặc kệ đệ nữa đâu, đợi đến lúc người mở miệng, đệ cũng không yên.”

Dận Đường dung mạo giống như Nghi Phi, thiên về nét đẹp dịu dàng thướt tha nhưng lại có chút lạnh lùng xa cách, nhất là khi đang chau mày như lúc này, cảm giác đó càng giống hơn.

“Hoàng a mã chỉ quan tâm mỗi Thái tử, chúng ta đều là làm nền”

Dận Đường nói còn chưa dứt lời, lại bị sắc mặt bỗng dưng trở nên lạnh lùng của Dận Tự dọa, cũng quên mất mình muốn nói gì tiếp.

“Những lời hỗn láo như vậy mà đệ cũng nói được à?!” Dận Tự thấp giọng, thấy không ai để ý tới bên này, mới thoáng an tâm. “Đệ đã ở trong cung này bao lâu rồi, lẽ nào còn không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói sao?”

Dận Đường có chút không phục, nhưng cũng không phản bác.

Nghi Phi được sủng ái, nên ngay từ nhỏ Dận Đường đã được cưng chiều lên tận trời, không ai dám làm trái hắn, hơn nữa hắn suốt này cặp kè với Dân Nga, tính nết càn quấy cũng bị lấy nhiễm ít nhiều. Hai năm qua Dận Tự bận rộn công vụ ở Lại Bộ, thường xuyên chạy ra chạy vào cung, người duy nhất có thể quản thúc chúng không còn, hai người lại càng quậy phá banh trời, chưa từng nghĩ đến lại bại dưới tay Thái tử, một lần trùng hợp Thái tử tâm tình đang không tốt, ngay tại chỗ trút giận lên thái giám thân cận của Dận Đường, người bị kéo xuống đánh hơn chục trượng, đã mất ngay đêm hôm đó.

Dận Đường gần như tức điên, đi tìm Nghi Phi tranh luận phải trái, lại bị Nghi Phi mắng một trận, bắt mân quay về, từ đó về sau âm thầm ghi thù với Thái tử, tìm được cơ hội là mở miệng châm chọc khiêu khích.

“Chuyện gì đấy?” Dận Chân mới từ phủ Tứ A ca đến, từ xa xa đã thấy sắc mặt hai người rất khó coi.

“Cửu đệ nhất thời khinh suất, nói đệ ấy mấy câu thôi.” Dận Tự sắc mặt trở nên hòa nhã.

Dận Đường ngược mắt, miễn cưỡng nói: “Chào tứ ca.”

Dận Chân gật đầu, không để ý mấy tới thái độ của hắn. “Mau ngồi xuống đi.”

Lát sau, Khang Hy đến, Thái tử và Đại A ca theo sát phía sau, một trái một phải, khiến người khác chú ý. Gia yến được chia ra hai nơi.

Một là Từ Ninh Cung, các tần phi kể cả nữ quyến của các Hoàng tử hoàng tộc đều ở đó cùng Thái hậu nghe hí kịch.

Thái hậu vốn thích nghe nhất là «Tứ Lang tham mẫu», nhưng tuồng này không hợp hát vào dịp Trung Thu, nên thay bằng «Bạch Xà truyện», hơn nữa có Nghi Phi ở bên cạnh giải thích, cũng có thể nghe được bảy tám phần, các nữ quyến ai cũng nghĩ cách nói mấy câu may mắn góp vui, bầu không khí trong Từ Ninh Cung vô cùng náo nhiệt.

Còn bên Sướng Xuân Viên, thì là Khang Hy cùng các A ca.

Tất cả mọi người đều là hai người một bàn, chỉ riêng Thái tử ngồi ở bên cạnh Khang Hy, một mình một bàn, man mác chút cảm giác cô độc.

Thập Tam Thập Tứ ngồi kế bên bọn Dận Tự, chỗ ngồi của Dận Trinh vừa khéo liền kề với Dận Chân, hai người lại như không quen biết nhau, căn bản cũng không có gì đáng để nói.

Khang Hy thoạt nhìn tâm tình hơi tệ, nói xong mấy lời động viên, lại phân phó Lương Cửu Công ban cho mấy vị A ca nhỏ tuổi thức ăn trên bàn.

“Dận Chân, mấy ngày qua ở nhà, con làm gì?” Dận Chân thành linh bị gọi tên, vội vàng ngẩng đầu, lại thấy sắc mặt Khang Hy ôn hòa, biết ông chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, bất giác cảm thấy yên lòng.

“Nhi thần ở nhà xem «Tả truyện».”

Khang Hy chau mày. “Hửm? Ngộ ra được gì nào?”

“Nhân thù vô quá? Quá nhi năng cải, thiện mạc đại yên.” Y đang trích dẫn một câu trong «Tả truyện», từ cổ sự Sĩ Quý can gián Tánh Linh Công.

[Nhân thù vô quá? Quá nhi năng cải, thiện mạc đại yên: Người có ai không phạm sai lầm? Sai lầm mà biết hối cải, còn gì quý giá bằng]

Khang Hy đương nhiên nghe ra ý tại ngôn ngoại của Dận Chân, đường nhìn quét qua Thập Tứ A ca Dận Trinh đang cúi thấp đầu, lúc quay qua nhìn lại Dận Chân, tuy trách cứ nhưng trong giọng nói lại tỏ ra vô cùng thân thiết: “Trẫm cũng biết là con không chịu nổi vắng lặng, thôi, ngày hôm nay phục chúc cho con, cứ đến Hộ Bộ đi.”

“Tạ ơn Hoàng a mã.” Dận Chân đang định đứng dậy hành lễ, Khang Hy lại phát tay. “Được rồi, hôm nay là ngày vui, không bàn quốc sự, lần này trẫm phá lệ, tự phạt một chén trước đi.”

Khang Hy vừa dứt lời liền cầm ly rượu trên tay lên, nốc cạn.

Mọi người đương nhiên cũng noi theo, ngoài miệng nói mấy lời chúc rượu.

Uống được ba tuần rượu, lại chơi đấu rượu đối thơ, Khang Hy cũng đã thấm mệt, nên đứng dậy hồi cung trước.

Một lúc sau, Thái tử cũng nói đuôi nhau rời tiệc.

Còn lại mấy A ca, cũng không cần câu nệ nữa, bầu không khí dần dần trở nên náo nhiệt hơn.

“Tứ ca, bát ca, Thập Tứ kính hai người một ly.”

Dận Trinh đột nhiên cầm ly rượu đứng lên, Dận Tường còn chưa kịp hỏi nó định làm gì, nó đã chạy tới trước mặt Dận Tự.

Trên mặt nó mang theo nụ cười đầy ngưỡng ngùng, tha thiết nhìn hai người, hai tay đang cầm ly rượu, Dận Trinh và Dận Tường tuổi còn bé, nên trong ly là rượu trái cây.

61. Chương 61: “chân Ngôn”

Dận Tự hơi bất ngờ, Dận Chân thì diện vô biểu tình.

Dận Trinh lại nói: “Chuyện lần trước, là do đệ đệ có điều không phải, xin nhận lỗi với tứ ca ở đây.” Giọng nói của nó càng ngày càng bé, đầu cũng theo đó cúi xuống. “Đồng thời chúc bát ca sớm ngày lấy được bát tẩu tốt”

Có câu đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, Dận Tự thấy Dận Chân vẫn như trước không có ý định động đây, liền cầm ly rượu lên cười nói: “Tứ ca đệ đêm nay uống hơi nhiều, tửu lượng theo không được, ly này xem như huynh thay mặt huynh ấy uống.”

Dứt lời nốc sạch một hơi.

Dận Trinh ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh, đầy vui sướng, cũng uống hết rượu trong ly của mình.

“Đa tạ bát ca.” Giọng nói của nó non nớt chưa vỡ, nhưng biết điều tiến thoái, hoàn toàn không giống đứa bé mười tuổi.

Dận Chân nhìn nó, sắc mặt lạnh lạnh, không hề để lộ chán ghét hay cảm động ra ngoài mặt.

Ánh mắt chúng huynh đệ đều hướng về phía này, mang theo chút hiếu kỳ, lo lắng, thậm chí là ác ý, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Dận Chân.

Dận Tự khẽ nhăn mày, đang định kiếm đại một câu để lấp liếm tình cảnh khó xử này, nhưng đến phút cuối Dận Chân lại có hành động.

Chỉ thấy y cầm ly rượu lên để bên môi, xong ngửa đầu uống sạch, cuối cùng từ tốn nói: “Giữa huynh đệ với nhau, nói những lời khách sáo vậy làm gì, đệ chỉ cần cố gắng tiến bộ, hiếu thuận với ngạch nương là đủ rồi.”

Biểu tình lãnh đạm, nhưng lời nói lại rất có phong thái huynh trưởng, vô cùng phù hợp với phong cách làm việc thường ngày của Dận Chân, tuyệt đối không có chỗ nào bất thường.

Dận Tự âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghĩ nghĩ, đúng là mình lo lắng dư thừa.

Tuy tứ ca trong lòng ghi thù, nhưng y không phải hạng người nông nổi, trong những trường hợp thế này, sao y có thể để người khác dễ dàng nắm được nhược điểm của bản thân.

Dận Trinh chớp chớp mắt, gật đầu cười khờ dại: “Đệ xin ghi nhớ lời dạy của tứ ca.”

Mắt thấy cơn sóng gió nhỏ đã qua, trong lòng mọi người không biết là cảm giác gì, nhưng ngoài mặt hiển nhiên đều phải thu hồi ánh nhìn, tiếp tục kính rượu trò chuyện với nhau.

Hiếm khi được thả lỏng như thế này, lại không có Hoàng a mã hay Thái tử trấn áp, không nhất thiết phải tuân thủ lễ nghi, mọi người trên mặt đều thoải mái không ít, tâm tình vui sướng, uống rượu cũng mạnh hơn.

Dận Tự trải qua chuyện lần trước say rượu ở chỗ Thái tử, nên ôm lòng cảnh giác vô cùng đối với thứ trong ly, thường ngày không uống rượu, nhưng gặp phải trường hợp này, cũng không thể không uống.

Người khác kính rượu, thì còn có thể nhấp môi cho qua, dù sao thân phận A ca rành rành ra đấy, không có ai dám cả gan ép rượu hấn, nhưng giữa huynh đệ với nhau nếu làm vậy, thì lại có vẻ hơi kiêu căng.

Thành ra Dận Tự rất bất đắc dĩ.

Đầu tiên là ngũ ca Dận Kỳ, ngũ ca đối nhân xử thế trung hậu, quan hệ với hấn cũng không tệ, không thể từ chối.

Tiếp đến là Thập Tứ, hai mắt tràn đầy chờ mong nhìn chằm chằm hấn, cứ như nếu hấn không uống, thì đây sẽ là một lỗi lầm cực kỳ to lớn, cũng lại không thể từ chối.

Tiếp qua mấy chén, đầu óc bắt đầu có xu hướng mơ hồ.

Dận Tự trong lòng cảnh tỉnh chính mình, cũng không dám tiếp tục uống nữa.

Người xung quanh vẫn tiếp tục mời rượu, hân hoan giật giật Dận Chân.

Dận Chân trong lòng buồn cười, lại vờ như không hiểu, bản thân y thì hòa theo người ta chuốc rượu hân.

Đợi đến lúc tàn tiệc, mấy huynh đệ đều phần nào hơi say, ngay cả Dận Chỉ ngày thường luôn tỏ vẻ tự cao tự đại, nay cũng nói cà lăm, ai nấy được hạ nhân của phủ mình dìu về.

“Tứ ca, sắc trời đã tối, tiệc bên Thái hậu đã tàn từ sớm, tứ tẩu cũng đã về trước, không bằng đêm nay huynh ngủ lại chỗ đệ đi.” Dận Tự thấy bước chân của Dận Chân có hơi loạng choạng, nếu nhìn bề ngoài có vẻ như còn say hơn hẳn nhiều, vươn tay đỡ y, một bên nhỏ nhẹ nói.

Thật ra chính hân cũng chẳng khác hơn là bao, lúc nói lời này thậm chí còn nghĩ tới mình đúng là ngày càng mạnh miệng.

Dận Chân đỡ trán khẽ gật đầu, Dận Tự liền sai Cao Minh đi báo với hạ nhân phủ Tứ A ca đang đứng chờ cửa cung một tiếng, bên này thì dìu y đi về hướng viện A ca.

Gió thu nổi, trời đêm lạnh, ánh trăng xuyên qua tàn cây phản chiếu bóng hai người dựa sát vào nhau, một người dựa lên người người còn lại, Dận Tự bất giác nhớ lại năm Đông Hoàng hậu qua đời, tình cảnh Dận Chân canh giữ trong linh đường.

Kiếp trước, ký ức về người tứ ca này khi còn bé rất ít, ít đến nỗi giờ đây khi hồi tưởng lại, chỉ có thể nhớ đến tình cảnh khi còn bé của hai người kiếp này.

Trong hơi thở của đối phương thoang thoảng men say, phả ngay bên tai hân, đến cả cổ cũng bị hun nóng theo.

Hai người vào viện A ca, người hầu vội vàng nghênh tiếp, bưng nước nóng trà nóng lên, dìu hai người tách ra.

Bận rộn một hồi, được hầu hạ thay trang phục chần mền rồi cả hai cùng nằm một giường.

Dận Tự đã quá say, lúc này miễn cưỡng mới mới duy trì được chút tỉnh táo, nhưng giờ thì cực kỳ mệt mỏi.

Dận Chân bất ngờ mở mắt, ánh mắt sáng quắc nhìn người nằm bên gối, đôi mắt đen láy thâm thúy, dường như gương mặt say rượu trước đây đều là ảo giác.

“Tiểu Bát.”

“Ừm?”

“Đệ thấy tứ ca thế nào?”

“Đương nhiên, ưm, tốt rồi . . .” Dận Tự khẽ chau mày, cứ như đã suy nghĩ rất kỹ càng rồi mới trả lời, bộ dạng này khiến Dận Chân cảm thấy vô cùng đáng yêu, cảm lòng không được nổi lên ý trêu đùa.

“Vậy sao lúc trước còn nói ở chung với huynh một muốn chết hả?”

“. . . Đệ xuất thân không tốt, khi còn bé không có huynh đệ nào chịu chơi với đệ . . . Ngoại trừ tứ ca, sau nó lại thành thói quen, sợ mất đi huynh, nên phải càng cẩn thận hơn . . .” Tuy lúc hân nói đứt quãng, nhưng nói chung Dận Chân cũng nghe rõ toàn bộ.

Lúc trước ở chỗ Thái tử nghe được những câu nói kia, suy cho cùng trong lòng vẫn vướng gút mắc nhỏ, sau mặc kệ được người bên cạnh khuyên giải thế nào, rồi hân xoa dịu mình thế nào đi nữa, cũng không cách nào tiêu tan hoàn toàn.

Tục ngữ có câu người say nói lời thật lòng, những lời này của hân, lại làm cho chút bứt rứt cuối cùng trong lòng y tiêu tan thành mây khói, không còn tồn tại.

Lòng dạ hẹp hòi cũng được, quá tính toán cũng thôi, suy cho cùng cũng vì quá mức quan tâm người này, mới có thể lo được lo mất.

Thành ra mới rắp tâm chuốc say hân, muốn một lần nữa nghe lại “lời thật lòng”.

Y đưa tay vuốt bờ môi của hân, Dận Chân cúi người xuống, hơi thở mong manh lướt qua mặt hân.

“Dận Tự”

“Ừm” người nọ âm ờ lên tiếng, xoay người ôm lấy y, giống như ôm cái gối, khiến Dận Chân không khỏi đỏ khóc đỏ cười, nhưng cũng vươn tay vỗ nhẹ lên vai hắn.

“May mà còn có đệ.”

Dưỡng mẫu ra đi sớm, trong mắt thân mẫu chỉ có Thập Tứ, tuy Thập Tứ và y là huynh đệ cùng mẹ, nhưng chẳng hơn gì người đứng nước lã, mặc dù có phúc tấn, nhưng những điều có thể chia sẻ, suy cho cùng cũng có giới hạn.

Trong các huynh đệ, thất ca, ngũ ca và thập tam đệ đều xem như người có lòng dạ ngay thẳng, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, dù sao sinh ra trong gia đình đế vương, đối xử với nhau suy cho cùng cũng có điều kiêng kỵ.

May mà còn có người này bên y từ nhỏ đến lớn.

Hơi thở quen thuộc gần trong gang tấc, cái áo mỏng manh duy nhất trên người do nghiêng người, để lộ ra xương quai xanh và phần da thịt trắng nõn bên dưới.

Nhưng Dận Chân lúc này quả thật đã rất mệt, ý nghĩ trôi dạt trong đầu chỉ vừa chợt lóe qua, thì đã ngay lập tức bị bao trùm trong cơn buồn ngủ nặng nề, con mắt cũng theo đấy khép lại.

Hai người ôm nhau mà ngủ.

Trong giây phút bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh, Dận Tự mở mắt.

Tứ ca này

Hắn bắt đầu mỉm cười.

Đã có thể lừa y tiêu tan mọi gút mắc trong lòng, cũng không uống hẳn mượn rượu giả say nói những lời kia.

Áng chừng nửa đêm, Dận Chân lại gặp ác mộng mà giật mình tỉnh giấc.

Cơ thể đột nhiên cứng ngắc, trán thấm đầy mồ hôi lạnh.

Dẫn đến Dận Tự cũng tỉnh giấc.

“Tứ ca?”

“. Huynh vừa nằm mơ.”

“Huynh mơ thấy gì?”

“Huynh mơ, huynh và đệ ngồi nghị sự trong Tây Noãn Các,” Dận Chân lẩm bẩm nói, “Nói một hồi, chúng ta bắt đầu gây nhau, đệ quỳ trên mặt đất”

Hắn quỳ trên mặt đất, mặc cho y mắng, vẫn cúi thấp đầu, không nói một tiếng, cũng nhìn không rõ nét mặt hắn lúc ấy.

Y mắng xong, còn nổi giận dùng dùng bảo hắn cút ra ngoài, hắn đứng dậy, chậm rãi, bước lui từng bước ra ngoài, khi lui ra cửa rồi, cách cánh cửa rất dày, mơ hồ truyền đến tiếng ho cổ đờ thấp

Sau đó, Dận Chân tỉnh lại.

Tình cảnh trong mơ như tảng đá nặng ngàn cân, nặng tới nỗi y cơ hồ không thở nổi, dù đã tỉnh táo lại, ***g ngực phảng phất như còn lưu lại cơn đau quặn thắt ấy.

Trong giấc mơ ấy, y và hắn đều đã hơi già, diện mạo người này lúc trung niên cũng không khác gì mấy so với hiện tại, chỉ là khóe mắt có thêm ít nếp nhăn, tóc mai pha thêm chút màu xám trắng, khuôn mặt nhỏ nhả trầm tư hơn xưa.

Dận Tự không nói gì, lát sau mới lên tiếng: “Chỉ là mơ thôi mà.”

Dận Chân đột nhiên cố hết sức ôm lấy đối phương, thân thể hai người dựa sát vào nhau.

“Dận Tự.”

“Hửm?”

“ . . . Không có gì, ngủ tiếp thôi.”

Không đến mấy ngày sau, Khang Hy hạ chỉ tuần du Tái Bắc.

Lần này, không chỉ có Đại A ca, Tam A ca bồi giá, đến cả Thái tử, Tứ A ca, Ngũ A ca, Bát A ca cũng bắt ngờ được liệt tên.

Tứ A ca đóng cửa kiểm điểm, cũng không phải bị thất sủng.

Thái tử trước đây bị Hoàng thượng trách mắng ngay trước mặt chúng huynh đệ, nhưng suy cho cùng Khang Hy chỉ là thương cho roi cho vọt mà thôi.

Lòng dạ đế vương, khó bề đo lường, Khang Hy mỗi một lần hành động, luôn có thể phá tan phỏng đoán trước đây của mọi người.

Ngày 18 tháng 8, ngự giá xuất phát từ kinh thành, thẳng một đường đi qua Tiểu Thang Sơn, mây dày đặc, cuối cùng dừng chân tại phủ Doan Tĩnh Công Chúa tại Cổ Bắc Khẩu.

Doan Tĩnh Công Chúa, nói ra thì chính là tỷ tỷ của bọn Dận Tự, từ năm Khang Hy thứ ba mươi một đã được gả cho thứ tử của Khách Lạt Thâm Bộ Đồ Lễ Quận Vương – Cát Nhĩ Tang.

Lúc nàng ra đời Khang Hy mới chừng hai mươi, trong cùng năm ấy ông dẹp loạn Tam Phiên, sau lại tới Thái tử ra đời, là công chúa có một ngạch nương không được sủng ái, nên rất khó được chú ý tới, đến cả ký ức của Dận Tự về người tỷ tỷ này cũng cực kỳ mờ nhạt.

Huống hồ, nếu không có gì ngoài ý muốn, người ngũ tỷ này sẽ mất vì bạo bệnh vào ba năm sau.

Công chúa của hoàng gia triều Thanh, phần lớn đều lấy chồng ở xứ Mông Cổ xa xôi, số phận nhiều ngang trái, có thể thật sự trước sau vẹn toàn ít càng thêm ít, giống như Doan Tĩnh Công Chúa, chẳng qua là hạt muối trong biển.

Ngự giá đến khiến cho phủ công chúa trước nay có phần điều hiu trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Công chúa và ngạch phụ đã đứng ngoài cửa chờ nghênh tiếp từ sớm, Khang Hy đi xuống nàng đứng dậy, đưa mắt đánh giá một lượt, lại chuyển qua ngạch phụ Cát Nhĩ Tang, cười nói: “Nhu Nhu, con gầy đi.”

[Ngạch phụ: danh xưng chồng của công chúa, tương tự như phò mã]

Nhu Nhu là nữ danh của Doan Tĩnh Công Chúa, từ khi nàng gả đến Mông Cổ, đã rất nhiều năm rồi chưa từng nghe lại cách xưng hô này, ngay lúc ấy cơ thể nàng khẽ chấn động, nhưng miễn cưỡng nén kích động xuống, chỉ là viên mắt đã ửng đỏ thốn thức: “Trong phủ bày trí đơn giản, không biết Hoàng a mã ở có quen không, nhi thần bất hiếu, đã qua bao nhiêu năm vẫn không thể hiếu thuận với người . . .”

“Con đã rất hiếu thuận rồi.” Khang Hy vỗ nhẹ lên lưng nàng, cùng nàng đi vào trong.

Cát Nhĩ Tang rơi lại phía sau, cũng không dám lướt qua Thái tử, chỉ có thể sóng vai đi cùng bọn Dận Tự.

Do không có quan hệ thân thiết lắm nên bọn Dận Tự cũng không biết nói gì hơn, chỉ có Dận Kỳ từ nhỏ đã lớn lên bên Thái hậu, am hiểu phong tục Mông Cổ, còn có thể hàn huyên với hắn một hai câu.

Ai ngồi phần nấy, câu đầu tiên của Khang Hy khi bước vào là: “Mấy năm nay con sống được không?”

“Nhi thần sống rất tốt.” Doan Tĩnh Công Chúa rũ mắt, không nhìn qua Cát Nhĩ Tang lấy một cái.

Không tốt thì có thể làm gì, lẽ nào Khang Hy có thể để cho nàng hòa ly sau đó hồi kinh à? Suy cho cùng chỉ là một câu thăm hỏi có lẽ mà thôi.

Khang Hy gật đầu. “Nếu con phải chịu thiệt thòi gì, bất cứ lúc nào cũng có thể nói với trẫm, nữ nhi của trẫm, công chúa thiên gia, tuyệt đối không thể tùy tiện nhường nhịn.”

Lời này là an ủi, cũng là cảnh cáo.

Trên mặt Cát Nhĩ Tang hiện lên vẻ lúng túng và cứng nhắc.

Đoan Tĩnh Công Chúa dịu dàng ứng thuận, nhân tiện nói lảng sang chuyện khác, giới thiệu một ít phong cảnh cảnh vật xung quanh đây.

Khang Hy nghĩ chân ở đây là ý nghĩ bất chợt, cũng không có thông báo cho những người khác, nhưng một khi đã tới, tin tự tự nhiên sẽ được truyền đi ngậy lập tức, không lâu sau, Đỗ Lăng Quận Vương cùng trưởng tử đều chạy đến thỉnh an.

“Đứng lên cả đi.” Khang Hy nói với Đỗ Lăng Quận Vương, “Người già rồi.”

Đỗ Lăng Quận Vương thở dài: “Năm ấy ở kinh thành được chiêm ngưỡng thiên nhan, phảng phất cứ như mới ngày hôm qua, ấy vậy mà chỉ chớp mắt, đã nhiều năm trôi qua.”

Khang Hy cười nói: “Người đối với triều đình trung thành và tận tâm, gả nữ nhi cho nhi tử của người, trăm rất yên tâm.”

Đỗ Lăng Quận Vương vội cúi người tạ lễ.

Khang Hy tỏ ý giữ người lại trò chuyện, bọn Dận Tự biết điều lui ra ngoài.

Đoan Tĩnh Công Chúa xuất giá đã nhiều năm, đối với những huynh đệ này khá lạ lẫm xa cách, nên lúc này chỉ hàn huyên cùng chúng mấy câu, thì xin trở về phòng nghỉ ngơi trước.

Cát Nhĩ Tang sờ sờ mũi, cũng đi.

Tục ngữ nói bằng mặt không bằng lòng, vậy mà đôi phu thê này ngay cả hài hòa ngoài mặt cũng không làm được, có thể thấy được trình độ xa cách đến cỡ nào rồi, cũng chẳng trách về sau Cát Nhĩ Tang lại ngay trong thời gian tang sự của công chúa làm ra loại chuyện hoang đường như chiếm đoạt vợ người khác như vậy.

Xa xa truyền đến âm thanh ồn ào huyền ảo, đó là tiếng tụng sớ Mông Cổ và thị vệ Đại Thanh tổ chức đấu vật, so tài với nhau.

Chúng A ca đều bị hấp dẫn, đến cả Dận Chỉ mọi khi không thích cười ngựa bắn cung đấu vật cũng đi theo xem náo nhiệt.

“Đi xem náo nhiệt?” Dận Chân đứng bên cạnh cũng nhìn ra hắc đứng ngồi không yên, lên tiếng hỏi.

Dận Tự lắc đầu nói: “Đệ đi dạo một chút, tứ ca tự đi xem đi.”

Dứt lời liền đi về hướng ngược lại.

Cước bộ của hắc rất chậm, Dận Chân một hai bước đã đuổi kịp, hai người sóng vai bước đi.

Thật ra cũng không có gì, chỉ là Dận Tự bất giác cảm thấy buồn phiền vô lý.

Hắc tự hỏi bản thân cũng không phải hạng nhân từ đến nỗi đi ban phát khắp nơi, nhưng Đoan Tĩnh Công Chúa là tỷ tỷ của hắc, không phải kẻ thù của hắc, đối với hắc không mấy may tạo ra uy hiếp gì, thậm chí sự tồn tại của nàng giống như một gốc phong lan vậy, không chỗ nương tựa.

Biết rõ kết cục của nàng, nhưng bất lực.

Dận Chân đột nhiên nắm tay hắc lôi theo một hướng khác.

Trong lúc còn đang ngỡ ngàng, hai người đã đi tới trước chuồng ngựa.

Đây là ngựa do phủ công chúa nuôi, xung quanh còn có người đang chăm sóc, thấy trang phục trên người hai người họ cũng phần nào đoán được thân phận của họ, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Dận Chân nói với bọn họ mấy câu, sai dắt hai con ngựa ra.

“Lên!” Y cũng không nói năng dài dòng, chỉ nhảy lên ngựa, rồi quay qua nói với Dận Tự.

Đội Dận Tự cũng lên ngựa xong rồi, y dẫn đầu phi về phía trước.

Từ lúc không cần đến thư phòng đọc sách nữa, Dận Tự mỗi ngày ngoại trừ đoạn đường từ Lại Bộ đến cung ra thì rất ít khi cưỡi ngựa, càng miễn bàn đến việc phóng ngựa băng băng thể này.

Lúc này đi theo phía sau Dận Chân, gió từ bốn phương tám hướng thổi tới ào ạt, khiến cả tóc lẫn y phục của hắn đều cuộn cuộn theo nó, lọt vào trong tầm mắt là thảo nguyên bát ngát, trời đất rộng lớn bao la, hồ nước trong suốt, cảm giác như mọi phiền muộn ngự trong lòng cũng bị cuốn trôi theo cơn gió này.

Tốc độ con ngựa phía trước càng lúc càng nhanh, Dận Tự phải siết chặt dây cương để chế ngự nó, thế nên trong lúc phi nước đại ban nãy, tay đã bị dây cương ma sát phát đau.

“Tứ ca!” Tiếng hô sang sảng hòa lẫn vào gió, người đằng trước vẫn mắt điếc tai ngơ, tiếp tục phi nhanh như trước.

Không biết qua bao lâu, Dận Chân mới dần dần chậm lại, Dận Tự vội phóng nhanh hơn để đuổi kịp, hai người dừng chân tại một bãi cỏ có địa thế bằng phẳng.

Hai người ai cũng mệt đến khó chịu, tung người xuống ngựa liền tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống, thở hổn hển, không ai lên tiếng.

Dận Chân bỗng nhiên vươn tay sang cầm lấy tay hắn.

Dận Tự trong lòng khẽ động, muốn tránh, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì cả.

Quay đầu qua, lại thấy đối phương đang yên lặng nhìn hắn.

“Tứ ca . . .”

Lời tới tới bên môi bỗng biến mất, người nọ bất ngờ xoay người đè chặt hắn dưới thân, cúi người hôn xuống.

62. Chương 62: Bạo Vũ

Tất cả đều xảy đến quá bất ngờ không kịp đề phòng, Dận Tự còn chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng gì, khớp hàm đã bị cạy bung, đầu lưỡi đối phương tiến quân thần tốc, kịch liệt mà thô bạo.

Thân thể cả hai đè ép lên nhau, ép tới nỗi Dận Tự cảm giác bản thân dường như không thể hít thở.

Ngạc nhiên và rung động giây phút ban đầu qua đi, đương nhiên là vùng vẫy, tiếc rằng Dận Chân dường như đã ngờ tới phản ứng này của hắn từ sớm, càng cố sức giữ chặt hai tay hắn, hơn hết cơ thể y chiếm được ưu thế về tuổi tác, khiến Dận Tự nhất thời không thoát ra được.

Lần vùng thoát này thất bại, lại lập tức bị cuốn vào trong một cơn điên cuồng khác.

Nếu kiếp trước có ai nói với Dận Tự, có một ngày hắn sẽ ngồi xuống bắt tay giảng hòa với Dận Chân, hắn sẽ chỉ cười trừ.

Kiếp này, tuyệt đối không thể tin nổi chuyện đấy lại biến thành hiện thực.

Nhưng dù vậy, hắn cũng chưa từng nghĩ tới, giờ phút này, hai người lại đi đến bước này.

Lúc đại hôn năm đó, cảnh tượng y ghì mình trên cột trụ trong phủ, còn có thể giải thích là do tứ ca trong lúc say rượu cộng thêm tâm trạng đang kích động nên dẫn đến hành động thất lễ.

Lúc hai người cứu nạn thiên tai tại Bình Dương, Dận Chân ôm chặt mình trong lòng thì có thể nói, y là đang dạy đệ đệ biết chuyện “làm người”.

Cho nên Dận Tự vẫn không đem những mờ ám như có như không của hai người để trong lòng, dù đôi khi cũng cảm thấy có chút khác thường, nhưng lại chỉ tự nói với chính mình đó là ảo giác mà thôi.

Vậy thì hiện tại phải nói thế nào?

Vào lúc trạng thái tinh thần của hai người đều đang tỉnh táo làm ra chuyện như thế này . . .

Dận Tự thở hổn hển đầy nặng nề, vẫn không đẩy được y ra.

Nụ hôn của Dận Chân ngày càng trở nên quyết liệt, đến nỗi khiến người ta man mác cảm giác được sự tuyệt vọng ẩn chứa bên trong nó, thậm chí cắn rách môi của hắn, mùi máu tươi hòa lẫn vào hơi thở và không khí xung quanh, khiến cho họ đều mất đi sự lạnh tỉnh thường ngày.

Từ trước tới giờ y vẫn không biết hóa ra bản thân cũng sẽ có lúc điên cuồng đến thế, dù là dục đối mặt với Tứ Phúc Tấn thì cũng chỉ tương kính như tân, giống như hoàn thành nhiệm vụ, chưa kể tới chẳng khác gì chịu tội, nhưng tuyệt đối không có loại vui sướng quên hết thấy mọi thứ như thế này.

Còn bây giờ, trong đầu của y đã hiện lên hình ảnh đối phương y phục xộc xệch, cả cảnh tượng giống như cưỡi ngựa xem hoa đêm đó dần dần hiện lên, khiến bản thân khó lòng kiềm chế.

Hai người thở gấp ngồi trên đất, cúi đầu xuống nhìn, vừa đúng lúc Dận Tự ngẩng đầu lên, mồ hôi men theo hai bên thái dương trắng ngần nhỏ xuống cằm, vẽ nên một dấu tích duyên dáng trên gương mặt hắn, đến cả sườn mặt thanh tú, dường như cũng trở nên quyến rũ.

Khi gương mặt này ửng đỏ vì ***, không biết sẽ phong tình thể nào.

Ý nghĩ này chẳng qua chỉ vụt qua trong chớp mắt, vậy mà bản thân lại bị mê hoặc đến mức trả giá để thực hiện.

Đi suốt mấy ngày, chúng huynh đệ dù nhiều hay ít cũng bị rám nắng, chỉ có nước da của Dận Tự vẫn như trước không hề thay đổi, cần cổ thấm ướt mồ hôi như càng trắng trẻo hơn, dưới ánh mặt trời phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

Lưu luyện rời khỏi bờ môi hắn, khoe môi mơn trớn cảm hắn, chuyển xuống ngậm lấy hầu kết đang chuyển động lên xuống của đối phương.

Dận Tự ngưng thở, trong đầu nghĩ không thể tiếp tục như vậy được nữa, khẽ cắn môi, nhân lúc Dận Chân thả lỏng cảnh giác, cổ tay dùng sức, vai nghiêng sang một bên, liền đẩy y ra ngoài, thoát khỏi sự khống chế.

“Tứ ca.” Ngực phập phồng, Dận Tự cố hết sức khiến bản thân trông có vẻ bình tĩnh nhất, ánh mắt cũng trở nên lạnh nhạt theo từng câu chữ.

“Chuyện như thế này, đệ hy vọng không nên có lần thứ hai.”

Dù có nhượng bộ thế nào đi chăng nữa, thì vẫn như trước có một ranh giới, không thể vượt qua.

Mà hôm nay, cũng đã vượt qua.

Dứt lời cũng không thềm nhìn đến phản ứng của Dận Chân, xoay người lên ngựa, chạy quay trở lại đường cũ.

Không nghe thấy tiếng kêu gào hay tiếng vó ngựa đuổi theo từ phía sau, Dận Tự cũng không quay đầu lại, phi như bay, mãi cho đến khi tới gần phủ Doan Tĩnh Công Chúa mới thả ngựa chậm lại.

Hạ nhân lúc này cho bọn Dận Tự mượn ngựa đã đứng sẵn ngoài cửa trông ngóng họ, thấy Dận Tự trở về, không khỏi mừng rỡ, vội vàng đi lại đón.

“Gia, nếu ngài còn không về, nô tài phải đi bẩm báo Hoàng thượng . . .” Người nọ không nhìn thấy bóng dáng của Dận Chân đâu cả, nụ cười trên môi thoáng cứng đờ. “Ừm, Tứ gia đâu rồi ạ?”

“Chắc chút nữa sẽ về.” Dận Tự lạnh nhạt nói, đưa dây cương cho đối phương, liền đi vào phủ.

Người nọ thấy sắc mặt Dận Tự không tốt, cũng không dám đuổi theo tiếp tục dò hỏi.

Dận Tự trở về sương phòng, thuận tay cầm một quyển sách lên mở ra xem, lát sau, lại vẫn là trang giấy ấy, trong lòng đang phiền muộn, nửa chữ cũng không lọt vào mắt.

Tứ ca . . .

Dung nhan người nọ hiện lên trước mắt, hắn vỗ vỗ trán thở dài suy tư.

Nhiều năm qua, hai người luôn luôn bầu bạn cùng nhau, muốn nói hắn không phát giác điều gì, thì đó là chuyện không thể nào, nhưng một ngày đối phương chưa nói ra, hắn cũng rất tình nguyện giả ngu.

Kiếp trước đầu đá nhiều năm, kiếp này không chỉ huynh đệ hòa thuận, còn . . .

Tâm trí Dận Tự lúc này hoàn toàn rối loạn.

Hắn đã không thể rõ ràng, rốt cuộc bản thân phải cư xử thế nào đây?

Một hồi Dận Chân trở về, hai người phải đối mặt nhau thế nào đây?

Tình cảnh lúc này, khiến hần tình nguyện đi đối mặt với những lực đực đầu đá giữa huynh đệ với nhau như ngày trước còn hơn, ít nhất với việc bản thân đã thông thạo, không có chút gánh nặng nào.

Bản thân vốn định làm một người thái bình nhân rồi, cần cù thật thà làm việc của mình, ngoan ngoãn giữ bốn phận, hiếu thuận ngược nường, tiện thể dựa dẫm tứ ca, lấy lòng Hoàng a mã, ai biết được con đường này không dễ đi, bất ngờ xảy ra rủi ro, khiến hần không thể đi tiếp.

Người sống, sao luôn luôn có nhiều vấn đề như vậy, vốn tưởng rằng có thể tránh được một việc, kết quả lại nảy ra thêm một việc.

Dận Tự cười khổ.

Hắn trong lòng phiền não, lại chờ hoài chờ mãi, đến tận lúc lên đèn, cũng không đợi được bóng dáng Dận Chân xuất hiện.

Vốn tưởng rằng Dận Chân thẹn quá hóa giận không muốn thấy hần, đi hỏi người dưới, mới hay Tứ A ca vẫn chưa về.

Bên ngoài mưa bắt đầu rơi tí tách, mưa rơi càng ngày càng lớn, mắt thấy nó sắp biến thành cơn mưa to tầm tã, phiền não trong lòng Dận Tự càng thêm nặng nề.

Lại chờ thêm chốc lát, cũng không chịu thêm được nữa, bật dậy đẩy cửa đi ra.

Người đi theo Dận Chân không thấy y trở về, đã thông báo với Khang Hy từ sớm, Khang Hy cho gọi Dận Tự qua, hỏi hần đầu đuôi sự việc, lại sai mọi người đi ra ngoài tìm, bên ngoài người đến người đi, hòa cùng tiếng mưa rộn rã, lại càng ồn ào hơn.

Trên thảo nguyên nhìn như bình yên bát ngát, kỳ thực nguy cơ tứ phía.

Không nói đến toàn cảnh Mông Cổ lúc này vẫn chưa phải hoàn toàn thần phục triều đình, thì còn có một nhóm nhỏ thân cận với Cát Nhĩ Đan và thế lực nước La Sát bên kia biên giới vẫn đang ngầm hoạt động, Dận Chân một Hoàng a ca, đơn thân độc mã lưu lạc bên ngoài, cũng thật khiến người ta không yên lòng.

Dận Tự lúc này mới có chút hoảng hốt.

Theo lý mà nói Dận Chân chắc sẽ không có chuyện gì, bằng không sẽ không có Hoàng đế Ung Chính sau này, nhưng dù vậy hần vẫn không tài nào cầm lòng mà trở nên khấn trương.

Dù sẽ không nguy hiểm tính mạng, nhưng cũng khó đảm bảo không có gì ngoài ý muốn . . .

Aiz, nếu lúc đó bản thân bình tĩnh một chút thì tốt rồi, hần đã là người sống qua một kiếp, còn cùng một tứ ca mười mấy tuổi so đo cái gì chứ.

Lúc này có nghĩ gì cũng đã vô dụng, Dận Tự khoác thêm áo tơi muốn đi theo ra ngoài tìm, Cao Minh kéo tà áo của hần, quỳ xuống đất nói thế nào cũng không cho đi.

“Gia, ngài không cần phải đi, Tứ gia cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì đâu, nếu ngài cũng . . . Thì phải làm sao bây giờ!”

Hần không khuyên thì hay rồi, câu khuyên can này, nhất là câu muốn nói lại thôi cuối cùng, khiến cho tim Dận Tự bất chợt lổn nhịp, đẩy hần ra, sẵn tay dắt con ngựa đang đứng bên ngoài, cùng bọn thị vệ đi ra ngoài.

“Gia!”

Hiện tại là tháng tám, ở Bắc Kinh thời tiết oi bức, nhưng tới thảo nguyên mệnh mông của Mông Cổ, thì chỉ còn lại cảm giác khoan khoái mát mẻ mà thôi, lúc này mưa rơi xối xả, còn kèm theo sấm chớp ầm ầm,

63. Chương 63: Phong Tước

Dận Chân rất ức, nhưng cũng đành chịu.

Y đương nhiên không phải cố ý dầm mưa để dành lấy sự đồng tình của hắn.

Dù cho y có mong muốn hai người có thể gần gũi hơn xưa đến thế nào đi chăng nữa, thì đường đường một Tứ A ca như y cũng không đến nỗi phải dùng biện pháp ngu xuẩn như vậy.

Vốn y định đợi qua một lát rồi hãy về, lại không ngờ mới vừa nhắc người dậy, thì bầu trời âm vang, mưa to giàn giụa.

Chưa được bao lâu, cả người y đã ướt nhẹp.

Dận Chân hết cách, không thể làm gì khác hơn là nhảy lên ngựa phóng nhanh theo đường cũ trở về, nhưng gió thổi phần phật mưa như trút nước, con đường phía trước trở nên mờ mịt nhìn không rõ phương hướng, đến cả ngựa cũng bị xối đến rã rượi, lúc chạy được một quãng, móng ngựa bắt ngờ đập phải vũng bùn lầy, ngã quỵ đổ nhào về phía trước.

Dận Chân bắt ngờ không kịp đề phòng, bị nước bùn bắn khắp người, mắt cá chân cũng bị thương.

Thấy hiện tại không thể tiếp tục cưỡi ngựa, y không còn cách nào đành phải bỏ ngựa lại, lê từng bước một.

Nếu như là lúc trời quang mây tạnh, thì quãng đường này cũng không đáng gì, nhưng ở trên một thảo nguyên vốn xa lạ với y, hơn nữa còn đang trong cơn mưa gió tầm tã, không thể phân biệt phương hướng, chẳng lâu sau y đã lạc đường.

Dận Chân nhận thấy thương tích ở chân thì càng ngày càng đau, biết rõ không thể đi tiếp nữa, bằng không đến khi Khang Hy phái người đến cũng khó lòng tìm kiếm, không còn cách nào khác đành phải tìm một gò đất gần đấy, tựa vào hòn đá, đồng thời nhổ cây cỏ găm trên gò đất xuống, dùng lá cỏ ấy che đỡ chút mưa gió.

Mưa ngày càng nặng hạt, quất thẳng vào mặt người gây đau đớn, toàn thân như bị ngâm trong nước.

Dận Chân cũng không biết y đã ngồi đấy bao lâu rồi, cơn mưa không có vẻ gì như sẽ tạnh bớt, trái lại càng lúc càng lớn, mãi đến khi ý thức của y bắt đầu mơ màng, mới phảng phất nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa truyền đến, thấp thoáng, càng ngày càng gần.

Đợi tới lúc thấy trang phục quen thuộc của người ngồi trên ngựa, Dận Chân cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, y biết bản thân không đến mức trở thành vị A ca đầu tiên của triều Thanh vì dầm mưa mà bệnh chết.

“Tứ ca!”

Dận Chân bật cười, bản thân đúng là không bình thường mà, với thời tiết thế này, cộng thêm hai người mới vừa trở mặt, sao y có thể nghe thấy giọng nói của hắn ở đây được chứ?

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng y vẫn ngẩng đầu lên, vô thức tìm kiếm nơi phát ra âm thanh ấy.

Trong cơn mưa to tầm tã, nét mặt đơng đầy lo lắng của người đó ánh vào mắt y.

Ngay sau đó lập tức nhảy xuống ngựa, mấy bước vọt đến, ôm lấy y.

Tiếng mưa rơi rất lớn, lớn đến mức hắn nói gì đấy bên tai y, mà y cũng không cách nào nghe rõ.

Nhưng Dận Chân đã thỏa mãn rồi.

Y vươn tay, cũng ôm ngược lại người kia, thật chặt.

Thể chất của Dận Chân vốn không tệ, sức lực tuổi trẻ, hồi phục rất nhanh, sau khi trở về uống một bát canh gừng đậm đặc, lại xông thêm nửa ngày, ngồi dựa trên đầu giường, tinh thần cũng không tệ lắm.

Tâm trạng cũng theo đấy mà trở nên khoan khoái.

Nhìn Thái y đến bắt mạch, dặn dò nửa ngày, rồi mới đi ra ngoài kê thuốc.

Lương Cửu Công cũng phụng lệnh Khang Hy đến ân cần thăm hỏi, thấy y không có gì đáng lo, lúc này mới chịu quay về phục mệnh.

Dận Tự bất đắc dĩ nói: “Tứ ca, có thể buông áo đệ ra không?”

Dận Chân chớp mắt, giả vờ ngạc nhiên: “Sao vậy, đề lên áo của đệ sao, vậy mà này giờ huynh không phát hiện đây, sao đệ không chịu nói!”

Tùy ngoài miệng nói vậy, nhưng người lại không hề nhúc nhích lấy nửa phân, góc áo của Dận Tự vẫn như trước bị đè chặt dưới khủy tay của y.

Dận Tự đối mặt với bộ dáng vô lại hiem có của y, thực sự không thể nào ương bướng giựt phắt ra cho rồi.

Hắn cảm thấy, bản thân nói sao cũng hơn người ta mấy chục tuổi, cùng một người mới mười mấy tuổi đầu tranh hơn thua, thật sự rất mất phong độ.

“Tứ ca . . .”

Gắng áp chế ý muốn thở dài thành tiếng của bản thân, hắn muốn nói chuyện đằng hoàng với y, bất ngờ một cánh tay vươn đến kéo mạnh y xuống, Dận Tự nửa người ngã úp xuống, vừa vặn bị Dận Chân ôm trọn vào lòng.

Dận Chân nói trước một bước: “Huynh cảm thấy đầu hơi choáng, thân thể cũng không còn chút sức lực nào, đêm nay chúng ta ngủ chung , đệ hãy ở lại bầu bạn với huynh đi.”

Giọng nói hơi suy yếu, cơ thể đang ôm lấy hắn quả thật cũng có hơi nóng, Dận Tự khẽ nhăn mày, cuối cùng gật đầu.

Ở một góc độ hắn nhìn không thấy, khóe miệng ai đó thấp thoáng như khẽ nhếch lên, lại lập tức biến mất.

Thảo nguyên Mông Cổ vào tháng tám thật ra rất mát mẻ, gió đêm thổi vào cánh cửa sổ khép hờ, mang theo mùi cây cỏ, đủ để giúp người khác mơ một giấc mơ đẹp.

Dận Chân mở mắt nhìn lên đỉnh giường, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đặn.

Nhưng y biết chắc rằng đối phương cũng chưa ngủ.

“Dận Tự.”

“Hửm?”

Y đưa tay cầm lấy tay đối phương, mơn trớn lòng bàn tay tinh xảo, cảm giác thân thể đối phương thoáng cứng đờ, nhưng không có giật ra, không khỏi mỉm cười: “Đệ đi tìm huynh, huynh rất vui.”

Dù sao cũng là bàn tay của nam tử, thế nào đi nữa cũng không thể mềm mại nhẵn nhụi bằng nữ tử, nhưng khi y nắm trong tay, lại có loại kích động không muốn buông ra.

“. . . Huynh vừa mới mắc mưa, nên nghỉ ngơi nhiều.” Dận Tự cảm thấy hơi đau đầu, hắn đột nhiên phát hiện bản thân chẳng hề hiểu gì người này, hắn có thể độ sức với y, cũng có thể đấu trí với y, lại không biết phải xử lý tình huống trước mắt như thế nào.

Kiếp trước dù là Bát Phúc tấn, cũng chưa từng khiến hắn cảm thấy nan giải như lúc này, bởi vì đối với nàng, Dận Tự dù sao cũng là thân tình nhiều hơn ái tình.

“Tiểu Bát?”

Người nằm gồi bên cạnh không có trả lời.

Dận Chân cũng không lặp lại.

Thôi được rồi, trước mắt cứ vậy đã.

Không nên ép hắn quá.

Một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau Dận Chân lại lên cơn sốt nhẹ, cứ lặp đi lặp lại suốt ba ngày, Dận Tự tất nhiên là thường xuyên đến thăm.

Tuy rằng cả hai người họ không ai nói gì, nhưng tình cảm giữa cả hai vô hình trung đã tiến thêm một bước.

Dận Tự không biết biến hóa như vậy là tốt hay xấu, chỉ có thể tự an ủi bản thân rằng, nếu không có ý đồ với ngôi vị Hoàng đế, như vậy có mối quan hệ tốt đẹp với Hoàng đế tương lai, chung quy có lợi mà vô hại.

Qua mấy ngày sau, đời thân thể Dận Chân dần dần khỏe mạnh trở lại, ngự liễn liền khởi hành, rời khỏi bộ tộc Khách Lạt Thâm, thẳng tiến về vùng Ba Long Tang Cổ Tư Thai, dọc đường còn miễn thuế năm nay cho vùng Sơn Tây Thái Nguyên.

Thiên ân cuồn cuộn, trên suốt đường đi, đương nhiên có thủ lĩnh các bộ tộc nghênh tiếp, đến cả mấy nơi như Tạ Ân Chiết Tử cũng đến, khiến cho Khang Hy mặt mũi tràn đầy thỏa mãn.

Từ cổ chí kim phàm là Hoàng đế đều mong muốn đạt chút thành tựu, không ai không thích được bá tính ca tụng công đức, do đó có vài vị đế vương không tàn bạo thì ngu ngốc, là thuộc dạng yêu tiền yêu sắc, còn như Khang Hy, lại là yêu danh.

Yêu danh, hiển nhiên cũng xem trọng sĩ diện.

Khang Hy mang theo Thái tử và Đại A ca, cũng có ý như muốn khoe khoang nhi tử của mình với người khác.

Bất kể thế nào, hai nhi tử này, đặc biệt là Thái tử, người kết tinh tâm huyết dạy dỗ suốt hơn hai mươi năm của ông, người khác thừa nhận Thái tử, cũng như gián tiếp thừa nhận ông.

Mà Thái tử và Đại A ca nếu như sáp lại gần nhau, theo thường lệ tất nhiên sẽ ganh đấu với nhau, nhưng dạo gần đây cũng không biết thế nào, bất kể Thái tử thắng hay ngấm ngấm khiêu khích, Đại A ca đều nhẫn nhịn, không hề nổi giận.

Lần tuần du tái ngoại này của Khang Hy, không hoàn toàn được xem như đi du ngoạn, lần trước thân chinh, Cát Nhĩ Đan tổn thất nghiêm trọng, đến cả thê tử cũng bị bắt làm tù binh, nhân mã của gã cũng không nhiều lắm, Khang Hy đang muốn nhân cơ hội này một lần dẹp sạch, khiến hắn mai sau không cách nào vực dậy, mà chuyến đi lần này, vừa hay gắn kết tình cảm với các bộ tộc Mông Cổ, triệt để cắt đứt đường lui của Cát Nhĩ Đan, chuẩn bị sẵn cho lần thân chinh thứ ba vào năm sau của ông.

Đại A ca phụ trách Binh Bộ, lại hộ tống đại quân xuất chinh mấy lần, cũng xem như thành thạo quân sự, Khang Hy mỗi lần nghiên cứu chiến thuật, tất nhiên y có thể nói ra nhận định của bản thân, nếu so bì về mặt danh tiếng, Thái tử có vẻ thua thiệt hơn.

“Dận Đề quả nhiên là thiên lý cầu của trẫm!” Vào lúc ngự giá dừng chân tại Ô Lý Nhã Tô Thai Đạt Ba Hán, trước mặt phó tướng bình định biên cương phía trái và quận vương địa phương của Mông Cổ, Khang Hy cười lớn bật ra những lời này, không giấu được vui sướng.

Đại A ca phối hợp mỉm cười, thỏa mãn nhưng không khoe khoang.

Thái tử đứng một bên, hiếm khi lộ ra tức giận không cách nào che giấu giữa đôi mày, khuôn mặt tuấn tú hơi méo mó.

Dận Tự nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy một loại cảm giác rất kỳ quái nói không nên lời, dường như có chuyện gì đấy, bị bản thân lãng quên.

Cuối tháng 9, đoàn người hồi kinh, Khang Hy lập tức làm một sự kiện khiến tất cả mọi người kinh hồn.

Phân đất phong hầu cho các con.

Hoàng trưởng tử Dận Đề, được phong làm Trục Quận Vương.

Hoàng tam tử Dận Chỉ, được phong làm Thành Quận Vương.

Hoàng tứ tử Dận Chân, hoàng ngũ tử Dận Kỳ, hoàng thất tử Dận Hựu, hoàng bát tử Dận Tự, đều được phong làm bối lạc.

Đại A ca và Tam A ca nhảy qua hai bậc bối tử và bối lạc, được phong thăng làm quận vương, tiếp theo, chính là Thân vương, đương nhiên sẽ thu hút tầm mắt của mọi người.

Dận Đề có công trạng, Dận Chỉ thì văn chương xuất chúng, đều từng được Khang Hy tán thưởng, trong đó lại có một câu lấy Dận Đề sánh với “thiên lý cầu”.

Trước đây Đại A ca ganh đấu cùng Thái tử, dù sao xét về phương diện danh phận, vạn sự đều phải cúi đầu thấp hơn hẳn một bậc, nhưng nay được sắc phong làm quận vương, không thể nghi ngờ khoảng cách đến Thái tử, lại gần thêm một bước.

So ra, sắc phong của các nhi tử còn lại, ngược lại không đến nỗi được xem là gây chú ý.

Không ai biết Khang Hy đang nghĩ gì.

Vì sao bao nhiêu lúc không chọn lại ngay trong lúc mấu chốt này mà chọn phong tước.

Chỉ có Dận Tự là hiểu rõ, tiết mục tranh giành thừa kế, đang vì vậy mà chính thức mở màn.

Lục Bộ triều đình, ngoại trừ Thái tử, chúng A ca hầu như mỗi người quản lý một bộ.

Dân Đề quản lý Binh Bộ, Dân Chỉ quản lý Lễ Bộ, Dân Chân quản lý Hộ Bộ, Dân Hựu quản lý Công Bộ, Dân Tự quản lý Lại Bộ, còn lại là Ngũ A ca Dân Kỳ, do ít khi xen vào chính sự triều đình, nên không có chức trách cụ thể.

Mấy bộ quan trọng trong lục bộ đều bị chia đều cho các huynh đệ, còn Thái tử tuy rằng trên danh phận hẳn là Thái tử, nhưng thực tế còn không bằng như Dận Tự nắm chắc một bộ có quyền lực nhất trong lục bộ.

Dận Tự được phong bối lạc, cũng nên có phủ đệ riêng, Khang Hy liền chỉ định cho hắn toà nhà đang bỏ trống bên cạnh phủ Tứ A ca, đồng thời cho phép những người trước nay theo hầu hạ Dận Tự theo hắn xuất cung vào phủ bối lạc.

Dận Tự còn chưa thành thân, trong phủ không có nữ chủ nhân quản lý việc trong nhà, nên trước cứ để Cao Minh tạm thời trông coi trên dưới trong phủ, bên Tứ Phúc Tấn cũng gọi qua mấy người, mới giải quyết được tình trạng rối rắm hiện nay, để hắn có tinh thần thoải mái quan tâm đến sự tình triều đình.

Về phần kế sinh nhai của Bát Kỳ, do Dân Chân tiếp tục xử lý, y lại đem mấy phương án trước đây Dận Tự từng nói chỉnh sửa lại dâng lên cho Khang Hy, thông qua quyết định của Khang Hy, có một điều được thực hiện, chính là “Kinh kỳ hồi truân”.

Kinh kỳ hồi truân, cũng tức là những con cháu Bát Kỳ đang nhàn tản cư trú tại kinh thành bắt buộc phải quay về nơi khởi nguồn của Đại Thanh —— thừa lệnh vua, Cát Lâm tới vùng Hắc Long Giang phía Bắc, sau tìm cho bọn hắn một ít đất hoang không có chủ, ban cho các loại ưu đãi, để những người này tự khai khẩn.

Phương án này vừa được truyền ra, tất nhiên bị không ít người phản đối, có thể an ổn ở trong kinh thành hưởng phúc, ai đời lại cam tâm tình nguyện đến nơi khỉ ho cò gáy để chịu khổ chứ?

Ở trong thành Bắc Kinh, dù có là ăn xin lưu lạc đầu đường xó chợ, cũng còn có tiền lương định kỳ của Bát Kỳ để lãnh, có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống ấm no, nếu như tới Hắc Long Giang, chỉ sợ chết cũng không về được.

Nhưng biện pháp này đã thông qua sự cho phép của Khang Hy, do Tứ A ca Dân Chân chấp hành, rất nhiều người dù bức tức, cũng không thể kháng chỉ, chẳng bao lâu, bầu không khí bi thương bao trùm khắp kinh thành, các gia đình phải di dời, hộ nào hộ nấy giống như đi chịu chết.

Mà Tứ A ca phụng chỉ, chấp hành lại càng dứt khoát quyết liệt hơn, không có gì để thương lượng giáng giải nhân tình, quan lại quyền quý trong kinh thành, đương nhiên không cần phải đi đến biên cương, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng mấy đến danh xưng “A ca mặt lạnh” mà bọn họ lên tặng Dân Chân.

Bên kia náo động ầm trời, riêng bên đây, Dận Tự lại cảm thấy “kinh kỳ hồi truân”, chẳng qua là hạ sách hắn đề ra trong bản điều trần, tính về lâu về dài, tuyệt đối không phải là một biện pháp hay.

Khang Hy mong giải quyết vấn đề sinh nhai cho Bát Kỳ, đơn giản là vì thay đổi hiện tượng nhụt chí không phấn đấu, tác phong kỷ luật suy đồi của con cháu Bát Kỳ, nhưng trên thực tế theo Dân Tự thấy, kinh kỳ hồi truân chằng qua đời mâu thuẫn đi nơi khác, đối với vấn đề thay đổi tình huống này, không có bất kỳ giúp ích gì.

Người Bát Kỳ lười nhác, bởi vì họ có tiền lương để lãnh, thành ra không làm gì cũng sẽ không chết đói, đi Hắc Long Giang, bọn họ có thể như bây giờ đi thuê người Hán đến giúp đỡ, thời gian dài lâu, tính ý lại ăn sâu vào máu, nếu nói thẳng một chút, chỉ sợ đến lúc đó Bát Kỳ sẽ dần dần suy tàn mà thôi.

Biện pháp này, ngược lại cứ như uống rượu độc giải khát.

Nhưng Dân Tự cũng không còn cách nào, Bát Kỳ không thể buôn bán sản xuất, là gia pháp tổ tông, rất nhiều người Mãn đối với vấn đề cải tổ gia pháp tổ tông, đều có một loại sợ hãi theo bản năng, thành ra lần trước mới liều mạng phản đối đề nghị của Dân Tự, mà hiện nay hãn đang trông coi Lại Bộ, cùng sự việc này bản đại bác cũng không tới, thành ra hãn cũng không có quyền xen vào.

Kế duy nhất bây giờ, chỉ có thể thường xuyên tâm sự với tứ ca, để y tán thành quan điểm của hãn, như vậy, nếu sau này có cơ hội có thể thực thi, cũng có thêm trợ giúp.

Nay hãn đã có chút rõ ràng, kiếp trước vì sao người tứ ca Hoàng đế này, cần phải phê duyệt tấu chương mỗi ngày đến tận đêm hôm khuya khoắc, đối lại là bất cứ ai tiếp nhận một cục diện rối rắm bề ngoài thì trát vàng nạm ngọc, bên trong thì mục nát thối rữa, cũng sẽ không thể làm tốt hơn y.

Tháng 3 năm Khang Hy thứ ba mươi sáu, xuân về hoa nở, dán bảng kỳ thi mùa xuân, cùng lúc đó, đột đại tuyển tú nữ ba năm một lần cũng chính thức bắt đầu.

Bên phía tú nữ, đã có Lương Phi lo liệu, Dân Tự cũng không cần phải đi hỏi han nhiều, điều làm hãn chú ý hơn, chính là kết quả kỳ thi hội.

Lần trước Sầm Mộng Như vô duyên vô cớ bị trục xuất khỏi trường thi, khiến lòng hãn sinh khả nghi, liền sai người đi thăm dò thử, kết quả phát hiện phòng ngay kế bên Sầm Mộng Như trong kỳ thi hương, chính là Trương Hoành, còn người canh gác dãy phòng ấy, ngay sau khi kỳ thi hương kết thúc thì liền thay đổi lối sống tiết kiệm thường ngày, mời không ít đồng liêu đi ăn một bữa thịnh soạn ở tửu lâu lớn nhất kinh thành.

Sau khi dán bảng kỳ thi hội mấy ngày, người được Dân Tự phái đi tìm người kia quay về bẩm báo, rằng người kia đã gặp bạo bệnh qua đời.

Dân Tự không thể không cảm thấy kỳ quái, với một người không có bối cảnh gì như Sầm Mộng Như, Trương Hoành muốn hãm hại y, đương nhiên dễ như trở lòng bàn tay, nhưng với thân phận và lá gan của gã, đường như vẫn chưa thể làm được chuyện giết người diệt khẩu như vậy.

Người kia đã chết, đương nhiên không có cách nào để điều tra tiếp, huống hồ kỳ thi hội thi đình cử hành liên tiếp, Lại Bộ bận tới mắt tới mày, Dân Tự cũng không có thời gian rảnh rỗi quan tâm đến chuyện khác, chỉ đành tạm thời gác nó sang một bên.

Đợi qua kỳ thi đình, thứ tự cũng nhanh chóng được công bố.

Kim khoa trạng nguyên tên Lý Bàn, người Giang Tô Từ Châu, lúc thi đình đối đáp trôi chảy, được Khang Hy khen ngợi, bổ nhiệm làm trạng nguyên ngay tại chỗ, được truyền tụng thành “Đệ nhất nhân vật Thiên triều”.

Còn thám hoa cùng bản tên Khương Thần Anh, hơn mười năm trước do đắc tội với Minh Châu mà bị phớt lờ, mãi đến khoa thi năm nay mới trúng tuyển thám hoa, tuổi gần kề 70, cũng rất được chú ý.

“Lý Bàn này đúng thật là một nhân tài.” Trong phủ Tứ A ca, Dân Chân lật xem «Đình đối chế sách» của Lý Bàn lúc ứng đối tại kỳ thi đình, vừa trầm ngâm nói.

Thẩm Trúc ở bên cạnh nói: “Không bằng nô tài đi hỏi thăm thử xem, chiêu gọi hãn?”

Dân Chân lắc đầu: “Trước tiên không nên vội, Hoàng a mã đánh giá hãn cao như vậy, Thái tử và Đại A ca nhất định sẽ có hành động, quan sát rồi hãn bàn.”

Thẩm Trúc mắt tinh, liếc thấy đầu người vừa băng qua rừng trúc hướng về phía này, vội vàng đứng dậy chấp tay: “Bát gia cát tường.”

Hắn theo Dận Chân cùng lắm một hai năm, lúc đầu cậy tài khinh người, còn không thèm để Dận Tự vào mắt, mãi cho đến lúc chuyện sinh nhai của Bát Kỳ, mới để ý vị Bát A ca này hơn, ngấm nhĩ lại, khó lòng để không cảm thấy kinh dị.

Cứu nạn thiên tai ở Bình Dương, điều trần sinh nhai của Bát Kỳ, đều từ tay Bát A ca này mà ra, tuy điều trước hẳn vì thế mà bị thương, như bù lại nhận được sự tín nhiệm của Hoàng thượng, điều sau tuy rằng không được chấp nhận, nhưng dám thẳng thắn can gián nên được Hoàng thượng tán dương, tuy rằng nhìn như đắc tội Thái tử, nhưng đến nay lại vẫn yên lành, không bị đàn áp, cũng không bị hãm hại, đây là điều mà một thiếu niên mới vừa mười sáu tuổi có thể làm được sao?

Bản thân đầu quân cho Tứ A ca, đương nhiên hy vọng chủ tử có thể ngăn đầu dây, mà vị Bát A ca được phong làm bồi lực cùng lúc với chủ tử của hắn, lẽ nào lại không có chút xú tư tâm nào sao?

Hắn bỗng lại nhớ đến chuyện đã nghe trước đây, về đoạn đối đáp của vị A ca này khi còn bé, từng nói nguyện làm hiền vương, chỉ cảm thấy bản thân càng không nhìn thấu người này, nhưng lời khuyên nhủ chủ tử nên cẩn thận, lại không hề dễ nói ra miệng, chỉ vì không ai không biết Tứ gia cùng Bát gia giao hảo, hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ chọc Dận Chân.

Trong lúc còn mãi mê suy nghĩ, Dận Tự đã đi tới trước mặt, khẽ gật đầu với hắn: “Thẩm tiên sinh cũng ở đây.”

Lại quay đầu qua cười với Dận Chân: “Tứ ca, huynh có chuyện tìm đệ?”

Dận Chân gật đầu, cảm thấy hơi kỳ lạ: “Tứ tẩu đệ hái chút hạnh hoa làm bữa tiệc rượu nhỏ, cho người mời đệ qua, sao chưa gì đệ đã tới rồi?”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lại không hề có vẻ không vui.

Thẩm Trúc thấy thế, liền xin phép cáo lui.

Trong đình chỉ còn lại hai người họ.

“Rảnh rồi vô sự, thì ghé qua xem thử.” Dận Tự cười đáp, tiện tay cầm cuộn giấy trên bàn lên xem. “Đình đối chế sách? Lý Bàn quả thật là một nhân tài.”

Dận Chân nhướn mày: “Đệ cũng xem qua quyển sách luận này rồi à?”

Dận Tự gật đầu: “Bản thân đệ từng nghe qua một chuyện ít người biết đến của người này thuở còn trẻ, nghe nói hắn rất thích chơi điều hâu, mỗi ngày nhàn nhã không có chí tiến thủ, cha già trong nhà cũng vì thế mà lo lắng đến đầu tóc bạc phơ, sau bất ngờ có một ngày hắn thông suốt, đập chết điều hâu, từ đó về sau nỗ lực đọc sách, mới có ngày hôm nay.”

Dận Chân khoe miệng khe cong: “Không ngờ là một người có cá tính như vậy.”

Dận Tự nhìn nét mặt y, liền biết tứ ca tương đối để ý người này. “Tứ ca nếu có hứng thú, đệ có thể giúp huynh liên hệ, Lý Bàn và Sầm Mộng Như, khéo làm sao, lại là chí giao.”

Dận Chân lại lắc đầu lạnh nhạt nói: “Để quan sát xem sao đã.”

Dận Tự cười, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Qua mấy ngày sau, quả thật Thái tử và Đại A ca chia nhau xuất thủ, sai người đến chiêu gọi kim khoa tiến sĩ, trong đó người được ưu ái nhất đương nhiên là Lý Bàn, đến cả Tam A ca cũng ra mặt mời Lý Bàn đến phủ uống rượu, lại mượn cớ thảo luận «Đại Thanh nhất thống chí».

Quy củ đương triều, Hoàng tử không được kết giao với đại thần.

Quy củ thì quy củ, trên thực tế cũng không có mấy người làm được điều này, bằng không năm ấy cũng không có chuyện cả triều văn võ bá quan đều đề cử Dận Tự làm Thái tử.

Lý Bàn này cũng không biết là ngu thiệt hay giả ngu, đối với lời mời mọc từ các phía, ai cũng không từ chối, có mời tất đi, vì vậy, Dân Chân cũng cho rằng hần tính thích dựa dẫm, mất hứng với hần.

Dục Khánh Cung.

Màn trúc đung đưa vì cơn gió nhẹ thoảng qua, phảng phất mùi hạnh như có như không, thấm vào ruột gan.

“Lý Bàn không quan trọng, không thể lôi kéo thì thôi, hiếu kính năm nay của Giang Nam cũng thiếu, thúc công nên tìm một phương pháp vẹn toàn.” Thái tử gác bút, nâng chung trà lên hớp một ngụm, cuối cùng mới miễn cưỡng lên tiếng.

Sách Ngạch Đồ gật đầu. “Qua một thời gian ngắn nữa, vị trí Diêm Vận Sứ Lương Hoài bị bỏ trống, điện hạ có thể góp ý với Hoàng thượng, tiến cử người của chúng ta.”

Dận Nhưng cau mày nói: “Gần đây Dân Đề canh me sát sao, chỉ sợ dễ dàng để lại nhược điểm, có thể chọn người nào mà ít gây chú ý không?”

Sách Ngạch Đồ suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Trương Hoàn là kim khoa tiến sĩ, cũng vừa đầu quân cho điện hạ, không cần phải lo lắng là người do kẻ khác xếp vào, nhưng xuất thân của hần thấp kém, chỉ sợ Vạn tuế gia sẽ không đồng ý . . . Lý Trần Thường thì sao, hần được bổ nhiệm vào vị trí Ngự sử Đô Sát Viện cũng đã tròn ba năm, người thường ngày bị hần buộc tội toàn là quyền quý, đến cả điện hạ cũng từng bị liệt vào danh sách, nếu hần nhậm chức Diêm Vận Sứ Lương Hoài, vậy vị kia nhất định sẽ không hoài nghi.”

Dận Nhưng thoáng ngỡ ngàng, sau lại cười to: “Hay, đúng là thúc công suy nghĩ chu đáo, vậy cứ để người này đi!”

Sách Ngạch Đồ cũng vuốt râu tươi cười.

Vào tháng 3, Lý Bàn nhận biên soạn trong Hàn Lâm Viện, nhập quốc sử quán, tham gia biên soạn chỉnh sửa «Đại Thanh – Thống Chí», được đặc cách đi lại tại Nam Thư Phòng.

Cùng ngày, Lý Trần Thường nguyên là Ngự sử Đô Sát Viện nay được bổ nhiệm vào vị trí Diêm Vận Sứ Lương Hoài bị bỏ trống, đi Dương Châu nhậm chức.

Đại A ca Dân Đề yên lặng bấy lâu nay nhanh chóng ra tay.

Dò xét được kẻ hở, hần lập tức thượng tấu, đầu đề là thương nhân ngành muối và quan viên vùng Lương Hoài, Lương Chiết cấu kết mật thiết, dẫn đến quan trường Giang Nam tham ô hủ bại trầm trọng, trình xin ý kiến Khang Hy phái Ngự sử đi kiểm tra.

Khang Hy thông qua, nhất thời, trên dưới triều đình biến động bất ngờ, nhân tâm rục rịch, vô số ánh mắt, đều tập trung xem người sẽ được chọn vào vị trí vẫn còn lần lữa chưa định – Ngự sử tuần tra.

Dận Tự đang tập trung chú ý theo dõi chiều hướng hiện nay, bên phía đại tuyển tú nữ vừa vặn kết thúc, Khang Hy chỉ cho hần một phúc tấn, chính là nữ nhi thứ hai của Hộ bộ Thượng Thư Mã Tề – Phú Sát Thị Đình Xu.

64. Chương 64: Chuyện Xưa

Muốn nói tới sự chấn hưng của tổ tiên nhà Mã Tề thì phải quay ngược về thời thái tổ Hoàng đế, tới giữa những năm Thuận Trị, bởi vì tổ phụ của Mã Tề là Cáp Thuận Truân không nghe theo Duệ Thân vương Đa Nhĩ Cổn, đồng thời còn cứu nhi tử của Túc Thân vương Hào Cách, điều ấy khiến Hoàng đế Thuận Trị rất hài lòng, lúc thân chinh liền đề bạt Cáp Thập Truân.

Nhà Phú Sát đông người, ai ai cũng rất có tiền đồ, tới nhánh cha của Mã Tề tức Mễ Tư Hàn, được Khang Hy chú ý vào thời loạn Tam Phiên, vì đầu tiên là chủ trương phải dốc sức thực hiện triệt phiên, sau lại có công chấn chỉnh hậu phương.

Có câu hổ phụ vô khuyển tử, ngày nay Mã Tề nhậm chức Hộ bộ Thượng Thư, được phong đại học sĩ Võ Anh Điện, đương nhiên luận về gia thế, vẫn chưa thể sánh bằng đảng mẹ Quách Lạc La thị của Dục Tú, dù

sao mẫu thân của Dục Tú là Hòa Thạc Quận Chúa của nhà Ái Tân Giác La, nhưng cũng có thể xem là một nhà phú quý.

Dận Tự nghĩ, kết thân với người như vậy, chỗ tốt là sẽ không gây chú ý giống như đời trước, đương nhiên còn chưa bàn tới tính tình của phúc tấn tương lai, nhưng dù sao có thể hợp ý của ngạc nương, chứng tỏ sẽ không đến mức ngang ngược, đây là điều quan trọng nhất, bằng không lại giống như ngày trước, bởi vì hấn mà mẹ chồng nàng dâu ồn ào không yên, ngạc nương sầu não, đây thật đúng là sai lầm.

Đương nhiên chỗ xấu cũng không phải không có, Mã Tề trong cuộc chiến giành thừa kế thiếu cảnh giác, dẫn đến ngày sau bị người lợi dụng, bây giờ trở thành nhạc phụ tương lai của hấn, nói vậy hấn không thể quên nhắc nhở ông đôi câu.

Còn có ban đầu tiểu nữ nhi của Mã Tề vốn sẽ là phúc tấn của thập nhị đệ Dận Đào, giờ thì hay rồi, một nhà không thể nào có hai phúc tấn Hoàng tử, thập nhị đệ của hấn, xem chừng phải tìm một người khác, thật sự là . . . Dận Tự mỗi lần nghĩ tới, đều cảm thấy dở khóc dở cười.

Phía Lương Phi ngược lại vô cùng vui mừng, liên tục bàn bạc với hấn những công việc cần thiết để chuẩn bị cho hôn sự, còn có dung mạo cách nói năng ứng xử của tân nương tử, tuy rằng Dận Tự rất vui vì cuối cùng mẫu thân cũng có thể bày ra một nét mặt khác với nét mặt an tĩnh đến gần như uất ức mọi ngày, trở nên hài lòng hơn, nhưng . . .

Dận Tự cười khổ nói: “Ngạc nương, việc này không cần báo lại với con dâu, người làm chủ là được rồi.”

Lương Phi để ý nhìn nếp nhăn nơi góc áo của hấn, cười nói: “Hiếm khi ngạc nương có thể vì con làm chút chuyện, ngay cả bệnh tình cũng bớt nhiều, thật phải cảm ơn thê tử tương lai của con.”

Dận Tự nghe vậy trong lòng xót xa, cảm lòng không được nắm lấy tay nàng. “Ngạc nương sau này đã có thể nhẹ nhõm, ngồi hưởng phúc là được rồi, nhi tử sẽ cố gắng vươn lên.”

Lương Phi lắc đầu: “Mọi việc chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi, lấy Hoàng a mã làm đầu, có việc phải bẩm báo với ngài, đừng che giấu, như vậy ngược lại chỉ khiến ngài không vui mà thôi, ngạc nương không cầu mong con tiền đồ rộng mở . . . Tục ngữ nói có câu đứng mũi chịu sào, chỉ cần làm tốt bốn phận của mình, lấy hiếu thuận làm đầu.”

Dận Tự nhìn Lương Phi bởi vì hôn sự của hấn mà dung nhan dường như tỏa sáng, cười nói: “Ngạc nương yên tâm, nhi tử sẽ chú ý, người chỉ cần ngồi đợi tương lai cháu chắt đến thỉnh an người là được rồi.”

Một câu này dẫn đến Lương Phi mặt mày rạng rỡ, dung mạo vốn đã tú lệ vô song, nay lại càng động lòng người.

Dận Tự từ Trữ Tú Cung đi ra, trong đầu nghĩ đến chuyện ngày hôm qua Đại A ca trình tấu, thì thấy một thiếu niên từ cách đó không xa đang bước nhanh tới.

“Dận Trinh?” Dận Tự có chút bất ngờ.

“Bát ca.” Dận Trinh đương nhiên cũng nhìn thấy hấn, gương mặt tươi cười xán lạn, đồng thời bước nhanh lại. “Nghe nói huynh đang ở chỗ Lương Phi nương nương, đệ đang định vào thỉnh an, sao huynh đã đi rồi?”

Dận Tự cười nói: “Huynh ở trong đây cả nửa ngày, sao lại khéo như vậy chứ, đừng nói là đệ canh sẵn ngoài đây đợi huynh đấy?”

Dận Trinh phùng hai má, ôm lấy cánh tay hấn làm nũng. “Bát ca không tin, vậy thì đi theo đệ quay lại thỉnh an đi, huynh là bát ca của đệ, đương nhiên Lương Phi nương nương cũng như ngạc nương của đệ, thỉnh an ngạc nương không phải là chuyện nên làm sao?”

Dận Tự cười nói: “Được rồi được rồi, đệ đây đúng là đồ tiểu quý, huynh không nói lại đệ, nói đi, lại gây ra họa gì, muốn huynh giúp xử lý?”

“Lê nào ở trong mắt bát ca, đệ ngoại trừ nghịch ngợm gây sự thì không làm được chuyện gì ra hồn sao!” Dận Trinh tức giận, thiếu điều muốn nhảy dựng lên, đảo mắt một vòng xong lại dày mặt nói: “Bát ca, huynh xuất cung đi chơi với đệ đi, ngạc nương không cho đệ đi ra ngoài, các ca ca cũng không dẫn đệ . . .”

“Độ tuổi hiện tại của đệ phải đến thư phòng đọc sách, sao suốt ngày lại cứ nghĩ tới chuyện chạy ra ngoài vậy hả?” Hai người vừa nói vừa đi về phía cửa cung, Dận Trinh vẫn ôm cánh tay hắn không chịu buông, Dận Tự cũng chỉ đành để mặc nó.

“Đệ nghe nói hồi bát ca vào độ tuổi này cũng đã được Hoàng a mã cho phép tự do xuất cung, còn nghe nói huynh với tứ ca cả hai rất thường đi ra ngoài cung chơi nữa . . .” Tâm trạng của Dận Trinh có chút ủ rũ, hai mắt mở to nhìn hắn, con ngươi đen láy ướt ướt vô cùng đáng yêu. “Lẽ nào đệ không phải là đệ đệ của bát ca?”

Lời này nghe sao giống như đang tị nạnh vậy?

Từ kiếp trước, Dận Tự đã thăm thía người đệ đệ này khó đối phó đến cỡ nào rồi.

Dận Tự xoa đầu nó cười nói: “Nói gì ngốc vậy, huynh lại nghe nói hôm nay đệ bị Hoàng a mã phạt chép chữ phải không?” Thấy trên mặt Dận Trinh hiện ra nét chột dạ, hắn lại nói: “Vây đi, nếu lần sau đệ được Hoàng a mã khen thưởng, thì huynh sẽ dẫn đệ đi ra ngoài chơi.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, bát ca không được dối ý đấy!” Dận Trinh mừng rỡ nói.

“Quyết không dối ý.” Dận Tự cười mỉm.

Dận Trinh tiếp tục đi theo hắn đến cửa cung, lúc thấy cửa cung ngay trước mắt, nó mới bắt đầu theo thái giám tùy thân quay trở lại.

Cao Minh đã dẫn ngựa đứng đợi bên ngoài từ sớm, nhìn theo bóng lưng của Dận Trinh, bỗng thấp giọng nói: “Chủ tử, Tứ gia với Thập Tứ gia bất hòa, ngài . . .”

Dận Tự gật đầu, không nói gì, xoay người lên ngựa, đi về phía Lại Bộ.

Trên đường đi, hắn không ngừng nghĩ tới chuyện vừa xảy ra.

Có thể sống sót và trưởng thành trong chốn cung cấm này, không có một ai là nhân vật đơn giản.

Sự kiện rơi xuống nước lần trước, tuy rằng cuối cùng vẫn bỏ ngõ, nhưng trong đó nhất định có nội tình khác.

Nếu như Dận Trinh rơi xuống nước, Dận Chân nhất định không thoát khỏi hiềm nghi, dù y có ghét người đệ đệ cùng mẹ này đến thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn cỡ đó.

Dận Trinh tuy rằng năm nay mới lên chín, nhưng ai dám đảm bảo là nó chắc chắn bị người khác đẩy xuống, hay chính nó . . .

Mùa xuân tại Bắc Kinh nhiều cát bụi, trên đoạn đường về đến nhà, đã định là phải dính ít nhiều bụi bặm, Dận Tự ngồi trên lưng ngựa, mặc dù đã cố thả chậm tốc độ, nhưng cũng khó lòng tránh khỏi.

Hắn có chút không yên, bỗng dừng nhớ lại một chuyện của kiếp trước.

Năm ấy là năm Khang Hy thứ ba mươi, lúc đó hắn đã mấy lần bị mắng là “Người không biết quân thần phụ tử”, “Phẩm hạnh đáng khinh, lòng dạ âm hiểm”, gần như đã hoàn toàn thất sủng, vô duyên với ngôi vị Hoàng đế, chỉ là hắn người trong cuộc u mê, vẫn chưa từ bỏ ý định, để vẫn hồi chút tình cảm mỏng manh cuối cùng giữa hai phụ tử, phái người tặng cho Khang Hy đang tuần tra săn bắt ở Nhiệt Hà một đôi Hải Đông Thanh.

Chim ưng vào lúc hắn đưa đi, chính là một bộ thần khí sống động, nhưng lúc tới tay Khang Hy, lại đang hấp hối, gần như tắt thở. Khang Hy long nhan đại nộ, thế nên đã nói “Từ nay ta và Dận Tự, đoạn tuyệt tình nghĩa phụ tử.”

Khi hắn nghe được tin tức, hoảng loạn luống cuống, chỉ cảm thấy là trời muốn diệt hắn, lại cảm giác bản thân quả thật đúng là vận mệnh long đong, chuyện gì cũng không trôi chảy.

Nhưng về sau bình tĩnh ngẫm nghĩ, lại phát hiện có điều rất kỳ lạ.

Hải Đông Thanh bản tính kiên cường, hướng hồ hai con do hắn phí hết công sức mới có được, là cực phẩm trong Hải Đông Thanh, cố sao tới tay Khang Hy lại thay hình đổi dạng?

Hoàng a mã khẳng khẳng cho rằng hấn lòng dạ khó lường, nhưng trong chuyện này những điều nói không rõ tra không tường, thật sự rất nhiều.

Về sau hấn phái người đi thăm dò, phát hiện trong quãng thời gian trước khi lễ vật được trình lên, cũng đã có không ít người vì mến mộ danh tiếng Hải Đông Thanh mà đến xem thử.

Trưởng tử của Phế thái tử Hoàng Tích —— Lúc đó tuy rằng Thái tử đã bị phế, nhưng cương chiều dành đứa trưởng tôn của Hoàng đế này, vẫn không hề suy giảm.

Tứ A ca Dận Chân.

Thập Tứ A ca Dận Trinh.

Còn, Lương Cửu Công bên cạnh Khang Hy.

“Gia?” Tiếng nói của Cao Minh truyền đến bên tai.

Dận Tự thở dài, hoàn hồn từ trong ký ức xưa cũ, tung người xuống ngựa.

Cuối cùng chân tướng thế nào, hấn đã không còn suy nghĩ tới nữa, nhưng chuyện này giống như giọt nước tràn ly, về sau đẩy hấn vào tình cảnh khốn đốn, không cách nào trở mình.

Chính vì vậy, mới càng phải cẩn thận hơn.

Bài học như thế, một lần là đã đủ lắm rồi.

Phủ bồi lạc được sửa chữa đổi mới toàn bộ, hoàn toàn không nhìn ra diện mạo khi xưa, chỉ có hai cột đá ở cửa, dù có đánh bóng tân trang ra sao, thì vẫn có thể nhìn thấy dấu tích năm tháng.

Cửa phủ mở rộng, xem chừng là để đón tiếp hấn trở về, Dận Tự đang có chút ngạc nhiên, thì thấy hạ nhận từ trong đi ra đón.

“Chủ tử, ngài về rồi, Tứ gia đã đợi ở trong lâu rồi.”

Tứ ca?

Dận Tự nhướng mày, bước nhanh vào thư phòng, thì thấy ngay Dận Chân đang ngồi đấy, trong tay cầm một quyển sách giải trí lật xem.

“Tứ ca.” Dận Tự cười: “Tứ tẩu lại làm món gì cho đệ sao?”

Dận Chân ngẩng đầu, lườm hấn. “Đệ thì chỉ nhớ được có vậy thôi, huynh là đến chúc mừng đệ.”

Dận Tự ngẩn người. “Mừng ở đâu ra?”

Dận Chân tự tiểu phi tiểu. “Thế nào, người sắp sửa cưới phúc tấn không phải đệ à?”

Từ lần Dận Chân ở thảo nguyên làm chuyện kia với hấn, mỗi lần gặp mặt người tứ ca này, mặc dù ngoài mặt hấn không thể hiện gì, nhưng trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có chút khó xử, như bây giờ khi nghe Dận Chân nhắc đến những chuyện kiểu như thế, Dận Tự nhất thời cũng không biết nên tiếp chuyện ra sao cho tốt.

Lại nhìn người đứng cách mình mấy bước chân, y cũng đang nhìn hấn, bộ dáng như không có gì cả.

Dận Tự không còn cách nào khác chỉ có thể nói: “Việc này còn sớm, không vội.”

“Vậy lúc nào mới cần phải vội, đêm động phòng hoa chúc sao?” Dận Chân để sách xuống đứng dậy, trên gương mặt lãnh đạm mọi khi thậm chí mang theo ý cười nhàn nhạt.

Dận Tự cười khổ: “Tứ ca tạm tha đệ đi.”

Dận Chân vốn còn muốn chọc hấn tiếp, nhưng thấy bộ dáng khẩn cầu của hấn, lườm hấn, xong lại nghĩ cũng được thôi, đợi đến ngày người thành hôn rồi nói, liền chuyển trọng tâm câu chuyện: “Huynh mới từ chỗ Hoàng a mã về, nghe giọng điệu của người, dường như đã quyết định chọn ai đi Giang Nam điều tra ngành muối lần này, chắc trong hai ngày tới sẽ có chiếu chỉ xuống.”

“Là ai?”

Dận Chân cười: “Nếu là đệ thì sao?”

Dận Tự lắc đầu. “Không đến mức vậy chứ, không lâu nữa thì đệ thành hôn rồi, Hoàng a mã không đến nỗi cho đệ đi đấy chứ?”

Vừa mới dứt lời, đã thấy Dận Chân đưa mắt nhìn hẩn, phảng phất như muốn nói, người còn nói người không để tâm chuyện cưới vợ.

Dận Tự lại cười khổ.

“Phía bên Thái tử, không có khả năng sẽ để đệ đi.” Dận Tự suy nghĩ rồi nói, “Ngược lại tứ ca . . .”

Dận Chân cũng không giấu diếm hẩn, nghe vậy liền nói: “Ngày hôm qua Thái tử triệu huynh tới, chính là nói việc này, nhưng theo huynh nghĩ, nếu Hoàng a mã để huynh đi, đại ca chắc chắn sẽ đưa ý kiến xin Hoàng a mã chọn thêm một người đi cùng với huynh, huynh nghĩ ngay tới đệ, Hoàng a mã có lẽ sẽ triệu đệ đến để hỏi chuyện, đệ phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Lời nói của Dận Chân như văng vẳng bên tai, Dận Tự bị chấn động mạnh.

Lúc trước hẩn luôn cảm thấy từ Đại A ca có điều gì đấy khác thường, nay nó lại như sấm rền trong đầu, đột nhiên nghĩ thông suốt.

Đại ca Dận Đề của kiếp trước tranh đoạt với Thái tử, suy cho cùng vẫn không đủ khả năng tranh giành gì với đối phương, trái lại bởi vì yểm bùa Thái tử, tội danh mưu đoạt quyền thừa kế, bị giam lỏng đến lúc chết già.

Dận Đề của hiện tại, dường như lại có được sự kiên nhẫn mà kiếp trước không có, thời gian trước bị Thái tử ngày càng chèn ép, lại vẫn có thể bình tĩnh bất động, lùi một bước để đánh trả đối phương.

Lẽ nào có người đang chỉ điểm cho y, hay có lẽ, chính y . . .

Dận Tự khẽ nhăn mày, nói: “Đó là củ khoai nóng phỏng tay.”

Thương nhân ngành muối tại địa phương cấu kết với quan viên, sớm đã hình thành một hạng thế lực “lệ làng”, đừng nói tới khâm sai đại thần, dù có là Hoàng a ca, bọn họ cũng chưa chắc sẽ sợ.

[lệ làng: nguyên văn qt là địa đầu xà, lấy từ câu cường long khó áp địa đầu xà, nghĩa na ná như luật vua thua lệ làng]

Khóe miệng Dận Chân nhếch thành một độ cung đầy hàm ý châm chọc. “Không phỏng tay thì sao lại gây ra cục diện sóng to gió lớn như bây giờ, lần này lại sẽ giống như lần ở Bình Dương, đều là công việc cực khổ không được hồi đáp.”

Dận Tự suy nghĩ một chút, cười nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tứ ca không cần phải lo lắng.”

Hai người lại nói với nhau mấy câu, Dận Chân mới cáo từ rồi đi.

Y vừa ra khỏi phủ, Cao Minh liền tiến lên nói: “Chủ tử, trước đây chúng ta đã mua hai tỷ đệ Trần Bình Trần Đình nay còn đang sống nhờ tại Đông phủ, lúc đó gia chưa lập phủ thì thôi không nói, nhưng hiện tại . . . Có nên phái người đến rước họ về không?”

Dận Tự gật đầu, nếu không phải Cao Minh nhắc nhở, hẩn thật sự đã quên mất chuyện này. “Ta viết một tẩm thiếp, người phái người đem theo cả lễ vật đưa tới đấy, nói là đa tạ Đông phủ nhiều năm qua đã chăm sóc hai người họ, tìm thời điểm thích hợp rước họ về.”

Cao Minh sững sốt: “Đông phủ là nhà hiển hách, Đông Trung Đường chức cao quyền trọng, ngài có phải nên . . .” Tự mình đi thì tốt hơn không?

Dận Tự lắc tay. “Người không cần phải xen vào, cứ làm theo lời ta nói là được rồi.”

Kinh thành.

Đông phủ.

Long Khoa Đa mặc dù đang cười, nhưng nụ cười lại có phần gượng gạo.

Đợi người đi rồi, hần lập tức đem lá thư đang cầm trong tay vứt lên bàn, tức giận nói: “Lý nào lại như vậy!”

“Cư dưỡng thể, di dưỡng khí, những gì ta dạy con đều quên hết cả rồi sao?” Giọng nói từ ngoài cửa truyền đến, sắc mặt Long Khoa Đa trở nên nghiêm chỉnh, đứng dậy nói: “A mã.”

[cư dưỡng thể, di dưỡng khí: địa vị và hoàn cảnh có thể cải biến phong thái của con người, cách sống có thể cải biến thể chất của con người]

Đông Quốc Duy nhàn nhã bước tới, liếc nhìn hần, xong mới ngồi xuống. “Xảy ra chuyện gì?”

“A mã người xem này,” Long Khoa Đa cầm lá thư trong tay đưa cho ông. “Gởi người ở chỗ chúng ta năm sáu năm, tới lúc nói muốn đem về là đem về, xem chúng ta thành thứ gì, dù có là Hoàng a ca, tự mình tới đây cũng không quá đáng chứ, cư nhiên phái một nô tài tới!”

Đông Quốc Duy nhận lá thư xem một lúc, vuốt râu gật đầu. “Bát A ca là một người rất sắc sảo.”

“A mã!”

Đông Quốc Duy xua tay nói: “Người là do năm xưa Bát A ca cứu, việc này cả Hoàng thượng cũng biết, hần phải đem về, không có gì không thỏa đáng, nhưng nếu hần tự đến đây đem về, ngược lại mới không thỏa đáng.”

Long Khoa Đa sững sốt. “Lời này là có ý gì?”

“Chỉ là hai nô tài mà thôi, có đáng để một vị Hoàng tử phải đích thân tới bái phỏng không, trên triều đình vụ việc điều tra thương nhân ngành muối Giang Nam vẫn chưa nguôi, lúc này nếu Bát A ca đến đây, lọt vào mắt người có lòng họ sẽ nghĩ thế nào, Thái tử sẽ nhìn nhận ra sao, còn Vạn tuế gia thì lại thế nào nữa?”

Long Khoa Đa nhíu mày. “Bát A ca nhiều lắm cũng chỉ mới hơn mười tuổi, sao có thể suy nghĩ sâu xa đến vậy, nhi tử nhìn hần chẳng qua là muốn giữ thân phận, a mã suy nghĩ nhiều rồi.”

“Đúng hay không đúng, chúng ta yên lặng theo dõi biến hóa của nó sẽ rõ.”

Đông Quốc Duy híp mắt. “Phong tước chư tử, là dấu hiệu Vạn tuế gia bất mãn với Thái tử.”

65. Chương 65: Người Được Chọn

“Tỷ!” Trần Bình vén rèm cửa đi vào phòng trong.

Từ lúc hần thành tiểu tư hầu hạ riêng cho Long Khoa Đa, cuộc sống của hai tỷ đệ có chuyển biến nho nhỏ, ngay cả chi phí ăn mặc như cũng bắt đầu được để ý tới, chỗ ở cũng tốt so với những người ngang hàng trong phủ.

“Đã về rồi sao.” Trần Đình đứng dậy rót nước cho hần, xong lại phủi bụi trên áo cho hần. “Sao lại gấp gấp như vậy, đã bao tuổi đầu rồi!”

“Tỷ, có một chuyện quan trọng!” Trần Bình nốc lệ một ngụm nước lớn, vội vã nói, thiếu chút nữa đã sặc tới nơi. “Có người nói Bát A ca đến đón người, quản gia bảo chúng ta thu dọn, hai ngày nữa sẽ có người tới đón chúng tay.”

“Ừ.” Trần Đình sắc mặt bình tĩnh. “Tỷ đi thu dọn ngay.”

“Tỷ!” Trần Bình vội la lên: “Lẽ nào tỷ muốn đi thật sao, Đông phủ đối đãi với chúng ta không tệ, lương bổng cũng không ít, hiện tại Tam gia lại đang trọng dụng đệ, không bằng đệ đi nói với quản gia, để chúng ta ở lại . . .”

“Bình Nhi!” Trần Đình cắt lời hần, trên mặt để lộ vẻ dè chừng. “Năm xưa chúng ta lưu lạc đến đây, thân bất do kỷ, lui một bước vực sâu vạn trượng, không biết chắc sẽ có kết cuộc gì. Bát A ca cứu chúng ta, còn cho chúng ta trải qua mấy năm cuộc sống yên bình, đã là ân huệ và tạo hóa to lớn, làm người có thể không biết có ân báo đáp sao?”

Trần Bình bị sự nghiêm khắc hiểm thấy của trưởng tỷ làm cho bị ghen hòng, ấp úng nói: “Đi tới phủ Bát gia, cuộc sống chắc chắn không thoải mái bằng ở đây, đến lúc đó chỉ sợ phải làm khổ sai tạp dịch, đệ không nỡ để tỷ tỷ chịu khổ . . .”

Trần Đình thở dài: “Đừng nói nữa, làm cho tốt việc của mình, chủ tử bảo chúng ta làm gì, thì chúng ta làm đó, ở đâu thì cũng là sống mà thôi.”

Ngày hôm sau người của phủ bát bối lặc đến, nói là đến đón hai tỷ đệ.

Lúc họ đến Đông phủ vốn là với thân phận sống nhờ, nên không có ký văn tự bán mình, nhờ vậy nay đi cũng thuận tiện hơn, họ không đem theo gì nhiều, Trần Đình chỉ xách theo hai tay nải, bên trong có ít y phục để thay đổi, cùng Trần Bình đi theo người kia, đi ước chừng nửa nén nhang thì đến nơi.

Trần Bình hơi ngẩng đầu nhìn hoàng băng treo trước cửa, không được hoa lệ cầu kỳ như Đông phủ, trái tim vốn nửa vui nửa buồn nay nguôi đi không ít, lại đi theo người kia an bài tẩy rửa sơ, dọc đường nhìn ngó nô tài tôi tớ, dường như cũng ít hơn so với Đông phủ rất nhiều, cuối cùng đã hoàn toàn thất thiếu.

Ngược lại, Trần Đình không liếc ngang liếc dọc, đối phương nói gì, thì nằng làm nấy, không có hơn nửa động tác dư thừa.

“Tỷ!” hai người tẩy rửa xong, thì có người đến nói Bát A ca muốn gặp họ, bảo họ đến thiên phòng của tiểu ốc chờ sẵn, trong phòng chỉ còn hai người, Trần Bình vội nhích người sát qua, muốn nói gì đấy.

Trần Đình lại lắc đầu, rõ ràng không muốn nói nhiều.

Trần Bình đang định giở trò ỉ ôi thường ngày, thì cửa lại mở ra, có một người đi vào.

“Hai người là Trần Bình Trần Đình?” Cao Minh có chút không rõ, theo hần thì hai người này cũng không có điểm gì nổi bật, càng không biết tại sao chủ tử nhà mình lại nhớ kỹ hai người mà năm ấy tiện tay cứu giúp như vậy, còn muốn gặp họ.

“Tiểu nữ Trần Đình, đây là xá đệ Trần Bình.” Trần Đình cúi chào. “Xin hỏi vị đại nhân này phải xưng hô thế nào?”

“Ta là tổng quản trong phủ, họ Cao.” xem như cũng hiểu biết lễ nghĩa. Cao Minh gật đầu. “Đi theo ta, bồi lặc gia muốn gặp các người.”

“Làm phiền Cao tổng quản.” Trần Đình tiến lên mấy bước, từ trong tay áo móc ra một ít bạc, để vào trong tay Cao Minh.

Trần Bình lòng đau như cắt, cũng không dám mở miệng, chỉ là cảm xúc không nỡ biểu hiện ra ngoài rõ ràng nhất.

Cao Minh cười, trả lại bạc cho nàng. “Không cần cho ta thứ này, đi thôi.”

Trần Đình sững sốt, vội đuổi theo hần.

Ba người đi qua đình viện, tới bên ngoài thư phòng.

Cao Minh bước chậm lại, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Cao Minh à? Vào đi.” giọng nói từ bên trong truyền ra, hoàn toàn khác với tiểu hài tử trong ấn tượng của Trần Đình năm nào.

Hai người theo Cao Minh vào trong, nhớ tới những lễ nghi mà dọc đường Cao Minh đã dặn dò, vội vàng quỳ xuống.

“Tất cả đứng dậy đi, ngẩng đầu lên.”

Trần Đình ngẩng đầu, chỉ thấy một thiếu niên ngồi bên bàn trà, trên bàn có một quyển sách đang đọc dở, mà thiếu niên áo trắng tao nhã ấy, gương mặt ôn hòa hờ hững, khí thế cũng không kinh người, nhưng lại khiến người khác không thể ngó lơ.

Dận Tự liếc qua nét mặt của hai người, thản nhiên nói: “Năm ấy ta cứu các người, nhưng do chưa lập phủ, không tiện mang các người theo, ngày sau các người sẽ sống ở đây, chỗ của ta cũng không có quy củ gì, chỉ

cẩn tuân thủ lễ nghĩa an phận là được, những điều khác sẽ do Cao Minh nói với các người, sau này nếu có chuyện gì cũng có thể tới tìm hân.”

Hai người đồng loạt đáp lời, Dận Tự không có gì muốn nói, liền để họ lui xuống trước, chỉ giữ lại Cao Minh.

“Gia, hai người đó cũng không có gì đặc biệt, vì sao gia lại đặc biệt gọi họ tới gặp?” tình cảm giữa Cao Minh và Dận Tự không như chủ tớ bình thường, lời này cũng chỉ có hân có thể hỏi.

Dận Tự nói: “Năm ấy cứu bọn họ, cũng chỉ là hứng chí nhất thời, hiện tại ngược lại cảm thấy Trần Đình là một người tài đáng để đào tạo.”

Một nữ nhân? Cao Minh cười hơi hời hợt: “Gia . . .”

Dận Tự cũng chỉ cười, không giải thích nhiều, sau bảo Cao Minh xuống dưới an bài, để Trần Đình làm chút việc nhỏ nhặt như chăm hoa tía cảnh, Trần Bình thì tới chuồng ngựa.

Vào một ngày trong Dưỡng Tâm Điện, Khang Hy vô cùng tức giận, nhưng là vì một chuyện khác.

“Sơn Tây Sơn Tây! Tại sao mỗi lần gặp chuyện không hay đều ở Sơn Tây!”

Khang Hy đập tay thật mạnh xuống quyển tấu chương, cười lạnh nói: “Bổng lộc triều đình, lại nuôi ra hạng quan tốt như vậy đấy, sau chuyện Bình Dương, vừa xử lý một Cát Nhĩ Đồ, lại nhảy ra một Ôn Bảo!”

Trong phòng im ắng, không một người dám hé răng, mọi người cúi đầu đứng nghiêm, giả câm vờ điếc.

Khang Hy dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, lại càng giận hơn: “Ôn Bảo này, trăm nhớ rằng hân xuất thân từ nội các học sĩ, mới vừa được điều xuống Sơn Tây, trước đây gần trăm như vậy, ắt phải biết trăm thường ngày yêu quý bá tính, vậy mà dám áp bức tới nỗi bá tính phải trốn vào trong núi, thực sự đáng chết!”

Khi nói tới từ cuối cùng, thì nghiêng răng nghiêng lợi, hận thấu xương.

Mọi người vội vàng quỳ xuống. “Hoàng thượng bớt giận!”

“Dận Tự!”

“Có nhi thần.”

“Chuyện buôn muối ở Giang Nam, do con đi điều tra rõ ràng sau đó cứ theo thực tế báo về!”

Mọi người sững sốt, ai nấy cũng không nghĩ tới Khang Hy chuyển đề tài câu chuyện, lại là chuyện này.

Thái tử âm thầm siết chặt nắm tay.

Đại A ca bắt động thanh sắc.

Tam A ca nhìn như có chút hả hê.

Tứ A ca khẽ nhíu mày.

Dận Tự nói: “Nhi thần tuân chỉ.”

Giang Nam từ xưa đã là nơi giàu có đông đúc, hiển nhiên nó cũng là nơi quan trường hủ bại, quan viên đến Giang Nam nhậm chức, tám chín phần là không thể trước sau vẹn toàn, may là như thế, vậy mà vẫn như trước có vô số người tiếp bước, ngã xuống tại chốn quan trường Giang Nam này, có thể thấy được lối sống nơi đây thế nào.

Kiếp trước Dận Đường làm ăn, ở Giang Nam cũng có mấy môn đồ, hiểu kính hậu hĩnh, Dận Tự cũng hiểu biết chút ít về một số môn đồ trong đấy, những thương nhân này lắm tiền nhiều của, ngoại trừ mối quan hệ rộng rãi mắc mứu ở địa phương, ở kinh thành nhất định cũng có chỗ dựa, không chừng chính là nô tài hay môn đồ của vị Thiết Mạo Tử Vương nào đó.

Đi Giang Nam chuyến này không giống như khi đi Bình Dương cứu nạn thiên tai, nếu như nói quan trường Bình Dương chỉ là sâu bọ có hại, thì quan trường Giang Nam chính là con chuột lớn.

“Còn có cần ai theo giúp đỡ không?”

Dận Tự cúi đầu: “Trang bị gọn nhẹ, một người một ngựa là được.”

Khang Hy thoáng suy nghĩ: “Vậy thì thế này, con mang theo hai thị vệ đắc lực, trăm sẽ chỉ định người đi cùng con sau . . .” Ánh mắt ông nhìn quét một vòng, dừng lại trên người Đông Quốc Duy. “Long Khoa Đa.”

Đông Quốc Duy tim đập nhanh, lập tức thềm cười khổ trong lòng, nhưng cũng vẫn phải dập đầu tạ ân.

“Nô tài thay mặt khuyển tử đa tạ long ân của Vạn tuế gia.”

Sau khi người tuần tra Giang Nam được quyết định, Khang Hy dặn dò Nội các học sĩ hầu hạ bút mực bên cạnh: “Nghe chỉ, cách chức Ôn Bảo, bổ nhiệm Uy Luân vào vị trí Tuần phủ Sơn Tây, ngay hôm nay lên đường đi nhậm chức.” Lại chuyển hướng Dận Chân. “Lão Tứ, con từng đi Sơn Tây, quen thuộc tình hình ở đấy, nên đi xem thử sao, giúp đỡ Uy Luân xử lý việc này, nếu bá tính Bồ Châu vẫn không chịu quy thuận, liền cầm đầu của Ôn Bảo đi bình ổn sự phản nộ của dân chúng!”

Sát khí rét lạnh, lời nói thể hiện rõ tâm trạng ông lúc này.

Dận Chân cung kính nói: “Nhi thần tuân chỉ.”

Trong lòng Khang Hy đang không thoải mái, mọi người đương nhiên cũng không thể vui vẻ được.

Thái tử vốn định phản đối cho Dận Tự đi Giang Nam, nhưng vừa nhìn sắc mặt của người thì đã tái mét, lời đến miệng cũng không dám nói.

Nói thêm đôi ba câu nữa, Khang Hy liền xoa xoa thái dương, cho mọi người lui ra hết.

66. Chương 66: Giang Nam

Nếu có thể lựa chọn, Dận Chân đương nhiên sẽ không mong đi Sơn Tây, Giang Nam từ xưa đã nổi danh tham ô hủ bại nghiêm trọng, quan lại bao che lẫn nhau, nếu muốn điều tra cái gì cũng rất khó, nhưng nếu muốn kéo ai đấy xuống vũng lầy thì lại rất dễ dàng.

Tuy y biết rằng Dận Tự trưởng thành hơn tuổi, nhưng dù có chín chắn thế nào đi nữa, thì cũng chỉ mới mười mấy tuổi đầu, mang theo hai thị vệ, hơn nữa một người là Long Khoa Đa, cũng chưa từng rời kinh, dù năng lực có cao hơn, cũng không trấn áp nổi bọn răn đục.

“ . . . Nếu phát hiện có gì không ổn, không nên hành sự lỗ mãng, cứ nên báo về kinh trước đã, xin Hoàng a mã hạ quyết định, để một thân một mình bên ngoài, tình thế hung hiểm, chúng một khi bị ép đến đường cùng, thì dù đệ có là A ca, cũng sẽ không ai để vào mắt đâu.”

Dọc theo đường từ trong cung ra, hai người song hành, Dận Chân thao thao bất tuyệt dặn dò đủ điều, Dận Tự biết y là có ý tốt, thường ngày nhìn thấy người tứ ca mặt lạnh tâm lạnh này đối với người khác nay lại bày ra sắc mặt ôn hòa như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp, chỉ mỉm cười lắng nghe, cũng không nói xen vào.

Đợi y nói xong, mới cười nói: “Tứ ca yên tâm, nói thế nào trên danh nghĩa đệ cũng là khâm sai đi tuần, dù trong lòng chúng có nghĩ gì, ngoài mặt cũng phải làm tròn bổn phận, bằng không chỉ cần đệ đề một quyển tấu chương cho Hoàng a mã, là có thể khiến chúng nuốt không trôi rồi.”

Còn về thủ đoạn ẩn chứa bên dưới, còn chưa biết là ai âm toán ai.

Dận Chân không nói gì, trong lòng lo rằng Dận Tự vẫn chưa nghĩ tới nguy cơ tìm tòi bên dưới.

Việc ở Sơn Tây, trong lòng Hoàng a mã đã có dự định sẵn, y suy cho cùng chỉ là đi giúp đỡ, lưỡng trước Uy Luân là quan mới nhậm chức, sợ rằng không dám xử lý quá nghiêm minh.

Nhưng Lương Hoài không giống thế, thuế muối ở Giang Nam chiếm một phần ba thuế cả nước, trong đó Dương Châu đứng đầu.

Cuối thời Minh đầu thời Thanh, thế cục loạn lạc, đời sống ở Giang Nam khó khăn, nhưng đến những năm đầu triều đại Khang Hy, vì triều đình áp dụng chính sách quan phủ giám sát thương nghiệp, tức là, người

buôn muối phải đến nha môn Diêm Vận Sứ, mua diêm dẫn, dựa vào diêm dẫn đi đến các khu làm muối được chỉ định, mua muối từ các hộ dân, lại vận chuyển đến các nơi như Dương Châu để bán. Những kẻ thường buôn này thường giữ độc quyền mua bán ở Lưỡng Hoài, chưa kể nghề muối này là nghề thu được lợi nhuận kếp sù, thương buôn thường có thể cấu kết nhau viện cớ nâng giá bán muối, hạ giá mua muối, dùng thủ đoạn lấy thùng cỡ lớn thay thế thùng cỡ trung theo quy định để đi thu mua muối, nhờ vậy mà chiếm được một số tiền dư khổng lồ.

[diêm dẫn: kiểu như tem phiếu để mua muối, cái cùi phiếu do quan phủ giữ lại]

Mặt khác, Diêm Vận Sứ Lưỡng Hoài là người của Thái tử, kẻ buôn muối ở Lưỡng Hoài hàng năm luôn hiểu kính cho Thái tử, quan viên Lưỡng Hoài cùng một giuộc với chúng lại càng không thiếu, dường như hình thành nên một mạng nhện khổng lồ kín kẽ, từ trước đến nay đã có vô số người sa ngã trên quan trường Giang Nam, trong đó cũng không ít quan viên trước đây vang danh thanh liêm.

Đồng thời do từ xưa đến nay Giang Nam là vùng đất tập trung nhân tài, kỳ thi hương ở Giang Nam có quy mô lớn nhất cả nước, vả lại do sự kiện “mười ngày Dương Châu” và “ba lần đồ sát Gia Định” vào những năm đầu quân Thanh nhập quan, dẫn đến nay vẫn còn một số ít thế lực phản Thanh của tiền triều đang hoạt động mạnh mẽ, khiến Khang Hy đặc biệt coi trọng vùng đất này, năm Khang Hy thứ hai mươi ba lúc Yết Minh Hiếu Lãng, Khang Hy thậm chí còn xuống ngựa ngay trước lăng, hành đại lễ ba quỳ chín lạy, nhằm thu phục tấm lòng của sĩ tử thiên hạ.

Một vùng đất quan trọng như vậy, hiện giờ lại phải một Hoàng a ca chưa tới mười sáu đi tuần, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Một mặt lo lắng, một mặt nghi ngờ, Dận Chân cau mày, im lặng một lúc.

Dận Tự biết y đang nghĩ gì, nhưng chỉ cười nói: “Tứ ca còn nhớ quả du lần trước chúng ta ăn không, có muốn đi một chuyến nữa không?”

Dận Chân quả nhiên bị hấn đánh lạc hướng. “Vì chuyến đi lần đấy, vướng phải chuyện của Sầm Mộng Như, những nơi thị phi như vậy, sau này đệ nên hạn chế đến thì tốt hơn.”

“Đệ biết mà.” Dận Tự nói, “Qua hai ngày nữa là sinh thần của thất ca, huynh ấy mời chúng ta đến quý phủ, tứ ca cũng đi chứ?”

Dận Chân hơi bất ngờ, mấy ngày trước Dận Hựu cũng từng nói qua với y, nhưng đợt này xảy ra nhiều chuyện, y đã quên mất.

“Đến lúc đó, đệ qua chỗ huynh, chúng ta cùng đi.”

Dận Hựu do Thành Phi Đái Giai thị sinh, thân phận không hiển hách, chân lại có tật, đừng nói bên trên có Thái tử, dù chưa lập Thái tử, thì y cũng không có duyên với ngôi vị Hoàng đế, cho nên y ở trong chúng huynh đệ, trái lại là người không có sức uy hiếp nhất, dẫn đến thường ngày quan hệ của y cùng với các huynh đệ khác không tệ.

“Được.”

Dận Tự trở về phủ, liền nghe Cao Minh nói, Sầm Mộng Như muốn cáo từ hấn hồi hương, hấn không cách nào giữ y lại, đối phương khẳng khẳng muốn đi.

Cao Minh nói: “Gia, không được ngài can thiệp, nô tài không dám tỏ rõ thân phận, lúc ấy Sầm Mộng Như nói không muốn ăn nhờ ở đậu chịu ơn huệ của người khác, còn nói ơn biếu ngân lượng, ngày sau nhất định sẽ báo đáp thỏa đáng.”

Dận Tự bật cười khê: “Một thư sinh bản cùng như y, đừng nói phải đợi tới năm sáu năm nữa mới có thể dự thi, dù có thi đậu, cũng phải từng bước từng bước đi lên, trừ khi đi làm tham quan, có lẽ vợ được một chức quan béo bở, bằng không thì hồi báo thế nào?”

Tuy ngoài miệng nói vậy, hấn vẫn đích thân đến nhà trọ một chuyến để giữ người lại.

Bên này cũng có người đang cố gắng khuyên can y.

“An Lâm huynh, nhờ Hoàng thượng ban ơn, hiện tại ở kinh thành ta cũng có một căn nhà, một người ở có vẻ trống trải quá, nếu huynh không chê bai, không bằng dọn qua ở cùng ta, cũng xem như có người bầu bạn.”

Sầm Mộng Như lắc đầu, chấp tay nói: “Ý tốt của Tiên Lý huynh, tại hạ xin nhận, cư trú lâu dài ở chốn này, cũng không phải cách, huynh là tân quan mới nhậm chức, bổng lộc không nhiều, ta sao có thể thêm phần liên lụy khiến huynh cực khổ?”

Lý Bàn còn đang định khuyên tiếp, thì có tiếng gõ cửa.

Sầm Mộng Như còn tưởng là tiểu nhị của nhà trọ đến đuổi người, đi ra mở cửa.

“Mộng Như, mấy ngày rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?” Dận Tự cười nói.

Sầm Mộng Như chỉ tưởng rằng hắn đến để tiễn mình, cảm thấy hơi vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ tuy lần này bản thân gặp phải biến cố, nhưng lại có thể kết giao với một hai người hảo hữu tri tâm, cũng xem như trong họa được phúc.

Lý Bàn ở phía sau biến sắc, vén áo quỳ xuống.

“Hạ quan tham kiến Bát A ca.”

“Lý đại nhân miễn lễ.” Dận Tự cũng không ngờ lại chạm mặt hắn ở đây, lại quay qua nhìn Sầm Mộng Như lúc này đang hóa đá, xem chừng chưa kịp phản ứng.

“An Lâm huynh.” Lý Bàn đẩy đẩy y.

Sầm Mộng Như hoàn hồn, vội quỳ xuống. “Thảo dân tội đáng muôn chết . . .”

Còn chưa dứt lời, Dận Tự đã đỡ lấy y. “Mộng Như, sở dĩ ta không nói cho người biết thân phận của ta, chính là vì muốn cùng người bàn luận kết giao ngang hàng, người thì có tội gì?”

Sầm Mộng Như im lặng một lúc, mới thở dài nói: “Sầm Mộng Như có tài đức gì, lại được Bát A ca coi trọng như vậy, chỉ là kỳ thi hương, cuối cùng đã phụ kỳ vọng của ngài . . .”

“Không bị người đổ kỵ tức là kẻ tầm thường, hà tất phải canh cánh trong lòng?” Dận Tự nói, thu phục lòng người luôn là bản lĩnh của hắn, lúc này đương nhiên hạ bút thành văn, nhưng đối với Sầm Mộng Như, hắn quả thật có vài phần thật lòng. “Đại trượng phu cảm được thì buông được, chỉ vì một chuyện đã qua mà khiến cho người tiêu cực như vậy, tương lai nếu có đại sự, phải đối mặt thế nào?”

Sầm Mộng Như sắc mặt xám ngắt, không nói gì, Lý Bàn cũng ở bên góp phần khuyên nhủ: “An Lâm huynh, Bát gia nói không sai. Tiềm long tại uyên, đằng tất cứu thiên, người là một người có học vấn uyên bác, không nên vì vậy mà mai một bản thân.”

Dận Tự thấy y gần như đã lung lạc, liền cười nói: “Quý phủ của ta vẫn còn thiếu một tây tịch, Mộng Như nếu không chê, có thể đến thăm không, thứ nhất sống bằng sức mình, thứ hai lại có thời gian rảnh rỗi nghiên cứu học vấn, không biết ý người thế nào?”

Sầm Mộng Như đấu tranh hồi lâu, vẫn không đồng ý, chỉ nói để bản thân suy nghĩ thêm.

Dận Tự cũng không ép y, biết Lý Bàn chắc chắn sẽ khuyên nhủ, liền xin cáo từ trước, chỉ dặn dò Cao Minh để ý y nhiều hơn, nếu Sầm Mộng Như vẫn khẳng khái muốn đi, cũng không cần miễn cưỡng giữ lại.

Ngày sinh thần Dận Hựu, Dận Chân và Dận Tự bầu bạn đồng hành tới phủ thất bối lạc, lại nhìn thấy kiệu của Thái tử và Đại A ca đều đã tới.

Hai người nhìn nhau, đều thấy trên mặt đối phương lộ ra vẻ ngạc nhiên, thị tòng đứng tại cửa đi ra đón tiếp, cúi chào thỉnh an, mời hai người vào.

“Hai gia mời vào trong!”

“Thái tử và Đại A ca tới rồi?” Dận Tự trong lúc đi vào trong, vờ thuận miệng hỏi.

“Dạ, các A ca khác cũng đã tới cả rồi.” Thị tòng lưu loát trả lời, bước chân nhanh nhẩu.

Dận Tự trông lòng thăm thiu mày, những người thường tham gia mấy chuyện này như Ngũ A ca thì không nói làm gì, Tam A ca tự giữ thân phận, không đến là chuyện bình thường, nhiều nhất cũng chỉ đưa lễ vật, Thái tử và Đại A ca là khách quý ít tới lui, sao lại đến đầy đủ cả?

Vào chính sảnh, quả nhiên thấy các huynh đệ đang trò chuyện bên trong, chủ nhân Dận Hựu ngồi bên hầu khách, thấy Dận Chân Dận Tự tới, đứng dậy cười: “Tứ ca, bát đệ.”

“Chúc thất ca năm nào cũng như hôm nay.” Hai người thỉnh an Thái tử trước, sau Dận Tự mới quay qua cười chúc Dận Hựu.

“Huynh xin nhận tấm lòng của đệ, tiệc rượu sắp chuẩn bị xong rồi.” Dận Hựu mỉm cười, tạt ở chân của hắn thật ra cũng không phải rất nghiêm trọng, nếu đi chậm một chút cũng không nhìn ra điều gì.

Thái tử cũng cười, nói: “Lão Bát, lần này Hoàng a mã phái đệ đi tuần tra Giang Nam, đệ đã có dự định gì sẵn chưa?”

Không đợi Dận Tự trả lời, Đại A ca đã tiếp lời: “Thái tử nói vậy là không đúng rồi, còn chưa nhìn thấy tình hình thực tế, thì có dự tính gì đáng nói, nhiều lắm là làm việc theo phép công mà thôi.”

Thất A ca âm thầm rên khổ.

Khóe mắt Dận Tự liếc qua biểu tình bất đắc dĩ trên mặt Dận Hựu, chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa đồng tình, đổi lại là sinh thần của mình gặp phải chuyện như thế này, chỉ sợ rằng tâm trạng cũng bị tụt hết nửa.

Thái tử tựa tiểu phi tiểu, đối tượng bàn luận cũng thuận thế thay đổi: “Bổn cung nghe nói, quý phủ của đại ca có một thị thiếp, là dưỡng nữ của một thương buôn ở Dương Châu, còn đang lo lắng thay đại ca, lần này bát đệ điều tra lỡ như tai ương liên lụy tất cả người trong cuộc, đại ca có thể sẽ bị mất hết thể diện đấy.”

Đại A ca mặt không biến sắc: “Làm phiền Thái tử điện hạ quan tâm, thị thiếp cũng không phải chất nữ của thương buôn nào cả, chỉ là một bá tính tầm thường, nữ nhi trong sạch của nhà người ta, càng không liên quan gì đến chuyện bản phủ này.”

Dận Chân xen vào: “Hôm nay là sinh thần của thất đệ, Thái tử và đại ca cũng nên nể mặt đệ ấy, tạm thời gác việc triều chính qua một bên, huynh đệ chúng ta vui vẻ cạn một chén nào.”

Đại A ca gật đầu: “Lão Tứ nói phải đấy, hôm nay không say không về.”

Thái tử thăm tức vì câu chuyện bị cắt ngang, nhưng cũng không thể làm gì khác hơn đành tạm gác qua một bên.

Không bao lâu sau, liền có người đến báo, tiệc rượu đã dọn xong, huynh đệ mấy người dời bước đến đại sảnh.

Mấy A ca nhỏ tuổi, tuy rằng nghe không hiểu lắm những lời ban nãy nhưng cũng bị bầu không khí lúc này làm cho hoảng sợ, ngoan ngoãn ngồi yên, không dám nhiều lời, lúc này thấy bầu không khí đã dần bình thường trở lại, liền bắt đầu tung tăng.

Thế nhưng Thái tử ở đây, dù mọi người có vui vẻ tới đâu, ăn vào miệng cũng nhạt như nước ốc, may mà Thái tử vừa dùng mấy đĩa, thì trong cung có người đến, nói Khang Hy muốn gặp hắn, Thái tử buông đĩa vội vàng đi.

Tất cả mọi người thăm thở phào nhẹ nhõm.

Đại A ca cười nói: “Bữa ăn này thật đáng, Lão Thất, đầu bếp của phủ đệ tay nghề không tệ, ngày khác huynh sẽ cho đầu bếp của phủ huynh đến chỗ đệ học một bữa nâng cao tay nghề, không được phép giấu diếm đấy.”

Thất A ca cũng cười đáp: “Đại ca nói đi đâu vậy, nếu huynh thích tay nghề của tay đầu bếp này, không bằng đem về phủ đi, ngày sau đệ đệ thường xuyên chạy đến chỗ huynh ăn chục mấy bữa là được rồi.”

Đại A ca cười to: “Huynh cũng không dám đoạt thứ yêu thích của người khác, đến lúc đó chỉ sợ bị đệ ăn mất thôi.”

Bầu không khí trong bữa ăn dần dần trở nên sinh động hơn, Dận Đường và Thái tử vốn không hợp, thấy hân hân nay bị lép vế trước Đại A ca, lại còn mới ăn mấy bữa đã bị Khang Hy gọi đi, càng vui vẻ hơn, chỉ thiếu không đốt pháo ăn mừng.

Huynh đệ mấy người tuy không thể nói là thân mật khắng khít, nhưng suy cho cùng cũng là một ngày đáng vui vẻ, thiếu Thái tử, trò chuyện cũng thoải mái hơn, hiếm thấy nhất chính là Đại A ca năm nay rất ít bày ra bộ dáng ngạo mạn, mà thể hiện tình cảm huynh hữu đệ cung, xét về phương diện này, xem ra có nhân duyên tốt hơn Thái tử đôi chút.

Qua ba tuần rượu, thức ăn cũng vui không ít, Đại A ca lên tiếng cáo từ trước, các A ca nhỏ tuổi cũng sợ để lỡ thời gian đóng cửa cung, chỉ đành lưu luyến không nỡ ra về, cuối cùng chỉ còn lại hai người Dận Chân và Dận Tự.

“Chuyện ngày hôm nay, khoan nói đến, phải cảm ơn tứ ca trước đã.” Dận Hựu nâng ly.

Dận Chân biết y nói chính là chuyện lúc Thái tử và Đại A ca giương cung bạt kiếm, y đứng ra giải vây, liền an ủi hân: “Việc này không liên quan gì đến đệ cả, đừng để trong lòng.”

Dận Hựu cười khổ nói: “Đệ thường ngày luôn luôn cẩn thận đủ điều, không nghĩ tới nơi này lại có thể biến thành chiến trường.”

Ánh nến chập chờn, Dận Chân loáng thoáng như thấy được trên tóc mai của hân có một sợi tóc bạc, tâm trạng buồn bã, không nói tiếp.

Lần này lại tới phiên Dận Tự nói: “Thất ca nên thả lỏng chính mình, huynh từ trước đến nay khiêm tốn chừng mực, Hoàng a mã chắc chắn biết, cũng sẽ không trách tội huynh đâu.”

Mấy ngày trước Khang Hy vịn cớ trút giận lên một vài người, đại đa số, đều là người đi theo Thái tử hay Đại A ca. Minh Châu cùng Sách Ngạch Đồ, một người là đường thúc của Đại A ca, một người là thúc công của Thái tử, hơn nữa hiện tại họ đều đang án binh bất động làm tròn bổn phận, khiến cho mọi người cơ bản không đoán được suy nghĩ của Khang Hy lúc này.

Cũng vì vậy, thất A ca từ trước đến nay luôn khiêm tốn nhún nhường không thua gì Dận Tự, mới có thể phòng hờ sợ hãi như vậy.

Ba người ngồi trò chuyện thêm ít câu, Dận Chân Dận Tự đứng dậy cáo từ, ra về.

Hai người lúc đến cưỡi ngựa, nhưng giờ đều giao ngựa cho hạ nhân, đạp lên ánh trăng thông dong rảo bước.

Dận Chân đột nhiên thở dài: “Huynh không ngờ tới Dận Hựu lại bị dọa thành như vậy.”

Dận Tự khẽ mỉm cười: “Triều đình sóng gió khôn lường, hôm nay phú quý, không chừng ngày mai lại trở nên khốn cùng, thất ca đương nhiên ưu tư trong lòng rồi.”

“Dận Tự, đệ có từng cảm thấy sợ chưa?”

Dận Tự thoáng giật mình, ngập ngừng, “Đương nhiên là có.”

Lúc vừa trở lại năm Khang Hy thứ hai mươi bảy, luôn luôn sợ rằng đây chỉ là giấc mộng.

Về sau, lại sợ, sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ ngày xưa.

Dận Chân trong lòng nhói đau, đưa tay cầm lấy tay hân, cảm giác thân thể đối phương cứng đờ trong giây lát, nhưng cuối cùng vẫn không có rút tay lại, không khỏi mừng rỡ.

“Lúc này, huynh nhìn Dận Hựu, trên đầu vậy mà đã có tóc bạc rồi.”

Dận Tự ngạc nhiên, lập tức gạt đầu. “Cũng khó trách.” Hân đã đi qua một đời tranh đấu, còn nơm nớp lo sợ, hướng chi là Dận Hựu.

Dận Chân siết chặt tay hân, chậm rãi nói: “Chúng ta đều phải sống thật tốt.”

“Cùng nhau, sống đến tám mươi.”

Dận Tự bật cười: “Nguyện vọng ngày của huynh có phần hơi tham lam đấy.”

Tuổi thọ kiếp trước của hắn là bốn mươi lăm, cũng không biết người tứ ca này sống bao lâu.

“Huynh nói có thể, thì nhất định có thể.” Tứ A ca mười tám tuổi, lúc này để lộ tính tình tùy hứng thường ngày khó gặp.

“Được.”

Trong mắt Dận Tự thoáng lóe qua ánh nhìn xấu xa.

Nếu như quan hệ giữa chúng ta vẫn giống như kiếp trước, muốn ta sống tới tám mươi, mỗi ngày nghĩ cách chống đối người, chỉ sợ mỗi ngày người đều bị ta chọc tức đến bán sống bán chết.

“Huynh còn nhớ, có một năm, cũng là ánh trăng như thế này, đệ chỉ vào mặt trăng nói nó giống như đường mạch nha, nhất quyết đòi huynh bẻ một miếng cho đệ, nước bọt dính hết lên y phục của huynh.”

Dận Tự có chút xấu hổ. “Tứ ca đừng có đùa, chuyện lúc nào chứ, sao đệ không nhớ gì hết.”

Dận Chân mỉm cười, dường như rất thích thú thưởng thức điệu bộ xấu hổ hiếm thấy của Dận Tự.

“Hừm, năm đó đệ khoảng chừng ba bốn tuổi gì đấy.”

Dận Tự ngẩn người, bản thân sống lại bắt đầu từ năm bảy tuổi, còn như những chuyện trước đây, thì phải quay ngược dòng thời gian trở về một kiếp nữa, thực sự vô cùng xa xăm.

“Thật sự không nhớ.”

Dận Chân cười: “Sau đó ta bị đệ bám theo đến hết cách, không thể làm gì khác hơn đành phải ôm đệ đi một đường từ Ngự Hoa Viên về Cảnh Nhân Cung, phải bày ra đây một bàn đường mạch nha cho đệ, không ngờ rằng đệ tuổi còn nhỏ, vậy mà ăn cả nửa bàn.”

“Sau đó?”

“Kết quả nửa đêm đệ bị tiêu chảy, lăn qua lăn lại gần suốt đêm hôm ấy, liên lụy huynh bị Đông ngạc nương dạy dỗ một trận ra hồn, trong lòng thì không phục, luôn nghĩ đúng là lòng tốt không được báo đáp, về sau hẳn nhìn thấy đệ huynh đều phải đi đường vòng.”

“Vậy đệ có còn nhớ, năm đệ bảy tuổi bị sốt, ta công đệ đi suốt một đoạn đường dài.”

“Khi ấy nhìn đệ rất đáng thương, gục đầu dựa cả người vào huynh, thành ra huynh chỉ đành cố gắng mà . . .”

“ . . . ”

Thanh âm dần xa xăm, trăng tròn vành vạnh, bóng người thành đôi.

Ngày mai trời còn chưa hửng sáng, Dận Tự đã thức dậy, bên ngoài nghe thấy động tĩnh của hắn, cũng nhanh chóng đi vào hầu hạ tẩy rửa.

Hắn vừa nhìn thấy người, thoáng sững sốt.

“Sao lại là người hầu hạ?”

Trần Đình ngoan ngoãn trả lời: “Cao quản gia bảo nô tỳ đến hầu hạ ngài.”

Dận Tự đỏ khốc đỏ cười: “Người lui ra ngoài trước đi, đi gọi Cao Minh đến đây cho ta.”

Trần Đình vâng lời lui ra, Cao Minh đã đứng sẵn bên ngoài, vừa nghe vậy liền đẩy cửa vào, cười cầu hòa: “Gia gọi nô tài?”

“Ta bảo người sắp xếp cho cô ta chăm sóc hoa cỏ, sao nay lại chăm sóc đến cả ta thế này?”

“Nô tài quan sát cô ta rất kỹ rồi, thấy cô ta làm việc nghiêm túc, vừa thành thật lại biết giữ bổn phận, đúng lúc bên cạnh chủ tử thiếu một tỳ nữ hầu hạ, nên sẵn tiện điều cô ta qua, không phải ngài cũng khen cô ta là một người đáng để đào tạo sao?”

Dận Tự cảm thấy đau đầu, Cao Minh rõ ràng đã hiểu sai ý hắn. “Gọi người về lại đi, trước kia không hải đều do Lục Cửu hầu hạ ta sao, hắn cũng rất được.”

“Dạ.” Cao Minh bắn khoả một hồi mới nói: “Gia là ngại diện mạo của cô ta sao? Không bằng để nô tài tìm một . . .”

Dận Tự không biết bản thân nên khóc hay cười. “Người giờ muốn gì?”

“Thấy ngày thành thân của gia đã tới ngay trước mắt, dù sao cũng nên biết một ít việc thường tình, tỳ nữ trong phủ là do trong cung ban thưởng, phẩm hạnh nhan sắc đều đủ, không bằng gia chọn một người trong đó để chải tóc?” Cao Minh là nội thị, đương nhiên phải quan tâm việc này.

Dận Tự lắc đầu. “Không cần, ta tự biết chừng mực. Trong thời gian ta đi Giang Nam, mọi việc trong phủ đành trông cậy vào người, có chuyện gì không tự quyết định được, có thể tiến cung hỏi ngục nương của ta, nếu là chuyện bên ngoài, thì đến phủ Tứ Bối Lặc thỉnh giáo tứ ca.”

Cao Minh nhăn mày, rất không nỡ. “Gia, ngài đã quen nô tài hầu hạ, Lục Cửu dù được, ngài có chút ưng ý hẳn nhưng biết đâu được chỉ trong nhất thời, không bằng để nô tài theo ngài đi . . .”

“Nói nhảm gì đấy, người hiện tại là tổng quản, việc lớn nhỏ trong phủ đều cần người quan tâm, ngoan ngoan ở nhà đi.” Hai người đang nói chuyện, thì nghe bên ngoài báo rằng có người từ trong cung đến.

Ba người Long Khoa Đa vừa mới đến chưa bao lâu, thì đã thấy Dận Tự từ ngoài bước vào, vội đứng dậy chào.

Dận Tự ra dáng đỡ hấn dậy, nói với ba người: “Thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh chóng lên đường, đến Giang Nam sớm, cũng có thể làm xong việc sớm.”

Long Khoa Đa gật đầu. “Bát gia nói phải, xe ngựa đã đợi sẵn bên ngoài.”

Giang Nam yên hoa lưu thủy, ngọc thụ ngân hoa, người người hướng đến, nhưng nếu người phải chạy vội vàng như tội phạm, thì lại là một tâm trạng hoàn toàn khác. Long Khoa Đa lúc này đang đấu tranh trong thứ tâm trạng đấy, Bát A ca dù được phụ thân coi trọng, nhưng suy cho cùng tuổi đời còn trẻ, đoàn người đi đến Giang Nam, cũng không biết là đi đánh sói, hay bị sói ăn đây.

Mấy người cưỡi ngựa rời khỏi kinh sư, đổi qua đi đường biển, xuôi dòng theo kênh Kinh Hàng, ước chừng nhiều lắm là ba bốn ngày, sẽ đi vào địa phận Dương Châu.

“Thiên hạ tam phân minh nguyệt dạ, nhị phân vô lại thị Dương Châu . . .” Long Khoa Đa đứng ở đầu thuyền, nhìn cảnh vật xung quanh, lòng đầy cảm thán.

Dận Tự cũng từ trong khoang thuyền đi tới, nghe vậy nói: “Sao nào, người chưa từng tới Giang Nam sao?”

Long Khoa Đa lắc đầu. “Rời kinh mấy lần, nhưng chưa từng đi về hướng này, nghe nói nơi phong hoa tuyết nguyệt, hàng đêm cả hát nhảy múa, khiến người khác lưu luyến quên đường về, chỉ hận không thể chết già tại đây, ta còn cho là phóng đại, nhưng nay chính mình cảm nhận, mới biết những lời hình dung ấy chưa được một phần vạn.”

Chuyến này đi theo Dận Tự, ngoại trừ Long Khoa Đa, còn có hai thị vệ, Huệ Thiện và A Lâm, bọn họ đều từng có qua lại ít nhiều với Dận Tự, nên cũng có thể xem như người quen cũ.

Mấy ngày trôi qua, mọi người cũng nhanh chóng làm quen, lại do hiện đang xuất môn ở bên ngoài, nên Dận Tự bảo mọi người không nên tùy tiện để lộ thân phận, cải trang ra ngoài, cả mấy danh từ tự xưng như nô tài gì đấy cũng nên dẹp đi, người ngoài nhìn vào, chỉ cho là công tử nhà giàu đi du ngoạn tìm thú vui, vùng Lưỡng Hoài, người như thế có rất nhiều, bọn họ cũng không mấy may bị để ý.

Theo lời hấn nói, dương liễu hai bên bờ nhẹ nhàng đong đưa, âm thanh ngâm nga mơ hồ từ trong lầu các ven hồ truyền đến, dùng tiếng địa phương mà bọn họ nghe không hiểu, giọng điệu lại uyển chuyển nhẹ nhàng, khiến kẻ khác xương cốt bủn rủn.

Tuy rằng Dận Tự chưa từng tới Giang Nam, nhưng dù sao cũng là người từng trải thấy nhiều nghe nhiều, không đến mức thất lễ, nhưng ngoại trừ hấn ra thì mấy người khác đều nghe đến ngày đại.

Trời sắp ngã chiều, hai bên bờ đều đã lên đèn, đưa mắt trông, một thoáng rực rỡ, như nối liền cả nhánh sông, tiếng mái chèo, ánh đèn, đâu là đường chân trời.

Tới bến tàu, mọi người rời thuyền, tìm một tiệm ăn thuộc hàng thanh lịch gần đấy ghé vào.

“Các gia là từ kinh thành tới sao?” tiểu nhị trong quán phát khăn, đi tới ân cần bắt chuyện.

“Sai, chúng ta tới từ Thiểm Tây.”

“Hắc, vị gia này đừng nói đùa, giọng nói của ngài, rõ ràng là người kinh thành mà.” tiểu nhị vui vẻ nói tiếp: “Tôi ở đây ngày nào cũng có người vùng khác đến, hơn nữa tới rồi lại không muốn đi, lần trước có một vị khách còn thú vị hơn kìa, nói là phải ở đây kiếm đủ mười người Dương Châu sáu mã làm thiếp mới về.”

“Dương Châu sáu mã?” Huệ Thiện hiểu kỳ hỏi.

“Vậy là ngài đây không biết rồi.” tên tiểu nhị lộ ra nụ cười đen tối: “Dương Châu có ba cái nhất, cảnh đẹp, hát hay, người xinh. Người, được nhắc đến chính là Dương Châu sáu mã, chứ vị nếu rảnh rồi, đợi lát nữa cơm nước xong xuôi, có thể đến Lưu Hương Lâu dạo chơi, đó là thanh lâu tốt nhất của Dương Châu chúng tôi, cô nương trong đấy . . . Sách sách, không phải tôi tự khen đâu đấy, kinh thành dưới chân thiên tử, tôi thì chưa thấy qua, nhưng mà bảo đảm các người sẽ được mở rộng tầm mắt.”

Mấy người Huệ Thiện nghe xong quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, Dận Tự liếc qua biểu tình cực kỳ muốn thử xem sao của mọi người, buồn cười nói: “Ta nhớ không nhầm chỗ này của các người là tiệm ăn mà, có đồ ăn gì ngon, nói thử chúng ta nghe xem.”

“Ôi chao, dạ được!” tiểu nhị đọc một hơi danh sách các món ăn danh tiếng của quán, không hề ngừng nghỉ lấy hơi, mọi người nghe đến nỗi choáng váng hoa mắt: “Phù Dung Phế, Tương Đề Tử, Tửu Chử Dương Nhục, Quán Nga, Ổi Dã Áp Canh, Túy Lý Ngư, Sao Thanh Ngư Phiến, Hỏa Thối Ổi Tam Dẫn, Tam Ti Thang, Đường Xuân Thái, Ngũ Hương Cần Thái, Đậu Sa Quyển, SƠN DƯỢC CAO, LA BẠC THANG VIÊN, Túy Đào Đồng . . .”

“Đủ đủ!” Long Khoa Đa phải cắt ngang gã. “Người chọn cho chúng ta mấy món danh tiếng của quán, còn nữa, một cân rượu, chỗ các người có rượu gì?”

Thấy tên tiểu nhị lại muốn mở miệng giới thiệu tiếp, hắn vội nói: “Chọn loại thượng hạng.”

“Dạ được!” tên tiểu nhị mặt mày rạng rỡ, vung khăn quàng lên vai, ùng ùng chạy xuống lầu.

Đến lúc thức ăn lần lượt được bưng lên, đương nhiên khéo léo tinh xảo, màu sắc tươi tắn, thử một miếng, đủ mùi đủ vị, hương thơm vương lại trong miệng, tuy mọi người ngồi đây chưa phải chưa từng thấy qua, nhưng cũng không khỏi tấm tắc tán thưởng.

Long Khoa Đa hài lòng nói: “Dường như cuối cùng ta cũng biết tại sao Giang Nam xuất hiện nhiều tham quan như vậy, nếu muốn thưởng thức hết những thứ này, bọn họ cũng phải có tiền!”

Buổi trò chuyện kết thúc mọi người ai nấy cũng vui vẻ, Huệ Thiện ở bên cạnh cười tươi lấy lòng nhìn Dận Tự: “Gia, chốc nữa chúng ta cũng đi Lưu Hương Lâu coi thử chứ?”

Thực sắc tính dã, những lời ban nãy của tiểu nhị giống như móng mèo không ngừng cào cào khiến lòng người ngứa ngáy.

Dận Tự thấy những ánh mắt đầy mong mỏi nhìn hắn, không khỏi dở khóc dở cười “Vậy thì đi thử xem sao.”

Thành Dương Châu không lớn, chỉ ít nhỏ hơn Bắc Kinh, thiếu phần cổ kính của kinh thành, nhưng lại hơn phần lãng mạn, đi tiếp qua một con đường, chính là chốn tụ tập thanh lâu, có phần tương tự như ngõ Bát Đại của kinh thành.

Rường cổ chạm trổ, lầu đài đỏ thắm, nữ tử thon gọn dựa vào lan can, tư thái thướt tha, nói năng nhỏ nhẹ cười duyên, dường như đến cả giọng nói cũng êm ái hơn kinh thành mấy phần.

Đám người Long Khoa Đa toàn là đệ tử thế gia, thường ngày lại vướng bận công việc, cho dù có đôi khi cảm thấy hứng thú, cũng không thể mỗi ngày đều chạy lòng vòng đến làng chơi, nhưng tới Giang Nam, một phần do núi cao Hoàng đế xa, hơn nữa bạn đồng hành toàn là thiếu niên, nên bớt đi sự kiêng dè và gò bó thường lệ.

“Các gia, mời vào trong uống tách trà!”

Ba chữ Lưu Hương Lâu như rồng bay phượng múa được treo trên đầu, trước cửa có hai người hầu gái, tuy dung mạo chỉ thuộc hạng tầm thường, nhưng tư thái giọng nói thì lại thượng đẳng, duyên dáng thướt tha khom người, ánh mắt đôi mày tựa như đều chứa đầy tình ý.

Những người này giỏi nhất là nhìn mặt đoán câu, nhìn thấy mấy người Dân Tự ai nấy đều ăn mặc bất phàm, liền dẫn họ đi qua đại sảnh, lên phòng riêng trên lầu hai.

Năm người còn chưa ngồi yên chỗ, đã có một người đi vào, tuổi ngoài bốn mươi, vẫn còn phảng phất dáng vẻ thướt tha năm nào, giống như nhân vật tú bà.

Nữ nhân này cười nói: “Thiếp là Hỉ Vân, xin hỏi các gia từ đâu tới, có quen biết cô nương nào ở đây không?”

Long Khoa Đa thấy Dân Tự không có ý tiếp chuyện, liền nói: “Chúng ta từ kinh thành tới, kinh thương đi ngang qua đây, nghe nói cô nương của các người là số một Dương Châu, nên muốn mở rộng tầm mắt thử xem, người có đề cử gì không?”

“Dô, hóa ra các vị là đại nhân từ kinh thành tới sao, thất kính thất kính!” Hỉ Vân cười rất niềm nở nhưng không gây phản cảm. “Vậy gọi Sơ Nguyệt cô nương tới hát một khúc trước đã, ý các gia thế nào?”

Long Khoa Đa gật đầu. “Cũng được.”

Dân Tự đột nhiên nói. “Trà này có phải là trà Lan Tuyết không?”

Hỉ Vân trên mặt lộ vẻ sửng sốt. “Vị gia này chắc hẳn là người hay phẩm trà, trà này chính là trà Lan Tuyết, ngày nay rất hiếm thấy ở bên ngoài, đây là do chính Sơ Nguyệt cô nương của chúng tôi làm, chốc nữa nàng tới, nếu gia có hứng thú, có thể hỏi nàng ấy.”

Dứt lời liền lui ra ngoài.

Không lâu sau, lại có một nữ tử mặc y phục vàng nhạt vén rèm đi vào, có ba bốn thiếu nữ đi theo đằng sau, ai nấy đều xinh đẹp tao nhã, dáng người thon thả gọn gàng, toát ra thứ cảm giác lẳng lơ mà đáng yêu đậm đặc khác thường.

Huệ Thiện ngạc nhiên nói: “Đây là Dương Châu sáu mã?”

Nữ tử mặc đồ vàng nhạt uyển chuyển quỳ gối: “Tiện thiếp là Sơ Nguyệt, thỉnh an các gia, không biết các vị muốn nghe ca khúc nào?”

Long Khoa Đa cười: “Người biết đàn cái gì, dạo một khúc sở trường là được rồi.”

Sơ Nguyệt vâng lời, ôm tỳ bà bước đến một góc ngồi xuống, ngón tay nuột nà khẽ lướt, tiếng nhạc như tiếng nước chảy róc rách, thoáng chốc ào ạt.

Các thiếu nữ đằng sau cũng từng người từng người cúi chào, xong đi đến bên cạnh, dựa vào người họ ngồi xuống.

Thấy có một thiếu nữ muốn đến gần, Dân Tự chỉ vào Long Khoa Đa nói: “Người đi hầu hạ hẩn.”

Dân Tự là Hoàng a ca, hẩn không muốn, người khác cũng không thể đem hẩn ra đùa, Long Khoa Đa chỉ cho rằng hẩn không vừa mắt những người dong chi tục phẩn thế này, mỉm cười với thiếu nữ kia: “Lẽ nào chỗ các người không có nữ tử nào được hơn sao, tư sắc như các người, không lọt vào mắt Bát gia của chúng ta.”

Thiếu nữ nhẹ nhàng đáp: “Có một tỷ tỷ tên Trích Tinh, là cô nương đứng đầu bảng của Lưu Hương Lâu chúng thiếp, chỉ là bây giờ đang được người khác gọi, không thể đến đây.”

Long Khoa Đa nhướn mày: “Hửm? Là bị ai gọi, lai lịch không nhỏ?”

Thiếu nữ lấy làm khó xử cười cười: “Chỉ nghe nói là có một vị công tử họ Tào gọi đích danh, về phần là ai, tiện thiếp cũng không biết.”

Không phải không nói, mà là không thể nói, rất sợ khách nhân biết chuyện lại chạy đi gây sự, đến lúc đó thì khỏi làm ăn gì rồi, mấy người Long Khoa Đa cũng không phải muốn biết cho lắm, thấy cô ta không nói, thì cũng không hỏi tiếp.

Dạo hết một khúc, mọi người cũng trà cạn rượu say, Dận Tự suốt từ nãy đến giờ vẫn giữ thái độ rất hiền hòa, mọi người cũng không kiêng dè, hơn nữa lại có nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, chẳng mấy chốc đã uống đến hai gò má khê nhuốm màu say, nhưng Huệ Thiện và A Lâm vẫn nhớ chức trách phải bảo vệ Dận Tự nên cũng không dám lơ lửng dù chỉ một phút.

Sơ Nguyệt nhìn Dận Tự, đôi mắt như biết nói, sóng nước lưu chuyển: “Vị gia này không gọi cô nương nào tiếp đãi, có chỗ nào không hài lòng sao?”

Dận Tự xoay ly rượu, bỗng dừng nói: “Chỗ các người có tướng công chứ?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều để lộ nét ngạc nhiên, Long Khoa Đa vừa uống ngụm rượu, thiếu chút nữa đã phun ra.

“Bát gia . . .”

Sơ Nguyệt cũng bất ngờ, gượng cười: “Đương nhiên là có, vị gia này vậy mà muốn . . .” Trong lòng lại thầm than đáng tiếc, nàng không ngờ tới thiếu niên tuổi trẻ phơi phới như vậy, lại có thú long dương.

“Chỉ là hỏi thử mà thôi.” Dận Tự mặt không biến sắc, nhắc tay uống cạn rượu trong ly. “Các người cứ tiếp tục uống, ta đi ra ngoài hít thở.”

Đám người Lục Cửu cũng vội đứng dậy muốn đi theo, Dận Tự lại nói: “Các người không cần theo, ta ở ngay bên ngoài thôi.”

Ba người quay qua nhìn nhau, thấy Dận Tự thần thái tự nhiên đi ra ngoài, trong đầu vẫn còn trong cơn chấn động vì câu hỏi ban nãy của Dận Tự.

Triều Thanh cảm quan viên phiêu xướng, lại không cảm nam sắc, đào hát nam giả nữ, thậm chí thịnh hành tiểu quan tướng công chuyên để cho người khác chơi đùa tiết dục, giống như trong thanh lâu ngoại trừ nữ tử, đôi khi cũng có tướng công đường tử, thỏa mãn một số khách nhân yêu thích nam sắc.

Đám người Long Khoa Đa tuy rằng thân mang chức quan, nhưng cải trang di hành, trời cao Hoàng đế xa, lại không có đám Ngự sử ở cạnh bên theo dõi tố cáo, buông thả một lúc cũng không ngại gì, nhưng Dận Tự thì không có tâm trạng.

Đừng nói tới chuyện hắn không thích nữ tử, kiếp trước ở bên ngoài bận rộn tranh quyền đoạt lợi, trong nhà lại có Bát Phúc tấn như sư tử Hà Đông, về lâu về dài, cũng hình thành cá tính lạnh nhạt của hắn, dù đã thay đổi thể xác, tính tình bên trong cũng vẫn không đổi, ham muốn về phương diện này, hiển nhiên ít hơn so với người bình thường.

Mùi xạ hương lượn lờ trong phòng, ngồi lâu, cả thể xác lẫn tinh thần cũng muốn nóng theo, Dận Tự tựa vào lan can, từ từ điều chỉnh ngọn lửa không tên trong lòng.

Khu nhà gian này thiết kế rất khéo, tuy rằng ở giữa các hành lang uốn lượn có giả sơn, bày trí cây cảnh, nhưng suy cho cùng vẫn kết thành một, hành lang cũng có thể thông nhau.

Nếu cửa phòng đóng kín, thì người đứng bên ngoài hoàn toàn không thể nghe thấy tiếng động bên trong, nhưng nhà gian kế bên chỗ của Long Khoa Đa lại để cửa hở, tiếng đàn sáo, tiếng cười đùa từ bên trong truyền ra, quả thực náo nhiệt không gì sánh bằng.

Dận Tự cũng không rảnh đi để ý chuyện người khác, chỉ đứng trong chốc lát, đang định quay về.

Bất ngờ có một người không biết từ đâu xông tới, bước đi có hơi lảo đảo, đang hướng về phía hắn.

Dận Tự nghiêng người tránh, đồng thời quay đầu lại.

Người nọ bắt gặp “A!” một tiếng, lại đến gần hơn, bỗng dừng nhào qua, ôm gọn lấy Dận Tự.

Miệng thì lầm bầm: “Để ta bắt được ngươi rồi, Hoành Cẩm . . .”

Dận Tự sắc mặt chùng xuống, nắm bả vai đối phương đẩy mạnh ra, lại còn thuận thế đá cho một cước.

Người nọ ôm chân bị đá la lối om sòm, một bên trưng ra gương mặt tủi thân nhìn hắn: “Hoành Cẩm, sao ngươi lại đá ta, không phải ngày ấy ngươi còn muốn ta giúp ngươi chuộc thân à!”

Không đợi Dận Tự trả lời, đằng xa đã có người nghe thấy động tĩnh chạy đến, đỡ lấy người nọ, lại nhìn qua trang phục của Dận Tự, sao còn không hiểu, vội nói: “Huynh đài xin thứ lỗi, người bằng hữu của ta uống say, người đừng chấp nhặt với y!”

“Ta không có say!” Người nọ hét lên: “Người không phải Hoàng Cầm à, sao lại không nhận ra ta?”

Đám người Long Khoa Đa cũng đi ra, nhìn thấy tình cảnh này, Huệ Thiện A Lâm đã rút kiếm ra khỏi vỏ từ lâu, chắn ngang trước mặt Dận Tự, hai người là ngự tiền thị vệ, khí thế bất phàm, hành động này đương nhiên là đáng đáng sát khí, tuy rằng đối phương có thị tòng chắn ở trước, nhưng cũng bị hù dọa không nhẹ.

Bầu không khí nhất thời căng thẳng, rất nhiều người đều chạy ra xem kịch vui, đến cả Sơ Nguyệt cùng mấy người thiếu nữ, cũng cảm thấy rét run, chỉ dám lui về sau cửa ngõ ra ngoài.

Lục Cửu quát mắng: “Thật lớn gan, công tử nhà ta há để cho các người vũ nhục như vậy?!”

Người nọ cũng ráng cứng miệng, gượng nặn ra nụ cười nói: “Các vị chắc là mới từ vùng khác đến đây, đi lại bên ngoài, chẳng qua chỉ mong bình an vô sự, hà tất phải gây thêm chuyện thị phi, người này là đại công tử của Tào gia Dương Châu, nếu hiện tại gây hiềm khích, chỉ sợ các vị cũng không chịu nổi thôi!”

Sơ Nguyệt đứng ngoài xem vừa nghe tới Tào gia Dương Châu, mặt lập tức biến sắc, bước lại chỗ Long Khoa Đa đang đứng gần nàng nhất thì thầm mấy câu.

Long Khoa Đa có chút bất ngờ, đi tới thấp giọng nói với Dận Tự: “Gia, Tào gia Dương Châu, chính là lập nghiệp nhờ nghề muối, ngày nay là số một trong giới buôn muối của Dương Châu.”

Dận Tự nhướn mày, khoe miệng khe cong, cuối cùng cất tiếng: “Chúng ta đứng là có mắt như mù, nếu là công tử Tào gia Dương Châu, việc này coi như xong đi.”

Mới vừa muốn tra về buôn muối, thì có người bán muối chạy tới, chẳng phải đến tay mà không phí công sao.

Người nọ nghe vậy thở phào một hơi, cười nói: “Được, sướng khoái lắm, tại hạ là Thiệu Bạch, bằng hữu của Tào công tử, các vị nếu rảnh rỗi, không bằng cùng nhau ngồi xuống uống ly rượu?”

Vốn hấn chỉ thuận miệng nói một câu khách sáo, ai ngờ đầu thiếu niên đối diện lại trả lời: “Vậy làm phiền rồi.”

Can qua hóa vì ngọc bạch, hiện thấy mấy người kia đi vào phòng riêng, người của Lưu Hương Lâu cũng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng sau lưng chốn này có quan hệ với quan phủ, dù có gây nên chuyện cũng không sợ gì, nhưng mở cửa làm ăn buôn bán, không ai mong trình diễn mấy tiết mục máu tươi ba thước gì đây.

Thiệu Bạch đỡ Tào Nhạc Hữu ngồi xuống, một bên chấp tay hướng Dận Tự: “Chẳng hay phải xưng hô thế nào, từ đâu đến?”

“Ta là Ứng Bát, còn đây là bằng hữu của ta cùng với thị tòng, chúng ta là nhân sĩ kinh thành, kinh thương đi ngang qua Dương Châu, lâu nay nghe tiếng ‘Yêu triển thập vạn quán, kỳ hạc hạ Dương Châu’, nên tới đây mở rộng tầm mắt.”

Dận Tự mặt như quan ngọc, hào hoa phong nhã, Thiệu Bạch đã sớm đem cảm giác bức bối ban nãy vứt lên chín tầng mây, nghe vậy lập tức cười đáp: “Vậy thì phải chơi cho tận sức mấy ngày này rồi, nếu không chê bai, hãy để ta chiêu đãi một phần.”

“Gia đình Thiệu huynh, cũng là kinh doanh muối à?”

“Phải.” Thiệu Bạch gật đầu. “Mặc dù thể lực không mạnh như Tào gia, nhưng cũng xem như đi theo hưởng được ít lợi, không biết các vị buôn bán cái gì?”

“Cùng lắm là ít tơ lụa mà thôi, ta còn trẻ, trong nhà phái ta đi ra ngoài rèn luyện thêm, sẵn đường nhìn qua cảnh đời.” Dận Tự cười nói, chỉ bằng mấy câu đã giải đáp nghi hoặc của đối phương. “Dương Châu có gì đáng xem, cần phải nhờ Thiệu huynh chỉ điểm một ít.”

“Đâu có đâu có.” Thiệu Bạch không có hứng với nam sắc, nhưng thấy phong thái nói năng của Dận Tự, cũng khó tránh khỏi thấy có cảm tình, lập tức thuyết minh đủ thứ cho mấy người họ, bầu không khí cũng dần trở nên hòa hợp.

“Phải nói là thanh lâu tầm thường, đương nhiên Lưu Hương Lâu cũng không tệ, nhưng chẳng qua nếu chư vị muốn nói đến Dương Châu sáu mã tình hữu độc chung, thì phải đến tiểu tướng tiểu quán, nơi đó mới là hương vị Dương Châu chân chính, chẳng qua người huynh đệ Tào gia này của ta xưa nay đứng đắn, rất ít đặt chân đến chốn tào lầu sở quán, nên thường ngày ta cũng không cùng y bầu bạn chốn đấy, nhưng nếu các vị có hứng thú, thì đúng là quá hời cho ta rồi.”

Long Khoa Đa ngạc nhiên nói: “Nghe nói Tào gia Dương Châu gia tài bạc triệu, cũng không phải không đủ khả năng chi trả, Tào công tử vậy mà không thích những nơi như thế sao?”

Lời này nghe ra có vẻ như đang châm chọc, nhưng do đang bàn luận hưng phấn, Thiệu Bạch cũng không lưu ý, chỉ cười đáp. “Nói đến vấn đề này, Tào huynh xem như là một quái nhân, xuất thân gia đình đại phú, nhưng giữ thân trong sạch, không dối gạt các vị, những nơi giống thế này, y cũng chỉ mới đến lần thứ hai, ta cũng không ngờ tới tửu lượng của y tệ như vậy, bằng không sẽ không xảy ra chuyện như ban này.”

Dận Tự mỉm cười lắng nghe, tiện thể ngắm ngẫm quan sát Tào Nhạc Hữu một lần.

Nói đến Tào gia Dương Châu, rời khỏi Dương Châu, có thể sẽ không có nhiều người biết, nhưng nhắc đến Tào gia Giang Ninh, thì lại không người không biết.

Gia chủ của Tào gia Giang Ninh, chính là Tào Dần người hiện đang nắm giữ mảng dệt vải cho Hoàng đế và cung đình của Giang Ninh, tâm phúc do Khang Hy sắp xếp tại Giang Nam, còn Tào gia Dương Châu, có người nói chính là họ hàng xa của Tào gia Giang Ninh, tuy rằng cách mấy thế hệ, quan hệ của họ từ lâu đã trở nên xa lạ, nhưng cũng không đến nỗi là không ai biết, ví như Dận Tự.

Năm ấy Tào gia cũng dính vào cuộc tranh giành ngai vị, không nhìn rõ tình thế, đầu tiên là ủng hộ Thái tử, về sau lại đứng về phía hãn, tử ca hãn là người có thù ắt trả, đầu thế nào để cho bọn chúng được sống an nhàn, hơn nữa con số nợ của Tào gia trong ngân khố, rất lớn, cũng không xem là oan uổng.

Tào Nhạc Hữu say đến bí tỉ, đã gục đầu ngủ say từ lâu, nào biết chuyện gì đang xảy ra.

Sơn Tây trong mấy tỉnh thành của Đại Thanh, không phải là nơi giàu có và đông đúc nhất, cũng không phải nghèo đói nhất, nhưng liên tiếp mấy tổng đốc và tuần phủ đương nhiệm xảy ra sự cố bị xử lý, cũng thật sự kỳ lạ.

Dận Chân tới Sơn Tây, cũng không có nhiều việc cần y phải đích thân xử lý giống như lần cứu nạn Bình Dương trước đây, Uy Luân quan mới nhậm chức, đương phiên phải vội vàng lập công, vừa vào núi an ủi bá tính, vừa chiếu cáo ý chỉ xử lý Ôn Bảo của triều đình, Dận Chân chẳng qua có tác dụng là đứng một bên để giám sát.

Ngày tháng nhân hạ cứ thế trôi qua, lại bắt đầu nhớ người kia.

Tính toán thời gian, hiện giờ chắc hẳn cũng đã đến Giang Nam rồi, không biết có thuận lợi không.

Cửa bị đẩy ra, người đi vào là Tiểu Cẩn, có một nữ tử đi theo phía sau, đầu cúi thấp.

“Gia, Uy Luân đưa tới một nữ tử, nói là hầu hạ ngài.”

Dận Chân sững sờ, lập tức sầm mặt, lạnh lùng nói. “Không cần, bảo nàng . . .”

Khóe mắt vừa liếc qua sườn mặt xinh đẹp của đối phương, lại thoáng khựng lại.

“Người để lại, người đi ra ngoài.”

“Dạ.”

Xem Uy Luân ngoài mặt trung hậu thành thật, không ngờ cũng là một kẻ giỏi lừa lách. Dận Chân thâm cười lạnh, chuyển hướng nàng kia: “Người tên là gì?”

“Thiếp tên là Khả Nhi.” Giọng của nữ tử nhỏ nhẹ du dương.

“Ngẩng đầu lên.”

Khả Nhi từ từ ngẩng đầu lên, lúc gương mặt ấy đập vào mắt, Dận Chân thoáng xuất thần.

Gương mặt này . . .

“Người là người ở đâu?” Giọng điệu lúc đặt câu hỏi đã trở nên nhẹ nhàng hơn đôi chút.

“Thiếp là người bản xứ, gia đình nghèo khổ bần cùng, bị bán cho bà mối, may mắn được tuần phủ đại nhân thu nhận, dốc lòng dạy dỗ, mới có ngày hôm nay.”

Dận Chân đột nhiên nói: “Người biết đánh đàn vẽ tranh chứ?”

Khả Nhi lắc đầu, có chút xấu hổ. “Thiếp không biết.”

Nàng vốn xuất thân từ gia đình bần cùng, thời gian dạy dỗ không dài, Uy Luân đã đưa nàng đi, chẳng qua là thấy Dận Chân bên cạnh không có ai hầu hạ, mà Khả Nhi cũng xem như có chút nhan sắc.

“Vậy người biết cưỡi ngựa bắn cung không?”

Đến cái này thì dù là kẻ ngu si cũng biết Dận Chân đang cố ý gây khó dễ, Khả Nhi tủi thân đáp. “Cũng chưa từng học.”

Dận Chân lại không hề tức giận, chỉ nói: “Người gọi một tiếng tứ ca cho ta nghe.”

Khả Nhi bần thần, cúi đầu, khe khẽ gọi: “Tứ ca.”

Tiếng gọi tuy nhỏ, nhưng lại du dương êm tai.

Dận Chân lạnh lùng nói: “Đi ra ngoài.”

“Gia?”

“Còn muốn ta lập lại lần nữa?” Dận Chân xoay người, từ trên giá sách rút xuống một quyển sách lật xem, không hề quay đầu lại liếc nàng lấy một cái.

Đợi đến lúc sau lưng truyền tới tiếng đóng cửa, Dận Chân mới buông sách, tự cười giễu bản thân.

Dù có dung mạo tương tự nhau thì sao, suy cho cùng cũng không phải hần.

67. Chương 67: Nhạc Hữ

Tào Nhạc Hữ tỉnh dậy trong cơn đau đầu khủng khiếp, y đỡ trán, nhắm mắt nhắm mày, cố nhớ lại tình cảnh trước đây, trong lòng tự hỏi chẳng lẽ tửu lượng của mình lại kém đến nỗi chỉ ba ly đã say đến nước vật vờ thế này sao.

Thiệu Bạch trưng ra bản mặt cười đều lại gần y. “Huynh có biết hôm qua lúc uống say, huynh đã làm gì không?”

Tào Nhạc Hữ ngơ ngàng, vội truy hỏi rõ ràng.

Thiệu Bạch tự thuật một lần chuyện y ở ngoài sương phòng ôm lấy người ta không buông, đương nhiên đã qua quá trình thêm mắm dặm muối, cuối cùng chốt lại: “Người ta chính là công tử gia đình đứng đắn, huynh dù có thích đi nữa, cũng không thể đường đột thế nha, lại còn dám nhận nhầm người ta thành Hoàn Cầm!”

“Hoàn Cầm là ai?” Tào Nhạc Hữ mù mịt, đối với hành động thất lễ ngày hôm qua của bản thân y hoàn toàn không có ấn tượng.

Thiệu Bạch trợn mắt. “Huynh không nhớ, tại sao còn ôm người khác mà gọi tên nó hử, Hoàn Cầm là người hầu hạ huynh vào lần đầu tiên ta dẫn huynh đến đó đấy, là tướng công đứng đầu ở đó!”

“Ta thật sự không nhớ.” Tào Nhạc Hữ cười khổ, nếu biết trước như vậy thì hẳn đã không uống rượu rồi. “Người kia, ừm, vị huynh đài kia, không có trách cứ gì chứ?”

Thiệu Bạch lắc đầu. “Ban đầu hộ vệ của hần ngay cả đao cũng đã rút ra nữa kìa, nhưng về sau hai bên nói chuyện rõ ràng, hơn nữa ta cũng đã nhận lỗi, còn mời hần đến phòng riêng hàn huyên một lúc, vị công tử đó quả là một con người tao nhã, nếu như người gặp, nhất định sẽ thích.”

Tào Nhạc Hữu đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa mắc cỡ, chỉ cảm giác đúng là uống cho bản thân đọc sách thánh hiền, một đời anh danh nay như nước chảy, lại làm ra những chuyện bôi nhọ người đọc sách.

Thiệu Bạch thấy điệu bộ của y, thầm than Tào Nhạc Hữu quả thật không giống nhi tử của đệ nhất thương buôn Dương Châu, người ta đều là con thừa kế nghiệp cha, miệng lưỡi chỉ toàn lời lẽ, lưu luyến chốn trăng hoa, chỉ mỗi đại công tử Tào gia này, đọc đủ thứ thi thư, giữ thân trong sạch, ngay cả Lưu Hương Lâu này, cũng là do bản thân mặt dày mày dạn lôi kéo y tới. Thiệu gia có ba nhi tử, hần cũng không phải con của đại phu nhân, cho nên phụ thân cũng không để ý quản thúc hần mấy, nhưng Tào gia lại chỉ duy nhất một nhi tử, tương lai gia nghiệp đồ sộ như thế, lẽ nào muốn để cho một người công tử hào hoa phong nhã, chỉ một lòng đọc sách thánh hiền này thừa kế sao?

“Được rồi, Yến Hào, huynh cũng đừng ảo não nữa, tửu lượng là phải rèn luyện qua thời gian, hiện tại huynh đang say rượu không khỏe, thôi thì chúng ta đi tìm một trà quán thanh tĩnh ngồi uống trà vậy!”

Trong lúc ấy, nhóm năm người Dân Tự đang cải trang đi dạo hết phố lớn ngõ nhỏ của Dương Châu, do yêu cầu của hần, nên mọi người đặc biệt mặc xiêm y vải thô, nhìn qua giống như bá tính bình thường, mặc dù phong thái bản thân là điều khó mà che giấu được, nhưng cũng không dễ dàng nhận ra.

“Bát gia, chúng ta tới Dương Châu rồi, có phải nên đi báo Tri phủ Dương Châu một tiếng không?” Long Khoa Đa hỏi.

“Đến thăm chuyện Tri phủ Dương Châu, còn có thể tra được gì nữa?” Dân Tự cười. “Hoàng a mã bảo chúng ta tra, cũng không nói là dùng cách gì để tra, chỉ cần có thể tra ra kết quả là được rồi, hiếm khi được đến Giang Nam một chuyến, người nên thư giãn bản thân du ngoạn cho đáng đi.”

Cứ tiếp tục thế này thì có thể tra ra cái gì?

Long Khoa Đa mừng thầm trong bụng, nhưng dù sao hần cũng khá khôn ngoan, không lộ ra mặt, ngoài miệng vẫn vâng dạ như thường, mấy người đi rồi nghỉ, cứ vậy dạo khắp nơi.

Hai bên đường hàng quán san sát, tiếng rao hàng liên thanh, trước hàng treo một miếng vải bố, bên trên viết tên cửa hàng, đưa mắt nhìn một vòng, mức độ phần hoa tuyết đối không thua gì kinh thành.

Dân Tự tấp vào một cửa hiệu, mấy người Long Khoa Đa vội vàng theo sau.

Cửa hàng lớn như vậy, chỉ có một người làm đang nằm soãi xoài gật gà gật gù bên quầy, gã ngược mắt liếc qua họ, thấy quần áo của bọn họ tầm thường, thế nên chỉ bắt chuyện một cách đầy miễn cưỡng, thậm chí còn không đứng dậy.

Dân Tự cất tiếng hỏi: “Chỗ các người có bán muối không?”

“Khách quan thật biết đùa, cửa hiệu muối không bán muối, thì có thể bán cái gì?”

“Bán thế nào?”

“Một cân năm mươi văn.”

Dân Tự giật nảy người: “Sao mắc thế?”

Gã người làm trả lời đầy vẻ cáu kỉnh: “Ngoài biển bao nhiêu, trai tráng đi chết không ít, bãi muối cũng gặp nạn, thành ra không có muối chứ gì, ta nói này, người hỏi nhiều như vậy để làm gì, rốt cuộc có mua hay không?”

“Gia . . .” Long Khoa Đa thấy điệu bộ có vẻ như đang suy tư chôn nào của Dân Tự, không khỏi nhỏ giọng nhắc nhở.

“Tiệm của các người mắc quá, chúng ta đi nơi khác xem thử.” Dân Tự lấy lại tinh thần, trả lời.

Gã người làm cười lạnh nói: “Các người đi chỗ khác cũng vậy thôi, cửa hiệu muối trong thành Dương Châu này, giá cả đều như nhau, ít nhất phải qua mười tháng sau, giá muối mới có thể giảm lại, các người có thể không cần ăn muối nhiều ngày vậy sao?”

“Tại sao lại là mười tháng sau?” Lúc này người đặt câu hỏi chính là Long Khoa Đa.

“Hừ, ông chủ nói sao, ta nói lại như vậy, ta báo cho người hay, nếu ngày hôm nay các người không mua, ngày mai không chừng giá muối sẽ lại tăng, đến lúc đó các người cứ ở đó mà khóc đi!”

Long Khoa Đa nhướng mày. “Nghe người nói có vẻ rất chắc chắn nhỉ, lẽ nào người là người của nha môn diêm vận sao?”

Gã người làm dương dương tự đắc. “Đương nhiên ta không phải là quan lão gia, nhưng trong thành Dương Châu không ai không biết lời của Tào gia so với diêm vận còn hiệu nghiệm hơn, ông chủ của cửa hiệu này chính là Tào gia!”

Long Khoa Đa còn định nói tiếp, nhưng bị Dận Tự cản lại, xong họ tiếp tục đi về phía trước.

“Bát gia, Tào gia này, có phải là Tào gia của Tào Nhạc Hữu mà hôm trước chúng ta đã gặp khi đi uống rượu không?”

Dận Tự gật đầu. “Chắc là vậy.”

Long Khoa Đa hơi cau mày. “Dám tăng giá muối trắng trợn như vậy, hộ bộ không nhìn thấy, nhưng lẽ nào nha môn diêm vận cũng không nhìn thấy sao, trong đấy nhất định có uẩn khúc.”

“Đến một cửa hiệu muối khác xem thử đã.” Dận Tự vừa dứt lời, có một tràng tiếng động ầm ĩ từ con đường khác truyền đến, từ xa nhìn lại, thấy có mấy tên quan sai nha dịch đang túm áo hai người, sát khí đằng đằng đi về phía này, thấy ai nấy cũng vội vã dạt ra, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Kiều An Cẩm! Thiệu Phúc An! Các người sẽ gặp báo ứng!”

Tiếng hét thê lương phát ra từ một người như bị nửa lời nửa đi, mặt người đó đầy máu, đến cả quần áo nhìn cũng nghèo túng bần cùng, đã không thể nào nhìn rõ tướng mạo vốn có.

Một gã nha dịch trong số đó không nói hai lời, dùng chuôi đao phang thẳng vào mặt người đó hai cái, xong lại tát hai cái, người bị đánh răng môi lẫn lộn, máu loãng từ trong miệng phun tung tóe, cũng không thể nói thành tiếng nữa, chỉ có thể ư ử thở hổn hển.

Người xung quanh xem náo nhiệt, trông như thể cũng biết một ít nội tình trong đấy, Long Khoa Đa liền tiện tay vỗ vai một người.

“Vị đại ca này, hai người hẳn nói là ai vậy?”

“Hả, à là thương nhân buôn muối của thành Dương Châu chúng tôi.”

“Tại sao hẳn bị bắt vậy?”

“Cái này tôi cũng không rõ, chắc là đắc tội với vị quý nhân nào đấy.” Người nọ vỗ đầu. “À đúng rồi, hai ngày trước cũng có hai người bị bắt đi, nhưng không thảm như vậy, một thiếu nữ, một bà lão, trông có vẻ như là hộ dân ở gần đây.”

Trong lúc nói chuyện, nha dịch lôi người đi ngang qua bọn họ, con đường này là con đường chắc chắn phải đi ngang qua để đến đại lao của nha môn, người qua đường ngược lại như đã nhìn quen mắt, chỉ bàn luận mấy câu rồi giải tán.

“A Lâm.”

“Có nô tài.”

“Người đi hỏi thăm thử xem, hai người bị bắt nhốt hai ngày trước, thiếu nữ và bà lão, tên tuổi lai lịch, dùng hết mọi cách để hỏi thăm xong kể lại cho ta, đừng để bại lộ thân phận.”

“Dạ.” Hân tử cường tráng nhận lệnh.

Huệ Thiện chợt lên tiếng: “Bát gia, để tôi đi chung với A Lâm đi, nhiều người có thể tiếp ứng nhau, bình thường tính tình hắn rất cầu thả, chỉ sợ phụ kỳ vọng của gia.”

Dận Tự lắc đầu cười: “A Lâm trông như lỗ mãng, nhưng cũng có lúc thận trọng, thời tam quốc Trương Phi còn dễ dàng vẽ được bức mỹ nhân đồ, hay người cũng vẽ một bức cho ta chiêm ngưỡng?”

A Lâm mặt nhăn mày nhíu: “Gia, ngài đừng làm khó nô tài vậy mà!”

Mọi người cười cười nói nói, không hề chú ý hai người đang từ đằng trước đi tới, trái lại là đối phương mở lời trước.

“Ứng huynh?”

Thiệu Bạch bước lên trước, cười vui vẻ: “Chúng ta đúng là có duyên, Yến Hào còn đang định làm chủ mời mọi người ăn một bữa, không ngờ lại gặp ở đây!”

Tào Nhạc Hữu cũng phản ứng lại, vội nói: “Hôm trước thật sự đã thất lễ, nếu không chê, xin mời chư vị đi cùng.”

Dận Tự hiển nhiên gật đầu đồng ý, mọi người đi tìm một chỗ gần đấy, tự kiếm chỗ ngồi.

Tào Nhạc Hữu đợi Dận Tự ngồi xuống xong, thì trái lại đứng dậy, cúi người chấp tay về phía hắn. “Huỳnh đài độ lượng, không tính toán chuyện hôm trước với Tào mỗ, nhưng Tào mỗ không thể không để tâm, xin cảm tạ ngay tại đây, sau đó nếu huỳnh đài có cần gì ở Dương Châu, Tào mỗ nhất định cố hết sức giúp đỡ.”

Đổi lại là người khác, nhất định hắn sẽ cười kẻ đó đúng là mạnh miệng, nhưng Dận Tự biết, thực lực của Tào gia tại Dương Châu, đích thực đủ cân lượng để nói những lời này.

Chỉ là vị Tào công tử này lại không biết, tùy tiện hứa hẹn sẽ khiến bản thân rơi vào khốn cảnh sao, hay có lẽ y chỉ thuận miệng nói mà thôi?

Dận Tự trong lòng cân nhắc, đồng thời đánh giá y, lại thấy nét mặt của Tào Nhạc Hữu rất thành khẩn, gương mặt đoan chính ngay thẳng, dường như không giống con cháu gia đình phú quý ăn chơi trác táng.

Trên mặt hắn hiện lên nét cười nhân hậu: “Tào công tử khách sáo rồi, tục ngữ có câu rượu loạn tính người, xét về tình về lý cũng không có gì đáng trách.”

Câu này không rõ là khen hay chê, lọt vào tai Tào Nhạc Hữu lại khiến y càng bất an hơn, định nói thêm gì đấy, nhưng đồ ăn đã lục tục dọn lên.

Thiệu Bạch nhân cơ hội chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, bắt đầu giới thiệu món ăn Dương Châu bày trên bàn.

Mấy người Long Khoa Đa ngày đầu Tiên đến Dương Châu đã nếm thử không ít món ngon, lúc này đã vô cùng bình tĩnh, chỉ là Thiệu Bạch giảng giải rất rõ ràng dễ hiểu, lại lôi ra không ít điển cố linh tinh, cũng khiến mọi người cảm thấy mới lạ.

Tiếng cảm chén nâng ly, tiếng gác đĩa bạc, trải qua mấy lần như vậy, mọi người cũng trở nên thân thiết hơn, Long Khoa Đa biết Dận Tự muốn nhân cơ hội này tiếp cận vị công tử Tào gia, càng huyên thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất.

Thiệu Bạch than thở: “Đáng tiếc từ nhỏ ta đã sinh ra tại Dương Châu, sông núi ở đây dường như cũng vươn mùi phấn son, nghe nói mỹ nữ phương bắc có hương vị phong tình rất khác, tiếc là không có duyên nhìn thấy.”

Mấy người Long Khoa Đa bật cười, đây đúng là đứng núi này trông núi nọ.

“Với gia cảnh của Thiệu huynh, nếu muốn đi kinh thành thăm thú, nào phải việc gì khó?”

Thiệu Bạch lắc đầu, thở dài một cách khoa trương, không nói tiếp nữa.

Tào Nhạc Hữu cũng cười: “Người bằng hữu này của ta còn cha mẹ già ở nhà, ai cũng nói cha mẹ còn, không đi xa, không chịu thả cho hắn khỏi nhà, qua hai năm nữa có lẽ ta sẽ đến kinh thành thăm thú một chuyến.”

Dận Tự nói: “Nhìn dáng dấp của Tào huynh, hình như là người đọc sách, lên kinh là vì đi thi, hay buôn bán?”

Tào Nhạc Hữu có chút xấu hổ “Nếu có thể qua đường kỳ thi hương năm sau rồi hãy nói.”

“Tào huynh nhà cao nghiệp lớn, sao không giúp đỡ lệnh tôn buôn bán?”

Tào Nhạc Hữu vò đầu. “Ta làm không được, phụ thân cũng thường hay nói ta không có năng khiếu, nên cũng không ép ta học, thành ra ta dứt khoát chuyên tâm đọc sách.”

Dận Tự thở dài: “Cũng hay, trong mọi tầng lớp, đọc sách cao nhất. Buôn bán đòi hỏi phải bôn ba suốt ngày, đương nhiên không bằng đóng cửa đọc sách tự do tự tại, cũng như ta bây giờ này, gia phụ bắt ta phải kiếm mấy thứ ở kinh thành không có để mang về bán, ta nghĩ mãi vẫn không ra.”

Tào Nhạc Hữu thân thiết nói: “Ứng huynh định buôn bán thứ gì?”

68. Chương 68: Nội Gian

Dận Tự cười: “Ngọc khí Dương Châu nổi danh khắp chốn, muốn kiếm ở đây ít thứ tốt, để về phương bắc, nhưng do chưa quen với cuộc sống ở đây, nên đang bế tắc.”

Tào Nhạc Hữu nghe vậy hào hứng đáp: “Ứng huynh không nói sớm, nhà ta ngoại trừ muối, cũng có buôn bán một ít ngọc khí, đợi ta về bẩm báo với gia phụ, để người chia cho huynh một ít ngọc tốt!”

Dận Tự ngầm đánh giá Tào Nhạc Hữu, người này vừa gặp mặt đã đối xử chân thành với người khác, nếu nói là ngọc thật thì không giống, còn nói là giả ngọc, thì từng hành vi cử chỉ của y đều toát ra phong thái của bậc quân tử.

Hắn vốn là vì cái danh Tào gia mà tiếp cận với Tào Nhạc Hữu, nay tự dưng lại tràn ngập hứng thú về con người này.

Nghe vậy hắn vội làm ra vẻ vui mừng tiếp lời: “Như vậy phải cảm ơn Tào huynh trước rồi!”

Mọi người chuyển đề tài câu chuyện, lại trò chuyện về phong cảnh nhân tình, mỹ vị giai hào, Dận Tự xuất thân bất phàm, đối với mấy thứ này đương nhiên quen thuộc như trong lòng bàn tay, thân phận thì còn có thể đổi, nhưng phong thái cách ứng xử lại không cách nào ngụy trang được, Tào Nhạc Hữu và Thiệu Bạch từ nhỏ lớn lên trong vinh hoa phú quý, nhãn lực cũng cao hơn người khác không ít, theo cách nhìn của họ thì hoàn toàn có thể tin tưởng rằng Dận Tự xuất thân từ một gia đình phú thương ở kinh thành.

Với Tào Nhạc Hữu mà nói, Thiệu Bạch tuy là tri kỷ, nhưng lại có rất ít chuyện có thể đàm đạo, nhưng Ứng Bất này, không chỉ tuổi trẻ phơi phới, hơn nữa còn khá hợp với y, dù là đề tài nào cũng có thể nói được đôi câu, tuy nói xuất thân từ gia đình thương nhân, nhưng kiến giải về tứ thư ngũ kinh, không hề thua kém y chút nào, mỗi điều qua miệng của hắn, đều gọi lên hứng thú khác biệt.

Một khi đã sinh lòng hảo cảm, thì chỉ hận không thể cùng đối phương trở thành tri kỷ một phút không rời, nếu không phải do sắc trời đã ngã màu, y quả thực đã nghĩ đến việc bám riết theo đối phương.

Mấy người họ lại hẹn địa điểm ngày mai gặp mặt, lúc này mới chịu chia tay.

Quản gia Tào gia thấy thiếu gia lúc về tới nhà thì mặt mày rạng rỡ, ngay cả bước đi cũng nhẹ nhàng nhanh nhẹn như lướt trên mây, lập tức cho rằng y ở bên ngoài quen biết phải nữ tử không đứng đắn nào đó, vội vàng đi bẩm báo cho lão gia nhà mình, đệ nhất thương buồn của Dương Châu — Tào Chân.

Lúc Tào Nhạc Hữu đi vào thư phòng, Tào Chân đang cúi đầu lật xem sổ sách, dưới ánh nến le lói màu tóc nhuộm màu thời gian càng nổi bật hơn, thấy thế Tào Nhạc Hữu trong lòng đau xót.

“Cha, người tìm con?”

“Ừ.” Tào Chân ngẩng đầu, nhìn y, mỉm cười hiền hòa, chỉ chỉ cái ghế bên cạnh. “Ngồi đi.”

“Nghe nói hôm nay con lại ra ngoài, là đi với đứa con thứ hai của Thiệu gia à?”

Tào Nhạc Hữu gật đầu. “Con cũng đang định nói với người, nhi tử quen biết một người bằng hữu tới từ kinh thành, muốn làm chút buôn bán nhỏ về ngọc khí, nhi tử nghĩ nhà chúng ta có lẽ giúp được người ta.”

“Việc buôn bán không phải chỉ cần giúp đỡ nhau là được.” Tào Chân thần nhiên đáp, “Mà sao con lại quen biết người từ kinh thành tới, lại đột nhiên để ý việc buôn bán như vậy?”

Thằng con này, người khác không rõ, nhưng ông thì rõ hơn ai hết. Tào Nhạc Hữu một lòng học hành, đối với việc buôn bán trong nhà không hề quan tâm, dù sản nghiệp Tào gia có to lớn cỡ nào, thì suy cho cùng cũng là thương nhân, từ xưa đến nay sĩ nông công thương, dù có giàu sang hơn giờ, cũng phải cúi đầu trước quan lão gia, Tào Chân đương nhiên hy vọng trong nhà có thể có người làm quan, từ đó trở thành nguồn lực lớn lao cho Tào gia.

Nghĩ tới đây, ông đột nhiên lại nhớ đến họ hàng xa của mình — Tào gia Giang Ninh, chính là người chịu trách nhiệm dệt may hoàng gia hiện nay tại Giang Ninh, được Hoàng đế tin cậy, trái lại Tào gia Dương Châu của ông, tuy trên danh nghĩa cùng cội cùng nguồn, nhưng từ mấy đời trước đã bất hòa, ngày nay muốn nối lại quan hệ, chỉ sợ người ta cũng không chịu nhận.

Tào Nhạc Hữu liềm đem quá trình mình như thế nào quen biết được Dận Tự kể rõ một lần, ở trước mặt người phụ thân khéo léo này, không chuyện gì có thể giấu giếm, ngay cả chuyện bản thân ở thanh lâu uống say gây ra chuyện thất lễ với người ta cũng nói luôn.

Cuối cùng xấu hổ nói: “Chuyện này vốn là sai lầm của nhi tử, nhưng cũng may đối phương không hề so đo, ngược lại trò chuyện rất vui vẻ, đúng là chuyện may mắn, nếu có thể giúp đỡ chút ít, cũng xem như thành toàn tình nghĩa bằng hữu.”

Tào Chân bất ngờ đưa ra một câu hỏi: “Chuyện con uống say gây sự, là do đứa con thứ của Thiệu gia kể?”

Tào Nhạc Hữu gật đầu, vội hỏi: “Phụ thân đang lo lắng điều gì?”

“Nhân tâm hiểm ác đáng sợ.” Tào Chân từ tốn trả lời, đứa con này hoàn toàn không thừa kế một chút khôn khéo nào của ông, làm việc quang minh chính đại, một kiểu quân tử, thường xuyên làm ông đau đầu không dứt, cũng không biết là họa hay phúc. “Chuyện này, con tạm thời không cần lo, Ứng Bát, tạm thời cũng đừng nên gặp mặt.”

“Phụ thân . . .”

“Cứ quyết định như vậy.” Tào Chân lại cúi đầu tiếp tục công việc của mình. “Không còn chuyện gì nữa, con về phòng trước đi.”

Tào Nhạc Hữu giậm chân nói: “Phụ thân, người có thể nghe con nói hết một lời, con biết Tào gia lập nghiệp nhờ nghề muối phát triển vững chắc, nghề muối thu lợi béo bở, nhưng về lâu về dài, triều đình sớm muộn gì cũng sẽ phái người đến điều tra rõ ràng chính đốn chặt chẽ, đến lúc đó Tào gia chúng ta cây to đón gió, chỉ sợ sẽ bị xem như bao cát mà đánh, không bằng thừa dịp này đổi nghề khác, cũng nhằm bảo vệ một nhà bình an!”

Tào Chân khựng lại, ngẩng đầu, biểu cảm trên mặt khó đoán. “Vi phụ trước giờ vậy mà không hay người luôn một lòng chuyên tâm đọc sách như con, cũng biết quan tâm những chuyện này.”

“Dù con có chỉ thích đọc sách, cũng không đồng nghĩa với việc không quan tâm đến mọi việc diễn ra trong nhà, Tào gia ngày nay nhìn như giàu sang không ai sánh bằng, nhưng cũng nguy hiểm muôn trùng, nhìn như rạng ngời tỏa sáng, nhưng nếu như bên trên muốn bắt người khai đao, Tào gia . . .”

Tào Chân không phải kẻ ngu, đương nhiên nghe hiểu ý tại ngôn ngoại của y, nhưng lại không cho là đúng. “Con chỉ biết một mà chẳng biết hai. Từ xưa quan thương một nhà, Tào gia chúng ta mặc dù chỉ là thương nhân, nhưng nếu sau lưng không ai che chở, nào có được cơ ngơi như ngày nay, chuyện trong quan trường, rắc rối phức tạp, cứ cho là khâm sai đến đây, “luật vua” liệu có thể áp chế được “lệ làng” không, còn phải bàn sau, huống hồ có . . .”

Bất chợt dừng lại, Tào Chân không tiếp tục, chỉ nói: “Con biết quan tâm chuyện nhà, vi phụ cũng thấy an ủi trong lòng, về vụ buôn bán ngọc khí, dù muốn làm, cũng nên điều tra rõ ràng lai lịch của đối phương, sao có thể sơ suất làm bừa, con lui ra đi.”

Tào Nhạc Hữu còn đang định nói tiếp, nhưng thấy phụ thân không có ý muốn nghe, chỉ đành thở dài trong lòng, quay đầu rời đi.

“Gia.”

A Lâm từ ngoài về, người đầy bụi đất, đến Dận Tự thấy bộ dạng này của hắn cũng hơi giật mình. “Mọi việc thuận lợi chứ?”

“Không thể thuận lợi hơn!” A Lâm cười nói, tiện tay lau mồ hôi trên mặt.

Huệ Thiện nói: “Nhìn bộ dạng người kia, ở trước mặt gia mà thất lễ như vậy, mau mau đi tắm rửa sơ đi!”

“Không vội.” Dận Tự khoát tay. “Nói ta nghe người đã nghe ngóng được gì nào?”

“Chẳng những nghe được, nô tài còn giả làm cướp cứu hai phụ tử kia ra, hiện giờ đang sắp xếp cho họ ở một nơi bí mật, bọn họ đã kể từ đầu tới đuôi toàn bộ sự việc cho nô tài nghe, thương buôn dùng thùng lớn tự chế thu mua ăn lời các hộ gia đình, cỡ thùng lớn hơn cỡ quy định của phường muối không ít, mỗi thùng dư ra ít nhất mười, hai mươi cân, hộ gia đình được nô tài cứu, chính là vì bị bóc lột quá đáng, khổ cực túng quẫn, lại do trong nhà huynh trưởng chuẩn bị cưới vợ, bắt buộc dĩ phải đi mượn tiền những kẻ buôn muối, nợ chồng nợ, không trả nổi thì đối phương bảo lấy muối muối của gã gán nợ, người của nha môn bị mua chuộc thế là đến cường chế bắt người, trên dưới toàn gia rơi vào vòng tù tội.”

Huệ Thiện lập tức đáp lời: “Người sắp xếp cho hai phụ tử đó ở đâu, sao không đưa đến tham kiến gia?”

Không đợi A Lâm trả lời, Dận Tự đã bình thản đáp: “Là ta dặn dò hắn làm vậy, muộn rồi, người đi ngủ trước đi, có gì đợi sáng mai rồi nói.”

A Lâm và Huệ Thiện được xếp cùng một phòng, hai người lui về sương phòng, A Lâm gấp gấp cởi quần áo tắm rửa.

“Con mẹ nó, hôm nay đúng là nóng đến độ có thể giết người mà!” A Lâm vừa làm vừa than, “Còn tưởng rằng Dương Châu sẽ mát mẻ hơn kinh thành chứ.”

Huệ Thiện cười nói: “Người chạy vòng vòng ở ngoài cả ngày cả đêm, mát là mát thế nào, hai phụ tử đó người sắp xếp họ ở đâu vậy?”

A Lâm cởi sạch đồ, nhấc chân bước vào bồn tắm, thoải mái trả lời: “Thì sắp xếp ở nhà trọ chứ đâu!”

Huệ Thiện không hỏi tiếp, chốc lát sau mới nói: “Huynh đệ, đợi người tắm xong, chúng ta đi uống rượu không?”

“Không đi, mệt sắp chết rồi này!”

“Cô nương của Lưu Hương Lâu, người không động lòng à? Lần trước có mặt Bát Bối Lặc, không thể thoải mái đã đời, giờ chỉ có hai người chúng ta . . .”

Huệ Thiện cố ý ngừng lại, quả nhiên đối phương sau một lúc do dự, đáp lại: “Vậy thì người phải làm chủ đó!”

“Đương nhiên rồi!” Huệ Thiện cười lớn.

Hai người tới Lưu Hương Lâu, ai nấy tự gọi cô nương, xong lại ngồi tụ tập uống rượu.

Tuy tửu lượng của A Lâm thuộc hàng cao, cũng khó lòng kiềm chế nổi hết bình này đến bình khác, chẳng mấy chốc đã say đến thần trí bất minh.

“A Lâm?” Huệ Thiện đẩy đẩy hắn.

“Hử?” A Lâm gục trên bàn, giọng nói có chút ậm ờ.

“Hai phụ tử mà Bát gia sai người cứu đó, cuối cùng là đang ở đâu?”

“Ừm, ở, ở . . .”

“Ở đâu?” Huệ Thiện đề thấp giọng, sát sao truy hỏi tới cùng.

“Ồ ngay nhà trọ chúng ta đang ở đó . . .”

“Hả!” Huệ Thiện giật nảy. “Ồ phòng nào?”

“ . . .” A Lâm không trả lời tiếp, đã nằm gục hẳn ra bàn ngủ say sưa.

Đêm đến, Huệ Thiện đi lại trên nóc nhà, đỡ ngói, bắt đầu tìm kiếm từng phòng từng phòng một, nhưng cũng không phát hiện ra hai phụ tử theo như lời A Lâm nói, tìm cả buổi, không còn cách nào khác đành phải không công trở về, về căn phòng gã và A Lâm ở chung.

Không ngờ vừa mở cửa ra, thì thấy ngay Dận Tự đang ngồi bên bàn, thấy hắn trở về, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Huệ Thiện, đã hơn nửa đêm, còn tìm gì đấy?”

69. Chương 69: Xử Lý

Huệ Thiện hai chân bủn rủn, gần như ngã quỵ xuống, cười gượng nói: “Đã trễ vậy rồi, sao Bát gia còn ở đây?”

“Ta, là đến để xem kịch.” Dận Tự cười, bưng chung trà trên bàn lên hớp hờ một ngụm. “Hơn nửa đêm người ở trên nóc nhà đỡ ngói, có mệt không?”

Huệ Thiện tim đập dữ dội, sắc mặt trắng bệch, nhất thời không nghĩ ra được biện pháp thỏa đáng để xử lý tình thế này, chỉ có thể trở mắt nhìn hai người A Lâm và Long Khoa Đa không biết từ đâu nhảy ra, đứng phía sau Dận Tự.

Người mới vừa rồi còn say mèm, lúc này đang đứng nhìn gã cười lạnh.

“Giỏi lắm tiểu tử, còn dám chuốc rượu ta!” A Lâm xắn tay áo đi về phía gã, Huệ Thiện vô thức thối lui ra sau, nhưng thành linh bị đập mạnh vào bụng, ngã ngửa, Long Khoa Đa tiến lên đóng cửa phòng, xong hai người họ hợp sức trói Huệ Thiện lại.

“Bối Lặc Gia! Bát gia!” Huệ Thiện bắt đầu kêu gào. “Nô tài bị oan, nô tài chỉ là thấy nhà trọ này không an toàn, nên đi quan sát xung quanh, sợ có kẻ xấu ám toán Bát gia, cố sao Bát gia lại nghĩ oan cho nô tài . . .”

Lời còn chưa dứt, đã bị nhét miếng vải vào miệng, gã chỉ có thể trợn to mắt, ư ư a a.

“Nửa đêm canh ba, người sợ người ta không biết đường, chạy đến nhìn dáng vẻ thảm hại này của tiểu tử nhà ngươi sao?” A Lâm cười gằn, siết tay kêu rắc rắc. “May mà Bát gia bảo ta theo dõi người, không thì ta cũng không phát hiện tiểu tử nhà ngươi đúng là hạng ăn cây táo, rào cây sung!”

Huệ Thiện lắc đầu như trống bỏi.

Sau một hồi giằng co, cuối cùng Dận Tự nói: “Lấy miếng vải trong miệng gã ra.”

A Lâm tiến lên, hùng hổ giật miếng vải trong miệng gã ra.

Huệ Thiện cũng không dám ồn ào, chỉ thở hổn hển, giọng khàn khàn gọi: “Bát gia . . .”

Tiết trời tháng tám, Dận Tự vẫn không hề vội vàng xao động, dù gấp nhưng vẫn thong dong nói: “Người là người của ai?”

Đối diện với ba đôi mắt sắc lẹm, Huệ Thiện cũng không dám dõng dạc nữa, không còn cách nào khác đành khai: “Nô tài là người của Vạn tuế gia, phụng lệnh Vạn tuế gia, đi theo, đi theo giúp đỡ Bát gia!”

Đi theo giúp đỡ? Chỉ e là giám sát mà thôi.

Long Khoa Đa khẽ cau mày, lại nghe Dận Tự cười khê: “Người của Hoàng a mã, sao có thể là hạng người như ngươi, người dám giả truyền thánh chỉ, vậy cũng đừng trách gia lòng dạ độc ác.”

Dận Tự tuy cười, nhưng Huệ Thiện rõ ràng nhìn thấy sát ý ánh lên trong mắt hắn, trong lòng rét run, biết Bát gia không phải là hạng người hiền lành có thể ức hiếp như vẻ bề ngoài của hắn.

“Nô tài khai! Nô tài là nhận hối lộ của thương nhân buôn muối Dương Châu, giúp chúng dò hỏi tung tích của hai phụ tử kia, để chúng có thể sớm bàn tính kế sách!”

“Nếu thế, xem như người chết cũng không oan uổng gì, A Lâm, động thủ.” Dận Tự hờ hững xoay nhẫn ngọc trên tay, đây là vật trước khi đi Dận Chân tặng cho hắn, y nói nó đã được Kinh Phật độ hóa, có thể xua tai tránh nạn, Dận Tự cũng không tin những thứ này, nhưng lòng tốt của Dận Chân, hắn không nỡ từ chối.

“Dạ.” A Lâm nhe răng cười, bước lên từng bước.

Huệ Thiện hoảng sợ, giọng nói đã mang theo nước mắt: “Nô tài khai, nô tài là người của Thái . . .”

Dận Tự lập tức gần lớn tiếng: “Câm miệng, đầu tiên ngươi nói là bản thân phụng lệnh của Hoàng thượng, tiếp đó thì nhận hối lộ của thương nhân buôn muối, giờ lại còn dám kéo nhị ca của ta vào, hạng nô tài không biết trên dưới như ngươi, chết một vạn lần cũng không đáng tiếc!”

A Lâm nhanh nhạy biết nhìn tình hình, vào lúc Huệ Thiện nói được một nửa, đã lấy miếng vải lúc trước nhét lại vào miệng gã.

Trong phòng ngoại trừ Huệ Thiện hiện như cá nằm trên thớt, hai người còn lại đều nhìn về phía Dận Tự, không gian im ắng đến gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở.

Chuyện đến đây thì đã quá rõ ràng rồi.

Huệ Thiện phụng lệnh Thái tử đi theo Dận Tự, đương nhiên là muốn đề phòng hắn làm một số chuyện vượt quá giới hạn, trường muối là kho báu của Thái tử ở Giang Nam, không thể để xảy ra sơ xuất, cho nên lúc gã nghe thấy hai người hộ làm muối được A Lâm cứu, lại còn là nhân chứng có thể khuấy đảo trường muối, liền cảm thấy hoảng sợ, ngoài cách nửa đêm leo nóc nhà dỡ ngói thì không còn cách nào khác, nhưng nào ngờ đây là cái bẫy do Dận Tự bày sẵn, chỉ đợi gã sa vào.

“Long Khoa Đa, việc này ngươi cho rằng phải xử lý thế nào?”

Long Khoa Đa mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không ngờ Dận Tự lại bất ngờ đặt vấn đề, thoáng lạng người, hồi lâu sau mới đáp: “Nô tài cho rằng, không bằng Bát gia viết một tấu chương, trình tấu tình huống thực tế, khẩn xin Vạn tuế gia xử lý.”

Hiện tại hắn cuối cùng đã hiểu, tại sao phụ thân lại coi trọng vị Bát gia này như vậy.

Chỉ là trước mặt có một vấn đề khó xử, Huệ Thiện, giết không được, thả không xong, mà hắn và A Lâm làm tùy tùng đi theo Dận Tự, đã vào thế bị kẹt trên cùng một con thuyền.

Dận Tự gật đầu: “A Lâm, ngươi trói gã lại cho đằng hoàng, đợi ta thượng tấu xin chỉ thị của Hoàng thượng, rồi quyết định sau.”

Không phải hắn không nghĩ tới việc giết Huệ Thiện để diệt khẩu, nhưng A Lâm và Long Khoa Đa, đều không phải là tâm phúc của mình, một ngày để lộ ra ngoài, sẽ có hậu họa khó lường, cho nên xin chỉ thị của Khang Hy, đã thành biện pháp duy nhất.

Huệ Thiện rõ ràng hơn ai hết, gã là gián điệp Thái tử gài bên cạnh Dận Tự, nhưng một khi gã bị bại lộ, chỉ e rằng người đầu tiên không tha cho gã, chính là Thái tử.

Một khi Dận Tự trình tấu này lên, hắn mới thật sự là không còn đường sống.

Mắt thấy A Lâm đang đi về phía mình, Huệ Thiện gấp người, hai tay bị trói ra sau, cũng không cản nổi gã tự đập đầu xuống đất, chẳng mấy chốc trán đã rỉ máu, gấp gấp đến độ ư ử thành tiếng, nhưng do miệng bị nhét vải, không thể nói thành lời.

A Lâm dùng cán đao đập vào sau ót gã, khiến gã bất tỉnh.

Hắn với Huệ Thiện không hề hạ thủ lưu tình, đừng nói giữa hai người trước đây không có gì đáng gọi là giao tình, chưa kể giả như bản thân thật sự bị gã chuốc say, thế nào cũng trốn không thoát tội danh lơ là chức trách.

Tấu chương được đưa đi ngay trong đêm, Dận Tự không đoán được suy nghĩ của Khang Hy, cho nên phải dùng chút thủ đoạn trong tấu chương, hắn không hề đề cập đến Thái tử, chỉ nói Huệ Thiện trước thì giả mạo hoàng lệnh, sau thì nói là nhận hối lộ của thương nhân buôn muối, do hắn là ngự tiền thị vệ, bản thân không dám tự tiện xử quyết, khẩn xin Khang Hy giải quyết.

Dù đang chờ hồi âm của Khang Hy, thì phía trường muối vẫn phải tiếp tục điều tra, vừa mới qua ngày thứ hai, Tào Nhạc Hữu lại tới mời hân, vừa hay đúng ý Dận Tự.

Không thấy bọn người Long Khoa Đa lúc nào cũng như hình với bóng của Dận Tự, Tào Nhạc Hữu hơi ngạc nhiên hỏi: “Ồ, hai vị thị vệ của Ứng huynh đâu?”

Dận Tự cười đáp “Đi với Tào Huynh, còn cần thị vệ làm gì, ta cho họ nghỉ ngơi nửa ngày, để họ đi tìm chút thú vui cho mình.”

Tào Nhạc Hữu gật đầu. “Đúng lúc ta cũng có chuyện muốn nói với Ứng huynh, ta đã đặt thuyền hoa ở gần đây, trên đây còn có ca nữ đàn hát, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Dương Châu thanh lâu nhiều, thuyền hoa càng nhiều.

Nói là thuyền hoa, nhiều lắm chỉ là một con thuyền nhỏ, vào đêm, thấp một hai ngọn nến, xuôi chiều sông nhỏ, tiếng hát của ca nữ như từ chốn xa xăm truyền đến, khiến người người vương vấn nhớ nhung, đây cũng là phần đặc sắc của Dương Châu.

Thuyền hoa do Tào Nhạc Hữu tìm đương nhiên là xứng với cái gọi là thuyền hoa, tinh xảo nhưng không xa hoa, một thiếu nữ thân vận y phục đơn giản, tay ôm tỳ bà đứng ở mũi thuyền, phía sau có một tỳ nữ đi theo, thấy hai người lên thuyền, đều cúi người hành lễ.

“Tào đại gia.”

Tào Nhạc Hữu gật đầu, quay qua giới thiệu với Dận Tự: “Người này chính là Tổ Tổ cô nương, tài nghệ rất tuyệt, nếu lát nữa Ứng huynh có hứng, có thể bảo nàng chơi một khúc.”

Dận Tự đi theo y vào khoang thuyền ngồi xuống, hoa quả và điểm tâm đã được dọn đầy bàn sẵn, hai người đều không vội vã mở lời, thiếu nữ gảy đàn, ngâm nga cất giọng.

“Phải chia lìa, trừ khi trời thành đất —— phải chia lìa, trừ khi đông thành tây —— phải chia lìa, trừ khi quan thành lại —— nếu người không thể rời ta —— ta sao có thể bỏ người ——”

Tào Nhạc Hữu khẽ nhăn mày. “Đêm nay trăng thanh gió mát, hãy hát những bản êm tai.”

“Dạ.” Thiếu nữ rũ mắt, điệu nhạc thay đổi, lại lần nữa cất giọng: “Bích yên trung, minh nguyệt hạ, tiểu đỉnh thùy luân sơ bãi, xuân phong mãn hoài . . .”

Bản nhạc này giai điệu nhẹ nhàng hơn nhiều, lại man mác cảm giác xa xăm không màng nhân thế, Dận Tự khẽ cười: “Ai cũng nói điệu hát dân gian của Dương Châu có một không hai trong thiên hạ, quả thật không giả.”

“Ứng huynh quá lời.” Tào Nhạc Hữu nâng ly, trông hơi ngại ngùng nói: “Ta uống không giỏi, chỉ có thể hết ly này, mong Ứng huynh thứ tội.”

“Tùy khả năng là được rồi.” Dận Tự nói, nâng ly uống cạn một hơi.

Sau khi kết thúc, ca nữ thấy hai người có việc muốn bàn bạc, nên thức thời đứng dậy hành lễ, lui ra ngoài.

“Nói đến ta có chuyện phải xin lỗi Ứng huynh rồi, chuyện lần trước huynh nói muốn mua ngọc khí, vốn ta đã hứa với huynh, đi tìm gia phụ thương lượng, nhưng khổ nỗi mấy ngày gần đây gia phụ đang bận việc quan trọng . . .”

Tào Nhạc Hữu vốn không quen nói dối, lời vừa ra khỏi miệng, mặt đã nóng bừng.

Dận Tự mỉm cười, nhìn có vẻ không hề tức giận. “Vậy thì đành thôi, ta cũng chỉ là đến Dương Châu để mở mang kiến thức, trường bối trong nhà cũng không ép buộc ta nhất định phải thành công, có thể kết bạn với người như Tào huynh, mới là chuyện còn lời hơn cả buôn bán đấy.”

Hai người lại cùng nhau hàn huyên tiếp, bất tri bất giác đã cạn bốn năm ly, chủ đề trò chuyện dần dần mở rộng.

Tào Nhạc Hữu than thở: “Không biết sao, ta gặp Ứng huynh, thì đã có cảm như nhất kiến như cố, không dối gạt gì huynh, ta thật sự đang rất lo lắng.”

“Huynh thử nói ra xem?”

Tào Nhạc Hữu mở miệng, nhưng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, hơn nữa việc này, vốn không thể nói với người ngoài, nhưng chính y không người để tỏ bày, để đến giờ bức bối lòng không thở nổi, cuối cùng vẫn chỉ lắc đầu, lại rút một ly khác, phiên muện cầm ly lên uống.

Tuy rằng y thích đọc sách, nhưng với những chuyện xảy ra trong nhà, không phải y hoàn toàn không biết gì như trong suy nghĩ của Tào Chân, cho nên ngày hôm trước mới có thể nói vậy với phụ thân y, đáng tiếc phụ thân nghe không lọt tai, ngược lại cho là y đang nói lời hù dọa.

Dận Tự thấy y không nói gì, liền nói: “Ta ở Dương Châu được mấy ngày, có chút chuyện muốn nói với Tào huynh, lại sợ hơi đường đột.”

Tào Nhạc Hữu vội nói: “Xin cứ nói.”

“Thuế thiên hạ chia làm ba phần, Giang Nam chiếm hai phần, thuế Giang Nam chia làm ba phần, thì Lương Hoài lại chiếm hết hai phần, mà thương nhân buôn muối ở Lương Hoài là giàu nhất, tục ngữ có câu, cây to đón gió, tuy vinh hoa phú quý là điều người người cả đời truy cầu, nhưng nước đầy ắt tràn, hơn nữa chưa chắc đã là chuyện tốt, . . .”

Tào Nhạc Hữu gật đầu, có cảm giác như đã gặp được tri kỷ. “Ứng huynh nói rất đúng, ta cũng nghĩ như vậy, cho nên mới cực lực khuyên gia phụ hãy dừng tay, đáng tiếc . . .” Y lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Lên thuyền dễ rời thuyền khó, những chuyện thế này đâu thể nào nói dừng tay là có thể dừng, đừng nói bản thân luyến tiếc vinh hoa phú quý, ví như bỏ được, quan viên Lương Hoài há sẽ buông tha cho Tào gia, càng khỏi nói đằng sau còn dính líu tới vị Thái tử đang ngự ở kinh thành.

Dận Tự châm một môi lửa, thấy đối phương đã dao động, liền im lặng, cười cười chuyển đề tài.

Dận Chân từ chối nữ tử do Uy Luân đưa tới, sau đó mấy đêm liên tiếp đều ngủ không ngon, nhưng không phải vì không ai chung gối, mà là vừa nằm xuống sẽ lại mơ, trong mơ hư hư ảo ảo, nhưng đều là hình bóng của Dận Tự.

Y thật sự tẩu hỏa nhập ma rồi.

Dận Chân thầm cười khổ, tiếng của Tiểu Cần chợt vang lên. “Gia, tượng đất này nặn nhìn rất thật rất có hồn, nếu có thể đem về phủ thì hay quá.”

Hoàn thành nhiệm vụ Khang Hy giao, số cũng đã trình, theo đúng hành trình thì không cần vội vã lên đường, có thể hai ngày sau về cũng được, Dận Chân thấy có thời gian rảnh, từ chối lời mời chiêu đãi của Uy Luân, y chỉ dẫn theo mỗi Tiểu Cần ra ngoài dạo quanh.

Trùng hợp đúng vào ngày họp chợ, trên đường người qua kẻ lại tấp nập nhộn nhịp, Dận Chân không thích ồn ào, đi chưa được một lúc đã muốn về, lúc này nghe Tiểu Cần gọi, trong lòng lại hơi dao động, liếc qua sạp tượng đất đã đi qua.

“Khách quan có muốn nặn thứ gì đó, mang về cho hài tử chơi không, cũng vui lắm đấy.” Người bán hàng rong tươi cười chào đón, nhưng vẫn tiếp tục công việc đang dở trên tay, chỉ lát sau một tượng đất cô nương xiêm y màu vàng tóc vấn cao đã hoàn thành, rất tinh xảo.

Trưởng tử của Dận Chân — Hoàng Huy, là do Tứ Phúc Tấn sinh, mới sinh được mấy tháng, đương nhiên không biết chơi kiểu tượng đất thế này, Tứ Phúc Tấn tính cách điềm đạm, cũng không giống người sẽ thích chơi những thứ này.

“Người nắn cho ta hai con . . .” Dận Chân nghĩ nghĩ, khoa tay mức chân để diễn tả hình dáng tượng đất y muốn.

“Xong ngay!” Người bán hàng rong động tác nhanh nhẹn, chưa đến nửa nén hương, hai tượng đất đã làm xong.

Tiểu Cần đứng đằng sau há hốc mồm.

Tay nghề đúng là rất khéo, nhưng hai tượng đất này, nhìn sao thấy giống giống chủ tử và Bát gia.

Dận Chân nhận lấy hai tượng đất, một bên phân phó Tiểu Cần trả tiền.

Gương mặt tươi cười của hai tượng đất rất đáng yêu, dường như không vương bận ưu phiền, Dận Chân ngắm nghía, khoe miệng cũng vô thức nhếch lên.

Về phần Huệ Thiện, hồi đáp của Khang Hy, chỉ có bốn chữ: xử ngay tại chỗ.

Dận Tự nhìn mặt chỉ, âm thầm thở dài.

Một điều hiển nhiên, Khang Hy cũng không phải hoàn toàn không xem xét, ông cũng biết chuyện này có khả năng dính dáng đến Thái tử, nên phải cắt đứt mối nối này ngay từ đầu, nói cách khác, Khang Hy vẫn không muốn trừng trị Thái tử, bằng không để Huệ Thiện hồi kinh, chính là nhân chứng rõ ràng như ban ngày.

Không thể không nói, vị Hoàng a mã này, đối xử với Thái tử có thể nói là vô cùng khoan dung, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, luôn luôn nhẫn nại về mọi mặt, dù Thái tử có ở sau lưng làm bao nhiêu việc mờ ám, ông có nghe có thấy, thì cũng không chịu dứt khoát ra tay tàn nhẫn với người nhi tử này, không cần nghĩ cũng biết, những nhi tử khác, hiển nhiên là bị lạnh nhạt, dù kiếp trước vào những năm cuối đời của Khang Hy, đại tướng quân vương thập tứ đệ nhận được hoàng ân, cũng chưa chắc sánh bằng một nửa Thái tử năm nào.

Nếu Hoàng a mã vẫn còn nhịn được không chịu ra tay, thì hấn thân làm nhi tử, việc gì phải tự chuốc khổ đi đóng vai kẻ ác chứ.

Dận Tự khép mặt chỉ lại, nói: “Hiện tại hai phụ tử được chúng ta cứu chính là nhân chứng, để lật đổ những kẻ thương nhân buôn muối này, tốt nhất là tìm được vật chứng, để tránh việc tới cuối cùng, hai cha phụ tử kia lật lọng.”

Hai người còn lại trong phòng cũng không thể xem nội dung mặt chỉ, đều hướng mắt nhìn Dận Tự, ai ngờ hấn mở miệng, nội dung lại hoàn toàn không liên quan, không khỏi hơi thất vọng.

Long Khoa Đa suy nghĩ trong chớp nhoáng, cũng biết trong đó có uẩn khúc, hấn cố kiềm nén sự tò mò của bản thân, lên tiếng: “Bát gia nói chí phải, chỉ là vật chứng này, trừ khi là các quan viên hay thương nhân kia đồng ý giao ra, bằng không biết đi đâu mà lấy?”

“Quan viên Lương Hoài cầu kết thương nhân buôn muối, chúng nhận hối lộ chưa chắc sẽ giữ lại chứng cứ, nhưng những kẻ thương nhân kia thì nhất định sẽ có sổ sách, ghi lại chi tiết rõ ràng những giao dịch qua lại, chỉ cần có thể lấy được sổ sách này, thì mọi chuyện có thể giải quyết dễ dàng.”

A Lâm xen vào: “Tào gia là thương nhân đứng đầu ngành muối, trong nhà nhất định có sổ sách, không bằng để nô tài nghĩ cách lên vào Tào gia trộm?”

Dận Tự lắc đầu: “Hạ sách, sổ sách này vô cùng quan trọng, tất nhiên sẽ giấu rất kỹ, dù người có võ công cao cường, thì đi cũng như người mù đốt đèn, mức độ mạo hiểm quá cao.”

Long Khoa Đa nhanh trí nghĩ đến một chuyện, cười nói: “Bát gia, thật chất chúng ta có lẽ đều đang sai hướng.”

“Hửm?”

“A Lâm cứu hai phụ tử kia, bên nha môn Tri phủ còn chưa biết là bị ai cứu, lúc này chúng chắc chắn đang hoảng sợ, không bằng chúng ta biểu lộ thân phận, giết chúng trở tay không kịp.”

“Cách này hay!” A Lâm cũng cười thành tiếng.

Dận Tự suy nghĩ trong chốc lát, cũng gật đầu.

“Lý đại nhân, ngài nói gì đi chứ!” Tri phủ Dương Châu — Tổng Độ, giờ phút này thật sự đã gấp đến độ như kiến bò trên chảo, đi qua đi lại trong thính đường rộng lớn.

Bốn góc trong sảnh đều đặt băng tảng, trên bàn còn bày trái cây ướp lạnh, dù có thể, mồ hôi lớn như hạt đậu vẫn trượt xuống theo đường nét gương mặt ông.

Tổng Độ là tiến sĩ năm Khang Hy thứ hai mươi mốt, nhẵn nhụi hơn mười năm, khó khăn lắm mới được đến Dương Châu béo bở làm Tri phủ, ông ngày nay, đã không còn bóng dáng sĩ tử mộc mạc năm nào vào kinh ứng thí, mấy năm qua sống trong nhung lụa, đã có dấu hiệu béo lên, đôi mắt từng trong suốt, nay cũng đã vẩn đục.

Trong sảnh đường có khoảng năm sáu quan viên đang mặc quan phục, những người chức quan thấp, mặt đầy sợ hãi, còn người cao, thì bất động thanh sắc.

Lý Trần Thường nhíp tay, híp mắt.

“Sợ gì, hai phụ tử đấy, mất thì mất, người nhà của chúng còn nằm trong tay chúng ta, thách chúng cũng không dám nói lung tung, hơn nữa trong địa giới Lương Hoài, có ai không phải người của chúng ta, dù gã có nói, thì có tác dụng gì?”

“Nhưng,” Tổng Độ giậm chân nói, “Nhưng mà bản thân hai kẻ đó chính là tai họa ngầm, vậy nên hạ quan đã nói mà, phải giết chúng . . .”

“Người đang trách ta đây à?” Lý Trần Thường không vui vặn ngược lại.

Tổng Độ vội phân bua: “Hạ quan nào dám, chỉ là bên trên nói có khâm sai xuống Giang Nam, đã nhiều ngày qua, vẫn không thấy bóng dáng đâu, rốt cuộc thì . . .”

“Tổng đại nhân không cần lo lắng vậy đâu.” Tuần diêm Ngự sử Lương Hoài —— Kiều Hưng Tổ vuốt râu, thông dong nói, “Bình tĩnh đi, giả sử hai người kia không may rơi vào tay khâm sai đại nhân, nhưng chỉ dựa vào lời nói một phía của chúng, khâm sai đại nhân cũng không thể định tội cả đám người chúng ta được, huống hồ hiện tại chúng ta đều ngồi trên cùng một con thuyền, có câu pháp luật nghiêng về số đông . . .” Ông đột ngột đổi đề: “Hơn nữa, chỉ cần là người, sẽ có mưu cầu, dù là Hoàng a ca dòng dõi hoàng thân quốc thích, cũng không lý nào ghét tiền tài dâng tới tận cửa, đến lúc đó chỉ cần mỗi người một phần, lẽ nào hấn lại từ chối sao?”

Vừa dứt lời, mọi người có mặt đều đồng loạt nở nụ cười đen tối.

Kiều Hưng Tổ còn định tiếp tục, lại nghe thấy một thanh âm xa lạ tràn đầy hứng thú bất chợt từ ngoài vọng vào.

“Từ chối cái gì?”

Mọi người hoảng hồn, vội nhìn về phía cửa.

Thấy ngay Dân Tự dẫn theo Long Khoa Đa và A Lâm, bình thản bước vào.

“Lớn gan, ngươi là người phương nào, lại dám tự tiện xông vào nha môn Tri phủ!” Tri Huyện Cao Bư —— Phùng Hi Nguyên lớn tiếng quát.

“Câm miệng!” Lý Trần Thường chặn họng gã lại, đứng dậy bước vội về phía trước, vén tà áo quỳ xuống.

“Hạ quan tham kiến Bát Bối Lặc!” Trong lòng thầm mắng xui xẻo, đứng vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

70. Chương 70: Chu Toàn

Dân Tự lướt mắt nhìn qua sắc mặt không giấu nổi hoảng sợ của mọi người, tiến lên đỡ Lý Trần Thường dậy, cười: “Lý đại nhân không cần đa lễ, lúc ở kinh, Thái tử thường hay nhắc tới ông trước mặt ta, nói ông là một thần tử tài giỏi.”

“Hạ quan sao dám nhận lời khen này, chẳng hay Bát gia giá lâm, chúng hạ quan không đón tiếp từ xa, thật sự có tội, có tội!” Dân Tự đưa tay qua đầu, Lý Trần Thường không dám không đứng dậy, miệng nói thì nói lời xin lỗi, ngoài mặt thì biểu hiện lo sợ, những người còn lại cuối cùng cũng phản ứng, vội vàng quỳ xuống.

“Ta cải trang suốt dọc đường đi, không kinh động quan phủ, người không biết không có tội, Lý đại nhân sao lại vậy?” Dân Tự cười nói, đồng thời không chút khách sao ngồi xuống chủ vị. “Vốn đã đến nơi trước dự định mấy hôm, nhưng lại vô tình gặp chút chuyện, nên phải dừng lại.”

Thấy mọi người giả cầm vờ điếc, chỉ như không nghe, Dân Tự tiếp tục: “Trên đường gặp phải hai phụ tử, cùng ta trò chuyện từ phong cảnh Dương Châu, cho đến — chư vị đại nhân.”

Lý Trần Thường mặt không biến sắc, cũng cười đáp: “Đương kim Vạn tuế gia thánh minh, tứ hải thanh bình, an cư lạc nghiệp, chúng hạ quan xấu hổ chỉ là quan phụ mẫu địa phương, tất nhiên sẽ có chỗ không chu toàn, mong Bát gia chỉ bảo thêm.”

Dân Tự ngạc nhiên nói: “Chỉ bảo điều gì cơ, hai phụ tử kia mở miệng là khen ngợi chư vị đại nhân không ngớt, nhất là Tri phủ Dương Châu Tổng đại nhân, yêu dân như con, là tấm gương sáng cho mọi người noi theo, ta vốn còn không tin, kết quả dọc đường theo hỏi không ít bá tính, nhưng ai ai cũng thế, mới biết dân chúng đồng lòng. Vị nào là Tổng đại nhân?”

Tổng Độ bước ra khỏi hàng chấp tay: “Chính là hạ quan.”

“Được!”

Dân Tự vỗ mạnh xuống bàn, tất cả mọi người đều bị nhát đến tim giật bắn.

Nhưng lại thấy Dân Tự ngoài mặt mang theo ý khen ngợi nói: “Ta ở kinh thành từng nghe qua, quan tốt toàn là gãy trơ xương, thanh liêm, hôm nay vừa thấy chư vị đại nhân, mới biết nói không sai.”

Đây là tán tụng hay châm chích?

Tổng Độ thầm phán đoán, lén lia mắt nhìn qua mọi người, phát hiện mấy người ở đây đúng là không béo.

Lý Trần Thường cũng không đoán ra dụng ý trong lời nói của Dân Tự, tuy rằng đối phương suy cho cùng chỉ là một A ca non nót mới hơn mười tuổi, nhưng là cận thần của thiên tử, vẫn phải kiêng dè, huống hồ người này còn là con vua, chỉ cần đối phương không tra xét họ, thì hiển nhiên họ cũng sẽ không gây khó dễ cho hắn.

Lập tức dẫn đo lên tiếng: “Bát gia đến đây, tuy rằng không báo cho chúng hạ quan, nhưng tội chậm trễ cũng không thể vì vậy mà miễn, nên chúng hạ quan đã chuẩn bị sẵn mấy bàn tiệc rượu đậm bạc, không biết liệu có thể nhận được vinh hạnh đón tiếp Bát gia?”

Dân Tự cười sáng khoái, nét mặt hồn nhiên vô hại trả lời: “Lý đại nhân cứ đùa, có rượu có thức ăn, bản Bối Lặc Gia đương nhiên phải lấy làm vinh hạnh rồi.”

Mọi người có mặt đều âm thầm thở phào một hơi.

Chỉ cần có dục vọng, thì ắt tìm được nhược điểm, sợ là sợ không có bất kỳ dục vọng gì.

Tiệc rượu chiêu đãi A ca, đương nhiên khác với tiệc rượu bình thường, nhóm người Dân Tự trước đây đã ăn qua không ít món, nhưng giờ chúng như được khoác lên lớp áo mới, trông càng khéo léo xa hoa hơn.

Một bàn ngồi không đủ, nên chia làm hai, Lý Trần Thường và Dân Tự ngồi ở bàn chính, Long Khoa Đa và A Lâm ngồi ở bàn còn lại.

“Do thời gian gấp gáp, không kịp chuẩn bị gì nhiều, đây toàn là mấy món trong nhà, mong Bát gia thứ lỗi.”

Mấy món “trong nhà” này chỉ e còn cao hơn cả thức ăn hàng ngày của Hoàng a mã.

Dân Tự thầm cười nhạt, gấp một miếng giò heo chưng tương cho vào miệng. “Làm phiền các vị đại nhân lao tâm rồi.”

Miệng nói, tay cầm đũa vẫn không ngừng lại, liên tiếp thử qua mấy món, biểu hiện ngoài mặt hiển nhiên là rất hài lòng.

Thấy bộ dạng này của hắn, cả đám quan viên cũng yên tâm dồn sự tập trung vào cái bao tử của mình, thoải mái ăn uống, bầu không khí trên bàn dần dần trở nên sôi nổi.

“Bát gia đến đây, không biết có nơi nào muốn đi không?”

“Ừm, Sử Công Từ, Quan Âm Thiện Tự, đều phải đi xem cho biết.”

Lý Trần Thường cười lớn: “Đương nhiên đương nhiên, chẳng là thuyền hoa của Dương Châu cũng thuộc hàng nhất tuyệt, không biết, Bát gia có hứng thú không?”

Dận Tự ngạc nhiên hỏi lại: “Thuyền hoa cũng có thể xưng vào hàng tuyệt sao? Chả nhẽ trên đấy có rường cột chạm trổ, khéo léo vô song?”

Kiều Hưng Tổ ho khẽ: “Thuyền hoa cho dù đẹp, cũng không thể lọt vào mắt Bát gia, chỉ là người trên thuyền hoa, lại có phong tình khác biệt với nữ tử phương bắc, giai nhân Giang Nam, như dòng suối trong trẻo lại như ánh trăng rạng ngời, rất động lòng người.”

Dận Tự như bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là vậy, nói thế phải đi thử một lần để mở rộng tầm mắt.”

Mọi người ngồi xung quanh đưa mắt nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt như hiểu nhau cả.

Tiệc rượu kéo dài đến giờ tuất mới tan, đám người Lý Trần Thường hao hết cả hơi để giữ họ lại nghỉ chân ở nha môn, nhưng lại bị Dận Tự từ chối khéo, bèn trước thì sai người đến bao hết nhà trọ Dận Tự đang ở, sau lại phái hơn mười thị vệ hộ tống họ về nhà trọ.

“Tên Lý Trần Thường này, cũng biết cách đối nhân xử thế thật.” Long Khoa Đa nhìn nhà trọ trống trơn cảm thán nói.

“Nếu ông ta không biết cách đối nhân xử thế, cái ghế Diêm Vận Sứ béo bở này có thể tới phiên ông ta sao.” Dận Tự mỉm cười, bước lên cầu thang.

“Bối Lặc Gia.” Phía sau có người vội vã chạy đến, trong tay ôm theo một cái hộp.

“Đây là do ngài vừa đánh rơi, Lý đại nhân đặc biệt căn dặn tiểu nhân mang trả lại.”

A Lâm lấy làm quái lạ lên tiếng: “Vừa nãy chúng ta có đánh rơi gì đâu.”

Dận Tự ngược lại chỉ cười không nói, ra hiệu Lục Cửu nhận lấy, cho ít tiền thưởng, xong mới đi lên lầu về phòng.

Mấy người kia đi theo hắn về phòng, Dận Tự cũng không ngại, mở hộp ra ngay tại chỗ.

Long Khoa Đa xuất thân phú quý, từ lâu đã nhìn quen mắt cảnh này nên không hề ngạc nhiên, A Lâm thì ngược lại kinh ngạc tán thán.

“Quan phủ Dương Châu cũng hơi bị rộng tay rồi, thảo nào có câu ‘nhất nhâm thanh Tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân!’”

[nhất nhâm thanh Tri phủ, thập vạn tuyết hoa ngân: ý dù là quan thanh liêm, thì ngày qua ngày cũng kiếm được ngàn vạn lượng, huống hồ là tham quan]

Trong hộp bạc trắng được xếp thành hai tầng ngay ngắn, bên trên còn một xấp ngân phiếu, tổng cộng lại ít nhất cũng phải hơn hai mươi vạn.

Dận Tự cười híp mắt. “Chúng không chịu bỏ ra ít tiền vốn, sao có thể làm ta ngậm miệng?”

“Gia” Long Khoa Đa ngáp ngừng.

Hắn và A Lâm đều là ngự tiền thị vệ, chuyến này ngoại trừ mục đích chính là bảo vệ Dận Tự ra, đương nhiên còn nhận mệnh chỉ của Khang Hy, đảm đương trách nhiệm giám sát, để tránh Dận Tự bị sự phồn hoa của Giang Nam che mờ mắt, giao du với bọn quan dân chốn này.

Nói sao thì Khang Hy ngoại trừ là phụ thân, còn là một đế vương, dù có là con ông, ông cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng, suy cho cùng vẫn giữ lại một phần nghi ngờ, đây là tâm kế của đế vương.

Dận Tự khép hộp lại, hài lòng nói: “Hộp này cứ để tạm ở đây, chúng tặng thứ gì, cứ nhận lấy.”

Long Khoa Đa còn định nói gì đấy, nhưng lời đến cửa miệng lại đành nuốt xuống.

Nếu như Bát A ca đã muốn nhận những thứ này, cũng không đến nỗi làm ngay trước mặt họ, tuy hắn tuổi còn nhỏ, nhưng là người rất khôn ngoan, không tới phiên bản thân nhiều lời.

Hôm sau Dận Tự vừa thức dậy, liền thấy Lục Cửu mặt mày nhẵn nhụi đẩy cửa vào.

“Sao thế?”

“Gia, Tri phủ Dương Châu đưa tới hai nữ tử, nói là đến để chăm lo cuộc sống hàng ngày của gia, lại còn cướp sạch công việc của nô tài”

Dận Tự nhẵn mày. “Người đâu?”

“Để nô tài đi gọi họ tới.”

Chỉ lát sau, hai thiếu nữ đã đi theo Lục Cửu tới, đầu cúi thấp, để lộ phần gáy trắng mịn nổi bật trên nền xiêm y sắc đỏ, càng như cánh mai rơi trên nền tuyết trắng tinh, tạo nên một phong thái động lòng người.

“Nô tài Thanh Thường, Thúy Vũ, tham kiến chủ tử.” Hai người rụt rè hành lễ thỉnh an, không dám ngẩng đầu lên nhìn Dận Tự.

“Các người biết những gì?”

Thúy Vũ đáp: “Cầm kỳ thi họa, mỗi thứ nô tỳ đều biết một ít.”

“Giặt đồ nấu cơm thì sao?”

Thúy Vũ không chịu được cảm giác áp lực từ hân nên ngẩng đầu lên, nhưng lập tức ý thức được bản thân thất lễ, vội vàng cúi đầu: “Mấy thứ đó cũng biết.”

Dận Tự gật đầu: “Vậy cứ ở lại, từ hôm nay các người đi theo Lục Cửu.”

“Gia!” Lục Cửu đứng bên cạnh nhẵn mặt nhẵn mày.

Dận Tự không để ý tới nó, chỉ tiếp tục: “Nó bảo các người làm gì, các người phải làm nấy.”

“Dạ.” Hai người đồng loạt lên tiếng trả lời.

Đợi Lục Cửu dẫn họ đi ra ngoài rồi, A Lâm đứng sẵn ngoài cửa lú lờ: “Bát gia, ngài đúng là không hề thương hương tiếc ngọc, mỹ nhân yêu kiều, vậy mà để các nàng đi làm việc nặng.”

Dận Tự tựa tiểu phi tiểu nhìn hân. “Nếu người ưng ý, vậy để ta tặng cho người cũng không sao.”

A Lâm vội vã xua tay. “Nô tài nuốt không trôi đâu, nếu nhận, chỉ sợ ban đêm nói mơ gì đấy, hôm sau lại truyền đến tai đám tôn tử kia.” Suốt dọc đường đi mấy người họ cũng dần thân quen với Dận Tự, cũng biết y không phải người kiêu căng, nên khi nói chuyện cũng bớt kiêng dè hơn nhiều.

“A Lâm, người cầm theo thủ lệnh của ta, đi tìm Tổng Binh Dương Châu — Đạt Xuân.”

A Lâm và Long Khoa Đa đều ngó người. “Bát gia, đây là?”

Dận Tự thản nhiên mỉm cười: “Chuẩn bị sẵn hành động bất cứ lúc nào, một lưới bắt hết.”

Thật chất Lục Cửu cũng không sai bảo họ làm gì cả, chỉ lấy ít y phục, giữ các cô lại trong phòng may vá, liền đi ra ngoài.

“Thúy Vũ tỷ tỷ, tỷ nói xem tại sao Bối Lặc Gia bắt chúng ta làm mấy việc này?” Thanh Thường mới mười ba tuổi, tuy rằng tướng mạo duyên dáng yêu kiều, lúc không mở miệng thì nhìn như mười bảy mười tám, nhưng lúc nói chuyện lại để lộ tính trẻ con ngây ngô, so ra, Thúy Vũ lớn hơn cô hai tuổi, lại có vẻ chín chắn hơn.

“Tỷ cũng không biết.” Thúy Vũ lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh. “Nhưng Bối Lặc Gia có lệnh, chúng ta đương nhiên phải tuân theo, đại nhân từ lâu đã định đem chúng ta tặng cho người khác, tình cảnh ngày nay vẫn còn tốt” Cô bỗng nhiên nhớ tới số phận của những cô nương mà cô đã gặp lúc còn trong thanh lâu, không khỏi rùng mình.

Không bị phú thương già mua, chịu cảnh thô thiếp trong phủ ức hiếp, cũng vì tới tuổi mà bị ép tiếp khách, người chủ tử này nhìn qua trẻ tuổi anh tuấn, xem chừng cũng dễ dàng chung sống.

Cô xóa đi mấy phần tư tâm trong lòng, chuyên tâm làm việc trong tay.

Tào Nhạc Hữu cảm giác mình dạo gần đây không ổn.

Tâm thần không yên, đến cả quyển sách thường ngày thích đọc nhất cũng không lọt vào mắt.

“Thiếu gia, ngài sao thế?” Thư đồng nhìn y, ngạc nhiên hỏi thăm.

“Ta vừa quen một người bằng hữu” Y chẳng qua là vẫn còn vương vấn khung cảnh lần trước y và Ứng Bát gặp gỡ, cứ mãi quanh quẩn trước mắt không đi.

“Là một nữ tử tài nghệ song toàn à?” Thư đồng cười mờ ám.

“Đương nhiên không phải.” Tào Nhạc Hữu bật cười, dùng sách gõ vào trán nó. “Là một công tử hào hoa phong nhã.”

A? Thư đồng tròn mắt nhìn y.

Tào Nhạc Hữu lúc này đang vào vòng lẩn quẩn của bản thân. Đúng vậy, lại không phải nữ tử xinh đẹp, sao y cứ mãi nhớ nhưng?

Có lẽ là do người nọ ăn nói có duyên, có lẽ là do người nọ có phong thái nho nhã, hoặc có lẽ

Y và hấn rất hợp ý.

Nhưng cũng không đến nỗi một ngày không gặp, như cách ba thu.

Lúc trong đầu hiện lên những lời này, Tào Nhạc Hữu bắt giác đỏ mặt.

Đang lúc suy nghĩ đến xuất thần, quản gia đến gõ cửa: “Thiếu gia, lão gia bảo ngài chuẩn bị sẵn, buổi tối cùng ông đi dự tiệc.”

Tào Nhạc Hữu khẽ nhăn mày, những chuyện xã giao qua lại này, y xưa nay không bao giờ đủ kiên nhẫn để đi dự, phụ thân cũng sẽ không gọi y, lần này sao lại ngoại lệ?

“Phụ thân có nói nguyên nhân không?”

“Lão gia chỉ nói, bữa tiệc tối nay sẽ có khách quý.”

Tào Nhạc Hữu ừ một tiếng, đứng dậy thay y phục, dù không tình nguyện đi chẳng nữa, lời của phụ thân không thể không nghe.

Bữa tiệc diễn ra ở tửu lâu nổi tiếng nhất Dương Châu, lúc Dận Tự dẫn theo liên vôi vàng đứng lên đến, quan viên và thương buôn đã ngồi đầy ba bàn lớn, mọi người thấy Dận Tự đến, ai nấy vôi vàng đứng dậy chào, Dận Tự cười đáp lại từng người một, trên gương mặt ôn hòa mang theo ý cười, càng tỏ ra hòa ái dễ gần.

Lần này Hoàng thượng quả thật đã phái đến một A ca tuyệt vời. Lý Trần Thường nghĩ thầm trong đầu, giới thiệu với giới thiệu những thương nhân ngồi bên cạnh ông.

“Bát gia, người này là đệ nhất thương buôn của Dương Châu —— Tào Chân, người bên cạnh, là công tử Tào gia.”

Tào Chân vờ như muốn quỳ xuống hành lễ, Dận Tự liền đưa tay giữ ông lại, mỉm cười nói: “Nghe đại danh đã lâu.”

“Ngài nói làm tiểu nhân lấy làm xấu hổ.” Tào Chân vội đáp, đồng thời không quên đẩy nhi tử của mình ra. “Bối Lặc Gia, đây là khuyến tử, biết chút văn thơ.”

Tào Nhạc Hữu là người nghiêm túc văn nhân, lời nói đầy mùi xu nịnh của phụ thân, y luôn luôn cảm thấy không thuận tai đến kỳ quặc, nhưng thân phận của đối phương tôn quý, không cho phép bản thân thất lễ, y theo lời của phụ thân ngẩng đầu, nhưng vừa trông thấy liền đỏ mặt cả ra.

Y thấy Dận Tự đang nhìn y, nụ cười ảm áp, biểu cảm trên mặt không hề dao động.

“Tào công tử đúng là hào hoa phong nhã.”

Tào Nhạc Hữu ngạc nhiên nhìn chăm chăm hắn, có chút mất tri giác, y không thể nào ngờ đến, vị Ứng công tử mà y chỉ mới gặp mặt đôi lần nhưng đã mang lại cảm giác tri kỷ, bất thành linh biết thành bối lạc gia, đương kim Bát A ca?

“Ứng”

“Nhạc Hữu!” Tào Chân thấy sắc mặt y kỳ lạ, vội vàng quát khẽ.

Tào Nhạc Hữu lấy lại tinh thần, hành lễ bái kiến, chỉ là biểu cảm lẫn động tác đều có chút dờ dẩn.

Dận Tự cười nói với họ một lúc, sau đó liền có người lục tục rời bàn qua liên tục mời rượu hắn, ai đến hắn cũng không từ chối, cụng ly, nhưng uống lại rất ít, mọi người cũng không dám rót rượu, thấy Bát A ca nề mặt như vậy, mọi người cũng dần thả lỏng, ăn uống linh đình, chuyện trò vui vẻ.

Bên Tào Nhạc Hữu, lại là một cảnh tượng khác.

Tâm trạng của y lúc này rất phiền muộn, cũng không để ý tửu lượng bản thân không cao, theo phụ thân mời rượu mọi người, chỉ chốc lát sau đã hơi say.

Lúc y chống cái đầu đang có xu hướng mê man của bản thân, bất chợt lại nghe có tiếng người nói chuyện bên tai.

“Bát gia, ngài”

“Uống nhiều quá, đi ra ngoài giải rượu, địa giới Dương Châu rất thái bình, bên ngoài có hộ vệ của Tri phủ đại nhân đứng gác, ngươi không cần đi theo.”

“Vâng.”

Tào Nhạc Hữu không kịp suy nghĩ nhiều, cũng đứng dậy đi theo ra ngoài.

Y vô thức đi theo sau Dận Tự, đến khi đi đến hậu hoa viên, một cơn gió lạnh ập tới, thần trí liền tỉnh táo không ít.

Dận Tự dừng bước, xoay người. “Tào huynh theo ta có việc gì chăng?”

“Ngươi” Tào Nhạc Hữu cảm giác miệng mình đắng nghét, không rõ là mùi rượu, hay thứ gì khác chẳng. “Ngươi thật sự là Bát A ca?”

Dận Tự gật đầu, nói: “Lúc trước không nói rõ thân phận, chẳng qua là muốn chúng ta có thể bàn luận ngang hàng, không cần lấy thân phận ra dọa người, ta biết trong lòng Tào huynh không thoải mái”

“Ta không” Tào Nhạc Hữu vội xua tay, giống như muốn xóa đi lời nói của hắn. “Chỉ là, aiz, là do ta đường đột, chuyện ngày ấy ngươi nói với ta”

Dận Tự đi qua đỡ y, tìm một lương đình gần đấy ngồi xuống, nét mặt nhu hòa. “Đương nhiên là lời tâm huyết, ta thấy Tào huynh tính tình ngay thẳng, cũng là thật lòng lo lắng cho lệnh tôn, nên mới lên tiếng khuyên bảo.”

Tào Nhạc Hữu nghe vậy, mặt đầy hoang mang. “Ta không biết phải làm thế nào”

“Thương buôn mưu lợi bất chính, cấu kết với quan viên thành tập quán, một phần còn là do bản thân quan viên Dương Châu không biết giữ thân, nếu Nhạc Hữu có thể giúp ta, ta nhất định có thể bảo vệ Tào gia bình yên vô sự.”

Tào Nhạc Hữu khẽ cúi đầu, không nói gì.

Dận Tự cũng không ép y, mỉm cười, vỗ vỗ vai y. “Chúng ta quân tử tương giao, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi, ngươi về suy nghĩ thật kỹ, sau đó hãy đến tìm ta, quay trở lại nào.”

Dận Tự từ phút ban đầu đã nhìn ra công tử Tào gia và ông già của y không hề giống nhau, thành ra cũng không lo lắng Tào Nhạc Hữu sẽ thuật lại cho cha y nghe, từ đó đánh động khiến bọn thương nhân ngành muối cảnh giác, chỉ là hắn không biết có nên cười một gia đình thương nhân mà lại sinh ra một đứa con như vậy, còn may hơn chính là bị mình bắt gặp.

Chờ đợi trong chốc lát, Dận Tự đứng dậy trước quay về bữa tiệc, Tào Nhạc Hữu nhìn theo bóng lưng của hắn, lẩm bẩm nói: “Nếu ngươi là Ứng Bát, thì hay biết bao”

Gió lại ập tới, thổi rơi những cánh hoa, ngay cả lời nói, cũng tan biến trong gió.

71. Chương 71: Bày Trận

Hoàn thành công việc ở Sơn Tây, Dận Chân hồi kinh, lúc về đến kinh nghe ngóng, mới biết Dận Tự vẫn chưa về, còn biết được Hoàng a mã có một lần nhận được mật chỉ của hắn, nhưng từ sau lần đó, mọi người hoàn toàn không biết gì về hành tung của hắn.

“Hôm nay tiến cung thỉnh an, nghe được các nương nương bàn về chuyện chỉ hôn, hiện giờ chỉ đợi bát đệ quay về, là có thể cử hành.” Tứ Phúc Tấn cười nói, đồng thời nhận lấy trà sâm hạ nhân bưng lên đưa cho Dận Chân. “Thiếp còn đang nghĩ nên tặng cái gì, đúng lúc gia về, có thể giúp thiếp kiểm tra, xem thử danh mục quà tặng có gì không ổn hay cần tặng thêm gì không.”

Dận Chân đang thay thường phục, nghe vậy ngẩn người, động tác thay y phục cũng khựng lại. “Dận Tự sắp thành thân?”

Na Lạp thị gật đầu, ai thán: “Thời gian quả thật trôi nhanh, thiếp còn nhớ năm nào lần đầu tiên gặp đệ ấy”

Nàng chợt nhớ tới năm ấy ở trên đường một phút vô tình thoáng lướt qua, hôm nay lại như thương hải tang điền, nàng thì gả cho người, trở thành tấu tấu của hắn, thiếu niên năm nào cũng dần dần trưởng thành, chớp mắt đã tới tuổi thành thân.

Dận Chân đang rơi vào trạng thái thất thần, nhưng suy nghĩ trong đầu y lúc này lại giống như Na Lạp thị.

Nếu có thể, y hi vọng Dận Tự vĩnh viễn là người đệ đệ y lại vào y, như vậy dù quan hệ giữa hai người mãi mãi không thể tiến thêm một bước nữa, thì cũng sẽ không trở nên xa cách, nhưng đây là điều không thể.

Suy cho cùng rồi hắn cũng sẽ có phúc tấn, sau đó có lẽ còn sẽ có Trắc phúc tấn, Thứ phúc tấn, con cái, hắn sẽ có gia tộc của riêng mình, hắn sẽ cố gắng vươn lên, vì họ xây dựng một cõi trời riêng.

Dận Chân siết chặt tay, ngoài mặt vô cảm, nhưng không biết liệu trong lòng y đang nghĩ gì.

Cách xa ngàn dặm, người đang được y nhớ nhung, lúc này đang thoải mái nhàn nhã nằm trên ghế, cầm quyển sách ngồi trong sân, mắt khép hờ, mơ mơ màng màng.

“Gia” Lục Cửu đi tới, mặt nhăn mày nhí. “Hai” Nó cũng không biết phải xưng hô thế nào với Thúy Vũ và Thanh Thường, gãi đầu, quyết định tóm tắt ngắn gọn trong một câu. “Ngài có thể bắt họ đi không?”

“Sao, hai người đó làm việc không được?” Dận Tự khẽ mở mắt, nét lười nhác vẫn còn đọng lại.

“Cũng không phải, các cô ấy từ việc nặng tới việc nhẹ đều làm được cả.”

“Vậy thì vấn đề là gì?” Dận Tự xoay người, cảm giác ánh mặt trời xuyên qua tầng cây chiếu vào người, vừa ấm áp lại rất thoải mái.

“Các cô ấy rõ ràng là mật thám do mấy quan viên kia phái tới, giữ các cô ấy ở lại đây, suy cho cùng cũng không chuyện” Tuy Lục Cửu không tới được mức thân thiết như Cao Minh, nhưng thời gian đi theo Dận Tự cũng không phải ngắn, nên luôn toàn tâm toàn ý suy tính cho chủ tử.

“Chính vì lai lịch của các cô ấy, ta mới chịu giữ người lại, nhằm để cho chúng biết, Bát A ca nhận tấm lòng thành của chúng, hơn nữa cũng không đối đầu với chúng.” Dận Tự cười, gõ nhẹ lên đầu nó. “Ngươi còn phải học hỏi Cao Minh thêm mấy năm nữa.”

Lục Cửu xoa đầu mình, cũng cười hắc hắc theo. “Vẫn là gia anh minh.”

“Đi, giúp ta gọi Long Khoa Đa và A Lâm tới đây.”

“Dạ!”

Huệ Thiện đã bị A Lâm phụng giải quyết theo mật chỉ, nay chỉ còn lại hai người Long Khoa Đa và A Lâm.

Từ sâu trong nội tâm, Dận Tự vẫn ôm lòng phòng bị với Long Khoa Đa. Mặc dù hiện giờ người này còn trẻ, cũng từng bị Khang Hy răn đe, nhưng hẳn lại là kẻ nằm trong số ít người chiến thắng cuối cùng của cuộc chiến đoạt vị, chỉ vì ngay từ đầu ánh mắt của hắn đã hướng về Tứ A ca Dận Chân, về sau lên làm cửu môn đề đốc lại càng mang lại không ít ưu thế cho Dận Chân, giúp y nắm chắc thắng lợi trong cuộc chính biến vào năm cuối Khang Hy, là một nhân vật không thể xem thường.

Lần này xuất hành, họ hiển nhiên cũng phụng mật lệnh của Khang Hy, ở bên cạnh giám sát mình, cho nên việc bày mưu đặt bẫy này, có thể giấu diếm người khác, nhưng không thể không nói cho Long Khoa Đa và A Lâm, coi như gián tiếp thể hiện lòng trung thành với Khang Hy.

Tào Nhạc Hữu từ lúc đi dự tiệc về, tinh thần lại có chút thần thờ, lúc ăn còn với đũa vào trong bát canh, đến cả Tào Chân cũng nhìn ra sự bất ổn trong đấy.

“Nhạc Hữu, dùng cơm xong đến thư phòng của cha.” Tào Chân trầm ngâm nói.

“Dạ.” Tào Nhạc Hữu lướt mắt nhìn qua gương mặt lo lắng của mẫu thân, cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

Không phải y không nghĩ tới việc kể chuyện này cho phụ thân nghe, nhưng y thừa hiểu sau khi phụ thân biết chuyện, nhất định sẽ đi báo cho quan viên Dương Châu, để họ chuẩn bị sẵn sàng.

Y lại càng hiểu rõ việc Bát A ca đang làm, là vì lợi ích của quốc gia, nhưng khi bản thân rơi vào hoàn cảnh này, y cũng không thể nào hình dung ra những lời lẽ miêu tả trong tiểu thuyết, dùng cảm bước ra, quân pháp bất vị thân.

Một người vào lúc không thể trung hiếu lưỡng toàn, thì phải làm thế nào cho tốt đây?

Nói cho cùng, vô dụng nhất vẫn là thư sinh.

Nếu bản thân có thể bước vào thương trường sớm hơn, giúp đỡ phụ thân trông coi gia nghiệp, hiện giờ ở trước mặt ông lời nói có thể có trọng lượng hơn, nếu may mắn biết đâu ông còn nghe lời khuyên của y, hoặc giả mình không đọc nhiều sách, không biết đạo lý trung quân ái quốc, thì có lẽ bản thân đã không rơi vào tình trạng đấu tranh tư tưởng như bây giờ

Hôm nay có nói gì, cũng đã muộn.

Tào Nhạc Hữu mang theo một bụng tâm sự thở dài đi vào thư phòng của phụ thân.

“Phụ thân, người tìm con có việc gì?”

Tào Chân ngược mắt, thấy hai quần thâm dưới mắt y, không khỏi cau mày. “Con lại thức khuya đọc sách sao?”

“Dạ, tìm được một quyển sách hay, xem đến xuất thần, nên thức trễ chút.” Tào Nhạc Hữu thuận miệng nói dối, hồi lãng sang chuyện khác. “Lần trước phụ thân dẫn theo con đi dự tiệc, có dụng ý gì sao?”

Tào Chân gật đầu, trong giọng nói mang theo ý cười. “Cha còn tưởng con chỉ lo vùi đầu đọc sách, sẽ không hỏi đến việc này, lần này đi có hai mục đích, thứ nhất là có mặt Bát A ca ở đó, nên dẫn theo con đi giới thiệu với hắn, để hắn có chút ấn tượng với con, tương lai có thể có ích cho việc thi khoa cử của con, thứ hai, con tuổi không còn nhỏ, nhưng vẫn vô tâm với nữ sắc, đó cũng không phải chuyện gì xấu, nhưng cưới vợ sinh con, là đại sự của đời người, con còn nhớ Tri phủ Dương Châu Tổng đại nhân ngồi cùng bàn không, vì phụ đã thay con tìm một lương duyên tốt đẹp, thứ nữ của Tổng đại nhân, hiện giờ vẫn chưa có đính ước, năm này vừa tròn mười sáu, rất hợp với con, tuy do thiếp sinh ra, nhưng con xem như cũng có một người nhạc phụ tốt, tương lai”

Tào Nhạc Hữu có chút ngỡ ngàng, ngày đó trong mắt y chỉ có duy nhất một mình Bát A ca, đâu có rảnh đi quan tâm người khác, nhưng vừa nghe đến hôn sự của bản thân, cuối cùng cũng bất chấp tất cả cắt ngang cha mình.

“Phụ thân, con không muốn thành thân!”

Tào Chân càng nói càng phấn khởi, bất chợt nghe y cắt ngang không khỏi lạnh mặt.

“Cần rồi! Con đã đến tuổi lập gia đình, hãy xem những người xấp xỉ tuổi con kia, không có chính thất, ít nhất cũng có nha đầu thông phòng, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, đâu cho phép con nói không, hơn nữa cuộc hôn nhân này, là vì phụ trăm chọn ngàn tuyển, Tổng gia là gia đình quan lại, chịu gả nữ nhi cho con, đã là vinh hạnh của Tào gia, con còn có gì bất mãn hả?!”

Bỗng dưng có một hình bóng thoáng lướt qua trong đầu Tào Nhạc Hữu, nhưng y lại bắt không kịp, y vội la lên: “Phụ thân”

Tào Chân xoa tay. “Không cần nói thêm nữa, việc này đã định, mẹ con đã hỏi thăm rồi, nhị tiểu thư Tổng gia dung mạo xinh đẹp, còn sẽ không thiệt thòi đâu, thành thân rồi, con cũng có thể an tâm một lòng chuẩn bị cho khoa cử.”

Tào Nhạc Hữu trong bụng đầy thi thư, nhưng tiếc rằng không phải hạng người miệng lưỡi trơn tru, đừng phải loại chuyện này, đầu óc chỉ còn lại những khoảng trống, vừa mới nói nửa câu đã bị phụ thân gạt bỏ, cuối cùng chỉ có thể ngậm ngùi im miệng.

Quay về phòng, lại không lòng dạ nào tiếp tục đọc sách, chỉ đành cởi ngoại bào leo lên giường nằm, ngắm trăng ngoài cửa sổ, lại lật qua lật lại cũng không ngủ được, càng nghĩ càng hoang.

Nguyên nhân lớn nhất mà y không muốn chấp nhận cuộc hôn nhân, là vì y chưa từng gặp vị nhị tiểu thư Tổng gia này, tất cả chỉ vì thân phận của đối phương.

Vốn dùng trăm phương ngàn kế để phụ thân tránh xa, nhưng quay tới quay lui, đến cả mình cũng bị kéo vào.

Tào Nhạc Hữu nghĩ ngợi hồi lâu, cũng không nghĩ ra biện pháp nào, dưới tình trạng tâm phiền ý loạn như vậy, y quyết định xuống giường khoác thêm áo, gọi tiểu tư thiếp thân của mình ra ngoài.

Y cứ tiến về phía trước một cách vô mục đích, nhưng đến chính y cũng không phát hiện, bước chân của y bất tri bất giác đang hướng đến nhà trọ Dân Tự đang ở.

Dương Châu phồn hoa rực rỡ, dù đã vào đêm, cũng không quanh quẽ như chốn khác, gần nơi dân cư sinh sống, còn có thể tìm kiếm chút yên tĩnh, từ xa xa còn có thể nhìn thấy ánh đèn le lói, tiếng ca lượn lờ.

Hai người đi được một đoạn, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc tiếng cầu xin từ đằng trước vọng lại, giữa trời đêm yên tĩnh, dường như lại càng chói tai.

Tiểu tư có phần nhút nhác, nín chặt góc áo y không buông. “Thiếu, thiếu gia, không phải, không phải có quỷ chứ?”

“Không được tùy tiện nhắc thần gọi quỷ.” Tuy hiện giờ tâm trạng y không tốt nhưng nghe lời này, Tào Nhạc Hữu cũng không kiềm được bật cười. “Đi qua xem thử.”

Lúc đang nói, chân y đã hướng về phía đó, tiểu tư không biết làm sao, cũng đành đuổi theo.

Đến gần nhìn, mới thấy là hai người đang quỳ gối trước một tiệm thuốc đóng kín cửa, kêu khóc thảm thiết.

Chính xác mà nói, một trong hai người đó đang nửa nằm nửa quỳ trên đất, hai mắt nhắm nghiền, mặt mày xơ xác, người còn lại là một chàng trai, đang cố giữ lấy cô gái, đau khổ cầu xin tiệm thuốc mở cửa.

“Ông chủ, cầu xin ông thương xót, muối muối của tôi sắp không xong rồi, xin ông hay xem giúp với, bổ thí chút thuốc!” Người nọ liều mạng đập cửa, nhưng bên trong không có động tĩnh gì.

“Có chuyện gì vậy?” Tào Nhạc Hữu đi qua.

Người nọ ngẩng đầu lên nhìn y, nhưng không trả lời.

Tiểu tư của Tào gia lại gần cướp lời: “Đây là đại công tử của Tào gia Dương Châu, có chuyện gì khó khăn, không ngại nói với công tử chúng ta, biết đâu còn có thể cứu các người một mạng.”

Trong lúc nói chuyện, nghiễm nhiên biến sự tồn tại của Tào gia trở thành người chủ trì công bằng giống như quan phủ, Tào Nhạc Hữu nghe thấy cũng không khỏi buồn cười, nhưng lại lười sửa lời nó.

Không ngờ chàng trai kia vừa nghe tới Tào gia, lại đột nhiên trở nên kích động, chỉ vào mặt Tào Nhạc Hữu mắng: “Chính là do những kẻ gian thương các ngươi, làm hai huynh muội chúng ta lưu lạc tới bước đường này!”

Tào Nhạc Hữu bị hành động bất ngờ của hắn làm giật mình theo phản xạ lùi về sau hai bước, tiểu tư vội chắn trước y, hướng chàng trai kia ra oai: “Cần rõ, chúng ta có lòng tốt hỏi han ngươi, trái lại còn bị ngươi cắn bậy, đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân!”

Chàng trai không tiếp tục dấn về trước nữa, bởi vì cô gái bên cạnh hắn lại suy yếu gọi một tiếng “Ca!”, hắn lập tức cuống người xuống đỡ cô. “Muội muội!”

Lại quay đầu qua nhìn cô gái, lúc này sắc mặt đã vàng vọt, thở ra thì nhiều hít vào thì ít, Tào Nhạc Hữu vội vàng gõ cửa gọi ông chủ tiệm thuốc, lại sai tiểu tư lấy tiền ra trả hộ, lần quần một hồi, đợi bệnh tình của cô gái dần dần ổn định lại, giờ mới hỏi rõ cảnh ngộ của hai huynh muội.

“Nhà của chúng ta ở ngoài thành, nhiều đời làm muối, vốn cũng được một ngày ba bữa, không chết đói đã mãn nguyện, nhưng bắt đầu từ năm ngoái, người buôn muối đến chỗ chúng ta thu mua muối”

Bên này thì đại phu chẩn đoán bệnh cho cô gái, bên kia thì chàng trai bắt đầu thấp giọng kể về cảnh ngộ của hai huynh muội, thái độ với Tào Nhạc Hữu cũng không phải căm thù gì.

Tào Nhạc Hữu sau khi nghe xong, trầm tư trong chốc lát, rồi mới hỏi: “Lẽ nào quan phủ không quan tâm sao?”

Chàng trai cười khẩy: “Quan phủ? Cha mẹ ta chính là vì đi kêu oan, nên mới bị quan lão gia phán tội vu cáo, hôm nay bị đánh ba mươi đại bản, còn bị nhốt vào đại lao.”

Tào Nhạc Hữu thở dài, nói: “Nếu những gì ngươi nói là sự thật, ta sẽ tìm cách cứu cha mẹ của hai người ra.”

Chàng trai gật đầu: “Công tử có thể điều tra, lời của tiểu nhân, tuyệt không có nửa câu gian dối.”

Tình tính của Tào Nhạc Hữu về một mặt nào đó rất cố chấp, trong lòng đã có hoài nghi, nhất định phải gần hỏi cho ra đầu đuôi.

Chỉ là y cũng biết, những chuyện xấu xa thế này, tất nhiên phụ thân sẽ không nói cho y biết, nên trái lại đi tìm quản gia hỏi chuyện.

Quản gia vốn không muốn nói, nhưng bị ép hỏi mãi, mới ấp a ấp úng thừa nhận.

“Đúng là có chuyện như vậy, nhưng thật ra cũng không liên quan đến chúng ta, là do nhà đó có ý định lừa gạt tổng tiền”

Tào Nhạc Hữu đột ngột chặn lời ông: “Tô quản gia, tuy rằng ta không quản lý nhiều chuyện trong nhà, nhưng nói sao thì ta cũng là chủ tử, không phải là người xem thường ta đấy chứ?”

Tô quản gia chưa từng nghĩ tới vị thiếu gia Tào gia ngày thường hiền lành này cũng sẽ có mặt uy nghiêm như vậy, lập tức rướm mồ hôi, vội trả lời: “Thiếu gia nói đi đâu vậy, tiểu nhân cũng chỉ là hạ nhân, thiếu gia tội gì gây khó dễ cho tiểu nhân, không bằng đi hỏi lão gia cho rõ ràng hơn”

Tào Nhạc Hữu trong lòng chùng xuống, chuyện đã đến nước này, không cần hỏi lại, qua thái độ của quản gia, đã chứng minh lời hai huynh muội kia nói, không phải là dối trá.

Trong đầu đột nhiên hiện lên những lời Dận Tự nói với y, y hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt.

Một vầng trăng sáng từ trong tầng tầng lớp lớp mây đen ló ra, tỏa sáng cả bầu trời.

Dù mây có dày hơn nữa, thì suy cùng cũng sẽ có một ngày tản ra, ánh trăng dù có yếu ớt, cũng có thể chiếu sáng Cửu Châu.

“Gia, ngài sắp xếp màn kịch này, là để Tào Nhạc Hữu trở mặt sao?”

“Trở mặt gì chứ,” Dận Tự gõ lên trán nó. “Đây gọi là bỏ tối theo sáng.”

“Dạ dạ!” Lục Cửu cười ngu ngơ. “Ngài tin tưởng Tào Nhạc Hữu vậy sao?”

“Nếu y là hạng người vì tiền bất nhân bất nghĩa, thì từ lúc biết thân phận của ta, ắt hẳn phải nói cho phụ thân y biết rồi, nhưng y lại không làm vậy, chứng tỏ ta không nhìn lầm người.” Dận Tự mỉm cười, thuận tiện hạ con cờ trên tay xuống.

“Ta đi một nước cờ hiểm, nhưng sự thật chứng minh nó đáng giá, tính cách của y, thật sự không hợp với Tào gia, đáng tiếc.”

Long Khoa Đa nhìn chằm chằm bàn cờ trong chốc lát, xong lắc đầu, bỏ xuống con cờ đen trong tay. “Bát gia kỳ nghệ cao siêu, nô tài chịu thua.”

Dận Tự bật cười: “Nói lời như vậy mà người cũng không sợ thẹn với lòng sao, ta chính là người có kỳ nghệ tệ lậu nhất trong chúng huynh đệ, nếu người đánh cờ với tứ ca của ta, đảm bảo không tới nửa chung trà đã bị đánh thua thảm bại rồi.”

Đang lúc nói chuyện vui vẻ, A Lâm đi vào. “Bẩm Bát gia, Tào Nhạc Hữu cầu kiến.”

Long Khoa Đa cười sảng khoái: “Vừa nhắc Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.”

Tào Nhạc Hữu quan sát Dận Tự, đột nhiên phát giác thiếu niên này thật ra từ lúc mới bắt đầu, đã toát ra phong thái khác biệt so với người xung quanh, chỉ là lúc đó mình không chú tâm quan sát kỹ càng, đồng thời cũng do tin tưởng cái danh xuất thân từ gia đình thương buôn của hắn.

Dận Tự cũng không tỏ ra gấp gáp, lẳng lặng đợi y mở miệng.

Lát sau, Tào Nhạc Hữu mới nói: “Bát gia, có thể thứ ta mạo muội hỏi một câu.”

Dận Tự mỉm cười: “Tào huynh việc gì phải khách sáo như vậy, mời nói.”

Tào Nhạc Hữu thở dài: “Mối hại của ngành muối, có thật đã đến tình trạng không thể cứu vãn không?”

Dận Tự nhìn hắn, gác đi nụ cười trên môi, nghiêm túc nói: “Suy cho cùng, vẫn là một chữ lợi, thương nhân trục lợi, đây là bản chất, vốn không thể chỉ trích hay trách móc, phạm là sự vật đều có giới hạn, vượt quá giới hạn này, sẽ dễ trở thành mối họa. Tuy Tào huynh trước nay ít tiếp xúc với việc buôn bán, nhưng chắc cũng có nghe nói qua, thương nhân ngành muối dùng thùng tự chế cỡ lớn, thay thế thùng cỡ trung thu mua muối, từ mức dư đó thu được món của hồi, khiến các gia đình làm muối suy sụp, sau lại cho họ vay tiền, ép họ đến bước đường không cách nào trả nợ, cuối cùng phải làm không công cho trường muối, trong chuyện này, nếu không phải thương nhân ngành muối chạy theo đồng tiền, quan phủ bỏ mặc không quản, sao có thể như vậy, cứ theo đà này, thì người nghèo sẽ càng nghèo, người giàu sẽ càng giàu, chốn Giang Nam phồn hoa, sẽ không còn yên bình.”

Tào Nhạc Hữu cũng hiểu rõ những nguy cơ này, nhưng khi nó được nói lên bằng chất giọng êm ái của Dận Tự, dường như lại hiện lên càng rõ ràng hơn, khiến y tìm không ra một lý do nào để bào chữa cho cha mình.

“Nếu ta giao chứng cứ cho ngài, ngài thật sự sẽ tha cho Tào gia một mạng chứ?”

Dận Tự thoáng chấn động, kể đến là mừng rỡ, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung như cũ, thậm chí cũng không hề liếc y lấy một cái, hạ cờ.

“Tào huynh chí công vô tư, thật sự khiến Dận Tự bái phục.”

Tào Nhạc Hữu cười khổ: “Chỉ sợ khi gia phụ biết chuyện, chắc chắn sẽ không cho là vậy.”

Tào Chân đương nhiên sẽ không cho là vậy, nổi trận lôi đình đã không đủ hình như tâm trạng của ông lúc này, Tào Nhạc Hữu vừa về tới nhà, lập tức bị Tào Chân sai người trói lại, đánh bán sống bán chết, may là có mẹ y đứng một bên khóc lóc cầu xin, nhờ vậy y mới có thể bị nhốt vào sài phòng trong tình trạng thoi thóp, cấm người ngoài vào thăm.

Nhưng khi ông nghĩ đến phải thông báo cho quan viên Dương Châu hay, thì đã không còn kịp, tiểu tư được phái đi quay về báo, các vị lão gia phạm là người có chức có quyền ở Dương Châu, đều được Bát Bối Lặc mời đi dự tiệc.

72. Chương 72: Kết Quả

Bữa tiệc tổ chức tại Thanh Hòa Viên của Dương Châu, lần này ngoại trừ quan viên lớn nhỏ của Dương Châu ra còn mời hai gánh hát đến biểu diễn, ánh đèn soi sáng cả không gian, sắc màu rực rỡ, có thể nói cực kỳ náo nhiệt.

“Lần này Bát A ca xem như đòi đủ tiền vốn.” Lý Trần Thường vuốt râu xem đáng điệu vén áo thước tha uyển chuyển của đào hát trên sân khấu, mỉm cười.

Kiều Hưng Tổ lại không thể thoải mái như vậy. “Ta cảm thấy có gì đó khác thường, Bát A ca lần đầu đến đây, ngay cả tỏ vẻ bày trò cũng không hề, luôn giữ thái độ hòa bình, có phải quá thuận lợi không?”

Lý Trần Thường cười khẩy: “Kiều lão đúng là hồ đồ, người đã quên rằng Dương Châu này là địa bàn của ai sao? Thái tử gia! Bát A ca làm việc như vậy, tự có Thái tử gia ở kinh thành dàn xếp dùm hử, hơn nữa trời cao Hoàng đế xa, Giang Nam lại có vị quan nào thanh liêm minh bạch à, đến cả Tào gia Giang Ninh” lão hừ một tiếng. “Cũng chẳng trong sạch hơn ai.”

Kiều Hưng Tổ suy tư, người có chỗ dựa là Thái tử, người khác không có, vạn nhất xảy ra chuyện, cũng là người khác đứng ra gánh tội, ngoài mặt cũng bắt chước lộ ra nét cười bình tĩnh đại ngộ. “Thì ra là thế.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Bát A ca Dận Tự đã mang theo Long Khoa Đa đi đến, chào hỏi với các quan viên lớn nhỏ, biểu cảm trên mặt ấm áp như gió xuân.

“Hai ngày nữa, nhiệm vụ của bốn Bối Lặc ở Dương Châu cũng xem như hoàn thành, Dương Châu được phồn hoa như ngày nay, chư vị thực sự có công lớn, hãy để ta thay mặt Hoàng a mã kính chư vị một ly.” Dận Tự cười nói, giơ ly rượu lên.

Quan viên có mặt vội vàng đứng dậy đáp lễ.

“Không dám nhận! Không dám nhận!”

“Bát A ca thiếu niên xuất chúng, mới là người khiến chúng tôi phải bội phục!”

“Bát gia khách sáo!”

Dận Tự lia một vòng qua mọi người, lại cười nói: “Bữa tiệc hôm nay, xem như cảm ơn sự săn sóc của các vị mấy ngày qua, chỉ mong lần tới có cơ hội đến Dương Châu có thể ôn chuyện với mọi người!”

Lý Trần Thường sâu sắc cảm nhận vị Bát A ca đúng là thức thời không ai sánh bằng, cũng trưng ra nụ cười sáng khoải đáp trả hử: “Người ở kinh thành ai cũng nói Bát gia là người tâm trí linh lung, tâm can thất khiếu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên bất phàm, nay để hạ quan thay mặt quan viên Dương Châu tạ ơn Bát gia!”

Lý Trần Thường là người của Thái tử, đối diện với Dận Tự mới mười mấy tuổi đầu, khi nói chuyện khó tranh khỏi mang theo chút bất kính của người bề trên, khiến Long Khoa Đa đứng sau lưng Dận Tự khẽ cau mày.

Dận Tự lại như không hề phát hiện: “Ta có ơn gì với các vị đâu chứ, chẳng qua là chư vị liêm khiết làm việc theo phép công mà thôi.”

Hai người nhìn nhau cười, phảng phất cảm giác trong lòng tự hiểu không cần nói ra.

Trải qua ba tuần rượu, mọi người trở nên buông thả hơn, dần dần tiếng cười vang lên không ngớt, hòa cùng tiếng ca hát trong sân, chỉ do người đang ngồi đây đều mặc quan phục, nên khiến cho cảnh tượng náo nhiệt thế này loáng thoáng cảm giác cổ quái.

Chợt có một người chạy vào, thì thầm mấy câu với Long Khoa Đa, Long Khoa Đa nhăn mày, quay đầu thấp giọng nói lại với Dận Tự.

Dận Tự nhướng mày: “Tri Huyện Hưng Hóa là vị nào?”

Tổng Độ vội lên tiếng: “Người hiện giữ chức Tri Huyện Hưng Hóa là Dương Kỳ Tu, có chút tài văn chương, nhưng do cậy tài khinh người, cũng không qua lại với các quan viên khác.”

“Hửm?” Dận Tự nét mặt nhìn không ra cảm xúc. “Đến cả bốn Bối Lạc Gia mở tiệc chiêu đãi, cũng không tới?”

“Bát gia bớt giận.” Tống Độ từ giọng điệu của hắn cũng suy đoán được ít nhiều, liền nói: “Dương Kỳ Tu này tính tình cổ quái, lời nói có phần khó nghe, giống như tảng đá trong hồ phân vừa thối vừa cứng, ngày thường không nói làm gì, mà cả triệu tập các huyện Dương Châu, gã cũng rất ít khi tới, hạ quan đối với gã, thật sự là hết cách.”

Lý Trần Thường cũng xen vào với thái độ giảng hòa: “Dương Kỳ Tu chẳng qua ỷ vào tính cách văn nhân của bản thân, không để ai vào mắt, đợi bữa tiệc kết thúc, hạ quan sẽ đi thượng tấu vạch tội gã.”

Dận Tự dường như rất hăng hái, buông đũa bạc, hỏi: “Vậy Dương Kỳ Tu, rốt cuộc là quan tốt, hay quan xấu?”

Lý Trần Thường vội cười đáp: “Bát gia cứ thích nói đùa, dạng người như gã, với cấp trên thì bất kính, với thuộc hạ thì không quan tâm, từ đó có thể thấy, đối với địa hạt hay bá tính của gã cũng chẳng hơn gì, hạ quan nhớ mang máng, đánh giá của Lại Bộ về gã liên tục ba năm đều là không đạt.”

Dận Tự gật đầu, ung dung hỏi: “Vậy người nói xem, có khả năng nào là do hắn không chịu thông đồng làm bậy, nên bị chúng đồng僚 chèn ép không?”

Lý Trần Thường thoáng lạng người, phản ứng có phần chậm chạp. “Ý của Bát gia?”

Dận Tự cười: “Ý của ta, không phải đã rất rõ rồi sao, Lý đại nhân cảm thấy thế nào?”

Lý Trần Thường còn chưa lên tiếng, tim Kiều Hưng Tổ đã nhảy loạn, rồi lại đột nhiên chùng xuống, đang muốn mở miệng nói thì thấy một người từ ngoài cửa đi vào, hùng hùng hổ hổ.

“Khởi bẩm Bát gia, nhân mã của Đạt Xuân đã bao vây chặt chẽ xung quanh trang viên này, một con ruồi cũng bay không thoát!”

Âm lượng của câu này, vừa đủ để trong khoảnh khắc nhấn chìm toàn bộ âm thanh đang hiện diện.

Trang viên rộng lớn, chớp mắt trở nên im lặng như tờ.

Có mấy người thậm chí đang cầm ly rượu trên tay, toàn thân đã cứng đờ.

Lý Trần Thường sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn miễn cưỡng cười lên: “Ý của Bát gia?”

Dận Tự vẫn giữ nụ cười trên môi cùng phong thái hòa nhã trước sau như một, lúc này trong mắt Lý Trần Thường lại như La Sát. “Có người tố giác với ta, quan trường Dương Châu, quan thương cầu kết, đồng lõa đồng mưu, ức hiếp bá tính, nhận hối lộ thành thông lệ”

Kiều Hưng Tổ vội xen vào: “Bát gia minh xét, tuyệt đối không có chuyện này!”

Dận Tự gật đầu. “Có chuyện này hay không, phải điều tra mới biết, bốn khâm sai mang chức trách trên người, tình thế khó xử, nghĩ đến chắc chừng vị đại nhân sẽ không làm khó ta.”

Lời nói hữu lễ, lại đang rơi vào tình cảnh đao gác ngang cổ, dù là ai cũng không nói ra được lời từ chối.

Lý Trần Thường giờ mới tỉnh ngộ, hóa ra biểu hiện hòa nhã lúc trước của Dận Tự, chẳng qua là một lớp ngụy trang, vị Bát A ca này, từ khi mới bắt đầu đã tính toán tròng trịt họ.

“Bát gia, phạm là việc gì cũng nên một vừa hai phải, nên biết rằng chúng tôi nhìn vậy chứ không dễ bắt nạt.” Nếu hiện tại đã vạch mặt nhau cả rồi, lão không cần giả vờ nữa, sắc mặt sa sầm, cắn răng cười lạnh. “Ngài muốn bắt chúng tôi, có chứng cứ không?”

Dận Tự vuốt cằm ngọc, nói: “Hơn mười hộ bá tính ngoài thành Dương Châu, nhiều đời sống nhờ nghề làm muối, nay muốn cáo trạng các người dung túng gian thương thu mua muối trái luật, bóc lột lợi nhuận, không biết có thể tính là nhân chứng hay không?”

“Bát gia vậy mà thả tin lời đám điều dân, cũng không hỏi qua bá quan Dương Châu một tiếng sao? Lẽ nào ngài không sợ chúng tôi liên kết thượng tấu Hoàng thượng?!” Tại trang viên im ắng không người lên tiếng,

giọng nói của Dận Tự và Lý Trần Thường rõ ràng vang dội, giọng người sau lại càng gay gắt hơn người trước.

“Lý đại nhân không cần nóng vội, nếu ngài muốn nghe, ta có sẵn nhiều điều để nói, đó chỉ là thứ nhất.” Dận Tự ung dung tự tại trả lời: “Thứ hai, Tri Huyện Hưng Hóa Dương Kỳ Tu, cáo trạng chư vị đang ngồi đây, quan lại bao che lẫn nhau, không để ý đến sống chết của bá tính, hễ có vụ án đưa ra thẩm vấn, nhất định phải hối lộ đi đầu, bằng không chắc chắn sẽ thua kiện, hễ là thỉnh cầu của thương nhân ngành muối, không gì không chuẩn, còn cực khổ của các nhà làm muối, thì mất điếc tai ngơ.”

“Đây là vu khống!” Tổng Độ đứng phắt dậy, lớn tiếng nói.

Dận Tự chỉ cười: “Nghe nói Tổng đại nhân có hai người thiếp, là do thương nhân ngành muối Phúc Yên tặng cho, dung mạo xinh đẹp, có một không hai ở Dương Châu, được người người xưng tụng là đại – tiểu Tây Thi, hôm nay đã được ta mời tới, chẳng hay Tổng đại nhân có muốn ôn lại tình cũ với họ không?”

Tổng Độ máu trên mặt trong nháy mắt lui sạch, lão đặt mông ngồi xuống ghế, không nói được nửa lời.

Dận Tự cũng không nhìn lão ta, nhận lấy vật trong tay Lục Cửu. “Hiện tại ở chỗ của ta có một bản sổ sách, ghi chép rõ ràng chi tiết năm năm trở lại đây Tào gia Dương Châu đã hối lộ cho chư vị đang ngồi đây những gì, nếu như các người muốn nghe, ta sẵn sàng đọc.”

Dừng lại trong một thoáng, Dận Tự tiện tay mở đại một trang.

“Ngày 26 tháng 5 năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, vì lý do thuyền muối đậu lại cửa ngõ, tặng cho Tri phủ Dương Châu Tổng Độ hai ngàn lượng bạc trắng. Tặng Trương Bất đường muối Hoài Dương năm ngàn lượng bạc trắng, một bình rượu lục tùng thạch điểm hoa cảnh và rồng.”

“Mùng 3 tháng 3 năm Khang Hy thứ ba mươi bốn, vì Thôi gia cáo trạng, tặng Tri phủ Dương Châu Tổng Độ ba ngàn lượng bạc trắng, một cái cốc mỹ nhân của Nhữ diêu.”

Đọc xong ngừng đầu nhìn Tổng Độ, cười: “Tổng đại nhân đúng là xa hoa, ngày nào đó phải cho bọn Bối Lặc chiêm ngưỡng qua bảo tàng của người nha?”

Theo từng câu từng chữ của hắn, những quan viên đang hiện diện ở đây sắc mặt như tro tàn, không một ai lên tiếng.

Dận Tự cười xong, quét mắt một lượt qua chúng, mặt đổi sắc, lạnh lùng quát: “Người đâu!”

“Có!” Một đám quan binh đứng bên ngoài phá cửa xông vào, người cầm đầu bước lên, quỳ gối hành lễ với Dận Tự.

“Nô tài Tổng Binh Dương Châu Đạt Xuân, tham kiến khâm sai đại nhân!”

Vào lúc này ở đây, hắn không gọi Bát A ca, cũng không gọi bát bối lặc, một mực xưng hô khâm sai, suy nghĩ nhạy bén, nhìn một suy trăm.

Dận Tự nhìn hắn tỏ ý tán thưởng, nói: “Tháo mũ quan của những người ở đây xuống, bắt hết lại, đợi xử lý sau!”

“Dạ!”

Lý Trần Thường suy sụp ngồi trên ghế, đợi tới lúc có người lại tháo mũ quan của lão xuống, lão mới phản ứng như bị dội nước nóng, nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào mặt Dận Tự nói: “Thái tử gia sẽ không tha cho người đâu!”

“Nhị ca của ta là Thái tử một nước, anh minh cơ trí, thuở ban đầu là do thấy người làm việc xem như ổn thỏa, nên mới đề cử người làm Diêm Vận Sứ Lương Hoài, nhưng không ngờ Lý đại nhân lại phụ kỳ vọng của Thánh thượng, cũng như phụ kỳ vọng của Thái tử, chuyện đã đến nước này, còn muốn lôi kéo ai vào cuộc sao?”

Một câu này của Dận Tự, cơ hồ phủ sạch mọi quan hệ giữa lão và Thái tử, Lý Trần Thường giận đến hộc máu, nhưng không để lão có thời gian nhiều lời, mũ quan đã bị tháo xuống áp giải đi mất.

Lý Trần Thường vừa đi, đám người còn lại càng như quần long vô thủ, chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nghe lời.

Lục Cửu thấy chủ tử của nó ngồi yên ở đấy, đã có thể quét sạch quan viên địa phương và quan viên đường muối của Dương Châu thậm chí là gần nửa số quan lại Giang Nam, không khỏi cảm thấy hãnh diện lắm, lưng cũng uốn thẳng hơn bình thường, đồng thời len lén ngó qua chủ tử.

Lại thấy Dận Tự đang nhíu mày, trông không hề giống như đang thoải mái.

Quả thật trong lòng hắn vẫn mang nặng sầu lo.

Dận Tự rõ ràng hơn ai hết, lần hắn đến cứu nạn ở Bình Dương đã đắc tội với Thái tử, thường ngày cũng không tỏ ra thân thiết qua lại với Thái tử, nên ở trong mắt người khác, hắn tuyệt đối không phải người của Thái tử, đây chính là dụng ý của Khang Hy khi phái hắn đi.

Không thân thiết với Thái tử, chứng tỏ sẽ không vì nịnh bợ Thái tử mà vị tình riêng, đồng thời không phải người của Đại A ca, điều này nói lên hắn cũng sẽ không vì giúp Đại A ca mà hãm hại Thái tử, thông qua đó càng phản ánh rõ ràng hơn mẫu thuẫn trong lòng Khang Hy lúc này: đối với Thái tử, ông chẳng biết phải xử lý thế nào.

Phụ thân còn đang dao động chưa chắc, người làm nhi tử như hắn lại càng khổ hơn, xử trí quá nghiêm, sẽ bị hiềm nghi là đuổi tận giết tuyệt, xử trí không nghiêm, lại sợ bị truy cứu dung túng vị tình riêng, quyết đoán gom toàn bộ chứng cứ lại, sau thượng tấu, để Khang Hy tự quyết định.

Tuy lần này đã đắc tội nặng nề với Thái tử, nhưng hắn là phụng lệnh làm việc, Thái tử cũng không mảy may được khuyến điểm gì, về sau, bản thân dè dặt hơn là được rồi, chỉ cần nhẫn nhịn thêm mấy năm nữa, đợi đến lúc phế Thái tử

Dận Tự thở dài một hơi, đột nhiên trong lòng có chút chờ mong phản ứng của Khang Hy khi thấy tấu chương.

Vị Hoàng a mã này của hắn, đến cuối cùng sẽ xử trí nghiêm minh, hay nhẹ tay tha bổng?

Bất luận Khang Hy có lòng muốn xếp vụ án này xuống, thì trên đời này vẫn có cái gọi là ngoài ý muốn.

Chưa đến hai ngày sau khi nhận được tấu chương của Dận Tự, thì Ngự sử Ngụy Chương thượng tấu, vạch tội đám người Diêm Vận Sứ Lương Hoài Lý Trần Thường và Tri phủ Dương Châu Tống Độ cùng những người có liên can.

Khang Hy rất tức giận, trong tình huống thế này thì dù ông có muốn xử lý nhẹ cũng không được, ánh mắt của văn võ cả triều đều đang hướng về đây, bá tính Giang Nam cũng đang dõi theo, Dương Châu lại là địa phương xưa nay được triều đình xem trọng, bóng ma tàn sát giết chóc vào năm quân Thanh nhập quan vẫn còn đó, hôm nay nếu tha cho những kẻ này, không xử lý nghiêm minh, một khi kích động dân biến, vậy hậu quả sẽ khó lường.

Dưới tình huống thế này, Dận Chân lại lấy làm lo lắng cho Dận Tự.

Có khi nào Hoàng a mã lại bỏ qua cho Thái tử lần nữa không, nhưng sẽ trút cơn giận lên Dận Tự?

Từ lúc Dận Tự đi Giang Nam, Dận Chân đã mơ hồ cảm thấy lo lắng, nhưng không ngờ tới Dận Tự lại gây ra chuyện lớn như vậy, làm cho người khác muốn không chú ý đến cũng khó.

Nếu như Hoàng a mã bất mãn với Dận Tự, y phải nói thế nào, mới có thể giúp hắn cầu xin đây?

Nhưng mãi đến lúc Khang Hy xử lý xong chuyện Giang Nam, cũng chưa từng cho triệu mọi người đến thảo luận, Dận Chân ngay cả muốn nói cũng không có cơ hội để mở miệng.

Tháng 8 cùng năm, Khang Hy hạ chỉ, tất cả những quan viên có liên can, Tri phủ Dương Châu Tống Độ phản lưu đây, tịch thu gia sản, ba người Diêm Vận Sứ Lương Hoài Lý Trần Thường, đường muối Hoài Dương Trương bát, Tuần Diêm Ngự sử Lương Hoài Kiều Hưng Tổ bị biếm làm thứ dân, vĩnh viễn không phục chức, những kẻ còn lại giống như trên, bãi chức ngay lập tức, tịch thu tất cả tài sản hồi lộ xung công. Còn thương nhân ngành muối Dương Châu, ngoại trừ Tào gia có công tổ giác, chỉ bị phạt tiền, những kẻ còn lại cấu kết quan lại, ức hiếp bá tính, đều bị tịch biên tài sản, hoặc lưu đây.

Xử lý như thế, có vẻ vẫn còn nhẹ, trong vụ việc này không ai bị rơi đầu, nặng nhất, cũng chẳng qua là lưu vong. Nhưng thánh chỉ sờ sờ ra đây, không ai dám nói lời nào, còn gia đình bá tính những người chịu thiệt hại nặng nề nhất, có thể nhận được kết quả này, đã vui mừng khôn xiết.

Về phía Giang Nam, đoàn người của Dân Tự cũng đã bắt đầu chuẩn bị khởi hành hồi kinh.

Trong mọi người, vui vẻ nhất chắc phải kể đến Lục Cửu.

Nó ôm một đóng lụa là trầm cài trở về, mặt mày rạng rỡ, làm A Lâm không cầm được muốn chọc ghẹo nó mấy câu: “Dành tặng vợ à?”

Lục Cửu đỏ mặt: “Vợ gì mà vợ, mua về cho mẹ ta với muội muội.”

“Nhìn ra không tiểu tử nhà người là một đứa con hiếu thảo đấy.” A Lâm cười to: “Người năm nay cũng tới tuổi lấy vợ rồi, Dương Châu nhiều thứ kỳ lạ, mua thêm để sau này dễ dành vợ đi!”

Lục Cửu với họ đã trở nên thân quen, nghe vậy liền dốp lại: “Vậy sao người còn chưa cưới vợ?”

A Lâm sờ đầu: “Ngạc nường của ta nói đợi ta về sẽ làm mai cho ta, cũng không biết là con gái nhà ai.”

Long Khoa Đa cười cười: “Vậy mà người còn ở đó chọc ghẹo Lục Cửu, mau mau đi mua hai ba sấp lụa, để ngày nào đó còn có mà lấy lòng nường tử chứ.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Dân Tự đang đứng bên bàn sách viết chữ chợt gác bút, mỉm cười: “Nhân dịp hôm nay trời đẹp, chúng ta cũng đi ra ngoài dạo chơi.”

Lên ngựa, Dân Tự lại không đi về phía trong thành mà ngược lại đi về phía ngoại ô tây bắc, đi được nửa ngày, đến một tòa tự miếu.

Ba chữ “Tê Linh Tự”, bất ngờ đập vào mắt.

Lục Cửu ngờ vực hỏi: “Gia, không phải chúng ta đi dạo sao, sao dạo thế nào lại đến tự miếu vậy?”

Dân Tự cười không đáp, xuống ngựa đi vào.

Vốn Tê Linh Tự có tên là Đại Minh Tự, nhưng do cấm kỵ hai chữ Đại Minh nên phải đổi tên, nơi đây nhang đèn thịnh vượng, là chùa cổ ở Dương Châu, nổi tiếng linh thiên, Dân Tự nghe nói về nơi này là vì Dân Chân đã từng đề cập qua, đàn hương ở đây rất nổi tiếng.

Hòa thượng đi ra đón khách, chấp tay hỏi: “Các vị thí chủ là tới dâng hương?”

Dân Tự gật đầu: “Trong nhà có người thích bàn luận về Phật thiên, nghe nói quý tự đàn hương tự chế, chẳng hay có thể xin một ít mang về.”

Hòa thượng đón khách thấy mấy người quần áo sang trọng, cũng không dám thất lễ, liền nói: “Mời chư vị vào phòng trà nghỉ ngơi, đợi tiểu tăng đi lấy.”

“Làm phiền thầy.”

“Không dám.”

Hậu viện của tự miếu có một phòng trà thiền phòng, được bố trí riêng cho khách hành hương, Dân Tự không muốn ngồi lâu trong phòng, nên để lại đám người Long Khoa Đa ở trong còn mình thì ra đứng dưới mái hiên, ngắm phong cảnh.

Xung quanh thiền phòng, toàn là rừng trúc âm u, càng làm nổi bật tiếng chuông chùa mơ hồ xa xăm, sự tĩnh mịch hoài cổ, nếu có thể ở lại đây, cũng xem như có thể vứt bỏ mọi phiền não trên thế gian.

Đáng tiếc hẳn đã sống qua hai kiếp người, dường như không thể nối liền quan hệ với hai chữ thanh tịnh này. Dân Tự tự giễu.

Bất ngờ có một người xuất hiện ở góc rẽ trước mặt, dường như đang dạo bước thưởng thức quanh cảnh bốn bề, đối phương hơi nghiêng đầu, vừa hay nhìn về phía Dân Tự.

Đường nhìn chạm nhau, cả hai đều thoáng bồn chồn.

Đối phương phản ứng trước, tiến lên vài bước, hành lễ. “Thảo dân Tào Nhạc Hữu, khấu kiến Bát Bối Lặc.” Một tiếng chào, phân rõ ranh giới thân phận giữa hai người.

Dận Tự nhìn người trước mắt gầy gò thấy hần, bước lại nâng y dậy: “Tào huynh không cần đa lễ.”

Tâm trạng Tào Nhạc Hữu lúc này rất phức tạp.

Sau khi nhà bị phạt tiền, gia phụ cũng thả y ra, dù giận thế nào đi chăng nữa, y cũng con trai duy nhất của Tào gia, việc đã đến nước này, Tào Chân cũng chỉ biết đành chịu, chỉ có thể hối hận bản thân lúc trước vì một phút kích động, lấy ra sổ sách nói với y việc qua lại của Tào gia trên quan trường.

Vốn muốn cho y hiểu được lợi hại trong đây, mong mỗi người con không vương mùi tiền này có thể dần dần thông suốt, nhưng nào ngờ kết quả cuối cùng nó lại biến thành bùa đòi mạng bản thân.

Trong nhà bị phạt hơn phân nửa gia sản, đây chỉ là việc nhỏ, nhưng trong vòng ba năm năm tới, chỉ e phải dè dặt hơn rất nhiều, cũng không cách nào kiếm được lại khoản tiền lớn như vậy.

Lúc Tào Nhạc Hữu được thả ra, mẹ Tào xót xa nhi tử, thấy y ưu phiền không vui, vậy nên vào dịp đi dâng hương dẫn theo y, nên hai người mới có cơ hội gặp nhau thế này.

Cả hai nhất thời đều không biết nói gì, xong vẫn là Tào Nhạc Hữu mở miệng trước: “Nghe nói Bát A ca sắp hồi kinh.”

Dận Tự gật đầu. “Nhanh thì một hai ngày, chậm thì ba năm ngày, lúc nào tiện thì khởi hành.”

Tào Nhạc Hữu thoáng trầm tư, thấp giọng nói: “Chúc Bát A ca thuận buồm xuôi gió.”

Y đối với Dận Tự, không phải không hề có oán hận.

Nhưng thứ cảm giác oán hận này luôn luôn đi đôi cùng một tình cảm không tên khác, khiến y không biết phải làm sao.

Thiếu niên nho nhã ôn hòa này, tại sao cứ nhất định phải là Hoàng a ca chứ?

Dận Tự nhìn gương mặt gầy yếu của y, nhẹ giọng nói: “Kỳ thi hội hai năm sau, Yến Hào sẽ tham gia chứ?”

Tào Nhạc Hữu chưa từng nghe Dận Tự gọi tên tự của mình, lúc này lọt vào tai, tim không khỏi run lên. “Nếu như không có gì ngoài ý muốn, thảo dân sẽ tham gia.”

Dận Tự gật đầu. “Người quang minh lỗi lạc, lại có tài năng, nhất định sẽ đến một ngày có thể kim băng đề danh, đến khi ấy nếu muốn có thể tới kinh thành tìm ta.”

Nói một cách công bằng, trong chuyện này, thương nhân Dương Châu bị trừng phạt là đúng tội, quan lại Dương Châu lại càng là tự làm tự chịu, Dận Tự mưu tính họ, cũng không hề cảm thấy xấu hổ hay áy náy, nhưng đối một với một người chính nhân quân tử như Tào Nhạc Hữu, hẳn lại thấy thương tiếc.

Tào Nhạc Hữu cười khổ, chỉ cho là Dận Tự khách sáo: “Đa tạ Bát A ca.”

Đối với kỳ thi hội hai năm sau, y cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, chỉ là trải qua chuyện lần này, Tào gia càng cần trong nhà có một người đạt được công danh, để Đông Sơn tái khởi.

Vào lúc này, quả thật Dận Tự không ngờ đến, mà Tào Nhạc Hữu cũng thật không ngờ đến, trong mấy mươi năm sau này, họ lại có vô số cơ hội gặp gỡ nhau.

Tháng 9 năm Khang Hy thứ ba mươi sáu, vụ án thương nhân ngành muối Giang Nam cuối cùng cũng đóng sổ, đám người Dận Tự khởi hành, mấy ngày sau về tới kinh sư.

Dận Chân đứng sẵn ở đây, nhìn thấy đoàn người từ xa xa phi nhanh đến, khóe miệng không khỏi cong lên.

73. Chương 73: Thái Độ

Đến giờ Dận Chân vẫn còn giữ bức tranh mà năm mười tuổi Dận Tự đã tự tay vẽ tặng cho y, dù bức tranh chẳng thể gọi là xuất chúng ở chỗ nào, thậm chí nét vẽ còn mang theo chút vụng về của trẻ con, nhưng

những năm qua vẫn được y cất giữ kỹ càng trong thư phòng, không cho người khác đụng tay vào.

Những năm tiếp theo, tuy Dân Tự vẫn tiếp tục tặng cho y không ít thứ, nhưng không biết tại sao, ở trong lòng y, lại không quý giá bằng bức «Hàn mai ngạo sương» kia.

Hôm nay thấy đàn hương trong tay đối phương đưa qua, tâm trạng lúc này, tuyệt đối không thua gì niềm vui khi nhận được bức tranh năm ấy.

Ngoài miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo. “Đi Giang Nam chuyến này, không nghiêm chỉnh làm việc, còn đi chơi khắp nơi.”

Dân Tự nghe vậy chỉ cười, để mặc y nói, cũng không biện bạch. “Tứ ca cũng đi Sơn Tây mà, lẽ nào không mua thứ gì về cho đệ sao?”

Hắn thật sự không ngờ rằng Dân Chân sẽ tới ngoại ô chờ họ, hơn nữa nhìn bộ dáng y lúc này, không giống như mới vừa tới, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp nhẹ nhàng.

“Không có.” Dân Chân lườm hắn, cố gắng kiềm nén kích động muốn ôm hắn vào lòng. “Mau về phủ tắm rửa sơ, chỉ e Hoàng a mã muốn truyền đệ hỏi chuyện đấy.”

Dân Tự gật đầu, hai người cưỡi ngựa chạy về hướng trong thành.

Hắn chỉ mới kịp thu xếp một ít hành trang, vừa thay y phục xong, quả nhiên ý chỉ trong cung đã tới, truyền hắn vào cung yết kiến.

Đến Giang Nam tra án, là ý của Khang Hy, nhưng Khang Hy cũng không dặn dò Dân Tự cần điều tra ra kết quả gì, về mặt này có nhiều thứ đáng phải thương thảo nhiều hơn, chưa kể Ngự sử vạch tội, buộc Khang Hy phải giải quyết, ông tất nhiên sẽ cảm thấy không vui vào đâu được — một người đế vương, nhất là một người đế vương hùng mạnh, sẽ không cam tâm tình nguyện bị đưa vào tình thế bắt buộc phải đưa ra quyết định. Dân Tự đã tính toán sẵn trong lòng, chuẩn bị xong xuôi bất biến ứng vạn biến để trả lời trước thềm.

“Giang Nam tú lệ, nơi đây đến cả nước cũng nuôi người, con đi một chuyến, ngược lại gầy đi.” Khang Hy nhìn thấy hắn, câu nói đầu tiên tràn đầy ấm áp.

Dân Tự cúi đầu, cung kính nói: “Làm phiền Hoàng a mã nhớ thương.”

Khang Hy nhíu mày. “Chuyến này trông trị tham quan, chấn chỉnh thương nghiệp, con làm rất khá.”

“Đây là bổn phận của nhi thần, không dám nhận khen thưởng của Hoàng a mã.”

Vẫn cung kính như vậy, không hề tự mãn.

Khang Hy nhìn vào mắt hắn có phần trầm tư. “Con cũng sắp đại hôn, hiện tại lại hoàn thành công việc một cách mỹ mãn, muốn ban thưởng cái gì, cứ nói.”

Dân Tự lắc đầu. “Nhi thần không xin gì khác, chỉ mong Hoàng a mã bình an khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

Cái nhìn của Khang Hy về hắn đã thay đổi, nay những lời này vào tai, không hề cảm thấy cảm động, trái lại đột nhiên cảm thấy người nhi tử này quá mức khôn khéo.

Trước đây nghĩ hắn là ông cụ non, chừng chạc đáng khen, nhưng hiện tại xem ra, tuổi còn trẻ, đã biết cẩn thận như vậy, tâm tư khó lường, chưa hẳn là chuyện tốt.

Ngờ rằng bát đệ và đại ca kết bè kéo cánh.

Những lời này của Thái tử như còn lảng vảng bên tai, Khang Hy đương nhiên sẽ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn quên.

Đang cơ gần bốn mươi năm, Khang Hy ghét nhất, không gì ngoài việc người dưới kết bè kéo cánh, bước tiếp theo là mơ ước ngôi vị Hoàng đế.

Đối với người thời niên thiếu từng trải qua Ngao Bái lạm quyền, loạn Tam Phiên, thứ cảm nhận này lại càng sâu sắc hơn.

Dận Đề và Thái tử tranh giành ân sủng, ông mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu như Dận Đề kết hợp với Dận Tự để ép Thái tử thoái vị, trái lại Khang Hy không thể khoan dung.

Ngay cả khi đã biết Thái tử từng làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng người cuối cùng xử lý hắn, chính là người phụ thân này.

Dù sao đó là Thái tử, Thái tử của một nước.

Người khác không có quyền.

Nếu có người vượt quá chức phận.

Chính là bụng dạ khó lường.

Đây là vấn đề nhạy cảm liên quan đến hoàng quyền, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào.

Khang Hy không hề phát hiện sự khác thường trong việc thay đổi suy nghĩ của bản thân, từ lúc các nhi tử trưởng thành, từ lúc Đại A ca và Thái tử ganh đua, cả đảng phái đấu tranh ngày càng kịch liệt sau lưng chúng, cách nhìn của ông đối với các nhi của mình, đã không còn dừng lại ở mức độ người cha hiền từ.

Dận Tự còn không biết trong thời gian một câu ngắn gọn, suy nghĩ của Khang Hy đã thiên biến vạn hóa, thay đổi không ngừng.

Câu trả lời của hắn, suy cho cùng cũng chỉ là một câu trả lời bình thường của người làm thần tử và nhi tử, tuyệt đối không có chỗ nào thất lễ.

Chỉ là lòng Khang Hy sớm đã mang nghi ngờ, tình cảm đối với hắn cũng nhạt theo.

“Mắt của con vẫn khỏe chứ?”

Khang Hy bất ngờ hỏi như vậy, Dận Tự thoáng lặng người, đáp: “Phiền Hoàng a mã hỏi thăm, lúc mệt mỗi sẽ đầu âm ỉm, thường ngày thì tốt, Thái y cũng đã kê thuốc.”

Khang Hy gật đầu, ôn hòa nói: “Đã vậy, con tạm thời miễn việc ở Lại Bộ, tháng sau cũng đã đại hôn rồi, từ đây đến đó nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Ngữ điệu của ông rất ôn hòa, Dận Tự nghe vậy trong lòng lại chùng xuống.

Nếu Dận Tự chưa từng sống lại, có lẽ sẽ vui mừng nhảy nhót, cho rằng đây là biểu hiện quan tâm của người phụ thân với nhi tử.

Nhưng hắn biết không phải, đây là lý do, mà Khang Hy mượn để cách chức của hắn.

Lẽ nào đúng như bản thân đã dự liệu, chuyện ở Giang Nam, khiến Hoàng a mã trong lòng không vui?

Người ở trước mắt hắn, đã ngồi trên đế vị ba mươi sáu năm, chuyên quyền độc đoán, cơ trí vô công không hề thua kém lịch đại đế vương, hiện giờ đang vào độ tuổi sung mãn nhất, ngay cả Dận Tự người đã sống qua hai kiếp, lòng dạ thâm sâu, nhưng muốn nhất thời cũng không phỏng đoán được suy nghĩ của ông, cũng không phải việc dễ dàng.

Khang Hy nói xong câu đấy thì dặn dò hắn chuyên tâm chuẩn bị cho việc đại hôn, xong liền cho Dận Tự lui ra.

Dận Tự ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, lại đi thỉnh an Lương Phi, Lương Phi đương nhiên hỏi han ân cần, chỉ lo nhi tử ở Giang Nam ăn không ngon mặc không ấm, Dận Tự không muốn mẫu thân lo lắng, chỉ kể những chuyện tốt, lặn lội đường xa, lại chưa được nghỉ ngơi đã phải vào cung bệ kiến, dày dè hết đợt này tới đợt khác nên sắc mặt hắn rất mệt mỏi.

Lương Phi nhận ra hắn mệt mỏi, trong lòng xót xa không ngớt, vội vàng cho hắn về phủ nghỉ ngơi.

Dận Tự thật sự khó khăn mới có thể thở phào một hơi, lúc này mới có thời gian gọt giũa suy nghĩ của Khang Hy.

Hắn ở Giang Nam bận rộn, mấy người huynh trưởng của hắn hiển nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, tứ ca tạm thời không nói, Đại A ca chỉ mong sao hắn đối phó Thái tử, không chỉ không cản trở, ngược lại có thể còn nói một hai câu khen ngợi hắn ở trước mặt Hoàng a mã, về phần Thái tử và Tam A ca, chính là, tệ.

Thái tử hiện tại, chỉ sợ đã hận mình đến tận xương tủy.

Đáng tiếc mình đến nay vẫn chưa thu nhận môn khách phụ tá, cho nên ngay cả một người hiền kế cũng không có, thấp thoáng hương vị cô đơn.

Dù tứ ca có thân thiết hơn thế này đi chăng nữa, cũng không thể chuyện gì cũng nói được.

Dận Tự đột nhiên nhớ tới Sầm Mộng Như, xong lại lắc đầu, người này quá mức chính trực, có phần giống như Tào Nhạc Hữu, có thể làm một người quan tốt, nhưng làm phụ tá, lại rõ ràng thiếu khôn ngoan.

Còn có một Thẩm Triết, quả thật không tệ, đáng tiếc lúc ấy khi còn ở Bình Dương không lập tức thu nhận y, mặc dù sau đó cũng từng mời y đến kinh, chỉ là người này không mấy vui vẻ khi phải chịu gò bó, ngày nay cũng không biết đang ở chốn nào.

Cao Minh đã đứng sẵn trước cửa phủ bối lạc cả buổi, thấy Dận Tự trở về, bước lên trước dắt ngựa, một bên nói cho hắn biết, Tứ A ca đã ngồi ở trong ước chừng nửa nén hương.

Dận Tự ngăn người, bước nhanh vào, quả nhiên nhìn thấy Dận Chân đang ngồi trong sảnh, trên mặt cũng không có vẻ nóng nảy.

“Tứ ca!”

Dận Chân trên mặt mang theo ý cười. “Tứ tẩu đệ bảo huynh gọi đệ qua ăn cơm.”

Dận Tự vốn định từ chối khéo, nhưng nhìn thấy thần sắc trên gương mặt y, lời đến bên môi nhưng cuối cùng lại gật đầu. “Được.”

Tứ Phúc Tấn biết hắn dọc đường bồn ba, tất nhiên không thích ăn thức nhiều dầu mỡ, nên chuẩn bị mấy món thanh đạm, một vò Hoa Điều lâu năm, cho mọi người lui ra, để hai huynh đệ lâu ngày không gặp ở riêng với nhau.

“Hoàng a mã cho triệu đệ vào cung, có nói gì không?” Dận Chân gấp thức ăn vào trong chén của hắn, giả như đang hỏi vu vơ.

“Chỉ bảo đệ tạm thời gác việc bên Lại Bộ, an tâm tịnh dưỡng.” Dận Tự cười nói, trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản như thường.

Tay Dận Chân thoáng khựng lại, nhăn mày. “Hoàng a mã khiển trách đệ.”

Dận Tự lắc tay. “Chưa từng, có lẽ nguyên nhân là do để tâm đến bệnh mắt của đệ.”

Dận Chân muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Nếu đã vậy, đệ hãy nhân dịp này nghỉ ngơi thật tốt, đừng can thiệp mọi việc xung quanh, nếu Thái tử và Đại A ca đến đây triệu kiến, từ chối thì tốt nhất nên từ chối.”

Sau giây phút ngạc nhiên ban đầu, thật chất Dận Tự cũng không để ý lắm, kết quả như vậy không có gì không tốt cả, tóm lại có thể làm phai nhạt sự chú ý của mọi người vào mình.

“Biết rồi, tháng sau đã tới hôn lễ của đệ, không biết tứ ca định tặng đệ cái gì nha?”

Hai chữ hôn lễ dội vào tai, sắc mặt Dận Chân thoáng ngưng trệ, miễn cưỡng nhếch khóe miệng. “Đệ muốn gì?”

Dận Tự thấy sắc mặt y hiện rõ vẻ cứng nhắc, bật cười. “Thấy bộ dáng keo kiệt không nở của tứ ca, thôi thì đến lúc đó tùy tiện tặng thứ gì cũng được.”

Ca hai hàn huyên một hồi về mấy việc vặt vãnh chốn kinh thành, dùng cơm xong, hai người dời bước đến thư phòng tiếp tục trò chuyện, Dận Chân lúc này mới tới gần tủ lấy đôi tượng đất ra, nói “Đệ xem”

Không nghe thấy câu trả lời phía sau, y xoay người lại, thì thấy Dận Tự đang nghiêng đầu dựa vào ghế, say ngủ.

“Tiểu Bát?” Dận Chân gọi hắn hai tiếng, còn gọi nhử danh của hắn giống như thuở nhỏ.

Dận Tự không có động tĩnh gì, không nghĩ cũng biết chắc do quá mệt, lại thêm uống rượu, chỉ sợ ngủ một giấc này phải đến sáng mai mới có thể tỉnh.

Dận Chân khom xuống ôm hắn lên, xoay người đi vào phòng trong.

Thư phòng không nhỏ, phòng trong có bày một cái giường, để chủ nhân tiện nghỉ ngơi ở đây.

Thân thể Dận Tự nói thế nào, cũng trọng lượng của thiếu niên sắp thành niên, nhưng Dận Chân cũng đang vào độ tuổi mạnh khỏe nhất, bế hắn cũng không khó nhọc lắm.

Dận Chân an bài cho hắn xong, ngồi xuống bên giường nhìn hắn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên làn môi mỏng tỏa ra mùi hương khiến người khác say mê.

Khoảng thời gian không có hắn bên cạnh, chung quy vẫn cảm thấy trống vắng, phảng phất như thiếu thứ gì ấy.

Lúc đứng ở ngoại ô, từ xa nhìn thấy bóng dáng dần dần rõ ràng của hắn, trong tim như từ từ được lấp đầy.

Tình cảm đối với hắn, đến cả chính y cũng không phân biệt rõ ràng được, giống như người thân nương tựa lẫn nhau, lại giống như huynh đệ sống vai kề bước, rồi lại như

Khe khẽ thở dài, người nọ không hề phát giác, vẫn say trong giấc mộng đẹp dễ của bản thân.

Vụ việc ở Giang Nam, gây nên sóng gió không nhỏ ở kinh thành, Hoàng a mã cách chức Dận Tự, chỉ e là có bất mãn với hắn.

Đằng mẹ của Dận Tự vốn đã không có thể lực, nếu mất đi thánh quyển, sợ rằng ngày tháng sau này sẽ không dễ dàng.

Hay mình nên tìm một cơ hội, cầu xin dùm hắn.

Chỉ là, phải nói thế nào đây?

Dận Chân day day ấn đường, chỉ cảm thấy phiền não.

Chợt cảm thấy sự ấm áp trên tay, cúi đầu nhìn, y vẫn đang nắm lấy tay hắn.

Ngón tay giao nhau, Dận Chân liền chợt nhớ đến một câu nói trong kinh thi.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.

Câu này vốn là ca dao viết về tình nghĩa đồng đội, sau lại bị diễn giải thành tình yêu nam nữ, như vậy y và hắn, cũng có thể áp dụng chứ.

Trên đôi mày hiện lên nét dịu dàng, Dận Chân cũng nằm xuống bên cạnh người nọ.

Bên mũi truyền đến mùi hương quen thuộc, nhàn nhạt nhưng tràn ngập, khiến người khác an tâm.

Một đêm không mộng寐.

Về phần ý chỉ của Dận Tự, ngày mai lập tức được công khai truyền xuống, khiến rất nhiều người nhìn không thấu.

Chuyến đi Giang Nam có công, hiển nhiên phải ban thưởng, và quả thật Khang Hy cũng ban thưởng không ít thứ, nhưng theo đó, Dận Tự cũng đồng thời bị cách chức.

Thái tử hết lần này tới lần khác bị Dận Tự phá hỏng chuyện tốt, đương nhiên sẽ không còn ý lỗi kéo hắn nữa, đến cả ý nghĩ bí mật không thể cho ai biết năm nào, cũng dần dần phai nhạt, chỉ một lòng nghĩ phải làm thế nào ở trước mặt Khang Hy khiến cho Dận Tự vĩnh viễn không thể trở mình, sẵn tiện đả kích thể lực của Đại A ca.

Tuy rằng ngày ấy ở trước mặt Khang Hy bâng quơ nói một câu gây nghi ngờ như vậy, nhưng hắn suy cho cùng cũng do Khang Hy một tay bồi dưỡng, cũng biết đạo lý khéo quá hóa vụng, sau chỉ thờ ơ bàng quan đứng nhìn, đợi phát triển thêm bước nữa.

Có điều bất kể người bên ngoài thảo luận thế nào, Dận Tự vẫn trước sau như một bình chân như vại, cả lễ nghĩa tiến cung thỉnh an vẫn đều đặn không sót một ngày, khiến Thái tử không bắt được một nhược điểm nào dù là nhỏ nhất.

“Bát A ca ở Giang Nam chưa từng đi sai bước nào, Hoàng thượng làm như vậy, có phải thiên vị quá rõ ràng không?” Long Khoa Đa nhăn mày, trên mặt lộ rõ bất bình.

Hiện tại chỉ còn hai phụ tử, hẳn cũng không cần phải kiềm chế cảm xúc bản thân.

“Vi phụ nhớ không lầm dường như trước đây con không hề coi trọng hẳn, thế nào mới đi Giang Nam một chuyến, về đã thay đổi?” Đông Quốc Duy vuốt râu cười, mang theo chút chọc ghẹo.

“Con thật sự cho rằng Hoàng thượng làm vậy chỉ là vì trút giận cho Thái tử? Vậy con cũng quá coi thường ngài rồi, đương kim thiên tử là ai, trừ Ngao Bái, bình Tam Phiến, chiếm Đài Loan, thân chinh Chuẩn Cát Nhĩ, văn tài võ lược tuy rằng chưa đến mức tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả, nhưng cũng ít người có thể sánh bằng, ngài dù có yêu thương Thái tử đến cỡ nào đi nữa, cũng sao có thể vì vậy mà rối loạn chừng mực?”

Long Khoa Đa do dự nói: “Nếu không phải vậy, thì”

Hắn bỗng dừng nghĩ đến một khả năng, không khỏi chần chừ: “Lẽ nào Hoàng thượng bắt đầu nghi kỵ Bát A ca?”

“Phân nửa, phân nửa thôi.” Đông Quốc Duy hí mắt, “Mấy năm nay, Minh Châu và Sách Ngạch Đồ, đứng sau Đại A ca và Thái tử, hai bên càng đấu càng hăng, Hoàng thượng vẫn dễ dàng khoan dung lâu như vậy, nhưng hề bên nào có xu hướng ngóc đầu, ngài lại lập tức ghìm xuống, nói đi nói lại, đơn giản là rập tâm cân bằng của đế vương mà thôi, chỉ e Bát A ca, cũng là đã vô tình chọc trúng cái gai trong lòng Hoàng thượng mà thôi.”

Long Khoa Đa nghe phụ thân nói đến mơ hồ, giống như đang lạc trong gió, không khỏi mê man hỏi: “Vậy rốt cuộc chúng ta có tiếp tục ủng hộ Bát A ca không?”

“Tình quan kỳ biến.” Đông Quốc Duy lắc đầu. “Hiện tại chúng ta không thể nhúng tay vào, một khi nhúng tay, lòng nghi ngờ của Hoàng Thượng quá nặng, nói không chừng còn sẽ cho chúng ta thuộc đảng Đại A ca, tháng sau là đại hôn của Bát A ca, giao tình giữa ta và Mã Tề không tệ, vừa hay tới chúc mừng, cũng xem thử phản ứng của Bát A ca.”

Trung tuần tháng 9, Khang Hy chuyển đến Sướng Xuân Viên, vì chuẩn bị cho Mộc Lan Thu Tiển sắp đến, y theo lệ cũ, bên Tử Cấm Thành, chung quy phải để lại mấy người, vì vậy Dận Chỉ, Dận Chân, Dận Tự đều bị để lại.

Những người khác cũng không có gì khác thường, Dận Chỉ và Dận Chân cũng xem như Hoàng tử trưởng thành, để họ lại, hợp tình hợp lý, chỉ là trước nay, Dận Tự luôn luôn hộ tống Hoàng đế xuất tuần, hầu như không lỡ lần nào, nhưng lần này thật sự ngoài ý muốn.

Nhất thời, tin đồn Bát A ca thất sủng, từ từ lan truyền khắp kinh thành.

Dưới tình huống này, thậm chí có người bắt đầu thổn thức thương tiếc cho nhị Cách cách sắp xuất giá của nhà Phú Sát.

Kỳ thật luận về thánh quyền, Ngũ A ca và thất A ca, không thua gì Dận Tự, nhưng do thường ngày Dận Tự khá được Khang Hy coi trọng, cũng xem như người có năng lực xuất chúng trong chúng Hoàng tử, một ngày sa cơ, đương nhiên sẽ càng khiến người khác để ý.

Con người chính là như vậy, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi thì ít, cười trên nỗi đau của người khác thì nhiều.

Dận Chân lo lắng Dận Tự sẽ vì vậy mà sa sút tinh thần không gượng dậy nổi, nhưng mỗi ngày đi gặp hẳn, lại đều là dáng vẻ ung dung trước sau như một, Dận Tự thậm chí còn dành một mẫu đất trong hậu viện, dùng để trồng trọt rau quả thời vụ, tự mình chăm sóc, dáng vẻ như rất an nhàn thoải mái.

“Đệ dù sao cũng là một Hoàng a ca, cứ cho là gởi gắm tình cảm vào niềm vui trồng trọt, cũng không nên thái quá.” Có lúc Dận Chân thấy hẳn xắn tay áo ống quần tự mình xuống ruộng bắt sâu nhỏ cỏ, không khỏi

nói nhiều hai ba câu.

Dận Tự ngược lại chỉ cười: “Trước đây không có thời gian, nay rảnh rồi, đương nhiên phải thử nghiệm một phen, tự mình trồng ra thứ gì đấy, hương vị cũng đặc biệt ngọt hơn, đến lúc nó lớn rồi, đệ sẽ tặng cho phủ tứ ca một ít.”

Lời hần nói là lời thật lòng, nhưng tới tai Dận Chân, lại cảm thấy xót xa khổ sở.

Không có Hoàng đế, tất cả mọi người thoải mái hơn, tuy rằng mỗi ngày vẫn bẽ bộn công vụ, nhưng cảm giác thời gian trôi qua nhanh hơn nhiều.

Một ngày nọ, Dận Chân bởi vì trong lòng có việc, tuy ngoài mặt không cười, nhưng cũng không có sa sầm như thường lệ, mọi người trong Hộ Bộ thấy tứ bối lặc thường ngày mặt lạnh đột nhiên như đổi thành người khác, không khỏi đều âm thầm to nhỏ với nhau.

Hết giờ, y liền đi về hướng phủ Dận Tự, quả nhiên, người nọ hiện giờ đang ngồi xổm dưới đất, loay hoay bên một mầm cây, hết sức chăm chú, hoàn toàn không hay biết Dận Chân đang đứng sau lưng hần.

“Đây là cây gì?”

Dận Tự ngẩng đầu, giờ mới phát hiện ra Dận Chân.

Hần lau mồ hôi. “Đây là mầm cây khoai lang, giống này chịu được hạn được dịch bệnh, nghe nói mỗi mẫu lên đầy mấy ngàn cân, gắp mấy lần ngũ cốc, nếu ra trái được, có thể góp ý với Hoàng a mã, trồng thử ở các vùng hay hạn hán, có thể làm lương thực cứu mạng.”

Nghe hần nói vậy, Dận Chân cũng ngồi xuống, tỉ mỉ quan sát mầm cây thoát nhìn bình thường chẳng có gì đặc biệt này, nói: “Có thật thần kỳ vậy không?”

Dận Tự cười: “Giống này được gọi là khoai từ đỏ, đã được ghi chép trong «Nông chính toàn thư» của Từ Quang Khải tiền triều, đệ tra qua các sách sử, năm Vạn Lịch thứ hai mươi một, lúc đó Phúc Kiến đại hạn, chính là dựa vào thứ này để vượt qua nạn đói.”

Dận Chân lộ ra sắc mặt vui mừng: “Nếu đúng như vậy, đây là thứ lợi nước lợi dân, công lao lưu truyền ngàn đời.”

Nói xong từ tận đáy lòng lại dâng lên dòng cảm xúc nhu tình, đây là người y thích, dù có bị Hoàng a mã đối xử lạnh nhạt, cũng chưa từng sa sút tinh thần, trái lại còn biết tự tìm con đường khác cho mình, những kẻ chỉ biết ở sau lưng chỉ trở gièm pha về hần, sao có thể hiểu được.

“Khoai lang này, cần phải chăm chút mỗi ngày à?”

Dận Tự lắc tay. “Chỉ cần ba đến năm ngày xem một lần, đệ chiếu theo hoàn cảnh của bá tính dân gian để chăm sóc nó, nếu quá nuông chiều thì sức sống của cây sẽ yếu, cũng không thể phổ biến đại trà.”

Dận Chân khoe miệng khe nhếch: “Vây đệ tạm thời thu dọn lại đi đã, huynh dẫn đệ đến một nơi.”

Dận Tự có hơi ngạc nhiên: “Đi đâu?”

“Theo huynh thì biết.” Hiếm khi thấy được người tứ ca mặt lạnh này trưng ra biểu tình bí ẩn, nhưng bên môi lại tràn đầy ý cười.

74. Chương 74: Du Nhàn

Dận Tự nhìn biển hoa rộng lớn màu vàng óng như ánh mặt trời trước mặt, trên mặt không giấu được vẻ kinh ngạc.

Hần cũng không phải kiểu người dễ cảm động, nhưng từ khi sống lại, càng trân trọng tất cả những thứ mong manh dễ vỡ, và cũng biết để ý những chi tiết mà trước nay chưa từng quan tâm.

Nhưng thứ khiến hần rung động cũng không phải chỉ những bông hoa này, mà còn có ánh mặt trời đang sưởi ấm hần, và có lẽ, cả ý cười từ người bên cạnh.

Dận Chân thấy phản ứng của hắn, trong lòng cảm thấy đắc ý, thâm nghĩ chuyến này xem như không uổng công.

“Điền trang này do Hoàng a mã ban cho huynh trước đây, huynh rất ít khi ghé qua, nghe nói là điền trang của một vị công chúa Tiên Minh, sau lại bị bỏ hoang, có rất nhiều thứ đã lâu không ai động qua, cánh đồng hoa này cũng được để lại từ lúc đó, ngày qua tháng lại, mọc lên rất nhiều, huynh thấy không ngại, nên cũng không đụng vào chúng, tòa nhà cùng với hàng rào ở đây vừa sửa chữa xong vào hai năm trước.”

“Thử địa thường vô nhật, thanh thanh độc tại âm. Thái dương thiên bất cập, phi thị vị khuynh tâm.” Dận Tự ai thán, chỉ vào mấy khoảnh đất trống ở gần. “Chỗ này còn có thể trồng được vài thứ này.”

Dận Chân nói: “Nếu đệ thích thì hãy ở lại đây vài ba ngày đi, tòa nhà này dù nằm ở vùng ngoại thành, nhưng đi lại rất thuận tiện, dù sao Hoàng a mã cũng đi thu vậy, ít nhất phải nửa tháng sau mới về.”

Y không muốn Dận Tự ở lại kinh thành nghe mấy lời đồn đãi, vì vậy nghĩ ra biện pháp này, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Dận Tự nhìn y, gật đầu mỉm cười: “Vậy thì đành quấy rầy tứ ca nha.”

Dận Chân cong khoe môi, mỉm cười rất khê nhưng đầy vui sướng.

Dận Chân cũng ở lại với hắn, sáng dậy sớm, đi nha môn làm việc, ra nha môn thì về đây, dùng bữa tối với hắn.

Điền trang rộng lớn, ngoại trừ tôi tớ, dường như chỉ còn lại hai người chủ nhân.

Dận Tự có phần nghi hoặc: “Huynh không cần về phủ sao?”

Dận Chân gấp thức ăn cho vào chén của hắn, mặt không đổi sắc. “Từ lâu huynh đã có ý định tới đây giải sầu, vừa hay có đệ ở đây, có cơ để mượn, đệ xem như bầu bạn với huynh đi.”

Dận Tự cười cười, chuyển qua đề tài khác.

Dưới ánh nến, gương mặt y được chiếu sáng trở nên đặc biệt dịu dàng.

Dận Chân thường hay nghĩ, nếu có thể cứ mãi tiếp tục thế này, thì hay rồi.

Một nơi chỉ có hai người họ, ngay cả khi còn bé, họ cũng chưa từng được như bây giờ, ở cùng một nơi, sớm chiều có nhau.

Cảm giác mỗi ngày thức dậy, đều có thể nhìn thấy người này, thật tuyệt.

Kỳ thật Dận Tự là một người không thể nhàn rồi.

Không có công việc, hắn cũng sẽ tự tìm cho mình một chút lạc thú riêng, tựa như kiếp trước gửi gắm tình cảm vào thi họa, kiếp này lại dành tâm trí cho việc đồng án.

Mỗi ngày cầm «Nông chính toàn thư», một bên đọc, một bên cho người đi mời các lão nông tá điền ở xung quanh đến thỉnh giáo.

Những giống cây có thể trồng trong mùa thu ở phương bắc không nhiều, mấy mầm khoai lang ở nhà mình, qua ít ngày nữa trời chuyển lạnh, chỉ e cũng khó sống, Dận Tự sai người khai khẩn mấy khoảnh đất trống trong điền trang, rải ít mầm lúa mạch, lại chiếu theo chỉ dẫn trong sách, tìm một ít giống thuộc họ khoai và bắp, chuẩn bị mùa xuân năm sau gieo trồng.

Tuy rằng Đại Thanh đất rộng người đông, nhưng thiên tai cũng không ít, nhất là vào những năm hạn hán mất mùa, nhà phú hào thì thôi không nói, khổ chỉ có bá tính một ngày ba bữa cũng khó khăn, cho dù may mắn gặp được vị quan tốt, không ăn bớt ăn xén lương thực ngân lượng cứu tế của triều đình, thì cũng chỉ như muối bỏ biển, người chết đói vẫn có thể nhìn thấy ở khắp nơi, mà trong đó đa phần là người già yếu phụ nữ trẻ em, về phần nam tử trai tráng trẻ tuổi, một là xa xứ, không thì khởi nghĩa bạo động, dẫn đến dân biến.

Cho nên bản thân Khang Hy vô cùng chú trọng nông nghiệp, ông từng gieo mầm lúa nước ở trạch viên Tây Uyển, mỗi khi rảnh rỗi sẽ xuống đây tự mình chăm sóc, chúng Hoàng tử đều từng được ông dẫn đến đó xem,

nhưng dù sao bọn họ cũng xuất thân từ gia đình thiên gia phú quý, nào có ai hiểu được nỗi khổ trông rọi của bá tính, người thật sự quan tâm đến những thứ này, rất ít, gần như không có.

Dận Tự không hề nghĩ tới dùng những thứ này để lấy lòng Khang Hy, vốn đã gây ra ngờ vực vô căn cứ, nay còn cố sấp vô, chỉ sợ càng bị hoài nghi là bụng dạ khó lường, huống hồ hiện giờ bị lạnh nhạt mấy năm cũng không phải chuyện xấu, Thái tử thấy hắn không còn sức uy hiếp nữa, trước sau gì cũng sẽ không xem hắn như đối thủ, nhân dịp này bản thân cũng có thể tiêu dao một thời gian.

Dận Chân thấy hắn xem rất hứng thú, cũng hăng hái theo, mỗi ngày trở về nghiên cứu thảo luận với hắn, y quản lý Hộ Bộ, đối với việc này cũng khá hiểu biết, hai người lại còn là người thông minh, mỗi khi bàn luận đều có chút linh hội tâm đắc, càng ngày càng tỏ ra ăn ý.

Những lúc không cần đi nha môn, Dận Chân đều ở lại điện trang, y muốn tìm Dận Tự, đại thể chỉ cần ra đồng, chắc chắn có thể tìm được.

Có đôi khi thấy hắn ở đấy cả buổi, trán đỏ đầy mồ hôi, lần sau liền để ý, mang theo khăn, lúc nào thấy hắn chảy mồ hôi thì lau giúp hắn, xong lại nhìn trái nhìn phải không một bóng người, thế là thuận tiện hôn trộm một cái, người nọ từ phút bỏ ngõ ban đầu cùng chống cự, đến sau chỉ lờm y một cái, nhìn không rõ cảm xúc.

Tuy rằng không nói, nhưng cũng không có dấu hiệu tức giận, trong lòng Dận Chân tràn dâng vui sướng, chỉ nguyện ngày tháng thế này có thể tiếp tục kéo dài.

Không phải chứng tỏ chỉ cần chân thành, kiên định, một ngày nào đó người này sẽ tiếp nhận sao.

“Phúc tấn, gia chuyển lời hôm nay không về, ở lại điện trang.”

Na Lạp thị đang bưng chung trà trong tay, nghe vậy chỉ gạt đầu, sắc mặt bình thản, không hề có vẻ gì là không vui.

Trắc phúc tấn Lý thị đang ngồi một bên vò vò khăn tay, lát sau giả cười nói: “Phúc tấn, gia đã gần mười ngày nay không về phủ, biệt trang ở vùng ngoại thành, trước giờ cũng chưa từng nghe qua đẹp đến nhường ấy, chẳng lẽ ở điện trang có vị nữ tử nào, khiến gia lưu luyến quên đường về?”

Lý thị là người vào phủ vào năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, năm sau liền sinh được nhị A ca Hoảng Phán, mặc dù nàng xuất thân cũng không cao hơn ai, nhưng là Trắc phúc tấn do chính Khang Hy chỉ cho Dận Chân, hơn nữa lại có con trai ngay, ở trong phủ xem như cũng được sủng ái, nên cũng chẳng để Phúc tấn Na Lạp thị vào mắt.

Na Lạp thị liếc mắt nhìn nàng, giọng nói thản nhiên.

“Ở điện trang, còn có Bát gia.”

Lý thị bị ghen hòng, ý định dò la đầy bụng nay không nói được một lời.

“Những lời ngã ngôn kiểu này, nói ở trước mặt ta thì cũng thôi, nếu để truyền ra ngoài, chỉ sợ bị người chê cười, nói người trong phủ chúng ta không biết nguyên tắc.” Na Lạp thị thản nhiên nói.

Lý thị hận thầm, nhưng chỉ có thể cúi đầu. “Dạ.”

Na Lạp thị quay qua nha hoàn đến bẩm báo, ôn hòa nói: “Vào thu rồi, về đêm trời lạnh, người đi hỏi Tiểu Cần, y phục đồ dùng của gia và Bát gia có đủ không, nếu như thiếu, thì mang qua, xiêm y của gia, e là Bát gia mặc không quen, đến lúc đi nhớ qua quý phủ của Bát gia, hỏi Cao quản gia lấy một ít.”

“Dạ.” Nha hoàn vâng lời lui ra.

Đúng là một chính thất Phúc tấn hiền lương thực đức, đợi hai năm nữa lại có thêm tân nhân vào phủ, để xem đến lúc đó người sẽ rộng lượng thế nào đây!

Lý thị thầm cười khẩy, một bên lại vì bản thân vừa rồi lỡ lời bị trách cứ mà ảo não.

Dận Tự cầm sách, nghiêng người nằm xuống giường, có hơi buồn ngủ.

Tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

“Tứ ca vào đi.” Vào lúc này ở điền trang, không thể nghĩ ra người thứ hai sẽ đến gõ cửa.

Cử bị đẩy ra, quả nhiên là Dận Chân.

“Tứ ca còn chưa nghỉ?” Dận Tự cũng không đứng dậy đón, có vẻ rất tùy ý, thanh âm cũng toát lên sự mệt mỏi, phảng phất như sẽ ngủ bất cứ lúc nào, mái tóc còn ẩm ướt xõa tung, hoàn toàn không giống như vị Hoàng tử quý phái anh tuấn lúc ban ngày, lại tạo nên một cảm giác nói không nên lời.

“Sao mặc đồ ít vậy, còn mở cửa sổ nữa.” Dận Chân vừa liếc mắt thì thấy hắn chỉ mặc mỗi một áo trong mỏng manh, nút áo còn không cài đàng hoàng, lơ lửng để lộ một phần xương quai xanh trắng ngần.

Y đi qua đóng cửa sổ, lại đến bên giường ngồi xuống.

Dận Tự cười cười: “Dù sao cũng không phải trong kinh, không cần để ý vậy đâu.”

“Đang xem gì vậy?” dời đường nhìn khỏi hắn, lập tức thấy mấy chữ trên sách.

“Thuở thiếu thời là phá gia chi tử, thích phồn hoa, thích nhà sang, thích mỹ tửu, thích luyện đồng, thích quần áo đẹp, thích đồ ăn ngon, thích tuần mã, thích hoa đăng, thích pháo hoa, thích lê viên, thích khoe khoang, thích đồ cổ, thích chim chóc, trà *** quất ngược, thư đồ thi ma, lao碌 nửa đời, đều thành mộng ảo.”

[trà *** quất ngược: vừa uống trà vừa nói đùa về cuộc sống; thư đồ thi ma: chỉ những người đọc sách viết thơ thành nghiện. Ý chung hai cái này là ám chỉ những người ăn chơi trác táng, vô công rồi nghề]

Hai chữ luyện đồng, khiến giọng của Dận Chân thoáng khựng lại, lập tức nhăn mày.

“Sao lại đi xem những loại sách vô dụng này, toàn những từ hoang ***.”

Dận Tự nói: “Người này tên Trương Đại, là người tiền triều, đây là hắn viết mộ chí cho chính mình, ngoài ra còn giới thiệu một ít phong cảnh nhân tình, có thể dùng để tiêu khiển”

Thanh âm nhỏ dần, Dận Chân ngẩng đầu, phát hiện không biết hắn đã nhắm mắt từ thuở nào, tay vẫn duy trì tư thế cầm sách.

Dận Chân đỏ khốc đỏ cười, lại vẫn quyết lay hắn dậy.

“Tiểu Bát, tóc còn chưa khô, ngủ như vậy sẽ bị mắc chứng đau đầu đấy, dậy dậy.”

Dận Tự bị y lay tỉnh, ánh mắt mê man, trên gương mặt thiếu niên lộ ra thần sắc gần như tử thân, lại như đang trách cứ y, ngủ cũng không cho mình ngủ.

Dận Chân ngắt tay hắn, ý bảo hắn tỉnh táo lại, xoay người lấy khăn khô sạch sẽ qua, phủ lên đầu hắn, nhẹ nhàng lau.

Dận Tự bị xúc cảm dịu dàng làm cho buồn ngủ hơn, thầm nghĩ cứ vậy nhắm mắt lại, hắn vốn cũng không phải hạng người lười nhác, chỉ do thời gian này ở điền trang không bận tâm gì cả, ngày qua ngày tiêu dao như thần tiên, khiến hắn hầu như đã quên đi thân phận vốn có của mình.

Hắn cố gắng kéo về một tia lý trí, nói câu cảm ơn tứ ca, xong lại rơi vào giấc ngủ.

Dận Chân thật hết cách với hắn, lau xong, lại chải mượt tóc giúp hắn, cởi áo ngoài, nằm xuống bên cạnh hắn.

Y nhớ Dận Tự trừ khi rất mệt, nếu không sẽ không ngủ say, chỉ cần bên cạnh có động tĩnh gì, thì có thể giật mình thức dậy ngay, nhưng mấy ngày qua hắn lại ngủ rất ngon, thậm chí hôm nay y nằm xuống bên cạnh, hắn cũng không phát giác.

Vậy có phải chứng tỏ rằng, ở đây, bên cạnh y, chỉ ít hắn cảm thấy yên tâm?

Ngón tay mơn trớn từ mũi đi xuống bờ môi hắn, cuối cùng quay trở về khoát lên eo hắn, Dận Chân ôm sát người trong lòng, cũng chìm vào giấc ngủ.

Thời gian nhàn nhã luôn luôn ngắn ngủi.

Không bao lâu sau, Khang Hy trở về, Dận Chân đương nhiên không thể tiếp tục ở lại điền trang, còn một mình Dận Tự, trải qua vài ngày thanh tĩnh.

“Gia, hôm nay chúng ta hồi phủ à, sao không ở lại thêm một thời gian?” Cao Minh tự mình thu dọn đồ đạc cho hắn, bên cạnh đó cũng thuận miệng hỏi.

Hiện tại hắn là quản gia của phủ Bối lạc, trước khi Phúc tấn của Bối lạc bước vào cửa, việc lớn việc nhỏ trong phủ đủ khiến cho hắn mỗi ngày bận tới mắt tới mày, hiếm có được cơ hội hầu hạ Dận Tự giống như bây giờ, nên hắn rất hào hứng.

“Xem ra ngươi thật chẳng mong gia về nhà, đỡ cho ngươi phải bận bịu hơn?” Dận Tự cười mắng hắn một câu.

Cao Minh vội cười đáp: “Gia nói đi đâu vậy, ngài về phủ, nô tài mới yên tâm nha.”

Hắn thấy Dận Tự ôm lấy một chậu hoa để trên bệ cửa sổ, bước lên định đỡ lấy, Dận Tự lại không để hắn động vào. “Một hồi để hoa này lên xe ngựa, ta đưa tới phủ của tứ ca, ngươi đem đồ đạc về trước.”

Hoa này chính là hoa hướng dương trong cánh đồng hoa lúc trước, Dận Tự đào một gốc hoa lên trồng vào chậu, đồng thời sai người chuẩn bị một ít hạt giống mang về.

Cao Minh sửng sốt. “A, không cho nô tài đi cùng sao?”

Dận Tự khẽ cười. “Hiện tại gia là một người nhàn rồi, dù có đi dạo khắp nơi, cũng sẽ không có ai nói ra nói vào đâu.”

Cao Minh chỉ cho là mình chọc trúng chỗ đau của Dận Tự, trong lòng cảm thấy khổ sở, không khỏi len lén liếc qua mặt chủ tử, lại thấy nét mặt y bình thản, dường như tâm trạng vẫn rất tốt.

Đoạn đường từ phủ hắn đến phủ tứ bối lạc bất quá cũng chỉ nửa nén nhang, lúc xe ngựa đi tới trước cổng nhà, Dận Tự liền bảo Cao Minh dừng xe lại trước, hắn ôm chậu hoa dẫn theo Lục Cửu đi đến chỗ Dận Chân.

Hiện giờ phỏng chừng Dận Chân còn bị kẹt lại trong cung để nghị sự, nên hắn bước đi không gấp, cực kỳ giống như con cháu Bát Kỳ cả ngày vô công rồi nghề xách theo ***g chim đi dạo kinh thành, chẳng qua là đổi từ ***g chim sang chậu hoa mà thôi.

“Này này, vị công tử đằng trước xin dừng bước.” Phía sau có người gọi hắn lại.

Mới vừa bước chậm lại, một thiếu nữ bận trang phục nha hoàn đã đuổi theo tới nơi, chỉ vào chậu hoa trong tay hắn nói: “Hoa này rất đẹp, công tử có bán không?”

Dận Tự liếc qua xe ngựa phía sau nàng, lắc đầu cười: “Hoa này để tặng, không bán.”

Dứt lời cũng không nhìn nàng, tiếp tục đi về phía trước.

“Ngươi, ngươi” Nha hoàn giận dữ giậm chân, không còn cách nào khác đành xoay lưng chạy đến bên xe ngựa xin ý kiến. “Tiểu thư, gã không chịu bán, làm sao đây?”

“Quên đi.” Đưa tay vờn hờ bức màn nhìn ra ngoài, vừa khéo nhìn thấy Dận Tự đang bưng chậu hoa đi ngang con đường xa xa trước mặt.

Một bộ y phục trắng bạc, sườn mặt nho nhã ôn hòa.

Thiếu nữ thất thần trong giây lát, lại buông màn.

Mã xa và người, đi lướt qua nhau.

Lục Cửu là tiểu quý lang lợi, không cần Dận Tự căn dặn, đã tự biết chạy đi hỏi thăm, cuối cùng hào hứng chạy về nói: “Chủ tử, hóa ra chiếc xe ngựa vừa rồi là của nhà Phú Sát, người ngồi bên trong chính là nhị Cách cách của phủ Phú Sát, hay nói cách khác, là người sắp trở thành Phúc tấn của phủ chúng ta đó.”

Dận Tự thoáng bồn chồn, thầm nghĩ khéo làm sao, chẳng qua lúc này chỉ mới nhìn lướt qua, cũng không thấy rõ tướng mạo của đối phương.

Kỳ thật đối phương thế nào, chỉ cần tính tình ôn hòa, với hắn những thứ khác không quan trọng.

Nghĩ vậy, đột nhiên lại nhớ tới Dục Tú.

Giờ này chắc nàng cũng đã được chỉ hôn, không biết kiếp này, nàng cưới ai

75. Chương 75: Thành Thân

Dù Dận Tự có nhàn rỗi ở nhà, thì vẫn là Hoàng a ca, vẫn có tước vị bối lạc, việc cưới hỏi tự có nội vụ phủ lo liệu, hẳn chỉ cần ngồi yên trong nhà chờ nội vụ phủ đến thông báo chi tiết cụ thể những việc cần làm là xong, nhưng bên nhà gái thì không được như vậy.

Từ sau khi quân Thanh nhập quan, chịu sự đồng hóa của trung nguyên, thành ra cũng có các nghi thức như nạp thái, nạp cát, nạp trưng, thỉnh kỳ, thân nghinh, mà làm Phúc tấn tương lai của Hoàng tử, xuất thân rất quan trọng, ngoài những thứ đó ra, thì trước khi xuất giá còn phải theo mẫu thân học tập việc quản lý nhà cửa tiền bạc, năm ấy ngạc nương của Quách Lạc La thị mất sớm, nên mặc dù nàng xuất thân cao quý, nhưng do từ nhỏ đã được ngoại tổ nuông chiều tạo thành tính cách nóng như lửa, chính bởi vậy, sau khi được gả cho Dận Tự, nàng không thể bỏ qua cho bất kỳ cái gai nào trong mắt, thành ra trong nhà mới xảy ra tình cảnh gà bay chó sủa, khiến Khang Hy không hài lòng.

Bên ngoài tiếng chiêng trống vang trời, kèn trống xập xình, nàng cúi đầu, chỉ nhìn thấy mỗi bàn tay đang gác trên hỷ phục của chính mình, và một màu đỏ.

Lời căn dặn của ngạc nương trước khi xuất môn như còn văng vẳng bên tai, thiếu nữ mười bốn tuổi hai tay xoắn chặt hỷ khăn, như muốn nhờ đó mà cởi bỏ ưu tư trong lòng nàng lúc này.

Đình Xu cắn môi, tim đập thình thịch.

Trước đây lúc đại tỷ xuất giá, nàng còn từng cười nhạo tỷ ấy, nhưng nay mới phát hiện, kỳ thật bản thân cũng không hơn gì.

Vị Bát A ca này, có dễ hòa thuận không?

Quá trình lúc này, từ đầu tới đuôi, không biết liệu nàng có thất lễ chỗ nào không?

Không biết đã qua bao lâu, chỉ chợt nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng nhin không được khẽ ngời thẳng lưng lên, lại phát hiện do duy trì cùng một tư thế gần cả canh giờ, nên hiện tại lưng có hơi tê cứng.

Hỷ xứng vén khăn che của nàng, Đình Xu không dám ngẩng đầu lên.

Dận Tự nhìn nàng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Kỳ thật hẳn uống không nhiều rượu, tuy ban nãy bị người khác mời rượu liên tục, nhưng lúc uống hẳn vẫn có phần kiềm chế.

Thành thân cưới vợ, đã xa xăm tựa như chuyện của kiếp trước, hiện tại nhìn nữ tử xa lạ đang mặc lễ phục Phúc tấn của bối lạc trước mắt, hẳn bất giác cảm thấy hoảng hốt.

Nàng không phải Dục Tú, còn hẳn, từ lâu cũng không còn là Dận Tự của kiếp trước.

Nàng đi theo hẳn, liệu có giẫm vào vết xe đổ của ngày trước không?

Nữ tử cúi thấp đầu, từ góc nhìn của hẳn, có thể thấy được dung mạo hiền thực dịu dàng, êm đềm như nước.

Nàng và Dục Tú, chắc hẳn không thuộc một kiểu người.

Nhưng tại sao trong lòng hẳn lại cảm thấy trống rỗng.

Hình như đã quên mất một chuyện, lạc mất một thứ.

Dận Tự khẽ nhíu mày, đứng yên tại chỗ.

Hắn quét mắt một vòng, lọt vào trong mắt là màu đỏ chói lòa, đầu kia một đôi đèn cày long phượng, đang chói sáng trưng, phát ra tiếng tí tách rất nhỏ, rất nhỏ.

Màu đỏ

Đột nhiên lại nhớ đến Dận Chân.

Lúc đó cũng là đại hôn của y, uống đến nỗi người toàn là mùi rượu, tại góc hành lang gấp khúc, ghì mình hắt trên cột

Dận Tự khẽ khép mắt, lại nhìn Đình Xu, thở dài trong im lặng, tiến lên một bước, cầm tay nàng lên.

Đình Xu ngạc nhiên ngẩng đầu, đột nhiên a một tiếng.

“Sao vậy?” Dận Tự nhìn về phía nàng, chỉ thấy trên mặt nữ tử dần dần đỏ lên, hòa cùng màu son môi, động lòng người.

Đình Xu lí nhí trả lời: “Gia từng ôm chậu hoa hướng dương đi ngoài đường, thiếp còn sai nha hoàn qua hỏi mua hoa của gia”

Dận Tự đương nhiên nhớ chuyện này, nhưng ngoài mặt lại vờ ngạc nhiên bật cười: “Hóa ra vị tiểu thư trong xe ngày đó là nàng, nói thế, chúng ta thật đúng là có duyên.”

Mặt Đình Xu càng đỏ hơn, phảng phất như sắp rỉ máu.

Dận Tự thấy thú vị, đang định nói tiếp, đột nhiên lại truyền tới tiếng gõ cửa dồn dập.

“Gia, là nô tài!” Lục Cửu đề thấp giọng, nói cực nhanh.

Dận Tự ngăn người, đứng dậy đi ra mở cửa.

“Gia!” Lục Cửu nhăn mặt nói, “Tứ Bối Lặc đang ở ngay ngoài viện, nói muốn gặp người, đứng mãi không chịu đi, chúng nô tài lại không dám”

Dận Tự gật đầu. “Ta đi xem sao.”

Chân vừa bước khỏi cửa, bất chợt quay đầu lại, nói với nữ tử đang ngồi trong phòng: “Nàng đợi một lát, ta sẽ quay lại ngay.”

Đình Xu cúi đầu, nhìn không thấy biểu cảm của nàng.

Dận Tự cũng chẳng còn sức quan tâm, lập tức đi ra ngoài.

Đi tới trong sân liền nhìn thấy người nọ đang lẳng lặng đứng ở cửa nhìn hắt, ***g đèn đỏ tạo nên cảm giác hân hoan, đồng thời cũng càng làm nổi bật sự vắng lặng.

Dận Tự không biết tại sao y lại rời khỏi bàn tiệc chạy đến đây, hai người nhìn nhau trong giây lát, hắt khe khẽ gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân cũng không hiểu tại sao y lại nhất thời xung động chạy đến đây.

Bên tai toàn là lời cát tường chúc mừng đại hôn của người này, lại liếc nhìn sảnh đường đầy thân thuộc hoàng thất, đến cả Thái tử cũng thay mặt Hoàng a mã tới đưa lễ vật, giảng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Trong lòng y không thoải mái, đó là điều chắc chắn, nhưng cũng không thể ngăn cản Dận Tự thành thân.

Vậy nên, bất tri bất giác đi đến đây.

Chỉ là muốn gặp hắt.

Dận Tự nhìn người đứng trước mặt, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác cay đắng.

Kiếp trước, họ vương mắc tới chết, kiếp này, bản thân thật khó mới có thể quyết tâm từ bỏ ngôi vị Hoàng đế kia, vốn định yên ổn qua ngày, kết quả, đối phương lại không tha cho hắt.

Hắt thở dài: “Tứ ca, quay lại bàn uống rượu đi, bên ngoài náo nhiệt”

Dận Chân không nói lời nào, từ từ bước lại gần, lấy một cái tượng đất từ trong tay áo ra, đưa cho hắt.

Dận Tự nhận lấy, dựa vào ánh sáng yếu ớt, thấp thoáng thấy được hình dáng của tượng đất, rõ ràng có bảy phần giống như Dận Chân.

Trong lòng không khỏi chấn động.

“Lần trước đi Sơn Tây, không có gì hay, nên mua một cặp tượng đất, còn một cái, để ở chỗ huynh.” Dận Chân khẽ cười.

Tuy không nói cái còn lại có hình dáng ra sao, nhưng dựa theo trực giác, Dận Tự biết.

“Đại hôn của đệ, tứ ca không có gì để tặng, món đồ chơi này không đáng là bao, hay giữ lại chơi” Giọng nói của y rất trầm, lại như khàn khàn. “Tứ ca, chúc đệ sớm sinh quý tử, đầu bạc răng long.”

Dận Tự nhìn y, nhưng không biết nên nói gì, chỉ cảm giác tượng đất trong tay, còn phảng phất hơi ấm của người này.

Dận Chân bất ngờ vươn tay, ôm hắn thật chặt.

Chỉ là trong thoáng chốc, lại buông ra.

Xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Dận Tự nhìn theo y mãi đến khi khuất bóng, lại cúi đầu nhìn tượng đất, biểu tình buồn bã mờ mịt.

Dận Chân trở lại bàn tiệc, náo nhiệt vẫn chưa kết thúc.

Dận Kỳ và Dận Hựu đi lại mời rượu y, y cũng cầm ly rượu lên đối ẩm cùng mọi người.

Y biết, với lần quấy rầy ban nãy, dù Dận Tự có động phòng hoa chúc, lòng, cũng sẽ rời.

Dù là lúc ở bên cạnh nữ nhân kia, vẫn sẽ nghĩ tới y

Dận Chân ngửa đầu uống cạn rượu trong ly, khoe miệng khẽ nhếch.

Đình Xu ngồi trong phòng đợi một lát, cuối cùng cũng thấy Dận Tự quay về.

Nàng không dám hỏi, nhưng cũng cảm giác được tâm trạng của hắn không tốt, ngồi xuống bên giường, im lặng không nói.

Lúc nấn gần tàn, nàng không cầm lòng được nhẹ giọng mở lời: “Gia, đêm đã khuya, không bằng hãy nghỉ ngơi”

Từ góc nhìn sườn mặt của hắn, nàng rõ ràng thấy hắn không lộ ra biểu cảm gì, nhưng khi nàng vừa nói xong, hắn như bị bất ngờ bừng tỉnh, quay mặt qua, bên môi đã mang theo ý cười, ôn hòa nhàn nhạt, không một kẻ hở.

“Được.”

Không có công việc, ngày tháng dường như chậm lại.

Đình Xu quả nhiên không hề giống như Dục Tú, nàng là một nữ tử xem chồng như trời, dường như cả tính cách mạnh mẽ của nữ tử Bát Kỳ cũng rất ít, so ra, giống Vệ thị ngạc nương của Dận Tự hơn, chung sống với một nữ tử như vậy, đương nhiên rất dễ dàng, bản thân Dận Tự cũng thích yên tĩnh, một khi hắn đã định người se duyên, đương nhiên sẽ không để đối phương nghĩ hắn có nửa điểm không tốt.

Kể từ đó, hai người xem như tương kính như tân, tình cảm hòa hợp.

Ngày thứ hai sau đại hôn, Dận Tự dẫn theo Đình Xu về nhà, sau khi hành lễ, Đình Xu bị ngạc nương nàng giữ lại, Dận Tự ắt bị Mã Tề mời tới thư phòng.

“Bát gia đến giờ đã có tính toán gì chưa?”

Mã Tề một câu đi thẳng vào vấn đề, khiến Dận Tự có hơi bất ngờ.

76. Chương 76: Kinh Doanh

Dận Tự thản nhiên trả lời: “Sao nhạc phụ đại nhân lại nói vậy?”

Hắn và Mã Tề không phải người xa lạ, năm ấy khi cứu nạn Bình Dương thì đã quen biết, về sau mấy lần cộng sự với nhau, ngày nay trở thành nhạc phụ, thân càng thêm thân, Mã Tề cũng bớt vài phần kiêng kỵ, nói ngay vào trọng tâm: “Bát gia cứ tiếp tục nhàn rồi thế này, chỉ e sẽ bị lãng quên.”

Dận Tự cầm chung trà lên khẽ nhấp một ngụm, không nói một lời.

Mã Tề thấy thế, chỉ cho là trong lòng hắn cũng không phục, không khởi thổ dài: “Bát gia nên thường xuyên tiến cung, để ít nhất Vạn tuế gia có thể thường xuyên thấy ngài.”

Dận Tự: “Thấy, thì thế nào?”

Mã Tề nhú mày: “Với tài trí của Bát gia, nhất định có thể khiến Vạn tuế gia hồi tâm chuyển ý.” Cuối cùng thoáng dừng lại, sau bổ sung thêm một câu. “Đông Quốc Duy, cũng hết sức coi trọng Bát gia.”

Dận Tự ngẫm thổ dài, nghiêm túc nói: “Theo nhạc phụ đại nhân, tại sao Hoàng a mã lại cách chức của ta?” Không đợi Mã Tề trả lời, hắn lại nói: “Việc này ta tự thấy không thẹn với lương tâm, nhưng thiên tâm khó dò, làm nhiều sai nhiều, cứ thuận theo tự nhiên là được.”

Mã Tề cố hạ thấp giọng nói: “E là Thái tử có nguy cơ bị phế.”

Trong thư phòng không có người, không lo tai vách mạch rừng, quan hệ của hai người hiện tại cũng xem như ngồi chung một thuyền, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nên Mã Tề cũng không kiêng dè.

Dận Tự thoáng sững sờ: “Tin tức của nhạc phụ đại nhân từ đâu có được?”

“Vạn tuế gia từng ngầm để lộ ý định này với Đông Quốc Duy.” Mã Tề dẫn đo nói, “Cuộc chiến giữa Sách Ngạch Đồ và Minh Châu, đã khiến Hoàng thượng triệt để ngăn ngấm, trong khi Đông Quốc Duy không đứng về phía nào, ở trong mắt Hoàng thượng, ông ấy trái lại là một người đáng để tin nhiệm.”

Dận Tự khẽ nhú mày, kiếp trước lúc Thái tử bị phế, tối thiểu phải đợi năm Khang Hy thứ bốn mươi bảy, hiện tại nhiều lắm chỉ mới là năm Khang Hy thứ ba mươi bảy, xảy ra trước đúng mười năm, có khả năng ấy không?

“Những lời hôm nay, nhạc phụ đại nhân và ta biết là được, nhất định không thể truyền đến tai người thứ ba, về phần Đông Quốc Duy, xin nhạc phụ đại nhân hãy cân nhắc chừng mực, không nên gài gông nhiều, để tránh lặp lại tai họa của Dư Quốc Trụ.”

Dư Quốc Trụ, nhậm chức tả phó đô Ngự sử năm Khang Hy thứ hai mươi, sau chuyển qua làm tuần phủ Giang Ninh, giữ chức Hộ bộ Thượng thư, kết đảng với Minh Châu, năm Khang Hy thứ hai mươi sáu, với một quyển tấu chương của Quách Tú Na, buộc tội Dư Quốc Trụ đến bước mất chức.

Năm ấy khi xảy ra chuyện, Khang Hy xử lý đám quan viên kết đảng, còn thủ hạ lưu tình, nhưng theo tuổi tác cao dần, ông ngày càng chán ghét cảnh người trong triều kéo bè kết cánh đấu đá nhau, đối với hạng người như vậy, xử lý càng ngày càng không chừa đường lui, nếu vụ việc Dư Quốc Trụ xảy ra muộn mấy năm, chỉ e nhẹ nhất cũng phải là kết cục tịch biên.

Kiếp trước Mã Tề bị Đông Quốc Duy khuyến khích, ở trước mặt Hoàng a mã tiến cử hắn làm Thái tử, sau chuyện thất bại bị Hoàng a mã ruồng rẫy, hiện tại quan hệ giữa hắn và Mã Tề không giống như trước, có một số chuyện quan trọng vẫn cần phải nhắc nhở ông trước.

Mã Tề nghe đến câu cuối cùng, trong lòng không khỏi rét lạnh, nhất thời minh mẫn, cũng hiểu rõ ý tứ trong lời nói vừa rồi của Dận Tự, không khởi đứng dậy chấp tay: “Tạ ơn Bát gia chỉ điểm.”

Dận Tự cười: “Nhạc phụ đại nhân cần gì khách sáo, chỉ là nhất động không bằng nhất tĩnh, nhạc phụ đại nhân cần phải thận trọng, đừng để người khác bắt được sơ hở.”

Người tham gia trình diễn trên sân khấu đã không ít, so với việc nhảy thêm vào, thì không bằng yên lặng đứng một bên xem vở kịch này đi đến đâu.

Mã Tề gật đầu, như có điều suy tư.

Lần mặt đàm này cũng xem như không phí công, chỉ ít Dận Tự cũng biết Đông Quốc Duy ngoài mặt nhìn như trung lập, nhưng bên trong cũng không chịu yếu thế, sẵn sàng hành động bất cứ lúc nào, chẳng lẽ Dận

Tự không biết rốt cuộc thì bản thân có tài đức gì, đến mức khiến cho đối phương cả hai đời đều hướng về phía hắn.

Còn Mã Tề, Dận Tự chỉ hy vọng buổi trò chuyện lần này của hắn, có thể giúp ông tỉnh ngộ, bằng không một khi đánh mất niềm tin của Hoàng a mã, khó tránh khỏi sẽ liên lụy tới hắn.

Lúc Đình Xu từ trong phủ đi ra, viền mắt hơi đỏ, chắc do không nỡ chia tay ngục nương.

Dận Tự thấy vậy, nắm lấy tay nàng, thấp giọng an ủi: “Đừng lo, đều ở trong kinh thành, có thể về thăm nhà bất cứ lúc nào mà.”

Đình Xu ngẩng đầu nhìn hắn, xong nhẹ nhàng gạt đầu, xoay người lên xe.

Chỉ mới hai ngày sau tân hôn, nàng vẫn còn chút ngại ngùng và không quen, có đôi khi chợt nghĩ tới con người dịu dàng này, về sau sẽ trở thành phu quân bầu bạn cả đời, hai gò má không khỏi ửng đỏ.

Trở về phủ bối lặc, Đình Xu quay về hậu viện nghỉ ngơi, Cao Minh thì đến báo cho Dận Tự, ngoài cửa có cỗ nhân đến thăm.

Cách nói của hắn khiến lòng hiếu kỳ trong Dận Tự trỗi dậy, không kịp thay y phục đã thẳng hướng tiền sảnh, nhìn thử xem là ai mà có thể khiến Cao Minh cũng gọi một tiếng cố nhân.

Người nọ đang cúi đầu ẩm trà, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần, đúng lúc ngẩng đầu lên.

Hai người vừa nhìn nhau, đều cùng không hẹn mà mỉm cười.

“Tử Thanh, lâu không gặp vẫn khỏe chứ?” Dận Tự nghênh đón.

Thẩm Triết đứng dậy, chấp tay thi lễ. “Thảo dân bá kiến Bát A ca, ngài cũng mạnh khỏe chứ?”

Cử chỉ giọng điệu thoải mái phóng khoáng, mang vài phần phong thái danh sĩ hơn ba năm trước, lại tỏ rõ phong lưu tiêu sái.

Dận Tự cười: “Nghe Cao Minh nói có cố nhân tới thăm, ta còn đang nghĩ xem là ai, hóa ra là người.”

Thẩm Triết thấy Dận Tự đối xử với y vẫn như lúc trước, cũng không vì thân phận của mình mà tỏ ra chút ngạo mạn khinh thường nào, trong lòng cũng rất vui vẻ, y mang theo điệt nhi chu du khắp nơi, nhân dịp đặt chân tới kinh thành, nhớ tới duyên gặp gỡ ngắn ngủi vào ba năm trước, đặc biệt tới bá phủ, vốn tưởng rằng Bát A ca thân phận cao quý, sớm đã dự định không thể bước vào cổng lớn, lại không ngờ thuận lợi đến vậy.

“Thảo dân mang theo Thanh Hòa chu du tứ phương, trùng hợp tạt qua kinh thành.” Thanh Hòa mà y nói, chính là đứa trẻ mà năm xưa y nhận lời chăm sóc thay Lệ thị, nay cũng đã hơn tám tuổi, thông minh trầm tĩnh.

Dận Tự gạt đầu: “Người mang công danh trên người, đợt thi hương trước, có tham gia không?”

Thẩm Triết than thở: “Từ lúc báo được đại thù cho huynh tẩu Lệ thị, thảo dân cũng đã tắt hi vọng với công danh, chỉ một lòng đi khắp chốn ngắm nhìn thiên hạ, nuôi nấng Thanh Hòa trưởng thành.”

Y vốn là một người hào hiệp, không hề khăng khăng với con đường khoa cử, mấy năm qua mở rộng tầm mắt, lại càng không muốn phí công tốn sức đi vào quan trường, sống bằng việc xu nịnh khắp nơi.

Dận Tự nghe vậy cười nói: “Nếu đã tới, không bằng dứt khoát lưu lại ta đi, ta cũng không có người tri giao để đàm thơ luận văn.”

Thẩm Triết trầm ngâm trả lời: “Không dám quấy rầy, thảo dân là một thôn dân hương dã, vẫn là ở nhà trợ tự tại hơn.”

“Tử Thanh cứ yên tâm, tính ta thích tự tại, hiện tại cũng là một người vô công rồi nghề, hiển nhiên sẽ không mang quy củ ra gò bó người, nếu người ở lại phủ ta, chỉ xem như khách mà thôi, tuyệt đối sẽ không gây ảnh hưởng đến hành tung ra vào của người, về phần Thanh Hòa, mặc dù có người chăm sóc, nhưng dù sao người cũng làm nam tử, khó tránh khỏi có chỗ không chu toàn.” Dận Tự biết y đang do dự điều gì, liền tiếp lời.

Câu nói sau cùng hiển nhiên khiến Thẩm Triết dao động, y chấp tay nói: “Đa tạ Bát gia đã coi trọng, chỉ là vô công bất thụ lộc, thảo dân tài sơ học thiển”

Trên thực tế, đi lại bên ngoài ba năm, Thẩm Triết cũng có ý định định cư, tuy vị Bát A ca này tuổi còn trẻ, nhưng trầm ổn hơn người, từ lúc ở Bình Dương y đã được chứng kiến, quả thật là một nhân vật đáng để phó thác, bản thân y lúc vào độ tuổi này, cũng không có được định lực giống hần, chỉ là suy cho cùng hào môn sâu tựa biển, y cũng không dám tùy tiện quyết định.

Dận Tự cười, Thẩm Triết này tuy rằng luôn miệng bảo không bước vào quan trường, nhưng đời người, có ai không hy vọng được một lần rạng danh, chỉ e tận đáy lòng y, cũng chưa chắc không có ý nghĩ này.

“Tử Thanh không cần lo lắng, học thức của ngươi ra sao, lúc ở Bình Dương ta đã biết, qua một hai năm nữa nếu trong phủ có hài tử ra đời, không chừng còn phải mời ngươi làm ân sư nhập môn cho nó.”

Thẩm Triết ngẩn người, tiếp đó liền nói: “Hóa ra Bát gia đã thành thân, cung hỉ cung hỉ, đáng tiếc thảo dân trên người chẳng của cải gì, thành ra cũng không thể tặng quà.”

Dận Tự cười mắng: “Nếu không có thêm câu sau, trông ngươi sẽ như rất có thành ý đấy.”

Hai người nhìn nhau cười to, bầu không khí vốn có chút xa lạ, nay đã tiêu tan theo những lời này.

Cuối cùng Thẩm Triết cũng quyết định lưu lại, về phía Dận Tự đây có thể xem như một thu hoạch. Thẩm Triết tâm tư linh hoạt, bản thân lại không có bối cảnh, cực kỳ thích hợp để làm phụ tá, lúc trước sau khi báo được thù y còn muốn tham gia khoa cử, Dận Tự không tiện mở lời, nay y cam tâm tình nguyện đến tận cửa, đương nhiên không thể tốt hơn.

Cao Minh sắp xếp cho y và Thanh Hòa ở Tây Viện, hoàn cảnh ở đây thanh tịnh, lại trồng đủ loại cây quế, hoa sen, vừa vặn thích hợp với kiểu văn nhân ôn áp cảm hứng như Thẩm Triết. Quả nhiên Thẩm Triết vừa nhìn thấy đã rất thích, Dận Tự làm chủ đổi tên Tây Viện thành Hà Viện, từ đây trở thành nơi tạm trú của Thẩm Triết.

Về phần Sầm Mộng Như đang bị bác bỏ tư cách thi hương, cuối cùng cũng không rời kinh, tuy rằng vẫn không đầu quân cho Dận Tự, nhưng hiện đang ở tạm chỗ của người hảo hữu Lý Bàn, đây cũng xem như một kết quả khiến người người hài lòng.

Dận Tự không có công việc, hễ rảnh rỗi lại đến chỗ Thẩm Triết ẩm trà bàn luận, hoặc ở hậu viện thử mấy giống hoa màu vẫn chưa lớn, ngày qua ngày đặc biệt thanh thoi.

Chuyện triều đình phảng phất như cách hần rất xa, thỉnh thoảng có thể từ Dận Chân biết được một số chuyện gần đây, nhưng Dận Tự chỉ im lặng lắng nghe, sau đó lại khuyên bảo Dận Chân không nên dính vào.

Dần dà hần cũng giảm bớt số lần tiến cung, ngoại trừ dịp lễ tết, trên cơ bản Dận Tự sẽ không đặt chân đến hoàng cung, mà dù có đi, cũng phần lớn là đi thỉnh an ngọc nương.

Đại A ca lúc đầu còn đến thăm viếng, nhưng lâu dài, có lẽ là thấy Khang Hy không có ý định phục chức cho người nhi tử này, nên dần dần cũng không tới nữa.

Đám Dận Đường, Dận Nga toàn các A ca nhỏ tuổi, bởi vậy không cách nào tùy ý xuất cung, có đôi khi sẽ nhờ Dận Chân chuyển thư dùm, trên thư nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo kể về một ít việc tạp nham, Dận Tự thấy thú vị, cũng bắt chước hồi âm cho chúng, nhờ Dận Chân trả về.

Về phía Dận Chân, đương nhiên sẽ không vì Dận Tự thất sủng mà xa lánh hần, trái lại vì lo lắng Dận Tự tâm tình phiền muộn, thường xuyên rủ hần đi ra ngoài, có khi tới nhà lão nông thỉnh giáo việc đồng áng, hay ra ngoại thành dạo chơi săn bắn giải khuây, tình cảm giữa hai người trong lúc vô tri vô giác dần dần trở nên sâu sắc hơn, có đôi khi chỉ cần một ánh mắt hay mỉm cười, cũng đã rõ ràng đối phương muốn biểu đạt điều gì.

Vào một ngày Dận Tự mới từ ngoài về, đang định đi thăm Đình Xu, đi tới cửa viện, bỗng nhìn thấy một nha hoàn đứng bên ngoài, diện mạo xa lạ, không khỏi kỳ quái, lại gần hỏi thăm, mới biết là có khách nữ tới chơi.

“Hồi bẩm gia, có Phúc tấn của Thế tử Khang Thân vương tới chơi, đang trò chuyện với Phúc tấn.”

Thế tử Khang Thân vương Xuân Thái? Dân Tự còn chưa kịp nhớ lại xem Phúc tấn của hắn là ai, rèm cửa đã được vén lên, một nữ tử vận kỳ phục đỏ rực bước ra, vừa khéo mặt đối mặt với hắn, hai người nhất thời đều sửng sốt.

Hai chữ Dục Tú đến bên miệng, lại bị hắn nuốt xuống, khuê danh nữ quyến, có thể cho hắn tùy tiện gọi sao, dù hai người có quan hệ gì đi nữa, cũng đã là chuyện kiếp trước.

Hóa ra nàng là Phúc tấn của Thế tử Khang Thân vương, cũng tốt, Khang Thân vương là một trong bát đại Thiết mạo tử vương, tổ tiên là Lễ Thân vương Đại Thiện, thứ tử của thái tổ, cũng xem như cao quý không ai sánh bằng, đúng là môn đăng hộ đối với nàng.

Quách Lạc La thị đương nhiên vẫn nhận ra hắn, năm ấy Nghi Phi có ý định tác hợp cho hai người, nàng nghĩ vị Bát A ca này tính tình tùy tiện, không thích, nghe nói hảo hữu được gã cho hắn, còn lấy làm bất bình thay cho nàng ấy.

Vừa này mới ở bên trong nói với Đình Xu, hãy để ý quản giáo vị Bát A ca này, không thể để hắn giống như mấy người gia đình quyền quý khác, vừa thành thân xong liền nạp thiếp cưới Trắc phúc tấn, quay qua thì đụng ngay chính chủ, cũng xem như oan gia ngõ hẹp.

Quách Lạc La thị ngẫm bĩu môi, nhưng ngoài mặt vẫn cúi người chào Dân Tự. “Bát gia cát tường.”

Dân Tự gật đầu. “Phúc tấn Thế tử không cần đa lễ, hãy thay ta gửi lời hỏi thăm Xuân Thái.”

Người Bát Kỳ không nhiều quy củ, nữ tử có chồng cũng không cần tránh gặp người ngoài, Quách Lạc La thị tính cách phóng khoáng, lại càng không ngại, nghe vậy gật đầu tỏ ý đã biết, xoay người bỏ đi.

Dân Tự rời mắt khỏi bóng lưng của nàng, cũng vào phòng trong.

Bất luận qua bao lâu, thói quen của Dục Tú vẫn luôn không đổi, vẫn thích mặc xiêm y màu sắc nổi bật như trước, thể hiện sự cao ngạo của nàng đến nhuần nhuyễn, chỉ mong kiếp này nàng có thể kiềm chế tính tình, để tránh làm người làm mình.

Đình Xu thấy hắn vén rèm đi vào, đã đứng dậy sẵn để nghênh đón, lại sai hạ nhân bưng khăn mặt trà nóng đến, hầu hạ hắn lau mặt thay đồ.

“Sao hôm nay gia về sớm vậy?”

“Ừ, không có việc gì làm.” Dân Tự mỉm cười, “Đã lâu rồi nàng cũng chưa về thăm nhà, không bằng ngày mai ta cùng về với nàng?”

“Đa tạ gia.” Đình Xu e lệ mỉm cười, xong lại bày ra điệu bộ muốn nói lại thôi. “Thiếp có một chuyện, muốn thương lượng với gia.”

“Hử?”

“Trong phủ có hai gian cửa hàng, nay cửa hàng bên cạnh của một trong hai gian đấy, do làm ăn thua thiệt, muốn sang nhượng, không biết gia” Nàng một bên suy xét chọn từ, nói tới đây lại có chút ngập ngừng.

Trước đây khi Dân Tự lập phủ tách riêng Khang Hy chỉ ban một tòa phủ đệ này, lúc hắn đại hôn, tuy rằng trong cung cũng ban thưởng không ít thứ, nhưng trong đó phần lớn là tơ lụa đồ cổ, có thể xem như kỳ trân dị bảo không thể bán, tất cả chỉ tiêu trong phủ, ngoại trừ bổng lộc của bồi lặc ra, chủ yếu dựa vào hai gian cửa hàng xem như cửa hồi môn Đình Xu mang theo từ nhà mẹ.

Dân Tự không phải chưa từng nghĩ tới chuyện mở rộng buôn bán, nhưng dục tốc bất đạt, hiện tại hai gian cửa hàng thu nhập ổn định, lợi nhuận dồi dào, đã thuộc hàng hiếm thấy, việc còn lại chỉ có thể từ từ từng bước.

“Nàng muốn sang gian cửa hàng đó?”

Đình Xu gật đầu. “Chẳng hay ý gia thế nào?”

Dân Tự không có công việc, không cần thượng triều, nhưng không thể có chuyện nàng không qua lại với nữ quyến hoàng tộc trong kinh thành, trong lúc xã giao, khó tránh khỏi nghe được một ít tin đồn, nhưng Đình Xu không để trong lòng.

Kỳ thật trước khi được gả đến đây, nàng đã nghe nói về vị Bát A ca này từ lâu rồi.

Có người nói rằng ngực nương của hần mỹ mạo hơn người, nhờ vậy mới được đương kim Hoàng thượng coi trọng, từ một tội nhân nhỏ bé trong tân giả khổ được thăng lên đến hàng phi, thứ hạng đếm trên đầu ngón tay trong chốn hậu cung, dẫn đến nhi tử của nàng cũng theo đó gà chó lên trời.

Lại có người nói hần xuất thân ti tiện, là vị Hoàng tử tìm khắp các triều đại nhà Thanh cũng không gặp, nhưng được sủng mà kiêu, đến nỗi bị cách chức, nhàn rỗi tại gia, sau này chỉ e ngay cả cơ hội trở mình cũng không có.

Ngay cả Dục Tú, cũng sợ nàng bị lạnh nhạt ỨC HIẾP.

Đương nhiên trong đó cũng không thiếu người tán thưởng coi trọng hần, điển hình là a mã của nàng.

Nhưng bất luận người bên ngoài nói thế nào, cũng không bằng đôi mắt của bản thân.

Như người uống nước, tự biết ấm lạnh, tự nàng biết hần tốt, là được rồi, hà tất phải quan tâm cách nhìn của người khác.

Dận Tự thoáng trầm ngâm. “Cũng được, để Cao Minh đi dò hỏi giá thử xem, nếu như được giá thì cứ sang lại, nàng muốn bán cái gì, đã có dự định sẵn chưa?”

Đình Xu lắc đầu, “Hai gian cửa hàng trước kia của chúng ta, là bán tơ lụa, tuy rằng lợi nhuận không ít, nhưng cửa hàng kiểu đó trong kinh thành, chỉ sợ đâu đâu cũng có, mở thêm một cái cũng không giúp ích được gì, nhưng thiếp vẫn chưa nghĩ ra.”

Đối với một nữ tử lớn lên trong chốn khuê phòng, Đình Xu có thể nói ra nhận xét như vậy đã không dễ gì với nàng, trong mắt Dận Tự hiện lên ánh nhìn tán thưởng. “Lúc trước ta đi qua Dương Châu, đó là chốn người lớn lên từ nước, đa số nữ tử đều có nước da mềm mịn trơn láng, biết chừng có thể thử vận chuyển son phấn từ đó đến đây, có kênh đào Kinh Hàng, qua lại cũng không chậm.”

Đình Xu nghe vậy nhoeo miệng cười: “Hay lắm, thiếp sẽ sai người đi dò hỏi trước, để kiểm xem trong phủ còn dư bao nhiêu tiền, rồi thương lượng với gia sau.”

Lại mấy người nữa trôi qua, chuyện cửa hàng có tin tức, gian cửa hàng kia hóa ra vốn là tổ nghiệp của người bán, nhưng do đối phương cờ bạc thành thói nợ một số tiền lớn, cần trả nợ gấp, bèn phải sang nhượng của hàng, giá cả cũng vừa phải, sau khi Dận Tự và Đình Xu thương lượng với nhau, quyết định sang lại cửa hàng, xong chiếu theo lời của Dận Tự, vận chuyển son phấn từ Giang Nam đến đây.

Mỗi làm ăn này không phải trong kinh thành không có người làm, nhưng không ai chuyên biệt về mặt hàng này, Dận Tự chính là nhìn trúng điểm này, nên muốn nhờ đó gây sự chú ý.

Phải biết rằng, kinh thành từ trước tới nay không thiếu hào môn đại hộ, chỉ thiếu nơi để họ có thể vung tiền, mấy thứ son phấn này, chính là thứ mà nữ tử không thể thiếu, ngay cả người không thích ăn mặc màu mè như Đình Xu, mỗi ngày cũng tốn ít nhất một canh giờ để trang điểm.

Chuyện đã định, lại vẫn chưa chọn được người, không có khả năng Dận Tự sẽ tự đi Giang Nam, mà Cao Minh là hoạn quan, không thể tùy ý ra kinh, xem như không được, cuối cùng Dận Tự quyết định để Thẩm Triết đi cùng Lục Cửu, đồng thời mang theo mấy người hộ vệ giúp đỡ.

Thẩm Triết đương nhiên cực kỳ tình nguyện, y vốn thích đi đây đi đó, tuy vào phủ Dận Tự rồi, nhưng không ngày nào rảnh rỗi, y gần như đã đi khắp thành Bắc Kinh, Lục Cửu thì từng chiêm ngưỡng qua Dương Châu phồn hoa, lại đang gánh vác trọng trách, nên cũng mang tâm trạng nóng lòng muốn thử.

“Gia, lần này đi Giang Nam, ta muốn mượn ngài một người.” Thẩm Triết phe phẩy quạt, cười tủm tỉm nói.

Dận Tự nhìn bàn cờ, nhẹ nhàng hạ xuống cờ trắng trong tay. “Cứ nói.”

“Mấy thứ son phấn này, đương nhiên phải là nữ tử mới có thể thấu hiểu, chúng ta một đám toàn là đại nam nhân, đối cái này dốt đặc cán mai, đến lúc đó chỉ e làm sai.”

“Ý ngươi là, muốn một nữ tử đi theo?” Dận Tự giương mắt, không tỏ thái độ. “Muốn ai?”

“Nha hoàn chăm sóc hoa cỏ ở hậu viện, tên Giai Doanh.”

Dận Tự hơi giật mình, mắt nửa ngày mới nhớ tới nữ tử Giai Doanh này, chính là Trần Đình mà lúc trước hắn cứu, về sau dựa theo quy củ trong phủ, đổi tên thành Giai Doanh, đệ đệ của cô Trần Bình, vì làm việc lanh lợi, được cất nhắc lên làm tiểu tư hầu hạ cận thân của Dận Tự.

Hắn tựa tiểu phi tiểu. “Trong phủ có nhiều nha hoàn như vậy, sao người lại chỉ nhìn trúng mỗi cô ta?”

Thẩm Triết sờ sờ mũi: “Ngày ấy ta đi ngang qua hoa viên, thấy nữ tử này đang tuổi hoa, nét mặt tập trung, ngay cả ta đứng ở phía sau nàng cũng không hay, sau lại hỏi thăm Cao tổng quản, nói là từ lúc Giai Doanh đến đây, hoa trong hoa viên, không có một gốc nào bị khô héo, theo như điều này, nàng làm việc quả thật rất ổn thỏa.”

Dận Tự gật đầu, hắn đối với Giai Doanh, ấn tượng không tệ.

“Cô ta nữ tử một thân một mình, đồng hành cùng các người e là không tiện, như vậy đi, bên cạnh Phúc tấn có một nha hoàn, tên là Giai Kỳ, cũng là một người thận trọng, để nàng đi cùng Giai Doanh, vừa hay có một người bầu bạn.”

Thẩm Triết cười nói. “Vậy thì đa tạ Bát gia.”

Vừa qua tháng giêng, nhóm người Thẩm Triết chính thức khởi hành, theo đường thủy hướng về phía Giang Nam, dự tính nhanh nhất cũng phải đầu tháng ba mới có thể trở về.

Dận Tự đích thân ra khỏi thành tiễn họ, trên đường về, vừa hay tình cờ gặp Dận Chân đang cười ngửa đi tới.

“Tứ ca!” Dận Tự vô cùng ngạc nhiên mỉm cười: “Trùng hợp vậy, huynh cũng ra thành?”

“Huynh tới để tìm đệ!” Dận Chân nhìn qua có vẻ như đang bức bối. “Đi tới phủ tìm không có người, hạ nhân bảo người ra thành.”

“Chuyện gì vội vã như vậy?” ý Dận Tự muốn hỏi chính là, ai chọc giận người à?

Dận Chân lườm hắn, không nói gì, quay đầu ngựa, hướng về phía nội thành, Dận Tự không thể làm khác là đuổi theo, hai người một trước một sau, đi tới phủ tứ bối lạc.

“Đệ muốn buôn bán, sao không nói với huynh?” vừa vào thư phòng, Dận Chân lạnh mặt, quăng qua một câu.

Dận Tự giờ mới hiểu được tại sao y lại tức giận, bất đắc dĩ nói: “Đây chỉ là việc nhỏ không đáng gì mà thôi.”

“Đệ đem hết tiền đồn vào chuyến hành trình đi Giang Nam lần này, chi tiêu phí tổn trong phủ, lấy tiền đâu ra?”

“Bản thân đệ còn chút ít bổng lộc, hơn nữa trong phủ cũng không nhiều người, không thể tính là khó khăn” dưới ánh mắt sáng quắc của người này, nụ cười bên môi của Dận Tự có chút khó lòng duy trì.

Sống một đời, dường như đã không còn chuyện gì có thể khiến hắn hoảng loạn thất thố, nhưng khi đối mặt với người này chung quy vẫn không kiềm được mà rối loạn.

Dận Chân hừ một tiếng, từ trên bàn rút ra một xấp ngân phiếu, đưa cho hắn.

Dận Tự nhìn y, không nhận.

Lát sau, Dận Chân thở dài, kéo tay hắn, nhét ngân phiếu qua.

“Tiền này, xem như tẩu tẩu góp vốn buôn bán với vợ đệ, đến lúc đó nếu có lời, chia cho nàng một phần xem như tiền tiêu vặt là được rồi.”

Thấy hắn vẫn giữ im lặng, lại lạnh mặt. “Đệ không nhận, huynh liền lấy đi cho chó ăn.”

Dận Tự khóe miệng co rút, thật sự hết cách với người này, mắt thấy y sẽ lập tức trở mặt, hắn chỉ đành cất ngân phiếu vào người.

“Vậy đệ thay mặt Đình Xu cảm ơn tứ ca.”

Dận Chân lúc này mới chuyển giận sang vui. “Giữa huynh đệ chúng ta, còn phải tính toán vậy sao.”

Dận Tự dở khóc dở cười, thầm nghĩ nếu tương lai người lấy được thiên hạ, cũng chia cho ta một nửa là được rồi.

Lời này chỉ có thể thâm oán trong lòng, hẳn có phần chán nản, lại không phát hiện khoảng cách giữa hai người lúc này rất gần, mười phần mờ ám.

77. Chương 77: Vạn Thọ

Bước vào tháng ba, đại thọ của Khang Hy gần kề, trên dưới hoàng cung bao trùm trong bầu không khí náo nhiệt, bất luận là hậu cung hay ngoại thần, đều đang bận một việc — tặng lễ vật thể nào để khiến Khang Hy hợp ý, long nhan đại duyệt, về phần cung nữ thái giám, mới là người thật sự bận đến chân không chạm đất, nhưng bất luận là ai, ngoại mặt đương nhiên đều mang theo nụ cười tươi tắn, mặc dù trong lòng không thoải mái đi chăng nữa, cũng không thể nào bày ra gương mặt nhăn nhó mang đến điềm xui vào lúc này.

Ngay mấy ngày trước thọ thần của Khang Hy, đám người Thẩm Triết trở về, dọc đường thuận lợi ngoài dự tính, không chỉ mang về rất nhiều sơn phẩm tiêu thụ được nhất ở phía nam, còn ép giá xuống đến mức thấp nhất. Lúc đi họ mang theo bốn vạn lượng, lúc về mua một thuyền hàng hóa, vậy mà còn dư ước chừng năm nghìn lượng, có người nói trong đó hơn nửa là công lao của Giai Doanh.

Lúc ban đầu Thẩm Triết dốc hết sức tiến cử nàng, nay quả thực đã phát huy công dụng, cũng chứng minh ánh mắt của y không sai, Giai Doanh lại vẫn giữ điệu bộ cung kính trầm tĩnh, không vì vậy mà có nửa phần đắc chí, kể từ đó không chỉ Dận Tự, mà cả Đình Xu cũng có cảm tình tốt với nàng, Giai Doanh không cần phải quay lại chăm sóc hoa cỏ hậu viện, mà được đề bạt làm nha hoàn bên cạnh Đình Xu.

Có hàng hóa, cửa hàng cũng đã sang nhượng sửa chữa gần như xong xuôi, Dận Tự chọn một ngày khai trương cửa hàng, chọn một người đáng tin trong phủ làm chủ quầy, việc buôn bán bên ngoài sẽ do hắn quản lý, còn sổ sách đương nhiên về tay Đình Xu.

Cửa hàng vừa khai trương, cũng không trông chờ có thu nhập gì, dù có lời, cũng chỉ cho Đình Xu giữ làm chút tiền riêng, Dận Tự từ lúc quảng cho quầy, liền rất ít hỏi đến.

Hắn và Phúc tấn này, nếu bỏ qua lần tình cờ gặp mặt trên đường, thì đêm thành thân mới là lần gặp mặt đầu tiên, sau đó mới dần dần làm quen, đương nhiên không có tình cảm gì đáng gọi là khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cuộc sống vốn chính là như vậy, thời gian chậm rãi trôi qua, cân nặng trong lòng tăng từng chút từng chút một, lòng người đều từ máu thịt mà ra, Đình Xu đối đãi với Dận Tự có thể nói là hiền thực tận tâm, không có nửa điểm sai sót, nếu nói kiếp trước Dục Tú khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, vậy thì Phúc tấn kiếp này lại như một dòng suối thuần khiết, khiến hắn cảm thấy yên bình thoải mái.

Mọi việc trong nhà được quản lý ổn thỏa, hắn cơ bản không cần để ý những việc vặt vãnh hàng ngày này, cùng tình cảnh ba ngày hai đêm gào gào sửa khi Dục Tú quản lý, quả thật cách biệt một trời một vực.

Dận Tự phải bội phục ánh mắt khi ấy của ngục nương.

Chính trong những ngày tháng như vậy, ngênh đón thọ thần của Khang Hy.

Cống phẩm từ các nơi được vận chuyển nối tiếp không dứt vào cung, chỉ nội lễ vật của hoàng thất, quan viên lớn nhỏ trong kinh thành cũng đủ khiến cho người kiểm kê nội khố hoa cả mặt. Tại bức tranh ngàn hoa đọc sắc này, Dận Tự chính là tặng một đôi bạch ngọc như y, một bình phong sơn hồ song long hí châu, lễ vật này có thể nói là bình thường không đặc sắc, không có vẻ như rất huênh hoang, gây chú ý, cũng không giản dị đến nỗi bị người khác bởi móc.

Bá quan hội tụ, tiến cung thỉnh an, sau đó là tới quốc yến, gia yến, mỗi người giống như cười ngửa xem hoa, mang theo mặt nạ giao thiệp xã giao, nói một đằng nghĩ một nẻo, lại còn phải cúi người khom lưng trước mặt kẻ khó ưa ra vẻ đáng thương.

Dận Tự nhìn một lát, không khỏi cười khế.

Cách đây không lâu hấn cũng là một người trong số đó, cuộc sống hiện tại càng ngày càng lười, mới vừa rồi có một gã quan viên thuộc phe Thái tử đi lại khẩu phật tâm xà dò hỏi một hồi, hấn cũng lười trả lời lấy lệ, mặc kệ đối phương khiêu khích thế nào, chỉ cười đáp lại.

“Bát ca, huynh đang cười gì vậy?”

Ra là Thập Tứ, một thời gian không gặp, dáng người của nó cao lên không ít, gương mặt có năm sáu phần giống như Dận Chân, nhưng ngược lại với một Dận Chân luôn luôn trưng ra gương mặt nghiêm khắc, nó lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, bình dị gần gũi hơn người anh ruột kia rất nhiều.

“Không có gì, thấy không khí náo nhiệt, trong lòng vui theo.” Dận Tự cười đáp.

Dận Trinh nháy mắt mấy cái, bỗng dưng vươn tay nắm ống tay áo của hấn, ngửa đầu cười. “Sinh thần lần trước, đệ rất thích món quà của bát ca.”

Dứt lời liền xắn ống tay áo lên, để lộ một vòng hạt phỉ thúy, màu xanh sẫm phối trên nước da thiếu niên trắng trẻo, có phần chói mắt.

“Lúc đó đệ bị mẫu phi gọi đi, không có mặt ở viện A ca, sao bát ca không chờ đệ một lát chứ, để lại quà rồi đi ngay.” giọng điệu của thiếu niên phảng phất ai oán. “Huynh biết đệ không thể tùy tiện xuất cung, sau lại không thấy mặt mũi huynh đâu, làm đệ ngay cả một câu cảm ơn cũng không thể nói.”

Dận Tự sờ sờ đầu nó, không trả lời vấn đề trước mặt. “Đành chịu thôi, đệ thích là tốt rồi.”

Kiếp này ấn tượng của hấn về thập tứ đệ không quá sâu sắc, nhưng Dận Trinh lại vẫn vui vẻ thân thiết với hấn, chỉ cần hấn vào cung gặp phải Dận Trinh, nhất định sẽ bị quẩn quít không buông.

Năm ấy khi Hoàng a mã mắng hấn “Mưu đồ gây loạn, vọng tưởng đại vị”, càng nói càng giận, thậm chí rút kiếm ra, chĩa về phía hấn, Dận Trinh từng dừng cảm quên mình chắn trước mặt hấn, lớn giọng nói “Bát ca tuyệt đối không có ý đó, nhi thần sẵn lòng đem mạng mình ra bảo đảm”, dẫn đến Hoàng a mã tức giận ngút trời, thiếu chút nữa đâm thẳng một kiếm ấy.

Về sau

Về sau Dận Trinh cũng dần dần trưởng thành, lòng người thay đổi, có suy nghĩ riêng, mất đi phần cuồng ngạo và huyết khí phương cương năm nào của nó, cũng học được giả dối, học được thu mua lòng người.

Theo đấy, cũng có dã tâm với cái ghế kia.

Dù có thân như huynh đệ, thì từ lâu cũng đã không thể trở về bóng hình thuở nào.

Dận Trinh lời kéo hấn không buông, trong giọng nói còn thoảng chút ý làm nũng.

Hai người họ tới sớm, lúc nói được đến một nửa thì người lục tục đến không ít, Dận Tự mặc dù không có chức vụ, không còn xua nịnh, quan viên xuôi theo chiều gió hay hoàng thất đi lại chào hỏi rồi thôi, nhưng trong đấy cũng không ít người đứng lại hàn huyên, điển hình là Đông Quốc Duy.

Dận Trinh bị mấy người này quấy rầy, không cách nào tiếp tục, khiến nó cảm thấy buồn phiền, nhưng không tiện nổi cáu, chỉ có thể đứng bên cạnh Dận Tự không chịu đi, nhìn hấn trò chuyện cùng mọi người.

Dận tự cười nói hàn huyên với người xung quanh, tiến thoái lưỡng toàn, không mấy may sai phạm, dù là những người đó trào phúng hay ngầm mỉa mai, hấn cũng chỉ vờ như không nghe thấy, nhưng rõ ràng đã phảng phất sự mất kiên nhẫn, chỉ do hấn che giấu rất tốt, người khác có thể không chú ý, nhưng Dận Trinh đứng gần hấn nhất, lại luôn dõi theo hấn, nên phát giác ngay.

Thừa dịp Tam A ca đi tới, mọi người từ xa nhìn thấy đã thủ sẵn tư thế nghênh đón, Dận Trinh khẽ giật tay áo hấn.

“Bát ca, đệ thấy hơi chóng mặt.”

“Sao vậy?” Dận Tự đưa tay sờ trán nó. “Đi gọi Thái y đến.”

“Không cần không cần!” Dận Trinh gần như dựa hết cả người lên hấn, lại giữ hấn không chịu buông. “Huynh dẫn đệ ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi, ở đây khó thở quá.”

Dận Tự hết cách, đành phải nửa đỡ nửa dìu nó đi đến thiên điện.

Dận Trinh vừa vào thiên điện, liền xoay người đóng cửa lại, sáng khoải ngồi xuống, vươn vai, trên mặt có chút biểu hiện nào của người thân thể không khỏe đâu chứ.

“Ồ đây đúng là thoải mái!”

“Đệ đúng là mưu ma chước quỷ!” Dận Tự bật cười. “Thái tử và Hoàng a mã sắp tới, chúng ta mau vào thôi.”

“Còn sớm mà, nghỉ ngơi thêm chút nữa cũng không trễ, tam ca thích nhất là tự cao tự đại, đệ không muốn rước khổ vào thân!” Dận Trinh le lưỡi, lúc nào mới biểu hiện tính cách phù hợp với độ tuổi của nó.

Dận Tự lắc đầu, cũng kiếm cái ghế ngồi xuống.

Thiên điện là nơi nghỉ ngơi thay đồ, thiết tưởng thái giám và cung nữ đều đã ra trước hầu hạ, cho nên lúc này chỉ còn lại hai người họ, trong không gian vắng lặng mang theo chút tịch mịch.

Thọ yến kiểu này đúng là hành hạ người khác, liên tục cả một ngày dẫn đến lưng mỏi nhừ, lúc này do bạn xã giao nên không cảm thấy, nhưng nay yên tĩnh, lại cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Dận Tự thấy Dận Trinh ngồi phịch trên ghế, cũng khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bát ca, có phải huynh không thích đệ không?” Thanh âm của Dận Trinh bất chợt vang lên.

Dận Tự ngẩn người, mở mắt.

Không biết Dận Trinh đã đi tới bên cạnh hắn từ lúc nào.

“Trong đầu đệ tối ngày toàn nghĩ cái gì không vậy, tại sao bát ca lại không thích đệ?” Dận Tự gõ trán nó.

“Huynh suốt ngày chỉ đi với tứ ca, dù có vào cung, cũng toàn đi tìm cửu ca thập ca, bộ không đúng sao?” Dận Trinh che trán tủi thân nói.

Dận Tự thoáng khựng lại, cười: “Đó là vì đệ còn nhỏ, mỗi ngày phải đến thư phòng đọc sách, lúc bát ca tiến cung thỉnh an, nào có cơ hội gặp đệ chứ, nhưng đệ xem sinh thần hàng năm của đệ, huynh có quên không?”

Có thể Dận Trinh nói đúng, bản thân quả thực luôn hữu ý vô tình tránh né nó, không chỉ vì kiếp trước đến cuối cùng, mỗi người đi một ngã, còn vì chuyện năm xưa Dận Trinh rơi xuống nước, Dận Chân bị Đức Phi trách cứ, theo trực giác khiến hắn cảm thấy chân tướng không đơn giản như vậy.

Dận Trinh dựa vào, vươn tay ôm lấy hắn, thanh âm đầy rầu rĩ vọng ra từ trong lòng Dận Tự.

“Bát ca, sau này huynh tiến cung, phải thường xuyên đến thăm đệ đấy, ngục nương của thập tam ca, Mẫn Phi ấy, bị bệnh, huynh ấy không rảnh chơi với đệ, các ca ca khác cũng thấy đệ còn nhỏ, mẫu phi lại không cho đệ xuất cung”

“Tuy rằng tứ ca và đệ cùng một ngục nương, nhưng huynh ấy luôn lạnh lùng, hề gặp là đệ lại sợ”

“Đệ vừa gặp bát ca, đã cảm thấy thân thiết, nếu như bát ca và đệ có cùng một ngục nương, thì tốt biết bao”

Tuy nó có huynh đệ ruột thịt, nhưng chẳng khác gì không có, có lẽ nguyên nhân là do Đức Phi, hoặc hai người họ trời sinh đã không có duyên phận, qua hai kiếp người, Dận Tự quả thật chưa từng nhìn thấy đáng vẻ thân thiết của hai người.

Những lời vừa rồi, Dận Trinh không thể nói với Đức Phi, lại càng không có khả năng nói với thái giám cung nữ hầu hạ nó, ngày hôm nay nói một hơi dài như vậy, chắc hẳn đã bứt rứt lâu lắm rồi.

Dận Tự để mặc nó ôm, không hề lên tiếng, đợi lát sau khi nó đã trút hết buồn phiền, mới vỗ vỗ vai nó nói: “Lúc rảnh rồi bát ca sẽ thường xuyên tiến cung thăm đệ hơn, ước tính thời gian, Hoàng a mã cũng sắp tới rồi, chúng ta nên vào thôi.”

Sự thất vọng thoáng lướt qua đáy mắt nó, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời buông hắn ra, hai người vào chính điện.

Dận Chân cũng đã đến, lại không ngờ rằng hai người họ đồng thời đi ra từ thiên điện, không kiềm được thường xuyên đưa mắt nhìn về phía ấy.

Dận Tự phát hiện tầm mắt của y, vậy nên cũng nhìn về phía y.

Vẫn là gương mặt lạnh kia, nhưng khi đối diện hẳn thì khóe miệng y khẽ cong, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Không kịp suy nghĩ nhiều, phía bên trên thái giám đã cất cao tiếng, Khang Hy đi vào, tiếp theo là Thái tử và Đại A ca.

Mọi người đồng loạt quỳ lạy hành lễ, xong mới đứng dậy ngồi vào ghế.

Bữa tiệc này không giống gia yến, cũng không phải quốc yến, không có nữ quyến, đang ngồi ở đây chỉ có chúng A ca và các dòng dõi thần tử thân thuộc, như Mã Tề nhạc phụ của Hoàng tử, ngày hôm nay cũng không được tham dự.

Khang Hy cũng không nói năng rườm rà, đôi ba câu trong nhà, món ăn đã lục tục dâng lên, nhưng ở trước mặt thiên tử, ai lại có can đảm ăn ngốn ăn ngáo, suy cho cùng chỉ như lướt cảnh, cầm đũa lên nếm thử một hai miếng lại thôi.

Mọi người sợ Khang Hy lại bắt chợt hỏi ý kiến, nên dù món ngon để trước mặt cũng không dám lơ lửng, toàn bộ đều ngồi thẳng lưng nghiêm chỉnh.

Quả nhiên, Khang Hy bắt đầu mở lời, hỏi thăm sức khỏe của Dự Thân vương Phúc Toàn.

Phúc Toàn lớn hơn Khang Hy không đến một tuổi, nhưng nhìn thoáng qua diện mạo lại như ngoài năm mươi, năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, ông còn từng theo Khang Hy chinh phạt Cát Nhĩ Đan, nhưng hai năm gần đây sức khỏe đã dần dần không bằng trước đây.

“Lần trước dùng thuốc do Hoàng thượng ban thưởng, đã khỏe hơn rất nhiều, hiện tại chạy một vòng quanh đình viện trong nhà cũng không thành vấn đề.” Phúc Toàn buông đũa bạc xuống, cười đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Khang Hy gật đầu, trên mặt cũng hiện hữu ý cười, nhìn ra được ông vô cùng quan tâm người huynh trưởng này. “Đi, đem món này ban cho Dự Thân vương.” ông chỉ vào một đĩa thịt quả anh đào vừa nếm thử nói.

“Dạ.” Lương Cửu Công tuân lệnh, bưng tới trước bàn của Phúc Toàn.

Phúc Toàn vội vàng đứng dậy tạ ơn, lại bị Khang Hy liên tục xua tay ra hiệu ngồi xuống.

“Được rồi được rồi, hôm nay không cần lễ nghĩa nhiều vậy đâu.”

Đại A ca thấy Khang Hy vui vẻ, cũng tiện thể góp vui: “Hoàng a mã, nghe nói năm nay hoàng bá phụ tặng lễ vật rất độc đáo, là một bức tranh thêu khéo léo tuyệt vời.”

“Hử?” Khang Hy nhướng mày, hàng ngàn hàn vân lễ vật, ông vốn cũng không thể kiểm tra từng món một, đăng cơ nhiều năm, tiết mục năm nào như năm ấy, ông cũng đã sớm mất đi sự háng hái dò hỏi lễ vật.

Phúc Toàn khiêm tốn trả lời: “Thật ra cũng không phải thứ gì đặc biệt, chẳng qua là một bức tranh thêu hai mặt mà thôi.”

Nghe Phúc Toàn nói vậy, Khang Hy ngược lại cảm thấy háng hái dâng trào, vội sai người lấy ra thưởng thức.

Tranh thêu hai mặt quả thật không tệ, nhưng nếu chỉ là tranh thêu hoa cỏ chim thú tầm thường, cũng không lọt vào mắt thần của Hoàng đế được, Phúc Toàn lại càng không thể dùng nó làm lễ vật, thành ra tất cả mọi người đều ngóng cổ chờ đợi mở rộng tầm mắt.

Đợi hai tiểu thái giám mang bức tranh vào, lại đợi chúng từ từ mở ra, mọi người đang ngồi đều khó cầm lòng phát ra một tiếng ca ngợi.

Một mặt là vạn lý giang sơn, cẩm tú hoa cảnh, một mặt lại là cảnh tượng thanh bình thịnh thế, bá tính an cư lạc nghiệp, hai mặt trái phải, đường nét hoàn toàn giống nhau, không có chỗ nào không khớp, nhưng cảnh tượng trong bức tranh, lại hoàn toàn khác biệt, khiến người xem không khỏi ca ngợi chỉ vậy là đủ rồi.

Càng hiếm thấy hơn chính là từ núi rừng tới sông suối, đều sống động như thật, thậm chí cả biểu cảm của người bán hàng rong dưới chân cầu cũng không ai giống ai.

“Tuyệt!” Khang Hy ngắm nghía nửa ngày, long tâm đại duyệt, lại nói liên tục ba chữ tuyệt, lúc này mới sai người cất tranh đi.

“Hoàng huynh nhọc lòng rồi!”

Phúc Toàn cười: “Nếu không phải dưới sự cai trị của Hoàng thượng, Khang Hy thịnh thế, nô tài cũng không bịa đặt ra được cảnh tượng như thế.”

Đề tài câu chuyện đương nhiên cũng thuận thế chuyển qua lễ vật, Dân Chỉ nóng lòng thể hiện, cũng cất tiếng nói: “Hoàng a mã, nhi thần cũng có một chuyện vui muốn bẩm báo.”

Khang Hy tâm tình đang tốt, nghe vậy cũng cười hỏi: “Con cũng hòa vào góp vui à, vui ở đâu ra?”

“Nhi thần chủ trì biên soạn «Văn hiến hồi biên», nay đã đại công cáo thành.”

Khang Hy quả nhiên vui mừng. “Rất tuyệt, đây quả thật đáng được gọi là một chuyện vui!”

Mọi người cũng hòa theo nói mấy câu nịnh nọt, Dân Chỉ trên mặt không giấu được vẻ đắc ý, khung cảnh nhất thời cực kỳ sôi nổi.

“Bát đệ, nghe nói khoảng thời gian trước đệ sai người đặc biệt đi Giang Nam một chuyến, có phải cũng tặng lễ vật gì đấy độc đáo không, có thể nói ra để Hoàng a mã và mọi người được mở rộng tầm mắt không?” Thái tử về phía Dân Tự người từ đầu tới cuối không hề gây chú ý, bất ngờ nói.

Tiếng nói chuyện theo những lời ấy từ từ nhỏ dần, rất nhiều ánh mắt thoáng cái tập trung trên người Dân Tự.

78. Chương 78: Diên Tịch

Tim Dân Chân đập lồi một nhịp, thầm nghĩ không hay rồi, ngược mắt lên nhìn, Thái tử đang tựa tiểu phi tiểu hướng về phía bên kia, đến cả Khang Hy cũng bị thu hút sự chú ý.

“Con phái người đi Giang Nam làm gì?” Khang Hy khẽ cau mày.

Dân Tự biết Thái tử chắc chắn đã kiểm tra danh sách lễ vật trước nên mới dám hỏi như vậy, nếu hần thừa nhận từng phái người đi Giang Nam, chính là vì buôn bán, không cần nghĩ cũng biết Khang Hy chắc chắn sẽ không lấy làm dễ chịu.

Nhưng đã tới giờ phút này rồi, không cho phép hần giữ im lặng.

Mọi người đang dõi mắt theo hần, đành dậm lao phải theo lao.

Suy nghĩ quay vòng thật nhanh, mau mắn nghĩ ra đối sách, ngoài mặt lại vẫn trầm tĩnh khoan thai như trước, hần đứng dậy chấp tay hành lễ: “Hồi Hoàng a mã, nhi thần mua một ít thứ vật vãnh từ Giang Nam về, đồng thời sang lại một gian hàng, dự định mở cửa buôn bán.”

Quả nhiên, sắc mặt Khang Hy lập tức trở nên khó xem, nhưng lại như nghĩ tới điều gì đấy, miễn cưỡng áp chế cơn giận, lãnh đạm hỏi: “Bệnh mắt của con sao rồi?”

Dân Tự cúi thấp đầu. “Thái y nói không thể nhìn lâu, phải điều trị từ từ.”

“Con không chịu yên ổn ở nhà, lại còn bày đặt buôn bán, đường đường một Hoàng a ca, lại đi tranh lợi với dân, còn ra thể thống gì nữa!” giọng điệu Khang Hy đã tỏ ra lạnh lùng, ánh mắt cũng theo đấy trở nên sắc bén.

Lúc này Dận Tự dắt tay Dận Trinh cùng nhau đi ra, tuy rằng vừa thấy trong lòng Dận Chân có hơi khó chịu, nhưng giờ phút này, tâm trạng lo lắng đã chiếm thế thượng phong, y bất chấp tất cả, vội vàng đứng dậy nói: “Hoàng a mã bớt giận, đây đều là chủ ý của nhi thần.”

Dận Chân trong lòng thầm rửa dù sao cũng không thể là do phụ thân quá keo kiệt, không chịu ban thân trang cho nhi tử, mới cần đến nhi tử phải tự lực cánh sinh. Khang Hy trọng nhất chính là sĩ diện, nếu y thật sự nói như vậy, chỉ e thứ nhận được không phải áy náy hay thương tiếc, mà chính là giận lây.

Dận Tự khẽ nhíu mày, vào thời điểm thế này hẳn cũng không mong Dận Chân dính líu vào, nói càng nhiều, chỉ sợ sai lại càng nhiều.

“Nhi thần biết sai.” Hắn vội rời bàn quỳ xuống, trán đập xuống đất. “Hôm nay là ngày đại hỉ, thỉnh Hoàng a mã bớt giận, đừng nên để lỗi lầm của nhi thần ảnh hưởng đến tâm trạng của người.”

Khang Hy buồn rầu thở dài, dời đường nhìn khỏi hắn, cũng không gọi đứng dậy, quay đầu hướng về phía Phúc Toàn như kể lể: “Trẫm thực sự ao ước được như huynh, nhi tử đứa nào cũng hiếu thuận.”

Lời này nghe như ý tại ngôn ngoại, chúng A ca ai nấy cảm như hén, Phúc Toàn vội cười làm dịu bầu không khí: “Lời này phải do nô tài nói mới đúng, nô tài có hai nhi tử, đứa nào đứa nấy không cho người ta bớt lo mà, cứ như Bảo Thụ đấy, dạo trước mê chơi chim, lại còn mua một đàn chim khổng lồ về, làm cho trong phủ cả ngày cả đêm đều riu rít, không được một phút yên tĩnh.” còn phối hợp kéo khéo miệng thành nụ cười khổ, vờ như chỉ có thể cam chịu.

Khang Hy quả nhiên bị dời lực chú ý, ngạc nhiên hỏi: “Có cả việc đó nữa sao?”

Phúc Toàn vỗ vỗ trán: “Nô tài trách nó, nó còn dám nói huấn luyện mấy con chim kia hót, đợi đến đại thọ của Hoàng thượng thì đem ra hiến khúc, nô tài thật sự hết cách, nhưng do thấy ngày thường nó cũng không để trễ nãi việc công, nên đành ngó lơ thuận theo.”

Khang Hy cười sảng khoái: “Bảo Thụ quả là người chân thành.”

Bầu không khí căng thẳng như hòa tan theo tiếng cười của Khang Hy, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cùng bắt đầu hòa theo góp vui.

Chỉ là từ đầu tới cuối, Khang Hy không hề liếc mắt ngó Dận Tự lấy một lần.

Hắn lặng lẽ quỳ rạp ở đấy, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Dận Chân siết chặt nắm tay, kiềm chế kích động muốn xin xỏ thay hắn.

Lúc này lên tiếng, chỉ khiến Khang Hy thấy ác cảm hơn mà thôi.

“Hoàng a mã, người cho bát ca đứng dậy đi chứ!” Dận Đường còn có thể nhịn, nhưng Dận Nga thì không, nó dùng dùng đứng dậy, lớn giọng nói.

Đại A ca thầm mắng nó lỗ mãng, cục diện rõ ràng đã có thể cứu vãn, nó lại ngoan cố theo ý mình ngược lại như đổ dầu vô lửa, thằng thập đệ này đúng là chưa từng làm được việc gì cho nên thân.

Khang Hy đưa mắt nhìn nó, không lên tiếng.

Thái tử gần giọng: “Lão Thập, đệ nhiều chuyện gì đấy, ngồi xuống!”

Dận Nga cứng cổ, không chút kiêng kỵ nhìn thẳng vào mắt Thái tử. “Nhị ca huynh đừng thất đức như vậy, đệ nghe nói huynh ở Giang Nam cũng ‘thu’ được không ít thứ hay ho, sao không lấy ra hiếu thảo với Hoàng a mã, bát ca chẳng qua mở cửa làm ăn nhỏ, đã bị huynh đem ra chỉ trích!”

Dận Đường cười thầm, thập đệ đệ đấy nhá, ngày thường sao không thấy đầu óc nhanh nhạy thế này, vậy mà giờ còn biết dùng chiêu gây ông đập lưng ông, để nói sang chuyện khác.

Thái tử không ngờ rằng người đệ đệ này lại dám chống đối hắn, không khỏi tức giận hét lên: “Đệ thì biết gì, bát ca nói bừa bãi!”

Dận Nga khịt mũi phản pháo: “Chứ không phải huynh ghi thù bát ca từ vụ huynh ấy tra xét thương nhân ngành diêm cầu kết với quan viên vợ vét của cải ở Giang Nam à?”

“Đệ . . .”

“Đủ rồi!”

Một tiếng xoảng, ly rượu rơi trên mặt đất, mảnh vỡ văng tứ tán, cũng đồng thời cắt ngang lời của Thái tử.

Khang Hy lạnh lùng nhìn về phía Dận Tự. “Dận Tự, còn gì để nói?”

“Đều là lỗi của nhi thần, nhi thần chỉ mong Hoàng a mã bớt giận, đợi qua lễ vạn thọ muốn xử lý thế nào nhi thần cũng cam tâm tình nguyện.” Dận Tự đập mạnh đầu xuống đất, rồi mới từ từ ngẩng lên.

Khang Hy tinh tường nhìn thấy vết ửng đỏ trên trán hắn, vì dùng sức quá mạnh, đang rỉ máu nhè nhẹ.

Nó đang nhìn thẳng vào mắt ông, ánh mắt trong suốt, lại thoang thoáng sự thân thiết cùng hổ thẹn, không giống như giả vờ.

Thiếu niên ngày trước ôn nhuận như ngọc, không biết từ lúc nào gương mặt đã góc cạnh hơn xưa, lộ rõ sự gầy yếu.

Tâm Khang Hy bỗng như thất lại.

Ngoài mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng không lộ cảm xúc. “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng a mã.”

Khang Hy không nói gì nữa, mọi người cũng thức thời không dám vượt râu rồng, buổi tiệc có thể xem như tiếp tục diễn ra thuận lợi, đến cả Lương Cửu Công còn phải len lén lau mồ hôi.

Đại A ca nhìn độ cong nơi khoe miệng Thái tử, không khỏi âm thầm hừ lạnh.

Hôm nay người có thể đắc ý, nhưng những ngày tháng này không còn lâu nữa đâu.

Dận Chân không hiểu nổi rốt cuộc Khang Hy nghĩ gì trong đầu, sau khi buổi tiệc kết thúc, lại gọi một mình Dận Tự đến gặp mặt.

Đợi bên ngoài cả nửa ngày, vào lúc nỗi lòng sầu lo đang lan tràn trong y dần dần chuyển biến thành sốt ruột, Dận Tự cuối cùng cũng đi ra.

“Không sao chứ?” Dận Chân vội bước vài bước.

Dận Tự lắc đầu, thấp giọng nói. “Xuất cung rồi nói.”

Hai người chậm rãi bước đi trên con đường về nhà đầy sao.

Bọn Lục Cửu đã được căn dặn trước, tụt lại phía sau, kéo khoảng cách xa thật xa, hai người thì sóng vai bước đi.

“Hoàng a mã nói gì với đệ?”

“Ý người chỉ là bảo đệ ngừng việc buôn bán, cẩn thận kiểm điểm lại bản thân.” giọng điệu của Dận Tự rất thờ ơ, trên mặt cũng không có biểu cảm gì.

Dận Chân nhíu mày, miễn cưỡng dẫn xuống cơn giận bất chợt bốc lên, trầm giọng nói: “Ngày mai huynh sẽ lập tức thượng tấu cầu xin cho đệ.”

Dận Tự cười khỏ nói: “Tứ ca đừng phí sức vì đệ, huynh làm vậy chỉ khiến Hoàng a mã càng giận thêm mà thôi, hơn nữa . . .”

Hơn nữa kiểu chuyện thế này không phải hắn chưa từng ném trái, kiếp trước thậm chí còn quỳ dưới đất, ngay trước mặt tất cả mọi người, nghe người kia, từng chữ từng chữ một nói hắn là “do tiện phụ Tân Giả Khố sinh, âm hiểm từ nhỏ”.

Nếu tính ra, tình cảnh như giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi, ít nhất bản thân không có lòng tranh giành ngôi vị, cũng sẽ không cảm thấy mất mát quá nhiều.

Huồng hồ ban nãy lúc mất hai người chạm nhau, tình cảm mà hắn biểu đạt ra, đã phần nào đã động đến ông, bằng không Hoàng a mã cũng sẽ không bỏ qua việc tiếp tục trách mắng, trái lại cho hắn đứng lên.

Trải qua những chuyện của kiếp trước, Dận Tự đã sớm luyện được tâm tính kiên nhẫn, có thể được sống lại lần nữa, gặp lại ngạc nường, tiêu tan hiềm khích trước đây với người này, đã là thu hoạch ngoài ý muốn. Trời không tuyệt đường con người, chung quy vẫn sẽ có cách, tuy hiện giờ Khang Hy ghét bỏ hắn, nhưng Dận Tự cũng rõ vị Hoàng a mã này xưa nay yêu ghét thất thường, không chừng ngày nào đó sẽ lại nhớ tới hắn, cho nên điều khiến hắn phiền muộn chỉ có việc buộc phải ngừng buôn bán, không thể tiếp tục duy trì cuộc sống trong phủ, chứ không phải chuyện bị răn dạy trước mặt mọi người.

Dận Chân khổ sở trong lòng, từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên y cảm thấy dù bản thân có sinh ra là Hoàng tử, cũng sẽ có lúc bất lực, ít nhất là khi đối mặt với Thái tử, với Khang Hy, y hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

“Buổi tối nghỉ lại phủ huynh đi, có chút việc muốn bàn với đệ.”

Dận Tự thấy thái độ nghiêm túc của y, tưởng y có chuyện gì muốn thương lượng với hắn, nên gật đầu đồng ý, sai Lục Cửu về phủ thông báo cho Bát Phúc tấn, còn hắn thì đi theo Dận Chân.

Trên đời không có bức tường nào kín gió, chuyện xảy ra trong cung, tiệc còn chưa tàn, bên Tứ Phúc Tấn đã nghe đồn phong phanh, thấy hai người Dận Chân dắt tay nhau về, vốn còn chút sầu lo, nhưng đợi tới lúc thấy Dận Chân sắc mặt âm trầm, Dận Tự thì lại bình thản, không khỏi biến thành kỳ quái.

“Gia, bát đệ.” Na Lạp thị bước lên, cởi áo choàng cho Dận Chân, đồng thời sai hạ nhân bưng khăn nóng chuẩn bị sẵn lên, để hai người lau mặt.

Dận Chân gật đầu. “Đêm nay Dận Tự ngủ lại đây, ở Tùng Viện là được rồi.”

“Dạ.” Na Lạp thị nhìn hai người, xung quanh không có người ngoài, nàng lại khá thân thiết với Dận Tự nên cũng không kiêng dè. “Chuyện trong cung . . . Không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Bát đệ bị Hoàng a mã răn dạy,” Dận Chân không giấu diếm nàng. “Bảo đệ ấy ngừng buôn bán.”

Na Lạp thị chỉ biết khúc trước, khi nghe được câu sau, không khỏi thấp giọng la lên: “Cái gì! Chuyện này . . .”

Dận Chân thở dài, tựa như muốn đem tất cả bức bối ứa đọng trong lòng đẩy ra ngoài. “Trên danh nghĩa thì vậy nhưng có vị A ca nào không có diện trang cửa hàng chứ, Hoàng a mã trong lòng biết rõ, nhưng vẫn khăng khăng nhắm vào đệ!”

Dận Tự lắc đầu, không đáp lại lời của y, trái lại quay qua nói với Na Lạp thị: “Tứ tẩu, xem ra lần này phải làm phiền tới tẩu rồi.”

Na Lạp thị ngó ra, vội hỏi: “Bát đệ nói đi đâu vậy, có gì thì cứ nói, cũng không phải người ngoài.”

Dận Tự cười: “Cũng không có gì, chỉ là đệ nghĩ ra một cách, tuy cửa hàng này là của Đình Xu, nhưng Hoàng a mã đã lên tiếng, nếu để nàng ấy tiếp tục quản lý, chỉ e không tiện, không bằng tạm thời bàn giao cho tẩu trước, nhờ tẩu giúp hai vợ chồng đệ trông nom, về phần tiền lời thu được, tứ tẩu cứ giữ hết.”

Na Lạp thị nhăn mày: “Cửa hàng rõ ràng là của đệ, sao tiền thu về lại là của tẩu, nếu tạm thời trông giúp đệ thì được.”

Dận Chân cũng đồng tình: “Cách này của đệ xem như cũng được, vậy cứ để tứ tẩu quản lý tạm trước đã, tiền lời mỗi tháng sẽ đưa đến phủ đệ, đợi về sau Hoàng a mã bớt để ý, lại chuyển về.”

Dận Tự xua tay: “Hiện tại Thái tử đang theo dõi sát sao, chiêu ám độ trần thương này của chúng ta rất dễ bị hắn phát hiện, đến lúc đó bầm báo với Hoàng a mã, cũng đủ để chúng ta nuốt không trôi rồi, tứ ca tứ tẩu không cần phải khách sáo với đệ đâu, đến lúc phủ đệ thiếu thốn, sẽ tự mặt dày tới tận cửa xin chút bố thí mà.”

Na Lạp thị bật cười vì lời nói của hắn: “Đệ thì chẳng có gì, chỉ khổ cho vợ đệ bị đệ nói thành như kẻ ăn mày.”

Dận Tự cười: “Trường tẩu như mẹ, sợ không bớt được làm phiền tứ tẩu phải lo lắng nhiều hơn, ai bảo tẩu gặp phải tên đệ đệ thế này.”

Dận Chân lườm hắn, nhưng nét lo lắng trên mặt đã vơi đi không ít.

Nói thêm mấy câu nữa, Na Lạp thị thấy hai người họ có việc cần nói, liền lui xuống trước, trước khi đi còn không quên căn dặn hạ nhân bưng ít điểm tâm lên, vì nàng biết nhất định họ không ăn được gì trong buổi tiệc.

Dận Chân nói: “Chắc đệ cũng biết vụ việc quan viên Thiểm Tây tham ô tiền cứu tế?”

Dận Tự gật đầu: “Có nghe qua, nhưng nội tình thì không rõ lắm, tứ ca có gì cứ nói.”

“Việc này vốn bắt đầu từ Trương Cửng – một bá tính Hàm Dương, hấn lên kinh kêu oan, cáo trạng Bồ Khách – nguyên là tuần phủ Thiểm Tây, vào mùa hạn hán năm Khang Hy thứ ba mươi hai đã chiếm dụng ngân lượng cứu tế của triều đình làm của riêng, không phát cho bá tính mua lương thực hạt giống. Sau đấy, Bồ Khách hô hào oan uổng, sau lại vu cáo tổng đốc Xuyên Thiểm Ngô Hách, tố gã đã ngấm nuốt gần bốn mươi vạn lượng trong số tiền dành mua hạt giống cho bá tính, Hoàng a mã phái người đi điều tra, cuối cùng chỉ tra ra mấy tên tri huyện và tri châu, đừng nói Ngô Hách, ngay cả Bồ Khách, cũng thành người không hề liên can bị vu oan.”

Dận Chân vốn quản lý Hộ Bộ, những chuyện thế này đương nhiên rõ như lòng bàn tay, trên mặt y hiện lên một tia trào phúng, rồi nói tiếp: “Theo huynh được biết, Bồ Khách là người của Thái tử, gã có thể thoát thân, hơn nữa là công của Thái tử, chỉ thương cho mấy người bị đem ra làm bia, đến lúc đó ít nhất cũng phải chịu tội trăm giam hãm.”

[trăm giam hãm: tức là bị phán tử hình nhưng không lập tức chấp hành, mà giam lại, sau thu thẩm vấn, rồi triều thẩm, cuối cùng mới đưa ra quyết định có chấp hành án hình hay không]

Dận Tự lẳng lặng lắng nghe, đợi y nói xong, mới lên tiếng hỏi: “Tứ ca muốn làm gì?”

Dận Chân nhìn hắn, nói: “Nghe đồn tên Bồ Khách này có một tòa nhà bên bờ Thập Sát, bên trong tàng trữ không ít tài vật quý báu, còn có một mỹ thiếp gã cực kỳ yêu chiều, nếu Hoàng a mã biết . . .”

“Không được!” Dận Tự cắt ngang y, lắc đầu nói: “Nếu tứ ca nghĩ tới việc để Ngự sử ra mặt vạch tội, thì việc này không thể, đến lúc đó để Hoàng a mã phát hiện huynh giật dây sau lưng, chỉ sợ sẽ tới phiên huynh bị nghi ngờ.”

Dận Chân biết Dận Tự nói vậy là vì tốt cho y, trong lòng không khỏi cảm động, nhưng vẫn nói: “Huynh tự biết phải làm cho kín kẽ, nếu Bồ Khách bị xét nhà, Thái tử nhất định sẽ có hành động, dù thế nào đi nữa tới lúc đó cũng sẽ tìm được sơ hở của hắn.”

Dận Tự thở dài: “Đây chỉ là giả thiết của chúng ta, bên cạnh Thái tử còn có Sách Ngạch Đồ, xưa nay lão luyện thận trọng, lỗ như lão quyết định thì tốt giữ tướng, chẳng phải chúng ta thành ra uống công vô ích sao, những chuyện như thế cũng không phải họ chưa từng làm, vụ Bình Dương, lẽ nào tứ ca đã quên?”

Dận Chân lạnh lùng nói: “Chúng ức hiếp đệ như vậy, ít nhiều gì cũng phải trả giá.”

Dận Tự nghe vậy nhướn miệng cười, từ khóe mắt hàng mi đều toát lên sự dửng dưng, thấy thế tim Dận Chân không khỏi trật nhịp, lại nghe hắn nói: “Đương nhiên đệ biết tứ ca là vì tốt cho đệ, hiện tại đệ đã an nhàn ở nhà, không thể lại liên lụy tứ ca cũng vậy, thời gian còn dài, không cần nóng vội nhất thời. Qua hai năm nữa, chắc cũng tới lúc Niên Canh Nghiêu tham gia ứng thí?”

Dận Chân thấy hắn bỗng nhiên chuyển đề tài, hỏi thăm về một môn đồ của y, không rõ dụng ý nên chỉ gật đầu nói: “Có nghe hắn nói, sao vậy?”

“Đệ thấy hắn tài trí võ công đều tài cao hơn người, đừng nói trong Hán Quân Kỳ, dù phóng mắt khắp Mãn Bát Kỳ, cũng không mấy người xấp xỉ độ tuổi đấy có thể sánh được, lần này nếu có thể trúng tuyển, sau này cũng xem như tiền đồ hứa hẹn, tứ ca có được trợ lực như vậy, cũng như hổ chấp thêm cánh.”

Dận Chân nghe ra được trong lời hắn có thâm ý, đang định hỏi thì Dận Tự lại chuyển đề tài khác, nói: “Tứ ca ngày nay được Hoàng a mã trọng dụng, lại có môn đồ như Niên Canh Nghiêu, trên triều đình dù không tới nước vạn sự như ý, nhưng cũng sống yên bình lặng, vào lúc này thật sự không cần phải vô duyên vô cớ tạo thêm cho mình một cường địch, sẽ tự có người ngựa mắt Thái tử hơn cả chúng ta.”

Dận Chân chỉ là nhất thời bức tức, không phải không rõ tình thế hiện nay, nghe vậy chợt suy nghĩ rồi nói: “Ý đệ là chúng ta biết chuyện này, có lẽ Đại A ca còn biết sớm hơn?”

Dận Tự đầy thâm ý nhìn y: “Dù có phải hay không thì cũng không hại gì với chúng ta, Hoàng a mã là minh quân, sẽ tự có quyết đoán của người, đệ cũng không mong tứ ca mạo hiểm.”

Dận Chân trong lòng cảm thấy cay đắng, cái người được gọi là minh quân đấy, lại là người thị phi bất phân, phải trái bất minh, nhi tử không hề phạm bất kỳ sai lầm nào lại bị chèn ép không ngóc đầu nổi.

“Huynh biết rồi, cứ nghe lời đệ vậy.”

Tùng Viên không trồng nhiều tùng, ngược lại trồng không ít liễu, chỉ vì Dận Chân thường thức tùng xanh cao ngất đỉnh đặc, nên gọi là Tùng Viên.

Lúc Dận Chân đề nghị hai người ngủ chung giường, Dận Tự chỉ liếc nhìn y, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng cũng không phản đối, Dận Chân xem như hần đã ngầm thừa nhận, trong lòng kiềm không được mừng rơn.

Mới ban nãy một lòng lo lắng không yên vì hần, giờ bình tâm lại, chợt nhớ đến một chuyện, cho nên Tứ A ca xưa nay mặt lạnh tâm lạnh cũng khó giữ lòng mà nổi cơn ghen.

“Tối qua lúc chưa vào tiệc, huynh thấy đệ và Thập Tứ, đi ra từ thiên điện . . .”

Hai người không phải chưa từng ngủ cùng giường, lúc Dận Chân đưa ra yêu cầu này, Dận Tự chỉ thoáng ngạc nhiên chứ không quá mức phản cảm, chỉ là sâu trong nội tâm thấp thoáng cảm nhận được, dường như trong vô thức y đã từ từ đối với người này sinh cảm giác gần gũi thậm chí ỷ lại, tâm lý bản thân trước giờ luôn tự nhủ dù không còn thù địch với người này, cũng nên giữ khoảng cách nhất định, đã dần dần biến mất.

Đến lúc người nọ vòng tay nhẹ nhàng đặt lên eo hần, bên tai lại nghe thấy câu nói đầy mùi ghen tuông, Dận Tự chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

“Thập Tứ bảo đệ ấy đầu chóng mặt, nên đệ mới dẫn đệ ấy đến thiên điện nghỉ ngơi một lát.”

“Vậy sao không gọi Thái y?”

“Đệ ấy nói không nghiêm trọng lắm, hôm nay là ngày vạn thọ của Hoàng a mã, không nên làm to chuyện.”

“Vậy đệ gọi một thái giám điu nó đi cũng được rồi, việc gì phải tự thân làm?”

“Đệ ấy giữ tay áo đệ không thả.” Dận Tự thật hết cách, tấm mặt nạ bình tĩnh cũng theo đấy mà rạn nứt.

Cả hai người họ luôn luôn bày ra điệu bộ trầm ổn chín chắn trước mặt người khác, nhất là tứ ca của hần, tuy rằng suy nghĩ lúc này còn chưa kỹ càng như hần, nhưng người lớn lên trong hoàng gia, nào có ai đơn giản, vậy mà hết lần này đến lần khác hễ hai người ở cạnh nhau, thì luôn trở nên đáng cười như vậy.

“Huynh vậy mà không biết hai người ‘gần gũi’ thế đấy.” Dận Chân vui đầu vào cổ hần, từ giọng nói có thể nghe ra sự khó chịu trong y.

Dận Tự đang định cười y, nhưng khi nghe câu tiếp theo thì không khỏi giật mình.

“Đệ còn nhớ chuyện năm Khang Hy thứ ba mươi lăm Thập Tứ bị rơi xuống nước không, lần đó không phải huynh làm, mà do nó tự nhảy xuống.”

Không phải Dận Tự chưa từng nghĩ tới khả năng này, nhưng khi sự thật phơi bày trước mắt, hần vẫn cảm thấy bất ngờ.

Tựa như năm ấy Hải Đông Thanh do hần đưa đi, khi đến trước mặt Khang Hy lại ly kỳ biến thành ưng chết, Thập Tứ có quan hệ thân thiết với hần nhưng lại đáng nghi ngờ, thì hần đã biết, huynh đệ dù có thân tới đâu, cũng không qua được hai chữ lợi ích, một khi có dã tâm xen giữa, tình cảm cũng sẽ biến chất.

Chính vì kiếp này hần và Dận Chân không có xung đột lợi ích, nên cả hai mới có thể giúp đỡ lẫn nhau, tình cảm hòa hợp.

Nghĩ đến Dận Chân, hần lại thở dài.

Đông Hoàng hậu qua đời, người này không chỗ dựa dẫm, dù y có ngặc nường ruột, lại như không có, đến cả Hoàng a mã, ở trong mắt ông người có thể nói là yêu thương xót xa, suy cho cùng cũng chỉ có mình Thái tử, đối với các nhi tử còn lại, ông không trút bao nhiêu tâm huyết, cũng không dành bao nhiêu tình cảm.

Nói qua nói lại, Dận Chân có thể có như ngày hôm nay, cũng đều do y tự giành lấy.

Không giống Thái tử, một người đã dành hết bảy phần sủng ái của Khang Hy, cũng không như Đại A ca, chiếm được ưu thế trưởng tử.

“Huynh nói với đệ chuyện này, chỉ là mong đệ cẩn thận, trong hoàng cung, đâu đâu cũng là cạm bẫy, không nên dễ dàng tin bất kỳ ai.” Nếu như không phải hôm nay thấy hấn ra khỏi thiên điện cùng với Thập Tứ, Dận Chân cũng sẽ không nhắc lại chuyện cũ này, lúc đó y chọn gánh hết trách nhiệm lên người, là vì y biết chắc chắn sẽ không ai đi tin một đứa trẻ như Thập Tứ lại tự mình nhảy xuống nước.

Bản thân đã sống hơn bốn mươi năm, còn cần một thiếu niên dạy cho hấn nhân tâm hiểm ác. Dận Tự có phần buồn cười, nhưng nghe giọng điệu nghiêm túc của y, lại không cười nổi.

“Tứ ca yên tâm.”

“Thật ra . . .”

Âm thanh khúc sau ậm ờ không rõ, Dận Tự hơi nghiêng đầu. “Hửm?”

Thình lình cảm xúc ầm ập chạm lên môi, người nọ không nói nữa, hai tay lại siết chặt cổ tay hấn không buông.

Thật ra là do huynh không thích Thập Tứ tiếp cận đệ.

Những lời này cuối cùng vẫn không nói ra, bị vùi lấp giữa tiếng thở dốc triền miên.

Dận Chân thừa dịp đối phương còn đang ngỡ ngàng, cắn vành tai hấn, nỉ non bên tai.

“Tứ ca rất nhớ đệ.”

Muốn nhìn thấy trên làn da trắng ngần ấy ánh lên sắc màu ***.

Muốn nhìn thấy dáng vẻ mê đắm hỗn hển khi nằm trong lòng y.

Muốn nhìn thấy người xưa nay bình tĩnh trấn định lộ ra vẻ hoảng loạn thất thố.

Từ chuyến đi Bình Dương đến nay, đã bao lâu rồi họ không thân mật bên nhau thế này, dù mấy ngày trước ở diên trang, y cũng đối xử đúng mực, đau khổ nhẫn nại.

Nhưng đêm nay, từ sâu trong nội tâm y tựa như có một con thú mang tên đồ kỵ, đang không ngừng gặm cắn tim y, liều mạng kêu gào muốn phá ***g chui ra.

79. Chương 79: Vô Đề

Dận Tự cũng không phải người không hiểu phong tình, đương nhiên biết giờ phút này mang ý nghĩa gì, trước đây còn có thể vịn cớ tuổi nhỏ để giả ngu tránh né cho qua, nhưng ngày nay đã thành thân lập phủ, trong mắt thế nhân đã là người am hiểu tư tình nam nữ, muốn tránh cũng không thể tránh.

Đương nhiên hấn cũng có thể đẩy y ra, sau đó nói “Tứ ca, chúng ta từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt”.

Nhưng lời này, nếu vào ba năm trước may ra hấn còn có thể nói được, hiện tại đã không thể.

Hấn còn nhớ kiếp trước ngặc nường đã từng bảo hấn nhẹ dạ, khi đó hấn không đồng ý, hiện tại là từ từ thấu hiểu.

Kiếp trước từng có bao nhiêu cơ hội để hạ thủ sau lưng Dận Chân, dù không thể đẩy y vào chỗ chết, nhưng ít nhất cũng có thể làm Hoàng a mã ngoảnh mặt với y.

Lúc hắn bị Hoàng a mã lạnh nhạt, Dận Trinh thừa cơ phát lên, lợi dụng nhân mạch trước đây của hắn, để bành trướng dã tâm của nó, Lão Cửu và Lão Thập đều khuyên hắn nên thả tay với Dận Trinh, nhưng hắn đến cùng vẫn chỉ thờ ơ quan sát.

Người ngoài nhìn vào đều nói hắn khôn khéo quyết đoán thủ đoạn, Hoàng a mã cũng bởi vậy mà đề phòng hắn chán ghét hắn, xét đến cùng, bản thân hắn chỉ mong đánh cược một lần cuối cùng, để rồi bị ám ảnh nặng nề bởi một giây phút phải chịu đựng những tiếng gièm pha chê cười ngằn ngủi, hay cũng chỉ vì mong luôn luôn có người ở bên mình?

Bản thân hắn từ lâu đã không phân rõ nữa.

Giống như người trước mắt, từng hận thấu xương như vậy, nhưng cũng theo năm tháng dần trôi, không còn sót lại gì.

Vào lúc người này ôm hắn nói muốn che chở hắn cả đời, ngoại trừ buồn cười, còn cảm thấy vô cùng cảm động.

Trước đây, chỉ có ngạ nương có thể đem lại cảm xúc đó cho hắn.

Đôi môi đang chu du trên người hắn, lại tựa như một dấu ấn nóng bỏng.

Đình Xu là một nữ tử hiểu chuyện, dù thân là người Bát Kỳ, nhưng từ nhỏ cũng bị ràng buộc bởi không ít khuôn phép, lúc tình ý dâng trào, nàng cũng sẽ uyển chuyển hầu hạ, nhưng sẽ không cuồng nhiệt cháy bỏng như hiện tại.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đối với vấn đề giường chiếu, Dận Tự vẫn luôn kiềm chế giữ cho bản thân tỉnh táo.

Nhưng lúc này đây, lại rất khó.

Người này rõ ràng mặt lạnh tâm lạnh, nhưng sao hiện tại lại như ngọn lửa, cấp bách muốn nhấn chìm cả hai vào trong bể lửa, kể cả tứ chi bách hại.

“Tứ ca . . .” Hắn cố đè nén tiếng thở gấp của bản thân, lại kiềm không được ngưỡng đầu lên, để lộ đường cong vùng cổ duyên dáng.

Dận Chân lập tức cúi đầu, cắn hầu kết của hắn.

“Ừm . . .”

Dận Tự nghĩ hắn là hắn phải đẩy y ra, nhưng không hiểu sao khi tay chạm tới đầu vai y, lại thoáng khựng lại, chỉ trong một khoảnh khắc chần chờ, nút áo của hắn đã bị cởi hơn phân nửa.

Trên ngực lấm tấm dấu hôn, lại được tôn lên nhờ nước da của Dận Tự, khiến cho càng tỏa ra mỹ cảm rung động lòng người.

Tuy rằng nhìn hắn có vẻ vẫn nhược, thực chất lại không gầy yếu, trước nay chưa từng bỏ lỡ một buổi học cưỡi ngựa bắn tên nào, nên làn da hắn đàn hồi rất tốt, đường cong cơ thể khi nằm trên giường lại ưu mỹ mà lưu sướng, làm người khác không cầm lòng được nảy sinh dục vọng muốn xâm phạm.

Muốn hỏi từ lúc nào tình cảm thủ túc từng chút từng chút một trở nên lưu luyến sâu sắc, để đến nỗi không thể buông tay như ngày nay, Dận Chân cũng không nhớ được, nếu muốn y phải kể rõ lý do yêu Dận Tự, y cũng đành chịu thua.

Người bát đệ này, đương nhiên có rất nhiều ưu điểm, hắn trong mắt người ngoài, có lẽ là thiếu niên phơi phới, nho nhã, gặp chuyện không loạn, đối nhân xử thế như ông cụ non.

Còn tình cảm của y với hắn, nếu nhất định phải truy rõ ngọn nguồn, có lẽ là bắt đầu từ ngày hắn còn như một cục bông giữ lấy vạt áo y không buông.

Không hiểu tại sao, ngày ấy y nhiều lắm cũng chỉ tròn năm tuổi, nhưng đến giờ vẫn nhớ rõ ràng rành mạch.

Y lần đầu tiên nhận rõ ngạ nương ruột của mình không phải là Đông Giai thị.

Đứng bên ngoài điện, nghe tiếng trò chuyện đông dặc bên trong truyền ra.

“Nương nương, dù nói thế nào, người cũng phải có con, địa vị tương lai mới Nói lời bất kính, Tứ A ca dù sao cũng không phải con ruột của người, tương lai nó trưởng thành, không chừng sẽ về với ngạc nương ruột của nó, chuyện này từ cổ chí kim, chẳng lẽ còn ít sao, chưa kể tiền triều”

“Sao ta lại không biết,” y nghe Đông ngạc nương sâu lắng thở dài. “Chuyện này lại không do ta định đoạt, vốn tưởng rằng bản thân cũng có một nữ nhi, nào ngờ trời xui đất khiến Haiz, mặc kệ nói thế nào, Dận Chân cũng là dưỡng tử của ta, dù nó có trưởng thành, cũng không thể không nhận người mẹ này”

Tiếp theo cũng không nghe lọt tai nữa, Dận Chân siết chặt nắm tay nhỏ bé, xoay người chạy đi.

Bước chân ngày càng nhanh, bất tri bất giác biến thành chạy trốn, gió thổi bên tai, tạt thẳng vào mắt khiến hai gò má y đau rát.

Y biết ngạc nương vừa sinh một muội muội, vô cùng yêu thương nó, ngay cả y cũng bị bỏ qua một bên, nhưng chưa được bao lâu thì muội muội chết yểu, y cũng từng nghe ma ma nói y có người ngạc nương ruột, Đông ngạc nương chỉ là dưỡng mẫu, nhưng y đối với người ngạc nương ruột kia, trên cơ bản là chưa gặp được mấy lần, ấn tượng mờ nhạt, chỉ nhớ bà thường hay đứng trong góc, lặng lẽ ít lời.

Tại sao một ngạc nương dịu dàng như vậy lại không phải ngạc nương ruột của y, vì sao y không phải nhi tử của ngạc nương?

Dận Chân năm tuổi trượt lưng theo tường từ từ ngồi xuống, vùi đầu vào khuỷu tay, thút thít khe khẽ.

“Da da” Giọng nói bi bô từ từ lại gần, nương theo nó là tiếng bước chân chập chững.

Dận Chân ngẩng đầu lên, thì thấy một em bé như bông phấn đang đi về phía mình, lắc qua lắc lại như con vẹt con.

Y nhìn đứa bé, đôi mắt đen láy của đứa bé cũng đang dõi theo y.

Nghiêng đầu, bộ dạng như đang rất hiếu kỳ.

Lát sau, lại tiếng lên mấy bước, cười khanh khách, cả người nhào về phía y.

Dận Chân lại càng hoảng sợ, sợ nó ngã, vội vàng vươn tay ôm trọn nó vào lòng.

Thân thể bé bỏng mềm mại vươn mùi sữa, quấn quanh trong hơi thở của y.

“Mi tên gì?”

Dận Chân đã quên lau đi vệt nước mắt còn chưa kịp khô trên mặt y, lực chú ý của y đã hoàn toàn bị đứa bé này hấp dẫn.

Cục bông phấn đương nhiên sẽ không trả lời, chỉ biết cười khanh khách không ngừng, nín vạt áo y mà chảy nước miếng.

Mãi đến khi nhũ mẫu của nó tìm đến, y mới biết hóa ra đứa bé này gọi là Dận Tự, là bát đệ của y.

Bởi vì thân phận mẹ ruột của Dận Tự thấp kém, cho nên nó được gửi nuôi dưới danh nghĩa Huệ Phi, Huệ Phi dù sao cũng có con riêng, chăm sóc Dận Tự cùng lắm là trách nhiệm, thành ra dẫn đến hạ nhân cũng trở nên lười biếng, đến nỗi một A ca đi lạc cả nửa ngày mới có người tìm đến.

Vào lúc ấy Dận Chân còn chưa hiểu cái gì gọi là đồng bệnh tương lân, y chỉ cảm giác người đang ôm trong lòng rất ấm áp rất mềm mại đến nỗi y không nỡ buông ra.

Trên trán rịn mồ hôi, Dận Tự nhịn không được nhíu chặt mày.

Bàn tay đang du di trên người hắn trượt vào đũng quần, cầm lấy khí quan mềm rũ, bắt đầu từ tốn vuốt ve, đôi môi theo sau lưu luyến tại ngực hắn, rằng nhẹ nhàng quyến cắn đầu ngực, lại duỗi lưỡi vờn quanh phía đầu, tựa như đang thưởng thức mỹ vị, không chịu tùy tiện cắn nuốt.

Thần thái của Dận Chân cũng không lạnh lùng cứng rắn như ngày thường, mà mang theo một thứ thần sắc không nói nên lời, khiến Dận Tự nhìn thấy, cũng cảm lòng không được mà loạn nhịp.

Nơi vốn đang mềm rũ dần dần cứng lên dưới những ngón tay linh hoạt của đôi phương, Dận Tự kiềm không được bật ra tiếng rên rỉ, nhưng lập tức lại cắn răng nhịn xuống, chỉ là hô hấp rõ ràng trở nên gấp rút.

“Đừng nhịn, bên ngoài không có ai” Dận Chân cúi đầu, dùng lưỡi cạy mở miệng hắn, nuốt trọn những tiếng rên rỉ của hắn.

Dận Tự nhắm mắt lại không nhìn y, chỉ cảm giác thân thể theo từng chuyển động của ngón tay, lúc thì như leo lên đỉnh cao, khi thì lại như rơi xuống địa ngục, xen lẫn giữa băng và hỏa, làm hắn không biết bao nhiêu lần chực chờ xin tha.

“Buông” Giọng nói trầm thấp, lại hơi khàn, nhưng vẫn gắng sức duy trì sự bình tĩnh mọi ngày, Dận Chân bị hắn khiêu khích đến bức bối, cũng lộ đồ ra, phủ người lên người hắn.

Bọn họ nghịch luân như vậy

Dận Chân thở gấp, một hơi cắn lên vai hắn, xong lại ôm chặt vào lòng, tựa như muốn cùng người hòa thành một thể.

Nếu như trời cao thật sự trừng phạt, thì cứ việc hưởng về y không sao cả.

Người này, ta tuyệt đối không buông tay.

“Gia! Gia!” Thanh âm của Tô Bồi Thịnh từ xa vọng đến, dẫn theo gấp gáp và hoảng loạn.

Hai người giật bắn, Dận Tự vốn đang bị khiêu khích đến dục vọng rục rịch cũng lập tức tỉnh táo, lại nhìn qua Dận Chân, y cũng vậy.

Đợi đến lúc cả hai đã mặc lại y phục đàng hoàng, Dận Tự mới lên tiếng: “Vào đi.”

Giọng nói của hắn đã khôi phục âm điệu thường ngày, mang chút lạnh lùng bình ổn.

Tô Bồi Thịnh đẩy cửa vào, không kịp lau đi mồ hôi vương trên trán đã hấp tấp nói: “Gia, trong cung có người đến báo Đức Phi nương nương bị bệnh, mời người lập tức tiến cung!”

Dận Chân trong lòng chùng xuống, gật đầu. “Chuẩn bị kiệu, lập tức tiến cung.”

Dù quan hệ giữa hai mẫu tử có bé tắc cỡ nào, thì Đức Phi cũng là ngọc nương ruột của y.

Từ sau khi Đông Hoàng hậu qua đời, ngọc nương mà y có thể hiểu thuận, cũng chỉ còn lại một người này mà thôi.

Đi được mấy bước, bị Dận Tự gọi lại. “Đệ đi cùng tứ ca.”

Dận Chân quay đầu lại nhìn hắn, miến cưỡng kéo kéo khóe miệng, không che giấu được lo lắng trong lòng.

“Không cần, đệ nghỉ ngơi trước đi, hôm nay đã đủ mệt rồi.” Chưa kể hiện tại quan hệ giữa Dận Tự và Hoàng a mã không hòa hợp, không chừng Hoàng a mã đang ở đấy, nếu chạm mặt, không khỏi lại nổi lên sóng gió.

Cửa cung đã đóng từ sớm, nhưng do Dận Chân nhận được ý chỉ của Khang Hy tiến cung, vậy nên không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Giờ này Vĩnh Hòa Cung đèn đuốc sáng trưng, người người ra ra vào vào, nét mặt nghiêm trọng.

Dận Chân vào tẩm điện, thấy Đức Phi đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Thập Tứ đang đứng một bên, thấy Dận Chân đến liền gọi: “Tứ ca.”

Dận Chân nhìn về phía hắn, gật đầu đáp lại. “Mẫu phi sao vậy?”

“Thái y nói là do khí huyết không đủ, phải thư thả đầu óc chuyên tâm điều dưỡng.”

Dận Chân nhíu mày, tiến lên mấy bước, thì thấy Đức Phi khẽ cau mày, dường như sắp tỉnh, miệng thì thào một cái tên, không rõ là Dận Chân hay Dận Trinh.

Hai người không hẹn mà cùng gọi một tiếng mẫu phi, Dận Chân đưa mắt nhìn thoáng qua Dận Trinh, thấy nó nhào lại cầm tay Đức Phi.

Đức Phi mở mắt, thấy Thập Tứ, đầu tiên là vui vẻ, xong tiện đà nhìn tới Dận Chân đứng gần Thập Tứ, thoáng bất ngờ, nét vui cười trên mặt như tan biến.

Lòng Dận Chân dần chùng xuống, ngay cả nét lo lắng còn sót lại trên mặt cũng lui tắt, đứng nghiêm một bên, không một tia gợn sóng.

Thập Tứ lại như không phát hiện, thấy Đức Phi tỉnh lại, vô cùng mừng rỡ.

“Mẫu phi, người không sao chứ?”

Đức Phi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Sao các con lại ở đây?”

“Người đột nhiên ngất xỉu, thật là hù con và tứ ca nhảy dựng, Hoàng a mã còn đặt biệt truyền triệu tứ ca từ ngoài cung vào đây!”

Đức Phi chuyển hướng quá Dận Chân, suy yếu cười: “Làm phiền con đêm khuya còn phải đứng ở đây.”

“Ngạc nường, Thái y nói người khí huyết không đủ, sao lại vậy?” Thập Tứ đổi cách gọi, mang theo cảm giác vô cùng thân thiết.

Đức Phi cười đáp: “Bệnh cũ thôi, mắc phải từ trước lúc sinh con . . .”

Xuất thân của Đức Phi, thật ra cũng không cao, nhưng sau lại có thể sinh liên tục ba nam ba nữ, nay thăng lên hàng phi trong cung có địa vị gần như ngang ngửa với Nghi Phi, không chỉ do bà được Khang Hy sủng ái, còn bởi vì bà có tâm tính cực kỳ kiên nhẫn, nhưng tính cách kiên cường này khi gặp phải con thơ của mình, đều hóa thành tình mẹ bao la.

Hai mẫu tử trò chuyện, Dận Chân thờ ơ lạnh nhạt, phát hiện dường như bản thân là kẻ thừa.

“Nếu mẫu phi không sao cả, vậy nhi thần xin cáo lui trước.”

Đức Phi nhìn qua y, gật đầu. “Ừ, con về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có Thập Tứ là được rồi.”

Câu nói cuối cùng lọt vào tai, Dận Chân không nói gì, chỉ thi lễ liền ngoảnh lưng đi.

Đức Phi nhìn bóng lưng đứa con lớn của mình, trông lòng chợt thoáng qua một cảm xúc không tên.

80. Chương 80: Xét Nhà

Chuyện Dận Chân tiến cung, Na Lạp thị cũng nhanh chóng biết được, tuy trong cung chỉ nói là Đức Phi bị bệnh, nhưng bệnh bình thường thì không đến mức đêm hôm khuya khoắc mở cửa cung để Dận Chân tiến cung, huống hồ Na Lạp thị biết quan hệ giữa hai mẫu tử này không tốt.

Náo động như vậy, hơn phân nửa người của phủ Bối lạc đều bị đánh thức, cả trưởng tử Hoàng Huy mới gần hai tuổi cũng có thể cảm giác được bầu không khí khác thường này, mặc kệ nhũ mẫu dỗ thế nào cũng không chịu ngủ, Na Lạp thị hết cách, đành phải dẫn nó đến tiền thính.

Dận Tự cũng không ngủ, lúc này đang trò chuyện câu được câu mất với phụ tá trong phủ Tứ Bối lạc – Thẩm Trúc.

“Bất thức.” Hoàng Huy còn đang tập nói, nhưng đã có thể tự đi. Từ khi phát hiện lạc thú của việc bước đi, nó đã không chịu cho ôm nữa, nhất định đòi tự đi, trời sinh trắng trắng tròn tròn, cộng thêm y phục trên người, lúc đi khó tránh khỏi trông như hơi tập tễnh loạng choạng, khiến người khác không kiềm được nổi lên lòng chọc ghẹo, Dận Chân lúc đối mặt với đứa trưởng tử này cũng không làm mặt lạnh được.

“Hoàng Huy qua đây.” Dận Tự cười vươn tay, Hoàng Huy lập tức đi qua, nhào vào lòng hắn.

Nó đối với người bất thức thường hay tới nhà, thỉnh thoảng còn cho nó không ít thứ linh tinh, hiển nhiên có ấn tượng sâu sắc.

Thẩm Trúc thấy Na Lạp thị đến, vội đứng dậy xin cáo lui.

“Tứ tẩu không cần lo, Đức Phi nường nường chắc không sao đâu.” lời của Dận Tự đương nhiên là dựa trên cơ sở lịch sử bản thân từng trải, nhưng Na Lạp thị chỉ cho là hắn đang cố an ủi, miễn cưỡng cười cười.

“Nếu bình minh mà gia còn chưa về, tẩu sẽ trình lệnh bài xin tiến cung xem sao.”

“Bát thúc, thương quá.” Hoàng Huy không có phiền não của người lớn, đồng thời hồn nhiên không biết vì sao những người khác phiền não, nó khịt khịt mũi ra sức ngửi, xong lại vùi đầu vào lòng Dận Tự dụi qua dụi lại.

Tiểu hài tử luôn luôn đặc biệt miễn cảm. Bản thân Dận Chân luôn bận công cán, lại thêm không có khiêu làm từ phụ, nên dù yêu thương Hoàng Huy cũng sẽ không thể hiện ra ngoài nhiều, ngược lại, bát thúc luôn luôn cười hiền hòa, đôi khi còn ôm nó, khiến nó cảm giác thân thiết hơn nhiều.

Dận Tự ôm nó cho ngồi lên đùi, cười hỏi: “Bát thúc không sử dụng huân hươu, sao lại thương hả?”

Hoàng Huy cười khanh khách không ngừng, cũng không trả lời, ôm cổ Dận Tự, thân thiết không gì sánh bằng.

Dận Tự ôm Hoàng Huy trong lòng, bỗng nhiên nhớ tới, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì vào năm Khang Hy thứ bốn mươi ba, nó sẽ chết yểu, đứa con duy nhất của tứ tẩu không còn, từ đây dưới gối trống trơn, không sinh được đứa nào nữa.

Nhìn lại Hoàng Huy lúc này hoạt bát đáng yêu, lại nghĩ đến Hoàng Vượng đứa con kiếp trước của hắn, trong lòng không khỏi nổi lên thương tiếc, nhà cao cửa rộng thế thiếp tranh giành tình cảm, lục đục với nhau không hề hiếm thấy, tuy rằng bên ngoài Hoàng Huy là bị bệnh cấp tính mà chết, nhưng nội tình thế nào, không ai nói rõ được.

Na Lạp thị nhìn hai thúc chất trơ còn giống phụ tử hơn, nỗi buồn thoáng qua trong mắt, đứng dậy cười nói: “Tẩu đi trừ phòng xem sao, chuẩn bị chút gì đấy ăn.”

Vừa dứt lời, bên ngoài có ngoài hô hoán: “Gia đã về!”

Na Lạp thị vội vàng đi ra nghênh đón.

“Gia đã về.”

Dận Chân gạt đầu, trong lòng lúc này chỉ cảm thấy chán nản, không muốn nhiều lời.

Na Lạp thị trong y không có vẻ ưu buồn, biết Đức Phi không có gì đáng lo, cũng không nói nhiều, quay vào phòng mang theo Hoàng Huy đi trước, để lại không gian riêng cho hai huynh đệ.

“Đức Phi nương nương không sao chứ?” thấy vẻ mặt của y, dù biết rõ nhưng mấy câu có lệ này thì vẫn phải hỏi.

Dận Chân cầm khăn nóng đặt sẵn trên bàn lau mặt, thờ ơ đáp: “Không sao, Thái y nói khí huyết không đủ, nghỉ ngơi nhiều là được.”

“Hoàng a mã cũng ở đấy?”

Dận Chân lắc đầu: “Chỉ có huynh và Thập Tứ.”

Dận Tự trầm ngâm nói: “Thường ngày nương nương trong hậu cung bị bệnh, mặc dù cũng có tiến cung thăm, nhưng một khi đã qua giờ mở cửa, trừ khi cấp bách nếu không sẽ không ngoại lệ, theo tứ ca nói Đức Phi nương nương cũng không đáng ngại, vì sao Hoàng a mã lại triệu huynh đêm khuya tiến cung?”

Dận Chân vốn đang chìm đắm trong tình cảnh lúc này, cảm giác nản lòng loang loang trong đầu, giờ nghe hắn nói vậy, không khỏi giật mình.

“Ý đệ là Hoàng a mã có dụng ý gì sao?” nhưng lại lập tức lắc đầu, “Xưa nay mẫu phi luôn được thánh quyền, Hoàng a mã vì vậy mà ngoại lệ cũng không có gì lạ.”

Dận Tự nhớ đến một chuyện khác, hai năm trước Huệ Phi cũng từng bất ngờ phát bệnh cấp tính như vậy, lúc ấy Đại A ca đang tùy giá ở trường săn Mộc Lan, nhưng Khang Hy lại không cho y hồi kinh trước để thăm bệnh, vậy mà giờ . . .

“Chắc do ngày thường tứ ca làm việc chăm chỉ thật thà, Hoàng a mã cũng khá xem trọng huynh.”

Dận Chân nghe thế, lập tức nghĩ đến chuyện Dận Tự bị tước chức, không khỏi rục rịch, nhìn về phía hấn, thấy trên mặt Dận Tự không có cảm xúc mất mát đa cảm, mới tạm yên lòng.

“Lời này không được nói lung tung, nếu bị đại ca nghe được thì không hay.”

Đối với vị trí kia, nói chưa bao giờ để tâm là giả, nhưng ngày nay Thái tử và Đại A ca tranh chấp, trên y còn có một tam ca, Dận Chân vốn không ôm ấp hy vọng xa vời là bao, so với việc ngồi tưởng tượng những thứ hão huyền, không bằng làm đến nơi đến chốn những việc trước mắt.

Dận Tự cười: “Ở đây chỉ có hai huynh đệ chúng ta, tường cao không gió, tứ ca có thể yên tâm.”

Tướng mạo hấn vốn tao nhã, khi cười lại mang theo chút cười cợt chút tùy ý, dường như dưới ánh nến gương mặt hấn trở nên hồng hào hơn, thấy thế trong lòng Dận Chân rung động, nhin không được bắt lấy tay hấn.

Dận Tự vốn không có phản ứng gì, nhưng bỗng dừng lại nhớ đến cảnh hai người quần lấy nhau trong phòng, không khỏi mặt nóng bừng, dời mắt đi chỗ khác nhưng không rút tay lại.

Trong nhất thời sự im lặng bao trùm cả phòng, càng làm nổi bật tiếng gõ mõ từ xa xa truyền đến, Dận Chân chỉ cảm giác sự bình lặng trước nay chưa từng có, bao nhiêu tủi thân ảm ức phải chịu đựng trong cung nháy mắt tan biến vào hư không.

Sáng hôm sau Dận Chân lại đi thượng triều, lúc đêm sau khi trải qua chuyện của Đức Phi, cũng không thể nghỉ ngơi được bao nhiêu, cũng may đã uống một chung trà sâm, nên không đến nỗi ngủ gà ngủ gật lúc ở trên triều.

Y vừa bước chân khỏi cửa không bao lâu, Dận Tự cũng hồi phủ, hấn không cho người thông báo nên lúc này Đình Xu ngủ còn chưa dậy, mơ mơ màng màng nghe được Dận Tự đến, mới hấp ta hấp tấp bật dậy rửa mặt thay y phục.

“Nàng cứ ngủ thêm chút nữa đi, là do ta về sớm.” Dận Tự giữ nàng lại, ngồi xuống đầu giường, tiện tay cầm quyển sách nàng đặt ở đầu giường lên xem.

Đình Xu đỏ mặt. “Là thiếp ham ngủ, tưởng gia sẽ không về sớm vậy.”

Dận Tự thở dài: “Hôm qua ta từ trong cung về, phải ghé qua phủ tứ ca, có chuyện chưa kịp nói với nàng.”

Đình Xu quan sát sắc mặt của hấn, cẩn thận nói: “Gia cứ nói đừng ngại.”

“Chuyện buôn bán, chỉ e không được rồi, Hoàng a mã ở trước mặt mọi người trách ta, ngày hôm qua ta đã bàn với tứ ca, cửa hàng tạm thời cứ để cho tứ tẩu trông coi hộ, sau này có cơ hội lại lấy về, chỉ là uất ức cho nàng, hai cửa tiệm trước đây của nàng, giờ cũng phải . . .”

Đình Xu trong lòng xót xa, nhưng vẫn gượng cười: “Gia nói đi đâu vậy, gì mà của thiếp, của thiếp tức của chàng, không được buôn bán, vậy thì thiếp không làm.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng nàng vẫn thấy tức, nhưng không phải với Dận Tự, mà là với Khang Hy.

Lúc còn là khuê nữ, nàng cũng từng nghe nói rất nhiều tôn thất quý nhân không chỉ có điền trang, còn có thể cho thuê hoặc mở cửa buôn bán, đến cả nhà nàng, tên danh nghĩa cũng có mấy cửa hàng. Mặc dù có quy định không cho người Bát Kỳ buôn bán, nhưng đấy chẳng qua là với bá tính bình dân, Khang Hy chưa từng vì vậy mà can thiệp hay trách cứ, sao tới phiên trượng phu của nàng, lại thành lý do bị quở trách.

Dận Tự vỗ vỗ tay nàng. “Gả cho ta, thật tủi thân cho . . .”

“Có thể gả cho gia, là phúc của thiếp, những lời thế này về sau xin gia đừng nhắc lại.”

Dận Tự thấy nàng như vậy, trong lòng càng xót xa, cười đáp: “Nàng yên tâm, thời gian còn dài, rồi tất cả sẽ tốt hơn.”

Trong lúc hai người trò chuyện, sắc trời cũng dần sáng lên, bên ngoài Lục Cửu báo rằng Thẩm tiên sinh mời gia qua.

Dận Tự ừ một tiếng, rồi nói với Đình Xu thêm đôi câu mới đứng dậy đi.

Đình Xu nhìn hẩn đi xa rồi mới bảo nha hoàn Giai Kỳ đóng cửa lại, từ trong rương hồi môn lấy ra một cái hộp, cầm chìa khóa mở ra, lấy ra một xấp ngân phiếu.

Giai Kỳ là nha hoàn đi theo Đình Xu từ nhà gái, xưa nay thân cận được việc, lúc này thấy vậy, không khỏi bật kêu lên.

“Chủ tử, đây là của hồi môn, người . . .”

“Đừng la ầm lên thế!” Đình Xu thấp giọng mắng. “Người cầm cái này đem đến phòng thu chi, ngàn vạn lần không được để gia biết!”

Giai Kỳ cắn môi dưới. “Dạ . . .”

Thẩm Triết hiện nay trụ tại phủ Bát bối lạc, ăn ngon ngủ kỹ, không cần vì cuộc sống mà bôn ba, thỉnh thoảng ra ngoài giải sầu, không có gì phiền não bận tâm, nên hiện tại trông có vẻ phóng khoáng rộng rãi hơn xưa.

“Tử Thanh ngày càng có phong thái danh sĩ.” Dận Tự cười nói, trong lòng có chút hâm mộ, chỉ là bản thân sinh trong hoàng thất, đã định không thể được như y.

“Bát gia chê bai rồi, đây cũng là nhờ đại ân của Bát gia.” Thẩm Triết chấp tay, lập tức thu lại ý cười. “Trầm mỗ nghe nói ngày hôm qua tiến cung Bát gia bị Hoàng thượng quở trách.”

Dận Tự gật đầu, hiện tại Thẩm Triết cũng xem như nửa mưu sĩ, hẩn cũng không giấu diếm, đem chuyện ngày hôm qua thuật lại một lần.

Thẩm Triết khẽ nhíu mày, thoáng trầm ngâm, mới ai thán: “Nếu nhìn lại, Hoàng thượng bắt đầu đối xử lạnh nhạt với người là từ khi người tra tra xét án ở Giang Nam trở về, nhưng nhìn chuyến đi Giang Nam, có công không lỗi, vậy tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên như không muốn thấy người, trong đó chắc chắn có nguyên nhân, mà trước kia chúng ta không ngờ đến?”

Dận Tự cười khổ: “Nếu phải nói, đó là ta đã phạm vào điều cấm kỵ của Hoàng a mã.”

“Hửm?”

Dận Tự đã đoán ra lý do Khang Hy lạnh nhạt với hẩn từ sớm, mong muốn hẩn từng trị nghiêm khắc dám tham quan, nhưng lại không đụng tới Thái tử, nhưng trên đời này làm gì có chuyện vẹn toàn đôi đường như thế, hướng hồ ông thiên vị Thái tử, mấy đứa con còn lại ngoài miệng không dám nói, nhưng trong lòng đều nghĩ kè. Thái tử về sau bị phế, không phải chỉ do mỗi hẩn, mà còn do sự dung túng của Khang Hy, lại thêm dám huynh đệ bỏ đá xuống giếng.

Cái gọi là băng dày ba thước, không phải chỉ trong một ngày, chính là nói vị Hoàng a mã này của hẩn, trong mọi chuyện đều xử lý rất gọn gàng dứt khoát, vận dụng thông thạo mưu kế để vương cân bằng tranh chấp quần thần, chỉ duy trong việc giáo dục con cái, từ những năm tháng đầu tiên đã gieo trồng mầm móng.

Đại Thanh từ khi lập quốc tới nay chưa từng lập Thái tử, Khang Hy cũng nhờ là người duy nhất trong chúng huynh đệ bị bệnh đậu mùa, được Hoàng Thái hậu tự tay chăm sóc dạy dỗ, bằng không với xuất thân không thể xem là hiền hách nhất của Hiếu Khang Chương Hoàng hậu, lại không phải là trưởng tử, xét thể nào cũng không tới phiên ông bộc lộ tài năng trong chúng huynh đệ do các phi tần Mãn Mông chốn hậu cung sinh ra.

Nhưng tới đời Khang Hy, ông luôn luôn khác người, chọn đích tử do Hoàng hậu sinh. Xuất thân đủ hiền hách, Thái tử chưa đầy một tuổi sao có thể biết được hiền tài hay không, hướng hồ trên có Đại A ca, mẫu phi Nạp Lạt thị của Đại A ca, cũng là đại tộc nhất nhì trong Bát Kỳ Mãn Châu, Huệ Phi còn có một đường huynh Minh Châu quyền khuyh triều dã, giả như Đại A ca tâm thường vô tranh thì thôi, nhưng không, các con của Khang Hy, hầu như không ai là đèn càn đầu, chiến công hiển hách có, tài hoa hơn người có, lanh lợi giỏi giang có, khéo léo khôn ngoan có, tuy Thái tử không hẩn không sánh bằng, nhưng có một đám con cái thực lực, hiển nhiên Khang Hy cũng bắt đầu rối mắt. Không biết trong lòng vị Hoàng a mã này, có từng hối hận vì đã lập Thái tử quá sớm, để đến nỗi xảy ra cục diện như ngày nay không?

Dận Tự thầm than một tiếng, quãng những suy nghĩ này ra sau đầu, quay qua nói với Thẩm Triết: “Tất cả quan viên ngành muối ở Dương Châu, hầu như không thoát khỏi quan hệ với Thái tử, ta tiền trăm hậu

tấu, gây lớn chuyện, rồi mới tấu với Hoàng a mã, trong lòng ông tự nhiên cảm thấy không hài lòng.”

Thẩm Triết thở dài: “Hiện tại Thánh thượng đối ai kia cũng ái vô vãn, khó tránh khỏi giận lây.”

Những lời này của y chẳng qua là tức cảnh sinh tình, Dân Tự cũng rõ, năm ấy Khang Hy ngự giá thân chinh, Thái tử và Sách Ngạch Đồ thậm chí nghĩ ra cách cắt đường lương, hướng hồ nay chỉ là một đám tham quan, có khi đâu đấy trong đó còn là suy xét cân bằng thế lực của Minh Châu để tránh xuất hiện tình trạng độc đoán một phương, nhưng Khang Hy đối với Thái tử, quả thực dung túng tới mức khiến các huynh đệ khác lòng sinh đổ kị.

Chỉ là suy cho cùng khoan dung cũng có mức độ của nó, tình cha cũng sẽ bị năm tháng mài mòn, đến một ngày Thái tử tiếp tục tái phạm, lần thứ ba khiêu chiến hoàng quyền, thì Khang Hy cũng sẽ xuống tay.

Khi phế Thái tử lần thứ nhất, Khang Hy đã hoàn toàn mất lòng tin với Thái tử, nếu nói về chuyện tái lập Thái tử, chẳng qua là vì đề phòng đám con của ông nuôi mộng ngôi vị Hoàng đế mà thôi.

Nghĩ vậy, Dân Tự thản nhiên nói: “Ác giả ác báo, Thái tử tự tung tự tác, đến lúc sẽ tự có người trừng trị hắn thôi.”

Thẩm Triết gật đầu: “Nếu Bát gia có lòng quay lại triều đình, trong khoảng thời gian này vẫn nên giấu tài, nhưng dịp lễ tết trong cung vẫn phải theo phép không nên giảm bớt, cần để Vạn tuế gia nghĩ rằng người không nuôi hận trong lòng, trái lại vẫn hiếu thuận như thuở ban đầu.”

Dân Tự cười trào phúng: “Tử Thanh, có đôi khi ta thật muốn từ bỏ mọi thứ, đi thật xa, tìm một chỗ đặt chân, mai danh ẩn tánh, mỗi ngày trời sáng làm việc, trời tối nghỉ ngơi, khoái lạc biết bao!”

Thẩm Triết bật cười: “Thứ cho Tử Thanh nói thẳng, người nào có khó khăn của người nấy, cách nghĩ của Bát gia thật hoang đường, nếu ngài thật sự là nông dân, không có thân phận quyền thế, chỉ e sẽ bị bóc lột đến vô cùng vô tận, nào có ngày an nhàn?”

Dân Tự cũng hiểu bản thân đang suy nghĩ viễn vông, không khỏi cũng cười theo: “Nói cho cùng, mỗi nhà đều có bài kinh khó niệm, ta chưa từng trải qua, mới hâm mộ kẻ khác, đợi đến khi ngồi vào vị trí ấy, chưa chắc sẽ thật sự thoải mái.”

Chuyện Dân Tự bị quả trách ngay trong yến tiệc, chẳng mấy chốc đã truyền đến tai mọi người.

Hắn cũng chỉ vờ như không hay không biết, mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại thú tiêu khiển như đọc sách viết chữ, ngoại trừ thỉnh thoảng đến phủ của Dân Chân, hầu như không ra khỏi cửa, lúc rảnh rỗi có khi sẽ loay hoay ở khoảnh đất trồng rau.

Khoai lang giống trải qua trời đông giá rét năm ngoái đã héo úa, chết gần như hơn một nửa, qua ba tháng, Dân Tự lại trồng thêm một ít, nhờ tiết trời dần dần chuyển ấm, khoai lang giống càng ngày càng có sức sống, Dân Tự vô cùng vui vẻ, mỗi ngày rảnh rỗi đều sẽ tạt qua xem, sau đó ghi lại chút tâm đắc trồng trọt của bản thân.

Do tiếp xúc gặp gỡ trước đây, Mã Tề cực kỳ xem trọng người con rể này, thấy hần cả ngày đóng cửa không ra ngoài, trong lòng không khỏi sốt ruột, mấy lần gọi nữ nhi về dò hỏi, mới từ miệng nàng biết được Dân Tự vậy mà cả ngày loay hoay bên đồng hoa màu, không khỏi thở dài, cũng thầm trách móc Khang Hy quá nghiêm khắc.

Về phía Dân Chân quản lý Hộ Bộ, có hiệu quả rõ rệt, Khang Hy thấy y làm được việc, lại cẩn thận tỉ mỉ, cũng xem trọng y hơn trước, thêm vào đó Đức Phi ở hậu cung được sủng ái, địa vị vững chắc, không khỏi có chút lời đồn đãi vô căn cứ, nhưng Dân Chân lại vờ như không biết, mỗi ngày chỉ lo cắm đầu cắm cổ làm việc của mình, càng khiến Khang Hy cho rằng đứa con này đúng là có tấm lòng đáng khen.

Qua tháng tư, vụ án quan viên Thiểm Tây tham ô ngân lượng cứu tế cuối cùng cũng kết thúc. Quả nhiên như Dân Chân dự đoán, Lận Giai Tuyển nguyên là Đồng Châu Đồng Tri, Vương Tông Đán Tri huyện Bồ Thành bị phán trăm giam hầu, Diêu Sĩ Thục Tri huyện Triều Ấp, Vương Kiến Trung Tri châu Hoa Châu do mắc bệnh qua đời nên miễn định tội, chỉ thu hồi ngân lượng cứu tế bị biến thủ, chuyện đến đây vốn cũng xem như đã xong xuôi, nhưng xui rủi sao chuyện Bồ Khách nguyên là Tuần phủ Thiểm Tây có tư trạch mỹ

thiếp ở kinh thành bị Đại A ca vạch trần, Khang Hy tức giận, hạ lệnh áp giải Bồ Khách vào kinh hỏi tội, xét tư trạch sung công.

Nhiệm vụ xét nhà, lại rơi xuống người Dân Chân, tuy rằng y không nhất thiết phải tự thân vận động, nhưng từ kê khai danh sách, đến ở bên đôn đốc, thì không thể thiếu màn chỉ huy giám sát, hơn nữa vụ án này được Khang Hy quan tâm, càng không thể để xảy ra sai lầm.

Bồ Khách từng đảm nhiệm nhiều chức vụ như Tuần phủ Cam Túc, Tuần phủ Thiểm Tây, tuy nói gã như đại quan vùng biên cương, quan lớn một vùng, nhưng nếu so với kinh thành một nơi tùy tiện ra đường cũng có thể gặp được một vị đại quan quý nhân, thực sự không là thái gì, nhưng không ai ngờ đến, theo từng thứ từng thứ trong tài sản riêng của Bồ Khách bị liệt kê, đến cả Khang Hy cũng phải chấn động.

Dưới đáy hồ nước ở hậu viện tàng mây rường châu báu, trong bức tường hai lớp cất giấu lượng hoàng kim khổng lồ, Dân Chân một bên sai người liệt kê danh sách, một bên đi bẩm báo với Khang Hy, trong lòng vừa ngỡ ngàng vừa cảm tức, những địa phương như Cam Túc Thiểm Tây cũng không phải vùng sung túc, vậy mà quan phụ mẫu đã có thể vơ vét từng ấy, thế thì quan viên Giang Nam, gia tài tính tới đâu?

Bồ Khách vốn chỉ bị phạt giáng chức do lơ là chức trách, nhưng bản kê khai tài sản riêng này một khi được báo lên trên, tội trạng của gã không biết sẽ tăng lên mấy lần, thiên tử nổi giận, máu chảy ngàn dặm, đến nỗi rơi vào tình cảnh toàn gia lưu vong Trữ Cổ Tháp.

Một ngày họ Dân Chân cầm tấu chương tiến cung, tới Dưỡng Tâm Điện, lại phát hiện Tam A ca cũng ở đây, thoáng giật mình, mới quỳ xuống hành lễ.

“Xin thỉnh an Hoàng a mã, đây là bản kê khai đầy đủ toàn bộ của cải trong tư trạch của Bồ Khách, xin trình Hoàng a mã xem qua.” Dân Chân hai tay dâng tấu chương, Lương Cửu Công bước lên trước nhận lấy.

Khang Hy nhận lấy tấu chương, lướt mắt một lần, khéo mắt liếc qua Tam A ca, lạnh nhạt nói: “Con đến trước không phải là có chuyện muốn nói sao, nói đi.”

Dân Chỉ sững sốt, cười lấy lòng nói: “Tứ đệ làm việc chăm chỉ, Hoàng a mã anh minh quyết đoán, nhi thần không có gì muốn nói.”

Dân Chân cũng nhìn thoáng qua hắn, trong lòng biết tổng tam ca đến gặp Hoàng a mã trước y, chắc chắn để nhắc đến chuyện có liên quan đến y.

Dân Chỉ vốn định ba hoa cho qua, nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Khang Hy, như đang chờ hắn mở miệng, không còn cách nào khác đành sờ sờ mũi, bất chấp nói: “Dạ, thật ra việc của nhi thần cũng chỉ là lời đồn, nghe nói Bồ Khách trước đây, ừm, có một bộ ấm trang trí sơn thủy nhân vật bằng ngọc, và một bình sứ thanh hoa họa tiết hoa cỏ cực phẩm, vô cùng nổi tiếng, không hay tứ đệ . . .”

Dân Chân vẻ mặt lãnh đạm, trả lời theo phép: “Trong quá trình xét nhà, đệ đệ quả thật có thấy một bình sứ thanh hoa, không biết có đúng là cái mà tam ca đề cập không, sau khi giám định, nó chỉ là một món hàng nhái cực phẩm, còn về bộ ấm ngọc, thì chưa từng thấy.”

Dân Chỉ thử đưa mắt dò xét Khang Hy, gương cười nói: “Đã vậy thì thôi, ngu huynh cũng là nghe nói, nghe nói mà thôi.”

Dân Chân im lặng không lên tiếng, mắt cũng không ngược lên lấy một lần, vẫn duy trì tư thế quỳ như trước.

Bầu không khí trong Tây Noon Các im lặng như tờ, Dân Chỉ cảm giác sau lưng thấm ướt, không khỏi bắt đầu mắng nhiếc bản thân vì sao hôm nay lại tới đây.

Khang Hy im lặng trong chốc lát, mới nói: “Đều quỳ an cả đi.”

“Dạ.”

Hai người lui xuống, qua không bao lâu, một người có tướng tá như thị vệ đi vào.

“Chủ tử cát tường.”

Nếu nhìn kỹ, sẽ thấy đồ trên người hắn có chút khác so với thị vệ tầm thường.

“Sao rồi?” Khang Hy mở mắt.

“Quả thật có người đến nhà Sách Ngạch Đồ, sau nô tài đi điều tra, thì hay người này là quản gia của ở tư trạch tại kinh thành của Bồ Khách, lúc gã đi trên tay còn mang theo gì đấy, nhìn không rõ là gì.”

Từ đáy lòng Khang Hy bỗng đứng lên cảm xúc chán chường nói không nên lời, ông khép mắt, nói: “Trẫm đã biết, người lui xuống đi.”

Thị vệ vâng lời lui ra ngoài.

Tay Khang Hy đặt trên quyển tấu chương Dân Chân vừa trình lên, xong lại rút một quyển tấu chương ở bên cạnh ra, nội dung bên trong là Sách Ngạch Đồ xin tội dùm Bồ Khách, nói gã mặc dù có tham ô, nhưng khi còn nhậm chức Tuần phủ cũng làm không ít việc tốt cho dân, tội không đáng chết.

Nội dung trong tấu chương trước đó Khang Hy đã xem qua mấy lần, nhưng giờ đây khi xem lại lần nữa, không hiểu sao có một ngọn lửa vô danh bùng lên trong ông, ông cười lạnh, đặt hai quyển sổ con qua cùng một bên.

Lương Cửu Công nơm nớp lo sợ, hận không thể ẩn thân vào tường, đến hít thở cũng không.

“Người nói xem tại sao trẫm muốn làm một người cha tốt, lại khó đến thế?” Khang Hy đột nhiên lên tiếng, có vẻ giống như đang lầm bầm tự nói, Lương Cửu Công biết ông không cần câu trả lời của mình, nên chỉ tiếp tục cúi đầu không nói.

Khang Hy thở dài, nhìn ngoài trời cảnh liễu lay động theo gió, gió nhẹ len lỏi vào trong từ cánh cửa sổ khép hờ, tựa như mang theo không khí tươi mát ngày xuân.

“Lương Cửu Công.”

“Có nô tài.”

“Thay y phục, trẫm muốn xuất cung một lúc.”

81. Chương 81: Hoảng Huy

Thuở trẻ phong lưu cũng hay thích xuất cung nghe khúc ngâm mỹ nhân, nhưng hiện tại đang bị chuyện của đám con quấy rầy dẫn đến tâm tình không tốt, dù là tiếng trời lọt vào tai cũng cảm thấy phiền, Khang Hy nghe một hồi, trên mặt thoáng hiện vẻ bức bối, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

“Thưởng.”

Lương Cửu Công từ trong tay áo móc ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

“Gia!” nữ tử hát khúc cũng đứng lên, dịu dàng bước lại, khẽ cúi người. “Vị gia này xin dừng bước, không biết có phải tiểu nữ hát không hay, khiến ngài phiền lòng hay không?”

Giọng nói êm dịu, du dương động lòng người, nếu là nam nhân tầm thường, chỉ sợ đã mềm lòng ba phần, nhưng Khang Hy ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ thoáng dừng bước, xong lại bước nhanh ngoài, đã có người đứng vén sẵn rèm xe đợi ông.

Tuy Khang Hy năm nay đã ngoài năm mươi, nhưng chăm sóc đầy đủ, nhìn tướng mạo cũng không quá bốn mươi, lại ăn mặc sang trọng tinh tế, vừa nhìn đã biết phi phú tức quý, đương nhiên đặc biệt gây chú ý.

Nữ tử nhìn theo bóng lưng của ông, cắn môi, lại chỉ dám giận trong lòng, bản thân nàng ở đây hát khúc bao năm, chưa từng có người cự tuyệt nàng.

Ra khỏi tử lâu, Khang Hy lại hơi do dự, đưa mắt nhìn quanh, vùng đất phồn hoa, lại chẳng nơi nào để đi, Lương Cửu Công với bước chậm chậm theo sau. “Chủ tử?”

“Người nói xem trong kinh thành, có nơi nào đáng đi?” Khang Hy độ nhiên có phần mất hứng.

Lương Cửu Công đảo mắt, trưng ra gương mặt tươi cười, nhưng không khiến người ta cảm thấy ghét. “Không bằng ghé phủ của các A ca?”

Lão nói lời này là có lý do.

Lương Cửu Công ngày nay là hoạn quan ngự tiền đắc lực nhất, phàm là Hoàng a ca tiến cung bộ kiến, tất nhiên phải cho ông thông báo, có đôi khi họ vị suy đoán tâm trạng của Khang Hy, sẽ gặp Lương Cửu Công dò hỏi trước, để có sẵn chuẩn bị.

Tuy rằng các A ca hỏi, Lương Cửu Công không thể không đáp, nhưng để lợi cho người, lợi cho mình, đôi khi mang theo trong người một hai thỏi vàng hay thậm chí một miếng ngọc thượng hạng, lúc hỏi chuyện thì đưa qua, xem như bán điều tốt lành cho hắn.

Tuy trong lòng ai cũng xem thường hoạn quan, nhưng ngoài mặt thì không ai muốn đắc tội với họ, diêm vương dễ xử, tiểu quỷ khó chơi, có đôi khi quyết định thành bại lại nằm trong tay của những tiểu nhân vật như vậy.

Lương Cửu Công hiển nhiên cũng biết có rất nhiều người không để tên hoạn quan như lão vào mắt, đừng nói Hoàng a ca, đến cả đốc phủ quan lớn vào kinh nhận chức, song song với việc hỏi lộ lão thì trong mắt họ thường xuyên lộ ra sự khinh miệt.

Trong đó chỉ có mấy người là ngoại lệ, ngoại thần là Trương Anh, Hoàng tử thì có Bát A ca.

Các A ca khác không cần phải nhắc đến như, Tứ A ca mặt lạnh tâm lạnh, thấy ai cũng đều vô cảm, dù đối với Lương Cửu Công cũng không ngoại lệ, nhưng Lương Cửu Công thì không cảm thấy thế.

Ngũ A ca và Thất A ca, từ trước đến nay không giỏi đấu đá với người, nên cũng không qua lại nhiều với Lương Cửu Công.

Các A ca còn lại thì tuổi đều còn nhỏ, cũng rất ít một mình yết kiến Khang Hy, chỉ có Bát A ca đối xử với mọi người hiền hòa, đối với lão cũng chưa từng tự cao tự đại, có một lần biết Lương Cửu Công đi đứng bất tiện, còn mang một phương thuốc cổ truyền đến cho lão, sau Lương Cửu Công dùng mấy lần, phát hiện quả thật có tác dụng, Dân Tự nhớ chuyện này, hầu như mỗi lần gặp đều sẽ ân cần hỏi thăm, khiến Lương Cửu Công vô cùng cảm động.

Lão hầu hạ vua hơn mười năm, có hạng người nào chưa gặp qua, chính bởi vậy, chỉ có những người không xem lão như hoạn quan thấp hèn, mới đặc biệt được lão khắc ghi trong lòng.

Một gói khi no sao bằng một miếng khi đói, Lương Cửu Công đương nhiên cũng sẽ không vì họ mà dấn thân hiến tiền đồ hay mạng sống của bản thân, nhưng trong phạm vi đủ khả năng nâng đỡ một người, hoặc nói tốt mấy câu, lão vẫn vui lòng làm.

Vì vậy khi Khang Hy hỏi, lão liền nêu ra chủ ý ghé thăm phủ A ca, nhưng hiện tại Khang Hy không muốn nhìn thấy Bát A ca, lão cũng không dám trắng trợn nhắc đến, nếu Khang Hy thật muốn đến chỗ đứa con này, xem như là phúc phận của Bát A ca.

Nhưng Khang Hy suy nghĩ trong chốc lát, lại nói: “Ừ, ghé thăm Tứ gia một lúc.”

Lương Cửu Công thăm thở dài, ngoài mặt lại không lộ nửa phần, vội cười đáp: “Dạ, nghe nói giờ phủ Tứ Bối lặc có thêm tiểu A ca, đang trong độ tuổi hoạt bát nghịch ngợm.”

Khang Hy lườm lão. “Lão già ngươi là đang hâm mộ người khác có trai có gái à? Đợi thêm ít năm nữa, chọn một người trong họ hàng ở quê cho ngươi làm con thừa tự chịu không?”

Lương Cửu Công nghe giọng điệu Khang Hy không có vẻ tức giận, hơn nữa cũng không giống đang nói đùa, không khỏi quá đổi vui mừng.

“Chủ tử thiên ân, nô tài, nô tài . . .” nâng một tay lên lau khóe mắt.

“Được rồi được rồi!” Khang Hy cười mắng: “Đang ở trên đường đấy, đừng làm mất mặt!”

Trong lúc chủ tớ hai người trò chuyện, thì đã tới phủ đệ của Dân Chân.

Thị vệ đi vào trước để thông báo, chỉ chốc lát sau, Na Lạp thị dẫn theo Hoàng Huy và tất cả nội quyến đi ra nghênh giá.

“Đứng lên cả đi.” Khang Hy nhìn lướt qua mọi người đang quỳ, phát hiện ngoại trừ Na Lạp thị, những người khác đều diện mạo xa lạ, ngay cả tôn tử của bản thân ông cũng không ấn tượng mấy.

Hoàng Huy chỉ mới hai tuổi đầu, nhưng cũng đã hơi hiểu chuyện, mắt thấy những người lớn bên cạnh đều không dám động đây, biết ngay đây không phải lúc bản thân có thể bướng bỉnh, nên cũng ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất, chỉ là đôi mắt không giữ được cứ lảo liêng ngó Khang Hy, tràn đầy hiếu kỳ.

Tiểu hài tử tuổi này là tuổi ăn chơi nhất, Khang Hy nhìn nó, trong lòng cũng dâng lên chút từ ái, dang hai tay cười nói: “Lại với Hoàng mã pháp nào.”

Hoàng Huy vịn tay vào nhau, hết nhìn Na Lạp thị tới nhìn Khang Hy, đứng lên ì à ì ạch đi về hướng Khang Hy.

“Hoàng mã pháp!” Giọng nói non nớt làm Khang Hy mỉm cười, ôm nó vào lòng.

“Hoàng Huy năm nay mấy tuổi?”

Phàm là người lớn đều thích ghẹo tiểu hài tử như vậy, hỏi tới hỏi lui cũng là mấy vấn đề này, có lẽ Hoàng Huy đã bị hỏi không biết bao nhiêu lần, nghe vậy lập tức trả lời vang dội: “Hai tuổi!”

Khang Hy gật đầu, nhìn về phía Na Lạp thị: “Con dạy con không tệ!”

Na Lạp thị cười đáp: “Hoàng a mã quá khen, thần tức không dám kể công, Hoàng Huy thường ngày cũng rất nghịch ngợm, chỉ là hôm nay ở trước mặt Hoàng a mã, mới đặc biệt ngoan ngoãn thế đấy ạ!”

Ngữ điệu như đang trò chuyện trong nhà nhưng lại không mất sự cung kính khiến Khang Hy rất hài lòng, trong ấn tượng của ông, người con dâu này từ trước đến nay luôn luôn đoan trang tự nhiên, quản lý nhà cửa ngay ngắn gọn gàng.

Trắc phước tấn Lý thị đứng phía sau Na Lạp thị, nghe vậy siết chặt đến ngón tay đâm vào lòng bàn tay, hận ý đối với Na Lạp thị ngày càng sâu đậm.

Nếu không phải nhi tử Hoàng Phán vừa lên hai đã chết yếu, trong phủ chỉ còn lại mỗi Hoàng Huy, hiện tại làm gì tới phiên Na Lạp thị ở đây giả khéo léo khoe khoang.

Hôm nay là ngày nghỉ, lục bộ không cần đến nha môn, Khang Hy nhìn quanh một vòng, cũng không thấy bóng dáng Dận Chân.

“A mã con đâu?” Ông hỏi tôn tử của mình.

Hoàng Huy nháy nháy mắt, bỗng dưng chu môi. “A mã, đi tới chỗ bát thúc.”

Nó cũng muốn tới nhà bát thúc, nhưng Dận Chân không dẫn nó theo, Hoàng Huy vốn đã quên chuyện này, lúc này bỗng dưng bị Khang Hy nhắc tới, lại bắt đầu cảm thấy ảm ức.

Khang Hy trong lòng có chút khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi.

“A mã con qua nhà bát thúc làm gì?”

Hoàng Huy suy nghĩ nửa ngày, mới bật ra một chữ. “Chơi!”

Khang Hy thoáng sửng sốt, bật cười ha ha.

Thiên tử long nhan đại duyệt, người bên cạnh đương nhiên cũng phải phối hợp cười theo, bầu không khí tạm thời cũng có thể xem như ấm áp vui vẻ.

“Được rồi, đừng đứng mãi ở đây.” Khang Hy ôm Hoàng Huy đi vào trước, đám người Na Lạp thị nối đuôi theo sau.

Bên trong đã chuẩn bị sẵn trà ngon, Khang Hy ôm Hoàng Huy cả buổi, tay cũng hơi mỏi, Lương Cửu Công quan sát sắc mặt, hiểu ý vội vàng đưa tay đón lấy Hoàng Huy.

“Hoàng Huy, a mã con thường đến chỗ bát thúc lắm à?” Khang Hy hớp ngụm trà, dò hỏi.

Na Lạp thị cúi đầu, thầm than không hay.

Ai cũng biết Dận Tự vừa mới bị Khang Hy quở trách, hiện tại lại bắt ngờ nhắc đến, phải chăng đang thăm dò, vả lại còn chọn Hoàng Huy không biết nói dối.

Hoàng Huy không hiểu thế sự, thiên chân vô tà, đương nhiên gật đầu.

“Hoàng Huy cũng muốn đi.”

Khang Hy nhướn mày cười: “Hửm, tại sao?”

Hoàng Huy xòe tay bắt đầu đếm.

“Có đường.” Dân Tự thường đặc biệt sai người ra các tiệm đồ ngọt ở ngoài mua các loại mứt hoa quả mềm dẻo, làm cho vị tiểu tử tông này vừa nhìn thấy mặt hẳn là đòi đường.

“Có cá.” trong hồ nước ở hậu viện phủ Bát Bối lặc có cá chép sặc sỡ, hầu như chưa con nào thoát khỏi độc thủ của Hoàng Huy, gần như mỗi con đều từng bị nó vớt lên sờ mó.

“Có bát thức.” cái này không cần giải thích, Hoàng Huy nói xong, đầy chờ mong nhìn Khang Hy, tựa như đang mong ngóng vị Hoàng mã pháp này cho nó đường ăn.

Thấy Khang Hy trầm ngâm không nói, Na Lạp thị vội cười: “Bát đệ mỗi lần ghé qua, đều sẽ cho Hoàng Huy ít thứ linh tinh, trẻ con nhớ ăn không nhớ đánh, dễ dàng bị lấy lòng.”

Khang Hy có vẻ dịu xuống, nói: “Đã vậy, thì đến phủ Lão Bát xem thử.”

Hoàng Huy nghe vậy vội vàng giang hai tay, làm ra bộ dáng muốn được bồng.

“Hoàng Huy cũng đi, Hoàng Huy cũng đi!”

Na Lạp thị vội ôm nó lên, thấp giọng dỗ dành: “Không được càn quấy với Hoàng mã pháp!”

Khang Hy ngược lại không giận, ông đối với Hoàng tôn hoạt bát không sợ người lạ này có đôi phần yêu mến.

Các A ca khi trưởng thành đa số đều thành thân sinh con, trưởng tử Hoàng Tích của Thái tử, nay cũng đã năm tuổi, càng lớn càng thông minh lanh lợi. Yêu chim yêu cả ***g, vậy nên cũng rất được Khang Hy quý mến, chưa kể Hoàng Tích cha nào con nấy, tuổi còn nhỏ đã bộc lộ ngạo khí hơn người, rất có phong thái của Thái tử năm nào.

Nay gặp Hoàng Huy tướng mạo hàm hậu đáng yêu hoàn toàn khác với Hoàng Tích, đương nhiên khiến Khang Hy cảm thấy mới mẻ khác biệt.

Nên ông mới hiếm khi bỏ xuống sự nghiêm nghị, giống như một người ông trong gia đình bá tính dỗ dành Hoàng Huy hồi lâu, còn hứa sẽ lấy mứt từ chỗ Dân Tự về cho nó, mới thoát thân được.

“Tỷ tỷ, Hoàng Huy đúng là có phúc, được người ưu ái như vậy.” Khang Hy vừa đi, Lý thị phun ra một câu đầy tính ganh ghét.

Na Lạp thị thoáng mỉm cười, niệm tình Lý thị vừa mất con, trong lòng hiển nhiên đau buồn, cũng không tính toán với nàng, dắt tay Hoàng Huy đi.

“Ngạc nường, con thích Hoàng mã pháp.” Hoàng Huy ngẩng đầu, nói với Na Lạp thị.

Na Lạp thị chĩa chĩa trán nó, cười nói: “Phải luôn mang lòng kính trọng với Hoàng mã pháp.”

Đứa ngốc này, đó là vì hôm nay tâm trạng của Hoàng mã pháp con đang vui, nếu thấy thái độ của ông ấy với bát thức của con, xem con còn nói vậy được không?

Thiên tử nổi giận, xác chết thành núi, máu chảy thành sông. Ngạc nường không hy vọng con nhận được thánh quyền gì đây, chỉ cần con bình an trưởng thành là được rồi.

“Dạ.” Hoàng Huy chớp mắt, cái hiểu cái không, mặt đầy vô tội.

Lúc này ở phủ Bát Bối lặc, Dân Tự đang ngồi xổm dưới đất ngắm nghía mảnh đất trồng khoai lang của hẳn.

82. Chương 82: Thánh Quyển

Mấy dây khoai lang này chỉ vừa nhú mầm xanh nõn, nhưng từ lần bị chết cồng trước, Dận Tự cũng không dám bỏ mặc nữa, không chỉ chăm coi sóc hơn, mà mỗi lần rảnh rỗi quanh đi quẩn lại vẫn phải chạy đi nhìn chút xem sao.

“Bao giờ mới lớn?” Dận Chân đứng sau lưng, nhìn mẩu đất lỏm chỏm màu xanh lá, cũng bắt chước hân ngồi xổm xuống, khảy nhẹ lá cây.

“Độ chừng bảy tám tháng nữa, có người nói với gia đình nghèo khổ, lá cây khoai lang cũng xem như đồ ăn, đợi chúng lớn hơn một chút, cũng hái xuống để huynh đệ chúng ta ném thử.” Dận Tự cười nói.

Dận Chân im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên lại nói: “Nếu không đợi qua một thời gian, đến khi tâm trạng Hoàng a mã tốt hơn, huynh đi xin tội dùm đệ, để người . . .”

“Ý tốt của tứ ca, đệ nhận.” Dận Tự khẽ mỉm cười. “Thật ra như hiện giờ cũng không có gì xấu, «Nông chính toàn thư» quả thật bát đại tinh thâm, đệ vẫn chưa nghiên cứu thấu đáo.”

Dận Chân thở dài: “Đệ không tính đem chuyện khoai lang này nói với Hoàng a mã sao?”

Dù không thể lấy lại thánh quyển, ít nhất cũng có thể giúp tình cảnh bản thân không phải khó khăn như bây giờ, suy cho cùng những việc y có thể giúp hân cũng có hạn, nếu muốn trở mình, vẫn phải chờ một câu của Khang Hy.

Hai người đưa lưng về phía hành lang, chưa kể đang chuyện tâm trò chuyện, cũng không để ý đoàn người đang từ góc ấy tới gần, khoảng cách giữa hai nơi không xa, có thể nghe rõ ràng rành mạch.

Dận Tự thoáng khựng lại, xong chỉ nghe hân nói: “Tứ ca, huynh muốn vì Đại Thanh làm chút chuyện, đệ cũng vậy. Lúc trước lật xem sách xưa thấy thứ này, đệ quả thực từng nghĩ thượng tấu cho Hoàng a mã, nhưng hiện tại lại không nghĩ tới, có một số việc bản thân làm, không then với lương tâm, cũng đủ rồi, đợi khoai lang này lớn rồi, huynh hãy đem nó tiến cung trình cho Hoàng a mã xem, để người ném thử trước, cũng tiện nhân cơ hội đó thượng tấu xin phổ biến loài cây này.”

Dận Chân nhăn mày: “Đệ . . .”

Dận Tự biểu tình bình thản, không hề oán hận. “Nếu đến lúc đó Hoàng a mã nghĩ đệ có tính toán trong lòng, vậy chuyện đệ làm đây, không chỉ không lấy lòng được người, trái lại sẽ khiến người nghĩ đệ dùng thứ này để giành thánh quyển. Khoai lang là vật ích nước lợi dân, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay đệ, năm nạn đói, nếu có nó, biết đâu có thể sống lâu hơn.”

Khang Hy đứng ở đấy nghe trong chốc lát, đáy lòng lại dâng lên cảm xúc khó hiểu.

Nói ra, đứa con này xưa nay luôn thận trọng, an phận thủ thường, ông bảo nó đi Bình Dương, nó đi, thiếu chút nữa mù hai mắt, sai nó đi Giang Nam, nó cũng đi, tra xét đại án, lập công, nhưng quay về lại bị tước chức. Tại đại yến vạn thọ, ông trút giận lên nó, nó cũng không một câu oán hận, nếu không phải ngày hôm nay chính ông ở đây nghe được những lời này, thậm chí còn không biết nó đang lén lút làm gì.

Ông đối xử với nó, có phải quá nghiêm khắc không?

Không thể nghi ngờ, Dận Tự có thể xem là người cực kỳ xuất sắc trong số các con của ông, nhưng Khang Hy vì xuất thân của ngục nương hân, luôn tồn tại cảm giác vừa yêu vừa hận với hân, khi ông có cảm giác xem trọng hân, lại nhớ đến bản thân từng sung hạnh một người tội phụ Tân Giả Khố, đây đã xem như vết bẩn trong cuộc đời đế vương, nếu lại tiếp tục sung ái Dận Tự, nhìn vào có vẻ như bản thân tham luyến mỹ sắc, yêu ai yêu cả đường đi, hơn nữa Thái tử từng đề cập hoài nghi Dận Tự và Đại A ca kết đảng, không cần nghi ngờ đã gieo mầm trong lòng ông.

Lương Cửu Công lia trộm nét mặt giấu diếm cảm xúc của Khang Hy, khẽ mở lời: “Tứ Bối lạc gia, Bát Bối lạc gia.”

Hai người rõ ràng giật bắn, quay đầu lại, thấy Khang Hy đứng đó, vội vàng đứng dậy tiến lên quỳ xuống hành lễ.

“Nhi thần tham kiến Hoàng a mã.”

“Đứng lên đi.” ngữ điệu Khang Hy ôn hòa, không hề tức giận, Lương Cửu Công lén thở phào nhẹ nhõm.

Ông dời tầm mắt từ hai người qua mẫu ruộng trước mắt.

“Đây là khoai lang?”

“Khởi bẩm Hoàng a mã, đúng vậy, nó thuộc họ khoai, tên khoai lang, vốn là giống cây nước ngoài, được truyền vào trung thổ từ thời nhà Minh, vùng Phúc Kiến có trồng giống cây này, nhưng không phổ biến, có người nói giống cây này dễ trồng lại thu hoạch nhiều, nhi thần nghĩ, nếu có thể gây trồng thành công, sau đó mở rộng phạm vi tới vùng Thiểm Cam, ít nhiều cũng có giúp giải quyết nỗi khổ nạn đói của bá tính.”
Dận Tự cung kính đứng giải thích cho Khang Hy.

“Ừm.” Khang Hy không thể hiện thái độ gì. “Mấy ngày qua con bế môn, là vì loay hoay với chúng sao?”

Những lời này không nghe ra là khen ngợi hay chê trách, Dận Tự đáp: “Năm xưa nhi thần cứu tể ở Bình Dương, mắt thấy nghìn vạn bá tính trôi dạt khắp nơi, vào lúc cứu tể của triều đình còn chưa đến, ăn không thể ăn, cuối cùng xuất hiện thảm trạng nạn đói, tuy khoai lang này không thể giúp người người ấm no trong thiên tai, nhưng ít nhất cũng có thể giảm thiểu số bá tính vô tội bị chết đói.”

“Khoai lang này có thể nấu ăn à?” bản thân Khang Hy rất chú trọng nông canh, đối với việc này cũng có chút hiểu biết, cả mảnh đất chỉ chút màu xanh tươi mơn mơn, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó chăm sóc vô cùng chu đáo.

“Dạ, nhi thần đọc được qua một ít sách, cũng từng hỏi thăm lão nông ở lân cận, mùi vị của khoai lang rất ngon, có thể nấu ăn.”

“Vậy chờ khi trưởng thành, đưa một ít vào cung.”

Khang Hy liếc mắt nhìn hai đứa con đang tuân thủ phép tắc đứng yên một bên, lại nhớ đến bộ dáng đáng yêu thuở nhỏ của Dận Tự, không khỏi âm thầm thở dài.

“Mấy ngày qua, con đọc sách gì?” Khang Hy một bên hỏi, một bên đi về hướng đường cũ, hai người theo sau.

Dận Tự kể mấy tên sách, Khang Hy gật đầu, thuận miệng hỏi vài câu, thấy Dận Tự đều có thể trả lời lưu loát, không khỏi gật đầu.

“Từ mai, con bắt đầu quay về Lại Bộ làm việc đi.”

Dận Chân nghe vậy liền vui vẻ, thu hoạch hôm nay đúng là ngoài ý muốn, vốn không nghĩ tới Hoàng a mã sẽ cải trang đến đây, càng không nghĩ tới sẽ nghe thấy họ nói chuyện, cũng may Dận Tự không nói mấy câu oán hận ra miệng, bằng không với tâm tính của vị Hoàng a mã này, thật đúng không biết sẽ như thế nào đây.

Dận Tự sững sốt, lập tức quỳ xuống tạ ơn.

Kỳ thật trong lòng hắn không cảm thấy phần khởi là bao, nhưng hiện giờ có công việc, nói chung ngày tháng trôi qua sẽ không đến nỗi quá buồn chán, nếu có thể chọn, Dận Tự thật tình nguyện đến nha môn như Công Bộ, có thể làm việc lại không gây chú ý.

Có lẽ Khang Hy tâm trạng đang vui, còn quyết định ở lại phủ ăn tối, hiển nhiên Đình Xu dồn hết tâm tư để hầu hạ, không chỉ căn dặn phòng bếp chuẩn bị thức ăn, còn tự tay xuống bếp làm ít món.

Nữ tử Bát Kỳ có thể xuống bếp không ít, nhưng quý tộc tôn thất thì không nhiều, cho tới giờ vẫn chưa có người con dâu nào tự tay nấu cho Khang Hy ăn, hiển nhiên ông cảm thấy hưởng thụ, không chỉ ăn nhiều hơn mọi ngày, lại còn hiếm được mở miệng khen ngợi Đình Xu.

Hôm sau, ý chỉ của Khang Hy liền được truyền xuống, khôi phục chức vụ cho Dận Tự, đồng thời ban thưởng hai điền trang, và năm lượng hoàng kim.

Trong ý chỉ nêu lên Dận Tự tài đức vẹn toàn, không kiêu căng, lại làm việc cần cù nghiêm túc, kính cẩn liêm khiết, nhưng trên thực tế có ai không biết chuyện không phải chỉ có vậy, nếu nói làm việc cần cù nghiêm

túc, vậy sao lúc Dận Tự từ Giang Nam trở về không ban thưởng, ngược lại còn bị quở trách, nay lại đột nhiên chuyển biến, khiến người khác không nhìn thấu được.

Người có tâm đương nhiên sẽ đi dò hỏi, hỏi kỹ càng mới biết, hôm qua Khang Hy cải trang đi đến phủ Bát Bối lặc, đến lúc này lại bưng tỉnh đại ngộ, người không liên quan thì không khỏi cảm thán Bát A ca may mắn, người từng bỏ đá xuống giết lại lo lắng không biết bản thân có từng đắc tội vị Bát A ca lần nữa đắc sủng không.

Chuyện mở cửa hàng, tuy Khang Hy không nhắc đến, nhưng lại ngầm tỏ ý sẽ không cấm đoán, Dận Chân liền bảo Na Lạp thị giao trả hai cửa hàng cho hắn, Dận Tự cũng không từ chối, cửa hàng vốn cũng có đồng ra đồng vào, Na Lạp thị tuy rằng tận tâm, nhưng lại không rành buôn bán, nên cũng không giúp nó khấm khá hơn, lúc Dận Tự tiếp nhận, lập tức đặt ra quy định, xong giao lại cho Đình Xu trông nom, nay buôn bán như cá gặp nước.

Đây cũng không phải do hắn thông minh, am hiểu buôn bán, mà do kiếp trước cửa hàng của Cửu A ca Dận Đường trải rộng khắp thiên hạ, người xưng thần tài Cửu gia, hắn và Dận Đường giao hảo, đương nhiên cũng sáng được tí, hơn nữa bản thân cũng đã bỏ công không ít, tìm không biết bao nhiêu là sách vở trau dồi, mới từ từ lên tay, nhưng hắn không muốn để người khác nắm được nhược điểm, chỉ đứng một bên chỉ đạo, đối ngoại vẫn để quản gia toàn quyền quản lý, tất cả sổ sách thì giao cho Đình Xu.

Cửa hàng có khoản thu, cộng thêm hai điền trang được Khang Hy ban thưởng, góp thêm vào sản nghiệp, chi tiêu trong phủ cũng dần dư dả hơn, không còn túng quẫn như trước. Chẳng qua vợ chồng Dận Tự sau khi trải qua quãng thời gian kia, trái lại càng thấu hiểu nhau hơn, tình cảm ngày càng hòa hợp, hơn nữa đang trong thời gian tân hôn, trong cung tạm thời còn chưa chỉ thêm người vào phủ, nhờ vậy hai người trở thành đôi phu thê cảm sát hòa minh trong mắt người ngoài.

Vào khoảng tháng bảy tháng tám, khoai lang chín, kết thành củ, lá khoai lang cũng được hái đầy một sọt, Dận Tự chọn những củ ngon nhất, đưa vào cung, kèm theo cách chế biến, còn lại một ít gửi tới phủ của Dận Chân và mấy người Dận Kỳ.

Tuy thứ này là cây cao sản, nhưng người trong kinh từng gặp cũng không nhiều, hơn nữa cách chế biến đa dạng, hấp luộc chiên nướng đều được, chỉ cần lột một lớp vỏ mỏng, bên trong màu vàng óng ánh, hương vị ngọt bùi, tựa như tan ngay khi vào miệng, Khang Hy khen không dứt miệng, đồng thời rất tôn sùng, hạ lệnh phổ biến khắp vùng Thiểm Tây, cũng do vậy làm nổi lên làn sóng khoai lang trong giới đại quan quý nhân ở kinh thành, hầu như nhà nhà đều trồng một hai dây khoai lang, muốn ném thử mùi vị khoai lang được Hoàng đế ca ngợi.

Tuy Dận Tự là người ôn hòa chu đáo, cũng khó tránh khỏi đau đầu.

Vừa phải xử lý công vụ, lại phải mỗi ngày đối phó với người tới tận cửa viện có hỏi về khoai lang kỳ thực mưu đồ bất chính, từ một A ca bị rơi vào lãng quên, nháy mắt lại trở thành tâm điểm của cả kinh thành, thay đổi chóng mặt đến thế, khó tránh khỏi bị người ngoài lời ra tiếng vào, nhưng Dận Tự không muốn lãng phí thời gian đối phó với những người này, dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách, ngoại trừ đến nha môn làm việc, tiến cung thỉnh an, thời gian rảnh rỗi không tiếp bất kỳ ai.

Vụ án quan viên Thiểm Tây tham ô ngân lượng cứu tế, tạm thời rơi vào ngõ cụt với cái chết bất ngờ của quản gia Bồ Khách.

Theo như kết quả khám nghiệm tử thi của quan phủ là do rơi xuống nước chết đuối, dù sao nhà riêng của Bồ Khách ở kinh thành cũng đã bị tịch thu, đồ đạc thu được cũng đã sung vào quốc khố, Khang Hy không hạ lệnh tiếp tục điều tra, nhưng chân tướng ra sao, có người đã quên, có người lại nhớ mãi.

Đảng Đại A ca và đảng Thái tử, vẫn tiếp tục long tranh hổ đấu, thường hay gây chút phiền phức cho đối phương. Cát Nhĩ Đan ở phương Bắc đã bình, sách lược của Khang Hy đối với các chư vương Mông Cổ xưa nay luôn là ân uy song hành, vừa an ủi vừa đe dọa, từ ngày nhà Thanh vừa thành lập đến nay, nhiều năm như vậy, cũng đã dần dần nắm giữ được đại cục, triều đình nhìn như yên bình, lại ẩn giấu không ít sóng ngầm không tên.

Chính trong ngày tháng yên bình ẩn giấu gian trá, người người chào đón năm Khang Hy thứ ba mươi chín.

83. Chương 83: Trần Bình

Kinh thành, tửu lâu Hà Thị.

“Tiểu Lâm ca, huynh đứng là nghĩa khí, sao lại dẫn đệ tới nơi thế này, đến lúc thanh toán đệ không có tiền trả, huynh đừng đem đệ ra thế chấp đó.”

Gian ngồi riêng sát cửa sổ nhìn ra đường lớn, phía dưới ồn ào náo nhiệt, nơi này lại yên ả thoải mái, hoa lan được bày trí khắp phòng, trên bàn bày chén sứ đũa bạc, vô cùng tinh xảo.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên Trần Bình đặt chân đến đây, lúc bước vào, con mắt không khỏi láo liên.

“Lão đệ đùa hả, quan hệ giữa hai ta thế nào nha!” Lâm Quỳnh cười tươi, hạ giọng nói: “Không giấu lão đệ làm gì, gần đây huynh kiếm được một khoản tiền lớn.”

“Hả?” Những lời này quả nhiên thu hút sự chú ý của Trần Bình.

Lâm Quỳnh cười lớn. “Nói đến đây cũng nhờ ân đức của chủ tử, hiện tại đang để huynh quản lý một hiệu cầm đồ, mỗi tháng tăng tiền không nói, có đôi khi đối phương đến cầm món đồ đáng giá, huynh còn có thể được thưởng một khoảng hậu hĩ, chủ tử còn nói nếu làm tốt, sẽ phái huynh đi Giang Nam mở cửa hàng.”

Trần Bình nghe vậy rất hâm mộ, đợi Lâm Quỳnh nói xong, hắn không khỏi thở dài: “Tiểu Lâm ca đúng là lợi hại, đầu giống đệ, mỗi ngày đều làm việc nặng.”

Lâm Quỳnh tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Hả, với tài trí và thực lực như lão đệ mà chủ tử nhà đệ không để bạt à?”

“Haiz, huynh đừng nhắc đến nữa!” Trần Bình có cảm giác như gặp được tri âm, kìm không được trút hết tâm sự trong lòng ra. “Tỷ của đệ là người hầu hạ bên cạnh Phúc tấn chủ tử, hai năm nay làm việc đắc lực, được đề bạt làm thị nữ cận thân, còn giúp Phúc tấn quản lý sổ sách, vậy mà tỷ của đệ cũng không chịu nâng đỡ đệ, còn nói làm vậy dễ bị người ta lời ra tiếng vào, muốn đệ chuyên tâm làm việc của mình, huynh nói xem tỷ ấy được sủng ái như vậy, không chừng ngày sau còn có thể được gia nạp vào phòng Đó chính là tỷ ruột của đệ đấy!”

Lâm Quỳnh lắc đầu. “Nói chung thì lệnh tỷ làm việc chí công vô tư, cũng rất đáng nể, nhưng dùng thì dùng cho người ngoài, còn hai người là tỷ đệ ruột thịt, không phải huynh nói, lệnh tỷ quả thật có hơi quá đáng.”

“Còn không phải vậy sao!” Trần Bình thường ngày cực ít khi uống rượu, nên giờ vừa uống mấy chén đầu óc đã mơ màng. “Dù sao đệ cũng là đệ đệ duy nhất của tỷ ấy, sao tỷ ấy lại không châm chước cho đệ, haiz, nhớ năm ấy, nhà tụi đệ ở trong thôn cũng là gia đình trong sạch, được mọi người tôn trọng, có ruộng có đất, có nhà có cửa, nếu không phải thiên tai hại người, tụi đệ cũng không đến mức lưu lạc đến nỗi trở thành gia nhân của người khác”

“Chuyện cũ không nên nhắc lại.” Lâm Quỳnh vỗ vai an ủi hắn, lại châm thêm rượu. “Đến, nhất túy giải thiên sầu, hiếm khi đệ được một ngày nghỉ, huynh đệ chúng ta không say không về.”

“Được!” Trần Bình khí phách nâng chung rượu, nốc sạch một hơi.

“Ừm, đệ nói cho huynh nghe Tiểu Lâm ca,” Trần Bình say bí tỷ chống đầu nói, “Đệ quen huynh lâu rồi, mà vẫn chưa biết chủ tử nhà huynh rốt cuộc là ai?”

“Sao hả, đệ muốn chuyển qua đây?” Lâm Quỳnh cười nói, “Chủ tử nhà huynh nhân hậu, đối với hạ nhân rất tốt, cái khác không nói, chỉ nói đến vị trí của huynh hiện tại, tiền lương hàng tháng ít nhất cũng ba lượng bạc, đó là chưa tính tới mấy thứ linh tinh được thưởng vào dịp lễ tết.”

Trần Bình nuốt nước bọt: “Huynh đừng chì chiết đệ nữa mà, mau nói cho đệ biết huynh tích phúc thế nào, gặp được chủ tử tốt như vậy!”

“Nói cho đệ nghe cũng không thành vấn đề, chủ tử nhà huynh chính là”

Gục

Tiếng nói loáng thoáng bên tai, Trần Bình lại không nghe rõ được, lắc lắc đầu, cộp một tiếng, gục đầu xuống bàn.

Lúc tỉnh lại, chỉ cảm nhận được làn hương quyến rũ lượn lờ quanh mũi, lúc nồng lúc nhạt, khơi dậy cảm giác khát khao trong lòng.

Trần Bình khẽ rên một tiếng, cảm giác có một thứ gì đẩy mềm mại dựa vào ngực hắn, rất ấm áp, làm hắn không nhịn được siết chặt tay để nó càng gần mình hơn.

Trong không gian không chỉ còn mỗi tiếng rên rỉ của hắn, phảng phất như tiếng thở dốc uyển chuyển của nữ tử.

Gió lạnh thổi vào chăn, Trần Bình giật mình, mở mắt.

Thứ hắn đang ôm trong lòng, cũng không phải cái gối, mà là một nữ nhân không mặc đồ.

Hắn thoáng cái tỉnh táo lại, lật đật chạy xuống giường, hoảng hồn phát hiện bản thân không mặc gì hết, không khỏi vô cùng hoảng sợ, chỉ vào nữ nhân trên giường, ấp a ấp úng không nói nên lời.

Nữ nhân thấy thế, cười duyên nhòm người dậy: “Xem ra gia vẫn còn nhỏ, hóa ra thiếp được lời quá rồi, vậy mà mới này nhìn gia không giống thế chút nào, rất dũng mãnh nha!”

“Cô . . . cô, sao tôi lại ở đây!” Trần Bình phát hiện từ sau khi hắn say rượu, không nhớ được điều gì. “Tiểu Lâm ca đâu?!”

“Thiếp không quen ai là Tiểu Lâm ca cả.” nữ nhân che miệng cười. “Được rồi, dù sao cũng đã cùng nhau trải qua khoảnh khắc ngọt ngào, lại đây tỷ tỷ thương người.”

Trong lúc nói chuyện, nữ nhân đã ngồi dậy, chăn trượt khỏi người cô, Trần Bình nhìn thấy rõ mồn một dấu tích xanh tím trên làn da trắng ngần của nữ nhân, lại nhìn trên người mình, cũng có dấu vết bị móng tay quào.

Phát hiện này càng khiến hắn hoảng hốt hơn, vội vàng nhào tới nhặt y phục rải rác bên giường của hắn lên.

Vừa mặc quần vào, thì cửa bị mở ra.

“Lão đệ, một đêm xuân qua, cảm thấy thế nào?” Lâm Quỳnh đi vào, trên mặt mang theo nét cười đen tối.

“Lâm Quỳnh, huynh hại chết đệ rồi!” Trần Bình nghiêng răng nói, cũng không rảnh tính toán với gã, vội vàng mặc hết đồ vào.

“Đệ nói vậy là sai rồi.” Lâm Quỳnh đuổi nữ tử kia ra ngoài, lúc này mới sầm mặt, trầm giọng nói, “Lúc này đệ uống say, miệng cứ nói muốn tìm cô nương muốn tìm cô nương, nên huynh mới đưa đệ đến đây, còn tìm một cô nương đến hầu hạ đệ, sao giờ lại thành hại chết đệ hả?”

Trần Bình hoàn toàn không nhớ được bản thân lúc say đã nói gì, giờ khó lòng biện bạch, há miệng lại không biết phải nói gì.

Lâm Quỳnh sắc mặt dịu đi, dè dặt ngồi xuống. “Được rồi được rồi, có gì ghê gớm đâu chứ, đây là nơi trăng hoa, chỉ cần là nam nhân đều sẽ đến, đệ chưa từng đến, thì huynh dẫn đệ đến cho biết đó biết đây không phải sao?”

Trần Bình quệt quệt mồ hôi, vẻ mặt suy sụp, không nói một lời.

Lâm Quỳnh thừa dịp lửa to thổi gió: “Đệ nghĩ lại mà xem, đệ đã bao nhiêu tuổi rồi, đến cả vợ cũng chưa lấy, nếu như theo chủ tử nhà huynh, với tố chất của đệ, đừng nói vợ, chỉ sợ được cho làm chủ một vùng đấy, không cần phải lao động nặng nhọc hầu hạ người khác.”

Trần Bình cười khổ cắt ngang gã: “Tiểu Lâm ca đừng nói nữa, kể bản thân của đệ một ngày còn nằm trong tay Bát gia, thì không thể rời khỏi phủ Bát Bối Lặc, trừ khi chịu bị xem như đào nô.”

Lâm Quỳnh bắt cười: “Vậy thì đệ sai rồi, người hướng lên cao, nước hướng xuống thấp, là thiên kinh địa nghĩa. Lại nói huynh có một cách, chỉ không biết đệ có can đảm làm không thôi?”

“Cách gì, nếu là chuyện thương thiên hại lý thì đệ không làm đâu!”

Lâm Quỳnh sầm mặt nói: “Lão đệ xem Lâm Quỳnh huynh là hạng người nào, không kể đến chúng ta là đồng hương, chỉ bằng giao tình giữa hai chúng ta, đệ muốn làm chuyện thương thiên hại lý, huynh cũng không cho!” sau gã lại dịu đi, cười nói, “Nói ra cũng không có gì, chẳng qua muốn đệ ghi lại tất tần tật việc làm hằng ngày của chủ tử đệ, chỉ vậy thôi!”

Trần Bình cũng không phải kẻ ngu, nghe vậy ngờ vực hỏi lại: “Chủ tử huynh rốt cuộc là ai, sao lại bảo huynh làm chuyện thế này, nếu Bát gia gặp phải chuyện gì, người chịu hậu quả cuối cùng còn không phải là đệ sao?”

Lâm Quỳnh vội trấn an: “Lão đệ hiểu lầm rồi, đã nói không phải chuyện thương thiên hại lý mà, đương nhiên cũng không phải mưu tài hại mạng, chẳng phải cũng chỉ nhờ đệ ghi lại chủ tử nhà đệ đi đâu lúc nào, gặp ai thôi sao. Thật không dám giấu gì đệ, chủ tử nhà huynh chính là ngự tiền đại thần hiền hách đương triều, nhưng họ gì tên gì thì không thể nói ra, chỉ là thấy Bát gia có thực lực, muốn đầu quân cho ngài ấy, lại không tìm được cơ hội, nên muốn nghe ngóng hành tung của Bát gia, để tiện tạo cơ hội thôi.”

Trần Bình thở phào nhẹ nhõm. “Thì ra là thế, Tiểu Lâm ca nói sớm không phải tốt rồi sao, cần gì cứ quanh co dài dòng, đi cả vòng lớn.”

“Chuyện này cũng không tiện mở miệng, tuy cũng phải cái gì thương thiên hại lý, nhưng cũng không tiện rêu rao quang minh chính đại, nên mới . . .” Lâm Quỳnh dứt lời xấu hổ cười thành tiếng.

Trần Bình cười nói: “Nếu Tiểu Lâm ca đã nhờ, thì đệ sẽ ghi lại, chỉ là . . .”

Sự ngập ngừng của hắn, Lâm Quỳnh vừa nghe đã hiểu, lập tức lấy từ trong tay áo ra một túi tiền thêu chỉ bạc vàng đan xen.

Trần Bình nhận lấy cái túi, cảm thấy nặng trĩu, nhẹ tay mở hé ra nhìn bên trong, ánh sáng chói mắt lập tức bắn ra, hắn cột túi lại kỹ càng, bỏ vào trong áo.

“Mỗi ngày đều phải ghi?”

“Mỗi ngày.”

“Làm cách nào đưa cho huynh?”

“Lão đệ hãy làm thế này . . .”

Qua tháng ba, tuyết tan, lòng người như cũng theo đấy mà hoạt bát hẳn lên, nhưng khí lạnh vẫn chưa tan, y phục trên người cũng không giảm được bao nhiêu.

Dận Tự đi ra khỏi Dưỡng Tâm Điện, trong đầu còn đang suy đoán tấu chương Khang Hy vừa phê duyệt, làn gió ấm vương hương hoa bay thẳng vào mặt, khiến hắn không kìm được nheo mắt lại nhìn.

Có hai người đang đi về phía hắn.

Bước chân của họ hơi nhanh, chỉ chớp lát sau đã đến trước mặt Dận Tự, người trẻ tuổi thì cười tíu tít mắt với Dận Tự.

“Bát ca!”

Dận Tự cười gật đầu, chấp tay. “Đại ca!”

Dận Đề thuận thế vỗ lên cánh tay hắn một cái. “Mới ở chỗ Hoàng a mã à?”

“Dạ, đang định quay về Lại Bộ tiếp tục làm việc.”

“Ừ vậy đi đi, mai là ngày nghỉ, đến điền trang của huynh ăn lẩu được không?”

Lúc trước đã từ chối khéo hai lần, giờ Đại A ca lại mời, cũng không tiện từ chối, Dận Tự thoáng suy tư, gật đầu cười đáp: “Vậy làm phiền đại ca.”

Dận Đề trên mặt lộ ra vẻ hài lòng. “Tốt lắm, đến lúc đó huynh sẽ chờ các đệ.”

Dứt lời đi trước một bước, đến Dưỡng Tâm Điện.

Đại A ca vừa đi, Dận Đường lập tức khôi phục dáng vẻ cười cợt, thân thiết kề sát Dận Tự.

“Sao bát ca lại đồng ý, vậy ngày mai chúng ta đi chung nha?”

Dận Tự nhìn thấy bóng dáng Đại A ca đã đi xa, trong lòng vụt quá nỗi buồn thầm kín. “Sao dạo gần đây đệ hay đi chung với đại ca vậy?”

Dận Đường nghe ra ngụ ý trong lời nói của hắn, trả lời lại: “Bát ca không cần lo, Thái tử sẽ không làm gì khó để đệ được đâu.”

“Thái tử là Thái tử, đệ cần tránh đầu gió thì tốt hơn.”

Dù kiếp này Dận Tự vẫn giữ mối quan hệ tốt với Dận Đường, nhưng người không có dã tâm, sẽ không cùng họ hợp mưu tranh ngai, chỉ là hắn không hy vọng đến lúc đó bọn Dận Đường bị Đại A ca kéo vào cuộc chiến tranh giành ngai vị.

Dận Đường nghe vậy khẽ cười lạnh. “Hắn là Thái tử cái thá gì, chẳng qua là đầu thai tốt, bao nhiêu năm qua có từng để huynh đệ chúng ta vào mắt sao?”

Dận Tự biết Dận Đường do ân oán thuở nhỏ, nên luôn nhìn Thái tử không thuận mắt, giờ thấy nó bất cần như vậy, chỉ đành nói: “Đệ không thích nhìn mặt hắn cũng được, tóm lại đừng đụng vào hắn, đại ca bảo đệ làm gì, đệ cứ đồng ý, nhưng không cần làm quá tích cực, bảo toàn bản thân quan trọng nhất.”

Tuy Dận Đường không đồng tình với cách nghĩ của Dận Tự, nhưng biết hắn là vì tốt cho mình, nhìn nét mặt nghiêm túc của đối phương, trong lòng không khỏi cảm động, gật đầu nói: “Bát ca huynh yên tâm.”

Trong hoàng cung này, đừng nói chân tình, đến cả sự dịu dàng cũng là điều đáng quý. Tuy Dận Đường và Dận Kỳ cùng mẹ, nhưng tình cảm của họ chỉ tạm tạm mà thôi, ngược lại Dận Nga cùng đánh cùng lớn với hắn, hay Dận Tự người mà tụi nó thường bám lấy thuở nhỏ, lại có một vị trí đặc biệt nhất trong lòng hắn.

Lúc chia tay Dận Đường, thấy thời gian còn sớm, Dận Tự đến chỗ Lương Phi thỉnh an.

Dạo gần đây sức khỏe Lương Phi vẫn không tốt lên, cứ khỏe rồi bệnh, cả lúc tinh thần tốt nhất, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, làm Dận Tự thấy mà kinh hồn bạt vía, không dám mấy may buông lỏng, chỉ hận những quy tắc trong cung, không thể đón ngạc nương về phủ phụng dưỡng, cách xa nhau một bức tường cung cấm, thời gian hai mẹ con có thể gặp gỡ cũng ngắn ngủi, hắn không cách nào nán lại lâu.

“Mấy ngày nay sức khỏe của ngạc nương ổn chứ?”

Lương Phi nhìn con nàng với gương mặt tràn đầy thương yêu trìu mến: “Từ lúc uống thuốc do con mang đến, chứng tim đập nhanh đã tốt hơn nhiều, con hãy chuyên tâm làm việc, đừng nên lo lắng cho ngạc nương, ngạc nương biết cách tự chăm sóc bản thân, mấy ngày trước Tứ Phúc Tẩn dẫn theo Hoàng Huy tiến cung thỉnh an, còn con thì sao, định chừng nào mới cho ngạc nương ẵm cháu đây?”

Dận Tự bất đắc dĩ nói: “Ngạc nương xem người kia, việc này cũng không phải do con định đoạt.”

“Không phải ngạc nương muốn hỏi con, Đình Xu là một đứa trẻ ngoan.” Lương Phi thoáng ngậm ngừng, khẽ cười khỏi: “Chỉ là con nên chuẩn bị sẵn tâm lý, năm nay là năm đại tuyển tú nữ, nay Đình Xu vẫn chưa thấy tăm hơi gì, chỉ sợ Hoàng a mã sẽ chỉ người cho con mà thôi.”

Dận Tự cau mày nói: “Có phải có người nhắc đến chuyện này trước mặt Hoàng a mã không?”

Lương Phi chỉ lấp lửng: “Nghị Phi có một đứa cháu bà con xa, năm nay vừa tiến cung, bên Huệ Phi cũng . . .”

Dận Tự lập tức hiểu, trong lòng không khỏi cười lạnh, nhưng vẫn điềm nhiên đáp: “Con hiểu rồi.”

Dục Tú gả cho Xuân Thái, Dận Tự cũng cưới Đình Xu, dự định lúc đầu của Nghị Phi thất bại, hơn nữa từ hai năm trước hắn bị Hoàng a mã lạnh nhạt, chuyện làm mai này vốn đã đi vào dĩ vãng, nhưng nay hắn lại được Hoàng a mã quan tâm, Nghị Phi nổi tâm tái diễn chuyện này.

Huệ Phi đương nhiên cũng ôm bụng dạ như vậy, lôi kéo thế lực cho con mình.

Tuy rằng không được vị trí Đích phúc tấn, cũng còn Trắc phúc tấn, Thứ phúc tấn, tóm lại cũng không thiệt thòi cho cháu mình, nếu có thể sinh con thì càng tốt, nếu tương lai Dận Tự được trọng dụng, sẽ không uống phí quân cờ này.

Lương Phi nói: “Nếu Hoàng a mã chỉ hôn, con tuyệt đối không được kháng chỉ, mấy ngày tới ngục nương sẽ giúp con đỡ lời trước, dù sao cũng còn chút thời gian.”

Sắc mặt Dận Tự dịu xuống, trấn an bà: “Ngục nương yên tâm, con tự có cách, sẽ không hành sự lỗ mãng.”

Có thể người khác sẽ ngưỡng mộ hẳn được hưởng phúc Tề Nhân, nhưng hẳn lại không hứng thú.

Trước đây lúc trong phủ khó khăn, Đình Xu thậm chí lấy của hồi môn của bản thân đắp vào, nhưng trăm phương ngàn kế gạt hẳn, cho rằng hẳn không hay, tuy Dận Tự không tự nhận bản thân là người tốt bụng dễ lừa, nhưng đối với một nữ nhân như vậy, hẳn lại không nhẫn tâm phụ lòng nàng.

Nói thêm đôi câu thì Dận Tự định xin cáo lui, chợt nghe bên ngoài có người thông báo Tứ A ca đến thỉnh an Lương Phi.

Na Lạp thị mỗi lần tiến cung đều sẽ đến thỉnh an bà, nhưng Tứ A ca thì rất hiếm khi, Lương Phi nhìn Dận Tự, thấp thoáng tiêu ý, một bên cho người mời y vào.

Dận Tự vốn cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng ánh nhìn này của Lương Phi lại làm tim hắn trật nhịp, khi không nhớ đến quan hệ giữa hai người, không khỏi nóng tai, dời đường nhìn, ra vẻ ung dung đứng dậy đi ngắm nghĩa hoa văn chạm trổ trên cột nhà.

84. Chương 84: Tề Tự

Năm nay Đại A ca hai mươi bảy tuổi, từ năm Khang Hy thứ hai mươi chín ba lần theo ngự giá xuất chinh Chuẩn Cát Nhĩ, quân công hiển hách, so với Thái tử trường kỳ sống trong cung cấm, có chí khí và có tầm nhìn hơn, năm Khang Hy thứ ba mươi bảy được phong làm Trữ Quận Vương, ngoại trừ Thái tử, là người có tuổi tác và tước vị cao nhất trong chúng Hoàng tử, người Mãn lại xem trọng quân công, nếu không phải vì y không phải con của Hoàng hậu, chỉ e vị trí Thái tử hiện tại đã đổi chủ từ lâu.

Y ra ngoài nhiều năm, diện trang dưới danh nghĩa hiển nhiên cũng tốt hơn các A ca khác nhiều lần, nhân tiện mời bọn Dận Tự đến thưởng thức! Với một diện trang nghỉ ngơi mà nói, vị trí ngay sát bờ biển Thập Sát, hậu viện xây một tiểu lâu hai tầng, trên lầu hai chính là phòng dùng để thiết yến chiêu đãi, vừa mở cửa sổ thì cảnh biển bát ngát xanh biếc gợn sóng phản chiếu ánh mặt trời đập ngay vào mắt.

Dận Đường dạo bước ngắm cảnh, nhưng cũng không quên tầm tắc ca ngợi: “Đại ca, diện trang của huynh thật đặc biệt, chỉ với cảnh trí bên ngoài thôi, nếu bán đi cũng có thể kiếm ít nhất trên mười vạn lượng đấy.”

Dận Đề liếc hẳn: “Hiện giờ đệ đã bắt đầu mở cửa làm ăn, mở miệng ngậm miệng toàn mùi tiền, huynh nói cho đệ hay, diện trang này huynh để dành dưỡng già, ai cũng không bán.”

Dận Đường sờ sờ mũi, xấu hổ cười: “Đệ cũng chỉ thuận miệng nói, nào dám giành thứ đại ca yêu thích chứ.” Lời hẳn ba phần thật bảy phần giả, chỉ đơn thuần đùa giỡn mà thôi, người ở đây đương nhiên nghe hiểu, cũng phối hợp cười theo, thoáng chốc bầu không khí trở nên hài hòa thân thiết.

Thập A ca Dận Nga do có chuyện không đến được, Dận Đường không chức không vụ, nên đi sớm đến nha môn Lại Bộ rủ Dận Tự đi chung, Tam A ca Dận Chỉ, Ngũ A ca Dận Kỳ đã tới trước, bốn người ngồi thành một bàn, trên bàn để nồi lẩu nguyên ương, thức ăn tươi ngon đầy đủ từ núi xuống biển, hơi nóng lượn lờ trong nồi, nước lẩu sôi sùng sục.

Lúc này có người vào thông báo Tứ A ca Dận Chân và Thất A ca Dận Hữu đã tới.

Dận Đề vui mừng, vội đứng dậy cho người mời họ vào.

Xưa nay Dận Chân rất ít khi tham gia tiệc tùng giữa các huynh đệ với nhau, lần này chịu đến, đại ca như y cũng cảm thấy được vài phần mặt mũi, hiển nhiên vui vẻ.

Thấy trước mắt Thái tử càng ngày càng không được lòng Hoàng đế, làm đại ca như y, đương nhiên phải tận tâm kết nối tình cảm các huynh đệ, đến lúc đó, tuổi lớn lại là chỗ dựa của mọi người, ngoài y còn ai nữa?

Dận Chân ở cửa chạm mặt Dận Hữu, nên hai người cùng vào, không ngờ mọi người đều đã đến, vội nhận tội, ngồi xuống.

Dận Đề cười nói: “Mọi người đã đến đông đủ, vậy thì khai tiệc nào, hôm nay ngồi đây đều là huynh đệ, không nên câu nệ, hiếm khi được tề tựu, cũng nhờ các đệ nể mặt người làm đại ca này.”

Mọi người khách sáo một hồi, xong đều cầm đũa lên ăn.

Sắp đến tháng tư, ăn lẩu nóng có vẻ hơi trái mùa, nhưng mấy ngày nay trời lại trở lạnh, cộng thêm bụng đang đói, gắp một miếng thịt dê, húp một ngụm nước lẩu, ngược lại rất khoái trá, chỉ lát sau mọi người ai nấy cũng mồ hôi nhễ nhại, nhưng miệng thì đều bảo sảng khoái.

Qua ba tuần rượu, nói chuyện cũng dần dần buông thả, huynh đệ tề tựu, đàm chính vụ có vẻ phá không khí, hơn nữa lập trường của mọi người khác nhau, chẳng hạn một A ca tàn tật như Dận Hữu, chỉ có thể rồi rĩ ở nhà, nên mọi người đều rất ăn ý né những đề tài triều chính, chuyển qua đàm đạo phong hoa tuyết nguyệt.

Đến cả một người không thích nữ sắc như Dận Chân, cũng có một Trắc phúc tấn, đừng nói chi những người khác, với nam nhân mà nói, đó là chuyện hết sức bình thường, nếu có người chỉ nạp một vợ, có lẽ trước mặt mọi người sẽ ca ngợi họ phu thê tình thâm, sau lưng khó tránh dèm pha chính thê ghen tuông độc sủng, nếu chính thê không có con, vậy không cần trưng phu bỏ vợ, chỉ mỗi áp lực từ cha mẹ chồng, cũng đủ khiến nàng không chịu đựng nổi rồi.

Bàn về chuyện phong nguyệt, tránh không được nhắc tới chuyện Thế tử nhà Khang Thân vương.

Chỉ nghe chính thất nhà quyền quý ghen tuông, ngấm ngầm dùng thủ đoạn hại sủng thiếp con thiếp, nhưng chưa từng nghe nói chính thất không con, lại ngang nhiên không cho trưng phu nạp thiếp, chuyện sủng thiếp Thế tử Khang Thân vương bị xô ngã sẩy thai, Quách Lạc La thị tức khắc trở thành người phụ nữ ghen tuông nổi danh khắp kinh thành, đến cả Thái hậu cũng bị kinh động.

Người bên ngoài kể về nó như một chuyện cười, Dận Tự lại nghe tỉ mỉ.

Dận Chân sao lại không nhận thấy thái độ kỳ lạ của hắn, trong lòng càng khó chịu, nhưng không để lộ ra mặt, trong đầu lại suy tính chút nữa phải làm cách nào tìm cơ hội tra hỏi người họ.

Nếu tính ra, Dục Tú là chị họ ngoại của Dận Đường, bởi vậy gây lớn chuyện, đến cả Khang Hy cũng quan tâm, hiển nhiên mọi người càng không kiêng nể, tuy Dận Đường vẫn chưa thành thân, nhưng cũng không tiếp xúc mấy với người đường tỷ này, nghe Tam A ca Dận Chỉ ở đây giấu cọt, cũng chỉ im miệng.

Dận Đề ngược lại khê ho một tiếng, nói: “Tính ra Xuân Thái chính là anh họ của chúng ta, tuổi y cũng đã lớn, việc này đối với y mà nói chắc không dễ chịu gì, chúng ta cũng nên nể mặt y, ít nói mấy câu.”

Người đứng là biết đối nhân xử thế nhỉ! Dận Chỉ bị cắt ngang mất hứng nói chuyện, tuy không mấy hài lòng, nhưng hiện tại Đại A ca làm chủ, hơn nữa còn đang ở điền trang của hắn, Dận Chỉ cũng không tiện nói thêm gì, nghe vậy chỉ đành ngậm miệng.

Lại hàn huyên thêm chốc lát, sắc trời dần chuyển tối, mọi người cũng đã uống không ít, Dận Đề liền gọi hạ nhân đến, diu các huynh đệ đến phòng riêng để nghỉ ngơi.

Tuy Dận Đề trưởng thành trong quân ngũ, nhưng mấy năm từng đọc sách ở thư phòng cũng không uống phí, trên thực tế y không chỉ là một tên vũ phu ngu ngốc, đối với điền trang ưng ý nhất, hiển nhiên cũng bỏ không ít công sức để trang hoàng, đến cả phòng để bọn Dận Tự nghỉ ngơi, cũng lấy tên hoa cỏ, trang trí cũng khá tạo cảm giác thi thú, như chỗ Dận Tự ở, tên là Lan Thất, bày đầy hoa lan, đến cả thi họa treo trên tường, cũng là hoa lan rạng rỡ.

Dù Dận Tự đi nghỉ là một tỷ nữ trong điền trang, dáng người thướt tha, mi mắt ẩn tình.

Thật chất Dận Tự cũng không uống say, chỉ là không tiện từ chối ngay trước mặt Đại A ca, vừa vào phòng liền đuổi tỷ nữ kia ra.

Hắn ngồi xuống, cầm ấm trà lên rót nước uống, nghĩ tới các huynh đệ chắc cũng được sắp xếp cho một nữ tử có tướng mạo nhan sắc xinh đẹp, chỉ không biết ai là người có phúc hưởng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, hắn tưởng tỷ nữ kia vẫn chưa từ bỏ ý định, nên lạnh lùng nói: “Gia muốn nghỉ ngơi, người lui xuống đi.”

Vừa dứt lời, cửa lạch cạch mở ra, Dận Tự quay đầu lại, thì thấy Dận Chân bước vào, biểu tình trên mặt tự tiếu phi tiếu.

“Giường vẫn còn hơi lạnh, nhuyển ngọc ôn hương, sao lại chối từ?”

Dận Tự há có thể vì một câu nói của y mà đỏ mặt, nghe vậy chỉ cười đáp: “Trong phòng tứ ca cũng có người giúp ủ chăn, thế nào không tranh thủ thương hương tiếc ngọc?”

Dận Chân hừ lạnh, đóng cửa phòng rồi bước lại ngồi xuống cạnh hắn, cầm lấy chung trà uống dở của hắn, đưa lên miệng uống cạn.

Dận Tự nhìn điệu bộ của y, ngược lại ngớ người: “Sao vậy, là ai chọc giận tứ ca?”

“Đệ nói xem, là ai?”

Dận Chân vặn ngược lại, thấy hắn dùng ánh mắt mờ mịt nhìn mình, giận không biết trút vào ai.

Không nói hai lời ôm lấy bờ vai y, cúi đầu mạnh bạo hôn lên môi.

Đôi môi ướt át hương rượu tạo cảm giác như nóng bỏng hơn mọi khi, lại mang theo mùi hương của người này, Dận Chân nhất thời cảm thấy thần thờ.

Thời gian hai người có thể riêng tư thân mật không nhiều, chỉ những khoảnh khắc ngẫu nhiên thế này cũng đủ khiến y cảm thấy quý giá.

Dận Tự giật mình, không kịp phản ứng lại, môi lưỡi đã bị đối phương quán lấy, triền miên liếm mát.

Hắn không nói rõ được cảm giác của bản thân với Dận Chân, thù hận qua một kiếp dần dần phai nhòa, oán ngày xưa tan thành mây khói, giữa hai người, còn lại gì?

Ký ức kiếp này, gần như trải dài từ thuở ấu thơ, hình bóng y luôn luôn kề bên, như hiện giờ cả

Cả trong hơi thở, dường như cũng tràn ngập mùi hương của đối phương.

Dận Tự cup mắt, lông mi khẽ run nhẹ nhẹ, dưới ánh nến tạo nên bóng phủ mờ ảo che đi cảm xúc trong đôi mắt hắn lúc này.

Tay đặt bên cạnh, từ từ hướng lên trên, gác lên vai đối phương, nhưng không đẩy y ra.

Dận Chân mừng rỡ.

Cốc cốc cốc.

“Bát ca, huynh đang làm gì vậy, sao ngủ sớm thế, cho đệ vào huynh đệ chúng ta trò chuyện nào!”

Giọng nói của Dận Đường vang vọng bên ngoài, mang theo chút men say.

. . . .

. . . .

. . . .

Dận Chân nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu mấy hơi để đề xuống dục vọng muốn chửi ầm lên.

Dận Tự quay đầu, khẽ cười thành tiếng.

Bầu không khí mê đắm mập mờ bốc hơi không sót lại tí gì.

Dận Đường chờ đến phát bực, đang định gọi lần nữa, cửa bất ngờ bị mở ra, sau đó là gương mặt lạnh như băng của Dận Chân xuất hiện.

Dận Đường sững sờ, lập tức trưng ra gương mặt tươi cười: “Ui chao, tứ ca cũng ở đây à, đúng lúc ghê, ba huynh đệ chúng ta chông đèn trò chuyện thâu đêm nào.”

Dứt lời còn chưa đợi Dận Chân trả lời, đã tót thẳng vào phòng, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Ấy chà, bát ca, huynh này sao không chịu thấp nhiều đèn chút, để tối như vậy?” Dận Đường hết nhìn đông sang tây, lại chỉ này trỏ kia.

Dận Tự vừa bực mình vừa buồn cười: “Phòng đệ sáng, sao đệ không về đây mà ở?”

“Haiz, đừng nhắc tới nó.” Dận Đường xua xua tay. “Tỳ nữ ban này diu đệ vào phòng, mùi son phấn nồng đến nỗi đủ hun chết trâu đó.” Hắc vừa nói vừa khoa chân múa tay, Dận Tự biết người đệ đệ này nhìn bề ngoài có vẻ cợt nhả, thực tế cũng không phải vậy, có đôi khi biểu hiện của mỗi người mỗi khác, chỉ là một lớp mặt nạ, một lớp mặt nạ sẵn lòng cho người khác nhìn thấy.

Diễn hình như Dận Chân, nhìn có vẻ không dễ gần, nhưng chẳng qua là không đủ kiên nhẫn để giả dối vòng vo với người khác mà thôi, về lâu về dài, hơi thở mùa đông như luôn phảng phất quanh y, nên cũng hiếm người tự nguyện đến gần, trái lại nhờ vậy mà giảm rất nhiều hiềm nghi, trở thành trung thần trong mắt Khang Hy.

“Hai đệ trò chuyện, huynh đi trước.” Dận Chân đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói một câu rồi xoay lưng bỏ đi.

“Tứ ca, ở lại chơi thêm chút đi mà.” Dận Đường vờ vĩnh giữ y lại, bị Dận Tự liếc nhìn qua, xấu hổ ngậm miệng.

“Tứ ca.” Dận Tự gọi y lại, cũng đi tới cửa, thấp giọng nói: “Ngày mai, nếu huynh về . . . thì gọi đệ về chung.”

Dận Chân nhìn hắc một lát, gật đầu, cáo từ rồi đi.

Dận Chân vừa đi, Dận Đường lập tức bỏ nhào lên giường, giang tay giang chân nằm hình chữ đại.

“Tốt quá, tứ ca ở đây, đệ cứ cảm thấy không tự nhiên thế nào ấy, rõ ràng không làm gì hết, nhưng lại làm người ta có cảm giác có tật gặt mình như chuột đối diện mèo.”

Dận Tự cười lắc đầu: “Đây chẳng qua là thói quen khi giao tiếp với quan viên của tứ ca, gương mặt nghiêm túc không dễ để người lân cận làm quen vì nhiều mục đích, cũng không phải thật sự lạnh lùng vô tình.”

Dận Đường lẩm bẩm trong miệng: “Đệ biết, nhưng có ai tình nguyện mỗi ngày đối diện với cái mặt lạnh đó chứ, may ra có bát ca đối xử tốt với huynh ấy thế thôi, chẳng nhẽ khi còn bé tứ ca cũng vô cảm vậy sao, kỳ quái thiệt, hèn chi Đức Phi nương nương không thích . . .”

“Cửu đệ.” Dận Tự cắt ngang lời hắc, rút lại nụ cười bên môi. “Nói năng cẩn thận.”

Dận Đường vốn có thói quen tùy tiện trước mặt Dận Tự, nghe vậy cũng tự biết mình sai, không khỏi gãi má: “Lúc này đệ uống hơi nhiều, bát ca đừng trách.”

Thấy hắc đã nhượng bộ một bước, Dận Tự cũng không muốn tiếp tục, tìm một cái ghế ngồi xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Tiểu Cửu, có câu này, huynh không biết có nên nói với đệ không.”

Dận Đường nhìn gương mặt nghiêm túc của hắc, hơn nữa bản thân vừa lỡ lời, cảm giác say cũng bay hơn nửa. “Bát ca cứ nói.”

85. Chương 85: Tề Tự

Năm nay Đại A ca hai mươi bảy tuổi, từ năm Khang Hy thứ hai mươi chín ba lần theo ngự giá xuất chinh Chuẩn Cát Nhĩ, quân công hiển hách, so với Thái tử trường kỳ sống trong cung cấm, có chí khí và có tầm nhìn hơn, năm Khang Hy thứ ba mươi bảy được phong làm Trữ Quận Vương, ngoại trừ Thái tử, là người có tuổi tác và tước vị cao nhất trong chúng Hoàng tử, người Mãn lại xem trọng quân công, nếu không phải vì y không phải con của Hoàng hậu, chỉ e vị trí Thái tử hiện tại đã đổi chủ từ lâu.

Y ra ngoài nhiều năm, diện trang dưới danh nghĩa hiển nhiên cũng tốt hơn các A ca khác nhiều lần, nhân tiện mời bọn Dận Tự đến thưởng thức! Với một diện trang nhĩ ngôi mà nói, vị trí ngay sát bờ biển Thập

Sát, hậu viện xây một tiểu lâu hai tầng, trên lầu hai chính là phòng dùng để thiết yến chiêu đãi, vừa mở cửa sổ thì cảnh biển bát ngát xanh biếc gợn sóng phản chiếu ánh mặt trời đập ngay vào mắt.

Dận Đường dạo bước ngắm cảnh, nhưng cũng không quên tầm tắc ca ngợi: “Đại ca, diện trang của huynh thật đặt biệt, chỉ với cảnh trí bên ngoài thôi, nếu bán đi cũng có thể kiếm ít nhất trên mười vạn lượng đấy.”

Dận Đề liếc hẳn: “Hiện giờ đệ đã bắt đầu mở cửa làm ăn, mở miệng ngậm miệng toàn mùi tiền, huynh nói cho đệ hay, diện trang này huynh để dành dưỡng già, ai cũng không bán.”

Dận Đường sờ sờ mũi, xấu hổ cười: “Đệ cũng chỉ thuận miệng nói, nào dám giành thứ đại ca yêu thích chứ.” Lời hẳn ba phần thật bảy phần giả, chỉ đơn thuần đùa giỡn mà thôi, người ở đây đương nhiên nghe hiểu, cũng phối hợp cười theo, thoáng chốc bầu không khí trở nên hài hòa thân thiết.

Thập A ca Dận Nga do có chuyện không đến được, Dận Đường không chức không vụ, nên đi sớm đến nha môn Lại Bộ rủ Dận Tự đi chung, Tam A ca Dận Chỉ, Ngũ A ca Dận Kỳ đã tới trước, bốn người ngồi thành một bàn, trên bàn để nổi lẩu uyên ương, thức ăn tươi ngon đầy đủ từ núi xuống biển, hơi nóng lượn lờ trong nồi, nước lẩu sôi sùng sục.

Lúc này có người vào thông báo Tứ A ca Dận Chân và Thất A ca Dận Hữu đã tới.

Dận Đề vui mừng, vội đứng dậy cho người mời họ vào.

Xưa nay Dận Chân rất ít khi tham gia tiệc tùng giữa các huynh đệ với nhau, lần này chịu đến, đại ca như y cũng cảm thấy được vài phần mặt mũi, hiển nhiên vui vẻ.

Thấy trước mắt Thái tử càng ngày càng không được lòng Hoàng đế, làm đại ca như y, đương nhiên phải tận tâm kết nối tình cảm các huynh đệ, đến lúc đó, tuổi lớn lại là chỗ dựa của mọi người, ngoài y còn ai nữa?

Dận Chân ở cửa chạm mặt Dận Hữu, nên hai người cùng vào, không ngờ mọi người đều đã đến, vội nhận tội, ngồi xuống.

Dận Đề cười nói: “Mọi người đã đến đông đủ, vậy thì khai tiệc nào, hôm nay ngồi đây đều là huynh đệ, không nên câu nệ, hiếm khi được tề tựu, cũng nhờ các đệ nỗ lực làm đại ca này.”

Mọi người khách sáo một hồi, xong đều cầm đũa lên ăn.

Sắp đến tháng tư, ăn lẩu nóng có vẻ hơi trái mùa, nhưng mấy ngày nay trời lại trở lạnh, cộng thêm bụng đang đói, gấp một miếng thịt dê, húp một ngụm nước lẩu, ngược lại rất khoái trá, chỉ lát sau mọi người ai nấy cũng mồ hôi nhễ nhại, nhưng miệng thì đều bảo sướng khoái.

Qua ba tuần rượu, nói chuyện cũng dần dần buông thả, huynh đệ tề tựu, đàm chính vụ có vẻ phá không khí, hơn nữa lập trường của mọi người khác nhau, chẳng hạn một A ca tàn tật như Dận Hữu, chỉ có thể rồi ròi ở nhà, nên mọi người đều rất ăn ý né những đề tài triều chính, chuyển qua đàm đạo phong hoa tuyết nguyệt.

Đến cả một người không thích nữ sắc như Dận Chân, cũng có một Trắc phúc tấn, đừng nói chi những người khác, với nam nhân mà nói, đó là chuyện hết sức bình thường, nếu có người chỉ nạp một vợ, có lẽ trước mặt mọi người sẽ ca ngợi họ phu thê tình thâm, sau lưng khó tránh dèm pha chính thê ghen tuông độc sủng, nếu chính thê không có con, vậy không cần trượng phu bỏ vợ, chỉ mỗi áp lực từ cha mẹ chồng, cũng đủ khiến nàng không chịu đựng nổi rồi.

Bàn về chuyện phong nguyệt, tránh không được nhắc tới chuyện Thế tử nhà Khang Thân vương.

Chỉ nghe chính thất nhà quyền quý ghen tuông, ngầm ngầm dùng thủ đoạn hại sủng thiếp con thiếp, nhưng chưa từng nghe nói chính thất không con, lại ngang nhiên không cho trượng phu nạp thiếp, chuyện sủng thiếp Thế tử Khang Thân vương bị xô ngã sẩy thai, Quách Lạc La thị tức khắc trở thành người phụ nữ ghen tuông nổi danh khắp kinh thành, đến cả Thái hậu cũng bị kinh động.

Người bên ngoài kể về nó như một chuyện cười, Dận Tự lại nghe tỉ mỉ.

Dận Chân sao lại không nhận thấy thái độ kỳ lạ của hẳn, trong lòng càng khó chịu, nhưng không để lộ ra mặt, trong đầu lại suy tính chút nữa phải làm cách nào tìm cơ hội tra hỏi người họ.

Nếu tính ra, Dục Tú là chị họ ngoại của Dận Đường, bởi vậy gây lớn chuyện, đến cả Khang Hy cũng quan tâm, hiển người mọi người càng không kiêng nể, tuy Dận Đường vẫn chưa thành thân, nhưng cũng không tiếp xúc mấy với người đường tỷ này, nghe Tam A ca Dận Chỉ ở đây giấu cọt, cũng chỉ im miệng.

Dận Đề ngược lại khê ho một tiếng, nói: “Tính ra Xuân Thái chính là anh họ của chúng ta, tuổi y cũng đã lớn, việc này đối với y mà nói chắc không dễ chịu gì, chúng ta cũng nên nể mặt y, ít nói mấy câu.”

Người đứng là biết đối nhân xử thế nhỉ! Dận Chỉ bị cắt ngang mất hứng nói chuyện, tuy không mấy hài lòng, nhưng hiện tại Đại A ca làm chủ, hơn nữa còn đang ở diện trang của hắn, Dận Chỉ cũng không tiện nói thêm gì, nghe vậy chỉ đành ngậm miệng.

Lại hàn huyên thêm chốc lát, sắc trời dần chuyển tối, mọi người cũng đã uống không ít, Dận Đề liền gọi hạ nhân đến, diu các huynh đệ đến phòng riêng để nghỉ ngơi.

Tuy Dận Đề trưởng thành trong quân ngũ, nhưng mấy năm từng đọc sách ở thư phòng cũng không uống phí, trên thực tế y không chỉ là một tên vũ phu ngu ngốc, đối với diện trang ưng ý nhất, hiển nhiên cũng bỏ không ít công sức để trang hoàng, đến cả phòng để bọn Dận Tự nghỉ ngơi, cũng lấy tên hoa cỏ, trang trí cũng khá tạo cảm giác thi thú, như chỗ Dận Tự ở, tên là Lan Thất, bày đầy hoa lan, đến cả thi họa treo trên tường, cũng là hoa lan rạng rỡ.

Điêu Dận Tự đi nghỉ là một tỷ nữ trong diện trang, dáng người thướt tha, mi mắt ẩn tình.

Thật chất Dận Tự cũng không uống say, chỉ là không tiện từ chối ngay trước mặt Đại A ca, vừa vào phòng liền đuổi tỷ nữ kia ra.

Hắn ngồi xuống, cầm ấm trà lên rót nước uống, nghĩ tới các huynh đệ chắc cũng được sắp xếp cho một nữ tử có tướng mạo nhan sắc xinh đẹp, chỉ không biết ai là người có phúc hưởng, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, hắn tưởng tỷ nữ kia vẫn chưa từ bỏ ý định, nên lạnh lùng nói: “Gia muốn nghỉ ngơi, người lui xuống đi.”

Vừa dứt lời, cửa lạch cạch mở ra, Dận Tự quay đầu lại, thì thấy Dận Chân bước vào, biểu tình trên mặt tự tiếu phi tiếu.

“Giường vẫn còn hơi lạnh, nhuyển ngọc ôn hương, sao lại chối từ?”

Dận Tự há có thể vì một câu nói của y mà đỏ mặt, nghe vậy chỉ cười đáp: “Trong phòng tứ ca cũng có người giúp ủ chăn, thế nào không tranh thủ thưởng hương tiếu ngọc?”

Dận Chân hừ lạnh, đóng cửa phòng rồi bước lại ngồi xuống cạnh hắn, cầm lấy chung trà uống dở của hắn, đưa lên miệng uống cạn.

Dận Tự nhìn điệu bộ của y, ngược lại ngớ người: “Sao vậy, là ai chọc giận tứ ca?”

“Đệ nói xem, là ai?”

Dận Chân vặn ngược lại, thấy hắn dùng ánh mắt mờ mịt nhìn mình, giận không biết trút vào ai.

Không nói hai lời ôm lấy bờ vai y, cúi đầu mạnh bạo hôn lên môi.

Đôi môi ướt át hương rượu tạo cảm giác như nóng bỏng hơn mọi khi, lại mang theo mùi hương của người này, Dận Chân nhất thời cảm thấy thần thờ.

Thời gian hai người có thể riêng tư thân mật không nhiều, chỉ những khoảnh khắc ngẫu nhiên thế này cũng đủ khiến y cảm thấy quý giá.

Dận Tự giật mình, không kịp phản ứng lại, môi lưỡi đã bị đối phương quấn lấy, triền miên liếm mát.

Hắn không nói rõ được cảm giác của bản thân với Dận Chân, thù hận qua một kiếp dần dần phai nhòa, ân oán ngày xưa tan thành mây khói, giữa hai người, còn lại gì?

Ký ức kiếp này, gần như trải dài từ thuở ấu thơ, hình bóng y luôn luôn kề bên, như hiện giờ cả . . .

Cả trong hơi thở, dường như cũng tràn ngập mùi hương của đối phương.

Dận Tự cụp mắt, lông mi khẽ run nhẹ nhẹ, dưới ánh đèn tạo nên bóng phủ mờ ảo che đi cảm xúc trong đôi mắt hắn lúc này.

Tay đặt bên cạnh, từ từ hướng lên trên, gác lên vai đối phương, nhưng không đẩy y ra.

Dận Chân mừng rỡ.

Cốc cốc cốc.

“Bát ca, huynh đang làm gì vậy, sao ngủ sớm thế, cho đệ vào huynh đệ chúng ta trò chuyện nào!”

Giọng nói của Dận Đường vang vọng bên ngoài, mang theo chút men say.

.....

.....

.....

Dận Chân nghiêng răng nghiêng lợi, hít sâu mấy hơi để dè xuống dục vọng muốn chửi ầm lên.

Dận Tự quay đầu, khẽ cười thành tiếng.

Bầu không khí mê đắm mập mờ bốc hơi không sót lại tí gì.

Dận Đường chờ đến phát bực, đang định gọi lần nữa, cửa bất ngờ bị mở ra, sau đó là gương mặt lạnh như băng của Dận Chân xuất hiện.

Dận Đường sững sờ, lập tức trưng ra gương mặt tươi cười: “Ui chao, tứ ca cũng ở đây à, đúng lúc ghê, ba huynh đệ chúng ta chong đèn trò chuyện thâu đêm nào.”

Dứt lời còn chưa đợi Dận Chân trả lời, đã tót thẳng vào phòng, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Ấy chà, bát ca, huynh này sao không chịu thấp nhiều đèn chút, để tối như vậy?” Dận Đường hết nhìn đông sang tây, lại chỉ này trỏ kia.

Dận Tự vừa bực mình vừa buồn cười: “Phòng đệ sáng, sao đệ không về đây mà ở?”

“Haiz, đừng nhắc tới nó.” Dận Đường xua xua tay. “Tỳ nữ ban này diu đệ vào phòng, mùi son phấn nồng đến nỗi đủ hun chết trâu đó.” Hắn vừa nói vừa khoa chân múa tay, Dận Tự biết người đệ đệ này nhìn bề ngoài có vẻ cọc nả, thực tế cũng không phải vậy, có đôi khi biểu hiện của mỗi người mỗi khác, chỉ là một lớp mặt nạ, một lớp mặt nạ sẵn lòng cho người khác nhìn thấy.

Diễn hình như Dận Chân, nhìn có vẻ không dễ gần, nhưng chẳng qua là không đủ kiên nhẫn để giả dối vòng vo với người khác mà thôi, về lâu về dài, hơi thở mùa đông như luôn phảng phất quanh y, nên cũng hiếm người tự nguyện đến gần, trái lại nhờ vậy mà giảm rất nhiều hiềm nghi, trở thành trung thần trong mắt Khang Hy.

“Hai đệ trò chuyện, huynh đi trước.” Dận Chân đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói một câu rồi xoay lưng bỏ đi.

“Tứ ca, ở lại chơi thêm chút đi mà.” Dận Đường vờ vĩnh giữ y lại, bị Dận Tự liếc nhìn qua, xấu hổ ngậm miệng.

“Tứ ca.” Dận Tự gọi y lại, cũng đi tới cửa, thấp giọng nói: “Ngày mai, nếu huynh về . . . thì gọi đệ về chung.”

Dận Chân nhìn hắn một lát, gật đầu, cáo từ rồi đi.

Dận Chân vừa đi, Dận Đường lập tức bỏ nhào lên giường, giang tay giang chân nằm hình chữ đại.

“Tốt quá, tứ ca ở đây, đệ cứ cảm thấy không tự nhiên thế nào ấy, rõ ràng không làm gì hết, nhưng lại làm người ta có cảm giác có tật gặt mình như chuột đối diện mèo.”

Dận Tự cười lắc đầu: “Đây chẳng qua là thói quen khi giao tiếp với quan viên của tứ ca, gương mặt nghiêm túc không dễ để người lôi kéo làm quen vì nhiều mục đích, cũng không phải thật sự lạnh lùng vô tình.”

Dận Đường lẩm bẩm trong miệng: “Đệ biết, nhưng có ai tình nguyện mỗi ngày đối diện với cái mặt lạnh đó chứ, may ra có bát ca đối xử tốt với huynh ấy thế thôi, chẳng nhẽ khi còn bé tí ca cũng vô cảm vậy sao, kỳ quái thiệt, hèn chi Đức Phi nương nương không thích . . .”

“Cửu đệ.” Dận Tự cắt ngang lời hần, rút lại nụ cười bên môi. “Nói năng cẩn thận.”

Dận Đường vốn có thói quen tùy tiện trước mặt Dận Tự, nghe vậy cũng tự biết mình sai, không khỏi gãi má: “Lúc này đệ uống hơi nhiều, bát ca đừng trách.”

Thấy hần đã nhượng bộ một bước, Dận Tự cũng không muốn tiếp tục, tìm một cái ghế ngồi xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Tiểu Cửu, có câu này, huynh không biết có nên nói với đệ không.”

Dận Đường nhìn gương mặt nghiêm túc của hần, hơn nữa bản thân vừa lỡ lời, cảm giác say cũng bay hơn nửa. “Bát ca cứ nói.”

86. Chương 86: Biến Thiên – 1

Dận Tự nhịp ngón tay, cứ một nhịp gõ một nhịp ngừng, Dận Tự suy nghĩ không nên mở lời thế nào.

Kiếp này hần vô tâm đoạt vị, đương nhiên cũng sẽ không tận lực lôi kéo Lão Cửu Lão Thập. Lão Thập thì thôi không nói, tuy hần xuất thân cao quý, lại chưa từng nghĩ tới việc tranh giành vị trí ấy, kiếp trước hần chỉ đơn thuần là bị mình kéo xuống nước, nhưng Lão Cửu thì lại khác.

Cửu gia yêu tiền, đây là chuyện người người đều biết, dã tâm của hần không phải nằm trong quyền thế, mà là trong theo đuổi tiền tài, trên đời này chữ tiền không thể tách khỏi chữ quyền, việc buôn bán hiện tại của hần, chủ yếu dựa vào thân phận Hoàng tử của bản thân, nhưng trong thiên hạ có ai không muốn tiền xa hơn, có thể nhận được sự che chở của người trên ngai cao, giúp đường làm ăn của bản thân đi khắp thiên hạ không trở ngại, hiển nhiên rất tốt.

Dận Đường có hiềm khích với Thái tử, sẽ không đầu quân cho hần, Dận Tự lại không có dã tâm, nên hần chuyển qua tìm Đại A ca, Đại A ca đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nên hai người họ bắt tay hợp tác?

Trước kia vẫn chưa cảm thấy gì, hôm nay huynh đệ tề tựu, biểu hiện của Dận Đường và Đại A ca trên bàn tiệc, rõ ràng là bình thường rất thân nhau.

Vì tình cảm kiếp trước cùng giao tình kiếp này, nên Dận Tự vẫn mong kéo hần lại, tránh cho hần nhìn sai tình thế, tương lai rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Tiểu Cửu, việc đệ muốn làm nhất, là gì?”

Dận Đường thoáng bất ngờ, xong lại không chút do dự trả lời: “Đương nhiên là kiếm tiền, càng nhiều càng tốt.”

Dận Tự bắt đầu dĩ cười. “Nhiều, là nhiều tới đâu, chẳng lẽ đệ muốn bì với quốc khó?”

“Đương nhiên không phải.” Dận Đường vui vẻ cười, “Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, không ai lại chê tiền ít, đương nhiên càng nhiều càng tốt, nhưng nhiều tới đâu, thật sự đệ đệ vẫn chưa nghĩ tới, tóm lại bản thân có thể thích gì làm vậy, tự tại hưởng thụ là được.”

Ví như trong thiên hạ này, có người yêu quyền, có người thích chưng diện, còn hần, chỉ có mỗi tình yêu với tiền.

Dận Tự rút lại nụ cười trên mặt, nhìn hần, lạnh nhạt nói: “Dục vọng không có chừng mực, tiền cũng không kiếm được, đệ có mục tiêu, là chuyện tốt. Huynh cũng không ngăn cản, nhưng, con thuyền của đại ca, cũng không dễ lên.”

Dận Đường ngỡ ngàng, cũng bỏ đi điệu bộ cợt nhả, nhíu mày nhìn hần: “Bát ca, thành thật mà nói, đệ không biết huynh đang lo lắng cái gì, tuy hiện giờ Thái tử là Thái tử, nhưng không phải sẽ không có thay đổi, đừng nói Hoàng a mã, trong mấy huynh đệ chúng ta, có mấy người tâm phục khẩu phục? Thuyền của đại ca có gì không tốt?”

Dận Tự không nói gì.

Đúng rồi, bản thân đã sống qua hai kiếp, cũng mới nhìn rõ được cục diện, nếu là bản thân hắn trước đây, không phải cũng là người trong cuộc sao, người trong cuộc u mê?

Hắn phải khuyên Dận Đường thế nào đây, nói với hắn, suy cho cùng Đại A ca cũng không phải người mà Hoàng a mã chọn? Hay nói với hắn, Thái tử sau khi bị phế truất còn có thể được sắc lập lần nữa?

Hiện tại Thái tử đang ngồi vững chỗ, hắn có thể sống lại lần nữa, lịch sử không hắn sẽ không có biến chuyển, cuối cùng ai thắng ai thua, vẫn chưa biết được, bản thân không có dã tâm, cần gì phải ngăn cản đường đi của người khác.

“Bát ca?” Dận Đường chỉ cho là lời hắn nói làm Dận Tự khó chịu, vội vàng gọi tên hắn.

Dận Tự thở dài, ngữ điệu nặng nề: “Mà thôi, lòng đệ đã quyết, huynh cũng không khuyên nữa, nhưng vạn sự cẩn thận, tóm lại cố đừng phạm sai lầm, đặt việc bảo toàn bản thân lên hàng đầu.”

Dận Đường gật đầu, người cũng theo đó sáp lại, giọng điệu làm nũng: “Đệ biết bát ca tốt với đệ nhất mà.”

Hai người kém nhau nhiều lắm hai tuổi, nhưng hồn phách trong Dận Tự đã vượt xa tuổi tác của cơ thể này từ lâu, so với Dận Đường, phong thái kém xa vạn dặm, vì người kia mới là một thiếu niên hào hoa phong nhã phóng khoáng chân chính.

Hắn nghe vậy chỉ cười, vỗ nhẹ bờ vai Dận Đường, bày tỏ an ủi.

Sắp tới canh ba.

Dận Chân quay về từ chỗ Dận Tự.

Lúc này đang tiến tới bước nồng cháy ngọt ngào, tình hình bị Dận Đường cắt ngang, trong lòng như có một ngọn lửa cháy âm ỉ, Dận Chân thở dài, rót ly trà lạnh uống cạn, không biết nên đáng buồn cho vận khí đen đui của bản thân, hay nên thù Dận Đường không biết thức thời.

Khó có dịp người kia không khước từ, ngược lại như còn có dấu hiệu chủ động, Dận Chân hồi tưởng lại cảnh tượng vừa nãy, càng nghĩ càng nóng, ngọn lửa vừa bị trà lạnh dập tắt như lại có xu hướng bùng dậy, quăng ý nghĩ đó ra khỏi đầu, cởi áo ngoài, định đi ngủ.

Bên ngoài truyền đến tiếng huyền oán âm ỉ, càng lúc càng gần, tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng nói chuyện.

Chốc lát sau, tiếng đập cửa rung trời, tiếng động vang vọng đập vào tai, khiến cho cái đầu vốn đã vương men say càng khó chịu hơn.

Dận Chân nhíu mày, gương mặt càng lạnh hơn.

“Chuyện gì?”

“Bẩm Tứ gia, bên ngoài có người đến báo, Đại A ca phủ ngài lên cơn sốt cao, hình như rất nghiêm trọng.”

Dận Chân hoảng hồn, như bị xối một chậu nước lạnh từ đầu tới chân, cơn buồn ngủ bay biến.

Tứ A ca thành thân đã mấy năm, con cái ít ỏi, một đứa chết yểu, chỉ còn lại một đứa, đây là chuyện người người đều biết.

Dận Chân cho người đến thông báo vào, hỏi han kỹ càng.

Người nọ mặc đồ hạ nhân trong phủ, cúi đầu tường thuật đầu vào đầy tình hình ở phủ, cuối cùng nói: “Phúc tấn đã phái người vào trong cung mời Thái y, sai nô tài đến mời gia về.”

Dận Chân không tốn thời gian suy nghĩ, lập tức gật đầu: “Vậy ta về cùng người.”

Hoàng Huy bệnh nặng, y cũng không dám nán lại, nghe vậy phất người đến báo cho Đại A ca và Dận Tự một tiếng, còn y thì dẫn theo người chạy suốt đêm hồi phủ trước.

Điền trang cách phủ không mấy xa, phóng ngựa chừng nửa canh giờ là đến.

Kinh thành vào đêm không có sự ồn ào huyền ảo phồn hoa như ban ngày, có vẻ hơi yên tĩnh.

Tiếng vó ngựa trên con đường yên tĩnh dường như đặc biệt chói tai, Dân Chân ghìm ngựa dừng trước cổng, chắc là người bên trong nghe thấy động tĩnh, vội vàng ra mở cổng, nhưng lúc thấy người thì lại sững sốt.

“Gia?”

Dân Chân ghìm cương xuống ngựa, không nhiều lời với hân, bước gấp vào phủ.

“Phúc tấn đâu?”

Người nọ không kịp phản ứng, vội đáp: “Phúc tấn ở trong ạ!”

Y sai bước vào nội viện, lúc này mọi người bị kinh động lục tục thức dậy, Na Lạp thị vội vàng mặc đồ vào, cũng không kịp quan tâm đến đầu tóc, đã gấp gấp đi ra đón.

“Gia, chuyện gì vậy, sao lại về lúc nửa đêm thế này?”

Dân Chân chợt cảm thấy đáng ngờ, nhíu mày nói: “Hoàng Huy không bị bệnh?”

Na Lạp thị khó hiểu hỏi lại: “Sao Hoàng Huy lại bị bệnh?”

Dân Chân đứng hình, quay phắt lại nhìn mấy người vừa theo y về, quét mắt một vòng, đều là những gương mặt quen thuộc, nào có bóng dáng người lúc này đến bẩm báo Hoàng Huy bị bệnh nặng?

Quan tâm ắt loạn, bản thân vậy mà quên tra hỏi kỹ.

Na Lạp thị cũng nhận ra điều bất thường, quay đầu bảo mọi người lui xuống, lúc chỉ còn hai người mới quay ra đóng cửa rồi hỏi rõ ngọn ngành.

Dân Chân dùng gương mặt bình tĩnh kể vắn tắt lại cho Na Lạp thị nghe.

Na Lạp thị hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nếu người nọ không vì lừa Dân Chân về, mà giả như có ác ý khác, vậy

“Gia, chuyện này”

Dân Chân suốt dọc đường phóng như tên bay, giờ thả lỏng, chỉ cảm thấy hơi mệt, lắc đầu nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai hân nói.”

Na Lạp thị gật đầu, nhưng cảm giác bàng hoàng trong lòng vẫn không cách nào giảm bớt.

Người nọ chịu sự sai khiến của ai, lừa Tứ A ca về, là có mục đích gì, những người khác

Nghĩ đến đây, Na Lạp thị vội hỏi: “Gia, Bát gia cũng ở điện trang à?”

Dân Chân ngần ra, tay cầm chung trà thoáng khựng lại, đặt xuống bàn, đứng bật dậy, đi qua đi lại trong phòng.

“Manh động không bằng bình tĩnh, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết mục đích của đối phương, khoan hãy gọi bát đệ về, cứ để đệ ấy ở lại điện trang, tránh bị liên lụy.”

Dân Tự nghe nói Hoàng Huy bị bệnh, hôm sau trời vừa chớm sáng đã lập tức ra về, đến thăm bệnh.

Dân Chân không muốn đả thảo kinh xà, với người ngoài chỉ nói là bệnh vặt, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe, còn trước mặt Dân Tự, hiển nhiên không điều giấu diếm.

“Huynh không hiểu, kẻ đó giả mạo hạ nhân trong phủ huynh, lừa huynh về, nhưng chỉ dừng ở đó, không phải không hợp lẽ tí nào sao.”

Dân Tự trầm ngâm nói: “Tứ ca đã tra rõ người trên kẻ dưới trong phủ chưa?”

“Tra rồi, người đêm qua, tuy đã cố gắng che giấu diện mạo bản thân, nhưng huynh vẫn có chút ấn tượng, trong phủ không hề có người như vậy.”

“Vậy hiện tại chỉ có thể bình tĩnh theo dõi biến động.” Dận Chân xưa nay rất ít dính vào chuyện tranh chấp giữa Đại A ca và Thái tử, theo lẽ mà nói hẳn không ai mưu tính y, nhưng thế sự khó lường, Dận Tự không dám vội vàng đưa ra kết luận.

Dận Chân gật đầu, kết quả thảo luận giữa y và phụ tá Thẩm Trúc cũng y như vậy.

Trong lòng không khỏi cười lạnh, bản thân không muốn sinh chuyện, cho nên vẫn luôn khiêm tốn, cũng không để ai nắm được nhược điểm, nhưng thế gian này luôn luôn có những người, thích gây sóng gió, khiêu khích sinh sự.

Dận Tự nhìn gương mặt lạnh băng của y, quay đầu nhìn về phía chân trời ngoài cửa.

Bầu trời quang đãng, không một áng mây, hẳn nhẹ giọng nói: “Sắp đổi trời rồi.”

87. Chương 87: Biến Thiên – 2

Mới chớp mắt đã qua tháng tư, người ngày ấy dần cảnh lừa Dận Chân nửa đêm lên đường hồi phủ tới nay vẫn không có động tĩnh.

Kinh thành yên bình đến gần như kỳ dị, cứ như một vùng biển chết.

Nếu nói có một vài sự kiện, nhiều lắm chỉ là tổng tuyển tú nữ, nhà ai được ban tân nhân, nhà ai có tân sủng.

Phủ Dận Chân có thêm một tiểu A ca, ngạc nương là Trắc phúc tấn Lý thị, đối với một phủ con cái ít ỏi như phủ Tứ A ca thì đây là một chuyện lớn, cũng giúp cho nữ tử vốn bị Na Lạp thị chèn ép kia cười như nở hoa, ai dám phủ nhận thực lực của nàng, bằng không sao các nữ tử khác trong phủ Tứ Bối Lặc mãi không mang thai, chỉ mỗi nàng sinh hai đứa liên tiếp, hơn nữa toàn là con trai.

Nhà Dận Tự cũng được ban một Cách cách, họ Trương, phụ thân là một Tri huyện nhỏ bé, không có gia cảnh, người cũng nhu nhược, an phận thủ thường. Nếu nói Bát Phúc tấn Đình Xu không hề cảm thấy khó chịu, đó là giả, phàm là nữ nhân sẽ không có ai không để ý chuyện này, nhưng đây là do bên trên ban xuống, bất luận thế nào cũng không thể kháng chỉ, hơn nữa bản thân nàng ta đến giờ cũng không có động tĩnh gì, dù sao cũng không thể như Dục Tú cản trở tân nhân của trượng phu.

Tháng tám, mặt nước êm ả đã hoàn toàn dậy sóng, mỗi lửa đến từ chính vụ án gian lận khoa cử của Thuận Thiên Phủ.

Chủ khảo kỳ thi hương năm nay của Thuận Thiên Phủ là Lý Bàn, phó chủ khảo là Khương Thần Anh, hai người chính là trạng nguyên và thám hoa của kỳ thi đình ba năm trước. Từ trước đến nay triều đình có một quy định bất thành văn, thường thi tam giáp trong kỳ thi đình, sẽ được Hoàng đế ủy nhiệm làm quan chủ khảo của kỳ thi hương tiếp theo, đây xem như một vinh quang đặc biệt.

Nhưng đối với hai người Lý Khương mà nói, chủ khảo năm nay không chỉ không phải vinh quang, mà ngược lại trở thành hành hạ.

Bài thi từ xưa tới nay đều được niêm phong họ tên, theo lý thuyết thì không thể biết tên tuổi lai lịch của thí sinh, nhưng có ai có ai tham gia, thì mọi người đều biết, trong các thí sinh năm nay, có con trai thứ của Đại Học Sĩ Vương Hi – Vương Khắc Cần, cháu họ nội của Đại học sĩ Phật Luân – Hải Minh, cháu của Tả đô sứ Trương Hoàng Đạo – Trương Kỳ Trinh, con trai thứ ba của Công bộ Thượng thư Hùng Nhất Tiêu – Hùng Đào, con trai trưởng của Tuần phủ Hồ Quảng Niên Hà Linh – Niên Canh Nghiêu.

Khoa cử chọn người theo tài năng học vấn, xét lý không luận xuất thân lai lịch, nhưng có nhiều thí sinh gia thế hiển hách bày ra trước mắt, hai người Lý Bàn không thể không dành ra sự chú ý đặc biệt, càng thêm cẩn thận dè dặt.

Nhưng ngàn phòng vạn phòng, cũng không phòng được sai sót.

Ngày niêm yết bảng, sĩ tử Thuận Thiên hiển nhiên đều vây quanh chật như nêm cối quanh bảng, trong ba lớp ngoài ba lớp, thường hay nghe được tiếng nổ pháo ăn mừng ở xa xa, có người hết sức phấn khởi, hay có người mặt ủ mày ê, muôn hình vạn trạng, có thể nói ba năm được một dịp sôi nổi.

Bắt đầu là khi có một người nảy sinh nghi vấn.

“Này, không phải chứ, các người nhìn bảng xem, sao đều là con cháu quan viên triều đình thế?”

Mọi người cẩn thận nhìn lại một lần, tên thí sinh viết mực đen trên nền giấy đỏ, nét chữ thẳng thớm rõ ràng.

Ngoại trừ Vương Khắc Cần xếp hạng ba mươi lăm, phàm là người trúng tuyển trên hạng hai mươi, hết tám chín phần là con cháu quan viên kinh thành.

“Lẽ nào chúng ta mười năm đèn sách gian khổ, mà lại kém những người đầu thai tốt sao?”

Đoàn người dần dần nhốn nháo cả lên, cảm xúc cảm phần xen lẫn bồn khoăn bắt đầu lan tràn.

“Phó chủ khảo lần này là Khương Thần Anh, ông sắp xỉ bảy mươi, chẳng lẽ không nghĩ tới chuyện nhận chút tiền hối lộ để hồi hương mua ít ruộng đất sao?!”

“Lẽ nào có lý đó, đều nói quan lại bao che nhau, nhưng bản thiếu đến nước này, để sĩ tử khắp thiên hạ đi đâu!”

“Nghe nói quan chủ khảo lần này là Lý Bàn Lý đại nhân, chúng ta đi tìm hấn tranh luận!”

“Đi!”

“Đi!”

Thấy tình hình trước mắt có xu hướng ngày càng khó cứu vãn, rất nhiều phó tòng được phái đến xem bảng vội vã tìm cơ hội chuồn ra quay về bẩm báo, chúng sĩ tử mang theo cảm phần khó lòng ức chế kéo nhau trùng trùng điệp điệp đi về hướng nhà Lý Bàn.

Dận Tự nhận được tin tức, đã là hai canh giờ sau.

Lúc nghe được bẩm báo, hấn khẽ nhíu mày, trước tiên là hỏi: “Bên Thành Quận Vương có tin tức gì không?”

Dận Chỉ chường quần Lễ Bộ, chuyện có liên quan đến khoa cử hấn phải do hấn quản lý, chuyện có động tĩnh lớn như vậy, lúc này chắc cũng đã nghe được không ít bàn tán rồi.

Đối phương chỉ là một quan viên thuộc Lại Bộ, nghe vậy lập tức lắc đầu: “Chưa nghe thấy gì hết, chỉ là chuyện bên kia bắt đầu làm lớn lên, vì người gây sự đều có sĩ tử có công danh, Cử Môn Đề Đốc cũng không tiện xử lý, đã sai người vào cung cấp báo.”

Đang trong lúc lưỡng lự, lại có người thông báo, bên ngoài có người tự xưng là người nhà Lý Bàn đến cầu kiến Bát gia.

Dận Tự cho gã vào, mới phát hiện đối phương bộ dạng cực kỳ nhếch nhác, cứ như mới lăn khỏi vũng bùn.

“Cầu xin Bát gia hãy cứu lão gia nhà chúng tôi và Sầm tiên sinh!”

Dận Tự và Sầm Mộng Như lúc trước quen biết nhau, sau Sầm Mộng Như sống nhờ ở nhà Lý Bàn, cũng không cắt đứt liên lạc, nên dẫn đến có chút qua lại với Lý Bàn, hiện tại Sầm Mộng Như và Lý Bàn bị chúng sĩ tử vây trong nhà không dám bước ra, phái người đến cầu cứu hấn, xét về tình về lý đều đúng, chỉ là Dận Tự vừa biết được nguyên nhân chúng sĩ tử sinh sự, lại cảm thấy do dự, không dám tùy tiện nhúng tay.

Sự việc nhìn như có vẻ đơn giản, kỳ thật ẩn giấu nội tình.

Các sĩ tử dám sinh sự bừa bãi, khó bảo đảm không có người đứng sau kích động.

Chưa kể, Vương Hi, Phật Luân, Hùng Nhất Tiêu, Tưởng Hoàng Đạo, Niên Hà Linh, họ đều là trọng thần triều đình, phe phái phức tạp, trong đó Phật Luân và Tưởng Hoàng Đạo đều là người của Đại A ca, Niên Hà Linh có quan hệ mật thiết với Tứ A ca, nếu chuyện này mà gây lớn chuyện, không biết sẽ có hậu quả gì?

Chuyện này hấn không vội xen vào, giả như Hoàng a mã không quan tâm thì thôi, còn nếu ông muốn nhân cơ hội này thanh lọc triều chính, thì lập trường của hấn rất quan trọng, nhầm một bước, sẽ bị liên lụy.

Nghĩ đến đây, Dận Tự không khỏi cười khổ trong lòng.

Thật chất sống lại cũng không tốt hơn là bao, trái lại vì càng hiểu rõ thế cục mà thêm nom nớp lo lắng.

Cách làm thông minh nhất đương nhiên là ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng người nhà Lý Bàn đã đến tận đây cầu xin, không đi thì có vẻ vô tình vô nghĩa, xem như đoạn tuyệt qua lại với Lý Bàn và Sầm Mộng Như, tài năng học thức của hai người đều giỏi, Dận Tự không muốn từ bỏ dễ dàng, huống hồ mai sau vị trên ngai kia biết được hẳn có giao tình với hai người đó, nhưng thấy chết không cứu, càng không biết sẽ có nhận xét gì.

Làm với không làm, chẳng khác gì nhau.

“Bối Lặc Gia?” người nhà Lý Bàn còn đang chờ hẳn ra quyết định.

Dận Tự suy nghĩ trong một thoáng, rồi gọi Lục Cửu lại, bảo nó đi tìm Dận Chân, còn hẳn thì đi gặp Lại bộ Thượng thư Trần Đình Kính.

Trần Đình Kính là tiến sĩ triều Thuận Trị, cựu thần triều Khang Hy, làm quan thanh liêm, nhưng không cổ hủ, hoặc nói, rất biết cách ứng đối, vì vậy nên bất kể người khác bề cánh đầu đá thế nào, ông cũng chưa từng bị liên lụy, Dận Tự làm việc chung với ông ở Lại Bộ, xem như có qua lại, lúc này cần ông đồng hành, chẳng qua làm muốn tìm người làm chứng cho hẳn.

Trần Đình Kính có phần khó xử, theo lý những chuyện kiểu này trên cơ bản ông không muốn dính vào, nhưng Bát A ca đã lên tiếng nhờ cậy, ông không tiện từ chối, bằng không sẽ đắc tội hẳn, Dận Tự nhìn ra ông đang do dự, liền cười nói: “Trần đại nhân yên tâm, ta chỉ sợ gây lớn chuyện, Hoàng a mã sẽ không vui, cho nên định đến trước xem sao, làm phiền đại nhân đi cùng ta một chuyến, chuyện bắt buộc phải ra mặt, đương nhiên sẽ không làm Trần đại nhân khó xử.”

Đã nói đến vậy, Trần Đình Kính cũng không tiện từ chối, chỉ có thể chấp tay nói: “Mời Bát A ca.”

Tình cảnh sĩ tử bao vây nhà đại thần gây sự, từ khi Đại Thanh khai quốc đến nay vẫn là lần đầu tiên, từ xưa lòng dân của người đọc sách khắp thiên hạ được xem như nền tảng của giang sơn xã tắc, Khang Hy là một Hoàng đế vô cùng xem trọng sĩ diện, chắc chắn sẽ nhằm về phía đã dẫn đến sĩ tử rối loạn, dân tâm bất ổn, nên bất kể Lý Bàn có oan hay không, sau cùng cũng sẽ lãnh đủ.

Ngay cả Dận Tự tự nhận thủ đoạn xảo quyệt, cũng không cách nào thay đổi cách nghĩ của Khang Hy, chỉ có thể tận lực ổn định tình thế, tránh đến bước không thể cứu vãn.

Đương nhiệm Cửu Môn Đề Đốc – Thác Hợp Tề không chịu gánh trách nhiệm, chỉ cho thống lĩnh quân bao vây nhà Lý Bàn, để tránh tình trạng lan rộng, đối với cảnh tượng sĩ tử ngay trước cổng nhà Lý Bàn lớn tiếng huyên náo, lại làm như không thấy.

Lúc Dận Tự chạy tới, những người đó đang xắn tay áo, khuâng đá chuẩn bị phá cửa.

Tú tài tạo phản, mười năm cũng không thành, may mà những người này đều không phải vũ phu, bằng không chỉ sợ hiện tại nhà Lý Bàn đã thành đất bằng từ lâu.

Dận Tự nhìn vậy cười thầm, Lục Cửu đứng một bên hét lớn: “Dừng tay! Bát A ca ở đây, ai dám làm càn!”

Mọi người vừa nghe tiếng la, đều hướng tầm mắt về phía này, ngừng động tác trên tay.

Tuy rằng họ gây sự, nhưng chẳng qua là do con nóng giận nhất thời, giờ đã ồn ào nửa ngày, nhà Lý Bàn vẫn im ắng, không có lấy một tí động tĩnh nào, đã cảm thấy mệt mỏi, nay thấy Dận Tự người mặc triều phục phóng ngựa đến, khí thế đã giảm ba phần.

Dận Tự không xuống ngựa, lạnh lùng nhìn họ dần dần yên tĩnh, xong mới nói: “Kinh sư trọng địa, là môn sinh của thiên tử, các người có gì oan uổng, tự có triều đình đứng ra làm chủ cho các người, sao lại ở đây tụ tập gây sự, còn ra thể thống gì?!”

Giọng của hẳn không lớn, ngữ điệu cũng không cao, bình bình từ tốn, nhưng lại lộ ra khí thế khiếp người.

Mọi người bất giác cảm thấy khó thở, một sĩ tử dẫn đầu đứng ra chấp tay: “Xin hỏi cao danh quý tính của vị đại nhân này?”

Không đợi Dận Tự trả lời, thị vệ đi theo đã lên tiếng: “Vị này chính là đương kim Hoàng tử, Bát A ca Bát Bối Lặc.”

“Hóa ra là Bát A ca.” lại là người nói tiếp lời: “Bát A ca, nghe nói ngài từng tới Bình Dương cứu tế, cứu vô số bá tính, cũng từng đến Giang Nam tra án, chinh đồn tham quan, chúng tôi đều rất bội phục ngài, chỉ là tình thế hôm nay, chắc ngài cũng đã nghe qua, nếu nói triều đình có thể làm chủ cho chúng tôi, vậy kỳ thi hương Thuận Thiên lần này, đại đa số đều là con cháu của quan lại trong triều, có phải trong đó có điều không thỏa đáng không, công bằng của chúng tôi, có thể đến đâu rồi?”

Người này nói chuyện đầu vào đấy, cũng không giống người sẽ nông nổi gây sự, Dận Tự không khỏi để ý gã kỹ hơn.

“Người tên là gì?”

“Tại hạ Chương Trù.” người nọ phải phép trả lời.

“Chương Trù,” Dận Tự gật đầu, thoát cái rút lại nét cười trên mặt, thần sắc trở nên nghiêm trang.

“Có con cháu đại thần tham gia kỳ thi hương, đương nhiên triều đình sẽ có tình nghi, về phần sĩ tử đề tên bằng vàng, sao các người dám chắc họ không có thực tài? Khoa cử chọn nhân tài là quốc gia đại sự, sao các người có thể chỉ dựa vào một tấm bằng, mà kết luận trong đó có gian lận? Các người đã xem qua bài thi của sĩ tử trúng cử chưa, hay đã từng chứng kiến học thức của họ chưa?”

Lời lẽ đanh thép hùng hổ, tức khắc áp chế nhuệ khí của không ít người.

Bát A ca ngày thường tao nhã, một khi nổi giận, quả là có đủ toàn phần oai phong hoàng gia, từ ngoài nhìn vào có vẻ càng giống Thánh thượng hơn. Trần Đình Kính đứng một bên cũng cảm thấy bàng hoàng.

Nhân dịp họ chưa kịp phản ứng lại, Dận Tự tiếp lời: “Nơi này là phủ đệ của đại thần triều đình, bất kể chân tướng thế nào, các người cũng không thể ở đây gây sự, bằng không, đúng cũng biến thành sai, ta có thể bảo đảm với các người, triều đình chắc chắn sẽ ra chỉ dụ, lấy lại công bằng cho chư vị!”

“Nếu một mình ta không đủ tin cậy, vậy,” Dận Tự chỉ về phía Trần Đình Kính, nói: “Đây là Trần Đình Kính đại nhân, nói vậy chắc các người đều từng nghe qua, học vấn của ông, thuộc hàng nhất nhì trong triều đình ta, có ông ấy bảo đảm, hẳn chư vị không còn gì để nghi ngờ.”

Giờ Trần Đình Kính mới hiểu dụng ý Dận Tự gọi ông đi cùng, không khỏi âm thầm cười khổ.

Mọi người nhìn về phía Trần Đình Kính, lại nhìn qua Dận Tự, bị quay vòng vòng như thế, nhuệ khí lúc trước đã suy kiệt từ sớm, nghe vậy toàn bộ quỳ xuống.

Khang Hy đã nhận được tin từ sớm, vốn đang giận tím mặt, xong nghe nói Dận Tự và Trần Đình Kính đã chạy tới nhà Lý Bàn, mới dần dần bình tĩnh lại.

Vì sự im lặng của Khang Hy, mà bầu không khí trong phòng yên tĩnh đến lạ thường, Tam A ca Dận Chỉ quỳ trên đất, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh thấm ướt tấm lưng, cực kỳ khó chịu.

“Hoàng a mã, nhi thần chương quân Lễ Bộ, để xảy ra việc này, khó lòng dung thứ, xin Hoàng a mã trách phạt.” hần cúi gập lưng, dập đầu sát đất.

“Lần này, đề bằng có những ai?”

Dận Chỉ sửng sốt, hần quản lý Lễ Bộ, nhưng từ trước đến nay chỉ xem trọng thi hội thi đình, về phần thi hương, Thuận Thiên chỉ là kỳ đầu tiên, cả nước còn đến mấy trường thi, đâu thể trông chừng hết.

Khang Hy thấy hần ngập ngừng không trả lời được, đáy lòng có chút phiền chán, mắt chuyển qua Thái tử ở bên cạnh.

“Hồi Hoàng a mã, năm nay có một trăm bốn mươi người trúng cử kỳ thi hương Thuận Thiên, trong đó có Vương Khắc Cần là con trai thứ của Đại học sĩ Vương Hi, Hải Minh là cháu họ của Đại học sĩ Phật Luận, Tướng Kỳ Trình là cháu của Tả đô sứ Tướng Hoảng Đạo . . . Họ đều có xuất thân từ gia đình quan lại quyền quý, bậc bề trên là trọng thần đương triều, cũng vì vậy nên có sĩ tử nghi ngờ thiên vị.”

Thái tử trình bày lưu loát, vì vậy càng làm bật lên sự vô năng của Dân Chỉ, tay đang chống đất của Dân Chỉ không khỏi siết chặt thành quyền.

Khang Hy khẽ nhăn mày, đương nhiên ông biết Phật Luân và Tưởng Hoàng Đạo đều có qua lại mật thiết với Đại A ca, không khỏi giương mắt nhìn về phía y.

Ánh mắt của Khang Hy khiến Đại A ca cảm giác như kim đâm thẳng vào lưng, vội trăn trối: “Hoàng a mã, những đại thần liên quan đến vụ án này đều là trọng thần triều đình, chắc chắn trong việc này có người đã âm thầm kích động sĩ tử gây sự, khẩn mong Hoàng a mã hạ chỉ minh xét.”

“Điều tra thì nhất định rồi,” một nụ cười lạnh thoáng hiện nơi khóe miệng Khang Hy, thong dong nói: “Thái tử.”

Thái tử lập tức trả lời: “Có nhi thần.”

Khang Hy rút một quyển từ trong xấp tấu chương trên bàn, đưa cho hắn. “Đọc.”

Thái tử mở tấu chương ra, thoáng sửng sốt, trộm liếc mắt nhìn Khang Hy, thấy ông đang nhìn chằm chằm vào Đại A ca, hắn mới hơi yên lòng, lấy giọng trả lời to rõ. “Dạ.”

“Thần, Diêm Đan Bình khấn tấu, hai Đại học sĩ Phật Luân và Tưởng Hoàng Đạo che giấu ý đồ bất chính, kéo bè kết phái, xem thường giang sơn xã tắc, ngoài ra có bốn tội trạng: một . . .”

Đại A ca nghe thấy mà chấn động, nhưng không thể chống đối cắt ngang lời Thái tử, tâm trạng lúc này của y, chính là hận không thể vò nát quyển tấu chương kia rồi nhét vào miệng Thái tử.

Tuy trong tấu chương không có lấy một chữ nhắc tới y, nhưng từng câu từng chữ đều ngầm ám chỉ y. Ngự sử có quyền phong văn ngôn sự, không thể dùng lời để buộc tội, đây là quy định qua nhiều triều đại, nhưng hôm nay Khang Hy lại cho Thái tử đứng đây đọc quyển tấu chương này, rất rõ ràng, ông không xem nó đơn giản như ăn nói lung tung.

[phong văn ngôn sự: trình báo cho Hoàng đế ngay cả khi chưa có bằng chứng, hoặc chỉ đơn giản là lời đồn đại]

Trong phòng ngoại trừ Thái tử đang đọc tấu chương, và Khang Hy đang nhịp tay theo điệu, thì không nghe thấy bất kỳ tạp âm nào.

Dân Chân đứng yên một bên, nhìn mặt xám như tờ tàn của Đại A ca, bàn tay đang giấu trong tay áo từ từ siết chặt.

Là Thái tử muốn nhân vụ án khoa cử này gây khó dễ sao? Nhưng nếu vậy, tất nhiên sẽ không đơn giản dừng ở một quyển tấu chương, không chỉ không lật đổ được Đại A ca, ngược lại còn bắt dây động rừng.

Quả nhiên, Thái tử đọc xong, Khang Hy hừ lạnh một tiếng, lại từ trên bàn rút ra một quyển tấu chương khác, mở ra.

“Quyển này không cần đọc, Dân Đề, có người mật báo với trẫm, con thường xuyên tụ tập thần tử phụ tá, cùng nhau thương nghị mật sự ở điện trang bên bờ Thập Sát. Tối ngày hai hai tháng ba năm nay, con còn nhớ không?”

Hai hai tháng ba?

Đại A ca vẻ mặt ngỡ ngàng, cú đánh bất ngờ không kịp đề phòng của Khang Hy, đã làm y mất hồn, nào còn nhớ rõ một đêm bình thường như mọi đêm gần nửa năm trước.

Dân Chân vắt óc suy nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe, nghĩ tới một chuyện.

Ngay hai hai tháng ba, chính là ngày Đại A ca rủ các huynh đệ ghé phủ tề tựu, vì Hoàng Huy sinh bệnh mà y phải quay về trong đêm hôm khuya khoắc, sau lại chứng minh được có người giả danh phủ y lừa y về.

Lẽ nào . . .

Trong lòng Dân Chân như đang nổi sóng, miễn cưỡng kiềm nén sợ hãi, nhìn về phía Thái tử.

Đúng lúc Thái tử cũng nhìn về phía y, đường nhìn cả hai đối diện nhau, Dận Chân nhận thấy rõ sự âm hiểm chôn sâu trong đôi mắt đó.

Chỉ một quyển tấu chương vu vợ, không thể lật đổ được Đại A ca, nhưng nếu không dừng ở một quyển?

Một lời đồn được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, sẽ có người dần dần tin tưởng, cho rằng đó không phải là lời đồn.

Nếu nói Đại A ca không có lòng tranh giành, y không tin, Thái tử không tin, người ngoài không tin, Khang Hy sẽ càng không tin.

Đối với bậc đế vương chí cao vô thượng mà nói, Thái tử chỉ cách ngôi Hoàng đế có nửa bước chân, người tâm tâm niệm niệm chức vị này, vậy lúc có được sẽ thế nào?

Mơ ước kế tiếp, có phải chính là ngôi vị Hoàng đế hay không?

Dận Chân âm thầm siết chặt nắm tay.

Y không biết tại sao Thái tử lại cho người dẫn dắt y rời đi, phải sạch mọi hiềm nghi của y, nhưng những người quây quần ngày đó, ngoại trừ y, còn có đám Dận Chỉ.

Dận Kỳ không hỏi thế sự, Khang Hy sẽ không hoài nghi hẳn; Dận Đường thân thiết với Đại A ca, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Vậy Dận Tự thì sao?

Hắn từng chịu một lần cô quạnh, lẽ nào lại lặp lại lần nữa?

Trong lòng Dận Chân lúc này như sóng biển dâng trào, không chút nào cảm thấy vui vẻ vì bản thân may mắn đứng ngoài việc này.

“Trần đại nhân, lần này may mà có ông!” trên đường quay về, Dận Tự tranh thủ nói lời cảm tạ tới Trần Đình Kính.

Trần Đình Kính cười khổ, đến cũng đến rồi, làm cũng làm rồi, thủ đoạn của Bát gia đúng là không thể xem thường.

“Bát gia khách khí, một bộ xương già sắp mục như thần, chỉ mong có thể bình an cáo lão hồi hương, hưởng thụ thú vui tuổi già.” ông chấp tay nói.

Dận Tự hơi nhếch môi cười: “Trần đại nhân khách khí, ngài là trọng thần triều đình, trụ cột vững chắc, chỉ e Hoàng a mã sẽ còn giữ ông lại thêm mấy năm ấy chứ.”

Trong lúc hai người nói, đằng trước có mấy người đang phi như bay đến, lại còn là người trong cung.

“Bát A ca, Vạn tuế gia có lệnh, mời người tiến cung phục lệnh.”

Dận Tự gật đầu, quay qua nói câu từ biệt với Trần Đình Kính: “Trần đại nhân đi thông thả, ta đi trước một bước.”

Hắn vừa bước vào Tây Noon Các, đã cảm nhận được bầu không khí bất thường.

“Lão Bát, con quản lý Lại Bộ, việc khoa cử, từ khi nào có liên quan đến con vậy, Dận Chỉ đang an ổn đứng ở đây, sao lò mò giờ này mới tới?” Khang Hy đi thẳng vào đề, giọng điệu không vui.

Dận Tự quỳ xuống hành lễ trước, rồi mới thưa chuyện: “Hồi Hoàng a mã, nhi thần có chút ít qua lại với một sĩ tử tên là Sầm Mộng Như, mà Sầm Mộng Như lại quen thân với Lý Bàn, nay còn đang ở nhà nhờ y, nên nhi thần lập tức chạy tới, một là muốn dim chuyện xuống trước khi tình thế chuyển biến nghiêm trọng, nhằm tránh để nó truyền ra ngoài làm tổn hại thanh danh triều đình, hai cũng là làm tròn nghĩa bề bạn.”

Quan hệ của Dận Tự và hai người kia, đã có người báo trước với Khang Hy, lúc này thấy hắn kể rõ đầu đuôi, không sai biệt gì, đủ thấy không thẹn với lương tâm, sắc mặt không khỏi dịu đi nhiều.

“Đứng lên đi, hiện tại kết quả sao rồi?”

Dận Tự tường thuật sơ lược lại một lần, còn tận lực tô vẽ thêm cho Trần Đình Kính, hạ thấp chính mình, cuối cùng rút lại một câu: “Nhi thần chỉ lo việc này vẫn chưa chấm dứt tại đây, khẩn xin Hoàng a mã mau chóng hạ chỉ điều tra.”

Khang Hy gật đầu. “Theo ý con, nên xử lý thế nào?”

Dận Tự không cần suy nghĩ đã lập tức trả lời: “Niêm phong lại tên bài làm, đồng thời lựa chọn các đại thần khác để chấm thí, tới lúc đó, thị phi giải tỏ, sẽ tự hiện rõ.”

Khang Hy lướt mắt nhìn qua đám con mỗi người mỗi biểu cảm, lãnh đạm nói: “Vậy cứ làm theo lời con.”

Sự việc cũng không vì thế mà dừng lại.

Tháng chín, kinh thành bắt đầu lưu truyền lời đồn đãi chúng quan Mãn Hán lạm quyền hối lộ quan chủ khảo, mượn đó giúp con cháu gia tộc tên đề bằng vàng, thậm chí còn truyền ra câu ca dao “Lão Khương toàn vô lạt khí, Tiểu Lý đại hữu diêm đầu”.

[tạm dịch: gừng già hoàn toàn không cay, mận nhỏ thì rất ngon ngọt – Khương Lý ở đây là họ của hai vị chủ khảo, ý câu dễ hiểu là lợi lộc thay đổi bản chất]

Tháng mười, có người đem vụ khoa cử lần này viết thành thứ văn chương lưu hành, dán khắp đường lớn ngõ nhỏ, ám chỉ hai người Lý Bàn và Khương Thần Anh thấy lợi sáng mắt, thu nhận hối lộ, cho hơn mười sĩ tử là con cháu đại thần, đại quan triều đình trúng tuyển, còn sĩ tử đọc sách mười năm gian khổ, vô quyền vô thế rốt hết.

Mùng ba tháng mười một, hai người Lý Bàn, Khương Thần Anh qua điều tra sơ bộ của Ngự sử Giang Nam Đạo – Lộc Hữu bị khép tội buông thả vô lối, ăn hối lộ phi pháp, Khang Hy hạ lệnh phúc tra bài thi, chuyển toàn bộ bài thi cho ngự tiền xem, tự ông phê duyệt.

Mùng mười tháng mười một, Khang Hy hạ chỉ, con cháu Phật Luân, Tướng Hoàng Đạo trúng tuyển quả thật bất công, bài trừ công danh, lưu vong trấn thủ biên cương, Phật Luân, Tướng Hoàng Đạo do gia phong bại hoại, không chịu dạy dỗ, bãi chức luận tội, vĩnh viễn không bổ nhiệm.

Kể từ đó, hai đại tướng đắc lực của đảng Đại A ca bị chém ngã, bỗng chốc như mất đi hai cánh tay, nguyên khí đại thương.

Hai mươi tháng mười một, dường như còn ngại thế cuộc chưa đủ loạn, Ẩn Sĩ Kỳ còn đề sớ buộc tội Sách Ngạch Đồ, trình bày mười tội lớn, nói ông “Kết đảng cuồng vọng, nghị luận quốc sự”, “Mang thù sau lưng, là kẻ hai lòng”, “Thị uy đe dọa, khiến chúng thần trong triều khiếp sợ uy danh, không dám lăm lét”.

Thái tử trăm triệu lần không ngờ đến, hấn hao hết tâm tư mượn dịp lật thuyền, tưởng đâu qua vụ án rồi loạn kỉ cương khoa cử Thuận Thiên có thể đạp Đại A ca xuống ngựa, cuối cùng lại như cơn lốc, cuốn theo kiếp số của chính hấn.

88. Chương 88: Biến Thiên – 3

Ẩn Sĩ Kỳ và Khang Hy, là một đôi quân thần tương giao hiếm hoi.

Với một người nhìn như khoan dung nhưng nặng lòng đa nghi như Khang Hy, thì đây đúng là điều khó gặp, bởi vậy cũng có thể thấy được chỗ khôn ngoan của Ẩn Sĩ Kỳ.

Nếu nghiên cứu nguyên nhân sâu xa trong đấy, ngoại trừ Khang Hy niệm tình cũ, đồng thời bản thân Ẩn Sĩ Kỳ học thức uyên bác, thì điều quan trọng nhất, chính là Ẩn Sĩ Kỳ nhìn thấu thời thế, nhưng không ham mê quyền thế như Lý Quang Địa thậm chí là Sách Ngạch Đồ, đến nước giết dần giết mòn tình cũ trong lòng Khang Hy đối với họ, cũng không cổ hủ như thầy của Thái tử là Vương Thiểm. Vào lúc thánh quyền thiên ân đạt đến đỉnh cao, ông có thể nhìn thấu thế cuộc tranh chấp giữa Đại A ca và Thái tử, không chút do dự rút lui khỏi đỉnh cao vinh quang, từ quan hồi hương.

Nếu một người không có mặt bên người, đồng thời không dính dáng đến tranh giành quyền lợi, điều người bên ngoài có thể nghĩ đến, hiển nhiên là điểm tốt của người đó, Khang Hy cũng vậy.

Sau khi Ấn Sĩ Kỳ đi, thì ba phần tình cũ của ông đối với người thần tử vừa là thầy vừa là bạn này đã thăng lên đến bảy phần hoài niệm, mỗi lần nam tuần cũng không quên ghé thăm, ban thường nào là sách nào là hoành phi, có đôi khi đến cả việc triều chính đại sự cũng trưng cầu ý kiến của ông.

Nhưng giữa Ấn Sĩ Kỳ và Sách Ngạch Đồ, cũng từng có một câu chuyện không ai nhắc đến. Trước khi được Khang Hy trọng dụng, ông từng được người khác dẫn đến giới thiệu với Sách Ngạch Đồ, đồng thời qua một thời không được phát huy bản lĩnh lại bị xem thường, một người nghèo khổ thoả chí nhưng tâm cao khí ngạo, một người thế gia đại tộc lại quyền cao chức trọng, đương nhiên hai bên không mấy thoả mái khi ở cạnh nhau.

Bởi vậy vào lúc tấu sớ của Ấn Sĩ Kỳ được cất cao giọng giữa triều đường, mọi người không rõ, đến tột cùng đó là chủ ý của Ấn Sĩ Kỳ, hay là mưu kế của Khang Hy.

Nếu là cái sau, vậy Sách Ngạch Đồ lúc này, chỉ e chạy trời không khỏi nắng.

Quả nhiên, mừng tám tháng giêng năm Khang Hy thứ ba mươi chín, vào lúc hơi thở mùa xuân mơn mẩn còn chưa rời đi, Khang Hy đã hạ chỉ, bắt Sách Ngạch Đồ giao cho Tông Nhân Phủ giam lỏng, tội danh “Nghị luận quốc sự, kết đảng cuồng vọng”.

Trong câu định tội, phần trước không phải trọng điểm, cứ xem như là bá tính tầm thường, có ai chưa từng ở chỗ trà dư tửu hậu bàn luận vài câu về tình hình chính sự, nói một hai tiếng về chốn quan trường, trọng điểm chính là ở chỗ “kết đảng cuồng vọng”.

Khang Hy hận nhất là kết đảng, năm xưa Ngao Bái không chỉ kết đảng, còn có xu hướng soán quyền, lúc ấy mới phạm vào đại kỵ của Khang Hy, khiến vị đế vương tuổi trẻ năm nào tức giận bất giữ, nay lịch sử tái diễn, hai phái Sách Ngạch Đồ và Minh Châu, phụ thuộc vào Thái tử và Đại A ca, mượn việc tranh giành ngai vị lẫn tới đấu đá làm loạn triều chính, Khang Hy thờ ơ không quan tâm, nhìn bọn họ đấu đá hơn mười năm, cuối cùng cũng dự tính xấn tay thu dọn cục diện.

Sách Ngạch Đồ là đương kim Quốc Trọng, là trái tim của đảng Thái tử, bất kể là địch hay bạn, cũng không ngờ đến ông sẽ có một ngày bị giam cầm trong ngục tối, nhất thời lòng người rối loạn.

Đảng Thái tử, lại càng rối loạn hơn.

“Thái tử gia, xin người hãy quay về.”

Lương Cửu Công từ bên trong đi ra, mặt lộ vẻ khó xử, nhỏ giọng nói.

Dận Nhưng nhìn ông chăm chú, cố gắng tìm kiếm một tia hy vọng từ gương mặt ông, nhưng sự thật đã khiến hân thất vọng. “Hoàng a mã vẫn không chịu gặp ta?”

Lương Cửu Công khẽ lắc đầu, không nói gì.

Hai người đứng yên đối diện nhau, trong một thoáng sự im lặng bao trùm.

Đối với vị Thái tử điện hạ này, thật ra Lương Cửu Công không có mấy hảo cảm gì đáng nói.

Dận Nhưng từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, nhận được tất cả sủng ái, bởi vậy đối đãi với người khác lãnh đạm, đến có liếc cũng không thềm liếc lấy một cái, như Lương Cửu Công là người hầu hạ thân cận của Khang Hy còn đỡ, nếu là tiểu thái giám trong Dục Khánh Cung, biến mất trong yên lặng, là chuyện quá quen thuộc với ty phòng, Lương Cửu Công đã trải qua cả đời người trong cung, đối với việc này đương nhiên có nghe thấy.

Lương Cửu Công nhớ đến biểu tình của Khang Hy, lại nhớ đến bản thân từng tận mắt chứng kiến, khoảng thời gian khảng khít của hai phụ tử này, chợt nghĩ đến thế sự vô thường, lòng người đổi thay.

“Lương Tổng Quản, ta quỳ ở đây, xin ông hãy đi vào thông báo lại với Hoàng a mã một tiếng.” Thái tử vén tà áo, định quỳ xuống.

Lương Cửu Công vội ngăn lại. “Ôi chao, Thái tử gia, làm vậy không được, ngài làm vậy không phải là làm khó nô tài sao?”

Thái tử lại không quan tâm, nghiêng người quỳ xuống, uốn thẳng lưng, mím chặt môi, vẫn mang theo sự cao ngạo như trước.

Lương Cửu Công hết cách, đành phải quay vào bấm báo, thấy Khang Hy đang nằm nghiêng người trên trường kỷ nhắm mắt dưỡng thần, cũng không dám lên tiếng, chỉ đứng yên như thế.

Sau một lúc lâu, Khang Hy đột nhiên lên tiếng: “Sao vậy?”

Lương Cửu Công lại càng hoảng sợ, vội bấm báo: “Bẩm Vạn tuế gia, Thái tử đang quỳ ở bên ngoài, giờ . . .”

“Muốn xin tội cho Sách Ngạch Đồ?” Khang Hy ánh mắt lạnh băng, Lương Cửu Công vội vàng cúi đầu, không dám thở mạnh.

Điều duy nhất lão nghe thấy là thanh âm của Khang Hy vang vọng trên đỉnh đầu: “Người đi ra ngoài nói cho nó hay, mặc kệ nó quỳ bao lâu, trăm cũng sẽ không gặp nó.”

“Dạ.” Lương Cửu Công dè dặt lui ra ngoài, truyền đạt nguyên văn lời nói của Khang Hy cho Thái tử.

Tiết trời hôm nay rét lạnh, Thái tử được nuông chiều từ bé, sao chịu nổi, chẳng được bao lâu đã lạnh đến quai hàm va nhau lách cách, lại nghe thấy lời Lương Cửu Công truyền đạt, trên mặt lộ ra thần sắc kỳ quái, tựa như thất vọng lại tựa như oán hận.

Hắn chậm rãi đứng dậy, xoay lưng bỏ đi không chần chừ, không quay đầu lại.

Từng bước từng bước, giẫm nát nền tuyết, lưu lại dấu chân thành dòng trên đất.

Lương Cửu Công nhìn theo bóng lưng hắn, thầm thở dài trong lòng.

Vị Thái tử này, tuy rằng có tình phụ tử hơn mười năm với Vạn tuế gia, nhưng đến nay vẫn không hiểu tâm tư của cha hắn, nếu có thể quỳ thêm trong chốc lát, không chừng Hoàng thượng sẽ mềm lòng, giờ quay lưng bỏ đi, chỉ thể hiện rõ bản thân không có thành ý.

Trở vào Tây Noon Các, Khang Hy quả nhiên hỏi phản ứng của Thái tử, Lương Cửu Công có sao nói vậy, chỉ thấy Khang Hy im lặng thật lâu, thật lâu, chốc lát sau, lại cười thành tiếng, như mĩa mai như trào phúng.

Giọng điệu thông dong, nhưng lại khiến Lương Cửu Công lạnh tới tận xương.

“Nhi tử do trăm tự tay nuôi nấng hơn hai mươi năm . . .”

Sách Ngạch Đồ vào ngục, hiển nhiên phía Thái tử cố hết sức bôn ba nghĩ cách cứu thoát, nhưng đối với người khác mà nói, đây không khác gì một tin tức tốt.

Trước tiên là Đại A ca, y nghĩ rằng thời mà y trông ngóng nhiều năm cuối cùng đã đến, nếu Thái tử cũng thất sủng, phé Thái tử chỉ là chuyện ngày một ngày hai, như vậy có ai có tư cách thừa kế hơn trưởng tử như y?

Mặc dù dưới mưu kế của Thái tử, hắn bị tổn hại liên tiếp hai người Phật Luân và Tướng Hoàng Đạo, nhưng so với Sách Ngạch Đồ, chẳng qua là con tôm con tép.

Còn Tam A ca Dận Chỉ, không phải hắn không có dã tâm, chỉ là do từ trước đến nay luôn bị hai người anh chen ép, đến nỗi hắn phải tỏ chút bản lĩnh qua việc thu hút văn nhân, nhưng vẫn bị hào quang của cáchuynh đệ khác lu mờ, thậm chí đến cả Dận Chân, Dận Tự, dường như cũng có xu thế vượt trội hơn hắn.

Hắn biết rõ, dù Sách Ngạch Đồ bị giam lỏng, cũng không có nghĩa Thái tử sẽ xuống đài, nếu muốn ngọn lửa này càng cháy càng lớn, chỉ có thể liên tục châm củi vào, vì vậy năm Khang Hy thứ ba mươi chín, là một năm tinh phong huyết vũ, cũng một phần nhờ hắn khéo léo góp tay mở màn.

Hai mươi tháng giêng, dưới sự bày mưu tính kế của Tam A ca Dận Chỉ, Ngự sử thượng tấu, buộc tội Sách Ngạch Đồ “Dám ôm lòng riêng đề xướng, phạm là ăn mặc ở đi lại của Hoàng thái tử, đều dùng màu vàng, rập tâm hiểm ác đáng sợ, rành rành ra đây”.

Triều Thanh có quy định, Hoàng đế dùng màu vàng tơ, Thái tử dùng màu vàng ánh đỏ, hai bên không được lẫn lộn, màu vàng trong tấu chương, hiển nhiên không phải màu vàng ánh đỏ.

Đây không phải tội danh nhỏ, người thượng tấu như tướng đẩy Sách Ngạch Đồ vào chỗ chết, tan đàn xẻ nghé, bỏ đá xuống giếng, trong chốc lát tấu chương buộc tội Sách Ngạch Đồ chuyên quyền, kết bè kéo phái mưu đồ riêng, tựa như tuyết rơi xuống bàn Khang Hy.

Nhưng Khang Hy lại không vội xử lý vụ Sách Ngạch Đồ, ngược lại dừng lại vụ án gian lận thi hương gây rối loạn kỷ cương đã bị phủ bụi.

Mùng một tháng hai, công bố lại kết quả phê duyệt bài thi, ngoài con cháu của Phật Luân và Tướng Hoàng Đạo bị bác bỏ thì con cháu các quan lại khác vẫn đề bảng như cũ, bảng vàng chỉ có chút thay đổi nhỏ, còn quan chủ khảo Lý Bàn và phó chủ khảo Khương Thần Anh, thì bị bãi quan giam vào ngục, chờ ngày xử lý.

“Gia, Sầm công tử ở bên ngoài cầu kiến.”

Bút đang chuẩn bị hạ xuống bị khựng lại giữa không trung, mực thấm ướt sũng đầu bút nhỏ giọt xuống, tạo thành vết mực loang đậm màu trên trang giấy Tuyên Thành.

Dận Tự thoáng khựng lại, cuốn lại bức tranh đang vẽ dở dang cất qua một bên, nhàn nhạt nói: “Bảo thân thể ta không khỏe, không tiện gặp khách.”

“Dạ.” Cao Minh xoay người đi ra ngoài.

Dận Tự lặng im trong một thoáng, không có tâm tình vẽ, hất gác bút, rảo bước thong dong tới trước cửa sổ, chấp tay sau lưng nhìn làn tuyết trắng bên ngoài, phủ trắng cây cối.

Sầm Mộng Như là tới để cầu xin.

Dận Tự biết Lý Bàn bị oan, nhưng đồng thời hẳn cũng biết, Lý Bàn không thể không xử.

Không xử, không cách nào làm lắng dịu cơn giận trong lòng sĩ tử, không xử, để mặc cho chuyện đầu đá trong triều bại lộ ra ngoài, còn đâu là thể diện của Khang Hy.

Cho nên chuyện này, hẳn không thể đi xin, xin, cũng vô dụng.

Nhưng những chuyện thế này, không cách nào nói rõ cho Sầm Mộng Như hiểu.

“Gia.” Cao Minh đẩy cửa vào. “Sầm công tử quỳ gối ngoài cửa, nói hôm nay người không gặp y, y sẽ không đứng dậy.”

Dận Tự sắc mặt như thường. “Ừm.”

Cao Minh có vẻ như muốn nói lại thôi, đến cuối cùng vẫn lui ra ngoài.

Dận Tự rút một quyển sách từ trên giá, ngồi xuống lật ra.

Thời gian trôi qua từng giây, hẳn khép sách lại, dụi mắt, cho gọi Cao Minh vào.

“Sầm Mộng Như vẫn đang quỳ bên ngoài?”

“Dạ.” Cao Minh cười khổ: “Gia, trời bên ngoài đang mùa đông rét lạnh, một thư sinh yểu ớt như y, chỉ e chịu không nổi, hơn nữa quỳ bên ngoài, ai ai cũng thấy, truyền ra ngoài sẽ có điều tiếng không hay về phủ chúng ta.”

Dận Tự lắc đầu. “Người không hiểu.”

Dứt lời đứng dậy đi ra khỏi thư phòng, Cao Minh vốn tưởng hẳn muốn đi xem Sầm Mộng Như, ai ngờ Dận Tự lại chuyển bước, đi tới hậu viện.

Nơi này trồng không ít hoa màu, ngoài ra còn có một mẫu nhỏ trồng hoa hướng dương, từ khi Dận Chân tặng giống hoa này cho hẳn, Dận Tự đã đem chúng đi trồng, xuân qua thu đến, hoa nở mấy mùa, nay đang bị bao phủ bởi màn sương lạnh, trông đáng ử rử, không bung cánh xán lạn.

Dận Tự đứng ở trong hành lang, ngắm nhìn quang cảnh ảm đạm, tâm tư xoay vòng, nghĩ đến thời cuộc hiện nay.

Từ lúc ngục nương được phong phi sớm hơn dự định, hẳn nghĩ có lẽ kiếp này có sai lệch, có một số việc diễn sớm hơn, có một số lại trễ hơn, còn có, cơ bản không xảy ra.

Cho nên Sách Ngạch Đồ bị tống giam, Dận Tự không tiếp tục truy cứu vấn đề thời gian, thứ hẳn nghĩ, rốt cuộc Thái tử có thể nhân lúc này mà bị phế luôn không.

Đại ca và tam ca đang rắp tâm tranh thủ cơ hội này kéo Thái tử xuống ngựa, mà không hề hay sống chết của Thái tử không phải do họ định đoạt, nếu như Hoàng a mã muốn phế Thái tử, thì dù không có chứng cứ cũng có thể định tội, nếu Hoàng a mã vẫn chưa muốn phế Thái tử, vậy bao nhiêu tấu sớ chất đầy ngự án cũng vô dụng.

Mà bản thân, tốt nhất là không làm gì hết.

Tranh tức không tranh, không tranh tức tranh.

Hắn nhớ đến cảnh ngộ bản thân kiếp trước, lại chợt nhớ đến chí nguyện to lớn kiếp này, phải vì giang sơn xã tắc, làm chút chuyện vì nước vì dân, chứ không phải như hiện tại, mở to mắt nhìn hiền thần bị mai một, thị phi bất phân.

Nếu như lịch sử không có gì thay đổi, vậy không lâu sau, Khương Thần Anh sẽ chịu oan khuất chết trong ngục, còn Lý Bàn thì bị lưu vong, tuy sau này án sửa lại y được trở về, biếm làm thứ dân, nhưng khi đó lòng y đã sớm nguội lạnh, không có hứng thú quay về con đường làm quan, một đời lương tài mỹ ngọc, kết thúc tại đây.

Dận Tự thở dài, bỗng cảm thấy sức nặng trên vai, quay đầu lại, Đình Xu đang khoác áo choàng lông cừu cho hắn.

“Gia đang nghĩ gì vậy, ra ngoài cũng không khoác thêm áo.”

“Không có gì.” hắn cười, dẫn theo ý đồ dành. “Nàng vào trong đi, ngoài này lạnh.”

Đình Xu hiền hòa nói: “Triều đình đại sự thiếp không hiểu, nhưng nếu trong lòng gia đã quyết định điều gì, xin hãy cứ đi làm, trong phủ đã có thiếp, gia không cần lo lắng.”

Dận Tự cảm thấy ấm lòng, cười nói: “May mà có nàng.”

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi, bao hàm cảm động và cảm kích.

Dù không có tình yêu đôi lứa, cũng có nghĩa vợ chồng.

Ở trong lòng hắn, người chiếm vị trí quan trọng nhất, đương nhiên là ngọc nương Vệ thị, sau lại có thêm một Dận Chân, vốn đã là chuyện ngoài ý muốn, nay lại thêm một nữ tử, càng là một kết quả mà ngay từ đầu hắn không hề ngờ đến.

Đình Xu cười dịu dàng, không nói gì.

Lặng lặng đứng trong một thoáng, Dận Tự đột nhiên nói: “Lục Cửu.”

“Gia.” Lục Cửu không biết từ đâu chui ra, trên mặt mang theo nụ cười tinh ranh.

Dận Tự bức tức liếc nó: “Đi xem Sầm Mộng Như còn ở bên ngoài không, nếu như còn, thì khuyên hắn về đi, nếu không đi, thì thẳng tay lôi đi.”

Lục Cửu sững sốt, dạ một tiếng, lập tức chạy đi xem.

Lát sau nó lại vội vã chạy về báo cáo: “Gia, Sầm Mộng Như còn đang ở bên ngoài, chỉ là xỉu rồi.”

Một thư sinh tay trái gà không chặt có thể chống chọi được lâu như vậy, cũng không dễ gì rồi.

“Mang y vào nhà, sưởi ấm cho y, đợi khi nào tỉnh, thì đưa về.”

“Dạ.”

Dận Tự quay về phòng, để Đình Xu hầu hạ hắn thay đồ, bên đây Sầm Mộng Như đã từ từ tỉnh lại, Lục Cửu lại chạy tới bẩm báo: “Gia, Sầm công tử tỉnh rồi, nhìn thì có vẻ không ổn lắm, không đợi nô tài đuổi người, y đã tự vùng vẩy đòi đi, còn nói thêm một câu.”

“Nói gì?”

Lục Cửu áp ứng: “Nô tài chỉ là truyền đạt lại thôi nha, y nói, bản thân đã quen nhảm người, còn nói, gia thật không giống một nam tử hán.”

Dận Tự không giận ngược lại còn cười.

Lục Cửu chần chờ: “Gia, nô tài đuổi y đi chứ hả?”

“Đuổi đi.”

Dận Tự lạnh lùng nói, xong quay đầu nhìn Đình Xu: “Ta tiến cung một chuyến.”

Đình Xu gật đầu, đáy hồ loáng thoáng lo lắng ——

89. Chương 89: Mai Thương

Sầm Mộng Như mở mắt, phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng ấm áp, chứ không phải trên nền tuyết lạnh giá, không kiềm được thở phào nhẹ nhõm.

Hạ nhân bưng chén đi vào, nét mặt không che giấu sự lạnh lùng: “Sầm công tử, gia chúng tôi nói, ngài uống hết chén canh gừng này thì xin dời bước.”

Sầm Mộng Như cười khổ.

Y đương nhiên sẽ không oán trách gì Dận Tự, không chỉ là không, trong lòng thậm chí còn cảm kích, tuy rằng ngoài mặt y biểu hiện rất sốt ruột, còn mở miệng công kích, nhưng nói đến cùng, cũng chỉ vì cứu Lý Bàn, không còn cách nào khác đành ra hạ sách này.

Trước đây Dận Tự tìm mọi cách mời mọc y, nhưng y không muốn ăn nhờ ở đậu, chỉ vì trong lòng vẫn mang vài phần ngạo khí vẫn nhân, nhưng hôm nay tới cửa cầu cạnh, là vì bạn tri kỷ, Sầm Mộng Như không cảm thấy mất mặt, trái lại y biết rõ bản thân đang làm khó Dận Tự.

Biết thì biết, hễ có một hy vọng, y cũng chỉ có thể cố hết sức đi thử mọi cách, bằng không Lý Bàn vào ngục, không chừng nay mai sẽ bị tội danh lưu đầy biên ải, nếu nặng hơn, có thể còn liên lụy già trẻ lớn bé trong nhà, hỏng cả đời.

“Đa tạ, xin hỏi hiện tại Bát gia rảnh chứ?”

Người nọ liếc y, lạnh lùng đáp trả: “Gia nhà chúng tôi tiến cung rồi.”

Sầm Mộng Như sững sốt.

Lúc Dận Tự đi vào Tây Noãn Các, bên tai còn loáng thoáng nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Lương Cửu Công.

Vạn tuế gia tâm tình không tốt, Bát gia chớ làm tàng.

Khang Hy khoanh chân nằm tựa trên trường kỷ, trên chân đắp áo choàng, tay phải cầm bút đỏ, nghe thấy tiếng hừ nhỏ từ mũi ông, đặt bút xuống bàn, cũng không biết thấy phiền vì tấu chương, hay vì Dận Tự đến.

“Xin thỉnh an Hoàng a mã.” Dận Tự quỳ xuống, khom người hành lễ.

“Đứng lên đi.” Khang Hy liếc qua hần. “Nếu như muốn nói chuyện có liên quan đến Dận Nhưng và Sách Ngạch Đồ, vậy không cần mở miệng.”

Khang Hy lên tiếng, trong giọng tràn đầy bức dọc, dạo gần đây đúng là bị phiền đến phát bực, Ngự sử nghe phong văn ngôn sự, quan lại phụ họa chia phe cũng thôi đi, đến cả thượng tấu nghị sự thỉnh an của Đốc Phủ đại quan địa phương, hoặc ít hoặc nhiều đều nhắc tới việc này, điều này đã triệt để nhắc nhở Khang Hy ý thức được Sách Ngạch Đồ hơn mười năm bành trướng, phạm vi thế lực rất cuộc đã lớn đến đâu.

Dận Tự cúi đầu nói: “Chuyện nhi thần muốn nói, không liên quan đến Sách Ngạch Đồ.”

Khang Hy nhướng mày. “Hửm?”

“Nhi thần đến, là muốn khẩn cầu Hoàng a mã hãy khoan dung cho Lý Bàn.”

Từ góc nhìn của Khang Hy, chỉ có thể nhìn thấy cái đầu đang cúi thấp của Dận Tự, không nhìn thấy gương mặt của hắn.

Ông phát hiện dường như bản thân chưa từng một lần nhìn kỹ đứa con này, nói nó còn trẻ dễ kích động, thì lời ăn tiếng nói hành xử thường nhật của nó, cẩn thận già dặn, không chút sai sót, nếu nói nó lòng dạ thâm trầm, giỏi mưu sâu tính kế, thì đôi khi lại biết rõ không nên làm vãn khăng khăng làm.

Khang Hy vốn tưởng rằng Dận Tự cũng như những người khác, mở miệng là lấy lòng người, hoặc bỏ đá xuống giếng, nhưng hắn lại chọn Lý Bàn, một chủ đề không chút liên quan.

“Con biết tại sao trầm xử hắn không?”

“Nhi thần biết, kinh thành bởi vì chuyện này mà xôn xao, thân là quan chủ khảo, hai người Lý Khương không thể trốn tránh trách nhiệm trong chuyện này, nhưng niệm tình nó không ảnh hưởng nhiều đến việc lựa chọn người tài của quốc gia, hai người cũng không phải tội ác tày trời, nhi thần cả gan, xin Hoàng a mã hãy xử lý nhẹ tay.”

Khang Hy nhìn hắn. “Con đã biết nói vậy, thì không nên đến xin tội cho chúng, không cần nhiều lời, quy an.”

“Hoàng a mã”

“Lui xuống!”

Dận Tự cắn răng. “Hoàng a mã xin nghe nhi thần nói một lời, Khương Thần Anh nay đã ngoài bảy mươi, Lý Bàn là một thư sinh văn nhược, chỉ e không thể sống lâu trong ngục tối, một khi có bất trắc, truyền ra ngoài sợ rằng sẽ tổn hại danh tiếng triều đình.”

Khang Hy đã hiện rõ sự tức giận lên mặt. “Con không muốn đi, vậy ra ngoài quỳ cho trầm, đừng ở đây gây chướng mắt trầm nữa!”

Nhìn Dận Tự lẳng lặng đứng dậy ra khỏi nội điện, Khang Hy bỗng mở miệng.

“Lương Cửu Công.”

“Có nô tài.”

“Người cảm thấy trầm đối xử với Dận Tự, có phải rất nghiêm khắc không?”

“Vận tuế gia hiển nhiên có suy xét riêng.” Lương Cửu Công cẩn thận lựa lời hồi đáp.

“Đợi lát nữa người ra truyền chỉ bảo nó về đi, sẵn nấu một bát canh nóng cho nó, đừng nói là trầm căn dặn.”

“Dạ”

“Sao?” Khang Hy liếc mắt về phía lão. “Không phải bình thường quan hệ của hai người rất tốt à?”

Lương Cửu Công toát mồ hôi lạnh, vội vã quỳ xuống. “Vận tuế gia minh xét, nô tài và Bát gia chỉ là”

“Được rồi!” Khang Hy phát tay. “Trầm cũng không truy cứu, còn không đi mau!”

“Dạ.” lúc Lương Cửu Công đứng dậy, tranh thủ lia mắt thăm dò biểu tình của Khang Hy.

Chỉ thấy trên mặt đế vương không còn vẻ tức giận như lúc mới nãy, thay vào đó lại tỏa ra sự hiền hòa nhẹ nhàng.

Dận Tự quỳ ở bên ngoài chưa được bao lâu, thậm chí bát canh của Lương Cửu Công còn chưa đến tay, thì đã xảy ra một biến cố.

Hắn đang quỳ trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn tuyết trắng bên ngoài, trong lòng đang phân tích phản ứng vừa nãy của Khang Hy, thì thấy một cung nhân viên vội vã đi đến thì thầm to nhỏ với Lương Cửu Công, Lương Cửu Công nhíu mày nhìn gã, rồi lại đi vào trong.

Dận Tự trong lòng rục rịch, thoáng cảm thấy không ổn, lát sau, quả nhiên thấy Lương Cửu Công đi đến đỡ hắn dậy, đồng thời gấp gáp nói: “Bát gia, Lương Phi nương nương ngất xỉu, Vận tuế gia bảo ngài mau mau đi xem sao.”

Dận Tự sững sốt, tựa như sấm giữa trời quang, cũng không quan tâm được gì nhiều, nương theo tay Lương Cửu Công đứng dậy, xoay người chạy đến Trữ Tú Cung.

Sức khỏe của Lương Phi xưa nay đã không tốt, bệnh tật triền miên, lúc tốt lúc xấu, có một lần tệ nhất thậm chí còn mê man suốt ba ngày không tỉnh, đến Thái y cũng phải bó tay.

Trong lòng Dận Tự lúc nào cũng tồn tại nỗi bất an không lời, kiếp này có rất nhiều chuyện do nhân duyên, xảy ra sớm hơn, như vậy có thể nào . . .

Hắn không dám nghĩ tiếp, trong đầu chỉ hiện ra con đường chạy tới Trữ Tú Cung.

Lúc Dận Tự đến, Trữ Tú Cung đã náo loạn không yên, thái giám cung nữ ra ra vào vào, vội vàng bưng nước vắt khăn mời Thái y.

“Bát gia!” đại cung nữ thân tín của Lương Phi – Cẩm Tú vừa thấy Dận Tự đến, suýt bật khóc.

“Ngạc nường xảy ra chuyện gì, sao lại đột ngột ngắt xỉu?” Dận Tự cố gắng dần xuống tâm trạng hoảng loạn của bản thân lúc này, hỏi han rõ ràng.

“Nô tỳ cũng không biết nữa, mới này nường nường vẫn khỏe khoắn, lại còn đòi thêm một cái yếm, đợi tới lúc tiểu A ca tiểu Cách cách ra đời sẽ mặc, sau nường nường nghe nói người bị Vạn tuế gia phạt quỳ, lại im bật, chỉ bảo nô tỳ đi rót ly nước, kết quả nô tỳ quay lại thì . . .” Cẩm Tú lau nước mắt nói.

Dận Tự siết chặt nắm tay, thả rồi siết, nói: “Thái y đâu?”

“Đã cho người đi mời . . .”

Trong lúc nói chuyện, Thái y đã hấp tấp chạy tới, theo sau là hoạn quan làm việc trong Thái Y Viện, hai người đầu đầm mồ hôi, chắc cũng vừa nghe tin là lập tức chạy tới.

Cũng không có thời gian quan tâm đến việc thỉnh an hành lễ, nhanh chóng đi tới bắt mạch, lại hỏi thăm về bệnh tình, Thái y suy nghĩ một thoáng, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

“Bệnh tình của mẫu phi thế nào?”

“Hồi Bát gia, nường nường thân thể suy yếu, khí huyết không đủ, lại có bệnh tim, chỉ e Nô tài sẽ cố hết sức.” Thái y thăm rên một tiếng, nhưng vẫn kiên trì nói.

Ngự y hoàng thất, tuy rằng bổng lộc cao, sống an nhàn sung sướng, nhưng đồng nghĩa phải gánh vác mạo hiểm lớn lao, quý nhân trong cung xảy ra chuyện không hay, dễ bị giận chó đánh mèo nhất, chính là Ngự y.

Lương Phi sức khỏe không tốt, đây là chuyện trên dưới cung không ai không biết, bệnh căn từ thời làm việc nặng nhọc ở Hoán Y Cục, cũng như từ khi sinh hạ Dận Tự không được điều dưỡng thỏa đáng, về lâu về dài, bệnh chứng đều biểu hiện ra ngoài, đủ để nghiền vụn một người.

Thái y nói xong, trong phòng một khoảng lặng yên ắng, đến nỗi lão cảm thấy thấp thỏm, lát sau mới nghe Dận Tự nói: “Bắt đầu đi.”

“Dạ.” Thái y như nhận được đại xá, không để ý đến việc lau đi mồ hôi nhễ nhại trên trán, vội vàng cầm bút viết phương thuốc, Cẩm Tú lập tức tóm lấy, tự mình đi ngao thuốc.

Dận Tự ngồi xuống bên giường Lương Phi, lẳng lặng nhìn gương mặt tái nhợt mắt nhắm nghiền của ngạc nường.

Hắn còn nhớ thuở bé, hai mẹ con bởi vì thân phận không cao, nương nhờ tại thiên điện Chung Túy Cung của Huệ Phi, khi đó hắn thường trốn sau cửa, nhìn Đại A ca quần áo chỉnh tề đến thỉnh an Huệ Phi, tình cảnh cười đùa vui vẻ, cảm thấy rất ước ao, thậm chí có đôi khi còn lên oán trách Lương Phi, hận sao bản thân không phải con ruột của Huệ Phi.

Đợi tới lúc lớn hơn một chút, nhìn bóng dáng ngạc nường ngồi thâu đêm dưới ánh đèn, lẳng lẽ thêm thù, thấy Hoàng a mã tới thăm Huệ Phi, cũng rất hiếm khi đặt chân tới tiểu viện của họ, thứ oán trách kia dần dần trở thành đồng cảm.

Đồng cảm với một nữ tử như ngọc nường, bởi vì xuất thân bị người kinh khi, bởi vì diện mạo xinh đẹp lại bị Hoàng đế sủng hạnh, có lẽ người khác sẽ hâm mộ bà một bước lên mây, nhưng Dận Tự biết, biết bà từ trước đến nay chưa từng khao khát những thứ này.

Dận Tự thường nghĩ, đối với bà mà nói, biết đâu không có diện mạo khuynh quốc khuynh thành này, có khi sẽ hạnh phúc hơn.

Nữ tử nhu nhược này, dùng cách thức của riêng bà, lẳng lặng bảo vệ Dận Tự thơ dại, vào lúc hắc bị đưa đi nuôi nấng dưới danh nghĩa Huệ Phi, chỉ biết dần xuống nỗi nhớ mong dành cho con thơ, không một lần tới hỏi han hắc, nhưng mỗi năm tới dịp thỉnh an đầu năm, chỉ cần Dận Tự ngược đầu lên, thì có thể thấy ánh mắt chứa chan tình yêu của bà.

Tất cả những điều này, kể cả khổ tâm của Lương Phi, mãi đến lúc trưởng thành, trở thành chồng, thành cha, Dận Tự mới thấu hiểu.

Dường như có thứ gì ảm áp trào ra từ viền mắt hắc, rơi xuống mu bàn tay của Lương Phi, Dận Tự cố nháy mắt, thấy ngón tay của Lương Phi hơi động đậy.

“Ngọc nường.” Dận Tự khẽ gọi, như sợ làm bà giật mình.

Lương Phi không có phản ứng, vẫn say ngủ như trước, động tĩnh vừa nãy của bà, có lẽ chỉ là động tác trong vô thức.

Dận Tự thở dài, giúp nàng chỉnh lại chăn, đứng dậy.

Xoay người, lại thấy một người đang đứng ở cửa.

Khang Hy.

Dận Tự ngẩn ra, Khang Hy hiển nhiên cũng thấy nước mắt đọng lại trên gương mặt hắc.

“Hoàng a mã.” hắc nhỏ giọng nói, định hành lễ, nhưng Khang Hy đã kịp giữ hắc lại.

“Ngọc nường con sao rồi?”

Từ trước đến nay, đứa con này dù bị ông phạt quỳ cũng vậy, lạnh nhạt cũng thế, luôn giữ dáng vẻ bình chân như dại, chính vì vậy, từng có một khoảng thời gian ông nghĩ rằng nó giỏi bày mưu tính kế, quá mức lạnh lùng, nay thấy nước mắt chưa khô vương trên mặt nó, sự hiếu thảo này, khiến Khang Hy như thất lòng.

Dận Tự cup mắt. “Ngọc nường vẫn chưa tỉnh, Thái y nói ngọc nường vốn có bệnh tim, căn cơ thân thể cũng không tốt.”

“Dùng thuốc gì cũng được, cứ bảo Ngự y lấy từ nội kho.” Khang Hy vỗ vai hắc.

“Tạ ơn Hoàng a mã.”

Giờ có nói trách hay không trách đều đã vô nghĩa, Dận Tự chỉ hy vọng Lương Phi có thể mau chóng tỉnh lại.

Hắc xin Khang Hy cho nghỉ phép, tạm thời không đến Lại Bộ, phía bên Đình Xu cũng nhận được tin tức, vội vã trình lệnh bài xin tiến cung, hai người thay phiên canh chừng Lương Phi, thỉnh thoảng bà có tỉnh lại, nhưng chỉ chớp sau lại thiếp đi, hiếm có lúc nào được tỉnh táo.

A ca sau khi trưởng thành theo lệ không được phép qua đêm trong cung, mỗi ngày Dận Tự chỉ đành rời đi trước giờ đóng cửa, hôm sau lại đến rất sớm, cộng thêm ưu sầu tích tụ, ngày qua ngày, gầy hắc đi.

“Gia, nghỉ ngơi một lát đi.” Đình Xu nhìn sắc mặt hắc, lo lắng khuyên nhủ.

Dận Tự lắc tay. “Ta không sao, nàng về trước đi, chuyện lớn nhỏ trong phủ còn phải dựa vào nàng.”

Quả thực Đình Xu không cách nào nán lại lâu, nhưng nàng cũng lo lắng, suy đi nghĩ lại, không thể làm gì khác hơn đành đi trước một bước.

Còn lại một mình Dận Tự, lẳng lặng ngồi bên giường Lương Phi.

Hắn dựa vào cột giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, không biết đã qua bao lâu, chợt có một giọng nói khe khẽ vang lên bên tai.

“Dận Tự . . .”

Dận Tự nhảy dựng, theo phản xạ mở mắt, thì thấy Vệ thị đang mở mắt, nhìn hắn mỉm cười.

“Ngạc nương!” hắn mừng đến nỗi tay chân luýnh quýnh. “Con đi gọi Cẩm Tú, bảo cô đi mời Thái y đến!”

Lương Phi bắt lấy tay hắn, lắc đầu. “Đừng vội, để ngạc nương được nhìn con, sao lại gây vậy hả?”

“Con không sao.” Dận Tự dịu dàng nói: “Lần này người mê man, làm tất cả mọi người lo lắng không nguôi, đến cả Cẩm Tú cũng lên khóc mấy chập.”

“Con nha đầu ngốc đó!” Lương Phi khẽ giương môi cười, lần này tỉnh lại, tinh thần bà có vẻ khỏe khoắn lạ thường.

“Ngạc nương vô dụng, khiến con phải vất vả rồi.”

“Ngạc nương không nên nói vậy, đời này có thể làm con của người, là phúc của con.” không nghĩ tới Lương Phi vừa mở miệng lại là tự trách, Dận Tự trong lòng đau xót, quỳ xuống, cầm tay bà, dán sát trán lên mu bàn tay bà.

“Ngạc nương cũng vậy, có thể có người con như con, cuộc đời này đã đủ hạnh phúc rồi.”

Dận Tự chỉ cảm giác có điều bất lành thấp thoáng trong lời nói của bà, vội vàng cắt ngang. “Ngạc nương tỉnh lại là chuyện tốt, Hoàng a mã mới vừa ghé qua đây thăm người đấy.”

“Con đừng gọi ai cả, dìu ngạc nương ra ngoài một lát đi, vừa hay đúng dịp mai nở, mẹ lại nằm mãi trên giường, vẫn chưa được ngắm.”

Lương Phi thể hiện sự cố chấp hiềm thấy ở bà, Dận Tự hết cách, đành phải gọi người đến hầu hạ bà chải chuốt sơ, khoác thêm áo choàng, xong mới đỡ bà đi chậm rãi ra bên ngoài.

Cảnh tượng thu vào mắt, là hàng cây phủ tuyết trắng nhưng vẫn không che được màu đỏ tươi thắm tô điểm trên cành, tựa như trời đông giá rét vẫn không giấu được ý xuân luẩn khuẩn đâu đây.

Dận Tự sai người lấy một cái ghế đến, trải đệm dày, đỡ Lương Phi ngồi xuống, ngắm nhìn cảnh đẹp, bà khe khẽ thở dài: “Mai, nở thật đẹp.”

“Ngạc nương từ nhỏ đã thích hoa mai.” không đợi Dận Tự đặt câu hỏi, bà đã tiếp tục. “Khi ngạc nương còn bé, a mã từng đọc cho ngạc nương nghe một câu thơ, ‘Dao tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai’, hồi ấy ngạc nương nghĩ rằng, dù mùa đông khắc nghiệt, nó vẫn nở rộ, không phải vì để bắt kỳ ai ngắm nhìn, mà chỉ vì sự kiêu hãnh của nó.”

[Dao tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai: Xa biết không phải tuyết, vì hương thoảng đâu đây]

Dận Tự không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng nghe bà nói.

“Có đôi khi làm việc đến mệt lã, lại len lén đi ra Hoán Y Cục, lúc ấy ngoài Trường Xuân Cung có khu rừng mai, ngạc nương thường hay đến đấy chơi, có một lần, vô tình chạm mặt Hoàng a mã con.”

“Về sau ngạc nương hay nghĩ, nếu như không gặp ông ấy, thì giờ sẽ thế nào, có lẽ đợi đến khi lớn tuổi, sẽ được ân điển xuất cung lấy chồng, cuộc sống giản dị ngày qua ngày, đến hết cuộc đời.”

“Có điều, không có nếu như.”

Lương Phi cười, tuy sắc mặt nhợt vì đau ốm triền miên, nhưng vẫn không làm phai mờ dung mạo xinh đẹp của bà, Dận Tự chưa từng gặp qua bà khi còn trẻ, nhưng hắn biết, vào hơn hai mươi năm trước, lúm đồng tiền như hoa chiếu rọi dưới rừng hàn mai, nhất định khiến vị Hoàng đế trẻ tuổi vừa gặp đã thương, đến nỗi liều lĩnh nạp nàng vào hậu cung.

“Dù thế nào đi nữa, có thể sinh hạ con, ngạc nương đã rất thỏa mãn, chỉ tiếc, e không thể đợi tới ngày ôm cháu . . .”

Dận Tự ngồi xổm xuống, dịu dàng nói: “Ngạc nương, người sẽ sống lâu trăm tuổi, không chỉ có thể ôm cháu, còn có thể ôm cháu, con và Đình Xu còn phải hiếu thuận với người, rất nhiều rất nhiều năm nữa.”

Lương Phi vuốt đầu hắn, bật cười, trong mắt chứa chan thương yêu và tiếc nuối đối với con.

“Con đó, trông như biết nhẫn nhịn, thật ra là người một bước cũng không nhường, tính tình quật cường, một bước sai lầm sẽ chọc giận Hoàng a mã con, ngạc nương thật lo cho con.”

Dận Tự trong lòng đau xót, cố gắng ép ra một nụ cười gượng gạo. “Nếu ngạc nương đã lo cho con, thì hãy cố sống thật lâu, ở bên cạnh trông chừng con, nhắc nhở con.”

Lương Phi gật đầu.

“Ngạc nương, trời bên ngoài lạnh lắm, chúng ta quay về nha?” Dận Tự nhẹ giọng dỗ dành bà.

“Nhân lúc tinh thần tỉnh táo, ngạc nương muốn ngắm thêm chút nữa.” Lương Phi lắc tay, thoát trông đúng là sắc mặt sáng sủa.

Dận Tự không nói nữa, nắm tay bà, đứng hầu một bên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, những hoa tuyết nhỏ bé đang buông rơi trên đầu, như hình thành khoảng trời yên lành hoàn mỹ giữa đất trời.

“Dao tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai”

Lương Phi khe khẽ ngâm nga, từ từ khép mắt lại, bên môi vẫn chất chứa ý cười thỏa mãn.

Tay đang nắm chặt bỗng buông lỏng, từ từ rũ xuống.

Vẫn dịu dàng, vẫn ấm áp.

Cầm Tú đứng sau không biết tự bao giờ, thấy thế che miệng lại, tràn ra tiếng nức nở khe khẽ.

Dận Tự tựa như không phát hiện, hẩn khom người ngồi xuống, nhìn gương mặt an bình như say ngủ của bà, lại như sợ làm bà giật mình, nhẹ giọng nói: “Ngạc nương, chúng ta về thôi.”

90. Chương 90: Tiếng Lòng

Tháng ba vừa qua, xuân về hoa nở.

Dận Tự xuôi bước theo những bức tường thành trong cung, bông liễu tung bay khắp thành, thỉnh thoảng vương trên tay áo, hắn nhẹ nhàng phất sạch chúng.

Cuối con đường dài thật dài ấy, có một tiểu viện, hắn rất quen thuộc rảo bước vào.

Có một bóng người thân quen đứng dưới tàng cây, dáng người lộ rõ gầy yếu, nhưng tinh thần thì lại như rất tốt, không hề có dấu hiệu ốm đau nào.

“Ngạc nương, sao người lại ra đây?”

Dận Tự vui mừng, đồng thời tiến lại gần hơn.

Người nọ quay đầu, nhìn hắn, nét mặt yên bình hạnh phúc.

“Con tới đây làm gì?”

“Ngạc nương, sức khỏe người không tốt, không nên ở ngoài lâu, nhi tử tới đón người về.”

Dận Tự nhăn mày, đáy lòng ngờ ngợ bất an.

“Về? Về đâu?”

Dận Tự thoáng bồn chồn. “Đương nhiên là về Trữ Tú Cung.”

Lương Phi lắc đầu. “Ngạc nương không về.”

“Ngạc nương?”

“Ngạc nương không về, nơi đó có gì tốt?”

“Ngạc nương . . .” Dận Tự đến gần hơn, muốn nắm lấy tay áo bà, nhưng thứ chạm tới lại là khoảng không, chớp nhoáng, bà đã đứng xa hơn ba thước.

“Ngạc nương phải đi rồi.” Lương Phi mỉm cười, dung nhan như ngọc không in hằn dấu vết năm tháng, nhìn như quen lại như lạ.

“Con phải tự chăm sóc tốt bản thân, đừng nhớ nhung . . .”

“Ngạc nương!”

Dận Tự bật gọi thành tiếng, nhào lại.

Bống mở to hai mắt, trống rỗng vô hồn.

Thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Tay lại bị bao phủ bởi một bàn tay khô ráo ấm áp khác.

“Ngạc nương . . .” hần lẩm nhẩm trong miệng, ánh mắt chuyển từ đỉnh giường tới khuôn mặt lo lắng của Dận Chân, ký ức từ từ ủa về.

Ngạc nương qua đời đến nay đã hơn nửa tháng.

Tang sự gần như đã xong xuôi.

Sao hần lại có thể quên?

Giấc mộng vừa qua, đem lại cảm giác rất chân thật.

Thế nhưng . . .

Ngạc nương đã đi thật rồi.

Trên đời này đã không còn ngạc nương.

Hần thở dài, nhẹ giọng nói: “Tứ ca, sao huynh lại đến đây?”

Dận Chân nhìn gương mặt lộ hần tiều tụy lại vẫn gắng gượng mỉm cười, trong lòng đau xót, lại không biết phải nói gì, chỉ có thể ôm chặt lấy hần.

Dù là ai thì khi mất đi người thân nhất cũng không thể thoải mái, đối với bát đệ càng sâu sắc hơn. Lương Phi qua đời đã hơn nửa tháng nay, hần không chỉ thị lực bị suy giảm, thậm chí yếu đến nỗi ngắt xiu khi đang túc trực linh cửu, lúc đi lại cũng cần người khác dìu, Khang Hy phải tạm thời miễn nhiệm, để hần ở nhà tĩnh dưỡng.

“Lương Phi nương nương đi, vẫn còn có huynh.” y ôm con người gầy gò trước mặt mà nói, “Huynh sẽ ở bên đệ cả đời.”

Dận Tự nhắm mắt lại, để mặc y ôm.

Mọi người đều cho rằng hần vì cái chết của ngạc nương mà thương tâm, tuy nhiên đây chỉ là một phần trong đó, còn có nguyên nhân không cách nào nói ra, kiếp trước ngạc nương mất vào năm Khang Hy thứ năm mươi, vậy mà nay lại mất sớm hơn tận mười một năm, liệu có phải có liên quan đến hần?

Nếu như hần không sống lại, có phải ngạc nương sẽ không mất sớm không?

Càng nghĩ càng cảm thấy đau khổ cùng tự trách, hần không cách nào ngăn cản thứ tư tưởng này lan tràn trong đầu, cho nên hần nhắm mắt lại, hần sẽ mơ thấy ngạc nương.

“Đệ không sao, tứ ca, hôm nay huynh được nghỉ à?” hần vỗ vai Dận Chân, ý bảo y buông ra. “Xem đệ ngủ đến hồ đồ rồi, còn không nhớ dậy đón tiếp huynh.”

Hần vừa dứt lời liền muốn xuống giường, nhưng trước mắt chợt tối sầm, người nhẹ hẫng suýt té ngã.

Dận Chân vội vã ôm lấy hân, nóng nảy nói: “Sao đệ lại không biết yêu quý bản thân vậy hả, đừng nói đến Lương Phi nương nương luôn mong đệ có thể sống tốt, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ này còn đợi đệ xử lý!”

Dận Tự không nói lời chống đối, chỉ cười khổ đáp lại y: “Tứ ca dạy phải.”

Dận Chân nhìn hân.

Người này sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cười, chỉ là nụ cười của hân thoáng ngơ ngẩn, đem lại cảm giác trống rỗng mờ mịt cho người khác, tựa như cả bản thân hân cũng sẽ tan biến theo.

Dận Chân ngậm thở dài, dịu giọng nói: “Lát nữa huynh phải quay về nha môn, ngày mai được nghỉ, huynh muốn dẫn đệ tới một nơi.”

Dận Tự vốn định từ chối, nhưng thấy y kiên quyết, không còn cách nào đành đồng ý.

Hôm sau trời vừa chớm sáng, Dận Chân đã tới đón hân.

Nửa tháng ngẩn ngủ, mà Dận Tự đã gầy đi trông thấy, vẫn quần áo xưa vậy mà nay lại cảm thấy thấp thoáng phong thái như tiên nhân.

Đình Xu đỡ hân đi ra. “Gia, không bằng khoác thêm ít áo?”

Dận Tự lắc đầu. “Không cần, hôm nay trời đang dần ấm lên, mặc nhiều lại nóng, nàng quay vào đi.”

Một người từ ngoài đi đến, khoác áo choàng xanh đen, tuy nét mặt có phần lạnh lùng, lại toát ra vẻ trầm ổn ung dung.

Đình Xu buông tay, khom người hành lễ. “Tứ ca.”

Dận Chân gật đầu, vươn tay muốn dìu Dận Tự.

Sao người một người hai đều coi hân giống như bệnh nhân lâu năm vậy nè.

Dận Tự trừng y, né.

Hân lại không hề hay biết cử chỉ của bản thân từ trước đến giờ vốn từ tốn tao nhã, nay lại mang theo chút tính trẻ con, làm Dận Chân không khỏi mỉm cười.

Đồng thời vẫn vươn tay kéo hân lại, không cho từ chối.

Lại quay đầu qua, “Bát đệ muội trở vào đi, đã có huynh rồi.”

Đình Xu gật đầu, nhìn theo bóng hai người bước khỏi cổng, lên xe ngựa, rồi mới xoay lưng quay trở vào nhà.

Ngạc nương nói người đi thì phải đi.

Kinh thành ngày nay, mây đen che kín trời, đến cả một nữ tử suốt ngày ru rú trong nhà như nàng cũng cảm thấy không ổn.

Tạm thời gia rảnh rồi ở nhà cũng không phải chuyện xấu . . .

Đình Xu thở dài, giấu đi lo âu trên mặt.

Dận Tự nhìn diên trang trước mặt, không khỏi hơi ngạc nhiên.

Đây là diên trang lần trước Dận Chân dẫn hân tới, chỉ khác chỗ lần trước là vào dịp thu đông, vạn vật điều hiu, hiện tại đang vào đầu xuân, cành lá tươi tốt, phủ rợp bóng cây, đem lại cảm giác đầy sức sống hoàn toàn khác.

“Tứ ca?”

Dận Chân cười, đỡ hân xuống xe. “Huynh nhớ đệ từng nói thích hoa hướng dương ở đây, vừa hay đúng dịp hoa nở, nên mang đệ tới xem.”

Dận Tự có chút bất đắc dĩ: “Đệ không yếu vậy đâu, mọi người đừng xem đệ như đồ sứ dễ vỡ.”

“Nếu đệ không muốn bị người khác dìu, thì hãy mau mau tỉnh táo lại đi.” Dận Chân đưa hân tới sương phòng lần trước, xong lại đi tới mở sổ ra.

Hoa hướng dương vàng rực thoáng chói lấp đầy tầm mắt.

Dận Tự như mất ngôn ngữ trong một thoáng, rồi mới nói: “Tứ ca nhọc lòng rồi.”

“Buổi tối huynh có chuẩn bị ít rượu thịt, hai huynh đệ chúng ta uống với nhau.” Dận Chân ngữ điệu bình đạm, nhưng ánh mắt nhìn hân lại rất đổi dịu dàng.

Lời nói tuy tùy ý, nhưng Dận Chân đã bỏ ra không ít công sức.

Rượu là rượu hoa điều lâu năm, dầu bếp cũng được gọi từ trong phủ tới, nến đỏ soi bóng, làm tôn thêm hương rượu thoang thoang, khiến người khác bị thôi thúc bởi cảm giác muốn được say.

Dận Tự ngả người dựa lên đệm ngồi trên trường kỷ, rót đầy ly rượu, đưa về hướng Dận Chân, biểu hiện lười nhát, cười nói: “Chúc tứ ca sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý.”

Dận Chân thoáng trầm lặng, cũng gơ ly rượu lên. “Người sống trên đời, há có thể vạn sự như ý, đừng nói huynh không làm được, dù là Hoàng a mã cũng không thể, cứ lấy sinh lão bệnh tử làm ví dụ, ai có thể ngăn cản.”

Dận Tự gật đầu, nhưng không đáp lại, cũng không để ý tới ý, tự châm tự ẩm.

Ánh mắt dần trở nên mơ màng, trên môi phản chiếu ánh nến chập chờn, tô điểm đôi môi như thêm căng mọng.

Dận Chân nhìn thấy mà thoáng ngỡ ngẩn, không khỏi vươn tay giữ lấy cổ tay hân, trầm giọng nói: “Đừng uống nữa.”

Y cố ý chọn rượu lâu năm, vốn định chuốc hân say, nhân cơ hội trút hết sầu muộn, tránh u uất trong lòng, nhưng hiện tại nhìn thấy hân như vậy, trong lòng lại bị lấn át bởi cảm xúc không nỡ.

Dận Tự khẽ cười, chuyển qua dùng tay còn lại cầm ly rượu lên cạn sạch, động tác trôi chảy dứt khoát, trên gương mặt xưa nay luôn thể hiện thanh cao giờ lại như nhuộm sắc màu quyến rũ.

Dận Chân thở dài, vòng qua bên hông hân, vươn tay ôm siết vào lòng.

“Nếu đã đau lòng như vậy, thì hãy khóc đi, cứ u uất trong lòng, chỉ thêm bệnh mà thôi.”

Dận Tự hiếm khi thể hiện khía cạnh yếu đuối khác hân ngày thường, nhưng đây không phải là điều y thích thấy.

Cơ thể người này trước đây cao gầy nhưng chứa đầy sức sống, nhưng nay thứ còn sót lại chỉ có gầy gò.

“Lương Phi nương nương, chắc chắn không mong nhìn thấy đệ thể này đâu.”

“Ngạc nường . . .” Dận Tự thở dài, lẩm nhẩm, “Đệ không nghĩ đến ngạc nường sẽ ra đi như vậy . . .”

“Huynh biết.” Dận Chân dịu dàng tiếp lời, nhưng ý chỉ cho rằng lời hân nói là do đau lòng vì cái chết của Lương Phi, lại không nghĩ tới hàm nghĩa ẩn chứa bên trong.

“Khi đệ còn bé, đệ rất hâm mộ người ta, có thể nũng nịu trước mặt ngạc nường, tự nhiên thân thiết, còn đệ, dù có ngạc nường, nhưng đến muốn ngày ngày gặp mặt còn không được . . .”

“Cuối cùng thì đệ cũng có thể hiểu thảo với bà . . .”

“Bà không nên ra đi sớm như vậy, đều là do đệ . . .”

“Do đệ . . .”

Giọng nói đau thương, cuối cùng hóa thành tiếng nức nở.

Người nọ vùi đầu vào cổ y, run rẩy, cảm giác ẩm ướt mà ấm áp rõ ràng đến vậy, Dận Chân khép đôi mắt đã vươn hơi nước, ôm chặt lấy hân, tư thế hai nam nhân ôm nhau tựa như một đôi uyên ương quấn quýt.

“Tiểu Bát.”

Cách xưng hô này, thân mật như quay trở về thuở hai người còn bé.

“Tiểu Bát . . .”

Dận Chân gọi rồi lại gọi, thấp giọng lẩm bẩm, tựa như đang gọi thứ báu vật ấp ủ trong lòng.

91. Chương 91: Kết Tóc

Là mộng lại không phải mộng, là tỉnh lại không phải tỉnh.

Dận Tự chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, như đang dập dờn trong nước, âm thanh ầm ĩ vang vọng bên tai, lại không nghe rõ được, không khỏi nhúu mày, thuận tay bắt lấy thứ gì đấy, kéo lấy nó giống như khúc gỗ cứu mạng.

“Khúc gỗ” này cũng vương hương rượu, Dận Tự hít mắt lần theo hương rượu, xúc cảm ấm nóng bất chợt xuất hiện trên môi, ẩm áp trần trọc, tinh tế day dứt, trong hơi thở quấn quanh men say, khiến tâm thần khó tránh khỏi mê muội, quên mất vùng vẫy, để đối phương từng chút từng chút nhấn sâu thêm.

Dận Chân hoàn toàn không ngờ tới thái độ khác thường của người này, cơ bản không hề phản kháng, thậm chí trong lúc môi hôn quấn quít, đối phương còn vươn tay ôm lưng y.

Trong lòng y như có ngọn lửa bùng cháy, nhân khoảng thời gian hít thở gấp gáp y trầm thấp gọi: “Tiểu Bát . . .”

Hiển nhiên người nọ sẽ không trả lời y, hần uống nhiều hơn y, lúc này thần trí đã không còn minh mẫn, nghe tiếng gọi cũng chỉ hơi nhúc nhích mí mắt, ánh mắt mang theo mơ màng, khoe mắt vì say rượu mà thấp thoáng hơi nước, nhìn qua thật khác với ngày thường một trời một vực.

Cúi đầu, khẽ cắn đôi môi mỏng kia tạo nên màu sắc kiều diễm, chậm rãi cởi nút cổ áo, từng nút từng nút một, áo khoác áo áo trong, cho đến khi cả bờ ngực hiện ra trước mặt y.

Khí trời vào đêm ở điền trang mát lạnh, Dận Tự vô thức nhăn mày, vô thức ưỡn người về trước, không ngờ tư thế này trông qua lại có vẻ như đang ngấm ngấm hân hoan.

Dận Chân sớm không còn là thiếu niên ngây thơ không hiểu chuyện chăn gối năm nào, trước mắt là người y ngày nhớ đêm mong, không biết đã bao nhiêu lần trong mơ y đặt hần dưới thân, tùy ý hoan ái triền miên, hôm nay cảnh xuân quý giá nằm trong gang tấc, lại cảm giác phẳng phất như cảnh trong mơ.

“Ừm . . .” giọng Dận Tự không mềm mỏng yếu ớt như nữ tử, ngược lại mang theo chất trầm thấp khàn đục, càng gây cho người khác xúc cảm mặt đỏ tai nóng.

Dận Chân cười, cúi đầu mút đầu ngực nhột nhột, dùng răng day cắn nhẹ nhàng, cảm nhận từng cơn run rẩy của cơ thể dưới thân, mấy lần muốn trốn tránh.

Một tay đè lại vai hần, một tay thì cởi đai lưng của đối phương, tháo khó trong rồi trượt tay vào.

Đường nét khí quan ưu mỹ, giống như thời thiếu niên.

Tay Dận Chân bao phủ lấy nó rồi bắt đầu vuốt ve, lúc mạnh lúc nhẹ, đúng lúc đúng chỗ.

Người nọ nhắm mắt, không kiềm được bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ, xong lại vội vã hãm lại, nhăn nhin tui thân theo bản năng, cứ như cởi bỏ lớp mặt nạ ngày thường, càng khiến người khác yêu thương da diết.

Dận Chân thấy vậy càng muốn lấy lòng hần hơn, động tác tay nhanh dần, môi men theo đường nét cơ thể đi từ ngực xuống bụng, lưu lại một chuỗi ấn ký, đến chỗ rốn, lại chìa lưỡi, nhẹ nhàng liếm mút lượn vòng, như muốn mút lấy da thịt vào miệng, nuốt xuống bụng.

“Đừng . . .” Dận Tự đã hoàn toàn không biết bản thân đang ở chốn nào, cơ thể giờ chỉ hành động theo cảm quan, cảm giác khổ sở xen lẫn vui sướng như muốn nhấn chìm hần, khí quan bị nắm giữ trong tay người khác cũng dừng ngẩng cao đầu.

“Tiểu Bát, xin tứ ca đi, xin đi, tứ ca sẽ cho đệ thoải mái . . .”

Dận Chân cực thích nhìn thấy gương mặt luôn bình tĩnh tự chủ của hấn nhuốm men say, không còn hình dáng của lý trí, chỉ cảm thấy một người tao nhã như hấn một khi nhuốm màu ***, sẽ trở nên vô cùng mê người.

Bỗng lại nghĩ đến lúc người này cùng chung chăn gối với Phúc tấn hay các nữ tử khác trong phủ, mê say như vậy, phong tình như vậy, lại bị nữ tử khác xẻ chia, khó tránh khỏi nổi lòng ghen nho nhỏ, cố ý vào lúc hấn gần đến đỉnh, thì siết chặt lại.

Dận Tự há miệng thở dốc, cố gắng mở mắt, nhưng cảnh vật trước mặt lại mờ ảo mông lung, chỉ cảm nhận được hơi nóng bốc lên ngùn ngụt trên người, cứ như đang bị thiêu trong lửa nóng.

“Buông ra”

“Tiểu Bát, xin huynh đi.” Dận Chân cắn vành tai hấn, giọng nói trầm thấp, thỏ thẻ như lời tư tình. “Xin huynh đi, huynh sẽ thả tay ra, để đệ sướng khoái hơn”

“Xin” Dận Tự lắc đầu, lại không thể quăng đi cảm giác như bóng với hình này đi, muốn vươn tay đẩy y ra, tay lại bị không chế, không thể vận đến nửa phần sức lực.

“Ừ!”

Đối phương dùng ngón tay từ tốn cọ xát, đồng thời dùng móng tay khẽ nhẹ nếp uốn trên đỉnh, xuôi theo đường nét chung quanh lỗ nhỏ trên đỉnh, ngay cả nơi bí ẩn nhất, cũng bị mơn trớn tường tận, không để sót nơi nào.

Dận Tự thấp giọng rên dài, đến cuối cùng hấn gần như ngân cao, mang theo sự quyến rũ chết người, khiến Dận Chân gần như mất kiểm soát.

“Xin huynh đi.”

“Xin huynh”

“Huynh là ai?”

“. . . . A Tứ ca “

Dận Tự bỗng đứng ưỡn cong người, chỉ cảm thấy tim đập dồn dập như tiếng trống, luồng khí bức bối trong người cuối cùng như được thoát ra.

Luồng dịch nóng ẩm phóng thích lây dính đầy tay màu trắng đục.

Dận Chân nhân lúc hấn đang thất thần mê man, ngón tay dính ướt lăn mò xuống phía sau, tô quét loạn xạ quanh lối vào, thử nhẹ tay đẩy rút, cứ thế vài lần, rồi quay ra cởi đồ dề lên hấn.

Cơ thể Dận Tự vốn không gầy yếu, chỉ là do những tháng gần đây đau lòng quá độ, gầy gò đi nhiều, nay dưới ánh nền, hai thân thể quấn quít lấy nhau, trông qua đem lại cảm giác mạnh yếu rõ ràng.

“. . . .”

Khí quan bùng bùng sức sống nhưng phải nhẫn nại đã lâu của đối phương từ từ đẩy vào, Dận Tự chỉ cảm giác cơ thể như bị xé sống, đau đớn không chịu nổi, không khỏi đẩy tay khước từ.

Chỉ là tên đã lên dây, sao có thể cho phép bỏ dở nửa chừng, Dận Chân bắt lấy tay hấn, môi hôn in dấu xuống cơ thể hấn, mang theo ý vô về, lặp lại một lần rồi một lần không hề cảm thấy phiền.

Thứ nóng bỏng to lớn mãi đến khi đẩy vào tận gốc mới dừng lại, ngừng trong chốc lát, khi thấy người dưới thân dường như đã hơi thích ứng, mới bắt đầu động tác đưa đẩy.

Chỉ lát sau, đau đớn biến thành tê liệt, một thứ cảm giác khác từ chỗ sâu trong cơ thể dần dần bén rễ.

Dù Dận Tự có say rượu, cũng chỉ hơi nhả mảy, trong phạm vi có thể chịu được cố hết sức không chế bản thân không rên rỉ thành tiếng.

Dận Chân lại không thích thấy hấn như thế, luôn luôn nghĩ trăm phương nghìn kế chỉ hòng khơi gợi dáng vẻ lạc lối của hấn.

Thấy người nọ lại mím chặt môi không nói một lời, không khỏi nhẹ giọng cười, động tác đưa đẩy càng nhanh hơn.

“Đừng . . .” Dận Tự hít thở có phần gấp gáp, cảm giác vô lực, thần trí rối beng, biểu hiện ngoài mặt lại càng hoang mang. “Chậm lại . . .”

Dận Chân không để ý tới hắn, vẫn mặc sức tăng tốc độ và tần suất, chỉ cảm nhận được nơi đang bao bọc nơi ấy của y càng ngày càng trơn tru nóng ẩm, ngậm chặt cứ như cái miệng hoa đào nhỏ nhắn của nữ tử, khiến người khác dục vọng sôi trào.

Động tác càng ngày càng nhanh, giống như muốn dồn người vào tuyệt cảnh, Dận Tự cơ hồ không cách nào tiếp nhận, chỉ có thể bấu chặt tay đối phương, nương theo nhịp điệu.

Mồ hôi trượt theo trán xuống bên tóc mai, nhìn tựa như nước mắt.

Mọi âm thanh trong đêm trở nên đặc biệt sâu lắng, điền trang chưa chìm vào bóng đêm, chỉ mỗi hơi thở mập mờ tản ra từ gian nhà, mùi rượu hòa cùng mùi xạ hương, đủ để người khác đoán được chuyện đang xảy ra bên trong.

Tiếng rên rỉ cố kiềm nén cùng tiếng thở dốc dồn dập từ sau bức màn vang lên đứt đoạn, dưới ánh nến mờ nhạt, chỉ càng tăng thêm vẻ *** mỹ.

Rất lâu sau, mới dần dần ngừng lại ——

Lúc Dận Chân tỉnh lại, bên gối đã không còn ai, y cảm thấy hoảng sợ, vội vàng bật dậy mặc đồ vào, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bước chân hiện rõ sự nôn nóng vào lúc nhìn thấy bóng hình người đang đứng trước vườn hoa mới thoáng chậm lại.

Thái dương còn chưa ló dạng, gió sớm thổi nhẹ nhẹ, người nọ áo quần sắc trắng, đứng chấp tay, quay lưng về phía y, trông như càng ốm yếu.

Dận Chân từ từ đi lại gần, rất sợ quấy rầy đến hắn, nhưng bước chân đạp trên nền đất, khoảng cách hai người lại không xa, người nọ sao lại không nghe thấy.

Dận Tự cũng không quay đầu lại, hắn chỉ tập trung nhìn đóa hoa đang nở rộ trước mặt.

“Tiểu Bát.” Dận Chân lấy áo khoác choàng lên người hắn. “Trời đang lạnh, đừng đứng bao lâu rồi?”

“Mới đứng thôi.” Dận Tự không từ chối ý tốt của y, còn thuận tay sửa lại áo khoác, Dận Chân vốn đang thấp thỏm nay thấy vậy tâm trạng thoáng trở nên mừng rỡ.

Y không hối hận vì những gì làm đêm qua, lo lắng là lo lắng Dận Tự không chấp nhận được mà thôi.

Bản thân y đã đợi đã nhịn nhiều năm như vậy, đến khi không nhịn được nữa, y biết chuyện đêm qua, gần như có thể nói là lợi dụng lúc người hoạn nạn.

Trong lúc say rượu, lại đang gánh chịu nhiều đau thương, tự nhiên phòng bị cũng yếu đi.

Dường như Dận Tự cũng không chú ý đến tâm trạng y thay đổi, chỉ lo vươn tay vuốt ve một đóa hướng dương đang héo rũ trước mặt, khẽ nhíu mày.

“Tứ ca, sắp tới ngoại trừ nha môn, tốt nhất đừng đi đâu cả.”

Dận Chân hơi ngó người, chỉ nghe giọng hắn tiếp tục vang lên: “Tuy rằng đệ giữ đạo hiếu trăm ngày, nhưng vẫn nghe được chút ít tin đồn bên ngoài, thái độ của Hoàng a mã với đảng Sách Ngạch Đồ ngày càng dứt quyết, chỉ e sắp tới sẽ đưa ra phán quyết.”

Ba tháng qua, tình thế chôn kinh kỳ không những không dịu đi, trái lại còn vì Sách Ngạch Đồ bị tổng vào ngục mà trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Có lẽ nhờ Dận Tự xin tội, Lý Bàn không như kiếp trước bị đẩy đi biên ải, chỉ bị giáng chức tiếp tục làm việc, phạt bổng lộc một năm, đây có thể xem là mức xử phạt nhẹ nhất có thể tưởng tượng được, chỉ là vị

phó chủ khảo còn lại tức Khương Thần Anh, suy cho cùng tuổi đã cao, không sống nổi kiếp ngục tù, bệnh chết trong tù.

Đối với hình phạt dành cho Lý Bàn, hiển nhiên có không ít lời ra tiếng vào, tuy hình phạt này hoàn toàn bất ngờ đối với mọi người nhưng không một ai dám đi truy hỏi Khang Hy, chỉ có thể thầm than y số tốt.

Khang Hy chú tâm đến vụ án khoa cử, lại bỏ quên Sách Ngạch Đồ, giống như ông đã quên một người như lão, chỉ lạnh lùng quan sát đảng Thái tử chạy đôn chạy đáo để giải cứu cho Sách Ngạch Đồ, nhưng không hề ra tay.

Nhưng nhẫn nại cũng có giới hạn của nó, và đường ranh cuối cùng của vị đế vương này là đâu, đến cả Dân Tự cũng nhìn không thấu.

Có điều khi hơi thở của hiểm nguy đến gần, hần vẫn nhạy cảm phát giác được.

Dận Chân nghe vậy gật đầu, suy nghĩ hiển nhiên chuyển qua việc triều chính.

“Huynh trước giờ cũng rất ít khi qua lại với quan viên trong triều, đệ không cần lo lắng, ngược lại đệ hiện giờ, chưa chắc tránh được tai họa sắp tới.”

Dận Tự đi xin tội, ắt làm Khang Hy tức giận, nếu hần còn ráng đương đầu, không chừng lại bị tội, trùng hợp sao Lương Phi qua đời, khiến Khang Hy mềm lòng, lại thấy nhi tử ngày một gầy gò tiêu tụy, nên đối với vụ án của Lý Bàn, đến cùng ông vẫn thủ hạ lưu tình.

Dận Tự trầm ngâm trong một thoáng, rồi khẽ giọng: “Có lẽ là ngạ nương trên cao vẫn luôn phù hộ đệ.”

Dận Chân cảm thấy ân hận, y lại nhắc đến chuyện không nên nhắc, đồng thời nắm lấy tay hần, nhỏ giọng nói: “Thân thể còn khó chịu không, huynh sai người nấu canh gừng cho đệ?”

Lúc nói những lời này, Tứ A ca ngày thường sát phạt quyết đoán hiểm khi lại mang tâm lý dò xét biểu hiện của đối phương, có vẻ giống như trẻ con mắc lỗi.

“Không cần.”

Giọng điệu bình thản của người nọ làm lòng y cảm thấy bất an, không nén được quan sát hần tỉ mỉ, lại phát hiện tuy hần ngoài mặt bình tĩnh, lông mi đang hạ thấp lại khẽ run lên, làm lộ nội tâm không hề bình tĩnh của chủ nhân.

Nếu nhìn kỹ hơn, thậm chí có thể phát hiện kỳ thật sắc mặt bình tĩnh kia không hề bình tĩnh như nó muốn thể hiện, che giấu dưới sự thản nhiên ấy, mang theo chút gì đó ngượng ngịu.

Dận Chân thấy ngọt trong lòng, nhưng không nói thành lời, cảm lòng không đành siết chặt tay hần hơn.

Dận Tự nhìn hần, không nói một lời, không giạt ra, chỉ để mặc y nắm.

Chẳng biết từ bao giờ, lòng này đã dần mềm yếu trước y.

Tâm bệnh đi, hiển nhiên sức khỏe cũng hồi phục nhanh chóng, chưa kể Dận Tự tuổi còn trẻ, cũng không lưu lại di chứng gì.

Qua mấy ngày, đã có thể tiến cung thỉnh an, Khang Hy cũng không tỏ vẻ vui mừng gì, chỉ khôi phục chức vị, đồng thời ban thưởng không ít được thảo quý hiếm, lại còn gọi Thái y đến bắt mạch cho hần.

Dận Tự nhớ đến kiếp trước khi ngạ nương qua đời, quan hệ giữa hai phụ tử đã gần như thủy hỏa bất dung, cho nên dù hần lúc ấy vì thương tâm quá độ đến nỗi không thể bước xuống giường, Khang Hy cũng không hề đoái hoài, hay có lẽ, người cha này khi ấy đã bị sự đầu đá nổi bước nhau của đám con làm cho cả tính thần và thể xác đều mỗi mệ.

Trong khoảng thời gian chăm sóc ngạ nương, Khang Hy cũng từng ghé qua mấy lần, ông hiếm khi tỏ ra hiền hòa, khiến Dận Tự dường như hiểu sâu hơn về người cha chí cao vô thượng này.

Ông trước tiên là một vị Hoàng đế, sau mới là một người cha.

Ông cũng có hi vọng ái ố, thất tình lục dục, nhưng điều kiện tiên quyết để những tình cảm này tồn tại chính là nó không động chạm đến ranh giới của đế vương, như Thái tử, Khang Hy đã bỏ ra cả tâm huyết làm một

người cha một vị vua, cho hấn thân phận và vinh quang bằng tất cả khả năng mà ông có thể, nhưng đến một ngày Thái tử có mang lòng bất chính, làm ông dần dần mất đi sự nhẫn nại và bao dung của một người cha, thứ còn sót lại chỉ có lạnh lùng tàn nhẫn của một vị vua.

Hay bởi vì chính hấn cũng mang lại cảm giác uy hiếp như thế, nên năm ấy mới bại trận, thậm chí vào lúc tứ ca đăng cơ, không thể vùng dậy.

Bên đây Thái y vẫn đang bắt mạch, bấm bảo với Khang Hy, sức khỏe Bát A ca có hơi suy nhược, nhưng không có gì đáng ngại, chỉ cần điều dưỡng đàng hoàng, đừng để mệt nhọc quá độ.

Khang Hy tỏ ra hiền hòa hơn mọi ngày, bảo Lương Cửu Công đi theo Thái y lấy thuốc, để lại một mình Dận Tự ở Tây Nỗn Các, hỏi một ít việc thường ngày, cả mấy chuyện vụn vặt khi Lương Phi còn sống.

Người lúc sống không quý trọng, đợi đi rồi, làm vậy để làm gì?

Dận Tự ai thán trong lòng, dần xuống xúc động, cố hết sức trả lời một cách hòa nhã.

Cứ qua qua lại lại, không hề phát giác thời gian trôi qua nhanh chóng.

Khang Hy giữ hấn lại dùng thiện, rồi mới cho hấn quỳ an.

Dận Tự vừa ra tới cửa, thì thấy Thái tử từ xa đi lại, bước chân nhanh hơn mọi khi nhiều.

“Xin thỉnh an Thái tử.” Dận Tự dừng bước, đợi Thái tử đến gần, hành lễ.

Thái tử chỉ vội vã gật đầu đáp lại, đến nỗi Dận Tự còn nghĩ rằng hấn cơ bản không nhìn rõ mình là ai, bóng người đã khuất sau cánh cửa.

Dận Tự hơi phân vân, nhưng bản thân hấn không có ý định xen vào việc người khác, nên chỉ dừng bước trong chốc lát, rồi lại bước tiếp.

Nhưng chưa đi được bao xa, thì loáng thoáng nghe thấy một tràng tiếng cười mắng từ trong vọng ra, theo sau là âm hưởng đồ sớ rơi vỡ.

Dận Tự hít sâu một hơi, cũng không quay đầu lại mà thẳng hướng cổng cung.

Hôm sau, Khang Hy hạ chỉ, xử tử Sách Ngạch Đồ tại chỗ.

Tin tức vừa truyền ra, toàn triều khiếp đảm.

“Sách Ngạch Đồ kết đảng cuồng vọng, nghị luận quốc sự, mang lòng bất chính, mang thù sau lưng, nhưng trăm niệm tình là chú ruột của tiên hậu, ông của Thái tử đương triều, đã nhường nhìn ba lần bốn lượt, vậy mà Sách Ngạch Đồ không chỉ không sửa đổi, ngược lại được một voi đòi tiên, lòng tham không đáy, mua quan bán tước, hấn học với thể lực tương đương là Minh Châu, thậm chí giật dây Thái tử vượt quá giới hạn, nay đủ thứ việc xấu, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ban thưởng ba thước bạch lăng, treo cổ tại Tông Nhân Phủ.”

Sách Ngạch Đồ sau khi nghe tuyên chỉ, sắc mặt đỏ đẫm như đại ra, cơ hồ đã mất đi phản ứng.

92. Chương 92: Gợn Sóng

Sách Ngạch Đồ chết.

Lão quyền cao chức trọng, quyền khuynh triều dã, phò trợ đế vương bình định Tam Phiên, đi sứ Nerchinsk, cùng Minh Châu người ngang quyền đương thời đấu đá hơn nửa đời người, văn võ bá quan toàn triều, hơn phân nửa là từ môn hạ của lão, kết cục lại rơi vào số phận được ban thưởng tự sát.

Lúc lão sống, không biết bao người ngóng trông lão chết, nhưng khi lão chết thật rồi, lại rất nhiều người có cảm tưởng như đang nằm mơ, không dám tin.

Dù sao Sách Ngạch Đồ cũng trông như gốc đại thụ che trời, không thể đập đổ, nhưng bất thành linh, cái cây ấy lại cứ thế đổ ầm ầm xuống đất, không còn tồn tại nữa.

Bầu bí thương nhau, có người thương cảm, lo sợ phập phồng, cảm thấy bất an, cũng có người mừng thầm trong bụng, cười mỉa, trào phúng, bất kể thế nào, thì từ giờ, triều đình thiếu một chân trụ chống trời.

Tròn ba ngày, Thái tử nhốt mình trong Dục Khánh Cung không bước ra ngoài nửa bước, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng tiếp theo Khang Hy sẽ xuống tay với Thái tử.

Nhưng suy nghĩ của đế vương thứ vĩnh viễn không thể phỏng đoán, trái lại Khang Hy không xách Thái tử ra chặt đầu, trái lại ban thưởng tới tấp không dứt, bày tỏ lòng an ủi.

Bầu không khí trong triều vì ý trời chuyển nóng mà dần dần trở nên oi bức, quy luật mỗi ngày thượng triều, hạ triều, bệ kiến, làm việc, ai cũng có công vụ trong người, nhưng mỗi người đều cảm thấy như có thứ gì đó đè nén trong ngực, không trút ra không thể thoải mái.

Ngay vào khoảng thời gian khiến kẻ khác bức bối, Dận Tự lại nhận được một tin tức không biết có thể xem là chuyện vui không.

Trương thị có thai.

Trong ấn tượng, Trương thị là một người an phận, im lặng kiệm lời, dù ở một nơi đông người, nàng cũng có thể trốn vào một góc để không bị ai chú ý đến, hề đứng là im thin thít.

Được trong cung chỉ định vào phủ, nhưng do tính tình nàng như vậy, Đình Xu cũng không thể trút giận, mấy năm qua trong phủ vẫn bình an vô sự, trên dưới thái bình. Đến cả gia giáo nghiêm khắc như phủ Dận Chân, bên dưới cũng ngấm ngấm giờ không ít thủ đoạn tranh giành sủng ái, vậy mà ở chỗ Dận Tự, chưa từng xuất hiện.

Dận Tự rất ít khi qua đêm ở chỗ Trương thị, nhưng cũng đâu thể quăng nàng vào xó xỉnh nào đó không quan tâm, thỉnh thoảng mới tạt qua một lần, nên cũng không nghĩ tới Đình Xu còn chưa mang thai, ngược lại Trương thị có trước.

“Chúc mừng gia.” Đình Xu cúi người, cười nói.

Trong lòng nàng đương nhiên cảm thấy cay đắng, vốn trước đây hai nữ nhân trong phủ đều không có thai, nàng còn có thể tự an ủi một chút, nhưng nay Trương thị có cũng có rồi, bản thân nàng lại vẫn bật vô âm tính như trước, nàng không khỏi bắt đầu hoài nghi bản thân.

Trương thị dịu hiền không tranh giành, Dận Tự cũng không phải người háo sắc, suy cho cùng là ý trời không hướng về phía nàng.

Dận Tự thoáng giật mình, tuy rằng trong lòng cũng cảm thấy vui, nhưng không mấy kích động, hấn vỗ vỗ tay Đình Xu, hai người cùng ngồi xuống.

“Ngày khác mời đại phu đến xem sao, có thể sẽ có cách, chúng ta đều còn trẻ, không cần sốt ruột.”

Đình Xu đau xót trong lòng, suýt nữa đã bật khóc, vội vàng gượng cười nói: “Theo như gia nói, đây đều là ân đức của trời cao, đâu thể cưỡng cầu, muội muội cũng thật là, bản thân có thai còn không biết, ba tháng rồi mới cảm thấy không thoải mái, có thể thấy hài tử tương lai nhất định rất hiểu chuyện, không phá phách. Gia đi thăm nàng chứ?”

Dận Tự vốn định gật đầu, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn là xua tay cười: “Để sau hẵng nói, có nàng trông chừng là ta yên tâm rồi, nàng cũng đã lâu không về thăm nhà mẹ, vừa hay ngày mai ta được nghỉ, cùng về đi.”

Đình Xu suy nghĩ trong tích tắc, gật đầu, biết đâu chừng chỗ ngạc nương có phương thuốc cổ truyền nào đó, vào phủ đã hai năm, nàng không sinh được, trong lòng đã gấp đến độ nào không biết, lén đi hỏi Thái y mấy lần, nhưng đến Thái y cũng không tìm được nguyên nhân.

Thiên chức của nữ tử từ xưa đến nay là sinh con dưỡng cái, quan niệm này, Mãn Hán không khác nhau là mấy, tuy nói người Mãn không thịnh “Bảy điều hưu thê”, cũng không có khả năng bỏ phúc tấn vì không có con, chính thê có thể đem con của tiểu thiếp hoặc nô tỳ hầu hạ về nuôi dưới danh nghĩa của mình, nhưng Đình Xu không muốn làm vậy, nói sao thì nói vẫn không phải con mình, lớn lên ắt sẽ biết rõ thân thể của bản thân, huống hồ thiếu chín tháng mười ngày, cũng cảm giác không gần gũi.

“Gia . . .” biểu tình của Đình Xu có chút chần chờ, “Nếu thiếp thật sự không thể . . . Không bằng đợi tuyển tú, xin trong cung chỉ định mấy muội muội vào phủ?”

“Nàng cũng biết con cái không thể cưỡng cầu, như Trang Thân vương Bác Quả Đặc nay đã năm mươi tuổi, nạp không ít thiếp thất, nhưng đến một đứa con cũng không có, chẳng lẽ còn không phải do ý trời?” Dân Tự cười buồn, “Từ nhỏ ta đã chứng kiến ngục nương nhận đủ mọi hắt hủi xem thường, nay không muốn nơi đây lại xảy ra sóng gió, gà chó không yên.”

Thấy hần nhắc tới Lương Phi, Đình Xu như ngưng thở, đặt tay lên tay hần, dịu dàng nói: “Gia đừng suy nghĩ nhiều, thiếp không nhắc lại nữa là được chứ gì.”

Bên đây Dân Tự vì chuyện nhà mà an ủi Đình Xu, bên kia phủ Tứ Bối Lặc vì chuyện công mà nặng nề.

“Tứ gia, nay tình thế đã cấp bách, nếu chờ tới lúc vị kia phế Thái tử, sợ sẽ không kịp nữa, ngài hãy mau mau đưa ra quyết định.”

Thẩm Trúc thấy Dân Chân trầm ngâm không nói tiếng nào, lại tiếp tục: “Tuy Thánh thượng vẫn chưa phế Thái tử, nhưng xem chừng cách ngày đó không còn bao xa, nếu thật lòng muốn bảo toàn Thái tử, chắc chắn sẽ không xử tử Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ là chú của tiên hậu, ông của Thái tử đương triều, không ai muốn tốt cho Thái tử bằng lão, Hoàng thượng rõ điểm này hơn ai hết. Sách Ngạch Đồ chết, triều đình như rắn mất đầu, tâm ý của Hoàng thượng, lẽ nào Tứ gia còn chưa hiểu? Hiện tại là thời cơ tốt, phải lôi kéo các quan viên chưa rõ lập trường về phía mình, để chúng ta dùng.”

“Hi Hiền, người thấy thế nào?” Dân Chân mở miệng, lại là hỏi một người khác.

Đới Đặc nói: “Tiểu nhân thì không thấy thế.” Y vờ như không thấy ánh mắt bất mãn của Thẩm Trúc, tiếp tục nói: “Sách Ngạch Đồ chết, không có nghĩa là Hoàng thượng muốn chối bỏ Thái tử, hoàn toàn trái lại, có lẽ Hoàng thượng muốn mượn dịp này để thử phản ứng của Thái tử, nếu Thái tử thuần hiếu trung quân, hoàn toàn tỉnh ngộ, sẽ tự biết phải làm thế nào, còn nếu Thái tử cố chấp, bước này của Hoàng thượng, có thể nói càng cao minh hơn.”

Thẩm Trúc và Đới Đặc, trước mắt đều là phụ tá đắc lực của Dân Chân, cộng thêm Niên Canh Nghiêu ở Hàn Lâm Viện, Phó Nãi nhậm chức ngự tiền thị vệ, ở bên ngoài thì có đám Thẩm Duyên Chính – Tuần Phủ Phúc Kiến, thậm chí còn có Dân Tự qua lại thân thiết, trong lúc bất tri bất giác, bên cạnh y đã tề tựu một lực lượng tuy không hùng hậu nhưng cũng không điều hiu, chỉ là xưa nay y hành sự khiêm tốn đường hoàng, so với các Hoàng a ca có môn đồ trải rộng khắp chốn mà nói, ít ai đi chú ý tới y.

Dân Chân không tỏ thái độ, Thẩm Trúc thì không nhận được vận ngược lại: “Cao minh ở đâu?”

Đới Đạt cười, cầm chung trà lên, đặt nó vào giữa bàn, lại gom các chung trà còn lại và ẩm trà qua một bên.

“Thái tử hiện tại chẳng khác nào bị đem ra đặt trước mặt mọi người, trở thành quân cờ để Hoàng thượng thăm dò ý đồ của những người khác.”

Thẩm Trúc nhưng bình tĩnh: “Ý người, Hoàng thượng không xử lý Thái tử, là vì muốn nhìn xem phản ứng của những người khác.” chính bản thân hần khi vừa nói xong cũng khó tránh khỏi việc cảm thấy lạnh trong người, lẩm nhẩm: “Không đến mức vậy chứ, dù sao cũng là phụ tử, Thái tử còn được sủng ái . . .”

Đới Đạt vô cảm tiếp lời: “Gia đình đế vương không có phụ tử.”

Dân Chân dùng ánh mắt thâm sâu nhìn y, đưa ra kết luận cho lần mặt đàm này: “Theo như lời Hi Hiền, quả thật có vài phần đạo lý, chỉ là tình thế hiện tại, còn nhiều người nôn nóng nhào ra trước, chúng ta không cần phải nhảy vào góp vui, cứ yên tĩnh theo dõi là được.”

Trên thực tế, hiện tại ngoài Thái tử, còn có Đại A ca, Tam A ca ở trên y, dù Thái tử có bị phế, ngôi vị Hoàng đế nói thế nào cũng không đổi phiên y.

Nếu y nói không có dã tâm là giả, sinh trong gia đình đế vương, ai mà chưa từng có suy nghĩ đó, tuy rằng không ai nói ra miệng, nhưng trong bụng thì không biết có bao nhiêu người ngóng trong ngày Thái tử bị phế, nay Sách Ngạch Đồ chết, đẳng Thái tử đã manh nha chiều hướng lụn bại, nên người sốt ruột nhất, không phải hần, mà là Đại A ca.

Hôm sau Đình Xu về thăm nhà mẹ, Dận Tự đi cùng nàng, phủ Phú Sát đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, Mã Tề đích thân ra đón, hai bên chào nhau, Đình Xu bị phu nhân Phú Sát dẫn vào nội viện, Dận Tự thì ở lại thư phòng nói chuyện với Mã Tề.

“Bát gia có nhìn nhận gì về tình thế hiện tại?” lúc cả hai đã ngồi vào chỗ, Mã Tề cũng không nhiều lời mà đi thẳng vào trọng tâm.

Lúc hai bên thành thông gia, qua lại nhiều hơn trước, nên quan hệ trở nên mật thiết, Dận Tự có tài, khiêm tốn hòa nhã, nội bật giữa chúng Hoàng tử, hơn nữa sống qua hai kiếp người, nên dù không ra sức lôi kéo, thủ đoạn ứng đối xã giao, cao hơn người khác một bậc.

Từ sau khi Lương Phi qua đời, không biết có phải vì cảm thấy có lỗi hay không, mà Khang Hy đối xử với Dận Tự tốt hơn trước rất nhiều, không chỉ thường xuyên khen ngợi hân trước mặt mọi người, ngày lễ tết còn ban thưởng không ít.

Do vậy, dẫn đến tầm mắt của không ít người trong triều đều hướng về phía hắn, trước mặt hay sau lưng đều có người người bóng gió dò hỏi, Dận Tự lại vờ không hay, mỗi người vẫn đến nha môn rồi về nhà, ngoại trừ vào cung và ghé phủ Dận Chân, thì ít ra ngoài hơn hẳn trước.

Hiện tại Mã Tề bất thành linh hỏi vấn đề này, khiến hắn cau mày: “Sao nhạc phụ lại nói vậy?”

Mã Tề thoáng trầm ngâm, nói: “Ở đây không có người ngoài, giữa cha vợ con rể với nhau, xin Bát gia đừng giấu ta, lẽ nào ngài không có suy nghĩ gì sao?”

“Chẳng hay nhạc phụ là được ai phó thác, đảm đương vai trò thuyết khách?” Dận Tự cười, thấy vẻ mặt xấu hổ của Mã Tề, lập tức đoán được tám chín phần.

“Lẽ nào nhạc phụ nghĩ, Hoàng a mã thật sự muốn vứt bỏ Thái tử?”

Dận Tự hoàn toàn tin tưởng nhân cách của Mã Tề, chỉ là hắn có một tật xấu, một khi bị dao động, thì cực kỳ dễ bị xúi giục lợi dụng.

Mã Tề thở dài: “Lần trước nghe Bát gia nói, ta cũng không tiếp tục nghĩ ngợi lung tung nữa, chỉ là nay có người nhờ vả, cũng không tiện từ chối.”

Dận Tự suy nghĩ trong một thoáng, thì biết ngay hắn đang nói đến ai. “Đông Quốc Dục?”

Mã Tề gật đầu.

Sách Ngạch Đồ vừa chết, Đông Quốc Dục sẽ trở thành nhân vật quyền thế số một.

Cùng là hoàng thân quốc thích, Đông gia cũng không kém cạnh, không chỉ lập chiến công hiển hách, trong gia tộc còn có không ít người tử trận chốn sa trường, từ Hiếu Khang Chương Hoàng hậu đến Hiếu Ý Nhân Hoàng hậu, một người là mẹ ruột của đương kim Hoàng thượng, một người là chính thất của đương kim Hoàng thượng, là đại tộc thế gia chính tông, nhà cao cửa rộng phủ đệ xa hoa.

Tuy Minh Châu và Sách Ngạch Đồ đầu nửa đời người, cũng quyền khuynh triều dã, nhưng xét cho cùng về thế lực gia tộc vẫn thua Đông Quốc Dục, cho nên Đông gia hiện tại, nhận được hoàng ân bao la, ngự trị bá quan, loáng thoáng xu hướng giành lấy vị trí độc tôn.

Đối với việc trải qua hai kiếp Đông Quốc Dục vẫn chọn mình, Dận Tự cũng không bất ngờ.

Dận Đề phe cánh hùng mạnh, lại có Minh Châu sát bên, dù Đông Quốc Dục có đầu quân cho y, tương lai cũng không được công lao gì.

Dận Chỉ suốt ngày qua lại với đám văn nhân, Đông Quốc Dục chẳng vừa mắt hắn là mấy.

Dận Chân mặt lạnh tâm lạnh, làm việc khiêm tốn, đối với người ngoài thì ít lời, tuy rằng vì dưỡng mẫu mà có quan hệ qua lại với Đông gia, nhưng dù sao tiên hậu mất đã lâu, y cũng từng vì chính sự mà làm Đông Quốc Dục mất mặt không ít lần, quan hệ giữa hai người không thể xem là gần gũi.

Những người còn lại không phải tuổi nhỏ, thì thuộc loại không quan tâm triều chính, nên thành ra không nằm trong phạm vi cân nhắc của Đông Quốc Dục.

Cho nên, chỉ còn lại Dận Tự.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài có người báo, nói Đông Trung Đường dẫn theo nhi tử Long Khoa Đa đến cầu kiến.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Mã Tề cười khỏ nhìn Dận Tự.

Dận Tự ngược lại không có biểu hiện gì, chỉ lo sửa sang lại trang phục, đứng dậy cười nói: “Khách quý tới nhà, ta cùng nhạc phụ ra nghênh đón nào.”

Với thân phận của Đông Quốc Duy tới nhà, nhìn như tự hạ thấp địa vị bản thân, nhưng có Dận Tự ở đây, thì không vậy, ngược lại họ phải cúi chào Dận Tự.

“Đông Trung Đường không cần đa lễ, Long Khoa Đa quen biết với ta đã lâu.” Dận Tự cười nói, chấp tay hoàn lễ, Đông Quốc Duy địa vị trọng vọng, dù hấn có là Hoàng tử, cũng không dám lên mặt.

Long Khoa Đa gặp Dận Tự, cũng lộ ra nét mặt hớn hở.

Chuyến đi Giang Nam, hai người cũng xem như quen biết, Long Khoa Đa là Ngự Tiền Thị Vệ, Dận Tự thì hay vào cung, cho nên cả hai cũng có ít qua lại, quan hệ xem như hài hòa.

Hai bên hàn huyên hồi lâu nhưng Đông Quốc Duy chỉ nói đến những chuyện vặt vãnh, không hề đề cập đến vấn đề chủ chốt, dù sắc trời đã chập tối, lão cũng không cáo từ, vẫn tỏ vẻ ung dung tự tại.

Dận Tự thâm mắng đúng là lão hồ ly, ngoài mặt lại cười nói: “Hôm nay trùng hợp cùng đến đây, nếu Trung Đường đại nhân không bận bịu gì, chi bằng ở lại dùng bữa cơm nhạt.”

Đông Quốc Duy hơi khựng lại, cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh: “Không biết có thể mời Bát gia đi dạo trò chuyện không?”

Hậu hoa viên của phủ Phú Sát thiết kế rất đẹp, tuy không có các loài hoa cỏ quý, nhưng được chăm chút kỹ càng, có thể nhận ra chủ nhân của nó đã bỏ không ít tâm tư để bày trí, đình đài lầu các, đều có hơi thở của vùng sông nước Giang Nam, lúc chạng vạng, trời ngả về tây, gió thổi lớt phớt, yên tĩnh nhưng không u ám, là một nơi tuyệt vời để nói chuyện.

Hai người bước dọc theo con đường nhỏ, nhưng không ai nói chuyện, Dận Tự tâm tình bình yên, ngắm nhìn bầu trời nhuộm màu nơi xa xa, cũng không sốt ruột lên tiếng trước.

“Bát gia ngài xem.” Đông Quốc Duy bỗng chỉ vào một góc bầu trời.

Dận Tự hướng mắt nhìn theo giọng nói của lão, chỉ thấy một con chim ưng bay ngang, lao vút lên mây cùng tiếng hú dài, hình dáng oai phong, khiến người khác không khỏi dừng bước nhìn theo.

“Chim ưng bay cao, quan sát vạn vật trên thế gian, quả thật là mục tiêu của người người.” Đông Quốc Duy ai thán, bùi ngùi.

Khi nghe lời này Dận Tự lại cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng chỉ đành thuận theo lời lão, chỉ vào trong ao nói: “Chim ưng có thể giương cánh bay cao, nhưng nào hiểu niềm vui tự do tự tại trong nước, cũng không biết lạc thú của loài cá.”

Đông Quốc Duy khẽ nhún mày.

Nay chính là thời cơ để phát lên, ngoại trừ các Hoàng tử không có thực lực để tham chiến, lão tuyệt đối không tin thật sự có người thấy cơ hội ngay trước mắt, mà không giật lấy.

“Bát gia việc gì phải vậy, buông tay để vuột mất cơ hội, cũng không phải việc người thông minh nên làm.”

“Trung Đường đại nhân, Dận Tự muốn khuyên ngài một câu.” nụ cười trên mặt Dận Tự chợt tắt.

Đông Quốc Duy ngó ra.

“Thiên tâm khó dò.” hấn thản nhiên nói.

Đông Quốc Duy không đáp lại.

Ổ trong lão, đương nhiên không đồng ý.

Chỉ cảm thấy Bát A ca lá gan quá nhỏ, cho rằng quãng thời gian bị lạnh nhạt trước đây, đã trở thành nỗi sợ trong hân.

Nhưng lão vẫn không cam lòng nói thêm: “Lẽ nào Bát gia tình nguyện tro mắt dâng cơ hội này cho người khác sao?”

Dận Tự cười, ánh mắt để lộ rõ sự ngạo lạnh: “Trung Đường không ngại quan sát thêm một thời gian chứ, quyền sinh sát, suy cho cùng vẫn do Hoàng a mã định đoạt.”

Trần Bình siết chặt ngọc bội trong tay, quay về nơi ở.

Dù đã cố kiềm chế, nhưng vẫn không giấu được niềm hân hoan nho nhỏ lộ ra trên mặt gã.

Nếu không phải sợ bị người khác phát hiện, gã đã lôi miếng ngọc bội trong tay ra thưởng thức dọc đường rồi.

Thật khó lòng nhịn được tới lúc về đến nơi, vừa đẩy cửa gã vừa lấy miếng ngọc ra nhìn, trong đầu thì không ngừng tính toán.

Tìm lúc nào đó, chuộc thân cho Yên Hồng, sau đó dẫn đến gặp tỷ tỷ, tỷ tỷ chắc chắn sẽ thích nàng . . .

Đẩy cửa ra mới phát hiện bên trong có người.

Giai Doanh đang ngồi bên giường, vá áo cho gã, gương mặt lên nhìn, thấy gã đứng ở cửa, khẽ cười: “Đang nghĩ gì đó, lại đây thử áo nào.”

“Tỷ.” Trần Bình đi qua, trên mặt cũng không vui mừng gì mấy, gã hấp tấp lia mắt nhìn về phía chồng mền gối, gượng cười nói: “Sao tỷ lại tới đây?”

“Gia dẫn Phúc tấn về thăm nhà mẹ, bên đó cũng không có việc gì làm, nên tỷ đến thăm đệ, vừa hay vá áo giúp đệ.” Giai Doanh cầm áo lên định giúp gã thay.

Trần Bình nghiêng người tránh đi, có chút ngượng ngùng: “Tỷ, đệ đệ tự làm được rồi, đã lớn chùng này!”

Giai Doanh mỉm cười, cũng không ép buộc để gã tự mặc.

Hai người thuở nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, thay vì nói là tỷ đệ, không bằng nói người làm tỷ tỷ này chăm sóc đệ đệ, như mẹ như tỷ, giữa hai người cũng không có nhiều kiêng dè.

Chỉ là trong một phút tránh né, vô tình có thứ gì đó từ trong áo Trần Bình rơi ra, rớt xuống đất, phát ra tiếng động giòn tan.

93. Chương 93: Nghỉ Mát

Ngọc bội rơi xuống đất, trên mặt xuất hiện vết nứt.

Trần Bình chưa kịp tiếc rẻ, vội vàng khom người định nhặt lên, nhưng có một người còn nhanh tay hơn gã.

Giai Doanh nhặt miếng ngọc bội lên, ngấm ngấm trong chốc lát, tỏ ra ngạc nhiên hỏi: “Miếng ngọc bội này ở đâu có?”

Nàng đi theo Phúc tấn đã lâu, cũng xem như gặp nhiều biết nhiều, miếng ngọc bội trong tay màu sắc rất đẹp, cảm giác cầm vào rất mượt mà, không phải là thứ Trần Bình có khả năng mua được.

Trần Bình ấp úng: “Là gia thưởng.”

Hiểu đệ không ai bằng tỷ, Giai Doanh thấy vẻ mặt trốn tránh của gã, trong lòng cảm thấy ngờ vực, liền cười hỏi: “Miếng ngọc ngày nhìn dễ thương thật, tỷ tỷ nhìn cũng thích, dù sao cũng bị nứt rồi, hay cho tỷ đi.”

Trần Bình vốn định tặng miếng ngọc này cho Yên Hồng, nhưng giờ liệu gã có thể nói gì, chỉ đành nói: “Nếu tỷ thích thì cứ lấy đi.”

Giai Doanh cười cười, không tiếp tục đề tài này, trái lại thu xếp quần áo cho gã.

Rời khỏi nơi ở của Trần Bình, Giai Doanh càng suy nghĩ càng cảm thấy đáng ngờ, lập tức gặp quản gia Cao Minh xin nghỉ, nói là muốn ra ngoài có chút chuyện.

Tính tình nàng đó giờ dịu hiền, chung sống hòa thuận với mọi người trên dưới phủ, Cao Minh đương nhiên mau chóng đáp ứng.

Giai Doanh ra khỏi phủ, đi dạo một vòng, cuối cùng chọn một cửa tiệm không bắt mắt lắm ghé vào.

Tiểu nhị ở tiệm cầm đồ vội vàng tiếp đón cô, bắt chuyện trước: “Mời cô nương vào trong!”

Tuy Giai Doanh chưa từng tới tiệm cầm đồ, nhưng cô sống ở phủ Bối Lạc mấy năm nay, từ thái độ sống với mọi người đã hình thành nên cá tính can trường chừng mực, chưa kể dù y phục trên người cô không cầu kỳ, nhưng chất liệu lại thuộc hàng xa xỉ, chỉ cần liếc mắt đã không dám khinh thường.

Tiểu nhị bưng trà ra, vừa cười vừa nói: “Đây là trà Long Tĩnh hảo hạng, mời cô nương, chẳng hay cô nương muốn cầm đồ, hay chuộc đồ?”

Giai Doanh cười cười, cũng không trả lời vấn đề của gã: “Tôi muốn nhờ vị tiểu ca này mời ông chủ của cậu ra đây một chút.”

Tiểu nhị thấy cô nói chuyện ung dung, càng không dám xem thường, vội vàng cúi đầu: “Xin cô nương chờ chút, tiểu nhân lập tức đi mời.”

Lát sau, ông chủ râu tóc bạc phơ đi ra, cả hai chào hỏi đôi câu, thì vào đề: “Xin hỏi cô nương đến là để cầm đồ?”

Giai Doanh gật đầu: “Chỗ tôi có một thứ thú vị, muốn nhờ ông xem dùm.”

Ông chủ vuốt râu cười, có chút kiêu ngạo: “Nếu nói về giám định đồ cổ, lão hủ cũng biết đôi chút.”

Giai Doanh từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội, đưa tới trước mặt đối phương, ngửa tay ra.

Ông chủ vừa thấy vết rạn trên miếng ngọc bội, liền lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc cho một miếng ngọc bội thượng đẳng, một khi đã bị rạn, giá trị sẽ khác.”

Giai Doanh chỉ cười: “Điều này tôi hiểu, miếng ngọc này là do tổ tiên truyền lại, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, phận làm con cháu cũng không dám lấy ra cầm, xin ông chủ hãy giúp tôi xem thử, nguồn gốc miếng ngọc này, và cả giá trị của nó nữa?”

Ông chủ nhận miếng ngọc bội, quan sát một lúc, bỗng nhiên hoảng sợ nói: “Miếng ngọc này . . .”

Ông không nói hết câu, chỉ lật đặt trả miếng ngọc lại cho Giai Doanh. “Chỉ e thứ này chúng tôi không đủ khả năng thu.”

Giai Doanh ngạc nhiên hỏi lại: “Tại sao?”

“Không giấu gì cô nương, miếng ngọc này chúng tôi không dám thu.”

Giai Doanh càng cảm thấy cổ quái, hiển nhiên phải truy hỏi tới cùng.

Ông chủ thở dài: “Nếu như lão hủ không nhầm, miếng ngọc này chỉ e là xuất phát từ nội cung.”

“Nội cung?” dù Giai Doanh đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cũng không tránh khỏi thất thanh.

“Không sai, cô xem hoa văn trên miếng ngọc, tinh xảo vượt trội, không phải là thứ thợ dân gian có thể làm được, chỉ sợ không chỉ đơn giản là trong nội cung, thậm chí còn có thể là vật ngự ban, nếu là vậy, chúng tôi trăm triệu lần không dám thu, nếu cô nương thật sự muốn cầm, không ngại đi tìm một cửa hiệu lớn chứ, ở đó tám chín phần là do Vương gia Bối Lạc mở, chỉ có họ mới có thể thu.”

Giai Doanh cố gắng không chế tâm trạng dậy sóng trong lòng, cảm ơn chủ tiệm, rồi vội vã cáo từ.

Ra khỏi hiệu cầm đồ, ánh mặt trời như tức thì rắc bụi lên người cô, nhưng vẫn không thể xua tan sự lạnh giá trong lòng cô lúc này.

Đồ trong nội cung . . .

Cô nhớ từ trước đến nay gia và Phúc tấn khi ban thưởng không phải vàng bạc, thì cũng là những thứ linh tinh, cực kỳ ít dịp ban thưởng những thứ được ngự ban trong cung, huống hồ miếng ngọc này, cả cô cũng nhận ra giá trị quý báu của nó.

Nếu không phải phần thưởng của gia hay Phúc tấn, vậy Trần Bình lấy nó ở đâu ra?

Giai Doanh hít sâu một hơi, tay run nhẹ nhẹ.

Thời gian dần dặt cứ thế trôi qua từng ngày từng tháng.

Đến tháng bảy, Khang Hy không chịu được thời tiết oi bức ngày hè, nên ra lệnh đến Nhiệt Hà làm việc, lúc này dù sơn trang nghỉ mát còn chưa bắt đầu lên kế hoạch xây dựng, nhưng đường từ kinh thành đến trường sơn Mộc Lan, vốn có trên dưới mười hành cung lớn nhỏ khác nhau, Khang Hy ra lệnh cho Đại A ca và Tam A ca ở lại giữa kinh thành, dẫn theo Thái tử, Tứ A ca, Bát A ca, Thập Tam A ca, Thập Tứ A ca, nghỉ ngơi ở hành cung Cáp Lạt Hà Truân.

Dận Tường tuổi còn nhỏ, ít kinh nghiệm theo vua xuất kinh, lúc này trong lòng phấn khích, không ngừng vén rèm xe nhìn ngó ra bên ngoài, ngồi cùng xe với nó còn có Thập Tứ A ca Dận Trinh, nhưng nó chỉ ngồi dựa vào đệm, lưỡi biếng không muốn nhúc nhích.

“Thập Tứ, đệ xem đằng trước kìa, huynh thấy xe ngựa của Hoàng a mã và Thái tử!” nó quay đầu lại, giật giật góc áo của Dận Trinh. “Đệ không muốn xem chung à?”

Dận Trinh lắc đầu, ỉu xìu nói. “Đầu đệ hơi choáng.”

“Sao vậy?” Dận Tường thấy sắc mặt tái nhợt của nó, cũng hơi luống cuống, nhào qua sờ thử trán nó.

Dận Trinh nháy nháy mắt. “Không phải xe của tứ ca và bát ca đi ngay đằng trước chúng ta sao, huynh hỏi dùm đi, đừng làm phiền đến Hoàng a mã.”

Dận Tường không hề hoài nghi nó, vội vàng gạt đầu, vén rèm xe gọi thi vệ đến truyền lời.

Chỉ lát sau, qua nhiên có người chui vào xe ngựa, người nhắc rèm xe lên, lại là Tứ A ca Dận Chân.

Dận Trinh có chút thất vọng.

“Sao vậy?” Dận Chân chui vào xe, vừa nhìn vào thì thấy Thập Tứ đang uể oải dựa vào thành xe.

“Thập Tứ nói cảm thấy không khỏe, tứ ca, có cần gọi Thái y đến xem không?” Dận Tường diện mạo mày rậm mắt to, khỏe khoắn hoạt bát, tính tình cũng hào sảng trọng nghĩa, được Khang Hy khá thương yêu, bởi vậy lần này đi tuần mới dẫn nó theo.

Nhưng sự thương yêu này cũng chỉ có hạn, nay Khang Hy đối với con cái, đã không còn sự nhẫn nại như năm nào với Thái tử hay Đại A ca.

Dận Chân nhìn về phía Dận Trinh, đôi mắt lạnh lùng quét một lượt, gần như muốn làm cho Thập Tứ phải bật dậy nói không sao cả.

Nó vốn tưởng tứ ca ghét nó, nhất định sẽ là bát ca tới, nó có thể làm nũng ép bát ca ngồi chung xe với nó.

Không ngờ người đến lại là ca ca cùng mẹ này.

“Nếu như cảm thấy không khỏe, huynh đi báo cho Hoàng a mã biết, để người gọi Thái y đến xem.” Dận Chân nói xong thì lập tức xoay lưng định đi ra ngoài.

“Đừng!” Thập Tứ vội vàng gọi lại, ra vẻ đáng thương nói: “Đệ không muốn làm Hoàng a mã lo lắng, chỉ là hơi chóng mặt thôi, tứ ca đừng nói với Hoàng a mã.”

Dận Chân lãnh đạm nói: “Phòng bệnh hơn chữa bệnh, không thể giấu bệnh sợ thầy.” nói xong cũng không nhìn nó lấy một cái, đã xoay người xuống xe.

Nó đâu phải là giấu bệnh sợ thầy đâu!

Thập Tứ nhìn theo bóng lưng của Dận Chân, ầm ứ trong lòng.

Quả nhiên chỉ lát sau xe ngựa dừng lại, Ngự y lên xe bắt mạch hỏi bệnh, sau đó là cung nữ bưng băng lạnh trà nóng tới, quần tới quần lui một hồi, tới lúc Thập Tứ toàn thân mệt mỏi, mắt thì muốn híp lại.

Suy nghĩ cuối chừng chợt lóe lên đầu nó trước khi mê man chính là: quả nhiên tứ ca là khắc tinh của nó mà!

Mỗi lần xuất tuần đều dẫn theo rất nhiều người, nên việc giữa đường có người xảy ra chuyện cũng không ít, chút rối loạn nhỏ nhặt này không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Khang Hy, ông đang cầm sách đọc, sau khi nghe bẩm báo Thập Tứ A ca không có gì đáng ngại, cũng chỉ gật đầu.

Thái tử vốn nên ngồi ở xe ngựa riêng thì lúc này lại ngồi trong xe của Khang Hy, khoảng cách giữa hai phụ tử chưa đến ba thước, nhưng Thái tử không nhìn đến biểu tình của Khang Hy, hắn chỉ cúi đầu nhìn xuống đệm ngồi, vẻ mặt lãnh đạm, cứ như họa tiết trên đệm ngồi khéo léo tỉ mỉ đến nhường nào.

“Dận Nhưng.”

Thái tử ngẩng đầu, ánh mắt vẫn như trước tập trung vào bàn trà bên cạnh Khang Hy. “Có nhi thần.”

“Con hận trẫm?”

Thái tử ngẩn người, không biết tại sao Khang Hy lại đột nhiên hỏi vấn đề này. “Không.”

Có vẻ như bản thân hắn cũng cảm thấy câu trả lời này quá có lệ, nên bổ sung thêm: “Là nhi thần sợ.”

“Là không, hay không dám?” Khang Hy dời mắt khỏi cuốn sách đang đọc, nhìn thẳng vào hắn, ngữ điệu rất ôn hòa, như đang nói việc trong nhà.

Vấn đề này gần như nhạy cảm, Thái tử chỉ có thể duy trì im lặng.

Thần thái rạng rỡ ngày trước, nay chỉ còn lại vẻ câu nệ, Khang Hy nhìn dáng ngồi khoanh chân bó gối của hắn, càng cảm thấy không hài lòng.

Chưa bao lâu, mà người kế vị từng khiến ông hãnh diện không gì sánh bằng, đã trở thành đứa nghịch tử không để ai vào mắt rồi sao?

Khang Hy thầm than trong lòng, không khỏi sinh ra cảm giác thê lương, phát tay ý bảo Thái tử xuống xe, không nhìn đến hắn nữa.

Cẩn rằng, Thái tử cúi đầu xin cáo lui.

Ra khỏi xe ngựa, hơi nóng pha đầy cát bụi như đập vào mặt hắn, Thái tử lại như không biết, giữa đôi mày toát ra sự lạnh lùng khê nhẫn lại, càng làm người khác không dám đến gần.

Hắn quay đầu lại liếc nhìn xe ngựa của Khang Hy, trong lòng khê cười lạnh.

Đoàn xe đến hành cung vào lúc chạng vạng.

Mọi người xuống xe, thu xếp hành lý, chẳng mấy chốc trời đã vào đêm.

Dận Tự trong người nóng nực, sau một hồi tắm rửa rồi thay trang phục mới, lập tức cảm giác thần thanh khí爽.

Lúc Dận Chân tới thì thấy hắn đang tự tại đứng chỗ hành lang ngắm nhìn mặt trời lặn, ánh sáng xé chiều khoác lên người hắn, tạo nên một cảm giác không nói thành lời.

Bỗng dưng như có một luồng sóng kích động xông thẳng vào tim, muốn đi qua kéo người ấy ôm chặt vào lòng, thiên trường địa cửu, không muốn san xẻ cùng bất kỳ ai.

“Dận Tự.”

“Tứ ca.” Dận Tự có hơi bất ngờ. “Vừa nhìn thấy huynh đi chung với Thái tử, quay lại nhanh vậy sao?”

“Ừ, huynh tìm đại cái cốc, cáo từ trước.”

Hai người sóng vai đi vào phòng, Lục Cửu vội dâng trà nóng điểm tâm lên.

Dận Tự cho mọi người lui xuống rồi mới nói: “Nhìn tứ ca có vẻ ưu tư, có chuyện gì rồi rắm à?”

“Thái tử giữ huynh lại dùng cơm, huynh từ chối.” Dận Chân thấy không có người ngoài ở đây, sắc mặt lập tức trở nên trầm ngâm. “Mấy năm trước mỗi dịp nghỉ mát, Hoàng a mã luôn để Thái tử ở lại giữ thành, nhưng năm nay lại ngày vào lúc xử tử Sách Ngạch Đồ, dẫn theo Thái tử, xét một mặt nào đó, đây có lẽ ẩn chứa thâm ý sâu sắc, tạm thời đệ đừng qua lại nhiều với Thái tử, không khéo lại khiến Hoàng a mã sinh nghi.”

Dận Tự gật đầu mỉm cười: “Chuyện đó thì huynh yên tâm.”

Đệ cũng không như tứ ca, luôn tỏa ra sự thân thiết khiến người khác muốn tới gần, bốn bề vắng lặng, Dận Chân không cảm lòng được vươn tay nắm lấy tay hắn.

Hai người dùng dần một hồi thì có người đến truyền chỉ, bảo hai người nghỉ tạm rồi qua bộ kiến.

Dận Chân đành phải quay về phòng tắm rửa, tạm thời rời xa nhau.

Y vừa đi, nét cười trên mặt Dận Tự lập tức phai nhòa.

Nếu Thái tử bị phế, vị trí thừa kế để trống, các huynh đệ nhất định nhảy vào xâu xé.

Vị tứ ca này, cũng không phải người không có dã tâm.

Đến khi ấy, giữa các huynh đệ, chỉ sợ khó lòng tránh khỏi việc hoài nghi nhau, ngay cả hòa thuận ngoài mặt cũng không giữ nổi.

Còn hắn . . .

Dận Tự day day thái dương, sống hai kiếp người, hắn thật sự không muốn dính vào chuyện thế này nữa, chỉ là đến khi ấy, tình thế không do người, dù hắn có sự trải nghiệm một đời người, cũng khó lòng bảo đảm có thể tuyệt đối giữ thân.

Vừa nghĩ đến Dận Chân có thể sẽ ngờ vực vô căn cứ, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Khang Hy triệu họ đến, lại không phải vì quốc sự.

Đế vương nay đã gần năm mươi, cũng bắt đầu muốn hưởng thụ thú vui đời người, một bàn ngự thiện đầy vung, nhưng hình ảnh mọi người ngồi vây quanh bàn lại như mọi gia đình bá tính, bốn người con, một người cha, chỉ thiếu mỗi Thái tử.

Thập Tam Thập Tứ dù tuổi còn nhỏ, nhưng lớn khôn trong cung, hiển nhiên sẽ không ngờ nghịch hỏi những câu như Thái tử đầu sao không đến, Khang Hy một bên gấp đồ ăn cho hai đứa nhỏ, một bên hỏi han chuyện học hành, thỉnh thoảng còn kể về kinh nghiệm từng trải trong ngoài cung của bản thân ông, Thập Tam ngay thẳng hoạt bát, Thập Tứ thông minh hiểu chuyện, hai người Dận Chân Dận Tự cũng đệm đôi câu nói đùa, bầu không khí tỏa ra sự ấm áp hòa thuận, cha hiền con thảo.

Mọi người nói về đề tài săn bắn, Khang Hy lắc đầu cười: “Mấy năm gần đây nhân lực trăm không còn tốt, nhớ đến Mộc Lan Thu Tiên năm nào, chẳng tốn mấy sức cũng dành được hạng nhất.”

Trong lời nói của ông, mang theo kiêu ngạo lại thoáng chút tiếc nuối, ngay cả đế vương hùng mạnh như Khang Hy, cũng phải đối diện với sự mài mòn của tuổi tác.

Dận Tự nói: “Chắc do ngày thường Hoàng a mã luôn phê duyệt tấu chương đến tận đêm khuya, làm hai đến mắt, lúc trước do mắt nhĩ thần có bệnh, nên cũng sưu tầm không ít sách thuốc, đến nay vẫn nhớ được một vài phương thuốc dân gian dùng để bảo vệ mắt, không bằng để nhĩ thần về ghi ra, đưa Thái y xem có dùng được không.”

Sắc mặt Khang Hy khê đối, nói: “Trăm nhớ mắt con vẫn luôn tốt xấu thất thường, gần đây sao rồi?”

Dận Tự đáp: “Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi nhiều là được rồi ạ.”

Không hề trách móc, lại chẳng nói quá, cũng không tỏ ra yếu ớt, nhưng lại khiến sắc mặt Khang Hy càng hòa ái hơn.

Từ sau khi Lương Phi qua đời, ông đối với đứa con này, lại thêm càng thêm yêu thương lẫn áy náy, có lẽ là do cảm giác tội lỗi với Lương Phi, hoặc có lẽ là do nhớ đến khoảng thời gian bản thân đã nghi oan cho hắn, khiến cho trong lòng Khang Hy nảy sinh những cảm xúc nói không thành lời.

“Cố gắng tỉnh dưỡng, sau này còn nhiều việc chờ con làm.” Những lời này xem như khuyến khích cũng như khẳng định của ông, Dận Tự vội đứng dậy tạ ơn.

Mọi người lại tiếp tục trò chuyện, chẳng lâu sau thì nghe Lương Cửu Công vào báo, Thái tử đang ở bên ngoài cầu kiến.

Sắc mặt Khang Hy thoáng chốc trở lạnh.

Dận Chân Dận Tự nhìn nhau, đều đồng thời giữ im lặng.

Hai đứa nhỏ giải quan sát, càng im như thóc.

“Cho nó vào.” Khang Hy cười nhạt, đặt đĩa bạc trong tay xuống.

94. Chương 94: Cung Biển (1)

Thái tử đi vào.

Một thân y phục màu vàng ánh đỏ, để làm nổi bật ngạo khí độc nhất vô nhị của hắn, ngay cả khi sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò, cũng không giấu được phong thái cao quý.

Chẳng lâu trước đây, Khang Hy rất thích phong thái ngạo mạn nổi trội và khác biệt trong chúng huynh đệ, cảm thấy con của mình thì phải như vậy.

Mà nay nhìn thấy, lại chỉ cảm thấy chán ghét.

Nhân tâm khó dò, cùng lắm cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Thái tử cứ tựa như không nhìn thấy sắc mặt khó coi của Khang Hy, vẫn hành lễ như thường.

“Nhi thần đến muộn, thỉnh Hoàng a mã thứ tội.”

“Con đã đi đâu vậy?” Khang Hy cố nén cơn giận trong lòng, điềm nhiên nói.

“Lúc Hoàng a mã phái người đến truyền chỉ, nhi thần không ở trong tầm điện, vì vậy nên đến muộn.”

Khang Hy không để ý tới hắn nữa, rửa miếng thịt bỏ vào chén của Thập Tam Thập Tứ, hòa ái nói: “Mấy con đang trong tuổi lớn, phải ăn nhiều một chút.”

“Tạ ơn Hoàng a mã.” hai người cao giọng cảm tạ, lại không cảm được lén lút liếc nhìn Thái tử.

Thái tử bị Khang Hy cố tình làm lơ vẫn tiếp tục đứng yên tại chỗ, tựa như ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Dận Tự nhìn thấy vậy cũng không cảm thấy hể hê tí nào, kiếp trước hắn cũng từng được nhận đãi ngộ tương tự, thậm chí chỉ có hơn không kém. Tuy Thái tử có sai, nhưng suy tới cùng thì cũng do tâm tư để vương khó dò, phận làm con chỉ có thể bị động.

Dận Chân cúi đầu, cứ như có thể làm cho một đóa hoa nở bung trong chén.

Khang Hy lại không hề nhìn tới Thái tử, trái lại cùng mọi người tán gẫu, sắc mặt ôn hòa, như người cha hiền.

Chỉ là dưới tình cảnh này, e rằng không ai có thể tỏ ra thật sự vui vẻ.

Dận Tự thầm rên trong lòng, bữa ăn này đúng là khó trôi.

Những ngày sau đó kỳ thật cũng không gian nan như vậy nữa, tuy Khang Hy đang đi nghỉ, nhưng cũng không bỏ mặt tất cả chính sự, vẫn mang theo mấy vị đại thần quan trọng, thậm chí còn mang theo hai quý nhân chưa vào cung được bao lâu, đang rất được sủng ái, ngày ngày đều có thư từ lui tới với kinh thành, có người chuyên khoái mã truyền đến, ở đây nghiêm nhiên biến thành một Tử Cấm Thành nhỏ.

Dận Chân Dận Tự có công sự, tuy đi tới hành cung, nhàn nhã hơn xưa không ít, mỗi ngày đều phải đi bế kiến nghe chỉ dạy, cũng cảm giác thời gian trôi nhanh, lại nói tới Thập Tâm Thập Tứ, ngoài trừ giờ học, thì có vẻ như khá rảnh rỗi, trái lại cảm thấy buồn tẻ còn hơn khi ở trong cung.

Vào một ngày Dận Tường Dận Trinh đang ở giáo trường bắn cung, Thập Tứ mắt tinh, thấy bóng dáng Dận Tự đi ngang qua, trong lòng vui vẻ, vội vàng chạy lại cản đường.

“Bát ca!”

“Đang bắn cung?” Dận Tự thấy chúng ai nấy cầm một cây cung, cười hỏi.

Thập Tứ gật đầu, tâm trạng vốn vì trời nóng mà hơi bức bối lập tức như không cánh mà bay. “Bát ca cũng lại thể hiện bản lĩnh đi, chúng em đi học muộn, vẫn chưa có cơ hội chứng kiến thân thủ của bát ca.”

Thập Tam cũng nhảy vào góp vui, “Đúng đó, bát ca, thể hiện bản lĩnh cho tụi đệ đệ chiêm ngưỡng đi!”

Dận Tự tính tình dễ chịu, có quan hệ không tệ với các huynh đệ, nên ai cũng thích gần gũi với hắn, về phần lý do Thập Tứ hết lần này tới lần khác cố ý tỏ ra đáng thương như vậy trước mặt Dận Tự, cũng do ôm một ít tư tâm không thể cho người khác biết.

Dận Tự dở khóc dở cười: “Huynh cũng không phải ba đồ lỗ, có thân thủ gì đáng để thể hiện chứ, chỉ e thầy dạy các đệ cười ngựa bắn cung còn lợi hại hơn huynh!”

Tuy hắn không muốn quá gần gũi với Thập Tứ, nhưng cũng không thể cố ý xa lánh, huống hồ còn có Thập Tam ở bên, tỏ ra lạnh lùng thì không hay.

Thập Tứ nhìn Thập Tam, cười nói: “Bát ca đừng cứ từ chối mãi thế.”

Dận Tự nhìn bia ngấm của chúng, một mũi cắm ngay hồng tâm, một mũi cách đó không xa, liền lắc đầu: “Trong các huynh đệ trưởng thành, tài cưỡi ngựa bắn cung của huynh không thể xem là xuất sắc, có khi còn kém hơn các đệ.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng không từ chối cây cung do Dận Tường đưa.

Uốn thẳng lưng, mắt nhìn về phía trước, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cài tên, kéo cung, bắn.

Tên rời dây, bay vút về trước, cắm thẳng vào bia, mặc dù không trúng ngay hồng tâm, nhưng thành tích xem như không tệ.

Bốp bốp bốp.

Tiếng vỗ tay dứt khoảng vang lên, lại không phải là Thập Tam Thập Tứ.

Dận Tự chưa kịp quay đầu lại, thì đã nghe tiếng tán thưởng không cảm xúc từ phía sau truyền đến: “Trình độ bắn cung của bát đệ, đúng là càng ngày càng giỏi.”

Trong lòng hắn chợt siết lại, buông cung, cùng Dận Tường và Dận Trinh đồng loạt hành lễ.

“Tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Miễn lễ.” Dận Nhưng đi về phía họ, hôm nay hắn khoác áo choàng màu xanh, trông có vẻ bình dị gần gũi hơn ngày thường rất nhiều.

Khóe miệng Thái tử lười biếng nhếch lên, lại đến gần hơn, vươn tay ra, ngón tay xẹt ngang qua gương mặt Dận Tự, nhẹ nhàng phất một cái, động tác dịu dàng mà mờ ám.

Khoảng cách của hai người gần trong gang tấc, có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

“Ở đây dơ.”

Dận Tự bị hành động bất ngờ của hắn làm giật mình, muốn tránh cũng đã muộn, bỗng nhớ đến hành vi năm xưa của đối phương, cơn giận trong lòng không khỏi dâng cao, nhưng vẫn không thể hiện ra mặt, khẽ gục đầu xuống.

“Tạ ơn Thái tử điện hạ.”

Thật chất, không cần tính toán với một người đã mất đi thánh quyền.

Ngày hấn sa sút, tự có người đến trừng trị hấn, không cần bản thân phải động thủ.

Thái tử cười khê, mang ý mập mờ.

Từ sau khi Sách Ngạch Đồ bị ban chết, hành động của hấn càng ngày càng khó đoán, cũng khó trách Khang Hy không muốn nhìn mặt hấn, lúc này đến cả ba người Dận Tự đang đứng, cũng chỉ mong sao hấn mau đi đi.

Thái tử lại khăng khăng phủ quyết mong muốn của họ, thậm chí còn hững hờ giương cung, bản thân cũng tự bắn thử một trận.

“Đại Thanh ta giành được thiên hạ trên lưng ngựa, các đệ phải luyện tập nhiều hơn mới được, đừng nên lười biếng học hành.” lời này là nói với Thập Tam Thập Tứ, chúng hiển nhiên tỏ ra ngoan ngoãn lắng nghe.

Chỉ là khi cúi đầu, trong mắt Thái Tử hiện rõ sự khinh thường.

Hiện tại chúng đang trong độ tuổi thiếu niên, chiều hướng trong cung thế nào, trong lòng cũng đoán được ít nhiều, tình cảnh giống như Thái tử, lại càng tỏ tường, chẳng qua ngại một ngày Khang Hy còn chưa phế truất hấn, thì một ngày không ai dám làm càn.

Hiện nhiên tâm trạng của Thái tử rất tốt, nói thêm mấy câu rồi vỗ vai Dận Tường, lại liếc Dận Tự đầy thâm ý, xong mới ngang nhiên rời đi.

Ánh mắt Dận Tự dời từ bóng lưng của Thái tử tới người thị vệ đi theo hấn, vùng quanh lông mày hơi nhăn lại, không thể nhận ra.

Mấy người này, sao có vẻ lạ mặt?

Dận Tường lại sát bên, giật nhẹ góc áo của Dận Tự, giọng điệu mang hơi hướng ngờ vực: “Bát ca, không phải chúng ta phạm phải lỗi gì chứ?”

Đứa trẻ này từ sau khi ngạc nương là Mẫn Phi qua đời, đã trải qua thứ gọi là nhân tình âm lạnh trong cung, nên cũng nhạy cảm hơn, không còn tùy tiện như trước, đối với Thái tử, trong lòng nó hiển nhiên cũng nảy sinh không ít sợ hãi.

“Không có gì đâu.” Dận Tự thoải mái cười với nó, đáy lòng lại gợn sóng.

Hành cung vào đêm trái lại khá là oi bức, hơi nóng ngưng tụ thành từng cụm, như mây đen dồn ép tới thở không nổi, sinh ra cảm xúc ngột ngạt chỉ cầu mong mưa gió ào đến.

Không biết tại sao, Dận Tự nằm lăn qua lăn lại không cách nào ngủ được, cuối cùng đành phải ngồi dậy xuống giường, cũng không khoác thêm áo, cứ ăn mặc đơn sơ như vậy đẩy cửa sổ ra.

Không có lấy một làn gió mát.

Từ xa đến gần đều là một mảnh tĩnh lặng, yên tĩnh đến khiến lòng người hốt hoảng.

Ngày thường còn thấp một ít đèn, hôm nay đều tắt hết, trời tối đen không nhìn thấy năm ngón tay, trăng sao lặn tanh.

Dận Tự chỉ cảm thấy hơi nôn nao, dường như có gì đó là lạ.

Trong đầu linh quang chợt lóe, lại nhớ đến mấy thị vệ đi theo Thái tử hồi sáng.

Tay run lên, thiếu chút nữa làm rớt cái ly trên tay.

Người từng sống trong đấu đá phân tranh nhiều năm, thường có trực giác nhạy bén với chuyện chôn cung cấm.

Không đủ thời gian để gọi người, hấn vội vã mặc đồ vào đi ra ngoài.

Lục Cửu đang đứng giữ cửa mà ngủ gật, cửa lại bất ngờ mở ra, hù nó nhảy dựng.

“Gia?!”

“Hiện tại là giờ nào?”

“Gia, vừa qua khỏi giờ sữ, người . . .”

“Theo ta tìm tứ ca.” Dân Tự quăng lại một câu, vội vàng đi thẳng phía trước.

“Hả?” Lục Cửu hấp tấp đuổi theo, chả hiểu gì ráo. Vào giờ này, phía Tứ gia chắc đã nghỉ ngơi từ đời nào rồi, gia định làm gì chứ?

Hai người đi được một đoạn, đến cả Lục Cửu cũng dần dần thấy khả nghi, không khỏi áp sát lại thấp giọng nói: “Gia, sao không thấy bóng dáng thị vệ nào hết?”

Dân Tự không nói, bước chân đi càng lúc càng gấp.

Đi thêm chừng mười bước, thì thấy ánh lửa thấp thoáng phía trước, Lục Cửu mừng rỡ, gọi một tiếng gia, để nô tài đi qua xem, lập tức muốn chạy đi, nhưng bị Dân Tự giữ lại, kéo núp ra sau một giả sơn kế bên.

Ánh lửa càng lúc càng gần, bước chân người cầm đuốc có vẻ vội vàng, đi về phía tấm điện của Dân Tự.

“Không biết bên kia sao rồi . . .”

“Lo chuyện của mình đi, ít nói nhảm, tìm được người trước rồi hãy nói . . .”

Đoạn đối thoại dứt quãng truyền đến tai, dù Lục Cửu có chậm tiêu, cũng loáng thoáng đoán được chuyện đang diễn ra, sắc mặt không khỏi trở nên trắng bệch.

Cung biến, từ trước đến nay chỉ nghe nói đến trong sách sử hoặc xem trong hí khúc, đâu ngờ đến bản thân cũng có ngày tự mình trải nghiệm.

“Chúng ta chia nhau ra, ta đi hướng kia, người đi tìm tứ ca, nếu như nơi huynh ấy cũng không an toàn, người hãy tìm một chỗ kín đáo núp trước đi.” Dân Tự hạ thấp giọng, tay vẫn che miệng Lục Cửu không cho nó nói chuyện.

Lục Cửu cắn răng, nhìn Dân Tự, lắc đầu ngoay ngoáy.

Dân Tự dường như phát hiện nghi hoặc của nó, tiếp tục nói: “Hai người đi chung thì mục tiêu quá lớn, không dễ trốn, nếu chỗ tứ ca bình an, huynh ấy sẽ dẫn người tới tìm ta.”

Nó biết Dân Tự nói rất có lý, đành phải gật đầu, Dân Tự buông tay ra.

Lục Cửu kiềm chế hô hấp, nhưng tim đập như gõ trống, cơ hồ muốn nhảy khỏi cổ họng.

“Gia . . .” giọng nói khàn khàn.

Nếu nhỡ đâu gia xảy ra chuyện, nó trở về phải làm thế nào ăn nói với Phúc tấn với tổng quản đây, sợ là chết ngàn lần cũng không đền hết tội.

Dân Tự không lên tiếng, chỉ vỗ vỗ vai nó, ý bảo nó đi mau đi.

Lục Cửu không dám tiếp tục chần chờ, liếc mắt nhìn Dân Tự lần sau cùng, không quay đầu lại biến mất trong bóng đêm.

Ánh lửa lại quay vòng trở lại, chắc là không tìm được người trong tấm điện.

Mặc dù hành cung không thể so sánh với Tử Cấm Thành, nhưng cũng không nhỏ, nơi Dân Tự ở cách Khang Hy cũng một quãng xa, hiện tại trời tối đen, sinh tử không rõ, nhưng đối phương vẫn có thể chia người ra tìm hẩn, chứng tỏ tình thế bên kia càng căng thẳng hơn.

Đối phương không tìm được người, cũng không vội vàng bỏ đi, ngược lại chia người ra, lục lọi khắp nơi.

Cây đuốc bùng cháy trong đêm tối, thỉnh thoảng phát ra tiếng tách tách, càng nghe lòng càng hoảng.

Dân Tự lưng dán sát giả sơn, khép chặt mắt.

Một người không đánh lại số đông, dù hẩn có thể bắt sói bắn hổ, nhưng cũng không chống lại người đông thế mạnh.

“Ai ở đó?!”

Phía trước vọng đến tiếng thét lớn, nhanh chóng thu hút nhiều người đến.

Dưới ánh lửa dập dềnh, Dận Tự không cách nào ẩn nấp.

“Bát gia?” một người từ sau đoàn người chen lên.

“Cổ Ứng Tuyền?” Dận Tự lập tức gọi tên của gã, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Cổ Ứng Tuyền cảm thấy hoảng sợ, xong lại lập tức cười giễu chính mình.

“Bát gia, xin mời người đi cùng nô tài một chuyến.”

“Đi đâu? Hoàng a mã đâu?”

“Chuyện đó người không cần biết.” Cổ Ứng Tuyền nhìn hẩn, đang định phất tay sai người dẫn Dận Tự đi.

Dận Tự bỗng dưng lạnh lùng mở miệng: “Cầu nô tài nhà ngươi dám cáo mượn oai hùm! Gia là Bối Lặc, ai cho ngươi có quyền bắt người? Là Hoàng a mã hay là Thái tử! Ngươi định giả truyền thánh chỉ sao!”

Cổ Ứng Tuyền ngoài cười trong không cười: “Ngài sẽ nhanh chóng biết được thôi, mang đi!”

“Các người ai dám đụng vào ta!” Dận Tự cười lạnh, “Bức vua thoái vị, phạm vào tội tạo phản, các người không sợ liên lụy cứu tộc!”

Hẩn chấp tay đứng ở đấy, để lộ khí thế uy nghiêm, làm cho đám thị vệ đứng xung quanh đều cảm thấy kiêng dè, vốn định tiến lên bắt người cũng trở nên do dự.

“Lo cái quái gì, còn không mau bắt người!” Cổ Ứng Tuyền cao giọng mắng.

Mấy tên thị vệ tiến lên bẻ tay Dận Tự ra sau, hẩn cũng không chống cự, để mặc chúng kéo hẩn đi.

Kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chắc cũng đủ để Lục Cửu chạy thoát rồi.

95. Chương 95: Cung Biển (2)

Trong hành cung tẩm điện của Thái tử gần tẩm cung của Hoàng đế nhất, nhưng chúng không mang Dận Tự đến đó, mà lại đến một thiên điện cực kỳ hẻo lánh trong hành cung, ngày thường ít có người đến gần, đến cả cổng vào cũng lấm tấm rêu xanh.

Bên trong đã được dọn dẹp sơ, nhưng mùi ẩm mốc bụi bặm lâu ngày vẫn có thể ngửi được rất rõ, khung cảnh đơn sơ, chỉ e còn không sánh bằng nhà dân.

“Tạm thời Bát gia nghỉ ngơi ở đây.” Cổ Ứng Tuyền nói, mang theo người lui ra ngoài.

Dận Tự tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, để tâm trạng bình ổn lại, bắt đầu suy tư.

Không còn gì để nghi ngờ, đây là cung biển.

Không biết Thái tử đã dùng cách gì, để nắm giữ một phần nhân lực ở đây, nên mới có thể bức vua thoái vị, nhưng đây không phải điều quan trọng nhất.

Quan trọng là, cuối cùng hẩn có thể thành công không.

Theo như lịch sử mà Dận Tự biết, kiếp trước hình như cũng từng có một lần cung biển, chẳng qua phải sau mấy năm nữa, địa điểm xảy ra cũng không phải ở đây, nay lịch sử thay đổi, mọi thứ đều không giống.

Giống nhau chính là lòng người.

Đổi vị Hoàng a mã quyết đoán cùng mưu lược từng bắt Ngao Bái, bình định Tam Phiên của bọn họ, Thái tử muốn thành công, khó càng thêm khó.

Nhưng nếu bản thân hẩn biết cơ hội thành công cực kỳ thấp, sao còn làm.

Hay bị Hoàng a mã ép đến đường cùng, dự định dồn hết vào một lần cuối cùng này?

Cái này cũng không quan trọng.

Quan trọng là, hắn giờ phải nghĩ cách nào để rời khỏi đây?

Dận Tự nghĩ đến đây, khẽ cười khổ.

Hoàng a mã có quân đội tinh nhuệ ở bên, chắc chẳng xảy ra vấn đề gì, hắn một thân một mình ngồi ở đây, mới là người thật sự gặp nguy.

Bởi vì Thái tử điện hạ hận hắn tận xương tủy.

Tuy Khang Hy đã ngủ, nhưng ông từ trước đến nay luôn ngủ không say, dễ dàng tỉnh giấc trong tiếng bước chân hoảng loạn của Lương Cửu Công.

Hành cung đã bị bao vây.

Thái tử muốn bức vua thoái vị.

Ngạc nhiên qua đi, là tức giận.

Khang Hy giận đến mức bật cười: “Đứa nghiệt tử này đúng là tiến bộ không ít.”

“Vạn tuế gia, giờ giờ Để nô tài bảo vệ người rời khỏi đây!” Lương Cửu Công quệt mồ hôi trên trán, run rẩy nói.

Hãy thương cho lão đã sống hơn nửa đời người, lục đục đấu tranh thấy không ít, lại chưa từng gặp phải tình huống thế này.

Cũng chưa từng nghĩ tới, Thái tử lại dám bức vua thoái vị.

Khang Hy lắc đầu, khoác áo đứng dậy. “Hiện tại bên ngoài thế nào rồi?”

“Bên ngoài có thị vệ canh gác, Thái tử” Lương Cửu Công liếc mắt dò xét Khang Hy mới tiếp tục. “Hiện tại nghịch tặc còn chưa dám đánh đến đây, Vạn tuế gia có cần đi đến nơi an toàn tạm lánh không?”

“Trong thiên hạ, nơi nào không phải vương thổ, ngược lại trăm muốn xem thằng nghiệt súc kia dám làm đến đâu.” mỗi câu mỗi chữ của Khang Hy, đều mang theo hàn ý.

Lúc Dận Chân chạy tới nơi, Khang Hy đang ngồi trên ghế, vận thường phục, nét mặt không có mấy thay đổi.

Bình tĩnh đến nỗi Dận Chân cảm giác, thật chất mọi chuyện đã nằm trong dự tính của Khang Hy.

Trong lòng lo lắng cho an nguy của Dận Tự, nhưng trong hoàn cảnh này, lại không tiện mở miệng.

“Con nói dọc đường đến đây, không hề bị ngăn cản?”

“Dạ, có lẽ do nhi thần đi đường nhỏ, không có bao nhiêu người chú ý” nhưng cũng không nên dễ dàng đến vậy chứ, phía bên Dận Tự

“Thập Tam và Thập Tứ cũng đến, Lão Bát đâu?” Khang Hy lãnh đạm hỏi.

Dận Tự cảm thấy tim đập thình thịch.

Thiết kế của hành cung không giống Tử Cấm Thành, chính điện Khang Hy ở nằm ngay chính giữa, các điện còn lại thì phân bố chằng chịt xung quanh, hình thành địa thế sao vây quanh mặt trăng, ngoại trừ Dận Tự, Thập Tam Thập Tứ do tuổi còn nhỏ nên ở chung, Dận Chân ở một mình.

Nhưng hiện tại cả ba người đều đã bình an vô sự tới đây, chỉ mỗi Dận Tự vẫn không thấy tăm hơi.

“Đệ nói xem kế sách này có hay không?” Thái tử ung dung bước đây, hai tay chấp sau lưng, tư thế nhàn nhã như đi dạo.

“Cố ý để cho bọn Lão Tứ chạy thoát, bắt mỗi đệ, đồng thời lan truyền lời đồn đệ cấu kết với ta.”

“Thần đệ có tài đức gì, mà khiến Thái tử phải lao tâm lao trí như vậy.”

Thái tử khẽ cười một tiếng, đi tới, nâng cằm hắn lên, nhìn ngắm gương mặt lạnh nhạt của đối phương. “Dù lời đồn này trông thật ngu ngốc, nhưng hiện tại Hoàng a mã đã thần hồn nát thần tính, chỉ cần làm cho ông ấy hoài nghi đệ, xem như gian kế của bổn cung đã thực hiện được rồi.”

Dận Tự gương mặt nhìn y, lạnh lùng nói: “Người có từng nghĩ tới kết cục của bản thân chưa?”

Thái tử mỉm cười đáp lại: “Bất A ca tao nhả cũng có ngày tự xé rách mặt nạ của mình rồi sao, không phải từ trước đến nay người luôn thích nói năng tất cung tất kính với ta à?”

“Thái tử vị, Thái tử một nước, dù Sách Ngạch Đồ chết, Hoàng a mã lại không đụng đến người, người hà tất phải tự tìm đường chết?”

“Đường chết chính là đường sống, hiện tại còn chưa biết, đừng kết luận nhanh vậy.” Thái tử xoa mặt hắn, ngón cái lần hướng đến bờ môi đối phương, nhẹ nhàng vuốt ve.

Dận Tự cảm thấy chán ghét, vô thức quay mặt đi, lại bị mạnh mẽ kéo về.

“Ta rất ghét người.” người nọ nói, môi theo sau ấn xuống, thế công như cuồng phong bão táp.

Nếu nói là hôn, thì nói là cắn có vẻ đúng hơn.

Động tác của Thái tử rất thô bạo, xuống tay không hề lưu tình, gặm cắn môi hắn, đồng thời cố gắng kiềm giữ người hắn.

Dù sao Dận Tự cũng không phải thiếu nữ yếu đuối, Thái tử cố kiềm giữ cỡ nào cũng có giới hạn, hướng hồ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung bao nhiêu năm, ít nhiều cũng có tác dụng, thừa dịp đối phương cắn cổ của mình, Dận Tự trở tay nắm y phục đầu vai của y, đẩy mạnh, buộc Thái tử phải lui về sau ba bốn bước.

“Thái tử gia tự trọng.” Dận Tự cúi đi vết máu nơi khóe miệng, lạnh lùng nhìn y, giọng điệu trào phúng.

Thái tử nhìn về mặt mĩa mai của hắn, bỗng nhiên nhớ đến Khang Hy.

Từ lúc Sách Ngạch Đồ chết, lúc Hoàng a mã nhìn về phía hắn, thường hay mang theo loại biểu cảm như thế.

“Người giống y như ngọc nường của người.” Thái tử cười, môi khẽ nhếch lên, lộ rõ bảy phần cay nghiệt, ba phần lạnh lùng. “Rõ ràng là mạng ti tiện, cứ thích giả vờ cao quý, giống y như tiện nhân thích ra vẻ thanh cao kia.”

“Người không tự nhìn lại hoàn cảnh của bản thân, ngọc nường ta thế nào, không tới phiên người bình luận.” Dận Tự lông mi hơi rủ xuống, giấu đi sát ý trong mắt.

“Không tới phiên?” Thái tử cười lạnh, chậm rãi bước đến gần. “Vệ thị trời sinh có diện mạo xinh đẹp, người là nhi tử của bà ta, đương nhiên cũng không kém, nếu không . . .” giọng y bỗng hạ thấp, kề sát bên tai hắn, thong dong nói: “Nói không chừng lúc này người phải sửa giọng gọi ta là A Mã.”

Dận Tự bất ngờ ngẩng đầu, nhìn đáng cười mờ ám cùng khiêu khích của y, thành lĩnh ra quyền, đánh Thái tử phải lảo đảo lùi về sau.

Không đợi đối phương kịp phản ứng, hắn nhào tới, bồi thêm một quyền.

Thái tử không cam lòng chịu thua, hiển nhiên cũng vùng quyền đáp lại.

Hai người nhanh chóng quần nhau thành một đồng, thị vệ ngoài cửa nghe tiếng chạy vào, lôi Dận Tự ra, bẻ hai tay ra sau lưng đè trên đất.

Trống ngực đập dồn dập, Dận Tự nhắm chặt mắt.

Không phải không nghĩ đến việc uy hiếp Thái tử thoát ra ngoài, nhưng ngoài cửa có binh lính canh gác, bản thân hai tay không, suy cho cùng không có phần thắng.

Trong lúc đang mê mải suy nghĩ, trên mặt bị trúng một cái tát, cảm bị giật mạnh lên.

“Ta dù có chết, cũng phải kéo người chết chung, đừng tưởng có thể đứng ngoài cuộc, tiếp tục ba lần bốn lượt đâm sau lưng ta.”

Đáng cười của Thái tử gần như dữ tợn, tay chậm rãi trượt xuống cổ hắn, từ từ siết chặt.

Không khí hít vào ít dần đi, tựa như bị người khác cắt đứt khí quản, trước mắt bắt đầu biến thành màu đen.

Cơ thể bị ghì chặt, cơ bản không thể giãy dụa.

Hắn không nhìn được ngưỡng đầu ra, vẫn là gương mặt bình tĩnh ấy.

Lòng ngút cứ như nứt toạc ra, đầu óc ong ong, vô số hình ảnh lướt qua trước mắt.

Ngạc nường, tứ ca, Hoàng a mã . . .

Đủ thứ khi còn sống, tất cả như bọt nước.

Sau đó, là bóng tối vô hạn vô tận.

Dận Nhưng thả tay ra.

Cảm xúc dần dần bình ổn lại, y nhìn người đã lâm vào hôn mê, không nói gì.

Thị vệ đứng hai bên ghì Dận Tự lại chưa được cho phép, cũng không dám tùy tiện thả ra.

Ngay lúc đó có tiếng bước chân ầm ĩ từ ngoài cửa truyền vào, Cổ Ứng Tuyển đẩy cửa ra, hối hả chạy vào, nói nhỏ mấy câu vào tai y.

Đầu tiên là nét mặt đờ đẫn vô hồn, sau đấy, chậm rãi cong môi.

“Thái tử gia . . .” Cổ Ứng Tuyển kinh hồn bạt vía nhìn thay đổi trên mặt y, rồi lại kiên dè thị vệ xung quanh mà không dám mở miệng.

“Để cho chúng tiếp tục đánh, không cần hỏi ta.” Dận Nhưng xua tay, “Các người lui xuống hết đi.”

“Thái tử gia . . .”

“Lui xuống.”

Cổ Ứng Tuyển thoáng run rẩy, không dám nói nữa, vội dẫn người đi, trước khi đi còn lén quay đầu đưa mắt dò xét, gương mặt đối phương bị ánh sáng mờ ảo xuyên qua cửa sổ chiếu rọi, không thấy rõ biểu cảm.

Dận Nhưng đứng trong chốc lát, dường như chuyển tới Dận Tự.

Đầu hắn tựa vào cây cột, có thể thấy rõ dấu năm ngón tay bầm tím trên cổ, hai mắt nhắm chặt, lông mi buông rũ tạo thành bóng mờ trên mặt.

Lúc Dận Tự tỉnh lại, vẫn còn cảm giác choáng váng nặng nề, cứ như sau khi thoát chết, từ cỗ truyền đến từng cơn đau rất nhức nhối, đau đến nỗi như đầu và thân thể sắp sửa đứt lìa.

Tầm mắt lúc đầu còn mơ hồ, qua thật lâu, mới dần dần rõ ràng, trước mắt có một người đang ngồi xếp bằng, áo vàng ánh đỏ, đang nhìn hắn.

Dận Tự giật mình, lập tức tỉnh táo hơn nữa.

Thần sắc của Dận Nhưng rất tĩnh lặng, tựa như sự tĩnh lặng của trời đất khi bị bao phủ bởi tuyết.

Dận Tự chưa bao giờ bắt gặp biểu tình bình thản như lúc này trên mặt y.

“Người . . .” vừa mở miệng, yếu hèn lại đau đến vô phương kiềm chế, nhìn không được nhú mày.

“Bát đệ, có phải đệ cũng cảm thấy, ta là một người vô quân vô phụ, xảo trá?”

Một tiếng bát đệ này, đúng là hiền hòa không gì sánh bằng.

Từ khi Dận Tự có ký ức tới nay, vị Thái tử này luôn luôn cao cao tại thượng, bề ngỗ thiên hạ, chưa có lúc nào tâm bình khí hòa như thế này, chẳng lẽ do đã thất thế, nên người sắp chết, lời ra khỏi miệng cũng hiền hòa hơn?

Nghĩ thì nghĩ, Dận Tự cũng không dám mất cảnh giác, ai biết được y có thể lại nổi điên không, lại định giả trò cho long trời lở đất, đồng vu quy tận, lôi hắn vào tròng.

“Hỏi người khác, sao không tự hỏi lại chính mình?” Dận Tự lạnh lùng nhìn y, giọng nói khàn khàn, từng câu từng chữ ra khỏi miệng đều vô cùng khó khăn.

“Đệ thật sự cho rằng, ta vì mưu phản nên mới bức vua thoái vị?” Thái tử mỉm cười, “Hoàng a mã nhìn ta chướng mắt, một ngày trôi qua lại mất đi một người bên cạnh, từ Sách Ngạch Đồ, cho đến thái giám cận thân, tuy rằng ông không đụng đến ta, nhưng từ lâu đã không còn kiên nhẫn với ta, ở trong mắt ông, ta là một Thái tử vô dụng, không khéo lần này ông cũng đang chờ ta xuất binh bức vua thoái vị, để có thể danh chính ngôn thuận phế truất ta, ta sao có thể không giúp ông toại nguyện?”

“Bình lực Thượng Tam Kỳ đều là thân tín của Hoàng a mã, có thể nắm chắc được bao nhiêu người tình nguyện đi theo ta quyết không thay lòng, ta vốn không hy vọng viễn vông có thể thành công.” Dận Nhưng thần nhiên nói.

“Đã biết vậy, sao còn làm.” Dận Tự trầm lặng trong một thoáng, nói lại.

Dận Nhưng lắc đầu: “Đệ sai rồi, bất luận là ai một khi đã ngồi vào vị trí này, sớm hay muộn cũng sẽ nhận lấy kết quả thế này mà thôi, đáng tiếc ta đã nhận ra quá muộn.”

Thị vệ canh giữ ở ngoài không ít, nhất thời loạn binh không thể tiến vào, nhưng âm thanh đao kiếm vẫn vang lên âm ỉ bên ngoài, hai tiểu A ca sợ đến mặt mày trắng bệch.

“Mở cửa, trẫm muốn đi ra ngoài.”

“Vạn tuế gia!” Lương Cửu Công hoảng hồn gọi to.

“Mở cửa.” giọng Khang Hy trầm xuống.

Lương Cửu Công chần chờ, nhìn về phía Dận Chân.

Dận Chân biết Khang Hy đang nghĩ gì, nói: “Hoàng a mã, không bằng để nhi thần đi ra ngoài, người . . .”

Khang Hy lắc đầu: “Cứ mở cửa ra.”

Lương Cửu Công hết cách, chỉ đành đi ra mở cửa, Khang Hy đi theo sau lão.

Vào lúc sắp sửa bước ra khỏi cửa, Dận Chân lại nghiêng mình, bước nhanh về phía trước, hơi che lại Khang Hy.

Như vậy, dù có gì nguy hiểm, cũng là Dận Chân chịu trước.

Khang Hy nhìn bóng lưng của nhi tử, ánh mắt trở nên ôn hòa.

96. Chương 96: Cung Biển (3)

Khang Hy vừa bước ra ngoài, tiếng binh khí va chạm lập tức nhỏ dần.

Dù ông đang mặc thường phục, nhưng mọi người đều biết, người này chính là Hoàng đế.

Chỉ đơn giản đứng yên tại chỗ, không nói một lời, lạnh lùng nhìn mọi người, người bị ánh mắt của ông lướt qua, đều bất giác cảm thấy chột dạ, động tác trên tay cũng hoãn lại.

Thống lĩnh thị vệ – đại thần Bắc Đôn lập tức hô lớn: “Hoàng thượng ở đây, còn ai dám ngoan cố chống cự, buông binh khí, có thể khoan dung tha chết!”

Từ đằng xa có người chạy về phía này: “Báo Phó đô thống Chính Lam Kỳ Long Khoa Đa dẫn binh đến hộ giá!”

Khang Hy tầm nhìn dừng lại.

Dận Chân nắm thời cơ trong tích tắc, lập tức hét to: “Đến đúng lúc lắm! Còn ai dám tiếp tục chống cự, giết không tha!”

Thượng Tam Kỳ vốn là thân binh của Hoàng đế, nếu không phải trong đó có một số ít người bị Thái tử mua chuộc, ai lại dám làm ra chuyện khi quân phạm thượng, lập tức do dự buông vũ khí, bọn thị vệ lập

tức nhào lại chế ngự họ, không tốn bao nhiêu thời gian, binh lính phản bội đều đã đầu hàng, một trận cung biến cũng chỉ đáng gọi là rối loạn đến đây chấm dứt.

Khang Hy nhìn thân ảnh Long Khoa Đa vội vàng chạy tới, mặt không lộ cảm xúc.

“Thái tử đâu?”

“Nô tài đã phái người đi tìm!”

“Không được làm hại đến nó, giải nó đến chỗ trẫm!” Khang Hy thoáng khựng lại. “Còn có Bát A ca.”

“Dạ!”

Dận Chân đứng một bên mà lòng nóng như lửa đốt, lại không thể xoay lưng đi tìm người.

“Tứ gia! Tứ gia!” ngoài cửa cung, có người loạng choạng chạy tới, đi chưa được mấy bước, đã bị thị vệ giữ lại.

“Tứ gia, nô tài là Lục Cửu!”

Dận Chân giật mình, vội nói: “Buông hắn ra, để hắn vào đây!” đồng thời quay đầu bấm báo với Khang Hy: “Hoàng a mã, đây là người hầu của bát đệ!”

Khang Hy nhướng mày: “Hửm? Mang vào đây!”

Đoạn đường đi của Lục Cửu có thể nói là vô vãn nguy hiểm, mấy lần tránh né rà soát, nó cũng không nhận ra người đang truy quét kia là quân địch, hay quân ta, chỉ có thể ấp núp, giữa chừng còn mém bị tên lạc bắn trúng, đến được ngự tiền, nhìn người toàn thân trên dưới cực kỳ nhếch nhác.

“Lục Cửu, chủ tử nhà ngươi đâu?!” đợi lúc nó đến gần, Dận Chân nôn nóng hỏi, trái tim như treo lủng lẳng trên không.

“Tứ gia!” Lục Cửu thấy hắn, thiếu chút nữa òa khóc thành tiếng, vừa quay đầu thì thấy Khang Hy ở bên cạnh Dận Chân, lại sợ đến chân như nhũn ra, phịch một tiếng quỵ xuống. “Nô tài bái kiến Vạn tuế gia!”

Khang Hy khẽ nhíu mày: “Chủ tử nhà ngươi đâu?”

“Hồi . . . hồi bẩm Vạn tuế gia,” Lục Cửu mang theo nước mắt nói, “Chủ tử và nô tài chia nhau ra chạy!”

Khang Hy ngẩn ra, lạnh lùng nói: “Thân là nô tài, người bảo vệ chủ tử mình thế đó sao?!”

Lục Cửu khom lưng, dập đầu vang tiếng binh binh. “Nô tài đáng tội chết, lúc đó chủ tử phát hiện bất thường, đã nghĩ đi tới chỗ Vạn tuế gia, nhưng giữa đường lại gặp phản quân, chủ tử không còn cách nào khác, cùng nô tài chia nhau chạy, nói là mục tiêu riêng rẽ, không gây chú ý, kết quả, kết quả nô tài không gặp lại chủ tử nữa!”

Dận Chân siết chặt nắm tay, trong lòng vừa lo lắng vừa mừng rỡ.

Lo chính là hiện tại Dận Tự tung tích không rõ, vô cùng có khả năng đã rơi vào tay Thái tử, mừng chính là có mặt Lục Cửu, lời đồn Dận Tự cấu kết với Thái tử có thể nói là tự biến mất.

“Hoàng a mã . . .”

“Phải thêm nhiều người đi tìm, cần phải bảo đảm Bát A ca bình an vô sự.” lời này là Khang Hy nói với Bác Đôn và Long Khoa Đa.

Hai người cùng lên tiếng tuân lệnh, xoay người đi.

Rối loạn hơn nửa đêm, phương đông đã dần dần sáng tỏ.

Khang Hy đứng lặng hồi lâu, mới đi vào nghỉ ngơi dưới sự khuyên nhủ nhỏ nhẹ của Lương Cửu Công, trước khi đi để lại một câu, tựa như tự hỏi tự trả lời.

Thanh âm câu nói kia cực nhỏ, chỉ có Dận Chân đứng bên cạnh mới có thể nghe được.

Câu nói lọt vào tai, y lập tức đỡ đầu, mắt mở to nhìn theo Khang Hy, lại chỉ cảm giác thân thể lạnh như băng.

Câu nói kia chính là hỏi: tại sao trong nhiều A ca, chỉ có mỗi Lão Bát gặp nạn?

Dận Tự ngồi dựa lưng tại chỗ, từ từ bình tĩnh lại.

Thái tử vẫn ngồi xếp bằng như trước, thần sắc yên bình, tựa như đang chờ đợi kết quả của số mệnh.

Bên ngoài tiếng bước chân hỗn loạn, như có không ít người hoảng loạn không nhìn đường chạy trốn, càng lộ ra không khí im ắng hoàn toàn đối lập trong điện.

Đột nhiên cửa bị đá văng, Cổ Ứng Tuyển nghiêng ngã chạy vào, vẻ mặt hoang mang sợ hãi.

“Thái tử gia! Thái tử gia! Không hay rồi, người bên ngoài đã đánh vào đây, mau mau, cầu xin Thái tử cứu mạng nhỏ của nô tài!”

Thái tử thần nhiên trả lời: “Bổn cung còn khó bảo toàn bản thân, sao có thể cứu người?”

Cổ Ứng Tuyển kinh ngạc, oa một tiếng bắt đầu gào khóc: “Thái tử gia, nô tài trung thành tận tâm đi theo ngài, tốt xấu gì ngài cũng nể tình, nể tình . . . cứu mạng chó của nô tài!”

Thái tử thờ ơ, không nói gì.

Cổ Ứng Tuyển đau khổ cầu xin nửa ngày trời, thấy Thái tử hoàn toàn không có phản ứng, cũng ngừng khóc, trong mắt dâng lên hận ý.

Gã từ từ lùi về sau, bỗng xoay lưng, chạy ra ngoài cửa.

Thái tử nhìn theo bóng gã, cũng không bảo dừng lại.

Dận Tự ngoảnh mặt làm thinh, trong lòng lại nhanh chóng nghĩ kế thoát thân.

“Lão Bát,” Thái tử hiền hòa nói: “Đệ cũng đừng bỏ đi, với tính tình đa nghi của Hoàng a mã, chỉ e hiện tại đã nghi ngờ đệ, đến lúc đó, đại ca, tam đệ, đệ nữa, ba người đều đi theo bầu bạn với ta.”

Dận Tự nghe y nhắc đến Dận Đề và Dận Chỉ, trong lòng khê động, ngoài miệng lại vờ lạnh lùng nói: “Không phải người bị mất trí rồi chứ, đại ca và tam ca lại không ở đây.”

Thái tử mỉm cười: “Người tin hay không thì tùy, sẽ nhanh chóng gặp lại họ thôi, đến lúc đó giam lỏng trong Tông Nhân Phủ, một người cũng không sót được.”

Dận Tự tâm tư nhanh nhạy, lập tức đoán được Thái tử hết tám phần là gài bẫy để cho Dận Đề và Dận Chỉ nhảy vào.

Y thấy bản thân bức vua thoái vị không thành, dù không chết, tuổi già cũng trôi qua ở lãnh cung, so với như vậy, chi bằng khéo thêm mấy người làm đệm lưng, cũng xem như có lời.

Thường ngày Dận Đề, Dận Chỉ luôn đối nghịch với y, chỉ ước gì Thái tử mau chóng bị truất phế, để hai người có thể danh chính ngôn thuận thay thế, Thái tử sao có thể để họ toại nguyện.

Dận Tự đột nhiên nhớ đến một câu nói địa phương trong dân gian, từ ngữ tuy thô tục, nhưng hình tượng.

Chó cắn chó, mồm đầy lông.

Dận Tự lạnh lùng nói: “Người tính không bằng trời tính, dù chúng ta đều chết hết, thì tự nhiên cũng có người được hưởng lợi ích, có phải người lại muốn tiếp tục hãm hại người khác không?”

Thái tử nhìn hẩn trong một thoáng, không trả lời thẳng vấn đề của hẩn, chỉ nói: “Vị trí Thái tử này, ta làm thật sự mệt mỏi, nếu trở lại lúc bắt đầu, ta tình nguyện bản thân không phải do Hoàng ngạc nương sinh ra.”

Dận Tự không trả lời.

Lúc bản thân thuận buồm xuôi gió, không ai lại nghĩ vậy, tới lúc thất bại mới hồi tưởng mà bùi ngùi, không phải quá muộn rồi sao.

Đau đớn trên cổ dần dần giảm bớt, Dận Tự tựa vào cây cột đứng dậy.

Trong tấm điện to lớn không một bóng người, người bên ngoài cũng đang hối hả chạy trốn, dù có hai người thân phận phi phàm đang ở đây, cũng không ai đoái hoài.

Đây chính là thời cơ tốt nhất để đào tẩu.

Thái tử vẫn ngồi yên dưới đất, nhìn hẩn, không hề có ý đồ ngăn cản, chỉ ôn hòa nói: “Đệ định đi đâu, tới được chỗ Hoàng a mã, đệ định giải thích thế nào về việc ta chỉ bắt mỗi mình đệ?”

“Không phiền Thái tử phải bận tâm.” Dận Tự nói xong câu đó, xoay người bỏ đi.

Bên ngoài quả thật rất loạn, tiếng binh khí va chạm thỉnh thoảng từ xa vọng đến, nhưng chỉ dứt đoạn, người sáng suốt vừa nghe đã biết ngay Thái tử đã thất bại.

Dận Tự không quan tâm đến những cái này, hẩn cố dựa vào ấn tượng trong đầu, chọn một lối mòn ít người đặt chân đến.

Đi được nửa đường, phát hiện có một đoàn đao, chắc trước đây có người đào tẩu chạy qua chỗ này vô ý làm rớt.

Dận Tự khom lưng nhặt lên, nhìn xung quanh thấy không có ai, bắt đầu suy tính, bước vội tới chỗ hàng cây xanh tốt bên đường, mượn cây cối ẩn nấp, cẩn rằng, xoay ngược đoàn đao, đâm mạnh về phía sườn dưới của mình.

Lúc Long Khoa Đa dẫn theo người đá văng cửa tấm điện của Thái tử, người kia đang lẳng lặng ngồi tại đấy, tóc tai tán loạn, mặt đầy bụi bẩn, tựa như đã đoán trước được họ sẽ đến, trên mặt không hề có biểu cảm ngoài ý muốn.

Nghĩ đến mệnh lệnh không được tổn thương y của Khang Hy, Long Khoa Đa cố ý ra lệnh cho người canh giữ ngoài cửa, tự mình tiến lên mấy bước, rồi dừng lại hành lễ.

“Thái tử diện hạ, xin hãy đi cùng nô tài một chuyến.”

Thái tử nhìn hẩn, không nói gì, biểu hiện hoang mang trên mặt tựa như đứa trẻ.

Long Khoa Đa ho nhẹ một tiếng, lập lại lần nữa.

Thái tử vẫn y như cũ.

Long Khoa Đa không tiếp tục chần chừ, gọi người đến áp giải y.

Dận Nhưng cực kỳ ngoan ngoãn để mặc người khác thao túng, hoàn toàn mất đi ngạo khí ngày thường.

Đây là giả điên giả dại?

Long Khoa Đa nhíu mày, nói: “Bát A ca đâu?”

Suốt dọc đường hỏi không ít người, nhưng đại đa số đều mù tịt, chỉ có mấy người nói Bát A ca đang ở chỗ Thái tử.

Thái tử cười khê, nhưng cũng chỉ cười, Long Khoa Đa bị y nhìn tới nổi da gà, không hỏi tiếp nữa, tự thân dẫn người đi lục soát một vòng trong điện, xong để lại người tiếp tục tìm kiếm tung tích Dận Tự, còn y thì mang theo Thái tử trở về phục lệnh.

Thái tử có thể tranh luận, có thể liều chết không nhận, có thể oán hận chửi rủa, tất cả đều nằm trong dự liệu của Khang Hy, nhưng điều ông không ngờ đến chính là, Thái tử lại biến thành một kẻ ngu si ngoại trừ cười vẫn là cười, không biết nói gì hết.

“Dận Nhưng, con còn muốn giả điên tới khi nào?” ông từ trên cao nhìn xuống, nhìn đứa con ông đã từng sủng ái vạn phần, ánh mắt tối tăm.

Đối phương lại chỉ cười ha ha, bím tóc sau đầu chẳng biết bị tháo ra khi nào, tóc tai rối bời phủ dọc bờ vai, càng tỏ ra thảm hại.

Khang Hy lặng yên nhìn y, như muốn biết đứa con này đang điên thật hay điên giả, nhưng Thái tử lại đường hoàng đón nhận ánh mắt của ông, không hề sợ hãi, khéo miệng như đang cười.

“Dận Nhưng!” Khang Hy quát khê, Thái tử dường như bị hoảng sợ, nhìn ông ngờ vực, cúi đầu, ngón tay vẫn tiếp tục nghịch tóc.

Khang Hy nhíu chặt mày, chuyển hướng qua Long Khoa Đa: “Sao lại như vậy?”

“Lúc nô tài tới, Thái tử đã như vậy.” Long Khoa Đa mồ hôi đầm đìa.

“Bức vua thoái vị phạm thượng, vô quân vô phụ, con cho là giả điên giả dại thì có thể thoát tội sao?” Khang Hy cười lạnh, khiến người xung quanh không dám thở mạnh, Thái tử lại như không thấy, ngồi xồm xuống đất, ngón tay cầm đầu sợi tóc vẽ vờ trên đất.

“Áp giải xuống dưới, trông chừng nghiêm ngặt.” Khang Hy lạnh lùng nói.

Người đứng hai bên tiến lên, đang định ghim y lại thì y lại bỗng dưng nhảy dựng lên, khuôn mặt đầy dữ tợn, đồng thời giãy dụa kịch liệt, la mắng in ỏi: “Ta là Thái tử, cầu nô tài các người, còn không mau buông ta ra!”

“Con còn biết con là Thái tử!” Khang Hy tức giận không kiềm được.

“Ta là Thái tử, cầu nô tài các người, còn không buông ta ra!” Dận Nhưng cũng không để ý đến ông, tiếp tục lặp lại câu kia, trên mặt nào còn vẻ tôn quý của Thái tử một nước.

Thị vệ mau chóng ghì y lại.

Khang Hy nhìn cảnh tượng như trò cười trước mắt ông, im lặng không nói gì.

Hồi lâu sau, mới từ từ ngồi xuống, gương mặt thoảng chốc như già đi mười tuổi.

Màn Thái tử nổi điên, Dận Chân cũng không nhìn thấy, lúc này y đang dẫn theo người dò xét khắp nơi tìm kiếm tung tích của Dận Tự.

Nếu sớm biết hần có thể gặp nguy hiểm, y hẳn phải đi tìm hần trước.

Nhưng giờ có nói gì cũng đã trễ, chỉ mong sao hần có thể bình an vô sự.

Bằng không

Bằng không

Dận Tự siết chắc chuỗi kiếm trong tay, chỉ cảm thấy sát ý đang bốc cao trong lòng.

Ép buộc bản thân giữ bình tĩnh, mắt và chân thì rảo đến bất kỳ nơi nào có khả năng giấu người.

“Tứ gia, đằng trước chính là tẩm cung của Thái tử.” bên cạnh có người nói.

Dận Chân tinh thần rung động. “Đi qua lục soát tỉ mỉ.”

Không biết Cổ Ứng Tuyển từ góc nào chạy nhào ra, quỳ rạp dưới chân y, nước mắt nước mũi khóc gào nói là bị Thái tử uy hiếp, thân bất do kỷ, lại còn thê thốt nói Thái tử đã có ý đồ tạo phản, làm loạn đã lâu, gã tình nguyện đứng ra cung cấp manh mối, nói đến nói đi, đơn giản là muốn bán chủ cầu vinh, kéo dài mạng chớ.

Tham sống sợ chết, là lẽ thường ở người, nhưng hiện Dận Chân đang lo lắng cho an nguy của Dận Tự, đầu rảnh rỗi để ý đến gã, càng nghe càng chán ghét, nhấc chân đá mạnh một cước, sai người giải gã đi, tiếp tục bước vào trong.

“Tứ gia! Tứ gia! Nô tài còn có chuyện muốn nói!” Cổ Ứng Tuyển cao giọng la hét, không quan tâm đến thị vệ hai bên đang giữ chặt gã, trong giọng nói mang theo kinh hoàng, đã gần như nức nở.

Dận Chân xoay người, ánh mắt không che giấu sát ý, khiến cho Cổ Ứng Tuyển bắt giác rùng mình.

“Người biết tung tích của Bát A ca?”

Trước đó Bát A ca ở chỗ Thái tử, nhưng nay Thái tử bị bắt, còn hần lại bật vô âm tín, Cổ Ứng Tuyển lúc ấy hồi hải chạy trốn, đầu còn hơi sức chú ý đến hần, nhưng gã biết nếu trả lời như thế, nhất định tiêu luôn cái mạng nhỏ này.

Nghĩ vậy, gã vội vã gật đầu nói: “Phải, phải, tin tức nô tài muốn nói, chính là về Bát gia!”

Hơi khựng lại, há mồm muốn nói xong lại quay qua nhìn xung quanh.

Dận Chân nói: “Đi theo ta!”

Dứt lời liền nắm áo gã lôi vào trong, Cổ Ứng Tuyền cũng không ngờ y mạnh đến vậy, bị nửa lôi nửa kéo đi vào thiên điện, một phát quăng ngã xuống đất.

“Nói đi.” Dận Chân lạnh lùng nói.

Cổ Ứng Tuyền chỉ thuận mồm nói đại trong lúc cấp bách, giờ như tên đã lên dây, không thể không bắn, gã ập a ập úng, nhìn thấy sắc mặt Dận Chân càng ngày càng lạnh, kiếm trong tay như muốn rời vỏ, vội vàng buột miệng nói: “Tứ gia còn nhớ năm Khang Hy thứ ba mươi lăm không, ngài vì chuyện của Thập Tứ A ca mà bị Đức Phi nương nương khiển trách, Bát gia vì ngài mà đến chỗ Thái tử cầu xin.”

Dận Chân sao có thể không nhớ, khi đó hai người bởi vì vậy mà xích mích.

“Người tiếp tục nói.”

Cổ Ứng Tuyền nuốt nước miếng, rồi mới dám tiếp tục: “Thái tử gia là người *** loạn không kiêng kỵ, cũng thích, cũng thích nam sắc, lúc ấy đổi Bát gia . . .”

Gã bị lãnh ý trong mắt Dận Chân làm cho sợ hãi, thanh âm cũng bất giác nhỏ dần.

“Đối với Bát gia làm gì?”

“Thái tử gia cũng muốn ra tay với Bát gia, bỏ thuốc vào rượu của Bát gia . . .”

Lúc ấy chính là lúc y phát áo bỏ đi, Dận Chân siết chặt chuôi kiếm trong tay.

“Sau đó?”

“Sau đó, sau đó giữa chừng có người đến tìm Thái tử gia, Bát gia không có việc gì . . .” Cổ Ứng Tuyền lấp bắp, trợn ra gương mặt tươi cười nịnh nọt. “Tứ gia, chuyện Thái tử gia thích nam sắc, trên dưới Dục Khánh Cung không ai không biết, chỉ là không ai dám nói ra, nếu ngài không tin, có thể phái người đi tra xét, nô tài cũng là thân bất do kỷ, xin Tứ gia hãy . . .”

Thái tử khó lòng bảo toàn, các Hoàng tử khác hiển nhiên sẽ cùng nhau công kích y, Cổ Ứng Tuyền sống trong cung nhiều năm, sao lại không rõ, Khang Hy ghét nhất là những chuyện bẩn thỉu *** loạn trong cung đình, vậy mà Thái tử dám lên lút làm đủ, cứ cho hiện tại Khang Hy không biết, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ biết, Cổ Ứng Tuyền đã trù tính sẵn, muốn tranh thủ dịp này giành công chuộc tội.

Nào hay trọng điểm Dận Chân quan tâm không phải cái đó, y nghe được Dận Tự không có việc gì, cũng âm thầm thở phào một hơi.

“Tung tích của Bát gia, người có biết không?”

Cổ Ứng Tuyền vội đem tình hình lúc đó thuật lại một lần, cuối cùng nói: “Lúc nô tài đi, quả thật Bát gia đang ở chỗ Thái tử, nhưng giờ không biết đã chạy đi đâu rồi.”

Dận Chân xoay người định bỏ đi, Cổ Ứng Tuyền ở sau lưng đột nhiên nói: “Nhưng nô tài biết một chỗ có thể đi.”

“Nói.”

Cổ Ứng Tuyền bày ra gương mặt tươi cười hèn mọn: “Vậy tính mạng của nô tài . . .”

Dận Chân cố đè nén cảm xúc chán ghét và lo lắng trong lòng, lạnh nhạt nói: “Người là tùy tùng của Thái tử, nếu muốn hoàn toàn thoát khỏi liên can là chuyện không thể nào, đến lúc Hoàng a mã xét xử, ta sẽ tìm cơ hội bảo toàn tính mạng cho người.”

Cổ Ứng Tuyền mừng rỡ, sau khi bái tạ, mới nói: “Đằng sau tấm điện có một đường mòn, thời gian dài để cho bụi gai cỏ dại mọc đầy, nên bình thường ít khi có người lui tới, nô tài lớn mật phỏng đoán, có thể Bát gia đã trốn đến đó.”

Trước mắt Dận Tự màu đen chập chờn, chỉ cảm thấy sức lực trong đang thể đang rút dần, trong lòng không khỏi cười khổ.

Sớm biết con đường này khó đi như vậy, bản thân hẳn chắc hẳn sẽ không sợ bị người khác tìm được mà tự đi cho mình một đao thế này.

Do muốn triệt để giải trừ nghi ngờ trong lòng Khang Hy, một đao này của Dận Tự không hề lưu tình, đâm cực độc, sâu đến có thể thấy xương.

Hiện tại máu tươi chảy ồ ạt, thấm ướt áo, ngay cả tay đang bịt vết thương, cũng bị nhiễm máu đỏ sẫm.

Dận Tự nhắm mắt lại, do mất máu quá nhiều mà hơi say sẫm, suy nghĩ cũng dần dần trở nên rời rạc.

Hắn ngẩng đầu, mắt khép hờ nhìn về phía chân trời, trong lòng lại yên ả lạ thường.

Nếu như hẳn cứ thế này mà chết, có phải sẽ có cơ hội được truy phong làm Thân vương không?

Hắn miên man suy nghĩ, một hồi lại nhin không được tự cười bản thân thiên mã hành không.

“Dận Tự?”

Cách đó không xa truyền đến tiếng gọi quen thuộc, mang theo chút dè dặt chút mừng rỡ.

Không cần xoay người lại cũng biết là ai, gánh nặng trong lòng Dận Tự liền được buông xuống, buông thông cho cơ thể ngã xuống

97. Chương 97: Yểm Thắng (thắng Thảm)

Khang Hy vừa được nghe bẩm báo thì lập tức đến thiên điện, suốt dọc đường đi, không biết bao lần nghĩ đến giả thuyết Dận Tự thấy Thái tử thất bại, nên dùng khổ nhục kế để thoát thân, nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, ông lại lập tức phủ định nó.

Không nói đến cái khác, chỉ nói đến khoảng thời gian dài Dận Tự bị ông lạnh nhạt, đứa con này cũng không có lấy một chút oán hận nào, nói một cách khách quan, dù hẳn muốn dựa dẫm Thái tử, lúc trước sẽ không vì công vụ mà nhiều lần nhằm vào đảng của Sách Ngạch Đồ.

Nghĩ tới đây, Khang Hy lại thở dài trong im lặng.

Dân gian có câu đả hổ thân huynh đệ, xuất trận phụ tử binh, nhưng giờ thì sao, chính là huynh đệ tương tàn, cốt nhục tương nghi, ông tám tuổi đăng cơ, ngoại trừ Ngao Bái lộng quyền ra, chưa từng xảy ra chuyện huynh đệ thúc bá muốn tranh giành ngai vàng, đương nhiên trong đó không thể không kể đến công lao của Hoàng Thái hậu, cũng do ông đối xử tử tế với hoàng thất, đảng cơ gần bốn mươi năm, dù không thể nói là vạn sự như ý, nhưng ít nhất cũng thuận buồm xuôi gió, bình định Đài Loan, tiêu diệt Tam Phiên, Cát Nhĩ Đan cũng đã chết, thiên hạ thái bình thịnh thế, nhưng lúc về già, lại vì chuyện con cái mà hao tâm tổn trí, chẳng lẽ là do cuộc đời ông quá mức suông sẻ, nên nay bị trời phạt?

Khang Hy vừa suy nghĩ miên man, vừa bước vào cửa.

Thái y đang bắt mạch cho người nằm trên giường, Dận Chân thì đứng một bên, mặt đầy lo lắng.

“Sao rồi?”

Thái y quay đầu lại, vội vàng hành lễ trả lời: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, trên người Bát gia có hai nơi bị thương, một là vết bầm ở cổ, hai là vết đâm ở sườn dưới, cái trước chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là khỏi, cái sau chỉ e khó giải quyết, hiện tại bị mất máu quá nhiều, cần điều trị cẩn thận mới được.”

Tầm mắt của Khang Hy theo lời Thái y mà rơi xuống người Dận Tự, thấy trên cổ hẳn quả thật có dấu năm ngón tay, vết bầm xanh tím rùng mình, rõ ràng là bị người khác gây ra, chút nghi ngờ còn sót lại trong lòng vào khoảnh khắc nhìn thấy vết thương này đã biến mất vô tung, đáy lòng chậm rãi dấy lên tức giận.

“Người chỉ cần kê đơn, muốn dùng được liệu gì thì nói với Lương Cửu Công, để kinh thành khoái mã chuyển đến.”

“Dạ!”

Khang Hy nói xong, lập tức hỏi Thái y: “Thương thế như vậy, có thể ngồi xe ngựa không?”

Thái y vội bẩm báo: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, tốt nhất là không nên, chỉ sợ trên đường xóc nảy, thương thế lại trở nặng.”

Dận Chân nghe vậy, nhìn về phía người nằm trên giường.

Tiếng nói của họ không tính là nhỏ, hần lại vẫn mê man như cũ, chỉ có đôi mày nhợt nhạt hơi nhăn lại, như còn đang chìm trong sự quấy nhiễu của cơn đau.

Hiện tại Thái tử bức vua thoái vị, thất bại bị bắt, Khang Hy đến ngồi yên một giây cũng không được, chỉ hận không thể chấp cánh bay ngay về Tử Cấm Thành, tránh cho phía kinh thành cũng có người ôm lòng bất chính, nhân cơ hội làm loạn.

“Dận Chân.”

“Có nhi thần.”

“Con ở lại đây chăm sóc Lão Bát, tháng tám hãy khởi hành hồi kinh.”

“Dạ.”

Dận Chân nghĩ trong lòng, lần này hồi kinh, hiển nhiên là bão táp xết xử Thái tử, đến lúc đó không biết dính dáng đến bao nhiêu người, hai người hoãn ngày hồi kinh, tính ra lại may mắn tránh được lốc xoáy, tái ông mất ngựa, gặp họa được phúc.

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được thương xót, và cả hổ thẹn.

Cuối tháng bảy, đoàn người Khang Hy lại trùng trùng điệp điệp hồi kinh.

Trên đường về, tuy Thái tử vẫn ngồi chiếc xe ngựa đầy, nhưng bốn phía bị canh gác nghiêm ngặt, cả bên trong xe, cũng luân phiên có bốn thị vệ ngồi canh, một tắc không rời.

Đãi ngộ có qua có lại này, đã là cách biệt một trời một vực.

Do thương thế của Dận Tự chưa lành, được phép ở lại hành cung tĩnh dưỡng, Dận Chân lưu lại chăm sóc.

Thấy trước mắt kinh thành chuẩn bị nổi sóng gió, dù bản thân không ở đấy, cũng không thể không chuẩn bị sẵn, Dận Chân viết một phong mật thư, sai tâm phúc khoái mã đi theo lối đường nhỏ hồi kinh, đồng thời dặn dò lần nữa, đợi người đi rồi, mới đứng dậy đi đến phòng Dận Tự.

Người vốn nên nằm trong phòng, lúc này lại đang ngồi trên ghế trúc dưới bóng râm, ngắm nhìn phong cách xa xa, có vẻ thích ý và thần nhiên.

“Tứ ca đến rồi.” Dận Tự nhẹ nhàng chào hỏi, ánh nắng mỏng manh xuyên qua tàn cây rọi lên người hần, như làm đôi mắt hần thêm sáng ngời rạng rỡ.

Dận Chân có chút thất thần, mất một lúc mới lấy lại tinh thần, dời tầm mắt khỏi hần, tìm cái ghế ngồi xuống bên cạnh, đồng thời kéo lại chăn đắp trên người hần.

“Ở đây gió lớn, không nên ngồi lâu.”

“Ừ.”

Hai người nói không nhiều, nhưng lại lộ rõ sự ăn ý lạ kỳ.

Hoàng hôn sắp đến, ánh nắng không còn chói chang, gió cũng êm dịu mát mẻ hơn nhiều, thổi qua người cực kỳ thoải mái.

“Mấy ngày nữa, hồi kinh thôi.”

Dận Chân hơi bất ngờ, lập tức nhăn mày: “Thương thế của đệ còn chưa lành.”

Dận Tự nói: “Lần này Hoàng a mã quay về, hiển nhiên là một đợt biến cố xảy ra, tuy rằng chúng ta cách xa kinh thành, có thể tránh khỏi phiền phức, nhưng sau đấy thì sao, đệ thấy so ra hồi kinh vẫn tốt hơn.”

“Về sau?” Dân Chân suy xét ngụ ý trong lời nói của hắn, “Ý đệ là . . .”

Dân Tự tiếp tục: “Nếu Thái tử bị phế, triều thần chắc chắn sẽ đề cập đến việc lập người kế vị mới, đến lúc đó . . .”

Không nói hết câu, nhưng với tài trí của Dân Chân, sao lại nghe không hiểu.

“Lúc này quay về, không chừng sẽ khiến cho Hoàng a mã suy nghĩ nhiều.”

Vốn Khang Hy để cho họ nán lại thêm một thời gian, nếu hiện giờ theo sau trở về, chắc chắn ông sẽ cho rằng hai người trở về để xem kết cuộc của Thái tử, ngược lại không hay.

Dân Tự nghe lời ấy, đã lường trước y có sắp xếp sẵn, mỉm cười nói: “Nếu đã vậy thì thôi, chỉ sợ bắt tứ ca chịu thiệt nán lại đây với đệ mấy ngày thôi.”

“Huynh không cảm thấy thiệt thòi.” trong hành cung, không ít người của Khang Hy lưu lại, hai người không dám quá mức tùy tiện, hơn nữa Dân Chân thường ngày tỏ ra uy nghiêm, đối với người khác thì lạnh lùng kiệm lời, miễn bàn đến vụ đồ ngon đồ ngọt, nhưng lúc nói lời này, lại cực kỳ dịu dàng uyển chuyển, vô cùng chân thành tha thiết.

Dân Tự hơi giật mình, dời tầm mắt, ngoài mặt vẫn như không có việc gì, nhưng Dân Chân lại chú ý thấy tai đối phương hơi ửng đỏ, trong lòng thấy ngọt ngào, chỉ hận không thể ôm ngay hắn vào lòng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực trên người mình, Dân Tự không khỏi xấu hổ, vờ ho nhẹ một tiếng, đổi chủ đề: “Tứ ca, suy cho cùng Thập Tứ và huynh đều do Đức Phi sinh ra, theo lý mà nói, hai người nên gần gũi nhiều hơn . . .”

Trình độ xa cách của hai huynh đệ này, chỉ sợ bất kỳ ai đứng ngoài cũng có thể nhận ra, thời gian ở hành cung, đại đa số thời gian đều cố gắng không chạm mặt nhau, nhưng Thập Tam Thập Tứ lại thường xuyên đi tìm hắn, khó tránh khỏi sẽ phải đụng mặt nhau.

Mặt lạnh như Dân Chân, đối với Thập Tam cũng có thể bày ra gương mặt ôn hòa, vậy mà lúc đối mặt với Thập Tứ, đến cả cười cũng ngại phiền.

Dân Chân nghe hiểu ý của hắn, nhưng chỉ hờ hững trả lời: “Huynh biết, đệ không cần lo lắng.”

Dù là lúc đối mặt với Thái tử hay Đại A ca, y cũng có thể uốn mình theo, nhưng chỉ với mỗi Thập Tứ, y không muốn bản thân chịu uất ức.

Rõ ràng cùng một mẹ mà ra, dù thuở bé y được Đông Hậu nuôi nấng, nhưng suy cho cùng cũng là con ruột của Đức Phi, bản thân y cũng từng nghĩ đến làm một người con hiếu thuận, nhưng sự thật luôn luôn khác xa với hy vọng.

Giữa y và Thập Tứ, đã định trước có khúc mắc không thể giải trừ.

Dân Tự thấy y nghe không lọt tai, cũng đành thôi, nghĩ đến ngày Thập Tứ trưởng thành được sủng ái, Đức Phi và Nghi Phi cùng cai quản hậu cung, đến lúc cho y đau đầu không thôi.

Kinh thành.

Vào khoảnh khắc Khang Hy đặt bước vào Tử Cấm Thành, tiết mục phế Thái tử chính thức mở màn.

Ngay hôm sau ngày hồi kinh, một buổi triều hội lớn đã diễn ra, chư vương đại thần đều tập hợp lại, Khang Hy đích thân đọc chỉ dụ phế truất Thái tử.

“Dân Nhưng vi phạm đạo đức của tổ tiên, không nghe lời dạy dỗ của trẫm, ngang ngược *** loạn, trẫm đã bao dung suốt hơn hai mươi năm. Nhưng vẫn chứng nào tật ấy, bởi nhờ triều thần, chuyên quyền cậy thế, kết bè kéo cánh, theo dõi cuộc sống trong cung của trẫm, trước đây xúi dục Sách Ngạch Đồ mưu toan đại sự, trẫm hay nhưng không phạt, nay lại còn nuôi chí trả thù, đến nỗi bức vua thoái vị, giết cha, đúng là bất hiếu bất nhân, Thái Tổ, Thái Tông, Thế Tổ lập nước, trẫm giữ cho thiên hạ thái bình, không thể giao cho hạng người này!”

Chỉ dụ vừa ra, kết cục của Thái tử đã được định, nhưng Thái tử là Thái tử một nước, muốn phế truất cũng phải chọn một ngày lành soạn diếu văn dâng lên trời đất, còn phải chuẩn bị yết thị bố cáo thiên hạ, đây không phải việc có thể hoàn thành một sớm một chiều.

Người người đều biết Thái tử bức vua thoái vị, Khang Hy trong lòng hậm hực, hiển nhiên sẽ không để xảy ra bất kỳ rủi ro nào vào lúc này.

Vào một ngày, Khang Hy đang ở Nam Thư Phòng nghe Trương Đình Ngọc đọc sách.

Tâm sự nặng trĩu thành bệnh, mấy ngày liền vì chuyện phế Thái tử mà tinh thần ông không được tốt, lúc này đang nằm khép hờ mắt, có hơi buồn ngủ.

Trương Đình Ngọc đọc đến chỗ dừng thì ngược mắt quan sát đế vương trong tích tắc, sau đó lập tức cúi đầu.

Phụ tử họ hai đời làm quan, đều được vị đế vương này trọng dụng, có thể nói hoàng ân thiên ân và ơn tri ngộ đều nặng như nhau, phụ thân Trương Anh đã về hưu trong vinh quang, còn y năm nay cũng vừa vào Nam Thư Phòng, tiền đồ rộng mở.

Chỉ là Khang Hy, cũng đang dần già đi.

Tuy đế vương sống an nhàn sung sướng, điều dưỡng vô cùng tốt, mái tóc không thấy được sợi bạc, nhưng không giấu được nếp nhăn đã lặng lẽ xuất hiện nơi khóe mắt.

Phế Thái tử lần này, lại càng đả kích ông trầm trọng hơn, chỉ e không thể sớm ngày hồi phục.

Nghĩ đến đây, cho dù là người bình tĩnh như Trương Đình Ngọc, cũng không tránh khỏi hoảng loạn, tốc độ đọc sách cũng chậm hơn rất nhiều, nhưng dường như Khang Hy không phát hiện, vẫn nghiêng đầu tựa vào gối, lộ rõ mệt mỏi.

Lương Cửu Công khe khẽ đi vào, thấy cảnh này thì do dự, cuối cùng định lui ra ngoài.

Không ngờ Khang Hy lại đột nhiên lên tiếng: “Chuyện gì?”

Lương Cửu Công bị hù nhảy dựng, vội bẩm báo: “Bẩm Vạn tuế gia, Tam gia ở bên ngoài cầu kiến.”

“Truyền.”

Trương Đình Ngọc nghe vậy liền nhìn về phía đế vương, đợi ý chỉ của ông.

Khang Hy lại tỏ ý y không cần xin cáo lui, y chỉ đành ở nguyên tại chỗ nhìn Dận Chỉ đi vào, đứng dậy hành lễ.

Lúc Dận Chỉ thỉnh an, thấy Khang Hy cũng không có ý bảo Trương Đình Ngọc lui ra ngoài, tròn mắt xoay tròn suy nghĩ, trong đầu có chút đắc ý.

Được thôi, chuyện kết tiếp hần muốn nói, chỉ e càng nhiều người biết, càng hay.

“Hoàng a mã, nhi thần có chuyện cần bẩm tấu.”

“Ừ?”

Dận Chỉ ngập ngừng nói: “Sự việc trọng đại, nhi thần cũng không dám nói bậy, chỉ là có người trong cung của đại ca lên mặt báo cho nhi thần một chuyện, nói trong phủ của đại ca có giấu đồ phù chú yểm bùa, hình như, hình như . . .”

“Hình như cái gì?” Khang Hy rũ bỏ vẻ mệt mỏi, ngồi thẳng dậy, ánh mắt sáng quắc theo dõi hần.

Dận Chỉ bị nhìn đến mất hồn, vội vàng cúi đầu: “Hình như là yểm bùa ai đó, bên trên còn dán ngày tháng năm sinh!”

Vừa dứt lời, hần liền quỳ rạp trên mặt đất, không dám động dậy.

Trương Đình Ngọc đứng bên mà âm thầm rên khở, cũng nghe đến mồ hôi lạnh ròng rã, những chuyện thế này, thân làm thần tử mà biết quá nhiều, cũng không phải chuyện tốt.

Một lúc lâu sau, Khang Hy mới lên tiếng, từng chữ từng chữ như phát ra từ kẽ răng.

“Lập tức phái người, đến lục soát phủ Dân Đề!”

98. Chương 98: Quyển Cấm

Kết quả lục soát, đương nhiên là theo đúng như lời Tam A ca, phát hiện hai hình nộm may bằng vải bố, bên trong có nhồi bông, đỉnh đầu bị ghim kim, có mảnh giấy dán ở trên, ghi đầy ngày tháng năm sinh và nguyên rủa linh tinh.

Khang Hy tay cầm một hình nộm, sắc mặt lạnh băng.

Giáp ngo, mạo thần, mạo thân, đình tị.

Đây là ngày tháng năm sinh của Khang Hy.

Ông có hứng thú với thiên văn địa lý Tây Dương, cũng có hiểu biết sâu rộng, xưa nay không tin vào mấy thứ ma quái quỷ thần này, nhưng người càng già, càng khó tránh khỏi đa nghi, hiện tại bày ra ngay trước mặt ông, chính là hình nộm ếm bùa mình, còn người ếm bùa, có khả năng rất cao là con trai mình.

Tức giận cực độ, nhưng giọng nói trái lại rất bình tĩnh.

“Truyền Dân Đề vào.”

Đại A ca giờ phút này không còn dáng vẻ thần thái phi dương ngày xưa, sắc mặt tái mét, râu ria lởm chởm, đầu còn quan tâm đến lễ nghi trước Hoàng đế.

Bước chân y lão đảo đi theo sau Lương Cửu Công, ngược đầu thì thấy Dân Chỉ đứng trước mặt Khang Hy, khó tránh khỏi hai tròng mắt đỏ hoét như muốn nứt ra, chỉ muốn nhào qua liều mạng với hắn.

“Dân Đề.”

Giọng nói của Khang Hy, nhưng nước lạnh đổ xuống đầu, Đại A ca giật mình, như bình tĩnh, lập tức quỳ rạp dưới chân Khang Hy.

“Hoàng a mã . . .”

Khang Hy quăng hình nộm trong tay tới trước mặt y, không nói gì.

Đại A ca trộm liếc qua, run rẩy nói: “Xin Hoàng a mã minh giám, nhi thần từ trước đến nay chưa từng làm thứ việc bất trung bất hiếu này.”

Khang Hy thản nhiên nói: “Dân Chỉ, con nói đi.”

Tam A ca lén nhìn Khang Hy thăm dò, thấy ông không tỏ thái độ gì, lại nhìn về phía Đại A ca, đang dùng sắc mặt hùng thần ác sát nhìn hắn, trưng ra gương mặt cười: “Đại ca đừng trách, đệ chỉ làm theo phép công, Lục Hải Chân trong phủ huynh, đã khai hết rồi, gã sợ huynh làm việc đại nghịch bất đạo, liên lụy vợ con, nên mới đem việc nào báo cho đệ.”

“Phép công!” Đại A ca cười khẩy, “Người quản lý Lễ Bộ, không phải Tông Nhân Phủ, phép công cái gì, làm việc cái gì, tên họ Lục kia, chỉ sợ là nội gián do người gài vào phủ ta từ trước?!”

Dân Chân ho nhẹ một tiếng: “Nói vậy, đại ca thừa nhận hình nộm là do huynh làm?”

“Vô nghĩa!” Đại A ca hận không thể nhào qua xé xác hắn ngay lập tức. “Thứ đó vốn không phải của ta!”

“Đại ca, trước nay huynh và nhị ca luôn bất hòa với nhau, đây là chuyện cả triều đều biết, nay nhị ca ngỗ nghịch, huynh có suy nghĩ này, cũng là chuyện thường tình, nếu chịu nhận lỗi trước mặt Hoàng a mã, cũng không đến mức . . .”

Từng câu từng chữ của hắn, như đều muốn ép Đại A ca vào đường chết.

“Câm miệng, ta biết người chỉ ngóng trông ta chết, để người có thể rảnh tay rảnh chân!” Dận Đề chỉ thẳng vào mặt hắn chửi ầm lên: “Người cho rằng Dận Nhưng xuống, thì có thể đến phiên người! Ta nói cho người biết, ít ồm mộng si tâm vọng tưởng, người . . .”

“Câm miệng!”

Khang Hy gầm lên, chặn họng y lại, lạnh lùng nói: “Trẫm cũng ít ồm mộng si tâm vọng tưởng, người cho rằng trẫm và Thái tử bị ếm bùa chết hết, ngôi vị Hoàng đế sẽ là của người?”

Đại A ca sững sốt, giơ tay lên trời thề thốt: “Nhi thần bị oan, Hoàng a mã, nhi thần dù có ếm bùa Thái tử, cũng không dám với người . . .”

Trong lúc hoảng loạn, nói không lựa lời.

Dận Chỉ trong lòng mừng rỡ, đang định bỏ đá xuống giếng, thì nghe Khang Hy hét lên: “Đủ rồi.”

“Súc sinh!” Khang Hy lạnh lùng nói.

Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi, Đại A ca nhìn thấy rõ sự ghét bỏ không chút giấu giếm trong mắt Khang Hy, tuyệt vọng và hàn ý nặng nề dâng lên từ đáy lòng, không ngừng lan tràn, đến khi tỏa khắp cơ thể.

“Hoàng a mã . . .” y lẩm nhẩm trong miệng, chờ dẫn ngồi bệch xuống đất.

“Bất nhân bất nghĩa, bất trung bất hiếu, lời xuống, nhốt vào Tông Nhân Phủ.” Khang Hy lạnh lùng nói, không hề mang theo tình cảm.

Đường đường là Trữ Quân Vương lại biến thành tù nhân, tất cả chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Thấy Dận Đề bị lôi đi, Dận Chỉ bước lên nửa bước, nói: “Hoàng a mã . . .”

“Con nói xem, có phải Thái tử bị diên là do hình nộm ếm bùa này không?”

Dận Chỉ cảm thấy hoảng hốt, há miệng cứng đờ, lát sau mới chần chờ trả lời: “Cái này, nhi thần cho rằng, Thái tử bức vua thoái vị, là hành động phạm thượng, bất luận là vì sao, cũng không thể khoan dung . . .”

“Không thể khoan dung,” Khang Hy lặp lại bốn chữ này, như đang nghiền ngẫm. “Mới nãy con đối với Đại A ca châm dầu vào lửa, hiện tại lại nhất quyết không tha Thái tử, xem ra con đã thấm nhuần hai chữ hiếu nhân?”

Dận Chỉ cả người run rẩy, lật đặt quỳ xuống. “Hoàng a mã . . .”

“Lui xuống.” Khang Hy nhắm mắt, không nhìn đến hắn.

“Hoàng a mã, nhi thần . . .”

“Lui xuống!” Khang Hy vỗ bàn.

Dận Chỉ không dám nói tiếp, chỉ có thể hậm hực lui ra.

Lương Cửu Công đứng một bên, từ đầu tới cuối không dám hé môi nửa lời.

Ngự tiền tổng quản thái giám, vị trí này trông thì vinh quang, đến cả Tổng Đốc Tuần Phủ địa phương ở trước mặt lão cũng phải khách sáo, nhưng ai hay phía sau vinh quan ẩn chứa bao hiểm nguy, những điều nghe được, đa phần là bí mật hoàng thất, biết càng nhiều, đến cuối cùng cũng có một ngày, mệnh tận.

“Lão Tứ và Lão Bát chừng nào về?”

Khang Hy bất ngờ ngồi dậy, Lương Cửu Công vội vàng hầu hạ ông mang giày, nghe vậy cũng sững sờ một lúc mới trả lời: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, tính thời gian, tới nay mới mười ngày, thương thế của Bát gia, e không lành nhanh như vậy?”

Ông từ trước đến nay nói chuyện lựa lời, thường hay mang theo nhiều nghĩa, muốn hiểu sao cũng được.

Khang Hy lại quen cách nói gần như tránh né này của ông, trầm ngâm một lúc, nhíu mày nói: “Vây cũng lâu rồi.”

Lương Cửu Công hầu hạ Khang Hy nhiều năm, sao còn không rõ tính ông, Hoàng đế hiển nhiên là vì chuyện ban này, cảm thấy cực kỳ thất vọng với ba người con, đương nhiên muốn tìm kiếm chút an ủi từ những người con khác.

“Không bằng nô tài phái người đi truyền tin, bảo Tứ gia và Bát gia sớm ngày hồi kinh?”

“Cũng được.” Khang Hy mang giày, đứng dậy bước đi gấp gáp. “Chuẩn bị kiệu, trầm muốn . . .”

Câu nói bất chợt ngắt quãng, cơ thể đế vương đột ngột ngã quỵ về phía trước.

Chỉ nghe thấy tiếng thét thê lương từ phía sau của Lương Cửu Công: “Vạn tuế gia !”

Buổi đêm lặng gió có vẻ oi bức, Dận Tự vì vết thương mà không thể nằm thẳng, chỉ có thể nằm nghiêng để không đụng đến vết thương, liên tiếp mấy ngày ngủ không ngon giấc, có đôi khi thậm chí còn bị sốt nhẹ, Dận Chân vì tiện chăm sóc hấn nên đã dọn qua đây ở, hai huynh đệ ngủ cùng giường, cũng không phải chuyện gì lạ lùng.

“Giờ nào rồi . . .” Dận Tự lẩm bẩm, có chút mơ màng, hấn ngủ tới nửa đêm, lưng đổ mồ hôi, chỉ cảm thấy cả người dính dấp khó chịu, hai mắt lại mỏi nhừ không mở ra được, cũng không rõ bản thân đang ở đâu, buột miệng hỏi.

“Giờ tỵ.” Dận Chân ngủ không say, bị hấn ngộ nguẩy tỉnh giấc, cũng không định gọi người vào, vươn tay vắt khăn giúp hấn lau mồ hôi sau lưng.

“Ừ.” Dận Tự mơ mơ màng màng trả lời, hai hàng chân mày nhíu chặt, đang định xoay người nằm thẳng lại thì bị Dận Chân nhanh tay ngăn cản, đồng thời thấp giọng dỗ dành: “Vết thương của đệ còn chưa lành, nằm thẳng sẽ đè lên nó, ráng chịu một chút.”

Dận Tự lầu bầu hai tiếng, cũng không biết đã tỉnh chưa, nhưng cuối cùng sau khi nghe xong vẫn ngoan ngoãn nằm nghiêng ngủ.

Dù Dận Chân cảm thấy Dận Tự hiếm khi bày ra dáng vẻ mơ màng thế này thật sự rất đáng yêu, nhưng lại không nỡ nhìn thấy hấn lúc ngủ cũng phải chịu hành hạ, buộc lòng phải kiểm cây quạt để kê bên quạt cho hấn.

Gió thổi hiu hiu giúp Dận Tự dần dần thả lỏng, xem chừng cuối cùng cũng có thể ngủ ngon, bên ngoài lại đột ngột truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó tiếng đập cửa vang lên.

“Gia!” Tiểu Cần tiểu tư thân cận của Dận Chân gọi y, thanh âm cố gắng đè thấp, lại lộ rõ gấp gáp.

Dận Chân nhăn mày, đứng dậy mở cửa, còn chưa đợi y tỏ ra tức giận, Tiểu Cần đã sốt ruột la lên: “Gia, người trong cung đến, bảo người và Bát gia lập tức khởi hành hồi kinh!”

99. Chương 99: Phong Vương

Tốc độ tai mắt của Dận Chân có nhanh, cũng không nhanh bằng người do Khang Hy phái đến.

Thấy dáng vẻ phong trần mệt mỏi của người được phái đến, y dù có thông minh, cũng chỉ có thể suy đoán lung tung.

Đêm hôm khuya khoắc cấp bách triệu về, có phải trong kinh thành đã xảy ra biến cố gì?

Là Thái tử lại gây chuyện, hay là Đại A ca . . .

Ý nghĩ chỉ thoáng qua trong đầu y, y tức khắc khôi phục vẻ lãnh tĩnh.

“Đợi một chút, ta đi đánh thức Bát A ca.”

Lục Cửu và Tiểu Cần chạy đôn chạy đáo, sau đấy thì thu dọn hành lý xe ngựa.

Dận Tự đầu giấc ngủ không ngon, thật vất vả mới thiếp đi được, lại lập tức bị gọi dậy, huyết thái dương đập thịch thịch, mang theo đau đớn.

Nhưng một câu nói của Dận Chân, lại lập tức làm hấn thanh tỉnh hơn phân nửa.

“Là có biến cố gì sao?” hần chịu đựng cơn đau hành hạ đứng dậy, Dận Chân giúp hần mặc đồ.

“Không biết, nhưng chắc là việc gấp.” Dận Chân cúi đầu cài đai lưng lại đằng hoàng cho hần, ngược đầu thì thấy hần lại đang cau mày, điệu bộ đang suy ngẫm, không khỏi đưa tay vuốt đi nếp nhăn trên trán hần.

“Đừng nghĩ nữa, trở về thì biết thôi, chỉ là sức khỏe của đệ, không sao chứ?”

Dận Tự gật đầu. “Không sao, đi thôi.”

Dù đêm có dày và mềm đi chăng nữa nhưng lộ trình khó tránh khỏi xóc nảy, Dận Tự thường xuyên bị lắc đến sắc mặt trắng bệch, nhưng chỉ mím môi không nói một lời, riêng bàn tay thì dè chặt vết thương.

Dận Chân cảm thấy xót xa vô cùng, nhưng không thể làm gì khác hơn, chỉ còn cách thường xuyên lau mồ hôi cho hần, đồng thời thấp giọng an ủi: “Theo tốc độ này, chắc trời sáng là đến nơi, bằng không đệ gối lên đùi huynh nằm đi?”

Dận Tự khẽ lắc đầu: “Đệ đang nghĩ, có lẽ là Hoàng a mã xảy ra chuyện.”

Dận Chân cũng mơ hồ có loại cảm giác này, giờ nghe hần nhắc đến, chỉ cảm thấy rùng mình hơn mà thôi.

Dù có đấu đá giữa các huynh đệ thì trong tay họ cũng không có binh quyền, việc gì phải vội vã triệu họ về, chỉ có thể là Hoàng đế gặp chuyện không may, mới muốn gặp mặt con.

Dận Chân trong lòng biết rõ đạo gần đây độ hảo cảm của Khang Hy với y tăng nhiều, cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ vậy, tim liền khó tránh khỏi bắt đầu đập liên hồi, đến cả lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi.

Dù sao sinh ra trong hoàng gia, không ai không nuôi mộng, chỉ là Dận Chân chỉ vừa bắt đầu chuẩn bị, còn phải kiêng dè Khang Hy, ngầm cẩn thận sắp đặt, nếu hiện tại Hoàng a mã thật sự xảy ra chuyện không hay, với y mà nói tuyệt đối không có lợi

Nhưng, lẽ nào người đang ở bên cạnh y, sẽ không ôm suy nghĩ này?

Ngôi vị Hoàng đế ai ai cũng muốn, bát đệ được Hoàng a mã coi trọng, cũng từng bị lạnh nhạt, ở trong lòng hần, lẽ nào thật sự chưa từng nuôi mộng với vị trí kia?

Nghĩ đến đây, ánh mắt y không khỏi chuyển qua Dận Tự.

“Sao vậy?” Dận Tự giương mắt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của y, khẽ mỉm cười, mang theo an ủi.

Dận Chân cảm thấy ấm áp, vươn tay, cầm tay hần, cũng mỉm cười đáp lại.

“Không có gì.”

Phủ Bát Bối Lặc trong đêm lại không hề yên tĩnh.

Nữ tử mặt không chút máu ấn chặt bụng, môi run rẩy, không nói được nửa lời, mặt khác ngón tay đang siết chặt thành giường cũng trở nên trắng ngắt, đủ thấy dùng sức lớn thế nào.

Đình Xu cũng hoảng sợ đến sắc mặt tái mét, đồng thời dùng khăn tay lau đi mồ hôi đang chảy không ngớt trên trán.

“Muội muội ráng chịu đựng, đại phu sắp đến rồi!”

Trương thị khó khăn quay đầu qua nhìn nàng, như muốn nói gì đó, nháy mắt mấy cái, nước mắt lại từ khóe mắt chảy xuống.

“Phúc Tấn”

“Muội đừng nói gì hết, có gì đợi gia về rồi nói, ráng chịu thêm chút nữa!”

Dận Tự theo thánh giá xuất hành vốn là chuyện bình thường, kết quả các nàng ở kinh thành lại nghe tin Thái tử bình biến, mọi người trong phủ đều thấp thỏm không yên, khó khăn lắm mới nhận được tin tức nhỏ giọt, lại truyền đến tin Bát gia bị trọng thương nằm trên giường không dậy nổi.

Chuyện kinh tâm động phách này tựa như thanh kiếm treo trên đầu mỗi người, khiến lòng người hoang mang.

Tuy Trương thị xưa nay ru rú trong nhà, nhưng đại sự kiểu này ít nhiều cũng nghe phong phanh, lo lắng quá mức cộng thêm thân thể vốn không khỏe, buổi tối nằm mơ thấy ác mộng, lúc xuống giường thì bất ngờ va phải thứ gì đấy, lúc đó nha hoàn đi ra ngoài bưng nước không ai kịp thời đỡ dậy, kết quả làm động thai.

“Phúc Tấn . . . Phúc Tấn!” Giả Kỳ bất ngờ hô to, Đình Xu nhìn theo nàng, khủng hoảng khi phát hiện một dòng máu loăng chảy xuôi theo đùi Trương Thị xuống chân.

“Phúc Tấn, đại phu đến!”

“Mau mời vào!”

Đình Xu luống cuống không biết làm thế nào, nàng chưa từng sinh con, đương nhiên không có kinh nghiệm, nhưng dù là ai thì khi thấy màu máu, cũng biết tình thế cấp bách hung hiểm, một bên nóng ruột chỉ huy những người khác, một bên thấp thỏm bất an.

Nghĩ đến Trương thị trước mắt, đến thai nhi trong bụng nàng, lại càng nghĩ đến Dận Tự đang ở hành cung xa xôi, còn có bản thân nàng.

Giờ này không thể mời được Thái y, càng miễn bàn lúc này Khang Hy đang bị bệnh, trong cung không đời nào chịu phái người đến, Đình Xu sai người mời đại phu của tiệm thuốc lớn nhất kinh thành, đại phu nghe nói là chẩn bệnh cho nữ quyền, nên dẫn theo đứa cháu gái thông thạo y lý của ông.

Đại phu được Giả Kỳ mời vào, bởi vì nam nữ khác biệt, Trương thị còn là nữ quyền hoàng gia, đại phu chỉ có thể đứng một bên xem xét bệnh tình, cứ thế kéo dài thời gian, Trương thị bỗng rên rỉ, hạ thân chảy máu càng nhiều hơn, may mà đại phu dẫn theo cháu gái có thể giúp đỡ chút ít, mọi người bận rộn đến lúc sắp hừng đông, mới có thể giúp thai nhi trong bụng và Trương thị chuyển nguy thành an.

Mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, Đình Xu hai tay hợp lại niệm A Di Đà Phật, thế nhưng nội tâm ngoại trừ cảm như như trút được gánh nặng, còn thấp thoáng mất mát không muốn để ai hay.

Dận Tự và Dận Chân vừa bước vào Dưỡng Tâm Điện thì thoáng giật mình.

Khang Hy đang nằm tựa trên trường kỷ nghỉ ngơi, tuy sắc mặt vẫn hiện rõ vẻ mệt mỏi nhợt nhạt, nhưng có chút khác xa bộ dáng bệnh nặng liệt giường trong tưởng tượng.

Họ không hề hay biết ngay vào lúc họ tới nơi, Khang Hy mới tỉnh lại từ cơn mê, tình trạng hiện nay của ông, cũng chỉ có ông và Ngự y là hiểu rõ nhất.

“Nhi thần tham kiến Hoàng a mã.”

“Đứng dậy đi, ban ngồi.”

So sánh hai bên thì người phải chạy suốt đêm như Dận Tự suy yếu hơn nhiều.

“Thương thế sao rồi?” khi nói câu này, ánh mắt và ngữ điệu của ông đều tỏa ra hiền từ.

“Hồi bẩm Hoàng a mã, đã ổn rồi.” Dận Tự trả lời, nhưng trong lòng lại thầm cười khổ, trên thực tế lúc này sườn dưới đang đau âm ỉ, cứ như vết thương lại bị toét ra, nhưng suy cho cùng hẳn cũng không thể mở miệng nói do chạy suốt đêm mà vết thương trở nặng hơn.

Khang Hy, khóe miệng hơi cong lên: “Chốc nữa bảo Thái Y Viện điều trị đàng hoàng, cần phải khôi phục hoàn toàn.”

Dận Tự lên tiếng đáp lại, lúc này mới phát hiện góc độ uốn cong khóe môi của Khang Hy có chút mất tự nhiên, khi nhếch lên có chút cứng nhắc và miễn cưỡng không dễ phát hiện.

“Hai đứa con, ở trong chúng Hoàng tử, cũng xem như anh lớn, trên con đã bắt trung bất hiếu, các con càng nên thể hiện tấm gương huynh trưởng, đừng để giẫm lên vết xe đổ bất hiếu của mấy đứa lớn.” lời nói âm áp lại mang theo hơi lạnh, hai người đều biết đây là khuyến khích, đồng thời cũng là răn đe.

Khuyến khích họ cố gắng làm việc, đồng thời răn đe họ không nên bước vào lỗi trì.

Bằng không Thái tử và Đại A ca, chính là kết cuộc của họ.

Dận Tự thầm than trong lòng, có lẽ người cha già này làm Hoàng đế lâu ngày, đã sớm quên cách làm một người cha, lời này nói ra, ngoại trừ làm người khác lo âu hoảng loạn, còn có tác dụng gì?

Nhưng điều họ không hề ngờ đến chính là chưa được mấy ngày, Thái tử còn chưa chính thức bị phế truất, thánh chỉ phong vương cho chư tử đã được công bố.

Tháng tám năm Khang Hy thứ ba mươi chín, Tứ A ca Dận Chân phong làm Ung Thân vương, Ngũ A ca Dận Kỳ phong làm Hằng Thân vương, Thất A ca Dận Hựu phong làm Thuần Quận Vương, Bát A ca Dận Tự phong làm Liêm Quận vương, Cửu A ca, Thập A ca phong làm Bối Lặc, Thập Nhị, Thập Tam, Thập Tứ thì phong Bối Tử.

Sử sách ghi chép về sự kiện phế vị vào tháng bảy loạn lạc, trong một đêm hắt ngã hai vị Hoàng tử đứng trên đỉnh cao của đất nước, cũng làm cho thế cuộc vốn đã mập mờ bất minh càng giống như dòng nước đục, Cửu Long đoạt đích, dưới sự trợ giúp của đế vương, cuối cùng cũng từ từ trôi lên mặt nước.

100. Chương 100: Phỏng Đoán

Thời tiết cuối tháng tám không nóng bức như trước, tuy ban ngày vẫn nắng nóng đến nỗi khiến người ta bức bối, nhưng Bắc Kinh vào đêm bắt đầu đón nhận những cơn gió mát hiu hiu, nhà giàu có có băng tảng để tránh nóng thì không thấy gì đáng ngại, nhưng bá tính bình thường giờ không cần tiếp tục bị dày vò bởi khí trời oi bức hằng đêm.

Chỉ là dưới khí trời như vậy, tâm trạng của trên dưới phủ Liêm Quận vương lại thật sự không tốt tí nào.

Mấy ngày trước Trương thị sinh non, hạ sinh một Cách cách, cũng không biết có phải do trong thời gian mang thai bị kinh động, chưa kịp đợi đủ tháng đặt tên, tiểu Cách cách đã chết yểu.

Trương thị đau lòng vì mất con, hiển nhiên khóc đến đứt từng khúc ruột, nhưng không thành tiếng, chỉ yên lặng rơi nước mắt, bộ dạng này dù là người sắt cũng phải mềm lòng.

Đình Xu cũng khóc hết mấy lần, chỉ là nàng nghĩ xa hơn mà thôi, nay con nối dõi duy nhất cũng chết yểu, còn nàng lại không thể sinh được, không chừng trong phủ phải nạp thêm người mới, dù Dận Tự không có suy nghĩ đó, nhưng nàng không thể nào trở mặt nhìn trượng phu không con không cái.

“Gia, để hôm nào thiếp vào cung một chuyến, xin các nương nương đưa người vào phủ, hay gia ở ngoài có ưng ý nữ tử nào, nếu gia thể trong sạch, cũng có thể . . .”

“Nàng cho ta là cửu đệ sao?” Dận Tự bật cười, “Việc này không cần gấp, ta cũng còn trẻ, đợi vài năm nữa hẵng tính.”

Cửu đệ theo lời hấn, là chỉ việc hai năm gần đây phủ của Dận Đường nạp thêm không ít người, đều là nữ tử có dung mạo tuyệt sắc, có danh phận thì tầm ba bốn người, còn không danh phận, đếm không hết, tuy trong tôn thất, không thể tính là thê thiếp nhiều nhất, nhưng trong chúng A ca, đủ khiến người khác phải để mắt.

Vì thế Dận Tự đã không ít lần khuyên bảo Dận Đường, mấy thứ như hỷ yêu quý bản thân, đừng để người khác nắm được nhược điểm đều đã nói qua, nhưng hấn biết đệ đệ trời sinh tính thích mỹ nhân, cũng không dễ gì nghe theo lời khuyên của hấn, nói mấy lần không có tác dụng, cũng lười nói nhiều.

Đình Xu nghe vậy lại không cười, chỉ lắc đầu. “Gia, con nói dối là việc trọng đại, Thái y nói muội muội qua lần này bị tổn thương nguyên khí, sau này sợ . . . rất khó có con, còn thiếp lại không thể sinh, hãy cứ nạp thêm người thì tốt hơn.”

Trước đây, nàng còn có thể tự an ủi chính mình, nhưng vào lúc Trương thị mang thai, thứ an ủi này lại trở thành trò cười, vô số sự thật bày ra trước mắt, tất cả đều nói nàng không có khả năng sinh con.

Dận Tự nhìn gương mặt diễm tĩnh của nàng, khẽ thở dài. “Nàng không cần tự trách, cũng không phải hoàn toàn là vì sợ nàng buồn lòng, trong phủ nhiều người, không chắc là tốt, nhiều người nhiều chuyện, nội bộ mâu thuẫn, đây đều là những điều ta không mong nhìn thấy, hiện tại có Trương thị tính tình biết yên phận,

nàng quản lý trong phủ, ta cũng yên tâm, tội gì tìm thêm người về quấy rầy thanh tĩnh, ta nay mới vừa hai mươi, thời gian còn dài, nàng điều trị thân thể nhiều lắm cũng mới mấy tháng, đâu thể thấy ngay hiệu quả? Nàng biết ta cũng không phải người háo sắc.”

Đình Xu đỏ mặt, giọng nhỏ đi. “Gia là người thế nào, thiếp đương nhiên hiểu, chỉ là”

“Chuyện này đừng khơi lại nữa,” Dận Tự cắt lời nàng, hòa nhã nói: “Nàng hãy thường xuyên đến bầu bạn với Trương thị, tâm trạng hiện tại của nàng ấy, chỉ e phải mất một thời gian dài mới hồi phục được.”

Đình Xu thấy thái độ kiên quyết của hắn, chỉ đành gật đầu đồng ý, không nói tiếp nữa, trong lòng lại vụt lên tia hy vọng, nếu đợi thêm một thời gian nữa, có lẽ con cái không còn là giấc mộng hão huyền

Cuối tháng chín, Khang Hy tế Thái Miếu, cáo thiên địa, gửi công văn, chính thức phế truất Thái tử.

Triều thanh vốn không có truyền thống lập Thái tử, Thái Tông, Thế Tông, thậm chí Khang Hy hiện tại, đều không phải trưởng tử hay đích tôn, lập hiền không lập trưởng, là quy luật bất thành văn trong việc tuyển chọn người kế vị của triều đại, nhưng tới đời Khang Hy, lại phá vỡ quy tắc, lập ngay con trưởng của Hoàng hậu đương thời làm Thái tử, nhưng hiện tại Thái tử bị phế, ánh mắt mọi người khó tránh khỏi đều tập trung vào vị trí hão huyền kia.

“Theo các người Hoàng a mã sẽ chọn ai?”

Trong thư phòng, Dận Chân hỏi phụ tá.

Đới Đặc chỉ cười.

Thẩm Trúc thì không trả lời mà chỉ đưa ra ý kiến: “Hiện tại Thái tử bị phế, Đại A ca bị giam, hai người đó đều là Hoàng tử ưu tú nhất trong cảm nhận của Hoàng thượng, nhưng chỉ e họ chẳng còn hy vọng gì, đây là lúc Tứ gia nên bắt đầu tính toán cho bản thân.”

Dận Chân vẽ mặt bình tĩnh: “Ở trên ta còn tam ca, ở dưới ta, huynh đệ được Hoàng a mã sủng ái cũng không ít.”

“Nhưng họ dù nhiều hoặc ít đều có chỗ thiếu sót.” Thẩm Trúc phe phẩy quạt, chậm rãi nói: “Thành Quận Vương chỉ yêu thích văn chương, trong phủ cũng thu hút không ít văn nhân trí thức, nhưng nếu luận về thánh quyền, lại không thể sánh bằng Tứ gia, nói cách khác, Hoàng thượng nếu có lòng với hắn, cũng không đến nỗi để Thành Quận Vương chưởng quản Lễ Bộ, trong Lục Bộ, quan trọng nhất là Lại Bộ.”

Dận Chân như không nghe ra ngụ ý trong lời của hắn, âm điệu bình bình nói: “Ta làm nhiều chuyện, đắc tội nhiều người, ngược lại ngũ đệ Dận Kỳ, mẹ ruột là Nghi Phi, xuất thân cao quý, cũng từng theo Hoàng a mã ra chiến trường, thường ngày ít can thiệp vào việc phân tranh, Hoàng a mã nghiêng về phía đệ ấy, cũng không có gì kỳ lạ.”

Thẩm Trúc lắc đầu, hai mắt nhìn thẳng Dận Chân: “Tứ gia, hiện tại trong chúng Hoàng tử không ai đáng lo, khiến tại hạ ưu tư, chỉ có một người.”

Dận Chân lạnh nhạt nói: “Sắc trời cũng muộn rồi, hôm nay cứ dừng ở đây, mai chúng ta lại tiếp tục.”

“Tứ gia!”

“Câm miệng.”

Dận Chân đứng dậy, sắc mặt trở nên lạnh lẽo. “Những lời tiếp theo, ta không muốn nghe.”

Thẩm Trúc cũng đứng dậy, quyết không nhượng bộ: “Tứ gia không nghe không được, người khiến tại hạ ưu tư, chính là Bát A ca, Liêm Quận vương.”

“Thẩm Trúc!” Dận Chân cười nhạt, lạnh lùng nói: “Đừng ép ta giết người!”

“Dù Tứ gia có muốn giết tại hạ, tại hạ cũng không thể không nói!” Thẩm Trúc không hề sợ hãi, trầm giọng nói: “Theo tại hạ được biết, từ trước đã có một nhóm đại thần, âm thầm nghiêng về phía Liêm Quận vương, không kể đến Mã Tề, đến cả người như Đông Quốc Duy, cũng từng hữu ý vô tình biểu hiện xem trọng Bát gia, Cửu gia, Thập gia và Bát gia có quan hệ thân thiết, vậy chẳng khác nào bên Quách Lạc La thị, bên

nhà mẹ Thập gia đều chắc chắn ủng hộ cho Bát gia, dù ngài có muốn lừa mình dối người, cũng không thể được, xin Tứ gia hãy sớm đưa ra quyết định.”

Thấy Dận Chân mặt lạnh không nói một lời, Thẩm Trúc dịu xuống: “Tứ gia, tại hạ biết ngài và Bát gia tay chân tình thâm, nhưng ngôi vị Hoàng đế ngay trước mắt, hờ ra chính là người chết ta sống, Thập Tứ gia và ngài cùng mẹ mà ra, còn . . . , huống hồ Bát gia”

Chung trà bị hắt rơi xuống đất, tiếng sứ vỡ vụn cắt ngang lời hấn, Thẩm Trúc bị sát ý trong mắt Dận Chân làm cho khiếp sợ, lời sắp ra tới miệng, nhưng không sao nói ra được.

“Dận Tự là người thế nào, không tới phiên ngươi bình luận.” y mặt mũi âm trầm, gần từng chữ một.

Đới Đặc ở một bên lại chỉ theo dõi tình hình, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, cũng không khuyên can.

Trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, nhất thời không ai nói một lời.

Lát sau, Dận Chân hít thở sâu, sắc mặt dịu đi nhiều.

“Ta biết người là vì tốt cho ta, nhưng chuyện này, về sau đừng nhắc đến nữa.”

Thẩm Trúc còn muốn nói tiếp, nhưng khóe mắt lại liếc thấy Đới Đặc đang nháy mắt với hấn, chỉ đành nuốt ngược những lời định nói.

Ở Đông Phủ, cũng đang tiến hành một cuộc hội thoại tương tự.

“Con đoán Hoàng thượng sẽ chọn ai?”

Đông Quốc Duy vuốt râu, nheo mắt chơi đùa con chim đặt trên thành hành lang, đồng thời nói chuyện với con trai ngồi kế bên.

Long Khoa Đa suy nghĩ hồi lâu, trầm ngâm nói: “Không phải là Bát gia chứ?”

“Rất có thể.” Đông Quốc Duy gật đầu, ngón tay vói vào ***g sắt, biểu hiện lạ tởm về thờ ơ. “Nếu nhìn nhận từ bên ngoài, quả thật Bát gia đang chiếm ưu thế, nhưng con đừng quên, Hoàng thượng không phải người thường, nên không thể suy đoán theo lẽ thường.”

Long Khoa Đa không thể lý giải. “A Mã, không phải trước giờ người đều rất coi trọng Bát gia sao?”

“Lúc trước ta xem trọng hấn, là vì hấn khéo léo, tuổi còn trẻ, lại có thể chu toàn mọi mặt, mọi chuyện trót lọt, nhưng hiện tại nhìn lại, thủ đoạn của hấn, chỉ dùng trên phương diện bảo vệ bản thân, chứ không phải lung lạc nhân tâm.”

“Ý người là”

“Bát gia hiện tại, chính là thiếu hùng tâm tráng chí, trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị, nếu không thắng thì thua, có thể tự bảo vệ bản thân hiển nhiên rất tốt, nhưng có thể lấy lui làm tiến, mới là thủ đoạn cao minh nhất.”

“Vậy rốt cuộc Hoàng thượng chọn ai?”

Đông Quốc Duy thở dài, nhìn về phía hồ nước trong sân, chậm rãi nói: “Nghe nói Hoàng thượng đã phế Thái tử, nhưng ba ngày hai lần đích thân đi thăm, bên Đại Á ca, tuy không quan tâm, cũng không quên ban thưởng, còn lại chư tử, tuy rằng Thập Tam, Thập Tứ gia tuổi còn nhỏ, lại rất được sủng ái Để tâm khó dò, ta cũng nhìn không thấu.”

Dừng một lúc, lại mỉm cười nói: “Chỉ có điều nếu ta đoán không lầm, chắc chắn Hoàng thượng sẽ bảo chúng ta đề cử Thái tử.”

Long Khoa Đa nửa tin nửa ngờ: “Không đến vậy chứ, Hoàng thượng chuyên quyền độc đoán, nếu như người do mọi người đề cử không phải người Hoàng thượng ưng ý, ...”

Đông Quốc Duy cười ha hả: “Nếu con không tin vì phụ, thì cứ chờ xem.”

Quả nhiên, tháng mười một năm Khang Hy thứ ba mươi chín, Khang Hy hạ chỉ, biểu hiện việc lập người kế vị là đại sự quốc gia, quan viên trên ngũ phẩm tại kinh thành, có thể dâng tấu thương nghị lập Thái tử.

Đạo ý chỉ này tựa như con gió mát ngày thu, nhất thời khiến lòng người xôn xao.

101. Chương 101: Thiên Gia

Ngói vàng mái cong, sơn son nạm vàng, một cảnh tượng trang nghiêm.

Đáng tiếc sự trang nghiêm ấy, vẫn không giấu được một chút vắng lặng một chút lạnh lẽo toát ra từ bên trong nó.

Hàm An Cung là nơi giam Thái tử, ít có dấu tích con người, ngoại trừ người do Khang Hy phái đến, thái giám cung nữ trong Tử Cấm Thành, không có việc sẽ càng không bén mảng đến đây, nghiêm nhiên nó thuộc dạng như lãnh cung.

Khang Hy đẩy cửa ra, bước vào.

Cửa ra vào như đã rất nhiều năm không ai động đến, phát ra âm hưởng kéo kẹt, trong sân trồng đủ loại cây, nhưng thời tiết cuối thu, lá rơi tiêu điều đầy đất.

Dận Nhưng một thân trắng thuần đang đưa lưng về phía ông, đứng ở bên hồ, sườn mặt nhợt nhạt nhưng tuần tú, thân hình lại lộ ra vẻ tiêu điều cuối thu.

Hắn dường như cũng không để ý tới có người ở sau lưng đang từ từ tới gần, chỉ lo im lặng ngắm nhìn mặt nước dập dềnh.

“Dận Nhưng.”

Giọng nói của Khang Hy phá vỡ bầu không khí trầm lặng, Dận Nhưng hơi giật mình, từ từ xoay người.

“Hoàng a mã . . .” hắn mấp máy môi, giọng nói khàn khàn.

Khang Hy trong lòng chùng xuống, ông thật không ngờ mới mấy ngày không gặp, Thái tử đã gầy gò đến vậy.

“Chi phí của Thái tử có bị cắt xén?”

Câu này là nói cho tổng quản thái giám của Hàm An Cung đang đứng phía sau nghe.

Người nọ sợ hãi vội vàng quỳ xuống. “Nô tài không dám sơ suất, chi phí Hàm An Cung chưa từng thiếu hụt.”

Dận Nhưng nhìn người quỳ trên mặt đất, khoe miệng nhếch lên tạo thành một độ cong trào phúng, khe khàng đến nỗi khiến người ta lầm tưởng bản thân bị ảo giác.

“Hoàng a mã,” Khang Hy quay đầu lại, thấy Dận Nhưng mở miệng một cách đậm mạc, giữa hai hàng chân mày mang theo bi ai không thể nhận ra. “Mỗi ngày nhi thần ở đây tự kiểm điểm bản thân, nhận được rất nhiều điều, không cảm thấy chỗ nào không tốt cả.”

Nếu đặt câu này trong tình huống bình thường, nhất định Khang Hy sẽ hoài nghi có phải hắn đang mang lòng bất mãn, nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dạng gầy gò tiêu tụy của người con này, một chút khó chịu trong lòng cũng đã tan thành mây khói, chỉ còn lại đau xót thâm kín.

Dù sao vị đế vương này đang dần già đi, đã không còn ý chí sắt đá như những năm tháng tuổi trẻ.

Chỉ thấy Khang Hy thở dài, đi qua nắm lấy tay hắn. “Vào trong rồi nói.”

Trong phòng có vẻ hơi quạnh quẽ, không thể trách hạ nhân cố tình thất trách, nhưng Thái tử và Phế thái tử luôn cách nhau một trời một vực, bày trí trang hoàng đương nhiên không khí khác bằng Dục Khánh Cung, thậm chí còn kém xa cả vương phủ.

Đây vốn do Khang Hy căn dặn, nhưng hiện tại khi nhìn thấy, ông lại cảm thấy khó chịu.

“Mấy ngày nay, con thường làm gì?”

“Nhi thần đọc sách.”

“Hử?” Khang Hy đến gần bàn sách, trên bàn có mấy quyển sách đang xem dở, toàn là sách về đạo gia, trong đó có một quyển đã xem hơn phân nửa, Khang Hy tiện tay cầm lên, thấy trên trang giấy tràn ngập chú thích, trong lòng không khỏi rục rịch.

“Mấy quyển sách này con đã xem hết rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng a mã, đã xem được một ít, vẫn chưa thể xem hết.” Dận Nhưng khẽ cười, trên gương mặt nhợt nhạt hiện chút ngượng ngùng, có đôi nét giống như Hiếu Thành Hoàng hậu năm xưa.

“Con học được gì từ chúng?”

Dận Nhưng lấy lại bình tĩnh, trả lời: “Thiên địa vạn vật, ngọn cây cọng cỏ, cành hoa nhánh cây, đều có linh tính, cần phải mang lòng tôn trọng đối đãi với chúng, hoa có mùa hoa nở, cây có lúc tươi lúc héo, mọi thứ đều có tri thức.”

Khang Hy thấy hần nói năng lưu loát, không khỏi nhũm mày: “Con sinh trong hoàng gia, nên quan tâm đến dân sinh đại sự, sao có thể sa vào thứ học vấn đạo gia, không cần tiền này.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng giọng điệu của ông lại thể hiện ngược lại, Dận Nhưng cung kính đứng một bên, bày ra điệu bộ chăm chú lắng nghe.

Trên thực tế, hần biết rõ, nếu bản thân hần thật sự nói đến động hướng của triều đình, đại kế dân sinh, chỉ sợ người phụ thân này lại nổi lòng nghi ngờ, ngờ vực hần có phải bị phế rồi vẫn không yên phận không, suốt ngày tơ tưởng Đông Sơn tái khởi, học vấn đạo gia tuy rằng siêu thoát vô tranh, nhưng vừa hay mang lại hiệu quả theo mong muốn của Khang Hy.

Khang Hy thấy hần kính cẩn lắng nghe, sắc mặt cũng dịu đi: “Chứng phong của con đã đỡ chưa?”

Chứng phong mà ông nói, là ám chỉ trạng thái điên dại, hành sự khác hẳn người thường của Dận Nhưng lúc bức vua thoái vị, Thái y cũng không dám tùy tiện đưa ra kết luận, chỉ nói cực kỳ giống chứng điên lúc bị trừ ếm ở dân gian.

“Hồi bẩm Hoàng a mã, gần đây rất ít khi phát tác, đã nhiều ngày qua chưa bị tái phát.”

Khang Hy gật đầu, tán gẫu đôi câu với hần rồi mới rời đi.

Lúc rời khỏi Hàm An Cung, Khang Hy đột nhiên nhớ đến gì đấy. “Lương Cửu Công.”

Lương Cửu Công vội vàng bước lên trước cúi đầu. “Có nô tài.”

“Người đến Thái Y Viện, mang bệnh án của Thái tử đến đây.”

Lương Cửu Công ngó ra, vội vàng đáp lời, trong lòng lại không cảm được nghi hoặc.

Thái tử đã phế, Vạn tuế gia lại tâm huyết dâng trào, ba ngày hai lần ghé thăm, nếu nói thất sủng, ngược lại không giống, đây là . . .

Nghĩ đến đây, lão không khỏi rùng mình, không dám tiếp tục suy diễn.

Nghị lập thừa kế đem lại cho chúng thần một cái cơ tuyệt vời, mượn việc công, thỉnh thoảng tới bái phỏng các vị A ca, đồng thời lén lút liên lạc, trao đổi thông tin.

Cổng lớn phủ Liêm Quận vương đóng chặt, không cho bất kỳ triều thần nào thăm viếng, nhưng nhạc phụ tới chơi, cũng không thể nhốt ngoài cửa.

Dù có tính toán kỹ lưỡng làm cách nào thay đổi kết cục một câu chuyện, thì suy cho cùng trong quá trình vẫn sẽ gặp vô số người hoặc việc quấy rối, muốn kéo người quay về quỹ đạo vốn có.

Dận Tự có phần bất đắc dĩ, ngoài mặt lại tỏ ra thản nhiên: “Nhạc phụ tới đây vì chuyện gì, nếu không phải chuyện nhà, thì không cần mở miệng.”

Mã Tề ngơ ngàng, dường như không nghĩ tới tất cả những lời định nói đều bị gạt phăng đi, chỉ có thể cười khổ nói: “Ta nào dám khuyên Vương gia lần nữa, từ lần trước nghe lời người nói, cũng đã dẹp đi chút tư tâm kia, nhưng người bên ngoài không giống vậy, lẽ nào Bát gia không phát hiện, nay người đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan?”

Không đợi Dận Tự trả lời, ông đã tiếp tục: “Tuy rằng Bát gia không có lòng với ngôi vị, nhưng tình thế lại không như vậy, hiện tại có thể nói Hoàng thượng đối với người ưu ái có thừa, mà người với Tứ gia, Cửu gia, Thập gia lại có quan hệ tốt, chưa kể Thập gia đã tỏ rõ sẽ không giành giật vị trí Thái tử, tất cả nghe theo Bát gia, đừng nói Tứ gia, Cửu gia có ý định đó không, người bên ngoài nhìn ra, người từ năng lực tới nhân duyên, có thể nói là người nổi bật nhất trong chúng Hoàng tử, đại đa số hiển nhiên đều hướng về phía người, phải biết rằng năm đó,” Mã Tề thoáng khựng lại, xong thấy trong phòng chỉ có hai người, mới lại dè dặt giọng nói tiếp, “Phải biết rằng năm đó Tống Thái Tổ khoác hoàng bào, không phải chỉ vì mỗi ông có lòng giành giật, chỉ do thời thế tạo nên người, may mắn được đẩy lên vị trí đấy.”

“Đương kim Hoàng thượng không phải vị vua vô năng, mà trái lại, vì ông ấy có thể nhìn thấu, nếu Bát gia thật sự không có lòng, lại bị người bên ngoài xúi giục, chỉ e với người với ta, đều không phải chuyện tốt.”

Tuy rằng tính cách Mã Tề dễ bị dao động, nhưng không ngu ngốc, ông đã lơ mờ phác giác có chỗ bất thường, về điểm này ông so ra cao minh hơn Đông Quốc Dục chút ít.

Dận Tự giữ im lặng.

Những gì Mã Tề nói, sao Dận Tự có thể không biết, kiếp trước hao hết tâm tư để tranh giành, kiếp này lại hao hết tâm tư để thoát khỏi, nghĩ đến đúng là một trò cười.

“Tứ ca, tuy rằng có quan hệ tốt với ta, nhưng y không phải hạng người luồn cúi, hiển nhiên có quyết định của riêng mình.” Dận Tự biết Mã Tề kín miệng, cũng không giấu diếm. “Lúc trước cửu đệ ủng hộ đại ca, hiện tại đại ca bị giam giữ, khó tránh việc sẽ đi dờn chiều gió, ta sẽ khuyên nó, thập đệ cũng vậy, về phần quần thần . . .”

Hắn trầm ngâm trong một lúc, mới chậm rãi nói: “Chỉ cần tấu sớ tiến cử Thái tử của ta dâng lên, nghi ngờ của Hoàng a mã sẽ tự được diệt trừ.”

“Tấu sớ?” Mã Tề kinh nghi bất định. “Chẳng hay Bát gia đề cử ai?”

Dận Tự mỉm cười, nhưng không trả lời mà chỉ nói: “Nhạc phụ nhớ kỹ lời ta dặn, không vạn bất đắc dĩ, đừng đề cử Thái tử, còn nếu Hoàng a mã thúc ép, người cũng tuyệt đối không được viết tên ta, đại ca, Phế thái tử, thậm chí tam ca đều được, đồng thời hãy chuyển lời cho các đại thần mà nhạc phụ quen biết.”

Thấy Mã Tề lộ vẻ mặt khó hiểu, hắn lại nói: “Nhạc phụ chỉ cần làm theo lời ta là được rồi, cứ xem như cứu ta, đồng thời tự cứu lấy người, tương lai Hoàng a mã tỏ rõ thánh tâm, bản thân nhạc phụ sẽ hiểu nguyên do ở đâu.”

Trong lúc hai người trò chuyện, lại nghe báo, có Cửu Bối Lặc, Thập Bối Lặc cùng nhau ghé thăm.

Dận Tự khẽ thở dài, đúng là cơn sóng này chưa đi, cơn sóng khác đã ập tới.

102. Chương 102: Dận Nga

Mặc dù trong mắt người ngoài Dận Đường và Dận Nga, trước nay có thể sánh như Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu, nhưng trên thực tế, hai người từ tính cách đến sở thích, hoàn toàn khác xa một trời một vực, song không hề làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa họ, mối quan hệ này cơ hồ bắt đầu từ lúc hai người còn là mặc yếm.

Dận Đường là người yêu cái đẹp, yêu rượu, yêu tiền, so ra giống như cậu ấm nhà phú thương.

Dận Nga dù tính tình nóng nảy, đụng là cháy, trong phủ tới giờ chỉ có một Phúc tấn, chính là Bảo Âm Cách cách năm nào cùng hắn đánh nhau một trận ở thảo nguyên, dù cho hai người có đóng cửa cãi nhau ầm trời cả ngày, thì sang ngày hôm sau lại nồng thắm dựa vào nhau thở thẽ nhỏ to.

Dận Đường có phần buông thả, ý vào tuổi nhỏ, ngạc nương cưng chiều, huynh đệ hòa thuận, bản thân còn tích góp không ít tài sản, nên cũng muốn làm cái gì đó ra trò, giả như ủng hộ Đại A ca giành thừa kế.

Từ lúc Đại A ca bị cầm tù, nhờ có Dận Kỳ, Dận Tự và Dận Nga giúp đỡ, mối quan hệ qua lại lén lút giữa y và Đại A ca mới không bị lộ ra gây thêm sóng gió, đồng thời không bị Khang Hy truy cứu, nhưng không

đồng nghĩ với Khang Hy hoàn toàn không biết gì, nên Dận Đường cũng biết điều ngoan ngoãn hơn, chẳng qua lần này thương nghị lập thừa kế, y lại bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Dận Nga thì không như vậy, kiếp này Dận Tự không có lòng với ngại vị, càng không hy vọng chúng sẽ theo quấy rối, hẳn không tỏ rõ ủng hộ bên nào. Cũng bởi vì vậy, hẳn nhìn rõ thế cuộc hơn Dận Đường, thường xuyên khuyên nhủ Dận Đường đừng nên tiếp tay làm việc xấu, ngày nào đó bị ông già để ý, sẽ không còn trái ngon mà ăn.

Nhưng chỉ sợ trước khi ăn thiệt một lần, Dận Đường sẽ không nghe lọt tai lời hăn.

Từ trước đến nay, cuộc đời Cửu Bối Lặc Gia vẫn thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu uất ức, ngoại trừ nhiều năm trước bị vấp ngã trước Thái tử.

“Bát Ca!”

Người chưa tới, tiếng đã tới.

Tính tình Dận Nga trước giờ hấp tấp, nên Dận Tự không thấy kỳ lạ, nhưng lần này cả Dận Đường cũng mặt mày bưng bưng, hẳn cảm thấy có chút không ổn.

“Chuyện gì đây, tin mừng tới nhà?”

“Không phải chỉ là tin mừng!” Dận Đường mặt mày hớn hở, ý cười tràn lan, nhưng khi thấy Mã Tề đi theo phía sau Dận Tự, dáng cười hơi khựng lại. “Hóa ra Mã Tề đại nhân cũng ở đây.”

“Cửu gia, Thập gia cát tường!” thân phận của Mã Tề là nhạc phụ của Dận Tự, Dận Đường Dận Nga không thể nhận lễ của ông, Mã Tề vừa định cúi chào, đã bị hai người họ cản lại.

“Mã Tề đại nhân không cần khách sáo, ông tới đây thăm bát tẩu à?”

Chuyện cần nói, đã nói xong trước khi hai người tới, Mã Tề đang muốn đi bái phỏng các triều thần khác, tránh tới lúc đó có người không ăn ý gây ra chuyện thị phi, nghe vậy liền gật đầu cười: “Đang định cáo từ, không ngờ vừa hay hai vị A ca đến, không quấy rầy.”

Dận Tự cũng không giữ lại, cùng ông chào hỏi mấy câu rồi tự tiến ra cửa, xong mới vòng về.

Hai người rất thân với Dận Tự, thành ra không khách sáo, đợi đến lúc Dận Tự quay về phòng, đã thấy họ ngồi vào ghế, uống trà nóng cắn hạt dưa, không có chút thái độ của người làm khách.

Dận Đường cột nhả nói: “Bát ca tốt với bát tẩu ghê, đến cả nhạc phụ đại nhân cũng thân thiết vậy, đúng là hiếm có!”

Cũng chỉ có y gần gũi với Dận Tự từ nhỏ, tính tình lại vô phép vô tắc, mới dám chọc ghẹo như vậy.

Dận Tự liếc hăn, đi thẳng tới ghế chủ tọa, vén tà áo ngồi xuống, ung dung khí phách.

“Đệ tới đây để khua môi múa mép?”

“Đương nhiên không phải.” Dận Đường lại trở nên hoạt bát, cười nói: “Tụi đệ là tới chúc mừng bát ca.”

Dận Tự nheo mắt, bỗng cảm giác không hay.

Quả nhiên, lại nghe Dận Đường nói tiếp: “Hôm nay Hoàng a mã ra lệnh cho quan viên các bộ nghị luận lập người kế vị, không phải đại biểu đây là một cơ hội tốt sao, hiện tại Đại A ca bị giam, Phế thái tử khó lòng tái lập, tam ca khiếp nhược hèn nhất, tứ ca tính tình lại u ám, nhìn khắp chúng Hoàng tử, ai có danh vọng như bát ca . . .”

Dận Tự nghe y càng nói càng vô lý, vội vàng cắt ngang: “Ngừng ngừng, Lão Thập, đệ ấy nhất thời khinh suất, chẳng lẽ đệ cũng vậy?”

Dận Nga tươi cười mang vẻ chất phác, trong mắt lại để lộ cảm xúc hoàn toàn khác.

“Bát ca, tuy bình thường cửu ca toàn nói chuyện không đâu, nhưng lần này huynh ấy nói cũng có đạo lý, trong tình thế hiện tại, có phải bát ca đã có dự tính sẵn, nói ra để các huynh đệ cùng xem xét.”

Nhấp ngụm trà, dừng trong một lúc, Dận Nga mới nói: “Bát ca, huynh cũng biết mà, đệ và Cửu ca, xưa nay không có cái gọi là hùng tâm tráng chí,” hần liếc nhìn Dận Đường đang muốn nhảy dựng lên, rồi nói tiếp: “Lúc trước có Đại A ca và Phế thái tử, vị trí kia, cũng không tới phiên chúng ta mơ tưởng, nhưng giờ đã khác xưa, nếu như bát ca có ý gì, chúng đệ tình nguyện ủng hộ huynh.”

Những lời này nói rất lưu loát, chắc hẳn trước khi ghé qua phủ, họ đã đi nghe ngóng không ít tin tức, không kể đến Dận Đường có thể chỉ là kích động nhất thời, Dận Tự rất rõ, thập đệ nhìn như lỗ măng, thật chất rất thận trọng, có một số việc, hẳn thậm chí còn nhìn rõ hơn Lã Cửu.

Một người càng am hiểu dùng bề ngoài hào phóng lỗ măng giảm bớt cảnh giác của người khác, sẽ càng không tùy tiện thể hiện lập trường bản thân, nhưng hẳn có thể nói những lời như vậy, chứng tỏ đối với hần mà nói, Dận Tự rất quan trọng.

Sống hai kiếp người, có rất nhiều thứ đã thay đổi, những đồng thời cũng có rất nhiều thứ, dù qua bao nhiêu kiếp, cũng không dễ dàng dao động.

Dận Tự cảm thấy ám áp từ tận đáy lòng, trên mặt cũng lộ ra xúc động.

Chỉ tiếc hẳn chắc chắn phụ kỳ vọng của họ.

“Lã Cửu, Lã Thập, lời huynh sắp nói, các đệ phải nghe kỹ, không phải riêng gì huynh, mà còn là vì các đệ.”

Đình Xu nhìn người đang quỳ gối bên chân nàng, cảm xúc có chút phức tạp.

“Những gì người nói, đều là sự thật?”

“Những gì nô tỳ nói, không dám nửa phần giả dối.” Giai Doanh cúi thấp đầu, không nhìn thấy cảm xúc trên mặt nàng, chỉ có móng tay giấu trong ống tay áo, đã ghim sâu vào lòng bàn tay từ lúc nào không hay.

Đình Xu lại nhìn ngọc bội trong tay, thở dài, sâu sắc cảm thấy nan giải.

“Chuyện này, người không muốn truyền ra ngoài, cũng là vì tốt cho đệ đệ người.”

“Dạ.”

Nàng suy nghĩ trong một thoáng, rồi gọi Giai Kỳ đứng ngoài cửa. “Người đi dòm chừng, xem hiện tại gia có rảnh không.”

Giai Kỳ nghe lời, trước khi đi không quên ngoái đầu liếc nhìn Giai Doanh khó hiểu.

Cô trước giờ rất dịu dàng nhã nhặn, hiện đang quỳ gối trước mặt Phúc tấn, sắc mặt Phúc tấn thì phiền muộn.

Không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Lúc Lục Cửu đi vào bẩm báo, Dận Tự vừa nói chuyện xong với hai người Dận Đường, còn chưa kịp nhấp ngụm trà, đã nghe Lục Cửu nói nhỏ bên tai, Phúc tấn có chuyện gấp tìm hần.

Mấy năm nay Đình Xu quản lý phủ trên dưới đầu vào đầy, bên dưới còn có Cao Minh giúp đỡ, sẽ không tùy tiện vì chuyện nhỏ mà tới hỏi hần.

Nói cách khác, chuyện gấp mà nàng nói, chắc chắn là rất gấp.

Dận Tự nhìn về phía hai người, sắc mặt nghiêm trọng: “Những lời vừa rồi, các đệ đừng quên.”

Dận Đường cảm thấy rất khó hiểu, miệng lẩm bẩm: “Cho dù không thành, cũng không đến mức liên lụy bát ca, tui đệ tự chịu trách nhiệm, đến lúc đó ở trước mặt Hoàng a mã, nhất định không khiến huynh khó xử.”

Đương nhiên y thấy bất mãn, một lòng muốn giúp đỡ, thành công thì ngại vị trong tầm tay, dưới một người, trên vạn người, tôn vinh hiển hách biết bao, bát ca lại khẳng khái dùng từ ngữ nghiêm khắc từ chối, khiến hần nhất thời có loại cảm giác hảo tâm của bản thân bị biến thành lòng lang dạ thú.

“Tiểu Cửu!” Dận Tự cắt ngang oán giận của y, xoa trán. “Lòng tốt của đệ vào Lão Thập, huynh hiểu, nhưng Hoàng a mã chưa chắc nghiêng về phía huynh, nếu dưới tình huống như vậy mà các đệ đề cử ta làm Thái tử, chắc khác nào đem ta đẩy vào hố lửa.”

“Rõ ràng Hoàng a mã cho phép mọi người đề cử, dù không nghiêng về phía huynh, cũng không đến mức lôi chúng ta ra làm gì, sao lại như đẩy huynh vào hố lửa!” Dận Đường lớn tiếng cự lại.

Dận Tự thoáng cười khổ, Lão Cửu là người lão luyện trên thương trường, nhưng đối với chính sự thì mù mờ, kiếp trước đi theo hấn rơi vào kết cục kia, cũng không tính là oan uổng.

“Lão Thập, đệ nói chuyện với đệ ấy đi, bắt tấu các đệ có chuyện, huynh đi xem sao.” hấn vội vàng dặn dò một câu, rồi rời khỏi phòng.

Phía bên này Dận Nga giữ Dận Đường đang tức giận lại, hiếm có lúc kiên nhẫn giải thích với y.

Chuyện khiến Đình Xu tìm hấn, chính là có liên quan tới miếng ngọc bội Giai Doanh lấy từ Trần Bình.

Vật do cung đình ngự tứ?

Dận Tự vuốt hoa văn điêu khắc tinh tế trên mặt ngọc bội, cười khẩy. “Chuyện này ta đã biết từ lâu.”

“Gia?” Đình Xu có phần kinh ngạc, đến cả Giai Doanh đang quỳ trên mặt đất cũng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Lời này lọt vào tai, Giai Doanh đầu tiên là ngỡ ngàng, sau đó lập tức cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, bản thân cô mấy ngày qua phập phồng lo sợ, tuy không biết hậu quả sẽ thế nào, nhưng so với giấu trong lòng thì thoải mái hơn nhiều.

“Chủ tử, đệ đệ của nô tỳ tội không thể tha, nhưng nô tỳ cả gan, xin người một ân điển . . .”

“Hấn là đệ đệ của người, ta sẽ không làm khó hấn, chẳng qua việc này, người khoan hãy nói cho hấn biết.”

Giai Doanh gật đầu: “Nô tỳ biết, chỉ là nô tỳ lo lắng người thông đồng với hấn . . .”

“Chỉ cần kẻ đó không biết ta biết, sẽ không để lộ ra sơ hở, người yên tâm, bảo đảm trả cho người một người sống đàng hoàng.” Dận Tự khéo miệng mang ý cười, không có vẻ gì đang tức giận.

Giai Doanh nghe vậy cũng không dám hỏi nhiều, nàng ở lâu trong phủ, ít nhiều cũng hiểu được tính tình người chủ tử này: không nghiêm khắc với hạ nhân, cũng không phải người không giữ lời. Hấn đã nói vậy, chắc chắn Trần Bình có thể bình an vô sự.

“Người lui xuống trước đi.”

Giai Doanh nghe phân phó, biết hai vị chủ tử có chuyện cần thương lượng, liền nghe lời lui ra ngoài.

Nàng vừa khuất mắt, Đình Xu lập tức tỏ ra lo âu.

“Gia biết chuyện từ lúc nào?”

Dận Tự mỉm cười: “Một người trong lòng có quỷ, dù ngoài mặt có cố che giấu cỡ nào thì suy cho cùng hành vi cũng khác với ngày thường, ta từng bảo Cao Minh để ý tới hấn, vốn tưởng là người của đại ca hay Phế thái tử, không ngờ người thông đồng với Trần Bình, lại là người của tam ca, đúng là có chút ngoài ý muốn.”

Đình Xu kinh ngạc: “Sao lại là Tam gia?”

103. Chương 103: Ghen

“Hiện tại đại ca và Phế thái tử đều bị giam lỏng, đâu còn rảnh rang mà quan tâm tới quân cờ nhỏ này, nhưng hôm nay có người đến tìm Trần Bình, vẫn như mọi khi gọi hấn ra ngoài.”

Đình Xu hơi nhíu mày, bỗng nhiên nghĩ đến người có khả năng, nhưng muốn nói lại thôi.

Dận Tự vừa nhìn đã nhận ra lo ngại của nàng, mỉm cười: “Nàng cho là tứ ca? Không đâu, nếu thật sự là huynh ấy, cũng không làm đến mức lộ liễu như vậy, chỉ có tam ca, suốt ngày chỉ lo thu hút văn nhân trí thức, mới có thể vụng về như vậy.”

Đình Xu nghe ra ý trên ghẹo trong lời nói của hắn, chứ không tức giận, không khỏi thả lỏng, nói: “Gia chắc đã có dự tính, tuy Trần Bình đáng tội, nhưng tỷ tỷ của hắn lại trung thành với gia, gia xem?”

Dận Tự gật đầu: “Trần Bình chẳng qua là quân tốt, không gây trở ngại cho đại cuộc, vốn định sau khi xong chuyện xử phạt hắn rồi đuổi khỏi phủ, nhưng Giai Doanh là tỷ tỷ của hắn, khó tránh khỏi phải nể tình, nói sao cũng là em vợ tương lai của Tử Thanh.”

Đình Xu lại bị ngạc nhiên lần nữa: “Hả, Thẩm tiên sinh y”

“Tử Thanh có ý với Giai Doanh, từ ngầm đề cập với ta, nàng xem khi nào có thời gian, tìm một cơ hội hỏi ý Giai Doanh.”

Đình Xu cười tươi tắn: “Nói ra, con người Thẩm tiên sinh không tệ, Giai Doanh huệ chất lan tâm, trước mắt cũng là thuộc hạ đắc lực của ta, nếu như nàng chịu, đúng là một mối lương duyên.”

“Chính là vậy, Tử Thanh đã ở trong phủ, nên dù hai người thành thân, Giai Doanh cũng có thể tiếp tục ở lại phủ giúp đỡ nàng.”

Hai người nói thêm mấy câu, Dận Tự nhớ đến Dận Đường và Dận Nga còn ở tiền thính, không tiện để họ đợi lâu, nên đứng dậy đi.

Phía bên đây Dận Đường đang hậm hực ngồi trên ghế, nhìn mặt chắc đã bị Dận Nga thuyết phục hơn phân nửa, liếc thấy Dận Tự, không nói một lời.

Dận Tự cười: “Gần đây đầu bếp trong phủ xào nấu các nguyên liệu bình dân làm ra vài món, huynh đã thử rồi, mùi vị không tệ, hôm nay ở lại ăn bữa cơm đạm bạc đi.”

Dận Đường không lên tiếng, chỉ quay phắt đầu đi, làm bộ không nghe.

Dận Nga cũng không để ý tới y, cười sảng khoái trả lời: “Tay nghề đầu bếp trong phủ bát ca hiển nhiên không thể chê, còn nhớ năm nào ta và cửu ca còn chưa lập phủ, cũng thường xuyên chuồn khỏi cung, chạy đến chỗ huynh chơi, hiện tại nhớ lại, những ngày tháng ấy thật vui.”

Dận Đường cũng bị khơi gợi một chút hồi ức ngày xưa, lại len lén quay đầu nhìn hai người.

Dận Tự thấy thế không khỏi cười.

Tuy rằng nay y có mỹ nhân xoay quanh, nhưng trong mắt Dận Tự, chẳng qua cũng chỉ là một đệ đệ cần huynh trưởng trông nom.

Huynh đệ ba người cùng nhau ăn bữa cơm, Dận Đường và Dận Nga lại léo nhéo hồi lâu, mới chịu cáo từ ra về.

Lúc họ đi, Dận Tự lại dờ dẩn nhìn tràng hạt đàn hương trên tay mình.

Tứ ca, đang nghĩ gì

Không chỉ mỗi hắn đang nghĩ về vấn đề này, cũng có một người, đang nghĩ cùng vấn đề đó.

Thẩm Trúc và Đới Đặc đang ngồi thảo luận thế cục hiện tại, trong các A ca người nào có khả năng uy hiếp, người nào có thể lung lạc, Dận Chân dù ngồi đây, sắc mặt lãnh đạm, nhìn như đang nghe, thật chất hồn vía trên mây, đã trôi dạt đến chỗ người nào đó từ lâu.

Nghị luận thừa kế, chứ tử đoạt vị, hắn cũng có lòng?

Nếu hắn ở đây vào lúc này, thì sẽ nói gì?

Còn nhớ đêm hôm ấy, xúc cảm khi ôm lấy cơ thể ấm áp đó, loại cảm thụ mất hồn khắc ghi vào tận xương tủy, đến nay nhớ lại, vẫn khiến tim đập nhanh như trước.

Chẳng qua mới hai ngày không gặp, mà y đã cảm thấy không quen.

Bên tai truyền tới giọng nói dò hỏi nghi hoặc của Thẩm Trúc, Dận Chân khẽ thở dài.

“Các người nói tiếp đi.”

Ngày mai là ngày nghỉ, với tính tình của Dận Tự, hiển nhiên sẽ không ở nhà môn vùi đầu làm việc, đợi lúc Dận Chân đến phủ, thì nhận được thông báo chủ tử đã xuất môn từ sáng sớm, chỉ dẫn theo mỗi Lục Cửu.

Dù là dưới chân thiên tử, nhưng cũng khó tránh khỏi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một thân một mình ra ngoài, nếu gặp người không có mắt, thì phải thế nào đây?

Nghĩ vậy, mày y nhú lại.

Có đôi khi y nhìn Dận Tự, không giống như thiếu niên vừa bước qua tuổi đôi mươi, ngược lại giống như ông già trầm lặng khô khan.

Không nói đến huynh đệ họ, đến cả các Bối Lặc Bối Tử trẻ tuổi trong hoàng thất, không đến tần lâu sở quán ôm mỹ nhân, thì cũng đến lê viên bao đào hát, hiếm có ai như Dận Tự, đến nay trong phủ chỉ có hai người.

Có điều, vậy cũng tốt.

Nghĩ thế khoe miệng y lại hơi nhếch lên.

Tiểu Cần đi theo phía sau chủ tử, nhìn từ góc độ này, có thể lướt sơ qua sườn mặt, chỉ thấy y khi thì nhú mày, khi thì mỉm cười, sắc mặt khó lường, không khỏi ôm đầy bụng nghi ngờ.

Dận Chân cũng không ngờ đến bản thân đoán chuẩn như vậy, quả thật giờ phút này Dận Tự đang gặp phải phiền toái nho nhỏ.

Vốn hẳn thấy hôm nay trời đẹp, dẫn theo Lục Cửu đi dạo một vòng cửa hàng ngọc lưu ly, rồi ghé vào Quán Trà.

Quán Trà này một tiệm lâu đời, hai đời tổ tiên của ông chủ đều mở quán trà, quán càng bán càng lớn, nay đã trở thành tửu lâu số một số hai tại kinh thành, nhưng ông chủ hiện tại cũng không đổi tên, vẫn dùng cách gọi Quán Trà như trước.

Lầu một xưa nay là nơi tụ tập của đủ hạng người, lầu hai là phòng riêng, Dận Tự chỉ dẫn theo một mình Lục Cửu, ở trong phòng riêng tự châm tự ẩm cũng không có gì thú vị, nên quyết định kiếm một chỗ khuất ngồi xuống.

Trong góc có hai nam tử một già một trẻ, một tiêu một sáo, đang thổi một khúc nhạc, nghẹn ngào da diết, chỉ là có rất ít người lắng nghe, trong đại đường rộn ràng náo nhập, lực chú ý của mọi người đều tập trung vào mấy cử nhân đang tranh cãi quyết liệt.

Năm nay là năm thi hội, tuy đã kết thúc được gần nửa năm, nhưng rất nhiều người từ cuộc thi quen biết được không ít đồng hương cùng tuổi trong kinh thành, vì thế không thể nào nhanh chóng quay về quê vậy được, phần lớn người thừa tiền sẽ chọn ở lại kinh thành, để giao thiệp bằng hữu nhiều hơn, cũng như tiện thể chuẩn bị cho tương lai.

Mấy người đang bàn luận viên vông lúc này chính là những sĩ tử chưa trúng tuyển đợt thi hội vừa qua, bảy tám người chia rõ thành hai phe, đang bàn luận về chuyện phế lập Thái tử.

Thái tử bị phế, bổ cáo thiên hạ, hiển nhiên người người đều biết, có điều người bình thường sẽ không ngang nhiên bàn luận giữa chốn đông người, nếu bị chụp mũ tội danh miệt thị triều đình không tuân thủ luật pháp, đúng là ăn không hết.

Vốn mấy tên cử nhân cũng không định bàn luận chuyện đó, chẳng qua thảo luận về đề bài kỳ thi hội đợt này, nói tới nói đi lại nói tới quốc sự, người nào có lòng tốt thì lại nhỏ giọng nhắc nhở đừng bàn luận quốc sự, thư sinh đang bàn cãi đến đỏ mặt tía tai nào nghe lọt tai.

Người đọc sách chia ra rất nhiều loại, trong đó có một loại là tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, như phụ tử Trương Anh Trương Đình Ngọc, một loại tuy rằng chính trực nhưng không cổ hủ, như Sầm Mộng Như, còn một loại khác, là cổ hủ có thừa mà chính trực thì thiếu, đọc sách đọc đến nát đầu.

Có những người là ngại cuộc sống quá bình an, hoặc ngại đại lao Thuận Thiên Phủ quá ít người, muốn được vào bầu bạn?

Dận Tự cũng như bao người ngồi xem náo nhiệt, khác chính là khỏe miệng y luôn mang theo một độ cong trào phúng, đến cả y phục và phong thái cũng không hợp với hoàn cảnh xung quanh, từ lâu đã khiến người có lòng để ý.

Hắn ngồi ở chỗ cách vị trí cãi nhau không xa, trong đó có một thư sinh mắt sắc, nhìn thấy vẻ trào phúng hững hờ trên mặt hắn, không khỏi lửa nóng đốt đầu, bước mấy bước tới trước mặt hắn, chấp tay nói: “Tại hạ thấy huynh đài lộ vẻ mặt khinh thường, không biết có điều gì muốn chỉ giáo?”

Dận Tự thường ngày đã có thói quen trong lời nói luôn tỏ ra gần gũi ôn hòa và cẩn thận khi giao thiệp với mọi người, nhằm gỡ bỏ phòng ngự trong lòng người, nhưng không có nghĩa hắn thích cách thức đó, ra ngoài, người khác lại không biết thân phận của hắn, khó tránh khỏi lời lung.

Chỉ là không ngờ đến biến hóa rất nhỏ trên biểu hiện của hắn lại bị đối phương phát hiện, đồng thời tìm đến tận mặt hỏi tội, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Chỉ giáo thì không dám, tại hạ chẳng qua ngồi đây uống trà, sao dám đụng chạm đến huynh đài? Nếu có chỗ nào đắc tội, mong huynh đài lượng thứ.” đề lại Lục Cửu đang muốn xông lên, Dận Tự mỉm cười tao nhã. “Nhưng thân là người đọc sách, hiển nhiên phải tu thân dưỡng tính, nếu không chỉ sợ là lý luận suông mà ngộ nhận quốc sự.”

Vốn tưởng rằng đối phương là người ăn mặc khoa trương, ban nãy lại lộ vẻ mặt khinh thường, chắc chắn là một tên công tử ăn chơi trác táng, vừa hay bản thân đang úm một bụng hỏa không chỗ phát tác, cũng không sợ đắc tội người khác, nào ngờ lại bị Dận Tự dạy cho một bài, khiến cho một quyền của gã như đánh vào gối bông.

“Người . . .” thư sinh đỏ mặt, oán hận trừng gườm mặt vô tội của Dận Tự trong một lát, cũng không thể chửi ầm lên được, càng không thể động võ, bỏ đi cũng không xong, càng lộ ra xấu hổ.

Mấy thư sinh kia vì sự cố nhỏ nhỏ chen ngang này mà đều ngừng khắc khẩu, nhìn về phía họ, trong đó có một người nhấc chân đi qua, cười lạnh nói: “Huynh đài cần gì ý vào miệng mồm lạnh lẽo mà ức hiếp người!”

Dận Tự lười tiếp tục lằng nhằng với chúng, đồng thời không muốn gọi người thống lĩnh quân lính bên nha môn tới, gây ầm ĩ mọi người đều hay, làm hỏng tâm tình ngày hôm nay, định đứng dậy bỏ đi.

Bỗng đâu một tiếng cười nhạo vang lên bên cạnh, ngăn ngử mà chói tai.

“Hóa ra trung nguyên còn hạng người cố tình gây sự, cường từ đoạt lý thế này nữa!”

Mọi người ngoái đầu nhìn theo hướng phát ra tiếng, thì thấy một người ngồi bàn bên, đầu đội nón nỉ da thú, mặc quần áo dân tộc Mông Cổ, ngũ quan sắc sảo như đao khắc, hai con ngươi đen sạm đang nhìn họ, mang theo ý giễu cợt rõ ràng.

Hai bên y ngồi hai người, thân hình cao to, bên hông đeo loan đao, nạm đầy bảo thạch.

Dận Tự đã sớm chú ý tới ba người này, hắn còn biết từ giây phút đầu tiên khi hắn vừa ngồi xuống, ba người này, đặc biệt là người ngồi giữa, chưa từng rời mắt khỏi hắn, vậy nên hắn càng không muốn xảy ra tranh chấp với mấy tên thư sinh cổ hủ này.

Hiện tại nhìn thẳng vào người này, lại gợi lên một cảm giác quen thuộc lạ lẫm, giống như trước đây từng gặp qua, chỉ do đã lâu lắm rồi, ký ức mờ nhạt, không thể nhất thời nhớ lại.

“Ồ man . . .” thư sinh đang định lớn tiếng chửi đổng, nhưng lại nhìn thấy một người rút loan đao ra khỏi vỏ nên lập tức câm mồm, hai người nhìn nhau, kể cả đám người vừa rồi còn bu lại cãi nhau giờ cũng vội vàng để lại tiền trà, toán loạn chạy đi.

“Bất nạt kẻ yếu, quả nhiên là tác phong của người Hán!” một trong ba người cười lạnh, người còn lại cũng cười lớn theo, người nhìn như thủ lĩnh thì lại không cười, chỉ bình tĩnh nhìn Dận Tự, ánh mắt sắc bén, như có thể nhìn thấu lòng người.

“Vị bằng hữu này, tương ngộ tức là hữu duyên, không bằng ngồi chung một bàn?”

Dận Tự lắc đầu cười: “Bàn của ta lớn, bàn người nhỏ, ta qua đây, các người sẽ không đủ ngồi.”

Người nọ ánh mắt chợt lóe, đứng lên, đi tới bàn của Dận Tự.

Lúc Dận Chân tìm tới nơi, vừa đảo mắt đã thấy Dận Tự lẩn trong đám người.

Người nọ ngồi trong một góc khuất, tay chống cằm, khóe miệng ngậm cười, gương mặt tuấn tú nhã nhặn, lại thoảng lười nhác, tỏa ra một phong thái nói không thành lời, khiến người khác khó kiềm lòng phải liếc nhìn, nhưng nhìn rồi lại muốn nhìn nữa.

Bên cạnh hắn có một người Mông Cổ, đang cúi đầu nói gì đó, Dận Tự dường như nghe rất hứng chí, thỉnh thoảng tiếp mấy câu, lại khiến người nọ cười sảng khoái.

Hai bên trò chuyện khoái trá, một bức tranh hòa thuận vui vẻ.

Dận Chân rất không thích.

Không thích cảnh tượng này, cũng không thích người nói chuyện với Dận Tự.

Đáy lòng bỗng trào dâng cảm xúc bức dọc, y bước nhanh lại chỗ hai người.

Dận Tự ngạc nhiên ngược đầu lên. “Tứ ca, sao huynh lại tới đây?”

Sao ta lại không thể tới, lẽ nào người đang làm chuyện gì không thể cho người khác hay?

Người nào đó không ý thức được tâm trạng của bản thân lúc này được gọi là ghen, nhìn thẳng về phía người đang ngồi nói chuyện với Dận Tự, hơi nghiêng người, vừa hay không để lại dấu vết ngăn cản đường nhìn của đối phương dò xét phía bên này.

“Vị này là?”

Dận Tự cười nói: “Vị này tên là Ngạch Nhĩ Đức Ni, là khách từ Mông Cổ xa xôi đến đây, mong muốn được đi du lịch kinh thành một chuyến.”

“Ngạch Nhĩ Đức Ni?” Dận Chân ngắt ra, không lộ dấu vết ngồi xuống. “Tại hạ Ứng Tứ, hạnh ngộ.”

Tầm mắt của Ngạch Nhĩ Đức Ni lướt qua Dận Chân quan sát trên dưới một lượt, lại chuyển về phía Dận Tự, nói: “Huynh đệ hai người chói mắt giống như tuần mã rong ruổi ngàn dặm trên thảo nguyên.”

Hán ngữ của y không mấy lưu loát, nhưng ngữ điệu lại cực kỳ chân thành tha thiết, cộng thêm giọng nói trầm thấp, nghe vào tai đem đến một cảm giác khác.

Dận Tự mỉm cười đáp trả: “Quá khen, chẳng hay huynh định ở lại kinh thành mấy ngày, có hành trình gì chưa, dù sao đệ cũng rảnh rỗi, biết đâu có thể dẫn huynh đi thăm thú xung quanh.”

Dận Chân lớn lên từ nhỏ với hắn, chưa từng gặp hắn nhiệt tình với người ngoài như vậy, hai người một qua một lại, giống hệt thân quen không gì sánh bằng, y ngồi một bên, ngược lại như người ngoài.

Ngạch Nhĩ Đức Ni gật đầu nói: “Nghe nói người trung nguyên sĩ nông công thương, phân chia rất rõ ràng, trông hiền đệ, như là người đọc sách?”

Hiền đệ . . .

Gọi thân thiết đến thế.

Người nào đó thâm chỉ trích trong lòng.

Ngoài mặt, hiển nhiên vẫn tỏ ra lãnh đạm như mọi ngày.

Dận Tự cười nói: “Người đọc sách cổ hủ, đều như mấy người vừa rồi, huynh trông đệ giống sao?”

Ngạch Nhĩ Đức Ni nhìn hắn trong chốc lát, cũng cười.

Lúc y cười, biểu hiện như gió xuân lướt qua, lộ ra vài phần ấm áp, đến cả đôi mắt phẳng phất như nhìn thấu lòng người, cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Nhà tụi đệ là nhà thương nhân, mấy huynh đệ ai cũng có cửa hàng riêng, đệ bán mấy thứ sơn phấn tơ lụa mà nữ tử hay dùng.” Dận Tự lại cười rạng rỡ nói: “Nếu huynh có ý định mua về cho thê thiếp, đệ có thể tính rẻ cho.”

Trong lời nói, sắc mùi tiền.

Ngạch Nhĩ Đức Ni lại không lưu tâm, nhìn hẩn trong chốc lát, lại nói: “Thê thiếp của huynh, không ai sánh bằng đệ.”

Lời này có phần quá cợt nhả, hai người Dận Tự nghe vậy đầu ngó ra.

Dận Chân đứng dậy, nhìn y lạnh lùng nói: “Ta trước giờ không biết, hóa ra người Mông Cổ lại có phong tục như vậy, lấy nam tử so sánh với nữ tử.”

Ngạch Nhĩ Đức Ni mỉm cười trả lời: “Là ta lỡ lời, Ưng huynh đệ là nam tử đẹp nhất ta từng gặp, nhất thời nhin không được, mới ví dụ như vậy.”

Dận Tự cũng đứng dậy theo, chấp tay cười nói: “Ra ngoài đã lâu, sợ cha già trong nhà đang tìm tụi đệ, phải về trước thôi, nếu huynh nán lại gần đây, qua một thời gian đệ sẽ quay lại bái phỏng.”

Ngạch Nhĩ Đức Ni gật đầu, tháo xuống tiểu đao đeo bên hông, đưa tới.

“Tụi huynh trọ ở khách *** bên cạnh, nếu đệ muốn thì có thể dễ dàng tìm được, thanh đao này xem như tín vật.”

Dận Tự cũng không từ chối, cầm qua rút đao ra khỏi vỏ, nhin không được tán thưởng một tiếng. “Đao tốt!”

“Đao này là vật tùy thân của huynh, theo huynh cũng đến mười năm rồi.” Ngạch Nhĩ Đức Ni mỉm cười, ánh mắt nhìn hẩn như có thâm ý.

Lại nói thêm mấy câu, hai người mới cáo từ rời đi.

Vừa ra khỏi Quán Trà, Dận Chân lập tức rút đi địch ý và lạnh lùng cay nghiệt lúc nãy, trầm ngâm nói: “Người này lai lịch bất phàm.”

Dận Tự thưởng thức tiểu đao trong tay, thần tình khó lường.

Dận Chân thấy thế lại cho rằng đối với hẩn người nọ rất đặc biệt, không khỏi khó chịu, nhưng kiêng kỵ chốn đông người, chỉ đành nhẫn nại, lạnh nhạt nói: “Đệ nhìn ra cái gì rồi?”

“Nhớ đến gì đấy, nhưng lại không nắm bắt được.”

Dận Tự nghiêng đầu, hơi nhăn mày, bộ dạng tỏ rõ bối rối như thế lại làm lộ mấy phần đáng yêu, không hiểu sao lại làm Dận Chân trong lòng ngứa ngáy, rồi nhớ tới tư thái phong lưu nghiêng người dựa vào bàn của hẩn lúc y bước vào, đột nhiên có chút mất kiểm chế.

Hẻm nhỏ trong kinh thành rất nhiều, uốn khúc quanh quèo, có ít hẻm hiểm thấy dấu chân người, ban ngày cũng vắng vẻ heo hút, người qua lại thưa thớt.

Nơi hiện tại hai người đang đi chính là hẻm nhỏ như vậy, lối đi chật hẹp, gần như chỉ chứa được hai người sóng vai, thường ngày họ không ít dịp đi lối tắt qua đây, sớm đã thành thói quen.

Dận Tự còn đang khổ sở suy nghĩ tìm tòi thân phận người nọ, thình lình cổ tay bị giật mạnh, không kịp phản ứng, vị trí thay đổi, bản thân đã bị ấn lên tường

104. Chương 104: Giao Tâm

“Tự . . .”

Hẩn khẽ nhíu mày, vừa định mở miệng, môi đã bị lấp đầy.

Đường nét môi Dận Tự rất đẹp, độ dày vừa phải, Dận Chân thích nhất cắn môi hẩn để nhìn thấy được sắc màu óng ánh, làm nổi bật hai gò má nhiễm màu dục vọng, càng mê người hơn.

Lưỡi khuấy khảo tùy ý trong khoang miệng, lướt qua lợi, lại đẩy vào sâu hơn, mút đầu lưỡi đối phương, lui ra một chút, lại bất ngờ xông vào, các động tác lặp đi lặp lại, mang theo dục vọng và xâm chiếm gần như tan vỡ.

Dận Tự thật khó khăn lấy lại lý trí từ trong cơn xâm lược của đối phương, đưa tay đẩy y ra.

Mơ hồ nghe được tiếng rao hàng của người bán hàng rong từ xa xa vọng tới, trong con hẻm nhỏ ngoại trừ hai người họ, không có người nào khác.

Dận Chân đã nhiều ngày không gần gũi với hắn, giờ phút này liền lĩnh như muốn cắn nuốt đối phương.

Kịch liệt mà hung mãnh.

Dận Tự đẩy y không ra, ngọn lửa trong cơ thể cũng dần dần bị khơi mào, quyết định không tiếp tục kháng cự, tùy đối phương hết nặng thì nhẹ, liếm cắn hôn môi.

Hình dáng lửa nóng để ngay tiểu phúc, Dận Tự thậm chí có thể cảm nhận được đường nét kích cỡ của nó.

Dận Tự nhắm mắt lại, nắm đầu vai y, cố gắng đẩy ra một chút.

Lúc hai đôi môi rời nhau, Dận Chân liếm sạch sợi chỉ bạc vương trên khóe miệng đối phương, trán kề trán, bình phục hơi thở.

Mới vừa rồi lúc hôn hắn, có vô số ý nghĩ lướt qua đầu y, có tình cảnh lúc phế Thái tử, lúc phụ tá góp ý với y, còn có thưởng thức của Hoàng a mã dành cho y.

Đến cuối cùng, đều hóa thành gương mặt người trước mắt.

Dã tâm của bản thân chôn dấu cực sâu, kiên nhẫn cũng rất tốt, phía trên có mấy huynh đệ, luận thứ tự, ngôi vị Hoàng đế không đến phiên y.

Cho nên y chỉ có thể tiếp tục ngủ đông, âm thầm tích tụ lực lượng, đợi đến ngày bắt đầu.

Cho nên dù tất cả mọi người sốt ruột, y cũng chỉ có thể tiếp tục diễn vai một trung thần trước mặt Hoàng a mã.

Nhưng,

Nếu như người này có ý với đại vị

Dận Tự có thực lực, cũng có rất nhiều người ủng hộ hắn, hoàn toàn trái ngược với y, hắn khéo léo, thiện chí giúp đỡ mọi người, dù là phụ thân dưỡng mẫu của y, cũng tình nguyện đứng về phía hắn.

Bản thân y có lẽ đủ sức để đấu với hắn, nhưng giữa hai người họ, e rằng đến cuối cùng sẽ đi theo hai hướng khác nhau, trở mặt thành thù.

Sao có thể?

Sao có thể

Y tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Vừa nghĩ đến chuyện trong hai người sẽ có một người thất bại, cả hai không cách nào khôi phục sự thân mật ngày xưa, y cảm thấy không cách nào chấp nhận được.

Trong một giấc mơ đã qua, Dận Tự quỳ trên mặt đất, cúi đầu lặng lẽ nghe y răn đe, gương mặt ôn hòa ngày xưa, đã thay bằng nét mặt kính cẩn lãnh đạm mà xa lạ.

Tình cảnh như vậy, chỉ trong mơ thôi, y cũng thấy đau lòng.

. . . .

Dận Chân ôm người trong lòng, thở một hơi thật dài, thật lặng lẽ.

Thôi đi, thôi đi.

Nếu là người này

Tóm lại là nghiệt duyên, có lẽ bắt đầu từ ngày y bảy tuổi cồng hấn trên lưng, đã định trước cả đời này thua trong tay hấn.

“Dận Tự . . .”

“Hả?”

Tay đẩy được phân nửa thì bỗng dừng lại, phát hiệu giọng điệu của y không giống mọi ngày.

“Không có gì.” trong giọng nói mang theo thở dài, nhưng trái lại có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

Đời này cũng chỉ có người này mà thôi.

Chỉ có hấn, có thể khiến bản thân thối lui đến nước này.

Ngày sau ta được đại vị, thiên hạ giang sơn, chia người một nửa.

Nếu như người muốn giang sơn, ta giúp người là được.

Dận Tự hồn nhiên không biết y đang nghĩ gì, chỉ là bị y nhìn đến lông tơ dựng thẳng, nhin không được muốn lui về sau, lưng lại đụng phải tường, bị nhốt trong lòng đối phương.

“Đệ đang nghĩ gì?” Dận Chân bắt mẫn vì hấn thất thần, giọng điệu tàn bạo, trong giọng nói có cảm giác kích động như muốn ngay trong hẻm nhỏ lột sạch ai đó.

“Đệ nghĩ tới thân phận người kia.” Dận Tự lẩm bẩm nói.

Dận Chân nhú mày, nhất thời không kịp phản ứng lại. “Người nào?”

Dận Tự không trả lời.

Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn, Hào Ngạch Nhĩ Đức Ni Trác Lý Khắc Đồ Hồn Thai Cát. Sau khi Cát Nhĩ Đan chết, y kế nhiệm chức Đại Hãn bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ, đã tâm bưng bưng muốn thống nhất Mông Cổ, đã từng ép buộc Đạt Lại Lạt Ma hiệu lệnh các bộ tộc Mông Cổ, lại còn phái binh muốn sánh ngang hàng với triều đình, đến nỗi vào năm Khang Hy thứ năm mươi chín, triều đình phái quân đi trấn áp, cũng chính vào lúc này, Thập Tứ được phong làm Đại Tướng Quân Vương, xuất phát đi Tây Bắc, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để đoạt vị.

Nhưng đây đều là chuyện kiếp trước.

Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn của hiện tại, chẳng qua là một người vừa đăng chức Đại Hãn, nóng lòng bình ngoại an nội, củng cố địa vị bản thân mà thôi, trau dồi tình cảm hảo hữu với triều đình còn không kịp, nên sẽ càng không để lộ dã tâm của bản thân.

“Chẳng qua đệ đột nhiên nhớ đến một người, cũng không thể chắc chắn, những người tên Ngạch Nhĩ Đức Ni, rất ít, cộng thêm khí thế điệu bộ của y, rất có thể chính là Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn vừa kế nhiệm chức Đại Hãn của bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ ba bốn năm trước.”

“Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn.” Dận Chân niệm từng chữ từng chữ một, giống như đang nhớ lại, bỗng ngừng đầu, hơi khựng lại. “Cháu trai của Cát Nhĩ Đan?”

Dận Tự gật đầu, nhưng không nói, kiếp trước hấn chưa từng thật sự qua lại với Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn, chỉ nhìn thấy y qua bức họa, hiển nhiên ấn tượng không sâu đậm, nhưng trí nhớ của hấn rất tốt, hôm nay cách một kiếp người lần nữa nhìn người thật, liền cố gắng đào bới từ trong đầu ra.

“Triều đình không ra lệnh, gã chắc chắn là cải trang tới đây,” Dận Chân trầm ngâm nói, “Hiện tại cũng không nghe nói Tây Bắc có biến cố gì, nếu quả thật là người này, tại sao lại tới đây?”

“Dù sao hôm nay cũng biết được khách *** y ở trọ, đợi mấy ngày nữa có thể đến xem thử, nếu y giấu diếm thân phận, chúng ta cũng cứ xem như không biết, vả lại hôm nay cũng chưa thể xác định có phải là Sách Vọng A Lạp Bồ Thẩn thật không, nếu không phải, tùy tiện trình báo cho Hoàng a mã, lại có vẻ quá lỗ mãng.”

Dận Chân vừa định gật đầu, lại như nhớ đến gì đấy, cầm cổ tay hấn thấp giọng nói: “Không cho đệ đi.”

Dận Tự sững sốt, không kịp phản ứng. “Tại sao?”

“Bởi vì huynh không thích.”

Dận Chân nhìn hần, nghiêm túc nói: “Xưa có phòng phu nhân ghen tuông, huynh tình nguyện noi gương.”

Thương cảm cho Liêm Quận vương ngày thường tuần mã vô song, bị những lời này đả kích đến bàng hoàng, mặt lại từ từ đỏ lên.

Dận Chân chính là chờ giây phút này, thấy thế cười đắc ý, ở trên môi hần in xuống những dấu hôn, lại ôm chặt hần thêm chút nữa, biểu thị công khai quyền sở hữu.

“Đệ hiện tại không có con nối dõi, dù nạp thêm mấy Trắc phúc tấn hay thiếp thất, tuy rằng ta cảm thấy không thoải mái, nhưng cũng sẽ không nói gì, nhưng ngoại trừ chính thê và Cách cách trong cung ban tặng, không nạp thêm ai hết, ta sẽ thật vui mừng.”

Dận Tự cười khổ, hần không nạp nhiều người, chỉ là do sợ phiền phức mà thôi, giống như cửu đệ thê thiếp thành đàn, ồn ào đến gà bay chó sủa, có gì hay ho chứ?

“Huynh có gì mà phải mừng, cũng không phải đệ lo lắng cảm xúc của huynh . . .” chẳng hiểu sao, câu này càng nói càng chột dạ, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Thì dù không phải, ta cũng thật vui mừng.” Tứ Vương gia mặt lạnh tâm lạnh để lộ nụ cười thật rạng rỡ, nắm chặt tay hần. “Đệ cứ xem như huynh tự an ủi bản thân cũng được, dù sao huynh vẫn mong trong lòng đệ, thủy chung chỉ có một mình huynh.”

Dận Tự mất hứng: “Chính huynh trong phủ cũng không ít người, con cũng có mấy đứa.”

Còn không biết xấu hổ yêu cầu ta?

“Đệ cũng biết, huynh không phải người háo sắc, những người đó đều do trong cung ban cho, không thể không nhận, mấy năm nay từ lúc có Hoảng Huy, trong cung liền ít đẩy người vào phủ huynh, dù có, huynh cũng có biện pháp đẩy đi.”

Lúc Dận Chân nói những lời này, từ thần sắc, đến ngữ điệu đều cực kỳ nghiêm túc, nghiêm túc đến độ Dận Tự không thể không để tâm nghe.

“Nhưng trong phủ của đệ nếu có người vào, huynh sẽ sợ, sợ có một ngày đột nhiên xuất hiện một nữ nhân tốt, tốt đến độ đệ không cảm lòng được mà quan tâm nàng, thích nàng.”

Chúng ta thế này, vốn chính là vô đạo đức.

Dận Tự dời đường nhìn, những lời này bắt giác lại không nói nên lời.

“Huynh không phải nữ tử, không có khả năng sinh con dưỡng cái cho đệ, đệ đối với huynh, có lẽ cũng chỉ là tình huynh đệ, là ta ngang ngược lôi đệ xuống vực sâu.” Dận Chân kéo khóe miệng lộ nụ cười cay đắng, lực tay càng mạnh hơn. “Huynh thậm chí, còn cảm thấy rất may mắn vì chúng ta là huynh đệ. Bởi vì,”

Y hơi nhắc lên cổ tay của mình, “Đệ xem, phu thê dù có tốt đẹp, thì vẫn là hai người, nhưng trong cơ thể chúng ta, chảy chung một dòng máu, nên huynh tuyệt đối không hối hận, dù trời có phạt, thì cứ phạt mình huynh là đủ rồi, đệ . . .”

“Đừng nói nữa.”

Dận Tự thở dài, chủ động hôn lên môi y.

Như chuồn chuồn lướt nước, không để lại dấu vết, thoáng qua rồi rời đi.

Nhưng đã đủ để đối phương chết trân cùng mừng rỡ.

“Tiểu Bát . . .”

Dận Tự mặt không biểu hiện gì: “Loạn luân, vô đạo đức, nếu thật sự trời có phạt, một mình huynh không đủ để trung hòa tội nghiệt.”

Nếu là hai mươi năm trước, có người nói với hắn rằng sẽ có ngày hắn và kẻ thù suốt đời phát triển tới bước này, chắc chắn hắn sẽ cho rằng kẻ đó đang kể hắn nghe câu chuyện cười hài nhất thiên hạ.

Nhưng cho tới giờ, trong lòng hắn, thật sự có đặt một người như vậy.

Một khi đặt trong lòng, dù muốn gạt đi, cũng hết sức khó khăn.

Thôi đi, thôi đi.

Chỉ là khác biệt giữa hai kiếp, dường như lại lớn thêm một ít.

Dận Tự để mặc người nọ cầm chặt tay mình, suy nghĩ có chút thất thần.

“Đại Hân, thuộc hạ thấy tên tiểu tử kia, không giống người buôn bán.”

“Hử? Vậy người thấy giống gì?” Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn không trả lời mà hỏi ngược lại, cầm chung trà trên bàn rót một ly.

“Ta lại thấy hắn rất giống mấy tên buôn bán, người xem hắn cách hắn nói chuyện, lưu loát, cả nửa ngày không để lộ danh tánh lai lịch, lại nói bản thân buôn bán sơn phần, người trông người trung nguyên, không phải đều gian xảo thế sao?” một người khác nói chen vào.

“Cũng phải,” A Thập đầu đầu, “Là do thuộc hạ đa nghi, thuộc hạ vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, còn cả người huynh trưởng của hắn nữa.”

“Người làm ăn của trung nguyên không phải như vậy.” Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn buông chung trà, nhếch miệng, vị trà đắng chát còn lưu lại trong miệng, trà của trung nguyên dù có ngon, cũng kém xa rượu sữa ngựa của thảo nguyên.

“Ý của Đại Hân là họ quả nhiên không phải người làm ăn, vậy họ là ai?” A Thập cấp bách hỏi.

“Không biết, có lẽ thân phận không giống nhau, nhưng nếu như họ cảm thấy hứng thú với chúng ta, sớm hay muộn cũng sẽ tới tìm chúng ta, sớm muộn rồi cũng sẽ biết, ngựa tốt ngựa xấu, lông ra chạy thử sẽ biết.”

“Nhưng làm vậy có thể khiến Hoàng đế phát hiện chúng ta tới kinh thành không?” A Thập lại hỏi.

Nam nhân không nói gì, cầm chung trà trên tay gõ đều nhịp trên mặt bàn.

Ban đầu Dận Tự cũng không có ý định tới tìm, chỉ phái người đến gần khách *** theo dõi hành tung cho họ, nhưng ba người này, mỗi ngày ngoại trừ đi dạo trong kinh thành, chính là quay về khách *** nghỉ ngơi, cũng không có bất kỳ điểm dị thường nào, nếu không phải Dận Tự từng nhìn thấy bức họa của Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, nhất định sẽ cho rằng bản thân nhận nhầm người.

Nhưng nam nhân này một ngày còn ở lại kinh thành thì Dận Tự một ngày không an tâm, kiếp trước từng nhìn qua năng lực của y, tuyệt đối sẽ không xem y như một kẻ đầu đường xó chợ, thủy chung như cái gai trong lòng hắn.

Phong trào nghị luận lập thừa kế cũng càng ngày càng ác liệt, tấu chương của quan viên kinh thành như tuyết rơi đắp đầy ngự án của Khang Hy, ông đều không có phản ứng, chưa từng công khai biểu hiện thích nghi từ nào, người bên ngoài nhìn vào, với tuổi tác của vị Hoàng đế này, tính tình càng ngày càng hỉ nộ vô thường, khó lòng phỏng đoán.

Ngày hai mươi ba tháng mười hai, đại triều hội, quần thần tụ tập, trình tấu chính vụ, khó có thể tránh mãi, cuối cùng cũng nói đến việc lập người kế vị.

105. Chương 105: Triều Hội

Dấu sao long y vẫn giữ một khoảng cách với nơi mọi người đứng, để biểu hiện địa vị cao cao tại thượng của đế vương, khoảng giữa còn cách thêm mấy bậc thang, không chỉ quần thần không thấy được biểu hiện của đế vương, mà đế vương cũng không thể thấy sắc mặt của họ khi họ cúi thấp đầu.

Có một thứ xúc cảm nôn nóng đang dần len lỏi trong lòng Khang Hy.

Thứ xúc cảm này đã rất lâu rồi chưa xuất hiện, ông ngồi trên vị trí này đã gần bốn mươi năm, từ giây phút đầu tiên bằng hoàng sợ hãi, níu chặt tay áo Thái hậu không chịu buông, cho tới nay đã thành thói quen ngày qua ngày, thói quen ngồi trên cái ghế băng lạnh này quan sát chúng sinh thiên hạ.

Là chí tôn, đồng nghĩa là cô đơn.

Khang Hy lại thở dài trong im lặng.

Chuyện lập người kế vị do Vương Diễm khởi xướng đầu tiên.

Mọi người đều biết ông là sư phụ của Thái tử, đại nho đương thời, bản tính bảo thủ chính trực, nếu nói ngoài Sách Ngạch Đồ, còn có ai kiên định ủng hộ Thái tử thì hiển nhiên không ai hơn Vương Diễm.

Chẳng qua lòng trung thành của Vương Diễm, không bắt nguồn từ lợi ích, mà chỉ vì ông là con người sống theo đạo Khổng Mạnh, một lòng ủng hộ Thái tử chính thống, cho rằng người kế vị ngoại trừ Thái tử, không ai có thể đảm nhiệm.

Cũng chính vì vậy, ông ba lần bốn lượt thượng tấu thỉnh cầu tái lập Thái tử, tuy Khang Hy không để ý đến, nhưng cũng không trách tội.

“Thần cho rằng, nước một ngày không thể không có Thái tử, thỉnh Hoàng thượng hãy mau chóng chọn người làm Thái tử, có thể an lòng vạn dân.”

Giọng Vương Diễm có vẻ đặc biệt vang vọng trong đại điện trống trải.

Ông vừa nói xong, liền run rẩy quỳ rạp xuống đất, trong điện một mảnh vắng lặng, không người hưởng ứng, nhưng cũng không người phản đối.

Khang Hy nhìn ông trong một thoáng, rồi dời đi, thản nhiên nói: “Còn có ai thỉnh cầu lập Thái tử không?”

“Hoàng thượng . . .” Vương Diễm còn định nói nữa, nhưng Khang Hy không để ý đến ông, thậm chí không thèm nhìn đến, bản thân ông cũng biết đây không phải lúc để mình nói, trong lòng thầm than một tiếng, cuối cùng ngậm miệng lại.

Trong chính điện rộng lớn không ai mở miệng, Khang Hy đưa mắt nhìn đồng tấu chương trên bàn, nói: “Trẫm hạ chỉ cho các người nghị luận lập kế vị, đến nay cũng được một thời gian rồi, trên đây có tổng cộng một trăm chín mươi ba tờ tấu chương, người được đề cử bên trong thì đa dạng.”

Đông Quốc Duy hơi ngược đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy tấu chương trên bàn, được xếp thành nhiều chồng, độ cao khác nhau, chắc đã được phân loại, ông nhin không được thử phán đoán xem chồng cao nhất thuộc về ai.

“Dận Chân.”

“Có nhi thần.”

“Con đề cử Phế thái tử, đúng không?”

Lời vừa nói ra, ánh mắt tất cả mọi người đều dồn về phía Dận Chân, sắc mặt y không biến hóa không sợ hãi, cúi đầu nói: “Phải.”

“Lý do?”

“Thân là đệ đệ, nhi thần vốn không nên ngông cuồng ý kiến về việc làm của huynh trưởng, nhưng thân là thần tử, nhi thần không thể không vì giang sơn xã tắc mà thẳng thắn. Những việc Phế thái tử từng làm, đúng là tày trời, Hoàng a mã phế truất, quả thật là hành động quyết đoán anh minh, nhưng nay mọi thứ đã thay đổi, cũng như lời Vương sư phụ vừa nói, nước không thể không có Thái tử, Phế thái tử được Hoàng a mã đích thân dạy dỗ hơn ba mươi năm qua, cần cù tận tụy, không có công lao, cũng có khổ lao, nhi thần cho rằng, nên cho huynh ấy một cơ hội để hối cải làm lại từ đầu.”

Khang Hy khước miệng khe cong, vươn tay rút một tờ trong chồng tấu chương chỉ có ba tờ, mở ra.

“Người đề cử Thái tử, ngoại trừ Vương Diễm, chỉ có Dân Chân, Đông Quốc Duy. Đông Quốc Duy, thế lý do của người là gì?”

Đông Quốc Duy nói: “Ý của nô tài, cơ bản giống như Tứ Vương gia, Phế thái tử tuy từng phạm lỗi, nhưng dù sao cũng làm Thái tử hơn ba mươi năm, nếu luận về trị quốc, chỉ sợ trong chư vị Hoàng tử, không ai sánh bằng y, Phế thái tử trải qua chuyện lần này, ắt hẳn cũng biết ăn năn.”

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lão lại lau mồ hôi không ngừng, Thái tử bị phế, là vì tạo phản, nhiều hơn là vì Hoàng đế nhìn hắn không vừa mắt, hôm nay thỉnh cầu lập Thái tử, lão y như cũ đề cử Thái tử, bản thân lão xem như đang đem tâm tư của đế vương ra đặt cược.

Vốn ý của Đông Quốc Duy là muốn ủng hộ Bát A ca, với nhân mạch của lão, công thêm thủ đoạn của Dân Tự, ngôi vị thừa kế chỉ e là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng Dân Tự lại cực lực phản đối, đồng thời phí vô số công sức, bảo ông sửa lại ủng hộ Phế thái tử, Đông Quốc Duy không biết bản thân đầu óc bị làm sao, lại để hắn thuyết phục.

May mà lão không phải đơn thân độc mã, phía trên còn có Ung Thân vương, dù là chết, ít nhất cũng có đệm lưng.

Khang Hy buông tấu chương, lại gọi tên một người khác. “Dân Chỉ, hôm qua con mật báo với trẫm, Bát A ca lên lút kéo bè phái, qua lại mật thiết với vương công đại thần, có phải không?”

Dân Chỉ nghẹn họng nhìn trân trối, hoàn toàn không ngờ tới Khang Hy sẽ công khai chuyện này trước mặt mọi người, cái gọi là mật báo, cuối cùng lại cứ thế nói thẳng ra trước mặt tất cả mọi người.

Hắn không nhịn được lên nhìn về phía Dân Tự, vừa đúng lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương, trong mắt người nọ không có tức giận, chỉ có hài hước.

Dân Chỉ phát giác không ổn, nhưng trong lúc cấp bách hắn cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, hướng hồ Khang Hy còn đang chờ câu trả lời của hắn, không thể không trả lời.

“Hồi bẩm Hoàng a mã, xác thực có chuyện này, nhưng . . .”

Khang Hy cắt ngang lời hắn, lạnh nhạt nói: “Con có biết Lão Bát đề cử ai làm Thái tử không?”

Dân Chỉ chỉ có thể kiên trì nói: “Nhi thần không biết.”

“Là con.” Khang Hy thấy Dân Chỉ ngắc phắt đầu dậy, trên mặt không giấu được kinh ngạc, không khỏi trào phúng cười: “Con đầu này mật báo nó có quan hệ riêng tư với đại thần, đầu kia nó lại đề cử con, đây có phải là lấy ơn báo oán không?”

Dân Chân há hốc mồm, nói không nên lời.

“Dân Tự,” Khang Hy chuyển hướng qua hắn, “Dân Chỉ đối xử với con như vậy, con vẫn muốn đề cử nó?”

Dân Tự trả lời: “Cũng như lời tứ ca vừa nói, Thái tử là người kế vị một nước, đề cử Thái tử, là để chịu trách nhiệm trước giang sơn xã tắc, nhi thần tiến cử tam ca, cũng là vì vậy, tam ca tài hoa hơn người, lại từng chủ trì biên soạn các cuốn như «Luật Lịch Uyên Nguyên», «Cổ Kim Đồ Thư Tập Thành», đồng thời chưởng quản Lễ Bộ, Ty đề bạt nhân tài, nhi thần cho rằng, luận người có khả năng nhất trong chúng huynh đệ, không ai bì kịp tam ca.”

“Dù nó nói con như vậy?”

“Phải, tam ca mật báo với Hoàng a mã, là y tận trung với cương vị, nhi thần tiến cử, cũng như y là tận trung với cương vị.”

Dân Tự ngữ điệu bình thản, không hề trách móc, lúc này không cần ngắc đầu, hắn cũng có thể tưởng tượng được điệu bộ ghen hống của Dân Chỉ.

Khang Hy gạt đầu, biểu tình từ chối bình luận, lại đổi qua một vấn đề khác.

“Xưa nay con và Lão Tứ có quan hệ thân thiết, tại sao lần này lại chọn người khác nhau?”

“Bẩm Hoàng a mã, giao tình giữa nhi thần và tứ ca, là tình huynh đệ, là tư tình, nhưng tiến cử Thái tử, lại là quốc gia đại sự, việc nào ra việc nấy, nhi thần và tứ ca đều sẽ không vì tư quên công.”

Nói đến cùng.

Nếu không phải trường hợp ép buộc, Dân Tự quả thật muốn tiến cử y.

Dân Tự lần này có thể nói nhất cử lưỡng tiện, vừa phải sạch hiềm nghi về bản thân trong vụ việc tiến cử Thái tử, giải trừ nghi ngờ trong lòng Hoàng a mã, vừa đẩy Lão Tam về tình thế tiến thoái lưỡng nan, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Dân Chân từ trước đến nay đều biết người này không phải vật trong ao, chẳng qua hắn vẫn luôn khiêm tốn dừng dừng, thủ nhiều hơn công, đến nỗi tất cả mọi người đều đã quên, người có thể vào năm bảy tuổi nói được câu “Nguyên làm hiền vương”, vốn không hề đơn giản.

Quả nhiên, Khang Hy cười lạnh, lại chìa mũi nhọn vào người khác.

“Giỏi cho một người không vì tư quên công, nhi tử và các đại thần của trẫm, có tình có nghĩa có, lang tâm cầu phê cũng có, thấy lợi quên nghĩa, trong điện này, không thiếu người xưa kia dựa dẫm Phế thái tử, nhưng nay đề cử Thái tử, lại không thấy các người biểu hiện lòng trung thành, ngược lại là những người có giao tình bình thường, đứng ra lên tiếng vì Phế thái tử.”

Không ai dám hé răng.

Kỳ thật là Khang Hy quá đay nghiến họ, Thái tử gặp nạn, dù là ai cũng sẽ không nghĩ đến việc nhào vào, huống hồ Thái tử là vì bức vua thoái vị mới bị phế, ai dám tiếp tục ủng hộ một Thái tử như vậy, nếu bị chụp mũ tội danh mưu nghịch tạo phản, đúng là không oan uổng chút nào.

Vương Diễm, Đông Quốc Duy và Dân Chân có can đảm thượng tấu đề cử Dân Nhưng trong tình huống như vậy, người trước là vì một lòng ủng hộ chính tông, còn hai người sau đã đi theo Hoàng thượng lâu ngày, phần nào hiểu rõ tính tình của ông.

Tuy rằng Dân Tự biết kiếp trước Phế thái tử sẽ được tái lập, nhưng giờ lại không thể làm gì khác, lúc Thái tử bức vua thoái vị từng cố ý hãm hại hắn, tạo ra dấu hiệu giả, để khiến Khang Hy nổi lòng nghi ngờ, nếu hắn lại đi đề cử Dân Nhưng, khó tránh khỏi lưu lại tâm bệnh trong Khang Hy, cho nên con đường này Dân Chân đi được, hắn lại đi không được.

Khang Hy tỏ thái độ nổi giận, thấy không ai lên tiếng, nhưng tức giận không vì vậy mà tắt, chỉ lạnh lùng nói: “Truyền Dân Nhưng.”

Phế thái tử đã chờ sẵn bên ngoài từ lâu, thái giám truyền lời nối tiếp nhau, chẳng mấy chốc người đã tới.

Mặt Dân Nhưng có hơi gầy gò tái nhợt, nhưng vẫn không giấu được thứ phong thái riêng biệt trong máu y, ngay cả y phục trắng thuần, cũng có thể khiến người đối diện chỉ cần lướt qua cũng phải chú ý tới y.

“Đứng lên.” Khang Hy nhìn y. “Vương Diễm, Đông Quốc Duy, Dân Chân, đều thượng tấu xin tái lập con làm Thái tử, bản thân con thấy thế nào?”

Dân Nhưng sắc mặt không đổi, đến cả giọng nói cũng tỏ ra bình thản: “Nhi thần nghiệp chương nặng nề, vô đức vô năng, không dám đảm đương trọng trách này, tình nguyện suốt đời thấp đèn cầu nguyện, tụng kinh niệm phật, chuộc tội.”

Câu trả lời này của y không có gì bất ngờ, bất ngờ chính là câu nói tiếp theo của Khang Hy.

“Cổ nhân viết, biết sai sửa sai, không gì sánh bằng, Dân Nhưng đã biết ăn năn, trẫm tin tưởng y có thể nói lời giữ lời, nghe chỉ, trả Dân Nhưng về Dục Khánh Cung tĩnh dưỡng.”

Lời vừa nói ra, đại đa số mọi người đều giật bắn, đến cả Dân Nhưng cũng không giấu được nét kinh ngạc trên mặt.

Những lời này, là có ý gì?

Có lẽ có người còn mơ hồ, nhưng có người, trong lòng đã rõ.

Hồn bay phách lạc nhất chính là Dận Chỉ, hắn không sao hiểu được, ý chỉ thương nghị lập người kế vị là do Khang Hy đưa ra, nhưng nay Đại A ca bị tù tội, Dận Nhưng bị phế, ngư ông đắc lợi vốn phải là hắn, đề cử Thái tử, tâm điểm của mọi người cũng là hắn, tại sao kết quả, tình thế nghịch chuyển, hắn trở thành kẻ bị ruồng rẫy?

Tan triều, bắt đầu âm ỉ huyền não khi quay về lại im hơi lặng tiếng.

Cung tiền Khang Hy rời đi, mọi người lục tục ra khỏi đại điện, Đông Quốc Duy lúc nghiêng người lướt qua Dận Tự, nói một câu đa tạ Bát gia, gần như không nói thành tiếng.

Dận Tự khẽ nhếch môi.

Lợi cho người, là lợi cho mình.

Hắn làm vậy, chẳng qua vì bảo toàn bản thân, nếu Đông Quốc Duy vẫn nhìn sai tình thế như kiếp trước, chỉ sợ kết quả đến cả hắn cũng bị liên lụy kéo xuống nước theo.

Ra đến cửa cung, Dận Chân rời đi trước nhưng lại đang ở đấy, gương mặt ôn hòa, chắc tâm tình không tệ.

“Tự ca dạo gần đây mặt mày rạng rỡ, phải chăng quý phủ vừa rước thêm người mới?” Dận Tự cười ghẹo y.

Người nọ mỉm cười, đợi hắn đến gần, ghé tai nói nhỏ: “Lòng huynh thuộc về ai, lẽ nào đệ không biết?”

Gương mặt thanh tú của Liêm Quận vương ửng đỏ, không tiếp tục ý định ghẹo y nữa.

Dận Chân cũng âm thầm đắc ý.

Tâm địa của người này, y đã sớm nhìn thấu, ngoài cứng trong mềm, chỉ có thể dùng ngọt, không thể dùng cứng, dường như sau lần bày tỏ trong hẻm nhỏ, đã có thu hoạch ngoài ý muốn.

“Đến phủ huynh một chuyến đi, có chuyện muốn nói với đệ.”

Dận Tự nghĩ bụng chắc có liên quan đến buổi thượng triều hôm nay, vừa hay hắn cũng có chuyện muốn nói với y, bèn gật đầu đồng ý.

Hai người cưỡi ngựa xuyên qua phố xá sầm uất, trở về Ung Thân vương Phủ, đã có hạ nhân chờ sẵn ở cửa, hầu hạ họ xuống ngựa vào phủ.

Thẩm Trúc Đới Đặc chắc đã nghe được tiếng gió, đứng chờ sẵn trước thư phòng, thấy Dận Chân dẫn theo Dận Tự, không khỏi nhìn nhau, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Theo họ, dù đôi huynh đệ này tình cảm có tốt tới đâu đi nữa, đến cuối cùng cũng khó tránh khỏi trở thành đối thủ, tình thế hiện tại, cần phải thương thảo đối sách cẩn thận, Liêm Quận vương về cùng chủ tử nhà mình, chỉ không biết là do chủ tử mời, hay đối phương tự tới.

“Tứ gia, Bát gia.”

Hai người có địa vị đặc biệt ở vương phủ, vì vậy chỉ chấp tay thi lễ.

Dận Tự cười nói: “Hai vị chẳng lẽ là người thỉnh tai?”

Câu này mang thâm ý sâu sắc, hai người Thẩm Đới nhìn nhau, lại nhìn về phía Dận Chân.

Dận Chân chỉ cười: “Vào phòng hắn nói.”

Đợi mọi người vào phòng ngồi xuống, dâng trà xong xuôi, Dận Chân liền lên tiếng trước: “Dận Tự, tình thế hiện tại, đệ có tính toán gì không?”

Dận Tự cười, cũng không giấu giếm y: “Tứ ca nói vậy chắc trong lòng đã có sẵn phương án, không ngại nói trước chứ?”

Dận Chân lườm hắn: “Hôm nay lúc thượng triều Đông Quốc Duy đề cử Phế thái tử, chẳng lẽ không phải do đệ chỉ điểm?”

Dận Tự gật đầu cười: “Là đệ, thật ra vốn đệ cũng định đề cử hắn, đáng tiếc lần trước bị hắn hãm hại, để tránh Hoàng a mã sinh nghi, lần này đề cử ai cũng được, chỉ không thể là hắn.”

Dận Chân cười như không cười: “Hử, vậy sao đệ không đề cử huynh?”

Dận Tự cầm chung trà lên nhấp nhẹ: “Đề cử huynh, chẳng khác nào đẩy huynh vào hổ lửa, nếu huynh chịu, chốc nữa đệ lại tiến cung nói với Hoàng a mã.”

Ngữ điệu của hắn thản nhiên, Dận Chân cũng hỏi rất tùy ý, hai người một hỏi một đáp, trong lời nói mang theo sự ăn ý.

Thẩm Trúc càng nghe càng quái, mấy lần há miệng muốn hỏi, Đới Đặc lại thông suốt đôi chút, cũng cười theo: “Vậy để tôi đoán người Bát gia đề cử là ai.”

Thấy Dận Tự gật đầu, y liền nói: “Thân mẫu của Đại A ca – Huệ Phi – là dưỡng mẫu của Bát gia, nếu Bát gia muốn tự bảo vệ bản thân, chắc chắn không đề cử y, Ngũ gia, Thất gia trước nay không hỏi đến chính sự, khả năng không lớn, Cửu gia Thập gia xem Bát gia như thiên lôi sai đâu đánh đó, hiển nhiên không phải, nếu cũng không phải Phế thái tử hoặc Tứ gia, vậy chắc là Tam gia?”

Dận Tự cười nói: “Đã sớm nghe Đới tiên sinh trí tuệ hơn người, hôm nay gặp mặt, quả nhiên phi phạm.”

Đới Đặc vội đứng dậy đáp lễ: “Bát gia quá khen, hổ thẹn không dám nhận.”

“Có điều có một chuyện người nói sai rồi, cử đệ thập đệ, cũng không phải mọi chuyện đều nghe theo ta, chẳng qua ta thân là huynh trưởng, nếu có gì có thể chiếu cố chúng, thì không thể mặc kệ.”

Đới Đặc không đoán được ý của hắn, chỉ vâng dạ cười, cũng không nói tiếp.

Dận Tự thấy hai người tuy cười nói như không, nhưng vô hình trung để lộ tư thế phòng bị, không khỏi cười nhạt, nói với Dận Chân: “Tứ ca mang đệ đến gặp họ, là có chuyện muốn nói với đệ sao?”

Dận Chân trầm ngâm không trả lời, lát sau mới nói: “Mặc dù Thái tử có dấu hiệu được tái lập, nhưng chưa chắc mai sau không có biến cố, bản thân đệ, có tính toán gì không?”

Thẩm Trúc và Đới Đặc thất sắc nhìn nhau, chủ tử nhà mình hỏi cực kỳ thẳng thắn, đó chẳng phải hữu ý vô tình để lộ dã tâm của bản thân, nếu Liêm Quận vương lấy đó làm nhược điểm, chỉ e vị trên cao kia tuyệt đối sẽ không tha.

106. Chương 106: Mật Đàm

Dận Tự thấy biến hóa trên mặt hai người họ, không khỏi bật cười: “Tứ ca, Thẩm tiên sinh và Đới tiên sinh bị huynh hù không nhẹ kia.”

Dận Chân lướt mắt qua hai người họ, lạnh nhạt nói: “Huynh để họ ra mặt gặp đệ, chính là có ý không giấu giếm đệ, tình thế hiện tại, chỉ e Hoàng a mã muốn tái lập Thái tử, đệ thấy thế nào?”

Dận Tự nhìn y, âm áp trong lòng.

Kiếp trước lần đầu tiên phế Thái tử, chúng Hoàng tử, kể cả hắn, đều bắt đầu sinh dã tâm, chẳng qua hắn đi lại với các đại thần một cách quang minh chính đại, còn vị tứ ca này thì lại ngấm ngầm bồi dưỡng thế lực, một sáng một tối, về bản chất không khác gì nhau. Sống lại một kiếp, bản thân không tiếp tục tranh giành, nhưng tứ ca không có khả năng không giành, nhưng biết và thấy là hai chuyện khác nhau, chưa từng nghĩ tới y sẽ thẳng thắn bày thế lực của bản thân ra trước mặt hắn, Đới Đặc, Thẩm Trúc đều là người đa mưu túc trí đặc lực nhất Ung Vương Phủ, được Dận Chân ẩn giấu kỹ càng, nếu không phải tin tưởng hắn, y sẽ không làm đến nước này.

Nói không cảm động, là giả.

“Tình thế hiện tại, chỉ một chữ, nhẫn. Đệ biết tứ ca có chí lớn, ngày sau ắt đạt thành tựu lớn, nhưng hiện tại Hoàng a mã độc đoán chuyên quyền, không cho phép người khác có nửa điểm dị tâm, dù là nhi tử cũng không ngoại lệ, nên hãy cứ khoan hành động thiếu suy nghĩ là thỏa đáng nhất.”

Nói chưa dứt tiếng, Thẩm Trúc đã chen lời vào: “Bát gia lão luyện quyết đoán, lòng người hướng đến, nghe nói không ít đại thần ủng hộ ngài, chỉ sợ ngài nhẫn được, người khác không nhẫn được.”

Trong lòng hắn hoàn toàn không tán thành việc đem thế lực bồi dưỡng nhiều năm qua bày ra trước mặt người khác, đặc biệt người này còn là người vô cùng có khả năng trở thành đối thủ đoạt vị, tình huynh đệ trong gia đình đế vương, đứng trước lợi ích, kỳ thật không đáng để nhắc tới, chẳng qua Dân Chân khư khư cố chấp, hắn cũng hết cách, chỉ có thể đợi cơ hội châm chích mấy câu.

Dận Tự nhìn thoáng qua hắn, cười như không cười, tựa nhìn nhìn thấu suy nghĩ trong đầu hắn.

“Thẩm tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi, người bên ngoài nghĩ sao, là chuyện của người bên ngoài, ta với ngôi vị Hoàng đế, không hề có lòng.”

Cũng tốt, nhân cơ hội này, tỏ rõ lập trường với y, đỡ cho sau này do dự ngờ vực lẫn nhau, sinh ra nhiều chuyện phiền phức.

Ba người còn lại không ngờ đến hắn lại nói trắng ra như vậy, đều sửng sốt.

Dân Chân nhú mày. “Tiểu Bát”

“Ở đây bốn phía cẩn mật, Thẩm tiên sinh, Đới tiên sinh cũng không phải người ngoài, đệ cũng không cần giấu giếm, tứ ca có còn nhớ năm bảy tuổi đệ đã nói gì với Hoàng a mã không?”

Nguyễn làm hiền vương, phò tá minh quân.

Dân Chân đương nhiên nhớ, chỉ là hiện giờ nhớ đến, lúc đó địa vị thân mẫu của Dận Tự thấp kém, hắn từ nhỏ đã vô cùng thông minh, rất có khả năng là vì lấy lòng Khang Hy, mới nói như vậy. Nay thời thế thay đổi, Liêm Quận vương từ lâu đã xưa đâu bằng nay, đụng vào có thể phỏng tay.

Quyền thế dễ như trở bàn tay, có mấy người có thể dễ dàng từ bỏ?

Dận Tự không cần y trả lời, mỉm cười, nói tiếp: “Lời ấy, đến nay, vẫn như trước là hứa hẹn của đệ.”

Dân Chân ngẩn ra.

Ánh mắt đối phương sáng ngời, nhìn y, không hề giấu giếm.

Lòng từ từ mềm đi, mang theo hơi nóng, Dân Chân cũng khẽ cong môi.

Nếu không phải có người ngoài ở đây, đã sớm nắm lấy tay hắn.

Trên thế gian này có rất nhiều chuyện, từ thuở sơ khai, đã được định sẵn.

Có thể có một người, người tình nguyện lùi bước vì hắn, mà hắn cũng tình nguyện từ bỏ vì người, sao mà may mắn.

Sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, đều lắng đọng trong cái nhìn của hai người, người ngoài nhìn vào không thể nào hiểu, người khôn khéo như Đới Đặc cũng không suy nghĩ gì nhiều, y cũng không vì một cửa nói của Dận Tự mà tin tưởng hắn, chỉ là nhìn tình thế hiện tại, chủ tử có thể ít đi một kẻ thù, có thêm một đồng minh, đương nhiên là chuyện tốt không gì sánh bằng.

“Bát gia hiểu rõ đại nghĩa, tại hạ bội phục.” vội nói một câu tăng bốc.

Dận Tự cười: “Câu này của Hi Hiền thật khiến người khác phải nghiền ngẫm, ta hiểu rõ đại nghĩa, vậy tứ ca thành gì nào?”

Thấy Đới Hi Hiền ngày thường lòng dạ thâm sâu, hiện tại biểu hiện như nuốt phải trứng ngỗng, ghen ở cổ họng, Thẩm Trúc không khỏi cười lớn.

Tháng giêng năm Khang Hy thứ bốn mươi, thành Bắc Kinh bị bao phủ trong tuyết lớn, chẳng những không có cảm giác hiu quạnh, ngược lại còn thêm sự trang nghiêm của nó.

Bầu không khí vui sướng bao trùm kinh thành, đừng nói đến phủ đệ gia đình giàu có đã đổi đèn ***g từ lâu, đến cả trong phủ, cũng dán đầy tranh giấy câu đối mới tinh, dù là bá tính thường dân cuối năm tưng quăn, cũng dồn hết tinh thần sức lực đi chuẩn bị.

Chẳng qua trong bầu không khí vui sướng ấy, có một nơi chắc chắn là ngoại lệ.

Dận Nhưng không gõ cửa, đẩy cánh cửa loang lỗ ra, nhắc chân bước vào, lại đạp lên nền tuyết.

Tuyết trắng phủ đầy hậu viện, cũng không người quét tước.

Có người đưa lưng về phía hắn, đang ngồi bên gốc cây, cánh tay sệt soạt, như đang loay hoay làm gì đấy.

Hắn nhẹ nhàng bước qua, hầu như không phát ra tiếng động.

Người nọ cũng không chú ý tới hắn, vẫn tiếp tục ngồi tại chỗ.

Mãi đến lúc có người từ trong phòng đẩy cửa đi ra.

“Thái tử!” một tiếng thét kinh hoàng, phá vỡ bầu không khí thanh tịnh trong viện.

Người đi ra chính là Y Nhĩ Căn Giác La thị, Phúc tấn của Dận Đề.

Nàng trước đây trang sức ngọc ngà, nay cùng lắm một bộ y phục đơn sơ cài trâm ngọc, toàn thân mộc mạc.

Tuy Giác La thị bị nhốt cùng Dận Đề ở đây, nhưng chuyện Thái tử bị phế lan khắp thiên hạ, đương nhiên nàng cũng nghe thấy, nhưng thói quen xưng hô khó sửa.

Dận Đề cũng bị giật mình, thoáng giật bắn, xoay người, nhìn chằm chằm Dận Nhưng.

Dận Nhưng cười khê. “Đại tẩu vẫn khỏe chứ?”

Giác La thị gắng cười trả lời: “Có gì mà khỏe hay không khỏe, vào phòng ngồi đi.”

“Người tới đây làm gì?” Dận Đề nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng.

“Đến thăm đại ca.” Dận Nhưng cười một cách vô hại, “Cũng có chút chuyện, muốn nói với huynh.”

Dận Đề cũng có lời muốn nói, nhưng điều y muốn làm trên hết chính là chải rửa, túm áo tên trước mặt đánh cho một trận rồi ném ra ngoài.

Nắm tay siết chặt, cuối cùng nhịn xuống dục vọng đó, Dận Đề không nói một lời, dẫn đầu đi vào phòng.

Dận Nhưng theo sau.

Trong phòng rất sơ sài, tuy rằng bàn ghế không thiếu, nhưng so sánh với sự xa hoa trong phủ Đại A ca năm nào, hiển nhiên cách biệt một trời một vực, đường đường một Hoàng tử lại rơi xuống nông nổi như ngày hôm nay, chỉ e năm ấy Dận Đề có mơ cũng không mơ tới.

Giác La thị theo hai người vào nhà, tự tay rót trà đặt trước mặt họ.

Đương nhiên không có người hầu hạ, mọi việc phải tự lực cánh sinh.

“Cám ơn đại tẩu.” Dận Nhưng nhẹ giọng nói cám ơn, Giác La thị khê nhượng môi, trên mặt lại là tang thương.

Màu trà đục ngầu, mùi vị hiển nhiên chẳng thể khá hơn, Dận Nhưng nhìn thoáng qua, không có uống, đem chén trà đặt lại trên bàn.

Giác La thị lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

“Hình nộm yểm bùa, là sao?” Dận Đề bỗng dưng mở miệng, mắt nhìn chằm chằm hắn.

Đầu ngón tay Dận Nhưng vuốt ve chung trà ấm áp, thoáng dừng lại, nói: “Tại sao đại ca không đi hỏi Lão Tam?”

Dận Đề cười lạnh: “Việc này tuy là do Lão Tam tố giác với Hoàng a mã, nhưng ta tin với khả năng của hắn, còn chưa nghĩ ra được chiêu một tên trúng ba đích này đâu, chỉ có người, bức vua thoái vị bị thua thì giả điên giả dại, tiện đường kéo ta vào, đồng thời làm Hoàng a mã nghĩ rằng Lão Tam bất nhân bất nghĩa, đại ca rất bội phục!”

“Là ta làm.” Dận Nhưng cũng không tiếp tục quanh co, thẳng thắn thừa nhận.

Dận Đề nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta quả thật đoán không sai, tại sao?”

“Tại sao?” Dận Nhưng mỉm cười.

“Đại ca, huynh thông minh cả đời, sao lại đi hỏi vấn đề ngu xuẩn như thế? Nếu ta không kéo huynh xuống nước, vị trí hiện tại của hai chúng ta, hẳn đã thay đổi rồi, vị trí Thái tử này, một khi huynh đã không chiếm được, thì cả đời cũng đừng mơ tưởng.”

Dận Đề giận đến cười gần thành tiếng: “Lẽ nào người nghĩ hiện giờ người tốt hơn ta? Dù Hoàng a mã có tái lập người, chẳng qua cũng đem người ra làm bia ngắm, ngăn cản dã tâm của các huynh đệ, người tưởng người đã một lần bức vua thoái vị, Hoàng a mã còn đi tin người sẽ thành tâm hối cải sao?”

“Ít nhất, ta sẽ không giống huynh bây giờ.” Dận Nhưng vẫn nụ cười đó. “Đời này người giành giật với ta nhiều nhất chính là huynh, kết quả người thảm nhất trong các huynh đệ cũng là huynh, thương cảm cho huynh từng ra chiến trường, vào triều đình, kết quả lại bị một câu nói của Hoàng a mã ấn định nửa đời còn lại.”

“Hay, huynh nghĩ huynh bị thế này là do ta hãm hại?”

Hắn kể sát tai Dận Đề, giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Hình nộm yểm bùa, có lẽ Hoàng a mã biết không phải do huynh làm, nhưng tại sao ông vẫn nhốt huynh, huynh có từng nghĩ tới vấn đề này không?”

Dận Đề sững sờ, há miệng nhưng không thốt thành lời.

“Chắc đại ca cũng từng nghĩ đến, là vì,” Dận Nhưng thấy thế mỉm cười: “Là vì Sách Ngạch Đồ chết rồi, nhưng Minh Châu còn đó, tính cả những người ủng hộ huynh, đại ca, sự tồn tại của các người, với Hoàng a mã mà nói, chính là một uy hiếp.”

“Cạnh giường, há cho phép kẻ khác ngủ.”

Nói xong câu đó, Dận Nhưng đứng dậy, phủi phủi người, khẽ cười nói: “Hôm nay cũng đã nán lại khá lâu rồi, đa tạ đại ca chiêu đãi, đệ đệ lúc rảnh rồi sẽ trở lại thăm huynh.”

Dận Đề yên lặng nhìn Dận Nhưng xoay người rời đi, tay áo bay bay đẩy cửa khuất bóng, chỉ lát sau đã không còn.

“A !”

Một lúc lâu sau, y bất ngờ bật dậy, gạt hết bình trà chung trà xuống đất, sắc mặt hung tợn, mang theo điên cuồng tuyệt vọng.

Tháng ba năm Khang Hy thứ bốn mươi, Phế thái tử Dận Nhưng được tái lập làm Thái tử

107. Chương 107: Thế Cục

Thái tử được tái lập có nghĩa là thế lực xung quanh Thái tử lần nữa như tro tàn lại cháy, tuy Sách Ngạch Đồ đã chết, nhưng đảng Thái tử không phải chỉ có một người, Dận Nhưng bồi đắp thế lực hơn mười năm, căn cơ nhân mạch vẫn ở đấy, nay những người vì hắn bị phế mà chìm xuống lại lần nữa trôi lên.

Đại A ca bị nhốt, Khang Hy cũng không có ý định thả y ra, chứ vị Hoàng tử trong triều, Tam A ca vừa bị răn đe, Tứ A ca vẫn khiêm tốn trước sau như một, Bát A ca vốn chiếm phần thắng cao lại đi ủng hộ cho Tam A ca, khiến kẻ khác không đoán được thực hư. Vì vậy hướng gió trong triều thoáng cái lại xuôi về phía Thái tử vừa được tái lập, Dục Khánh Cung lại nhộn nhịp như xưa.

Đối với hành động không để ai vào mắt của Thái tử, Khang Hy ngoảnh mặt làm ngơ, chưa từng hỏi đến hay can thiệp, càng không vì vậy mà trách mắng Thái tử, trái lại ba lần bốn lượt triệu Thái tử đến để ứng đối, tất cả mọi hành động, đều như từ trước đến nay.

Chẳng qua người sáng suốt đều biết, dù có yên ả thế nào đi nữa, cũng không có khả năng thật sự quay trở lại như trước.

Có một số việc, xảy ra chính là xảy ra, vết rạn khó chấp vá nhất trên đời, chính là lòng người.

“Thái tử điện hạ, xin người hãy nghe cựu thần khuyên một câu, có được không?” Vương Diễm thở dài.

“Vương sư phụ, đây là trà búp Minh Tiền được tiến cống năm ngoái, thầy nếm thử đi, mùi vị rất ngon.” Dận Nhưng mỉm cười, tựa như không thấy biểu hiện trên mặt ông.

“Haiz!” giậm chân một cái, nhìn thanh niên ăn mặc quý phái trước mặt, có chút đau đớn. “Người có thể được tái lập, là ân đức của Hoàng thượng, cũng là Hiếu Thành Hoàng hậu trên trời linh thiên, đây là cơ hội tốt để người hối lỗi sửa sai, người không nên phụ khổ tâm của Hoàng thượng!”

Ông già này, suốt đời chỉ tâm tâm niệm niệm đem học vấn cả đời gửi gắm hoàng gia, kỳ vọng có thể dạy dỗ nên một người kế vị phù hợp đạo Khổng Mạnh, đáng tiếc bản thân hắn đã định trước làm trái với nguyện vọng của ông.

Dận Nhưng cảm thông mà nghĩ cho ông, ngoài mặt vẫn là nụ cười hời hợt như có như không. “Vương sư phụ, nói này giờ chắc thầy cũng mệt rồi, không bằng đến hậu điện nghỉ ngơi một lúc, bổn cung sai người làm ít điểm tâm dâng lên.”

“Người . . . !” Vương Diễm cuối cùng không khống chế được lửa giận trong lòng, khí nóng dâng cao hùng hực, đến cả lễ nghi ngày thường rất mực coi trọng cũng không quan tâm, xoay người bỏ đi, không quay đầu lại.

“Ha” Dận Nhưng nhìn theo bóng lưng của ông, khoe miệng từ từ nhướng cao.

“Thái tử gia!” Lăng Phổ đi ra từ sau bình phong, lại gần hơn. “Tuy rằng Vương Diễm cổ hủ, nhưng ông ấy đức cao vọng trọng, có tiếng nói trong triều, người”

Lăng Phổ là trưởng phu của nữ mẫu Dận Nhưng, vốn làm tổng quản ở Nội Vụ Phủ, từ lúc Dận Nhưng bị phế, lão cũng bị cắt chức, hiện tại chẳng qua làm một chức vị nhàn hạ ở Đông Cung.

Dận Nhưng không mở miệng, chỉ nhìn lá trà trong chung, nét mặt bình tĩnh, không nhìn ra manh mối.

Lăng Phổ vốn định khuyên can tiếp, nhưng thấy bộ dạng này của hắn, chỉ đành tức giận mà ngậm miệng, trong bụng nghĩ Thái tử từ lúc được tái lập tới nay, tính tình càng ngày càng cổ quái.

“Ông không hiểu.” Dận Nhưng cuối cùng cũng mở miệng, buông chung trà ra, đứng dậy, trên mặt mang theo ý trào phúng.

“Hoàng a mã tái lập ta, nhưng không phải vì nhìn thấy trò hối cải làm lại từ đầu.”

Lăng Phổ há hốc mồm, không bắt kịp suy nghĩ của hắn. “Vậy thì tại vì sao?”

Dận Nhưng không trả lời, ngược lại cười: “Ta thật muốn xem đám đệ đệ của ta, có viễn cảnh thế nào.”

Trong tháng tư, băng tuyết tan, vạn vật đón xuân, tâm tình bình lặng của đế vương dường như cũng trở nên linh hoạt theo, hạ lệnh, mọi người chuẩn bị trùng trùng điệp điệp lên đường theo ông tuần sát tái ngoại.

Hiện tại trong những người đi theo có thêm Thái tử, còn Tam A ca và Tứ A ca thì ở lại trấn giữ kinh sư.

Người ngoài đều nói thánh quyền của Thái tử không hề suy giảm, chỉ có Dận Tự hiểu hơn ai hết, đây là Hoàng a mã đề phòng Thái tử, e sợ hắn sẽ xúi giục gây ra chuyện gì đó trong lúc ông đi, cho nên buộc chặt hắn bên cạnh, để có thể giám sát.

Vì chiều này, kiếp trước cũng đã từng dùng với hắn.

Tâm tư của đế vương, chưa chắc Thái tử không biết, nên trong toàn bộ lộ trình, hắn hầu như không bước xuống xe, lúc dừng chân nghỉ ngơi, cũng rất ít thấy hắn xuất hiện cùng mọi người.

Khang Hy là một người vô cùng trọng sĩ diện vả lại còn hiếu thắng, chưa kể đã tại vị mấy mươi năm, khí thế và đoàn xe càng ngày càng cao, quy mô xuất tuần lần sau lớn hơn lần trước, lần này đích thân ngự giá đến Thảo Nguyên, chư vương các bộ tộc Mông Cổ hiển nhiên phải đến nghênh đón bệ kiến.

Trên Thảo Nguyên giăng đèn kết hoa, âm nhạc sập sinh, cộng thêm liễu trại lấp ló, tiếng người ồn ào, cực kỳ náo nhiệt.

Đối với Thảo Nguyên, Dận Tự đã không còn xa lạ, sống hai kiếp người cũng từng bồi giá không ít lần, đây còn là nơi năm xưa Triết Bố Tôn Đan Ba Lạt Ma từng nói với hắn, “Tuệ cực tất thương, tình thâm bất thọ”.

Thời thế thay đổi, những năm qua hấn vẫn luôn ngăn ngừa kết cuộc kiếp trước lại tái diễn, nói hấn còn nặng lòng sợ hãi cũng được, lòng không chí lớn cũng chẳng sao, ngay từ đầu hấn đã chỉ cầu mong có thể phụng dưỡng ngạc nương thêm mấy năm, nhưng mấy lần thấy các huynh đệ đấu đá người lừa ta gạt, thấy hết mọi thủ đoạn người cha già dùng với con của chính mình, lại càng hiểu rõ, vị trí kia, quả nhiên là vị trí phông tay nhất thiên hạ, người cô độc, chí tôn nhưng quanh quẽ, lúc cần thiết, phu thê có thể lợi dụng, huynh đệ có thể lợi dụng, đến cả nhi tử, chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trong tay.

Cái cảm giác trầm mình trong mây này, đã từng là thứ hấn khổ cực theo đuổi, nhưng giờ Dận Tự phát hiện, bản thân ngoại trừ đứng từ xa nhìn, cơ bản không còn ý nghĩ xằng bậy dư thừa nào.

Thảo Nguyên Hội Minh, bốn phương đến triều kiến, Khang Hy ngồi chính giữa, hai bên trái phải căn cứ theo tước vị mà sắp xếp chỗ ngồi, Thái tử ngay bên tay phải, tiếp theo là Dận Tự, Thập Tam, Thập Tứ.

Thập Tam hiện tại cũng đã mười lăm tuổi, từ lúc Đại A ca bị nhốt, Binh Bộ thiếu một vị trí, nên Khang Hy để hấn đến đó làm việc, lấy danh là Chương Sự Giám Sát, trên thực tế vị A ca này cũng chỉ mới lớn, có thể biết gì, đại đa số người trong Binh Bộ đều từng ra chiến trường, thành thử không ai để vị Thập Tam A ca này vào mắt.

Tính tình Dận Tường cứng cỏi, về điểm ấy cực kỳ giống Khang Hy, hấn không chịu để người khác xem thường, vẫn cứ mỗi ngày dành hơn nửa thời gian lăn lộn ở đấy, làm quen công việc vụn vặt, gặp chuyện không sợ, lại tự mình đến thị sát lục doanh, hòa mình với binh lính, dần dà cũng khiến mấy tên cáo già ở Binh Bộ nhìn hấn với cặp mắt khác, không còn bài xích hấn.

“Bát ca,” Thập Tam ngồi kế bên hấn đột nhiên sát lại gần, ghé sát lỗ tai nhỏ giọng nói: “Sao đệ cứ có cảm giác người ngồi đối diện hay nhìn về phía chúng ta vậy?”

Dận Tự đương nhiên đã chú ý từ sớm, nhưng hấn không có hứng dậy sóng, chỉ cười nhạt: “Có lẽ gã thấy đệ oai hùng bất phàm, nên để ý.”

Người ngồi đối diện họ, thân hình cao lớn, một thân trường bào, bên hông đeo một thanh đoản đao hoa lệ khảm đầy bảo thạch rất gây chú ý, một đôi mắt ung sắc bén mà thâm thúy, như có thể nhìn thấu lòng người.

Chính là Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn mà Dận Tự từng gặp gỡ ở kinh thành.

Năm ngoái lúc tình cờ gặp gỡ ở khách ***, Dận Tự vẫn phái người theo dõi hành tung của họ, tuy bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ đã nguyên khí đại thương, nhưng cũng không có nghĩa là biết an phận, Sách Vọng lòng lang dạ thú, chung quy cũng sẽ có một ngày Đông Sơn tái khởi, đến lúc đó muốn đàn áp thì đã muộn.

Chỉ là nhóm Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn rất kỳ quái, đến kinh thành có hơn nửa tháng, không phải nghỉ ngơi ở khách ***, thì sẽ dạo vòng quanh kinh thành, cứ như muốn đi hết đường lớn ngõ nhỏ, còn hành động đặc biệt, không có lấy một cái, nửa tháng sau, ba người lại rời khỏi kinh thành, bất kể Dận Chân Dận Tự suy xét thế nào, cũng không mục đích gã đột nhiên đến kinh thành, lại đột ngột rời khỏi.

“Bác Cách Đạt Hấn, nghe nói Hoàng tử Thiên Triều đã tập văn luyện võ từ nhỏ, cưỡi ngựa bắn cung, mọi thứ đều xuất chúng, chẳng hay ta có vinh hạnh được so tài với quý vị điện hạ một lần không?”

Trong lúc hấn đang miên man suy nghĩ, Sách Vọng đã đứng lên, ánh mắt sáng quắc, đang nhìn về phía Dận Tự

108. Chương 108: Thịnh Hội

Mặc dù câu nói mang tính chất khiêu khích, nhưng gã lại dùng ngữ điệu hòa nhã, thậm chí còn mang theo ngưỡng mộ, gặp lúc tâm tình Khang Hy đang tốt, cũng không suy nghĩ nhiều, nghe vậy cười nói: “Buru Dững của bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ cũng có thể nói tiếng tầm lưng lấy khắp các bộ tộc Mông Cổ, không biết muốn so tài về mặt nào?”

Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn mỉm cười, hai mắt như chim ưng nhìn chằm chằm Dận Tự. “Cưỡi ngựa bắn cung, chỉ e không sánh bằng các Hoàng tử, người Mông Cổ chúng ta lấy đấu vật làm tự hào, chẳng hay có thể thỉnh cầu Bác Cách Đạt Hấn ân chuẩn?”

Câu này hàm ý tăng bốc kín đáo, Khang Hy nghe vậy mặt mày hào hứng nói: “Đương nhiên có thể, ở Thảo Nguyên, các người là chủ, khách nghe theo chủ, mấy nhi tử theo trẫm đến đều ở đây, người cứ chọn một người.”

Sách Vọng A Lạp Bố Thản liếc nhìn Thái tử đang ngồi ngay ngắn trên ghế, đường nhìn lướt qua, đảo một vòng qua mọi người, cuối cùng dừng tại Dận Tự.

“Bác Cách Đạt Hãn”

“Hoàng a mã.”

Giọng nói to rõ, cắt ngang câu nói của gã, mọi người đều quay đầu nhìn lại, thì thấy Thập Tam A ca từ chỗ ngồi đứng dậy, chấp tay nói: “Nhi thần bất tài, tình nguyện đấu với Chuẩn Cát Nhĩ Hãn một trận.”

Thập Tam tuổi trẻ phơi phới, sức sống tràn trề, chưởng quân Binh Bộ cũng được một thời gian, trên người mang theo thứ khí khái anh tài cao hơn người thường, như một thanh bao kiếm tuốt khỏi vỏ, hàn quang lấp lánh, Khang Hy thấy được hình bóng của Đại A ca năm nào từ nó, cực kỳ yêu thích nhi tử này, nghe vậy liền cười lớn: “Trẫm còn đang nghĩ con có thể kiếm chế được bao lâu, Thập Tam Lang nhà chúng ta quả nhiên thiếu kiên nhẫn.”

Ngụ ý, rất phần khởi, không phải không vui.

Sách Vọng hơi ngạc nhiên, neho mắt đánh giá Thập Tam A ca phá hỏng chuyện tốt của gã, Thập Tam cũng không sợ hãi đón nhận ánh nhìn của gã, hai người nhìn nhau trong chốc lát, đáy mắt đều mang theo hàm ý sóng ngầm gầm thét.

Thái tử vốn thấy tầm mắt đối phương dừng lại trên người Dận Tự, đã đoán được phần nào, đang định xem một màn kịch hay, không ngờ bị Thập Tam phá rối, không khỏi có chút hậm hực, quay đầu đi.

Thập Tứ nhìn hai người họ, hối hận bản thân đã do dự, không kịp thời lên tiếng, trong lòng vẫn khắp khởi cảm giác nóng lòng muốn thử.

Chư Vương các bộ tộc Mông Cổ ngồi xung quanh, chứng kiến một màn tỷ thí sắp diễn ra, không khỏi đều trở nên hưng phấn, đồng thời khe khẽ nhỏ giọng bàn tán.

Dận Tự vẫn giữ nét mặt lãnh đạm, cứ như chuyện không liên quan mình.

Qua một hồi lâu, Sách Vọng mỉm cười, nói: “Hóa ra vị này là Thập Tam A ca đại danh鼎鼎!”

Thập Tam cũng cười đáp lại: “Không dám nhận câu đại danh鼎鼎 của Đại Hãn, lúc ngài còn đang bay lượn trên bầu trời Thảo Nguyên, Thập Tam mới chỉ là một đứa trẻ vô tri!”

Hàm ý, nếu lát nữa người thua, thì mất hết mặt mũi, nếu ta thua, chẳng qua cũng là hậu bối bại dưới tay tiền bối, không có gì phải xấu hổ.

Nụ cười trên môi Sách Vọng mang theo ý vị thâm trường. “Thập Tam Hoàng tử tuổi trẻ tài cao, nhưng theo như cách nói của người trung nguyên, ta đã quá ba mươi, sợ sức lực không tương đương, không bằng để xá đệ ra sân thay.”

Dứt lời chỉ vào người bên cạnh.

Đệ đệ gã nói, tên là Sách Lăng Đôn Đa Bố, thực tế không phải thân đệ, chỉ là đường đệ, nhưng hần theo Sách Vọng nhiều năm, nam chinh bắc chiến, hợp tác với quân Thanh đánh Cát Nhĩ Đan, rất được Sách Vọng A Lạp Bố Thản coi trọng, là cánh tay thân tín của gã.

Sách Lăng nhìn qua nhiều lần chỉ mới đầu hai mươi, gương mặt trẻ trung, ánh mắt mọi người lúc này đều tập trung vào hần, hần lại càng cúi thấp đầu, như có hơi ngượng ngùng.

Thập Tam hừ lạnh trong lòng, cất giọng lạnh lạnh: “Vậy xin được chỉ giáo thêm.”

Nói xong liền bước ra giữa sân trống trải trước, chấp tay đứng, dáng đứng thẳng tắp.

Sách Lăng thấy thế, không còn cách nào khác đành đi theo ra, vụng về chấp tay đáp lại: “Vậy xin đắc tội.”

Thập Tam thấy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng không nói lời vô ích, một tay vụt ra như tia chớp, giật áo của hắn, hạ thấp người, đẩy về trước, có ý định xô hắn ra ngoài.

Nào ngờ đối phương rất khỏe, lại bất động như núi, chỉ hơi lui về sau một bước, phản đòn bắt lấy sườn của Thập Tam quăng về phía sau, Thập Tam xoay người trên không, vũng vàng rơi xuống.

Xung quanh ồ lên tiếng khen ngợi trầm trồ, trên Thảo Nguyên coi trọng nhất là anh hùng, tuy Thập Tam tuổi còn nhỏ, nhưng công phu lại rất cao, cao thủ giao đấu, hiển nhiên vô cùng đặc sắc, tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi, không nỡ phân tâm.

Thập Tam cảm thấy chỗ bên sườn bị tóm lúc nãy dường như vẫn đau lâm râm, đối thủ đứng trước mặt vẫn mang theo bản mặt cười ngai ngùng, không dám tiếp tục khinh thường, ổn định tâm lý, nhìn đối phương dần bước áp sát, hai tay tấn công, đồng thời chân nhắm ngay huyệt vị ở mắt cá chân của đối phương, một chuỗi động tác hoàn thành chỉ trong tích tắc, trong mắt người ngoài, chỉ thấy động tác hai người nhanh nhẹn, bóng người chớp nhoáng, chỉ e đến chiêu thức thế cũng không nhìn thấy rõ.

Đây không còn là đấu vật thuần túy nữa, mà thành song phương đấu vũ lực, luận sức mạnh, Thập Tam tất nhiên không bằng Sách Lăng, nhưng nó từ nhỏ đã theo học đại nội cao thủ, nếu so với bên ngoài, tài nghệ cũng thuộc hàng thượng thừa, hai người tỷ thí, lại như vận dụng hết sở học bình sinh, kỳ phùng địch thủ, tương ngộ lương tài.

Dận Tự cũng không lo lắng cho Thập Tam, hai người đã đánh được một lúc lâu, dù có bị thua, cũng không tính là mất mặt triều đình, thứ khiến hắn chú ý là một ánh mắt khác.

Từ lúc hai người đứng giữa sân thi đấu, ánh mắt của Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, như xuyên qua hai người, hướng thẳng về phía Dận Tự.

Thấy Dận Tự nhìn lại về phía mình, khoe miệng Sách Vọng ngậm cười, khẽ gật đầu, như ra hiệu.

Người này, là giao long ngũ đông, sớm muộn sẽ có một ngày bất mãn với việc thần phục dưới áp chế của triều đình, tất nhiên quấy rối đến Tây Bắc long trời lở đất, chỉ là hiện tại bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ cấp thiết cần dưỡng sức, nên mới bày ra dáng vẻ ôn hòa vô hại, đến cả Hoàng a mã cũng bị lừa.

Dận Tự chìm đắm trong suy tư, ngón tay bất giác vuốt ve vành ly, bỗng chốc nhấc đầu lên, người nọ vẫn đang nhìn mình như trước.

Ánh mắt trần trụi, không hề che giấu, mang theo hàm ý như muốn cướp đoạt, khiến người khác cảm thấy rất khó chịu.

Dận Tự khẽ nhăn mày, dời đường nhìn, không nhìn tới gã nữa.

Phía bên kia hai người đã đánh hồi lâu, lại vẫn bất phân thắng bại, thể lực của cả hai dường như đều tuyệt thấp, Thập Tam dứt khoát quyết định lùi về sau tạo khoảng cách, cất cao giọng nói: “Công phu của người rất cao, ta rất bội phục, trận này tính hòa, thế nào?”

Sách Lăng gật đầu cười đáp lễ: “Thập Tam diện hạ cũng rất lợi hại, Sách Lăng tình nguyện nhận thua.”

Thái độ thẳng thắn chính trực, trên Thảo Nguyên coi trọng nhất là anh hùng, vốn hắn thấy Thập Tam tuổi còn nhỏ, có chút khinh thường, nhưng hiện tại lại không dám xem thường.

Xung quanh lần nữa ồ lên tiếng hoan hô, cũng thấy nét rạng rỡ trên gương mặt Khang Hy, ông cười nói: “Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, hôm nay trẫm lại thấy được một anh hùng thiếu niên, người đâu, thưởng rượu.”

Ngự tửu được bưng lên, Sách Lăng cũng không từ chối, cất cao giọng tạ ơn, cử chỉ hào sảng, càng tăng thêm hảo cảm trong lòng Khang Hy.

“Năm nay người bao nhiêu tuổi, đã có hôn phối chưa?”

Đây chẳng phải đề nghị liên hôn sao.

Sách Vọng ánh mắt chợt lóe, đứng dậy trả lời thay hắn: “Hồi bẩm Bác Cách Đạt Hãn, đệ đệ ta năm nay hai mươi mốt, chưa có hôn phối.”

Khang Hy vuốt râu cười: “Đáng tiếc chuyện này trăm không dẫn theo nữ nhi, không thì đã để người chọn một Công Chúa ở lại.”

Thế nhưng Công Chúa qua các triều đại nhà Thanh, mười người hết mười người đều được gả đến Mông Cổ hòa thân, hầu hết đều rơi vào cảnh xuân xanh tảo thọ, hoặc cảnh đêm lạnh lẽo, cơ hồ không có một người được chết già.

Nguyễn đời đời kiếp kiếp không sinh ra trong gia đình đế vương, chỉ e là tiếng lòng của tất cả Công Chúa triều Thanh.

Dận Tự biết, lời này của Khang Hy nghe trông như vui đùa, nhưng cũng đang thật sự đề ra chủ ý này.

Bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ là thế lực khổng lồ ở Mông Cổ, thăm căn cố đế, tuy rằng vì Cát Nhĩ Đan tạo phản mà suy yếu, nhưng bách túc chi trùng tử nhi bất cương, huống hồ sau mấy năm được Sách Vọng A Lạp Bố Thản tiếp nhận, đã từ từ khôi phục nguyên khí, là một trong những thế lực không thể xem nhẹ trên Thảo Nguyên, Khang Hy đương nhiên muốn lôi kéo, ra sức vì ông.

[Bách túc chi trùng tử nhi bất cương: ý chỉ người hay tập thể của một thế lực lớn dù bị diệt, vẫn không ảnh hưởng đến thế lực đó]

Từ xưa đến nay, liên hôn là thủ đoạn hay nhất để giải trừ hiềm khích, không đánh mà thắng.

Náo nhiệt của buổi ngày qua đi, lửa trại bùng bùng của đêm lại đến, ca hát mừng thái bình, mấy năm nay các bộ tộc Mông Cổ được trải qua cuộc sống thái bình, chưa kể ban thưởng của triều đình ào ào kéo đến, tâm huyết đã dần dần bị hòa tan trong ngày tháng hưởng lạc, đám Vương gia ngồi đầy căn ngục thịt lớn, uống ngục rượu lớn, giữa sân các nữ tử dáng người thướt tha nhảy múa, mùi rượu hòa cùng mùi gỗ cháy phập phới khắp nơi, khiến kẻ khác tâm thần mê muội.

Dận Tự ngồi chung với bọn Thập Tam, hai người tâm tính thiếu niên, uống rượu không biết kiềm chế, Dận Tự bị chúng khích uống thêm mấy ly, mãi đến lúc đầu óc cảm thấy chệnh choáng.

“Huynh về lều nghỉ ngơi trước đây.” nói xong thì đứng dậy, đi về phía sau.

Thập Tứ thấy thế liền đuổi theo. “Bát ca đợi chút, đệ cũng đi!”

Thập Tam kéo vai nó lại, trừng lớn mắt. “Ban nãy đệ chỉ đứng một bên nhìn, uống còn ít hơn bát ca, không được không được, phạt thêm mấy ly nữa!”

Thập Tứ muốn gạt tay nó ra, bất đắc dĩ Thập Tam uống rượu, mạnh hơn ngày thường nhiều, gạt không được, chỉ đành hậm hực ngồi xuống, chộp lấy rượu nốc liên hồi.

Đến cuối cùng, hai người đều uống đến bất tỉnh nhân sự cần người khác đưa về lều.

Dận Tự đang này đi thẳng về phía lều, tiếng động ồn ào náo nhiệt bị hắt quãng ra sau đầu, càng đi về phía trước, bóng tối càng dày đặc, hàn ý cũng nặng hơn.

Nơi này vì thánh giá đến, chư vương triều kiến, mọc lên vô số lều trại, ban ngày nhìn từ xa, lầy lầm đồ sộ, ban đêm đi bằng qua các lều trại, có một số nơi rất ít khi thấy thị vệ đi qua, lại có vẻ an tĩnh quanh quẽ.

Dận Tự cảm giác đầu hơi nặng, bước chân cũng chậm lại, một bên đỡ trán, cảm giác trong hơi thở cũng thoáng mùi rượu.

Bất ngờ có một tay từ trong lều bên cạnh vươn ra, kéo hấn vào.

Dận Tự giật mình, chỉ tưởng là một nhân vật nào đại loại như thích khách, đối phương rất mạnh, hấn không kịp giãy dụa, sau khi bị kéo vào đã lập tức bị đè trên mặt đất, miệng bị bịt chặt.

Thân thể cao lớn của đối phương đè trên người hấn, cúi đầu, phả hơi nóng bên tai hấn, Dận Tự như ngửi thấy mùi rượu thoang thoang.

“Ứng Bát, từ lúc từ biệt ở kinh thành, ngươi có nhớ ta không?”

Giọng nói mang theo khăn đặc sau khi uống rượu, và mị hoặc hữu ý vô tình.

Dận Tự chớp mắt, đầu óc bị rượu tiêm nhiễm đến trì trệ qua một hồi lâu mới có phản ứng.

Là Sách Vọng A Lạp Bố Thản.

Thấy hần không lên tiếng, hình như đã nhận ra gã, Sách Vọng cũng rút tay khỏi miệng hần, nhưng người vẫn đề lên hần, không có dấu hiệu động đậy.

Trong lều rất ấm áp, củi đang được đốt, thỉnh thoảng phát ra tiếng lách tách, dưới người được trải thảm lông dê, mềm mại không gì sánh bằng.

“Đây là đạo đãi khách của người?” giọng nói của Dân Tự đều đều, nhưng không giấu được ý say, ở đây ấm áp đến nỗi khiến mí mắt của hần dần trở nên nặng nề.

Sách Vọng khẽ cười, hơi dịch người ra, nghiêng người, một bên ấn giữ tay hần, một bên xen chân vào giữa hai chân hần, tư thế hai người rất mờ ám.

“Thất lễ, ta chỉ là nhớ đến người bạn cũ từng nhất kiến như cố tại kinh thành, thế nhưng nay gặp lại vờ như không nhận ra nhau, trong lòng khó tránh khỏi kích động.”

Trên gương mặt bị lửa trại che khuất như ẩn như hiện không hề có vẻ hổ thẹn.

Không thể động đậy, dứt khoát không tiếp tục làm mấy động tác vô vị.

“Đại Hãn cũng che giấu thân phận, trong lòng ta cũng rất khó chấp nhận.” tuy miệng nói vậy, nhưng trên mặt Liêm Quận vương lại thể hiện như chả thêm quan tâm.

Sách Vọng cười khê, đầu lại cúi sát thêm một chút.

Dân Tự có thể cảm nhận được hơi nóng từ hô hấp của đối phương phả trên mặt và cổ hần, mang đến kích động run rẩy, không nhin được muốn quay đầu qua một bên, lại bị đối phương giữ lại.

“Chuyện của Phế thái tử, khắp thiên hạ đều biết, quân chủ tương lai có ảnh hưởng đến hưng suy của Thảo Nguyên chúng ta, ta đương nhiên muốn đến kinh thành xem thử, không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Tuy rằng nay Thái tử được tái lập, nhưng nhìn tình hình hiện tại, Hoàng đế cũng không xem trọng hần.”

Dân Tự rùng mình trong lòng, thái độ của Khang Hy với Thái tử, xác thực không còn như trước, nhưng ở trước mặt công chúng, Thái tử vẫn có đãi ngộ và uy nghi tương ứng, không hề giảm bớt, chứ vương Mông Cổ vẫn nơm nớp lo sợ trước Thái tử, người này lại nhìn ra điểm bất đồng với người khác.

“Đại Hãn nói đùa, Hoàng thượng kỳ vọng rất cao vào Thái tử, vị trí Thái tử, hiển nhiên vững vàng như thái sơn.”

Sách Vọng cười: “Người trung nguyên các người có câu, trước mặt người sáng mắt không nói lời quanh co, phải hay không phải, trong lòng chúng ta tự hiểu.”

Dừng một lúc, gã lại tiếp tục: “Nghe nói trong triều Vương gia cũng là người được kỳ vọng vào vị trí Thái tử, vị trí đó, nếu người có ý, chúng ta có thể hợp tác.”

Gã đi thẳng vào đề, nói thẳng thắn, Dân Tự tỉnh rượu hơn phân nửa, nhìn gã nửa ngày, chậm rãi nói: “Bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ nguyên khí đại thương, hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn hồi phục, lại bắt đầu rục rịch rồi sao?”

Giọng điệu mỉa mai, Sách Vọng lại làm lơ như không phát hiện: “Hùng ưng bay càng cao, thì có thể thấy càng xa, Hoàng đế đang ngày càng già, ta thân là thủ lĩnh của bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ, cũng không thể không lo liệu sẵn dự định cho bộ tộc, người làm Hoàng đế, có thể vẹn toàn đôi bên, chung quy vẫn tốt hơn một Thái tử vô năng.”

“Thái tử có vô năng hay không, không tới phiên người định đoạt, thân là thần tử, nếu một lòng quy phục, không nên có si tâm vọng tưởng, tránh đến cuối cùng không đạt được gì cả.” tuy bị đối phương áp đảo bên dưới, nhưng Dân Tự không hề để lộ vẻ hoảng hốt, giọng điệu điềm nhiên như đang bàn luận xem hôm nay ăn gì, gương mặt bình lặng của hần khiến đối phương sục sôi cảm xúc muốn ước chừng ranh giới của hần, phá tan sự bình lặng đó.

“Không sao cả.” Sách Vọng cười nói: “Còn nhiều thời gian, điện hạ từ từ suy nghĩ, thứ chúng ta có là thời gian, có sự ủng hộ của bộ tộc Chuẩn Cát Nhĩ, tương lai nếu có một ngày, người ngồi lên vị trí Hoàng đế, phía bên Mông Cổ, sẽ không lo không có người tiếp ứng, thiệt hơn trong đó, tin rằng điện hạ rõ hơn ta.”

Lời này nếu ở vào kiếp trước, hiển nhiên Dận Tự sẽ động lòng, nhưng ngày nay, chỉ khiến hắn cảm thấy buồn cười.

Dận Tự không để lộ cảm xúc trong lòng, khước miệng khê nhếch: “Ta sẽ suy nghĩ cẩn thận, chẳng qua dưới tình cảnh thế này, chỉ e muốn suy nghĩ cũng hơi khó.”

Nếu chỉ xét về mặt khí thế, thì Sách Vọng như liệt hỏa, cuồng vọng bất kham, đối phương lại như biển khơi, sâu không lường được, thực tế gã không thể chiếm được thế thượng phong.

Sách Vọng cười lớn, nhưng không thả lỏng kiềm kẹp, ngược lại trượt nhẹ giữa hai chân hắn, như có như không đụng chạm khí quan mềm rũ, nói một cách mờ ám: “Hôm nay Hoàng đế muốn tứ hôn Công Chúa, đáng lẽ nên nói sớm với ông ta, nếu muốn đưa con đến đây, Công Chúa gì đấy, chúng ta cũng không ham.”

Gã đang cố tình chọc giận đối phương, nhưng Dận Tự chỉ cười theo: “Nếu Đại Hãn chịu ở lại kinh thành, ta nhất định sẽ trình tấu cho Hoàng thượng, để Thái tử điện hạ nhận người.”

“Cái miệng này thật lợi hại, ta còn nhớ lúc mới gặp, Vương gia lại rất nho nhã lễ độ.” Sách Vọng vươn ngón cái, vuốt ve môi đối phương, như đang âu yếm. “Tặng cho người thanh đoản đao xem như tín vật, người nhận, chẳng khác nào đáp lại tình ý của ta.”

Trên thực tế, đó chẳng qua cũng chỉ là thanh đoản đao, lúc ấy Sách Vọng mới tới kinh thành, thấy hắn ăn nói bất phàm, cũng vì mua chuộc lòng người, nhưng không ngờ đến đối phương lại là Hoàng a ca, hậu duệ hoàng tộc.

Ở kinh thành mấy tháng, gã đã nắm rõ tất cả thế lực trong triều đình, tuy hiện tại người này không phải Thái tử, nhưng xét về năng lực và thủ đoạn thì lại là thượng thừa trong chúng Hoàng tử, có thể đây mới là người kế vị chân chính mà Hoàng đế nhắm tới, kết giao với hắn chỉ có lợi không có hại, nhưng nhìn Dận Tự tướng chừng rất nho nhã, nhưng kỳ thật rất khó gần gũi, Sách Vọng nói bóng nói gió, hay phóng khoáng thẳng thắn, đều không thể nhìn thấu tâm ý của hắn.

Nếu người này không phải đồng minh, tương lai ắt là đại địch.

Sách Vọng dõi mắt theo hắn, bỗng dừng trong đầu nảy lên một ý định.

“Bát ca! . . .”

Tiếng hô to gọi nhỏ từ xa vọng đến, phá vỡ bầu không khí cổ quái giữa hai người.

Sách Vọng mỉm cười, nói lỏng kiềm chế: “Điện hạ thật sự là người có nhân duyên tốt, đệ đệ tới tìm kìa.”

Dận Tự nhân cơ hội đứng dậy, phủ bụi trên người, cười nói: “Cám ơn Đại Hãn đã khoản đãi, có người đến tìm, vậy xin cáo từ tại đây, đề nghị của người, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ.”

Sách Vọng rút lại nụ cười trên mặt, nghiêm nghị nói: “Nếu điện hạ có được thiên hạ, ta chắc chắn sẽ chết thuần phục.”

Sự thần phục của sói là có hạn, cần có sự trao đổi ngang giá, Dận Tự cười lạnh trong lòng, ngoài mặt hiển nhiên vẫn vui vẻ đáp ứng.

Xốc lên bộ liêm nặng nề, Sách Vọng không đi ra chung, lúc đi ra ngoài rồi, Dận Tự mới thở phào một hơi thật dài.

Cái gọi là hợp tác của Sách Vọng, hắn cũng không để trong lòng, giữa triều đình và Chuẩn Cát Nhĩ, tóm lại không có khả năng tồn tại thứ hòa bình vĩnh viễn, nhưng trong lời nói ban nãy của gã, lại giống lên hồi chuông cảnh giác trong hắn.

Đến cả một người Mông Cổ cũng nhận ra được bản thân “Chúng vọng sở quy, nhân tâm sở hướng”, có thể thấy cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, trong mắt người ngoài, trên đời này không thể nào có kẻ dانا

không muốn ngôi vị Hoàng đế, dù bản thân có khiêm nhường hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ là giả vờ, trong lòng Hoàng a mã, có phải cũng nghĩ vậy không?

“Bát ca, huynh chạy đi đâu vậy, tụi đệ tìm trong lều cả nửa ngày, cũng không thấy huynh!” Thập Tam chạy lại đón, vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt.

“Lúc này ở trong lều thấy hơi oi bức, nên đi dạo loanh quanh, các đệ không uống nữa sao?” Dận Tự cười vỗ vai nó.

“Đừng nói nữa, tự nhiên ở đâu có mấy cô gái cứ nhào lại xum xoe, làm đệ đến uống một bữa đã đời thoải mái cũng không được, Thập Tứ đang ở trong lều đợi chúng ta, đệ ấy uống nhiều hơn đệ . . .”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, tiếng nói càng lúc càng xa, cuối cùng hoàn toàn chìm trong bóng đêm.

Qua tiếp mấy ngày, các bộ tộc Mông Cổ lần lượt hoàn thành việc triều kiến, rồi rời đi, ngự giá cũng bắt đầu chuẩn bị khởi hành hồi kinh.

Nhưng đúng lúc này, Khang Hy lại nhiễm phong hàn, bệnh đến như thác đổ, không ngờ vừa bệnh là không dậy nổi.

109. Chương 109: Hoàng Tước

Khang Hy đổ bệnh không phải chuyện nhỏ, căn bệnh này lại không thể nói cho người khác hay, vì chư vương các bộ tộc Mông Cổ vẫn chưa đi, mấy năm gần đây triều đình vẫn thi hành chính sách dùng liên hôn để trấn an, từ từ thuần hóa bầy sói chảy dòng máu hoàng kim cao ngạo, bắt đầu từ thời Thái Tông, nữ nhân Mông Cổ trong chốn hậu cung đã chiếm ưu thế tuyệt đối, tới thời Khang Hy, tuy những bóng hồng ấy đã biến mất, nhưng Mông Cổ vẫn là cửa ngõ ở phương bắc của Đại Thanh, không thể sơ xuất.

Đế vương bị bệnh, nếu suy theo hướng rộng hơn, khó tránh khỏi người khác sẽ liên tưởng đến những điều không hay, chưa kể Thái tử bồi giá, đồng nghĩa với việc kinh thành không người trấn giữ, nếu có người đem lòng làm loạn, cũng không phải chuyện không có khả năng.

Đến cả đại thần thân cận, nhiều nhất cũng chỉ biết Khang Hy đổ bệnh, bệnh tình cụ thể thế nào, cũng không rõ ràng lắm.

Mấy ngày nay vốn phải hồi kinh rồi, nhưng lại bị trì hoãn, chuyện khởi hành cũng không thấy ai nhắc đến, dù có một vài Vương gia thủ lĩnh bên Mông Cổ vẫn chưa đi, nhưng cũng hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, chỉ tưởng rằng Hoàng đế tâm huyết dâng trào, lưu luyện phong cảnh Thảo Nguyên, muốn nán lại thêm vài ngày.

Nhưng một hai ngày thì thôi đi, đằng này suốt ba bốn ngày không thấy mặt, khó lòng không khiến người khác nghi ngờ.

“Đến cả ta cũng không thể gặp Hoàng a mã?” Thái tử nhướn mày, nhìn Lương Cửu Công.

Lương Cửu Công vẫn sắc mặt không đổi, chỉ hơi cúi người, ra về cung kính. “Mong Thái tử gia thứ tội, Vạn tuế gia có lệnh, người đang nghỉ ngơi, bất luận là ai cũng không được vào quấy rầy.”

“Bất luận là ai cũng bao gồm cả ta?” Thái tử tựa tiểu phi tiểu, “Lương Tổng Quản, chắc lão sẽ không cho rằng Thái tử ta đây nhu nhược dễ ức hiếp, cố ý đuổi ta đi đấy chứ?”

Lương Cửu Công cúi người thấp hơn. “Sao nô tài dám, Thánh thượng có lệnh, nô tài cũng không dám trái, thực tế Vạn tuế gia chỉ bị nhiễm phong hàn nhẹ, nghỉ ngơi vài ngày hoàng sẽ không có gì đáng ngại.”

Lão nói vậy, Dận Nhưng càng sinh lòng nghi ngờ hơn, đang nghĩ có nên vượt qua Lương Cửu Công, trực tiếp vén rèm đi vào không, thì bất chợt rèm bị xốc lên, một người bước ra.

Dận Nhưng cứng người trong một thoáng. “Lão Bát?”

Dận Tự phối hợp lộ ra nét mặt ngạc nhiên, đồng thời hành lễ: “Tham kiến Thái tử.”

“Miễn lễ, bệnh tình Hoàng a mã thế nào rồi?” đôi phương bước lên một bước, nhìn chằm chằm hẳn.

“Chỉ là phong hàn nhẹ, không có gì đáng lo, lúc thần đệ đi ra, Hoàng a mã đã ngủ rồi, nếu Thái tử muốn thăm người, không bằng ngày mai ghé lại.”

Dận Nhưng nhìn hẩn trong chốc lát, mãi đến lúc không nhìn ra được điều gì bất thường, chỉ có thể dần suy nghĩ trong lòng xuống, phát áo bỏ đi.

Lương Cửu Công lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nói: “Đa tạ Bát gia.”

Dận Tự khẽ gật đầu, gương mặt bình tĩnh, trong lòng lại không kiềm được bắt đầu suy tính.

Quân vương nằm bên trong đang hôn mê, Thái y túc trực suốt đêm, rõ ràng không lạc quan cho mấy, tuy rằng trong ngự giá đa số đều là thân binh của Hoàng đế, lòng trung thành khỏi phải bàn, nhưng nay có chư vương Mông Cổ ở đây, nhất là Sạch Vọng A Lạp Bố Thẩn . . .

Gã cup mắt xuống, giấu đi chất giọng mỉa mai trong lời nói.

“Ý của điện hạ, rất có thể Hoàng đế bệnh không hề nhẹ?”

Nam nhân vuốt cằm, nói từng chữ từng chữ một, đường nét gương mặt gã phóng khoáng mà sâu sắc, thể hiện khí thế dũng mãnh, thân hình cao lớn cường tráng giấu bên dưới lớp áo choàng, như một con sói hoang đang cố nguy trang bề ngoài hào hoa phong nhã.

“Nếu không phải vậy, cũng sẽ không cần ta ở bên ngoài.” trên gương mặt tái nhợt của Thái tử xuất hiện nụ cười lạnh, người đời đều biết hẩn bị phế rồi được tái lập, vị trí Thái tử này, chẳng qua phụ thuộc vào một câu nói của Hoàng a mã mà thôi, hẩn cũng không cần tiếp tục nguy trang bộ mặt nhi tử hiếu thuận, nhất là trước mặt người hiểu rõ sự tình.

“Nhưng người cũng từng nói, tính tình Hoàng đế đa nghi, sao người chắc đây không phải lão muốn thử người?” Sạch Vọng A Lạp Bố Thẩn nói.

Nét mặt Thái tử hơi khựng lại, như đang kiểm chứng lời gã nói, sự oán hận chớp hiện trên gương mặt hẩn rồi lập tức biến mất, vẫn là gương mặt không quan tâm.

“Khoan nhắc đến chuyện này, phía bên Lão Bát sao rồi?”

Khóe miệng nam nhân nhếch thành một độ cong mang theo ý vị thâm trường: “Theo ta thấy thì tin tức do điện hạ cung cấp không chính xác cho mấy, người nói Liêm Quận vương thích nam sắc, nhưng ta đã thử mấy lần, cũng không thấy hẩn có phản ứng gì.”

Thái tử cười lạnh nói: “Bát Đệ của ta, từ nhỏ đã có thói quen làm bộ làm tịch, ngoài mặt luôn tỏ vẻ chính nhân quân tử, sau lưng thì xấu xa thủ đoạn, không ai sánh bằng.”

Tiếng gõ cửa khe khẽ vang lên, cuộc đối thoại trong phòng tạm thời bị gián đoạn.

Tiếng gọi nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào. “Thái tử gia.”

“Vào đi.”

Một người đẩy cửa bước vào, lại là người có bộ dạng như nội thị, mặt mày thanh tú, ngoan ngoãn vâng lời.

“Thái tử gia, đây là Bích Loa Xuân ngài thích nhất.”

Người nọ đặt cái khay đang cầm trên tay lên bàn, bưng hai chung trà đặt xuống bàn trà trước mặt hai người.

Sách Vọng để ý thấy, lúc nội thị này đi vào, thái độ của Dận Nhưng đối với y, rõ ràng không giống với người khác.

Thái tử nói: “Y không phải người ngoài, có gì muốn nói, thì cứ nói.”

Dứt lời hơi hất cằm lên ra hiệu, người nọ cup mắt, vươn tay mở nắp chung trà ra, đưa chung trà tới bên miệng Dận Nhưng. “Mời Thái tử gia dùng . . .”

Giọng nói của y rất nhẹ nhàng, không the thé như hoạn quan, vào tai rất thoải mái, vì lý do này, Sách Vọng không kiềm được ánh mắt đánh giá của bản thân, lại phát hiện người này không chỉ có tư thái phong lưu, đến cả ngón tay cầm chung trà cũng thon dài trắng trẻo, khiến gã khó lòng dời mắt.

Thái tử vươn tay, cầm lấy chung trà, ngón tay hơi hơi lướt qua lòng bàn tay đối phương, mang theo chút mờ ám.

Sách Vọng giả giọng đùa cợt: “Người của Thái tử đúng là không giống người khác, hại ta nhìn đến nỗi động lòng, chẳng hay điện hạ có thể từ bỏ thứ mình yêu thích?”

Nội thị trẻ tuổi run tay, khẽ cắn môi dưới.

Thái tử đưa mắt liếc gã, thản nhiên nói: “Ta trước giờ không biết hóa ra Đại Hãn thích nam sắc, có điều y diện mạo tầm thường, sao sánh bằng bát đệ của bốn cung.”

Sách Vọng ánh mắt chợt lóe. “Nghe nói Hoàng đế rất kỳ chuyện thể này, dù Liêm Quận vương có thích nam sắc, cũng phải rất bí mật mới đúng, sao điện hạ biết được?”

Thái tử nói bằng giọng điệu trào phúng: “Nói cho người biết cũng chẳng sao, ta từng chính tai nghe được hần trong lúc ý loạn tình mê gọi tên của tứ đệ ta, hừ . . . huynh đệ loạn luân, thiên lý bất dung, nếu để Hoàng a mã biết được, chỉ e hai người bọn chúng đều nuốt chẳng trôi.”

“À, vậy lúc chuyện đó xảy ra, Thái tử điện hạ cũng ở đấy?” nam như dường như cảm thấy rất hứng thú, nghe vậy lập tức truy hỏi.

“Nếu không phải . . .” Thái tử cất cao giọng nhưng rồi đột ngột dừng lại, hần đột nhiên ý thức được bản thân nói quá hào hứng, mém tí nữa đã kể chuyện không nên nói năm xưa ra rồi, lập tức ngậm miệng lại, bưng chung trà lên, cụp mắt uống trà, một lát sau mới cười lạnh nói: “Nói tóm lại, người cứ cố mạnh tay vào, từ giờ tới lúc thánh giá khởi hành còn ít nhất hai ngày, trong hai ngày này, người có cả đồng thời gian, khiến Lão Bát phải quỳ gối dưới thủ đoạn của người, nghe nói Đại Hãn Chuẩn Cát Nhĩ ngự nữ vô số, nói vậy trên phương diện nam nhân, chắc cũng thuận buồm xuôi gió.”

“Thành thật mà nói, ta đối với Liêm Quận vương, thật chất không mấy hứng thú, nếu Thái tử chịu theo ta, nói không chừng hợp tác giữa chúng ta có thể tiến thêm một bước!”

Không nhìn đến ánh mắt rét lạnh tỏa ra sát khí dày đặc phía đối diện, Sách Vọng cười lớn, đứng dậy phẩy phẩy tà áo. “Đùa thôi, Thái tử điện hạ không cần nghiêm túc như vậy, nể tình Sách Ngạch Đồ đại nhân, ta cũng sẽ không tự tiện hủy bỏ giao ước đâu!”

Nói xong sải bước đi ra ngoài, chỉ để lại một bóng lưng tự tại.

Dận Nhưng nhìn gã đi xa, gương mặt lạnh lùng từ từ biến thành vẻ châm biếm khinh miệt.

Xưa kia Sách Ngạch Đồ và Cát Nhĩ Đan ngầm ngầm cấu kết, lên lúc ký hiệp ước, về sau Cát Nhĩ Đan bình bại thân vong, cháu trai của lão, cũng chính là Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn ngày nay – tiếp nhận tất cả thế lực của lão, hiển nhiên cũng biết chuyện qua lại lên lúc này, gây dựng lại hiệp ước năm xưa, là chuyện nước chảy thành sông, chẳng qua hiện tại Sách Ngạch Đồ đã chết, bên cạnh không có người nào có thể tuyệt đối tin tưởng, thành thử Dận Nhưng phải đích thân giao thiệp với gã.

Mọi rợ tiện chủng!

Dận Nhưng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt u ám khó hiểu.

“Thái tử gia . . .”

Giọng nói mang theo sợ sệt từ bên cạnh truyền đến, nội thị đang chăm chú nhìn hần, mày nhíu chặt, như u buồn lại như sợ hãi.

Sắc mặt Dận Nhưng dịu lại, kéo y ngồi xuống đùi hần.

“Không cần sợ, ta sẽ không tặng người cho gã đâu.”

Thủy quang lưu chuyển trong sóng mắt, y cúi đầu, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm lấy tay Dận Nhưng.

Dận Nhưng trong lòng nóng lên, tay kia cởi vạt áo đối phương ra, thuận thế trượt vào, du di ở eo y.

“Thái tử gia . . .” giọng nói hơi trầm đi, còn mang theo chút run rẩy.

Dận Nhưng cắn vành tai y, cười khê: “Còn chưa quen? Gia sẽ cố gắng chiều người . . .”

“Ừ . . .” người nọ hai má đỏ bừng, hơi nghiêng đầu, đã muốn nhưng cứ giả vờ.

Dận Nhưng cũng không để bụng, vốn với tính tình của hắn, đã tát người này ngã lăn xuống đất từ lâu, nhưng nay chỉ cười một tiếng, bế ngang y lên, đi về phía giường.

Trong kinh thành, Dận Chân đang vịn trán, đau đầu nhìn cái đồng hồ độn trước mắt.

Khu vực Sơn Đông, Hà Giang gặp hạn mùa xuân, không có thu hoạch, tầu chương khẩn cấp tám trăm dặm từ địa phương đưa đến tái ngoại, rồi từ tái ngoại trở về kinh thành, Khang Hy ra lệnh Hộ Bộ trích ngân lượng cứu tế, người khác có thể không biết, nhưng Dận Chân rõ hơn ai hết, hiện tại ngân khố gần như trống trơn, đâu còn ngân lượng để mà trích, dù có miễn cưỡng bỏ ra được, nhưng nếu lại có thêm vùng nào đó gặp tai ương gì đấy, thì khó đảm bảo giữ được cả hai.

Nếu bàn về nguồn tai vạ, cũng không phải chuyện một sớm một chiều, bắt đầu từ thánh gia nam tuần năm Khang Hy thứ hai mươi ba, đến lần thứ ba nam tuần của Khang Hy vào hai năm trước, không tính mỗi lần đi về, chỉ riêng số người số xe ngựa, sơn hào hải vị quạt dù nghi thức, cũng đã là khoản phí khổng lồ, chưa kể mấy năm nay xuất quân đánh Cát Nhĩ Đan, ngân lượng do ngân khố bỏ ra có thể tính đến hàng ngàn vạn. Còn về đối nội, thái bình lâu ngày, khó tránh được các quan viên bắt đầu trở nên lười biếng buông thả, lại thêm vương phủ tôn thất Bát Kỳ, mượn chức quyền tham ô hối lộ, nhiều đếm không hết.

Khiến y đau đầu không phải chỉ mỗi việc này.

Từ xưa đến nay vùng Tây Nam có nhiều dân tộc sinh sống, hung hãn dũng mãnh, là địa phương xưa giờ khó cai trị, quan viên triều đình đều coi đó là con đường nguy hiểm, một khi có người bị phái đến đó, không phải có suy nghĩ tiêu cực lười nhác sống ngày qua ngày đợi tới lúc hết nhiệm kỳ được điều đi, thì cũng thông đồng cấu kết với nhau hà hiếp bá tính địa phương, vì vậy vùng Lương Quảng kể cả khu Vân Nam, luôn luôn là địa phương khiến triều đình đau đầu nhất.

Tầu chương hôm nay bày trên bàn y, lại chính là chuyện này.

Đề Đốc Quảng Đông – Ân Hóa Hành – cấp báo, dân Sơn Dao nổi loạn, xin triều đình điều binh trấn áp.

Người ra roi thúc ngựa đưa tầu chương vào kinh, chắc do cách xa kinh thành, tin tức không nhạy, cũng không biết Khang Hy đã đi tuần, nên mới đưa thẳng tầu chương đến kinh thành.

Do sự việc trọng đại, đám người Hùng Tứ Lý, Trương Đình Ngọc cũng không dám tự tiện quyết định, lập tức đưa bản tầu chương đến chỗ Khang Hy, ai ngờ đâu đã hơn mười ngày, bên kia vẫn im ắng như trước, trong khi phía nam liên tiếp gửi tầu chương đến, báo cáo quan Tổng Binh Lưu Hồ, Phó Tướng Lâm Phương xuất binh thất bại trở về, Lâm Phương bị giết, ngôn từ bên trong chứng tỏ tình thế vô cùng nguy ngập.

Theo lý mà nói, sự tình trọng đại như vậy, không lý nào Hoàng a mã không lập tức xử lý, nhưng đến nay vẫn bất âm vô tín, lẽ nào bên đó xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy, Dận Chân day day ấn đường, đè xuống sầu lo trong lòng, thu dọn bàn, đứng dậy đi đến Nam Thư Phòng.

Nếu so với tình trạng sứt đầu mẻ trán của người ở kinh thành, thì dường như Thảo Nguyên yên ả hơn nhiều, chỉ ít nhìn từ là vậy.

“Họ còn nói gì nữa?”

“Nô tài chỉ nghe được mấy cái này thôi, lần sau nếu có cơ hội, sẽ . . .”

“Không cần mạo hiểm, người có thể nghe được mấy cái này, đã không dễ gì rồi, hiện tại hắn tín nhiệm người hơn bất kỳ ai, phải triệt để lợi dụng mới được.” Dận Tự thấy y không nói lời nào, dịu giọng nói: “Nhất định sẽ có một ngày báo được mối thù xưa, mười năm cũng không tính là muộn, người đã nhẫn nhịn lâu như vậy, không nên vì việc nhỏ mà để công lao đổ sông đổ biển.”

Triệu Thụy Văn ngẩng đầu lên, trên gương mặt thanh tú thoáng hiện ánh thù hận, lại lập tức hồi phục dáng vẻ bình tĩnh êm dịu.

“Cẩn tuân dặn dò của Bát gia.”

“Nơi này không thích hợp ở lâu, người về trước đi, để tránh hấn không tìm thấy người.”

“Dạ.”

Lục Cửu đứng canh cửa bên ngoài, tiễn người nọ yên ắng rời đi, cuối cùng lại vòng về.

“Gia, đã tiễn người đi rồi.”

Dận Tự ừ một tiếng, cầm một quân cờ đen lên rồi tùy ý đặt xuống, trên bàn cờ hai màu đen trắng, chẳng chệch thành ván cờ.

Vào lúc Thái tử bị phế, Triệu Thụy Văn vẫn luôn đi theo hấn, không rời không bỏ, lại từng mấy lần làm được việc, tuy dung mạo chỉ xếp vào hàng thanh tú, nhưng vượt trội về phần dịu dàng ngoan ngoãn, im lặng ít lời, cũng không nói năng xằng xiên, trung thực đáng tin, một năm trở lại đây Dận Nhưng rất yêu thích y, xem như tâm phúc, về phần mối quan hệ thâm kín kia, đương nhiên không thể nói cho người ngoài biết.

Song, Triệu Thụy Văn chẳng qua là con cờ do Dận Tự an bài bên cạnh hấn mà thôi.

Triệu Thụy Văn có thù với Thái tử, vả lại còn lại thù xưa hận cũ, năm ấy Thái tử mượn cơ đánh chết nội thị đi theo Cửu A ca Dận Đường, khéo sao lại là hảo hữu cùng Triệu Thụy Văn tiến cung, thân như tay chân, mấy năm nay y vẫn luôn nhẫn nhịn, đi từng bước một đến vị trí ngày hôm nay, chính là vì báo thù rửa hận.

Nói ra, chỉ e cả bản thân Dận Nhưng cũng trăm triệu lần không nghĩ tới, một việc mà trong mắt hấn là nhỏ bé không đáng kể, cuối cùng lại là cội nguồn cho những dây dưa rối rắm ngày nay.

Đường lang bộ thiện, hoàng tước tại hậu, rất nhiều người đều cho rằng bản thân là người mưu tính người khác, nào biết chính mình cũng là người bị người khác mưu tính.

Trong chốn cung đình, mỗi bước đều kinh động lòng người, một khi sơ suất, có khả năng sẽ vạn kiếp bất phục.

Khóe môi Dận Tự khẽ cong thành nụ cười lạnh.

Nhị ca, dù bản thân ta không muốn tranh giành, nhưng không có nghĩa là mặc người xâm phạm, người không nghĩ cách tự bảo vệ lấy mình, mà còn đi gây sự với ta, lẽ nào người chắc chắn ta sẽ ngồi yên chờ chết?

110. Chương 110: Tỉnh Lại

Lúc Dận Chân đến Nam Thư Phòng, đám người Đông Quốc Duy, Hùng Tứ Lý, Trương Đình Ngọc đã chờ sẵn.

Vì Đại A ca bị giam, Minh Châu cũng bị cắt chức biếm làm thường dân, nhưng so với Sách Ngạch Đồ, nhìn chung vẫn có một cái kết trọn vẹn, chỉ vinh quang trở về nhà dưỡng già mà thôi.

Cựu thần còn lại hiện nay, không có mấy người, Trương Đình Ngọc bắt đầu được đề bạt từ hai năm trước, Hùng Tứ Lý cũng xem như người còn sót lại, tiền sĩ năm Thuận Trị thứ mười lăm, đi theo hai triều Hoàng đế hơn bốn mươi năm, bản thân ông học thức uyên bác, tính tình cũng không bảo thủ, vào khoảng thời gian danh tiếng của Sách Ngạch Đồ và Minh Châu lên cao, hai người Trương Anh và ông dù thế nào cũng không dính vào, chỉ lo giữ thân, đến nay vẫn sống an lành.

“Chào các vị đại nhân!” Dận Chân chấp tay, một thân phong trần mệt mỏi.

“Tứ gia cát tường!” mấy người vội vàng đáp lễ, chuyện tình khẩn cấp, hai bên cũng không rảnh hàn huyên.

“Tình huống thế nào, có thêm tấu chương nào đưa về không?” Dận Chân vội hỏi.

Đông Quốc Duy cười khỏ nói: “Tầu chương phía nam chân trước vừa đến, Tứ gia chân sau đã đến, nội dung vẫn vậy, thúc giục cứu binh!”

Dận Chân nhú chặt vùng chân mày đến gần như có thể thắt lại. “Phía Hoàng a mã, vẫn chưa có ý chỉ đến sao?”

Người trả lời là Trương Đình Ngọc, gương mặt hần cũng mang theo sầu khổ. “Thần vẫn coi giữ ở đây, còn phải người ra canh chừng ở đường ra kinh, nhưng không có tin tức.”

Làm sao đây?

Mọi người nhìn nhau, không ai dám nói một câu xuất binh.

Thánh khẩu chưa mở, ai dám mở miệng, chính là giả truyền thánh chỉ, dù cho có lý do chính đáng, cũng chính là khi quân phạm tội.

Ung Thân vương là Hoàng a ca, còn im lặng không nói, mấy người họ là thần tử, ai dám tự tiện gánh vác trách nhiệm này.

“Tam ca đâu?” Dận Chân đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trương Đình Ngọc nói: “Mới nãy phủ Tam gia phái người đến chuyển lời, nói hôm nay sức khỏe Tam gia không tốt, không thể tham dự nghị sự.”

Dận Chân thầm cười lạnh trong lòng, không nói tiếp.

Tình thế hiện tại, không phải binh, dân Sơn Dao làm loạn không biết lớn nhỏ thế nào, nhưng nếu làm lớn lên, một đốm lửa nhỏ cũng đủ cháy lan cả đồng cỏ, huống hồ còn có quan viên triều đình vì vậy mà hi sinh, nếu phải binh, một khi ra ý chỉ, binh do người nào phái đi? Hiện tại trấn giữ kinh thành, A ca Vương gia thân phận cao quý, tính tới tính đi cũng là hai người họ, trong đó Dận Chỉ lại lớn hơn, người nọ tất nhiên sợ nếu đến sẽ bị dồn đẩy trách nhiệm, dứt khoát cáo bệnh không ra mặt.

Quay lại hiện tại, dù Dận Chân là người gặp chuyện dứt khoát quyết đoán không dài dòng, nhưng đối mặt với cục diện này, cũng không khỏi lúng túng.

Mọi người tiếp tục bàn bạc một lúc, lại vẫn bế tắc như cũ, chỉ có thể thỏa thuận ngày mai gặp lại, ai nấy ra về.

Dận Chân ngộp một bụng lửa giận về phủ, Na Lạp thị thấy sắc mặt y không tốt, cũng không hỏi nhiều, bận bịu hầu hạ y rửa tay dùng bữa.

Dùng cơm xong, Dận Chân đi tới thư phòng, hai người Thẩm Đới đã đợi sẵn.

“Phía bên kia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Liên lạc giữa kinh thành và phía bên kia vẫn không đứt, nhưng hai ngày nay không thấy tầu chương đã phê duyệt được đưa về, tuy rằng vẫn có người đưa tin qua lại hai bên, nhưng cũng chỉ báo tin bình an, điều khác thường, không hề thấy.

Chính vì quá yên ả, mới có vẻ kỳ lạ.

Dận Chân đang rất loạn, lo lắng rủi ro, lo lắng an nguy của Khang Hy, càng lo lắng cho người kia.

“Dự tính xấu nhất, chính là Thái tử không cam lòng ngủ đông, phạm thượng làm loạn.” Đới Đặc nói năng nhẹ nhàng, bốn chữ cuối cùng được y nói tới vẫn đậm phong khinh.

Dận Chân trong lòng thoáng nhảy thót, lập tức lắc tay: “Không đến mức đó, lần này đi theo toàn là thân binh, hần đâu có cơ hội.”

“Phía Bát gia, không có thư từ gửi đến?”

“Chưa từng.”

Đới Đặc mím môi, không nói gì.

Thẩm Trúc lại không không chế được. “Tứ gia, biết đâu thật sự đã xảy ra chuyện gì, nhưng xuất phát từ một ít nguyên nhân, Bát gia không muốn truyền tin về.”

Dận Chân nhìn hần, lãnh đạm, thấy Thẩm Trúc tiếp theo im bật, lúc này mới liếc về phía Đới Đặc. “Người cũng nghĩ vậy?”

Đới Đặc lắc đầu nói: “Đúng vậy, nhưng phía Bát gia, không phải điều chúng ta cần quan tâm lúc này, hiện tại quan trọng nhất, chính là phía kinh thành.”

Dận Chân sắc mặt trầm xuống, trở nên nghiêm trọng, không phải vì mất hứng, mà vì lời Đới Đặc, vừa hay chính là suy nghĩ của y lúc này.

Giả dụ Khang Hy không việc gì, thì hiển nhiên vạn sự đại cát, nếu như bên thánh giá xảy ra chuyện, mà tạm thời tin tức không thể truyền đến đây, vậy đợi tới lúc họ nhận được tin, cũng đã mất tiên cơ.

Y đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, tiếng bước chân như đập thẳng vào lòng Thẩm Trúc và Đới Đặc, nhưng không ai dám lên tiếng quấy rầy y.

“Bảo Long Khoa Đa lưu ý cận kề động tĩnh.” trước khi Thái tử bị phế, Cửu Môn Đề Đốc Thác Hợp Tề phe cánh với Thái tử hiển nhiên cũng bị bãi quan, con của Đông Quốc Dục – Long Khoa Đa trở thành Cửu Môn Đề Đốc kế nhiệm, vị trí này không gây chú ý, chức quan cũng không cao, thật chất lại phòng thủ bảo vệ cửa khẩu quan trọng nhất của kinh thành.

Vốn Đông gia theo ủng hộ Dận Tự, Dận Tự lại dựa vào đó làm người dẫn dắt, đưa họ về phe của Dận Chân, Đông Quốc Dục nhờ vào chỉ điểm của Dận Tự, trong buổi nghị luận lập người kế vị không rơi vào hàng ngũ phạm sai, đối với lời nói của Dận Tự hiển nhiên nghe rất xuôi tai, lại thấy Tứ A ca kín đáo cẩn trọng, tài năng giấu kín, rút lại khinh thường ngày trước, dần dần trở nên thân cận, mượn danh nghĩa Hiếu Ý Hoàng hậu quá cố, hai bên cư xử với nhau cũng xem như êm đẹp. đương nhiên, chuyện này cũng không thể giống trống khua chiêng mà tiến hành, dù sao quy định Hoàng tử không được lên qua lại với đại thần vẫn rành rành ra đây, Dận Chân làm việc cẩn thận, sẽ không để người khác bắt được nhược điểm.

Dận Tự đến cả nguồn lực quan trọng như vậy cũng cho y, giữa hai người, hiển nhiên không còn bất kỳ ngăn cách nào, về phần phụ tá thận trọng, y hiểu, nhưng không vì vậy mà nảy sinh dao động.

Đến cả đại nghiệp cũng có thể vì y mà nhượng bộ, người nọ khéo léo, thủ đoạn thu mua lòng người cao hơn bản thân y nhiều, nếu muốn giành, đã ra tay từ lâu, hà tất phải đợi tới giờ.

Thẩm Trúc và Đới Đặc, có thể làm phụ tá, có thể bày mưu tính kế, nhưng do suy nghĩ quá nhiều, lòng dạ quá thâm, không phải người có khiếu trở thành danh thần kiến công lập nghiệp, nên Dận Chân cũng không định giải thích nhiều với họ.

Nói hết lời, Dận Chân lướt lại mọi chuyện lần nữa, phát hiện trừ cách đó ra, đích thực không có gì để làm nữa.

Làm hơn, vạn nhất Hoàng a mã bình an vô sự trở về, vậy những gì hôm nay người làm, sẽ trở thành tội trạng ngày mai của người.

Cho nên nói theo cách của người làm quan, nói nhiều không bằng im lặng, làm ít sai ít, thật chất làm nhi tử của Hoàng đế, sao lại không trải qua điều đó?

Thẩm Trúc có chút không cam lòng, họ chuẩn bị lâu như vậy, thật vất vả có được cơ hội ngay trước mắt, nếu không làm gì hết, không phải quá đáng tiếc sao.

“Tứ gia, bên phía phòng ngự kinh thành”

Đới Đặc cắt ngang lời hần: “Không thể, Tứ gia nói có lý, trước mắt cứ chờ xem sao đã, về phần dân Sơn Dao gây rối” y dừng lại trong một chỗ, “Tứ gia tốt nhất không nên ra mặt, việc này cũng không gấp được quả ngọt gì.”

Y theo Dận Chân lâu như vậy rồi, cũng xem như phần nào hiểu được vị chủ tử này, biết nếu y gặp phải chuyện kiểu này, mười phần là muốn đối diện khó khăn mà dẫn bước.

Dận Chân không nói gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời thâm trầm.

Sắc trời cũng đen thẫm như tấm màn đen.

Khang Hy từ từ tỉnh dậy, nhìn cửa lều buông rủ, nhất thời hoảng hốt.

Mới nãy thôi ông còn đang trong mơ, kéo tay Thái Hoàng Thái hậu mà lải nhải cần nhần, bên cạnh còn có ngạc nương Đông Giai thị, hai người đều mỉm cười nhìn ông, nháy mắt, thân thể nặng trĩu, cảnh trong mơ tan vỡ.

“Vạn tuế gia!” Lương Cửu Công luôn luôn nhìn chăm chăm Khang Hy, không dám có một giây lơ đãng, hiện tại thấy ông tỉnh dậy, vui tới bật khóc.

“... Bây giờ là giờ gì?” Khang Hy chau mày, Lương Cửu Công lập tức tiến lên đỡ ông.

“Hồi bẩm Vạn tuế gia, bây giờ là giờ tỵ, người đã ngủ tròn ba ngày rồi, mọi người ai nấy đều sợ hãi!”

Nếu tính ra không phải chỉ ba ngày, từ lúc Khang Hy cảm thấy trầm trọng không khỏe cho đến lúc tỉnh lại, ít nhiều cũng đến mười ngày, bằng không phía bên kinh thành cũng không rề rà tới nỗi mãi không nhận được tấu chương đã phê duyệt.

“Thái tử đâu?” Khang Hy vừa mở miệng là hỏi.

“Thái tử gia vẫn mạnh khỏe.” Lương Cửu Công không biết Khang Hy muốn hỏi chuyện gì, chỉ có thể lựa chọn đáp án an toàn nhất.

Khang Hy thần sắc lạnh lạnh, nhìn không ra cảm xúc gì. “Bọn Lão Bát đâu?”

“Mấy ngày nay Bát gia, Thập Tam gia, Thập Tứ gia vẫn thường xuyên lui tới, có đôi khi ở lại canh giữ suốt một hai canh giờ, nhưng do kiêng dè đám Vương gia Mông Cổ đều ở đây, không dám nán lại lâu.” Lương Cửu Công vội trả lời.

Khang Hy cảm thấy ảm áp trong lòng.

Chính ông trong ranh giới mê man, kỳ thật vẫn còn chút tri giác, mơ hồ cảm nhận được một đôi tay đỡ ông dứt thuốc cho ông, nhẹ nhàng gọi Hoàng a mã.

Có nhi tử bất hiếu, lại có nhi tử hiếu thuận, một người làm phụ thân như ông xem ra cũng không đến nỗi nào.

Đang nói chuyện, thị vệ bên ngoài vào bẩm báo, đám người Dân Tự đang ở ngoài cầu kiến.

“Truyền.” Khang Hy vừa tỉnh, tinh thần có phần mệt mỏi, nhưng mạch suy nghĩ lại cực kỳ lưu loát. “Đem tấu chương mấy ngày nay trình lên đây hết, cái nào khẩn cấp thì để lên trên.”

“Dạ.” Lương Cửu Công tuân lệnh, đồng thời dâng lên cháo trắng đã chuẩn bị sẵn.

Ba người Dân Tự vào lều, thì thấy ngay Khang Hy đang nghiêng người dựa vào giường, trên mặt vẫn còn vương chút suy yếu của người bị bệnh nặng vừa khỏi, nhưng ánh mắt không vẫn đục.

“Hoàng a mã cát tường.” ba người đồng thời thỉnh an, cúi chào hành lễ.

Dân Tự có hơi giật mình, hẳn thật sự không ngờ Khang Hy lại tỉnh dậy vào lúc này, mặt hàm của hắn đã được gọi đến kinh thành vào năm canh giờ trước, chỉ e hiện tại không còn đuổi kịp nữa.

Đi theo ngự giá đều là người nhảy bén, không phải thời khắc quan trọng, hắn sẽ không dùng đến tâm phúc để truyền thư, để tránh việc trên đường đi bị cản lại, trở thành nhược điểm trong tay người khác, nhưng thấy trước mặt Hoàng a mã bệnh không dậy nổi, cục diện kinh thành biến đổi trong chớp mắt, báo Dân Chân biết sớm một bước, để biết đường mà chuẩn bị sẵn sàng.

Ai biết vào thời khắc quan trọng này, Khang Hy lại tỉnh.

Thật sự là người tính không bằng trời tính, Dân Tự thầm than một tiếng, hiện tại chỉ có thể trông mong tứ ca đừng có động thái gì, phụ tá bên cạnh y đều là người không an phận, chỉ sợ nghe được tin tức này sẽ giật dây y làm liều.

Khang Hy vui vẻ hòa nhã nói chuyện cùng chúng, quay đầu hỏi Lương Cửu Công một câu.

“Thái tử đâu?”

Lương Cửu Công thăm rên khổ, nói: “Để nô tài đi mời Thái tử gia đến.”

Vị Hoàng đế này trong lúc bệnh đã dạn dò, không được để Thái tử đến gần lều, hôm nay trái lại đi hỏi người đầu.

“Không cần.” Khang Hy hừ lạnh một tiếng. “Nếu mấy ngày nay nó vẫn thay quyền xử lý chính vụ, thì cũng được.”

Thập Tứ nhanh nhẩu tiếp lời: “Hoàng a mã, trên đường đến đây, nhi thần có đi ngang qua lều của Thái tử, thấy Đại Hãn Chuẩn Cát Nhĩ vào trong lều đó.”

Dận Tự ngó ra, Thập Tam lại càng hoảng, ánh mắt mọi người, nhất thời đều tập trung vào Thập Tứ.

111. Chương 111: Nghi Tâm

“Con tận mắt nhìn thấy?” Khang Hy nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt sáng quắc, như muốn xuyên thấu nhân tâm.

Thập Tứ tim đập nhảy dựng, không khỏi khiếp đảm, dù nó có mưu trí cao thâm cỡ nào thì nhiều lắm cũng chỉ mới mười ba tuổi. “Hồi bẩm Hoàng a mã, là nhi thần chính mắt nhìn thấy.”

Ngoài mặt vẫn là dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn.

Khang Hy thật không có lòng nghi ngờ nó khi quân, trong mắt ông, Thập Tam hào khí hiên ngang, Thập Tứ thông minh lanh lợi, hai đứa nó đều có bóng dáng Đại A ca và Thái tử năm nào, nhi tử trưởng thành đã tạo thành tiếc nuối trong ông, đem phần sủng ái không còn bao nhiêu đặt hết lên hai nhi tử nhỏ tuổi, cũng là bình thường.

“Lương Cửu Công, người đi xem,” nói được một nửa, Khang Hy lại xua tay. “Quên đi . . .”

“Vạn tuế gia?” Lương Cửu Công có chút e sợ.

Khang Hy lắc đầu, thần sắc lãnh đạm. “Không cần phải đi, các người đều lui ra hết đi, trẫm muốn nghỉ ngơi một lát.”

Ba người đồng loạt cáo lui, lục tục đi ra ngoài.

Thập Tứ không có lý do gì để vô cớ bịa đặt, tất nhiên là Thái tử thật sự có dính líu với Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, mới có thể bị bắt gặp.

Vừa nghĩ vậy, Khang Hy vô thức cản Lương Cửu Công lại.

Thái tử đã từng phế, rồi tái lập, giờ đây còn có thể làm gì nữa, lại phế? Hay biếm hán làm thứ dân, lưu vong biên thùy? Bản thân ông cả đời vì nước vì non, thậm trọng từng bước, chẳng lẽ cuối đời lại vì Thái tử mà gánh trên lưng tiếng xấu lòng dạ hẹp hòi, đến cả nhi tử cũng không tha?

Khang Hy nhắm mắt lại, nắm chặt nệm chắn dưới tay.

Lương Cửu Công thấy ông dần dần chìm vào giấc ngủ, cũng không dám quấy rầy, lén lút lui ra ngoài.

Ra khỏi lều, ba người đều im lặng, đến lúc cách lều một khoảng khá xa, Thập Tam mới cười nói: “Bát ca, đệ đột nhiên nhớ phải viết thư báo bình an cho Đức mẫu phi, đệ đi trước đây.”

Mẹ ruột của Thập Tam – Mẫn Phi có xuất thân thấp, đến cả chức Phi cũng là được truy phong sau khi chết, sinh thời hiển nhiên càng không được để mắt tới, do đó, giống như Dận Tự được Huệ Phi nuôi nấng, Thập Tam từ thuở nhỏ đã được gởi nuôi dưới danh nghĩa của Đức Phi, cũng vì vậy, quan hệ giữa Dận Tường và Thập Tứ A ca đương nhiên không tệ.

Biết rõ nó đang mượn cớ để hai người họ có thể nói chuyện riêng, Dận Tự chưa kịp lên tiếng, Thập Tam đã sải bước đi xa.

Thập Tứ nhìn theo bóng lưng của y, quay đầu lại, thấp thỏm nói: “Bát ca, huynh sẽ không trách đệ nhiều chuyện chứ, chẳng qua đệ thấy Thái tử lúc nào cũng bắt nạt huynh, nên mới . . .”

Tuy Dận Tự biết Thập Tứ nặng suy tính, nhưng bình tĩnh mà xem xét, những năm gần đây, suy tính của nó chưa dùng đến đến hấn, ngược lại luôn tìm mọi cách lấy lòng gần gũi, đến cả chuyện lần này, không thể nói nó làm sai được, nhưng ít nhất, nó không cần phải làm vậy, vô duyên vô cớ làm bản thân bị bắn trúng.

“Lần sau không nên làm vậy nữa.” nhìn thoáng qua nó, Dận Tự chỉ nói một câu như vậy rồi thôi.

Thập Tứ nhìn sắc mặt của hấn, cũng cảm thấy bất an, nhịn không được vươn tay níu lấy tay áo của hấn, ngược đầu lên, tâm trạng hơi tuyệt: “Xin lỗi, bát ca, dù Hoàng a mã có hỏi, đệ cũng sẽ một mình gánh vác.”

Dận Tự nghe vậy hoảng hồn, vốn hấn tưởng Thập Tứ thật sự nhìn thấy Thái tử đi cùng Sách Vọng, nên mới mật báo, nhưng hiện tại nghe theo ý trong lời nói của nó, lại như đang bịa đặt vu oan.

Tại sao Thập Tứ phải làm vậy, thật sự là vì trút giận thay hấn?

Năm nay thập tứ đệ mười ba tuổi, đã học được tìm tòi trước khi hành động rồi?

Cũng đúng, hài tử sinh trưởng trong hoàng gia, có thể đơn giản chỗ nào được, kiếp trước, lúc hấn bảy tám tuổi cũng biết phải trở nên vượt trội, để ngạo nường không phải chịu nhục nữa.

“Được rồi.” hấn ngắt lời: “Việc này đừng nhắc lại nữa, Hoàng a mã không truy xét, chắc định chuyện lớn hóa nhỏ, đệ cũng xem như chưa từng nói gì hết.”

Hấn cũng chỉ vô tâm nói đại, trong tay hấn hiện đang có quân cờ Triệu Thụy Văn, nhưng phải nghĩ cách sử dụng thế nào để có thể một kích tức trúng, hôm nay một câu nói của Thập Tứ, rõ ràng là rắc hạt giống nghi ngờ trong lòng Khang Hy, để nó sinh trưởng, đến khi đó hấn muốn làm gì, cũng dễ dàng.

Suy nghĩ của hấn quay vòng thật nhanh, ngoài mặt vẫn giữ vẻ nho nhã trầm ổn, Thập Tứ thấy hấn không có vẻ bức mình, cũng vui lên.

“Dạ, lời bát ca, đệ sẽ luôn luôn ghi nhớ trong lòng.”

Trước đây mỗi khi Dận Tự nhìn thấy nó, sẽ luôn nhớ đến sự kiện Hải Đông Thanh kiếp trước, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bản thân đã chết đi sống lại một lần, đến cả hận thù với Dận Chân cũng có thể phai nhạt tan biến, có sao lại chỉ canh cánh trong lòng với mỗi Thập Tứ, huống hồ nó đoạt vị thất bại, cũng bị sung quân trông coi Hoàng Lăng, kết cục cũng không hơn gì hấn.

Mềm lòng, đưa tay xoa đầu nó.

“Vả lại đệ phải nhớ, bất cứ lúc nào, Hoàng a mã luôn luôn là trời trên cao, không được suy nghĩ nhiều.”

“Đệ biết rồi.” Thập Tứ nhấp nháy mắt, mỉm cười.

Dận Tự nhìn gương mặt tươi cười của nó, trong lòng lại sầu lo vì một chuyện khác.

Thư đưa về kinh thành, sợ rằng hiện tại đã tới tay tứ ca rồi, tấu chương phê duyệt của Hoàng a mã, chắc chắn cũng sẽ gửi theo sau ngay, chỉ hi vọng trong khoảng thời gian trống ấy, người nọ đừng kích động nhất thời mà làm chuyện gì thì may ra.

Khang Hy tỉnh dậy, chính vụ tồn đọng chia ra mức độ nặng nhẹ, đương nhiên phải xử lý từng việc một, đại sự như dân Sơn Dao gây rối, đã được Lương Cửu Công mở ra bày sẵn trên bàn, chỉ là tấu chương được ngự bút phê duyệt vừa được gửi đi, thì đã có tin tức đưa đến, nói Ung Thân vương vào trước khi thánh chỉ truyền về, đã tiền trạm hậu tấu, lấy danh nghĩa Binh Bộ tự viết lệnh phát binh bình loạn vùng Quảng Tây.

Tin tức là do Dận Chỉ đưa đến.

Năm Khang Hy thứ ba mươi chín các Hoàng tử được phong tước, Tứ A ca, Ngũ A ca đều được phong làm Thân vương, chỉ thiếu Tam A ca Dận Chỉ, từ năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, Dận Chỉ đã được phong làm Quận Vương, chuyện cũng đã cách mấy năm, bọn đệ đệ đều được tấn phong Thân vương, hấn vẫn là Quận Vương, ở trong mắt mọi người, hiển nhiên là Hoàng tử không được sủng ái.

Dận Chỉ âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng chỉ có thể nuốt giận, ai bảo bản thân hắn cứ cố xuất đầu lộ diện vào lúc Thái tử bị phế, khéo quá hóa vụn, khiến Hoàng a mã không vui, lạnh nhạt thì còn có thể thế nào nữa?

Lần này Khang Hy tuần tu tái ngoại, hai người là hắn và Dận Chân trấn thủ kinh thành, vốn tưởng cơ hội đã đến, ai ngờ đâu, lúc nghị sự ánh mắt mọi người đều hướng về Dận Chân, một vài chính lệnh cũng cần Dận Chân gật đầu mới được chấp nhận, Tam A ca như hắn, chẳng khác nào vật trang trí, giữa lúc Dận Chỉ hạn thiếu điều nghiêng nát răng thì xảy ra vụ việc dân Sơn Dao gây rối.

Thánh chỉ chưa tới, tiền phương gấp rút, Ung Thân vương không quan tâm thánh ý, tiền trạm hậu tẩu, nhược điểm to lớn như vậy rơi vào tay Dận Chỉ, hắn vô cùng mừng rỡ, lập tức gửi tẩu chương đến tái ngoại.

Khang Hy không phải hôn quân, đương nhiên biết Dận Chân bất đắc dĩ mới làm vậy, luận tình luận lý, đều không thể trách mắng y, nhưng biết thì biết, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, kiểu tiền trạm hậu tẩu thế này, đến cả Thái tử cũng chưa từng làm, tứ nhi tử này ngày thường im ỉm kiệm lời, vừa ra tay chính là trời long đất lở.

Dận Tự nhìn sắc mặt không biểu lộ gì của Khang Hy, trong lòng biết ngay không hay rồi, phải nói một câu, phụ tử giống hệt nhau, Hoàng đế tứ ca ngày sau hỉ nộ vô thường, nặng lòng đa nghi, vị cha già trước mặt này đâu phải không như vậy.

Suy cho cùng, nếu không phải thời cơ truyền tin của hắn sai, người nó cũng không đến mức tự tiện đưa ra quyết định như vậy.

“Hoàng a mã, Lão Tứ cũng một lòng vì nước, nhi thần nghĩ đệ ấy không hề có ác ý.” Thái tử luôn thể hiện phong phạm người kế vị.

Dận Tự im lặng không nói.

Người khác đều biết đạo lý này, Khang Hy sao lại không biết, nhưng điều đó cũng không ngăn được ông bực bội trong lòng, hiện tại đỡ lời không nghi ngờ gì chính là đổ dầu vào lửa.

Quả nhiên, Khang Hy quét mắt liếc Thái tử, cười lạnh nói: “Vậy người nói thử xem, Lão Tứ trung thành thế nào?”

Thái tử sững sốt, vừa ngược đầu, đã đối diện với ánh mắt lạnh băng của Khang Hy, trong lòng thoáng chốc rét lạnh hơn một nửa.

Khang Hy lại không tha cho hắn, lạnh lùng lên tiếng, mỗi chữ như đâm vào lòng người.

“Lão Tứ là trung, vậy người lén lút mật đàm vào Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, cũng là trung sao?”

Thái tử lần này không chỉ là trái tim rét lạnh, mà còn hải hùng, hắn thầm cắn răng, vén tà áo từ từ quỳ xuống, biện bạch: “Hoàng a mã thứ tội, nhi thần và Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, cũng không phải mật đàm gì cả, là do nguyên nhân khác.”

Trong lều hai phụ tử đối thoại, Dận Tự cụp mắt, lại đột nhiên không kiềm lòng được, đầu óc cũng bay theo.

Những nhi tử như họ, cả đời thấp thỏm lo âu, kết quả, có mấy người ở trong lòng vị cha già này lưu lại được chữ tốt?

Nếu vào lúc Khang Hy biết chuyện giữa Thái tử và Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn không nổi giận, thì đồng nghĩa tạm thời sẽ không đụng đến hắn, hiện tại chất vấn, chẳng qua mượn cớ trút giận mà thôi, sau đó quả nhiên như trong dự liệu của Dận Tự, Thái tử lại tránh được một kiếp, tiếp theo thánh giá khởi hành hồi kinh, lúc sắp đến cổng thành, Dận Chỉ, Dận Chân đã mang theo văn võ bá quan đứng sẵn ngoài cổng thành nghênh đón.

Đối với người ngoài, Khang Hy cũng không biểu hiện bất mãn, nhưng tới lúc hồi cung, lại tới thẳng Dưỡng Tâm Điện, nếu theo lệ cũ thì sẽ triệu Dận Chỉ Dận Chân đến hỏi chuyện, nhưng hiện tại không thấy.

Dận Chỉ vốn đang mừng thầm trong bụng, nhưng lúc nhìn thấy Khang Hy, không có vẻ tức giận, cũng không trừng phạt Dận Chân, không khởi cảm giận bất bình, lâm lâm oán trách.

Nhưng không lâu sau, khiến tất cả mọi người không ngờ được chính là Khang Hy lại phóng thích Đại A ca đang bị giam tại Tông Nhân Phủ ra.

Thái tử bị phế rồi tái lập, là do Khang Hy muốn cân bằng các phe thế lực, nhưng Đại A ca được thả ra, lại có ý gì?

Lòng người hoang mang, sóng ngầm cuộn cuộn, chẳng qua Dân Tự phải dành tâm trí cho một việc khác.

Đó chính là Đích phúc tấn Phú Sát thị có thai.

112. Chương 112: Có Con

Đình Xu ngóng trông đứa con này đã rất lâu.

Tuy rằng người Mãn xem trọng xuất thân người mẹ, nhưng đồng thời cũng theo lẽ mẹ quý nhờ con, Đích phúc tấn mà không có con cái nói sao cũng không thể đứng thẳng lưng trong phủ được, tuy rằng con cái do tiểu thiếp sinh ra đều phải tôn nàng làm mẹ cả, nhưng tóm lại vẫn không phải đi ra từ bụng mình.

Phủ Liêm Quận vương tốt hơn những phủ khác nhiều, cũng không có mấy thị thiếp hay tiểu thiếp vớ vẩn gây loạn, nhưng Dân Tự có nhân duyên tốt, ở trước mặt Khang Hy lại có tiếng nói, không kể đến người bên ngoài muốn nịnh nọt, chỉ riêng các nương nương trong cung, cũng đã nghĩ đủ cách để đưa người vào phủ, nhưng Dân Tự không gật đầu, Đình Xu cũng ráng gánh vác áp lực, đến cả nhà Phú Sát muốn đưa một biểu muội xa đến, nàng cũng không bằng lòng.

Thứ nhất do sinh trưởng trong gia đình hiền hách, chứng kiến không biết bao nhiêu chuyện xấu xa tranh giành tình cảm, không hi vọng phủ đệ vốn yên tĩnh biến thành như thế, thứ hai là sâu trong nội tâm nàng, vẫn mong ước mộng tưởng một đời một kiếp một đôi người không bị sụp đổ, tuy rằng sau này có thêm Trương thị, nhưng nhiều năm chung sống với nhau, nàng đã hiểu rõ tính tình của Trương thị, khó chịu gì đó, đã sớm biến thành thương hại cùng đồng tình.

Nàng là vậy đấy, ngày tháng trước đây của Đình Xu trôi qua không dễ dàng gì, Dân Tự không con, trong phủ chỉ có hai người, Đích phúc tấn ngăn cản không có nạp người mới, bản thân thì không sinh được, ở trong mắt người khác chính là do Đình Xu đổ kị.

Trong phủ các A ca khác, ít thì cũng có hai ba tiểu thiếp, đến cả Tứ A ca cũng không ngoại lệ, tới phiên Dân Tự, lại chỉ có một người, còn là người do năm xưa Khang Hy chỉ định, mấy năm nay trong phủ điều hiu, nhà mẹ cũng đã ngầm khuyên nàng không biết bao nhiêu mà nói, để nha hoàn thân cận trở thành người trong nhà, Đình Xu cắn chặt môi, chứ tuyệt đối không mở miệng.

Cũng may chịu đựng nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng mang thai, dù là con gái, sau này cũng có hi vọng.

Bà đỡ ở bên cạnh không ngừng bảo nàng hãy dùng sức, Đình Xu thở hổn hển, sắc mặt vàng như nền, mồ hôi chảy dài theo trán, thở ra thì nhiều hít vào thì ít.

Ma ma ở bên cạnh thấy tình cảnh hiện tại không ổn, vội vã nhét vào miệng nàng một miếng nhân sâm, đồng thời nói: “Phúc Tấn, người cố thêm lần nữa, ngàn vạn lần phải chống đỡ, hãy nghĩ đến Bát gia, nghĩ đến tiểu A ca sắp chào đời!”

Gia . . .

Nàng thoáng xuất thần, tâm trí bỗng nhiên bay về ngày hai người mới vừa thành thân, cơ thể dường như không còn đau đớn.

Bà đỡ thấy vậy, mí mắt giật giật, càng nhìn càng thấy không ổn, Phúc Tấn đã nhiều năm không có thai, sức khỏe vốn đã không tốt, hiện tại lại bị khó sinh, hôm nay chỉ e tiềm tàng nguy cơ.

Huyết phòng không may, ngoại trừ bà đỡ và ma ma hầu hạ, những người khác đều không được phép vào, đây là quy củ.

Dân Tự chỉ có thể chờ ở ngoài, nghe tiếng hét thảm thiết lúc cao lúc thấp, trái tim cũng nhấp nhồm theo.

Kiếp trước Quách Lạc La thị không có sinh con, lúc thiếp thất sinh, hấn cũng không ở bên cạnh, đương nhiên không hiểu được nỗi đau lúc sinh của nữ tử, giờ nghe thấy thảm trạng như vậy, không khỏi lo lắng hơn.

Dận Chân ở bên cạnh thấp giọng an ủi Dận Tự, trong lòng cũng thấy sốt ruột theo.

Đình Xu tính tình không tệ, mấy năm nay mọi người chung sống với nhau, cũng có chút tình cảm, nếu nàng không chống đỡ qua được cửa ải này, chỉ sợ Dận Tự khó tránh khỏi đau lòng khổ sở, đến lúc đó trong phủ không có Đích phúc tấn, trong cung nhất định sẽ chỉ định người, không cách nào khước từ.

Luận về tư tâm, hiển nhiên Dận Chân không mong nhìn thấy cảnh nơi này thê thiếp thành đàn.

Vào lúc mọi người đang hoang mang rối loạn, thì thấy ma ma từ trong phòng ào ra, vẻ mặt cấp bách.

“Gia, e rằng Phúc Tấn sắp không được rồi!”

Phú Sát Phu Nhân, ngạc nhiên của Đình Xu nghe vậy tưởng chừng nín thở, liều mạng xông vào trong.

Sắc mặt Dận Tự cũng trở nên tái mét, hoàn toàn không còn dáng dấp nho nhã ngày thường.

“Bất luận thế nào, cũng nhất định phải giữ Phúc Tấn, nếu vạn bất đắc dĩ, phải xếp tính mạng Phúc Tấn lên hàng đầu!”

Ma ma thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn cuống quýt nói vâng dạ, xong vội vã trở vào trong phòng.

Tiếng hét đau đớn lúc ban đầu của Đình Xu đã hạ xuống, đứng ở bên ngoài gần như không thể nghe thấy, lại càng khiến người khác lo lắng.

Trong phủ Dận Chân cũng con cái ít ỏi, trên cơ bản rất ít đứa có khả năng sống sót, hiện tại chỉ có Hoàng Huy do Đích phúc tấn Na Lạp thị sinh, Hoàng Quân do Trắc phúc tấn Lý thị sinh, còn có một Đại Cách cách, nhưng nếu tính ra, vẫn tốt hơn Dận Tự.

Trong đầu y bắt đầu tính toán nếu lỡ như Đình Xu có bề gì, y sẽ lập tức đưa Hoàng Quân qua cho Dận Tự làm con thừa tự, chỉ là vào giờ phút này, không thể nói ra.

Thời gian chậm chậm trôi qua, vào lúc bên trong vang lên một tiếng khóc to, trên mặt mọi người đều là biểu hiện như trút được gánh nặng.

Ma ma ôm đứa bé đi ra, mặt mày tươi cười, khác một trời một vực với gương mặt khẩn trương ban nãy.

“Chúc mừng chủ tử, là một tiểu A ca!”

“Phúc Tấn sao rồi?”

“Phúc Tấn cũng mạnh giỏi, mẹ tròn con vuông!”

Dận Tự thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy đứa bé, Lục Cửu đứng bên cạnh thấy thế lập tức nhanh trí móc tiền thưởng ra, ma ma cười tít mắt nhận lấy, miệng liên tục nói cảm tạ.

Chỉ thấy hài tử rụt trong tả lót, khuôn mặt nhăn nhúm, nhìn không ra giống ai, con mắt nhắm tịt, chắc do khóc đến mệt, cái miệng nhỏ hơi vểnh lên, khóe mắt còn ngấn nước, được Dận Tự ôm sát trong lòng, nhẹ đến nỗi như không có trọng lượng.

Dận Tự cẩn thận từng li từng tí, rất sợ làm đau nó.

Dận Chân cũng sáp lại nhìn.

“Đứa bé này không giống đệ.” y nhíu mày.

“Nó mới sinh mà, còn chưa nẩy nở, chả nhẽ tứ ca chưa từng nhìn con nhà mình à?” Dận Tự bật cười, chỉ cảm thấy thứ đang ấm trong lòng, giống như không phải một đứa trẻ, mà là một bọc bông, nhẹ hẫng đến nỗi khiến người ta tay chân luống cuống.

Thật chất Dận Chân có chút ghen tức.

Y thấy ánh mắt của Dân Tự lúc nhìn đứa bé, dịu dàng đến nỗi như muốn hòa tan người khác, nhưng y cũng rõ, ghen tuông với một đứa bé mới chào đời không hay biết gì thật sự rất buồn cười. Dân Tự không con không cái, ngóng trông nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mãi mới có một đứa, chỉ sợ muốn thương đến tận xương.

Nghĩ vậy, không kiềm được vươn tay, nhẹ nhàng bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ, mang theo chút khoái ý trả thù.

Tiểu tử thối, a mã mi là của ta, sau ngày đừng hòng giành với tứ bá của mi!

Năm tháng thấm thoát trôi đưa, triều đình biến động khó lường, lòng người khác biệt, nhưng dần dần cũng hiển hiện manh mối tinh phong huyết vũ.

Lúc Thái tử được tái lập, bề ngoài nhìn vào rất xán lạn, nhưng hắn không có Sách Ngạch Đồ, giống như thiếu một cánh tay, chưa kể Khang Hy như có như không chèn ép, cái chức Thái tử hiện tại thật sự u uất hơn bất luận khoảnh khắc nào trong dĩ vãng.

Không biết có phải do lúc trước khi bị giam Đại A ca bị hù mất mật, sau này trở nên nản lòng thoái chí, không còn sự ngạo mạn ngày nào, vừa bước qua tuổi ba mươi mà trên tóc đã nhuốm bạc, dáng vẻ héo tàn tang thương, mỗi lần bệ kiến, Khang Hy luôn nhìn chằm chằm tóc y, hồi lâu sau không nói lời nào.

Từ sau khi Dân Chân tiền trăm hậu tấu cho phép địa phương xuất binh bình loạn, tuy ngoài mặt Khang Hy không thể hiện gì, nhưng không thiếu lần hữu ý vô tình tỏ ra lạnh nhạt, Dân Chân chỉ lo làm việc của mình không hay không biết, trước sau như một, vào triều làm việc, đối với Khang Hy vẫn kính trọng tuân lời như trong dĩ vãng, giống như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Trong khi đấy Dân Đường thấy Đại A ca được thả ra, vốn rất vui mừng, tưởng rằng hi vọng đoạt vị của hắn có triển vọng, ai ngờ đầu Đại A ca chìm trong ưu sầu, bàn tính như ý của bản thân lại lệch nhịp, y không cam lòng chịu thua vào lúc này, chỉ đành nín nhịn tiếp tục ngủ đông, chờ đợi cơ hội.

Thập Tam và Thập Tứ vẫn được sủng ái như trước, Thập Tam xưa nay khí phách, lại có quan hệ thân thiết với hai người Dân Tự Dân Chân, chẳng qua tuổi còn nhỏ, có đôi khi vô cùng tự tiện, không chú ý rất nhiều tiểu tiết, đặc tội người khác cũng không tự biết. Thập Tứ thận trọng từng bước một, ở trước mặt Khang Hy, không nói chuyện dè dặt như những người khác, nhưng lại chưa từng chọc ông tức giận, biết cách điều chỉnh sức lửa thỏa đáng, nghiêm nhiên trở thành Hoàng tử được sủng ái nhất, đến cả địa vị của Đức Phi trong hậu cung cũng lên theo như điều gặp gió.

Mặt khác, trong phủ Liêm Quận vương có thêm một đứa trẻ, tiếng cười tự nhiên cũng nhiều hơn, tuy trước đây Đình Xu không nói, nhưng hắn cũng biết nàng chắc chắn phải gánh chịu rất nhiều áp lực, hiện tại vừa sinh là được con trai, đúng lúc che miệng không ít người, cũng bớt lời ra tiếng vào, có điều Đình Xu sau khi sinh sức khỏe suy yếu, lại phải gánh vác mọi việc lớn nhỏ trong phủ, tinh thần khó tránh có phần suy nhược, vì thế Dân Tự đặc biệt gọi Trương thị đến, bảo nàng từ giờ giúp đỡ Phúc Tấn.

Ngoại trừ việc đó ra, dường như tất cả mọi thứ đều ung dung thoải mái, đến nỗi lúc Dân Chân dẫn theo Hoàng Huy đến tìm hắn, có thể dễ dàng thấy hắn ngồi dưới dàn nho ở hậu viện, chơi với bảo bảo còn trong tã lót, cứ ra vẻ như có con mọi thứ đều sung túc.

Bảo bảo đã hơn ba tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn đã sớm giãn ra, một đôi mắt tròn to đen láy đảo tới đảo lui, hiếu kỳ nhìn Hoàng Huy đang đến gần.

Hoàng Huy trưng ra nụ cười tỏa nắng, vươn tay, cẩn thận sờ gương mặt trắng trẻo của bảo bảo, không kiềm lòng được bẹo một cái.

Rất mềm.

Lại bẹo một cái.

Rất dễ chịu.

Bẹo thêm cái nữa . . .

Tay bị bắt lại, Hoàng Huy ngược đầu lên, thấy Dận Chân đang lườm nó, gương mặt vô tội được thay bằng vẻ xấu hổ lấy lòng.

“Bát thúc, bảo bảo đáng yêu quá!” cực kỳ giống con chó con ngạc nương nuôi trong phủ.

“Vậy con phải thường xuyên chơi với nó nha.” Dận Tự cười nói, đưa bảo bảo cho nhũ mẫu, Hoàng Huy háo hức chạy theo sát, bắt đầu cười giòn.

“Tiểu tử này cứ đòi đi theo huynh đến.” Dận Chân nhìn nó chơi với bảo bảo mà như đang chơi với chó con, đầu thoáng đau.

“Đã đặt nhũ danh chưa?”

Dận Tự lắc đầu. “Ngạc nương nó bảo không bằng cứ gọi bảo bảo, đệ thấy cũng được, đợi nó một tuổi sẽ có tên chính thức, đến lúc đó đổi cách gọi là được.”

Dận Chân đang suy nghĩ phải vào đề thế nào, lại đột ngột nghe thấy tiếng gào khóc vang lên.

Hai người ngoảnh đầu nhìn, Hoàng Huy vừa khóc vừa sờ cổ, còn trong tay bảo bảo đang giữ một miếng ngọc bồi thất dây đỏ, cười khanh khách.

113. Chương 113: Biệt Trang

Hoàng Huy rất vô tội.

Không phải nó cố ý khóc đến kinh thiên động địa vậy đâu, nhưng nghe nói miếng ngọc bồi đó được chính mẫu thân đeo cho nó lúc một tuổi, đến nay chưa từng gỡ xuống, lúc tiểu tử kia giật lấy, nó vội vàng ngưỡng cổ ra sau, kết quả lại bị đứt.

Ngọc bồi bị người thắng nắm trong tay, giương cao lên để điều võ dương oai với nó.

Hoàng Huy miệng méo xẹo, nước mắt vỡ òa.

Dận Chân tức giận mắng: “Con còn ra dáng ca ca nữa không, ngọc bồi bị bảo bảo cầm chơi một lát mà thế đấy!”

Vốn Hoàng Huy định mượn dịp khóc lóc nhân tiện làm nũng với bát thúc yêu dấu của nó, bị a mã nhà mình dọa dẫm, lập tức ngừng khóc, mở to đôi mắt ướt sũng, mũi khụt khịt, điệu bộ tủi thân không gì sánh bằng.

Dận Tự mỉm cười, lấy lại miếng ngọc bồi trong tay bảo bảo, gút lại sợi dây bị đứt rồi đeo vào cổ Hoàng Huy.

“Đại A ca của Ung Vương Phủ khóc nhè, bị người khác biết sẽ cười đấy.”

Hoàng Huy nhìn nhũ mẫu đang đứng nhìn cười, thấy hơi xấu hổ.

“Bát thúc . . .”

Thân thể nhỏ bé nhào vào lòng Dận Tự, đem hết nước mắt nước mũi tray lên đây.

Dận Chân khoe miệng giật giật, xách người cách xa ra.

“Hoàng Huy vẫn luôn miệng đòi cười ngựa, dù sao ngày mai cũng là ngày nghỉ, không bằng dẫn nó đến biệt trang chơi một hai ngày, đệ cũng đi chung đi.” vừa dứt lời lập tức đưa mắt liếc Hoàng Huy.

Đứa nhóc lanh lợi nào đó lập tức nhào tới, ôm tay Dận Tự: “Bát thúc đi đi mà, dẫn theo cả bảo bảo nữa!”

Dận Tự lắc đầu: “Thôi, bảo bảo còn nhỏ quá.”

Hoàng Huy bậm môi, thề non hẹn biển nói: “Con nhất định sẽ bảo vệ bảo bảo, dù bản thân không có cơm ăn, cũng sẽ không để nó đói bụng!”

“Từ đâu học được lời vô nghĩa đó!” bị Dận Chân cốc vào đầu một cái.

Dận Tự nhìn điệu bộ chớp mắt đầy tha thiết của nó, không khỏi bật cười: “Được rồi, bảo bảo còn nhỏ, phải mang theo nhũ mẫu và nha hoàn.”

Hoàng Huy nghe xong sướng rơn, hoa tay múa chân.

Tính tình nó vốn hoạt bát, nhưng lúc ở trong phủ, nó là huynh trưởng, lại là con trưởng, Dận Chân cũng là người cha nghiêm khắc, tuy Hoàng Huy tuổi còn nhỏ nhưng đã biết phải hạn chế bản thân, nhưng tới đây thì khác, bát thúc xưa nay cứng nố, ở trước mặt bát thúc, đến cả a mã cũng cười nhiều hơn, đương nhiên nó cũng có thể thả lỏng không ít.

Hoàng Huy thân là trưởng tử của Ung Vương Phủ, qua mấy tháng nữa sẽ phải đến Thượng Thư Phòng, trải qua kiếp sống đọc sách khô khan dài đằng đẳng giống như thúc bá phụ thân nó, tuy Dận Chân nhìn ngoài mặt nghiêm khắc, nhưng trong lòng cũng rất yêu thương đứa con này, cố ý đưa nó đi chơi một chuyến thỏa thích trước khi đi học.

Đương nhiên, nếu chỉ có hai phụ tử đi thì không được, có thể gọi Dận Tự đi chung, thì hoàn hảo rồi, đã lâu rồi hai người không ở riêng với nhau, sau trong nội tâm tứ ca có chút ai oán.

Nam nhân ra ngoài thuận tiện hơn nữ nhân nhiều, mặc dù có hai tiểu hài tử, nhưng tóm lại không cần tốn bao nhiêu thời gian, tuy Đình Xu không muốn, nhưng chính nàng dạo gần đây thân thể ừ lì, lười hoạt động, chưa kể có nhũ mẫu hạ nhân đi theo, cũng không có gì đáng lo, chẳng qua vẫn cứ căn dặn ba lần bốn lượt, sai người chuẩn bị đủ mọi thứ, lại nhìn theo xe ngựa khuất bóng, rồi mới quay về phòng nghỉ ngơi.

Thôn trang là nơi Dận Tự từng ở, mấy năm nay vẫn có người chăm sóc dọn dẹp, bày trí không thay đổi, kể từ lần cuối cùng Dận Tự đến, hậu viện trồng một trắng hoa lớn, hiện tại còn là mùa ra hoa, mà vàng tươi đỏ chói ngập tràn tầm mắt, Hoàng Huy nhìn không chuyển mắt, đến cả bảo bảo cũng quơ quào ới á.

Dận Chân nhìn sắc mặt Dận Tự, liền biết hẳn thích nơi này, trong lòng mừng thầm, ngoài mặt vẫn lãnh đạm căn dặn hạ nhân dẫn hai hài tử đi nghỉ ngơi.

Thôn trang vào đêm không khí mát mẻ, Dận Chân sai người chuẩn bị lẩu nóng, bày thịt dê và thức ăn kèm, trông rất phong phú sôi nổi.

Trong khoảng thời gian này, Dận Tự sống an nhàn sung sướng, không có chuyện gì phiền lòng, đến cả người cũng như tỏa sáng, ánh trên nền khói nóng phát phối, làm lòng Dận Chân rứt rịch.

“Sớm biết vậy gọi cả đám Lão Cửu đến đây, càng đông người càng náo nhiệt.” Dận Tự cười nói, gấp một miếng thịt dê bỏ vào nồi, nhìn tâm trạng có vẻ rất tốt.

Đã có hai tiểu quý, sao ta còn phải gọi thêm người đến cho cụt hứng. Dận Chân tức giận lắm bấm trong đầu, không tiếp lời.

Sao cứ mỗi lúc hai người ở với nhau, là không còn oai phong đế vương mặt lạnh ngày thường.

Dận Tự liếc xéo y, không kiềm được thấp giọng cười, không tiếp tục ghẹo y, chuyển đề tài.

“Hoàng Huy là một hài tử thông minh, mai sau đến Thượng Thư Phòng học, chắc hẳn cũng thành thạo.”

Thượng Thư Phòng là nơi các Hoàng tử đọc sách, thuở nhỏ họ cũng đến đấy, nay các Hoàng tử trưởng thành đều có chức trách riêng, ở Thượng Thư Phòng đọc sách, đa phần là Hoàng tử còn bé, cùng một vài Hoàng tôn mới lớn, còn có các dòng dõi thư đồng.

Người đông, khó tránh khỏi trở nên phức tạp, kiếp trước Dận Tự bởi vì bối cảnh đơn bạc, nhà mẹ thấp hèn, cũng nhận không ít hiếp đáp, hiện tại các Hoàng tử Hoàng tôn trộn lẫn với nhau, lại càng phân chia cao thấp quý hèn.

Nhà mẹ của ai có tiếng nói, ai trong phủ phải nhìn mặt người khác, tụi nhỏ hiển nhiên sẽ tự phân chia đủ loại, trèo cao đạp thấp, ức hiếp đứa yếu, bắt mi chịu thiệt cũng chỉ có thể bấm bụng nuốt xuống, nếu ai không nhịn được mà đi mách lại, chỉ e hậu quả sẽ thảm hơn thôi.

Hai người đều từng trải qua những ngày tháng ở Thượng Thư Phòng, sao không hiểu những thứ đạo lý méo mó này, Dận Chân nghe vậy chỉ thêm sầu lo, không chút vui vẻ.

“Huynh chỉ sợ với tính tình của nó, tới đó bị người ta chơi khăm còn không biết nữa.”

“Dù sao cũng phải chịu thiệt vài lần, mới khôn ra được.” nhắc tới Hoàng Huy, Dận Tự lại nhớ đến một chuyện khác. “Sức khỏe Hoàng Huy trước nay vẫn tốt chứ?”

Đề cập đến vấn đề này thật sự hơi lạ, đến cả Dận Chân cũng hơi ngạc nhiên. “Bình thường cũng không có gì lạ, sao vậy?”

Dận Tự cười nói: “Không có gì, đệ thấy nó có vẻ hơi gầy yếu, bình thường rảnh rỗi đừng cứ bắt nó đọc sách, để nó ra ngoài chạy nhảy nhiều mới tốt.”

Trong trí nhớ của hắn, con trưởng của Ung Vương Phủ, khoảng hai năm nữa sẽ chết yếu, từ đó trở đi, Na Lạp thị không sinh được đứa nào nữa. Kiếp trước Dận Tự không có ấn tượng về đứa cháu nhỏ này, đương nhiên sẽ không truy cứu nguyên nhân tử vong, nhưng nay hai nhà gần gũi, hắn không mong rằng Hoàng Huy từ nhỏ đã thích bám lấy hắn cứ vậy mà ra đi.

Đang lúc nói chuyện, hạ nhân bưng hai chén canh lên, Dận Tự nhấp thử một ngụm, cảm thấy mùi vị rất được, hương vị vẫn còn đọng lại trong miệng, không khỏi ngạc nhiên nói: “Đây là canh gì, đến lúc về đệ cũng phải học mới được.”

Dận Chân ậm ừ nói: “Là một trong những món sở trường của đầu bếp, huynh chưa từng hỏi đến.”

Dận Tự không nghi ngờ y, lại uống thêm mấy ngụm nữa, vừa cười vừa nói: “Đầu bếp trong phủ tứ ca, đệ đã thèm thường từ lâu, lúc nào tặng cho đệ một người đi.”

“Nếu đệ thích, đợi về rồi huynh cho gã đến phủ đệ.” chỉ sợ đệ uống mỗi ngày sẽ chịu không thấu thôi.

Nửa phần sau không nói ra miệng, Dận Chân vẫn tỏ ra điềm nhiên như không, đổi đề tài câu chuyện.

Dận Tự dần cảm thấy có điều bất thường.

Tuy rằng trong phòng ấm áp hơn bên ngoài, nhưng cũng không đến mức đột nhiên nóng lên.

Hơi thở mang theo làn sương mỏng manh, vốn không dễ phát hiện, nhưng hiện tại cơ thể khác thường, đến cả mùi hương nhàn nhạt cũng trở nên rõ ràng.

Xao động trong cơ thể cứ từ từ trào dâng, người nhạy cảm như hắn hiển nhiên lập tức phát hiện chén canh có vấn đề.

“Đây rốt cuộc là canh gì?”

“Nấm tươi, chẳng qua có bỏ thêm thứ khác.” Dận Chân vươn tay đỡ lấy thân thể như nhũn ra của hắn, cảm giác nhiệt độ khi chạm tay nhau như bốc cháy.

“Thứ gì?” Dận Tự cắn răng, mơ hồ đoán được là gì.

“Máu hươu, bỏ không nhiều lắm, sợ đệ đoán được không dám uống.” trong điệu cười mang theo đắc ý khi gian kế thành công, Dận Chân thừa dịp bốn bề vắng lặng, nhanh nhẩu hôn lên má hắn một cái.

Dận Tự trừng mắt nhìn chén canh chỉ uống hai miếng đang đặt trước mặt y, rồi lại nhìn chén canh sạch trơn của mình, nhất thời cảm lạnh.

“Còn có?”

“Không có.” trên mặt mất đi vẻ lãnh đạm thường thấy mà thay bằng biểu hiện vô tội.

“Hương!” Dận Tự tức tối.

“Chỉ bỏ thêm một xíu xạ hương, rất rất ít, người bình thường không thể ngửi thấy được, mũi của đệ nhạy ghê.” Dận Chân mỉm cười, cũng không biết là đang tán dương hay đang trêu người.

Liêm Quận vương xưa nay lãnh tính bất chợt có thứ cảm xúc khóe không ra nước mắt.

“Bát đệ say, vi huynh dìu đệ đi nghỉ.” miệng nói, tay đã đỡ người dậy, đi về phía biệt viện.

Máu hươu và xạ hương có tác dụng trợ tình, nhưng hắn cũng không đến nỗi không bước đi được, chẳng qua được hiệu phát tác, nơi nào đó không thể khống chế mà có phản ứng, hắn chỉ có thể tùy ý người nọ dìu mình, ẩn tình đang được che giấu của nửa người dưới khiến hắn khó lòng mở miệng.

“Tứ ca, ân tình vì đệ mà suy tính này, không biết lấy gì báo đáp.”

Lời nói đầy dịu dàng, nhưng nếu chú ý lắng nghe, không khó nhận ra hàm xúc cảm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Dận Chân cách hần trong gang tấc, nhìn lông mi hần run nhẹ, hai gò má ửng đỏ bất thường, làn môi cũng bị xông đến tươi mọng, điểm tô trên làn da trắng ngần, càng tỏa ra mỹ cảm rung động lòng người, không khỏi cười khê, kẻ sát bên, phả nhiệt khí vào tai đối phương.

“Bát đệ không cần khách sáo, lấy thân báo đáp là được rồi.”

Nếu trong tay có một loại vũ khí dạng bản, Dận Tự nhất định không chần chờ vỗ lên đầu đối phương, đáng tiếc trên tay lúc này không có gì cả.

Không chỉ không có, bản thân còn là cá nằm trên thớt.

Chuyện hoang đường tiếp theo giống như cảnh trong mơ.

Vào khoảnh khắc cơ thể chạm tới đệm chăn, hần chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể như bị thổi bùng lên, không chỗ nào không kêu gào đòi giải tỏa, máu nóng đẩy lên cổ lên mặt, xông đầu hần đến mê man, không mở nổi mắt.

Dận Tự kiểm không được cúi đầu rên rỉ, trong tiềm thức vẫn nhớ còn có người ngoài ở đây, cố tự kiềm chế không sờ vào cái đã nóng bỏng cứng lên của hần.

Nhưng bị ngọn lửa này đốt thật sự rất khó chịu, nó cấp tốc thiêu rụi chút lý trí còn sót lại, đến khi lan tràn toàn thân.

Một bàn tay nóng ầm sờ lên eo hần, men theo đường áo trườn vào trong quần, cầm lấy nơi đã cứng như thiết.

“Um! . . .” Dận Tự rên khê, cơ thể hơi bật dậy theo phản xạ, nhưng lại bị ghìm lại.

Nút áo bị cởi từ trên xuống, hiện tại hần đã cảm nhận được động tác lê nhẹ trên da thịt hần của đối phương, không nhận được đưa tay tự cởi.

Tay bị giữ lại, vùng vẫy bất lực của hần hoàn toàn không đáng lọt vào mắt đối phương, hai tay dễ dàng bị trói ra sau.

Mơ hồ nghe thấy người nọ thì thầm bên tai, nhưng đầu óc đã bị đốt cháy của hần chẳng thể nghe rõ, cuối cùng hóa thành một mớ hỗn độn.

Y phục trên người bị cởi ra, cơ thể đang cháy hừng hực chạm vào lớp chăn tơ lụa mát lạnh, khiến hần không kiềm lòng được càng khát cầu nhiều hơn, ngưỡng đầu ra, để da thịt ma sát với lớp chăn, dần dần đến cả lớp chăn cũng trở nên ẩm áp, không thể làm giảm đi sự cơ khát trong hần.

Tuy rằng mắt đang mở, nhưng đã mất đi tiêu cự, hơi híp lại nhìn về phía trước, con người đen trầm lắng mọi ngày nay ngập nước mênh mông, bộc lộ nét quyến rũ chính hần cũng không hay.

Nếu không cho thêm máu hươu và xạ hương, với tính tình nguội lạnh của người này, chỉ e tối nay y phải một thân một mình đốt đuốc thâu đêm, nằm ngủ chung giường.

Dận Chân ngằm thở dài, ngày ngày y nhìn hần ở ngay trong tầm mắt, nhưng ngại ánh mắt của mọi người xung quanh, không cách nào tiến thêm một bước, loại dày vò này, thật sự không phải điều mà người thường có thể chịu đựng được.

Y và hần cùng nhau lớn lên, từ lâu đã nhìn thấu tính tình của hần, Dận Tự mọi mặt đều tốt, chỉ mỗi phương diện tình ái là như nước lạnh, vạn sự đều phải chờ người khác chủ động, may nhờ mấy năm gần đây y không ngại ép sát từng bước một, nếu đổi lại là một nữ tử e dè xấu hổ, chỉ sợ chớp mắt, đã qua một đời người.

Lúc này người nọ đang rên rỉ dưới thân y, toàn thân dần dần nhuộm màu đỏ của ***, thân trên xích lõa, thân dưới được che chở dưới lớp chăn, như ẩn như hiện, dáng người cao thon, ôn nhuận như ngọc, tâm trí Dận Chân vốn đã rung rinh, thấy cảnh này sao còn kiềm chế được nữa, cởi hai miếng vải cột màn xuống, một cái phủ lên đôi mắt ướt át của đối phương, vòng ra sau ốt cột lại.

Tiện đà thấp giọng thì thầm bên tai người nọ: “Để ta hầu hạ Bát gia.”

Tiếng Bát gia này đượm mùi tình ý, khác hẳn hình tượng ngày thường của y, đến nỗi Dận Tự không kiềm được thoáng run rẩy, khoe miệng bật ra tiếng thở dốc đứt quãng.

Miếng vải còn lại được dùng tại thứ đang nóng cháy kia, quấn mấy vòng cột lại, cuối cùng mới gút ngay tại gốc, ngón tay lại linh hoạt lướt nhẹ trên mặt, làm cho *** dâng trào nhưng không thể phóng thích, dẫn vật trong vòng lẩn quẩn giữa nóng và lạnh.

“Huynh từ đâu . . . học được . . . mấy thủ đoạn này?” giọng Dận Tự có chút lạc đi, như nghẹn trong cổ họng, còn đầu phong nhã ngày xưa.

“Thanh lâu . . .” Dận Chân cúi đầu cắn vành tai hắn, động tác tay vẫn không dừng lại, ngón cái vuốt ve phần đỉnh ướt át, còn dùng móng tay khẩy khẩy lớp da mỏng manh trên đầu, nhẹ tay vân vê. “Đương nhiên là không thể nào, trong lúc ngẫu nhiên đọc được mấy cuốn xuân cung, học theo.”

Dận Tự đã không còn sức lực để đi hỏi y đi dạo phố tìm xuân cung vào lúc nào, hắn không ngừng ưỡn người, nhưng rồi phát hiện nơi đang bị buộc chặt không thể tìm kiếm được sự giải phóng, mà động tác của đối phương song song với gia tăng khoái cảm, thì càng đẩy hắn sát địa ngục hơn, nhưng hai tay bị trói lại, không thể cựa cựa.

Mắt bị bịt kín, cơ thể càng mẫn cảm hơn.

Chỉ một chút đụng chạm cùng khiêu khích, cũng đủ khiến hắn gần như sụp đổ.

Bàn tay dính dịch thể ẩm ướt lần mò tìm ra sau.

Từ từ, thăm dò chui vào trong, số ngón tay từ từ tăng lên, nhờ có dịch thể trơn trượt mà thông thuận hơn nhiều, lúc thấy ổn rồi, rút ngón tay ra, thay vào đó, là thứ cũng đang cứng rắn nóng bỏng đẩy đi vào.

“. . . !” Dận Tự nhăn mày.

Sau cảm giác khó chịu và đau đớn phút ban đầu, là cảm giác khó tả thành lời, bộ vị to lớn lấp đầy cơ thể hắn, hắn thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập của đối phương, giống như ngọn lửa nóng, giống như muốn thiêu rụi thân thể vốn đã đạt tới cực hạn.

Tầm mắt là một mảng tối đen, nhưng cảm nhận rõ ràng mỗi một cử động của đối phương trong cơ thể.

“Tiểu Bát . . . Dận Tự . . .” Dận Chân hôn lên môi hắn, đầu lưỡi đẩy mở khớp hàm của hắn để tiến quân thần tốc, nụ hôn như muốn cắn nuốt đối phương, sợi chỉ bạc từ giữa môi hai người nhiều xuống, trượt dọc theo cằm đến xương quai xanh.

“Cởi ra . . .” vải bịt mắt dần dần ẩm ướt, miệng khe hé, đã rơi vào trạng thái rối loạn.

Dận Chân lại hôn hắn, từ từ cởi dây trói ra.

Cơ thể bất chợt không còn trói buộc thoáng co giật, dịch thể trắng đục bắn lên bụng đối phương, Dận Chân nghiêng rằng, cũng theo sau bắn ra.

Dây trói trên tay và mắt được cởi ra, Dận Tự khẽ nheo mắt, tạm thời chưa thích ứng được với ánh sáng, không khỏi vươn tay che hờ mắt lại, nướ mắt còn vươn trên mặt, thoát nhìn trông thật yếu ớt, tuy rằng Dận Chân biết không phải vậy, nhưng vẫn không kiềm được nhẹ nhàng hơn, để hắn thoải mái tựa vào, miệng vẫn không quên trên ghẹo.

“Vi phu hầu hạ thể nào?”

“Tứ ca.” người nọ cười đến nhu tình vạn chủng, tay quàng lên cổ y, kéo y cúi đầu sát xuống.

“Hử?” Dận Chân bị hành động khiêu khích bất ngờ của hắn làm cho choáng váng, không nhận được thuận theo hắn.

Dận Tự kề sát bên tai y, cười lạnh một tiếng: “Chùng nào thì huynh để đệ đệ này lên đây?”

Dận Chân trăm triệu lần không ngờ đến người thường ngày luôn tỏ ra nho nhã này lại bị y ép đến nói ra lời thô tục như vậy, không khỏi thừ người.

114. Chương 114: Cố (thượng)

Tháng bảy năm Khang Hy thứ bốn mươi mốt, tiết trời còn oi bức hơn xưa, ve sầu ả nấu trên cây kêu râm rang, trên dưới trong cung đã chuẩn bị sẵn sàng các chậu băng để ở các chủ điện, dù là vậy, nhưng vẫn có thứ cảm xúc ngạt thở khó hiểu quần quanh đầu đó.

Chính vào lúc này, trong cung truyền ra tin Thập Tam A ca Dận Tường bị Hoàng thượng quở mắng.

Nguyên nhân chẳng qua bắt nguồn từ một việc nhỏ nhặt, từ lúc Thập Tam chưởng quản Binh Bộ tới nay, mặc dù không thành thạo như Đại A ca trước đây, nhưng y lại hơn cái tuổi trẻ, làm bất kỳ việc gì cũng mang theo chút bốc đồng, chẳng mấy chốc đã hòa hợp với toàn Binh Bộ, lại thêm y và Dận Chân như cây cùng cành, mọi người trong triều đều mặc định y thành Đẳng Tứ A ca.

Bị Khang Hy quở mắng, cũng bởi vì chuyện của Binh Bộ.

Vào một ngày Khang Hy chợt tâm huyết dâng trào, triệu Thập Tam đến, hỏi về công việc liên quan đến Binh Bộ, vấn đề được ông hỏi chính là vụ việc bá tính vùng Quỳnh Châu bị ép đến nước phải vùng dậy vào mấy năm trước.

Chuyện này xảy ra vào năm Khang Hy thứ ba mươi tám, lúc đó Dận Tường còn chưa gia nhập Binh Bộ, đương nhiên sẽ không biết rõ, Khang Hy hỏi, có rất nhiều câu y không trả lời được, Khang Hy lửa giận ngút trời, mới mắng y “Ăn không ngồi rồi, không học không hành”, dứt khoát bãi chức y ở Binh Bộ.

Ý chỉ cách chức được công bố ngay ngày hôm sau, cùng dịp, còn có một phần thánh chỉ khác, để Thập Tứ A ca Dận Trinh thay Dận Tường, chưởng quản Binh Bộ.

Thập Tam A ca xưa này đắm mình trong thánh quyền, sủng ái có thừa, đến cả bá tể Thái Sơn cũng phải y xuất tuần thay, Khang Hy chưa từng che giấu sủng ái với y, quan trọng hơn hết, Dận Tường có quan hệ thân thiết với Tứ A ca, từ nhỏ đã theo đuôi hai vị A ca Tứ, Bát đến lớn, quan hệ không nhạt, mơ hồ đã bị quy về một phe, nay lại cách chức ngay vào lúc oai phong Đẳng Tứ A ca đang hưng thịnh, rốt cuộc là có thâm ý gì, có phải ông đã nhìn thấu chuyện gì, nên cảnh cáo bước đầu?

“Bát gia, nếu ngài không có ý với đại vị, thì trăm triệu lần đừng xen vào.” Thẩm Triết vào lúc biết được tin thì lập tức chạy đến thư phòng tìm hấn, vừa mở miệng đã đi thẳng vào đề.

Không hề thấy sự bất ngờ trên mặt Dận Tự, hấn điềm nhiên nói: “Tử Thanh đừng gấp, trước tiên nói ta nghe lý do của người.”

“Lý do rất đơn giản.” Thẩm Triết nâng chung trà lên hớp một ngụm, hoàn toàn không còn vẻ nhả nhận ngày thường, lau miệng, xong mới nói: “Trong lục bộ, đứng đầu là Hộ Bộ, Hộ Bộ quản lý thuế má thiên hạ, Tứ gia đã tiến hành gây dựng nhiều năm nay, dù Hộ Bộ không phải vật trong tay ngài ấy, nhưng chỉ e tay chân của ngài ấy đã trải khắp. Thứ hai là Lại Bộ, Lại Bộ trong tay Bát gia, hiển nhiên Tứ gia không cần lo lắng, nhưng chính vì cái không lo này, trái lại khiến cho vị ở trên bắt đầu lo lắng . . . Chưa kể nay thêm Binh Bộ, Thập Tam gia vừa tiếp nhận, vây cánh chưa có, nhưng hiện tại ba bộ quan trọng nhất trong lục bộ, đều nằm trong tay Tứ gia, ngài và Thập Tam gia ở bên cạnh Tứ gia, thấp thoáng xu thế trở thành hai tay trái phải của ngài ấy, do đó, Hoàng thượng còn có thể yên tâm sao?”

Thẩm Triết dứt lời, xong lại thở dài: “Chỉ do trước đây ngài không muốn tranh giành đại vị, Tử Thanh cũng không phải người mưu cầu danh lợi, nên cũng không nghĩ tới điều này, đợi đến hôm nay Hoàng thượng xuất chiêu, mới bừng tỉnh đại ngộ, Bát A ca nhất thiết đừng giẫm lên vết xe đổ của Đại A ca.”

Dận Tự gật đầu nói: “Xem ra mấy ngày nay sống quá an nhàn, ta tự đặt mình ra ngoài ngôi vị Hoàng đế, lại quên nhìn những hiểm nguy tiềm tàng, nay Thập Tam bị chỉ trích, chắc hẳn ông muốn xao sơn chấn hổ, cảnh cáo tứ ca.”

Thẩm Triết lại thở dài: “Chính là đạo lý đó, cho nên một khi Hoàng Thượng nổi lên lòng nghi ngờ, người kế tiếp mà ông ấy đối phó, chỉ sợ sẽ là Bát gia, hiện tại chỉ có duy nhất một kế.”

Y cũng không nói tiếp, Dận Tự vẫn giữ im lặng, nâng chung trà lên hớp một ngụm.

Hương trà quanh quẩn trong hơi thở, ánh nắng chiều từ ngoài chiếu vào, lưu lại bóng nắng loang lổ trên mặt đất, ấm áp đến gần như nóng cháy, nhưng hai người đều chồng chất tâm sự, hiển nhiên không cảm thấy nóng.

Lát sau, Dận Tự ngẩng đầu, thở dài, hoàn thành câu nói dở dang của Thẩm Triết: “Tự rút.”

Thẩm Triết gật đầu cười khổ: “Bát gia thông minh tuyệt đỉnh, tất nhiên cũng có thể thông suốt mấu chốt trong đây, chẳng qua phía Hoàng thượng, phải phí không ít công sức, nếu người làm không khéo, e rằng sẽ cho ông ấy cơ hội áp chế, hoặc sẽ bị chỉ trích được sủng mà kiêu.”

Dận Tự không đáp lại, lát sau mới hờ hững nói: “Làm nhi tử của Hoàng đế, thật khó.”

Hắn sống hai kiếp người hơn mấy mươi năm, đến tận bây giờ vẫn không cách nào thấu hiểu hoàn toàn tính cách của Khang Hy, hay chính vì hắn như vậy, nên năm đó mới thất bại.

Thẩm Triết lắc đầu cười khổ, ai dám nói sai, y đi theo Dận Tự bao nhiêu năm nay, chứng kiến vô số cuộc đấu, ở đâu cũng là thủ đoạn giết người không thấy máu, dù y chỉ là một phụ tá nhỏ bé, cũng thấy kinh tâm động phách, huống hồ là các A ca ở trong cuộc?

Song trên con đường thẳng tiến đến ngôi vị kia dù trải bao nhiêu gươm đao, cũng có vô số người đạp lên nhau tiến lên, tranh giành như thiêu thân lao vào lửa, phải nói, y và Bát gia, có thể nói là dị biệt trong số đó.

Hôm sau lúc hạ triều, Dận Tự và Dận Chân đi sóng vai nhau, người xung quanh vốn định lại bắt chuyện, khi thấy Ung Thân vương đứng một bên, toàn bộ dừng bước, chỉ đứng xa xa chào chào, dáng dấp nom nớp lo sợ, như thấy Diêm Vương.

Dận Tự không khỏi mỉm cười, ghẹo y: “Tứ ca thật có khí phách, càng ngày càng oai phong.”

Dận Chân liếc hắn, điềm nhiên nói: “Nếu không làm vậy, chỉ sợ càng có thêm nhiều người không mời mà đến, rồi lại như Đại A ca năm xưa.”

Tiếng của những chữ cuối cùng giảm cực thấp, Dận Tự lại nghe thấy rõ ràng, cũng biết y đang ám chỉ chuyện gì, không khỏi thở dài trong lòng.

Đại A ca chính vì hào quang xán lạn, cả một thế lực vây quanh với Minh Châu dẫn đầu, nên mới khiến cho Khang Hy hạ quyết tâm diệt trừ tận gốc, tuy hiện tại Dận Chân không có ý định đó, nhưng lại mơ hồ hình thành một phe thế lực vượt trên Thái tử, sao Khang Hy có thể vui vẻ ngồi nhìn?

Dận Chân lại như không hề phát giác, tiếp tục vừa đi vừa nói: “Ngày mai là sinh thần của Hoàng Huy, nó cứ ầm ĩ đòi gặp đệ, mang theo bảo bảo đến chơi.”

Dận Tự dừng suy nghĩ miên man, cười nói: “Vậy phải chọn quà cho nó rồi, ngọc ngà châu báu chắc nó không có hứng thú, tuổi còn nhỏ để hiểu biết thưởng thức thi họa, thôi thì tứ ca theo đệ ra ngoài mua mấy món đồ chơi về dụ nó đi.”

Sắc mặt Dận Chân dịu lại, gật đầu.

Giờ đã sắp trưa, hai người đều bụng trống không, nên thuận tiện một lần trên cửa khách *** nào đó ngồi xuống.

Tiểu nhị nhanh nhẹn ghi tên các món ăn rồi hấp tấp chạy đi chuẩn bị, Dận Tự cười với y: “Không biết tứ ca còn nhớ năm xưa đệ dẫn huynh đi ăn mì quả du không, ông chủ chỗ này chính là chủ gian mì ngày đó.”

Lông mày Dận Chân hơi giật nhẹ, quả nhiên có chút bất ngờ: “Tay nghề thật sự không tệ, ông ta cũng xem như hết khổ.”

Dận Tự chẳng qua dùng nó làm lời dạo đầu, hiện tại thấy mặt y cứ lạnh lạnh, hắn thật sự không biết phải mở lời thế nào, trầm ngâm trong một chốc, quyết định nói thẳng: “Đệ định tìm cái cơ, để ông cách chức đệ.”

Dận Chân bờ ngõ, sắc mặt lập tức tối sầm đi.

“Tại sao.”

Dận Tự nhìn thẳng vào mắt y, đáy mắt một mảnh trong suốt.

“Đệ không thể để huynh thất bại trong gang tấc.”

Thập Tam gia bị cách chức, e rằng Thánh thượng bắt đầu bất mãn với hành vi đạo gần đây của Tứ gia, muốn mượn dịp để cảnh cáo, nếu Bát gia muốn phải sạch quan hệ với ngài, tất nhiên sẽ chủ động rút lui, như vậy, lửa giận của Thánh thượng, chỉ tập trung vào một mình ngài.

Đây là lúc mật đàm đêm qua, do Đới Đặc nói.

Có điều Dận Chân không tin lời hấn, không chỉ vậy, còn nổi giận.

Nhưng chỉ trích thì sao, nghĩ lại, dù Đới Đặc có lòng hiểu sai, nhưng có một điều thì không sai.

Hoàng a mã nổi giận với Dận Tường xong, người kế tiếp, không phải Dận Tự, mà là y.

Dận Tự không muốn khổ tâm gầy dựng của y bị hủy trong chốc lát, tự nguyện rút lui, rời khỏi triều đình.

Nay y đã mất một Thập Tam, sao y có thể sẵn lòng đứng nhìn Dận Tự vì y mà hi sinh bản thân?

115. Chương 115: Cờ (hạ)

“Không được.” Dận Chân lạnh lùng nói, âm điệu kiên quyết.

Dận Tự mỉm cười, nhắc ấm trà trên bàn lên rót đầy cho cả hai, rồi mới nói: “Đệ không phải chỉ vì huynh, mà còn là vì tự bảo vệ bản thân, nếu như huynh bị ông nghi ngờ, chắc chắn đệ cũng không hơn gì, sống cùng sống, chết cùng chết, hiện tại có thể giữ được một người, còn hơn kéo cả hai cùng xuống?”

Hấn nâng chung trà uống một ngụm, nước trà nhạt nhẽo, đương nhiên không sánh bằng loại trong nhà mình, nhưng nhìn đối phương kiên quyết từ chối, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

Chân tình bao nhiêu năm cũng không uống phí.

Dù cuối cùng phải có một người lùi bước, có thể nhận được câu trả lời như vậy của y, cũng không uống phí bản thân đưa ra lựa chọn này.

“Tứ ca.” hấn ngừng đầu, mỉm cười.

“Đệ không có chí lớn như huynh, ngày sau chỉ cần đảm bảo đệ bình yên phú quý, đệ đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

Dận Chân kinh ngạc nhìn hấn, như muốn đem người trước mắt khắc sâu vào đáy lòng, một dòng hơi nóng bỗng trào lên cổ họng viên mất, nhưng bị y kiềm lại, im lặng hồi lâu, chỉ vươn tay, đặt lên tay đối phương.

Sinh thời, nhất định không phụ người.

Đến lúc tiểu nhị bưng thức ăn lên, gần như phá vỡ bầu không khí ban đầu, Dận Tự giống như hoàn toàn không có việc gì, tán chuyện đùa giỡn, Dận Chân chỉ yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng chêm một hai câu.

Dùng cơm xong, hai người lại dạo phố chọn đồ chơi mà Hoàng Huy và bảo bảo thích.

“Đệ mua nhiều như vậy, thằng nhóc đó chắc chắn sẽ vui ngất trời.” Dận Chân nhìn đồng đồ được Lục Cửu và Tiểu Cần tay xách nách mang, lắc đầu.

“Huynh không muốn làm cha hiền, chẳng nhẽ không cho đệ cưng cháu sao?” Dận Tự cười nói, bỗng dừng bước, ánh mắt nhìn về phía nào đó.

“Sao vậy?” Dận Chân nhìn theo hấn, hướng về một sạp đồ.

Sạp đồ bán đồ dùng của nữ tử, phổ thông bình thường, thô lậu đơn giản, chỉ e đến cả nha hoàn trong phủ còn thấy chướng mắt.

Dận Tự nhặt lên một tràng hạt từ đồng sơn phấn, hạt châu hình như làm từ gỗ, có phần giống gỗ đàn hương, trên hạt còn khắc hoa văn, xem kỹ thì đúng là mười tám vị La Hán trong Phật Giáo, trông rất sống động, tinh tế tỉ mỉ.

Chủ sạp thấy hai người ăn mặt bất phàm, không khỏi nhiệt tình giới thiệu: “Công tử thật tinh mắt, tràng hạt này thật sự bất phàm, không nói xạo với ngài, đây là do gia trưởng truyền lại từ nhiều thế hệ . . .”

Mặc gã ba hoa, Dận Tự không hề để ý, móc bạc đưa cho gã, lập tức cất vào tay áo.

Tràng hạt này chắc chắn là mua cho Phú Sát thị.

Dận Chân mơ hồ phán đoán, cũng biết đây là chuyện thường tình, nhưng vẫn phảng phất cảm thấy chưa chất trong lòng.

Chẳng mấy chốc, đã tới cửa phủ Liêm Quận vương, hai người từ biệt.

Dận Tự bảo Lục Cửu mang đồ vào trước, hẩn quay qua cười với Dận Chân: “Ngày mai chúc mừng sinh thần của Hoàng Huy, đệ nhất định sẽ đến đúng giờ, bây giờ không tiếp tục giữ huynh lại nữa.”

Không giữ thì không giữ, người cầm tràng hạt đi hiến cho vợ người đi.

Dận Chân day nghiêng trong lòng, hồn nhiên không phát giác tâm tính bản thân lúc này cực kỳ giống tiểu nữ nhi suy tính thiệt hơn, ngoài mặt lại không có biểu hiện gì, chỉ ừ một tiếng, xoay lưng bước đi.

“Tứ ca.”

Đằng sau truyền tới tiếng gọi của Dận Tự, Dận Chân đứng lại, điềm nhiên nói: “Còn có việc?”

Dận Tự thưởng thức đủ rồi, mới đem một vật nhét vào tay y.

“Không có.”

Người nọ phải phải y phục, cười híp mắt hồi phủ.

Dận Chân mở to mắt nhìn chằm chằm cổng lớn đóng lại trước mắt y, lại cúi đầu nhìn vật trong tay.

Chính là tràng hạt bằng gỗ lúc nãy Dận Tự mua trên đường.

Chất gỗ sờ rất mịn nhẵn bóng, nắm trong tay, không hề cảm thấy cộm.

Tuy Hoàng Huy là Hoàng tử, nhưng hiện tại chỉ mới sáu tuổi đầu, đương nhiên sinh thần không đả tiệp rình rang, đáng nhẽ chỉ có cả nhà tụ tập, nhưng do có quan hệ thân thiết với phủ Liêm Quận vương, nên mời cả nhà Dận Tự đến.

Bảo bảo trời sinh thích cười, nhìn thấy cảnh tượng này càng hào hứng khoa tay múa chân, cái miệng cười toét không thấy răng thấy ai cũng trừng ra, cười đến nỗi mọi người yêu thương không rời, chuyển tay nhau vừa ôm vừa hôn.

Hoàng Huy theo đuôi bảo bảo, cũng la hét đòi ôm, không hề để tâm chuyện bảo bảo giành hết danh tiếng của nó.

Na Lạp thị và Đình Xu ngồi một bên xúm xít chuyện thường ngày, một bên nhìn theo mà cười ha ha.

Trắc phúc tấn Lý Thị ôm Nhị A ca Hoàng Huy mới tròn hai tuổi, đứng bên cạnh là Đại Cách cách vừa lên tám, trơ mắt nhìn bức tranh hòa thuận êm ấm này, bản thân thì giống như người ngoài chẳng liên can.

Lý thị thầm nghiêng răng, giấu đi oán hận vừa lướt qua con người, thay bằng dáng cười lấy lòng, thường hay cố chêm vào một hai câu.

Dận Chân và Dận Tự từ ngoài bước vào, mọi người vội đứng dậy đón tiếp.

Dận Tự ở đây, Lý thị không hợp nán lại, nói vài câu thì lập tức dẫn theo Hoàng Huy và Đại Cách cách cáo lui.

Lúc đi ngang qua Dận Tự, hẩn nhìn ả, bất thành linh nói: “Khăn tay của tẩu rất đẹp.”

Lý thị thoáng sửng sốt, vô thức nhìn xuống khăn tay bị mình vò nát, tim giật bắn, cố cười miễn cưỡng: “Bát gia quá khen.”

Vừa dứt lời liền cúi chào, gấp gáp bỏ đi.

Na Lạp thị là tẩu ruột, không cần tránh mặt, nàng thấy Dận Tự để ý đến Lý thị, thuận miệng hỏi: “Sao vậy?”

Trong tiềm thức nàng cảm thấy hẳn không phải người sẽ vô tình nói một câu như vậy.

Dận Tự lắc đầu, Hoàng Huy lập tức sáp lại làm nũng với hắn, bảo bảo cũng bắt đầu bị cô theo, khung cảnh trở nên ồn ào náo nhiệt, Na Lạp thị chỉ đành dần xuống nghỉ vẫn trong lòng, sắp xếp dọn món chia món.

Đợi cơm rượu no đủ, mấy đứa nhỏ được nhũ mẫu ôm xuống nghỉ ngơi, Na Lạp thị lại nhắc đến chuyện mới này.

“Bát đệ, ban này đệ . . .”

Dận Tự nói: “Tứ tẩu, dạo gần đây sức khỏe Hoàng Huy thế nào?”

Na Lạp thị sững sốt. “Lúc mới chào đời sức khỏe của nó tương đối yếu, nhưng hiện tại thấy không có gì bất ổn, bình thường cũng ít khi bị bệnh.”

“Thật ra cũng không có gì, trong nhà âm u, sợ trẻ con sức khỏe yếu dễ bị nhiễm bệnh, tứ tẩu phải để ý nhiều hơn.”

Khăn tay là tơ tằm thượng hạng, tính chất trơn mịn, có thể vò nát khăn thành thố, biểu thị trong lòng có oán khí sâu sắc, trong chốn quyền quý nhà cao cửa rộng này vì đấu đá tình cảm thậm chí vạ đến con cái là chuyện không hiếm.

Một câu nói qua loa, nhưng với tài trí của Na Lạp thị, lập tức nghe hiểu ý tại ngôn ngoại trong đấy.

Dận Chân cũng khẽ nhíu mày, y lớn lên trong cung, sao có thể không rõ.

Đình Xu không nói gì, cúi đầu nhìn họa tiết trên kỳ phục, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì hiện tại trong phủ Dận Tự chỉ có mỗi bảo bảo nổi dỗi, nếu không phải Trương thị không thể sinh con nữa, e rằng hiện tại nàng cũng phải luôn luôn canh cánh đề phòng.

Nữ tử vốn yếu đuối, làm mẹ rồi ắt mạnh mẽ, Lý thị tuy rằng khó ưa, nhưng không phải không đáng thương.

Thẩm Triết khuyên Dận Tự nên từ quan để bảo toàn bản thân, lại không ngờ rằng mới mấy ngày sau, tẩu chương buộc tội Dận Tự đã được trình lên Khang Hy.

Tẩu chương được nhiên là do Ngự sử trình lên, lại còn là người rất thông minh.

Trước nay, địa vị của Ngự sử đều rất nhạy cảm mà tách biệt, ngay cả triều Minh rất thích hở ra là phạt trượng đại thần, cũng rất ít khi tự tiện xử lý Ngự sử.

Không dùng lời để buộc tội, là quy luật bất thành văn qua các đời triều đại, người Mãn đoạt thiên hạ trên lưng ngựa, lúc nhập quan, mười ngày Dương Châu, ba lần đồ sát Gia Định, đã khiến người Hán trong lòng sợ hãi sinh bất mãn, để tăng cường sự thống trị, đương nhiên phải tuân theo nhiều quy tắc của người Hán, trong số đó có ưu đãi dành cho Ngự sử.

Vào năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, chúng Hoàng tử bắt đầu từ từ bồi đắp thế lực riêng, ngấm ngấm ngán nhau, hiển nhiên Ngự sử cũng thành công cụ cho họ lợi dụng.

Giống như tẩu chương buộc tội Dận Tự lần này, vô phương phỏng đoán dụng ý của người thượng tẩu, rốt cuộc là thật sự trung trinh, hay bị người khác sai khiến.

Tẩu chương thuở đầu, chỉ buộc tội Dận Tự ở Lại Bộ “Ăn không ngồi rồi, hoàn toàn góp sức”.

Dần dà, nội dung cũng thay đổi, đến cả lời nói đoạt mạng như “Giả vờ vô tâm, thực tế đang lung lạc lòng người, bản ơn để kết bè” cũng được trình lên.

Khang Hy chỉ giữ lại tẩu chương, nhưng không trách phạt người thượng tẩu, thái độ của ông, khiến người khác phải suy ngẫm.

Đám Lão Cửu, Lão Thập và Thập Tam nổi trận lôi đình, muốn ra mặt cho hắn, nhưng bị Dận Tự ém xuống.

Đây vốn là chuyện hắn định làm, hiện tại có người giúp, chẳng phải đỡ mất công suy nghĩ.

Dận Tự chọn một ngày, một mình cầu kiến Khang Hy.

Sau khi vào Tây Noon Các, lập tức vén áo quỳ xuống.

“Nhi thần tới thỉnh tội.”

116. Chương 116: Tự Thỉnh

CHƯƠNG 116: TỰ THỈNH

Khang Hy buông bút, lông mày giật nhẹ. “Con có tội gì?”

Dận Tự mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm: “Nhi thần bị người buộc tội, cố ý đến đây thỉnh tội.”

“Mới lạ đây, nếu vô tội, thì có tội gì để thỉnh, không phải con có tội giết mình đấy chứ?”

Âm điệu của Khang Hy như đang trêu chọc, phẳng phát ý đùa, nhưng Dận Tự không có cười hòa theo, chỉ cúi thấp đầu nói: “Nội dung trong tấu chương, nửa thật nửa giả, nhi thần đến, chính để làm sáng tỏ giả, nhận tội thật.”

“Cái nào giả, cái nào thật?”

“Từ lúc tiếp quản Lại Bộ, ngày qua ngày, không có tiến bộ gì đáng nói, quả thật đáng nghi lười biếng, nhưng nhi thần từ nhỏ đã không có hùng tâm tráng chí, thì sao suốt ngày nghĩ tới chuyện đại nghịch bất đạo, lung lạc lòng người, người thượng tấu, không khỏi coi trọng nhi thần quá rồi.”

Giọng nói của hắn bình bình, không hề mang theo bất mãn, ngày trước Khang Hy không thích điệu bộ giả tạo này của hắn, cảm thấy có đôi khi không chút sơ hở, trái lại càng biểu lộ lòng dạ âm trầm, khiến người không nhìn thấu tâm tư, nhưng mấy năm nay ngạc nhiên hắn mất sớm, con cái đơn bạc, Phế thái tử cũng từng nhân cơ hội gây chuyện, mới cảm thấy lòng nghi ngờ của bản thân quá nặng.

Ngày tháng phụ từ tử hiếu một đi không trở lại, các nhi tử trưởng thành, ép vua thoái vị rồi ép vua thoái vị, giam rồi giam, đến cả tước mai Đại A ca cũng dần dần điểm bạc, hưởng hồ là người cha như ông.

Khang Hy thở dài, nói: “Đứng lên đi.” từ giọng nói đến sắc mặt, đều ôn hòa từ ái, lại chỉ vào trường kỷ bảo hắn ngồi xuống.

“Trong triều, mỗi người một tư tâm, đấu đá lẫn nhau, con một lòng làm việc, chưa từng quà cáp qua lại, hiển nhiên có người muốn lên án.”

Trong ngôn từ của ông, ân cần hiền hòa dễ dàng, đúng là đang dạy bảo đạo lý đối đãi trong quan trường.

Dận Tự thầm cười khổ, cha già quả nhiên làm Hoàng đế lâu ngày, hoàn toàn dùng tâm tính cao cao tại thượng để phỏng đoán người khác, dù ông nói có đạo lý, nhưng nếu hắn thật sự quà cáp qua lại với các đại thần, còn không phải đúng tội trong tấu chương sao?

Nghĩ thì nghĩ, ngoài mặt hắn vẫn chỉ gật đầu, Khang Hy nhìn hắn ngoan ngoan nghe lời như vậy, trong lòng thỏa mãn, chuyển hướng qua một đề tài dễ thở hơn: “Hoàng tôn của trẫm chào đời, vậy mà đến nay trẫm cũng chưa từng bỗng nó, ngày nào Phú Sát thị tiến cung thỉnh an, ẵm nó đến cho trẫm thăm.”

Dận Tự nói: “Bảo bảo nghịch ngợm, sợ sẽ làm Hoàng a mã bực mình.”

Khang Hy bật cười: “Trẻ con thì phải vậy chứ, trẫm đã chọn được tên rồi, đợi tròn một tuổi thì cho Tông Nhân Phủ nhập tên, Hoàng Vượng.”

Dận Tự ngăn người.

Hóa ra đi bao nhiêu vòng, cuối cùng vẫn là tên này.

Khang Hy lại không phát giác, vẫn tiếp tục: “Vượng giả, phong thịnh hưng vượng, chỉ mong sau khi có Hoàng Vượng, phủ con có thể trở nên náo nhiệt hơn, nghe nói Trương thị đã không thể sinh con, không bằng chỉ định thêm hai người vào phủ.”

Dận Tự không đáp, đứng dậy quỳ xuống. “Nhi thần có một chuyện muốn thỉnh cầu.”

“Nhi thần ở Lại Bộ đã lâu, càng ngày càng cảm thấy năng lực bản thân yếu kém, không đủ sức chường quân một bộ, hiện nay Tây Nam giặc cướp thổ phỉ làm loạn, tình thế rối ren, do xa Trung Nguyên, man di rất nhiều, không chịu quân thúc, nhi thần muốn đi Vân Nam xem xét một chuyến, chuẩn bị sẵn sàng cho hành động của triều đình ngày sau.”

Cuộc nói chuyện này có thể nói là long trời lở đất, đến cả Khang Hy cũng ngồi thẳng dậy, nhìn hẩn.

Hiện nay Thái tử suy thoái, các Hoàng tử nhím chằm chằm như hổ đói, hẩn lại đột ngột đòi đi Vân Nam, Khang Hy chợt cảm thấy dường như ông hoàn toàn không thấu hiểu suy nghĩ của đứa con này.

“Con là một A ca, từ nhỏ đã hưởng cảm y ngọc thực, lại không rành chiến sự, chưa kể phía nam ẩm thấp, vùng Vân Nam hoang vu, man di nhiều, người nào người nấy hung hãn dị thường, Tổng Đốc Vân Quý cũng thường kể khổ với trẫm, con đi đến đó, có thể làm gì?”

“Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, Hoàng a mã cũng từng nói, ấu ưng cần trải qua phong ba bão táp, mới có thể trở thành hùng ưng bao lượn trên trời cao, nhi tử chẳng qua muốn đi ra ngoài một chuyến, tăng cường kiến thức, về sau cũng có thể giúp Hoàng a mã phân ưu giải nạn nhiều hơn.”

Hẩn không xưng là nhi thần, mà đổi thành nhi tử, giọng nói thấp mà không trầm, ôn hòa du dương, Khang Hy nghe vào tai, không hiểu sao khiến lòng ông siết lại.

Chắc đứa con này bị tấu chương của Ngự sử quấy rầy suốt mấy ngày qua, quyết định tự xin đi xa, đến địa phương cùng hung cực ác, để phải sạch hiềm nghi của bản thân.

Khang Hy thở dài, cúi người xuống, kéo tay hẩn, đỡ dậy.

“Con từng đến Sơn Tây, qua Giang Nam, nhưng đấy đều là vùng đất giàu có sung túc, nhưng Vân Nam núi cao Hoàng đế xa, đến lúc đó lỡ như con gặp chuyện gì, trẫm cũng không thể giúp con.”

Dận Tự cười: “Nhi thần cũng đâu phải đi gây sự, chỉ đi xem xét nhân tình địa thế, nghe nói mấy năm nay dân Dao dân Miêu gây rối rất dữ, đến quan phủ cũng bó tay, nhi thần cũng muốn đi xem coi có biện pháp gì không, dù chức Lại Bộ làm không xong, nhưng ít nhất cũng có thể góp hết sức cùng lực kiệt này, không đến mức vô tích sự.”

Ông không phải không xót con, chẳng qua làm Hoàng đế lâu rồi, khó tránh khỏi việc dùng cái nhìn của Hoàng đế để đối đãi với một số người một số việc, về lâu về dài, đến cả những người làm con như họ, dường như đã quên ông cũng là một người làm cha.

“Thôi, việc này để trẫm cẩn thận suy nghĩ, trước khoanh nói ra.” Khang Hy xua tay.

Dận Tự thấy được cũng biết đường dừng, không nói thêm gì nữa, Khang Hy lại hỏi thêm mấy câu không liên quan, rồi cho hẩn cáo lui.

Ra ngoài, thì thấy Dận Chân đang đợi sẵn, buông thông hai tay.

Nhìn thấy hẩn, gương mặt nghiêm nghị thoáng dịu đi, mang theo nét dịu dàng đến cả bản thân y cũng không nhận ra.

“Tứ ca đến thỉnh an Hoàng a mã?”

Ánh mắt mọi người đang theo dõi, Dận Chân không tiện nhiều lời, gật đầu, đi thẳng vào.

Dận Tự biết y đi ra chắc chắn sẽ tìm mình, nên cũng không đi nhanh, chỉ thong dong bước dọc theo khóm hoa bên đường, ngắm hoa ngía bướm.

Chỉ có điều chưa được bao lâu, Dận Chân đã đi ra.

Dận Tự ngạc nhiên hỏi: “Nhanh vậy?”

Dận Chân nói: “Lương Cửu Công nói Hoàng a mã không muốn gặp, bảo ta về đi.”

Chắc hẩn vì chuyện hẩn nói trước đó, quấy rầy toàn bộ kế hoạch của Hoàng a mã, Dận Tự nghĩ bụng.

Dận Chân nhìn hấn: “Có liên quan đến đệ?”

Dận Tự gật đầu trả lời: “Đệ vừa nói với ông, xin đến Vân Nam.”

Lúc này hai người đang đi trên đường xuất cung, Dận Chân khựng lại, quay đầu nhìn hấn, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

“Đệ biết nếu nói trước với huynh, huynh chắc chắn sẽ phản đối.” Dận Tự thấy y như vậy, không kiềm được giọng nói trở nên mềm mỏng.

“Vì huynh.”

Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

Suy nghĩ trong đầu Dận Chân xoay vòng thật nhanh, lập tức thông suốt không ít chuyện, nhìn gương mặt nho nhã trước mắt, muốn mắng cũng không mắng được.

Dận Tự bật cười: “Đây cũng là vì bảo toàn cho đệ, rời xa triều đình, không hấn là chuyện xấu, nếu đến vùng đất tấp nập như Giang Nam, khó tránh việc Hoàng a mã càng sinh lòng nghi ngờ.”

Dận Chân bình tĩnh nhìn hấn. Người này đã tính sẵn cả rồi, đi gặp Hoàng a mã trước rồi mới nói với y, đi hay không đi, hiện tại chỉ có thể phụ thuộc vào quyết định của Hoàng a mã, y có muốn can cũng không can được.

Y nghiêng răng nói: “Vùng Vân Quý ẩm thấp, chướng khí nặng nề, đệ đi . . .”

Dận Tự cười cắt ngang y: “Không cần lo lắng, nghe nói Côn Minh bốn mùa như mùa xuân, cũng đâu phải đệ chui đầu đến địa phương rừng rú hoang vu.”

Hấn không phải người lương thiện, hành động lần này có năm phần là vì Dận Chân, nhưng cũng có năm phần là vì chính hấn, vòng xoáy kinh thành, nếu như không sớm rút ra, sớm muộn cũng bị rơi vào kết cục như Thập Tam, so với việc đến lúc đó suốt ngày giam mình trong nhà ăn không ngồi rồi, còn không bằng hiện tại lo giữ thân, trời cao biển rộng.

Nếu kiếp này đã hạ quyết tâm không đi giành ngôi vị đó, thì phải nghĩ hết biện pháp để bản thân tránh xa nguy hiểm, có lẽ có ngàn vạn lý do để Dận Chân cảm thấy bản thân đã vứt bỏ rất nhiều thứ vì y, nhưng nói đến cùng, hấn cũng chỉ là một con người ích kỷ.

Dận Tự nhìn như ôn hòa, nhưng tính tình cực kỳ cương quyết, một khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối không chừa đường sống, Dận Chân không khuyên được, chỉ có thể tạm thôi, hồi phủ tìm cách, nhưng chưa đến hai ngày, ý chỉ của Khang Hy đã được truyền xuống, lệnh Dận Tự chọn ngày khởi hành đi Vân Nam.

Lão Cửu Lão Thập nghe được tin, tức tốc chạy đến, hận thù sôi sục mắng Dận Chân một trận, tiện thể biểu đạt bất bình với Hoàng a mã.

Dùng dấn nửa ngày, họ vừa cất bước, Lão Tam cũng nhàn nhã tới, bày ra kiểu mẫu huynh trưởng an ủi hấn một hồi, bảo hấn đi Vân Nam làm việc chăm chỉ, đừng để mất mặt triều đình.

Dận Tự không biết nên khóc hay cười, té ra trong mắt mọi người, tình trạng hiện tại của hấn chính là lưu vong sao?

Thật vất vả tiến bước Tam A ca, phía này hạ nhân lại đến báo, Thập Tam A ca đến chơi.

Dận Tự đau đầu nhức óc.

117. Chương 117: Tiến Đưa

Lúc Thập Tam vào, diện mạo vẫn anh tuấn khí phách, chẳng qua thấp thoáng nỗi niềm chán chường không xua tan được.

Việc này cũng khó trách, hấn vốn tuổi trẻ đặc chí, nhận hết mọi sủng ái, bổng chốc từ trên mây cao rơi xuống, hiển nhiên trong lòng không thể chấp nhận, Dận Tự nhận thấy nhưng không vạch trần, chỉ bắt chuyện bảo hấn ngồi xuống.

“Hôm nay ngọn gió nào thổi đệ tới đây thế?”

Thập Tam miễn cưỡng nhướn mép nặn ra một nụ cười thoải mái: “Nghe nói bát ca sắp đi xa, sao đệ có thể không đến tiễn.”

Dận Tự cười, tự tay châm trà cho hấn.

“Núi cao đường xa, sao bát ca lại muốn đến những nơi như thế?” Thập Tam bắn khoả nửa ngày, cuối cùng không đành được hỏi ra miệng.

Dận Tự ngậm cười: “Núi cao đường xa, chưa chắc không phải trời cao biển rộng, nghe nói Vân Nam rất đẹp, nhất là Côn Minh, bốn mùa như xuân, hoa tươi dẹt gấm, còn đẹp hơn cả kinh thành, không đi xem, sao biết trời đất rộng lớn bao nhiêu.”

Trong mắt Thập Tam hiện lên vẻ mờ mịt, lựa lời nói: “Nghe hay thật, nghe nói gái Miêu đa tình, bát ca đừng để bị mê hoặc mờ mắt, vui đến quên đường về mới được.”

Năm nay hấn mười sáu, chính là độ tuổi trẻ trung phấn chấn, ngồi trên chức vị quan trọng, tuổi trẻ phong lưu, vô hạn phong lưu, nhưng đã kích lúc trước, tựa như tình thiên phích lịch với hấn, khiến hấn cảm giác bản thân như lạc lối.

Dận Chân đã không ít lần an ủi hấn, chẳng qua Thập Tam từ tận đáy lòng không thể tự giải thoát bản thân, hấn không hiểu, rõ ràng Hoàng a mã sủng ái hấn như vậy, sao lại nói chưa đến ba câu đã cách chức hấn, đến cả hấn tiến cung thỉnh an cũng không muốn gặp?

Dận Tự nhìn hấn, đột nhiên gọi: “Thập Tam.”

Dận Tường hơi dờ dẫm. “Dạ?”

“Ông ấy trước hết là Hoàng đế, hơn nữa còn là Hoàng đế nổi danh từ cổ chí kim, tiếp sau mới là Hoàng a mã của chúng ta, hơn nữa trên con đường đời vô thường, lúc trầm lúc bổng, vốn là chuyện thường tình, đệ tuổi còn trẻ, con đường tương lai còn rất dài, không nên gút mắc vì trở ngại trước mắt, phải nhìn xa hơn mới tốt.”

Không thể nói quá trắng trợn, nhưng những điều muốn khuyên đều đã khuyên, có điều đệ đệ này vẫn còn quá trẻ, tính tình xưa nay ngay thẳng, trước nay thuận buồm xuôi gió, bổng chốc gặp phải biến cố như vậy, hiển nhiên sẽ khó lòng chấp nhận.

Thập Tam cúi đầu, cười khổ nói: “Lời của bát ca, sao đệ có thể không hiểu, chẳng qua, chẳng qua gút mắc trong lòng, vẫn không vượt qua được . . .”

Giọng càng lúc càng trầm, bất ngờ ngừng đầu dậy nói: “Bát ca, không bằng đệ đi xin Hoàng a mã, cho đệ đồng hành với huynh.”

Hấn đi một mình, Khang Hy sẽ không nghi ngờ, nếu lời theo Thập Tam, hai người ở chốn núi cao Hoàng đế xa, động cơ lập tức thay đổi, nhưng lời này, không thể giải thích rõ với Thập Tam được, với tuổi tác hiện tại của hấn, không hiểu được những luẩn quẩn này.

Dận Tự trầm ngâm nói: “Chuyện này, huynh nói không tiện, tốt nhất đệ nên đi hỏi tứ ca, nếu huynh ấy đồng ý, đệ hãy đi nói với Hoàng a mã?”

Dận Chân tất nhiên sẽ không đồng ý.

Tứ ca, đừng trách đệ không niệm tình, mớ rắc rối mang tên Thập Tam này, giao cho huynh. Dận Tự lẩm nhẩm trong đầu, không hề cảm thấy hổ thẹn.

Người nào đó đang ở Ung Vương Phủng đột nhiên hắt xì mấy hơi liền, hoài nghi không biết có ai ở sau lưng nhắc tới mình không.

Lần này là đi xa, hơn nữa ngày về chưa định, tất nhiên có rất nhiều chuyện cần an bài.

Trong phủ, Hoàng Vương còn nhỏ, thể chất Đình Xu cũng không quá năng động, nên dạy Trương thị tiếp quản từ từ việc trong phủ, đồng thời bảo Dân Tự dâng thư lên Tông Nhân Phủ xin lập Trương thị làm Thứ phúc tấn, có vài ma ma xem thường Thứ phúc tấn thân phận thấp kém, lại không thể sinh con như nàng ta, nhưng Đình Xu lại khư khư cố chấp, Dân Tự cũng không phản đối, nên chỉ có thể chỉ trích sau lưng.

Tuy nói còn có Dân Chân, nhưng dù sao y cũng là người ngoài, không tiện xen vào chuyện trong nhà, Dân Tự chỉ có thể căn dặn Cao Minh, đồng thời nhờ cậy Na Lạp thị quan tâm nhiều hơn.

“Gia,” Đình Xu đang cảm y phục mới may xong, ướm lên người Dân Tự, thấy chỗ nào không được thì cho sửa lại trong đêm. “Nghe nói ở Vân Nam chướng khí nặng nề, người nhợ đừng lui tới mấy vùng sơn lâm đồng quê nhà.”

“Ta biết.” Dân Tự nhìn nàng cúi thấp đầu, lông mi thỉnh thoảng run nhẹ, thở dài, kéo tay nàng lại. “Gả cho ta, khổ cho nàng.”

“Ai nói vậy!” Đình Xu chớp chớp mắt, để đẩy ngược giọt nước mắt đã gần tràn mi của nàng, phì cười. “Trong các phủ khác bởi vì đấu đá mà ầm ĩ đến gà bay chó sủa, chưa kể đến chính thất thuốc chết con thị thiếp, loạn thất bát tao, gà chó không yên, gia xem trong số các phủ đệ của hoàng thất đại phú đại quý ở chốn kinh thành, có ai được yên tĩnh như chúng ta không?”

Thấy Dân Tự dịu dàng nhìn nàng, Đình Xu thấy đau xót trong lòng, lại cười nói: “Thật ra thiếp đã thâm cảm thấy may mắn biết bao khi năm xưa a mã ngọc nương đã chọn mối hôn sự này cho thiếp, nếu đổi lại là người khác, e rằng hiện tại thiếp phải lau nước mắt sống qua ngày.”

Lời nàng nói hoàn toàn thật lòng, lúc chưa xuất giá có mấy người bạn thân, hôm nay đều đã làm chính, làm mẹ, nhưng mỗi người một hoàn cảnh, trên thực tế ngày ngày đều nghiền nát răng nuốt máu vào lòng, tình cờ gặp lại, ai nấy cũng thốn thức, cay đắng bên trong, chỉ bản thân mới hiểu, trong số những người được gả vào nhà vương công quý tộc, kết quả người khiến người khác hâm mộ nhất, lại là Đình Xu.

Trượng phu thuộc dòng dõi thiên hoàng, Quận Vương cao quý, nhưng hiếm thấy lạ là người chung tình, thành thân nhiều năm, trong phủ chỉ có một đứa con, vậy mà hần không rước thêm người vào phủ, kể cả người trong cung chỉ định, đến nay cũng chỉ có mỗi Trương thị, mà nàng ta lại là người hiền lành trầm tính, so với các nữ tử thích làm mưa làm gió, kiểm chuyện sinh sự, không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Chỉ vào lúc hai người ở riêng, Đình Xu mới thỉnh thoảng để lộ tính cách tình nghịch của bản thân.

“Thiếp biết nam nhân các người ở ngoài, tất nhiên có nhiều chuyện phiền lòng, thiếp chỉ có thể quản lý chuyện trong nhà, không khiến người phải phiền não thêm, tuy Vân Nam xa xôi lại cực khổ, nhưng nghe nói nữ tử ở đấy niềm nở thẳng thắn, gia đừng dẫn theo cả một đoàn nữ tử trở về đấy.”

Dân Tự cười khổ, nàng không phải người đầu tiên nói vậy với hần, Dân Chân, Thập Tam, Đình Xu, thậm chí Hoàng a mã, chẳng lẽ hần là một người tính tình phong lưu, lưu tình khắp chốn sao?

“Được, ta chỉ nhìn nam tử, tuyệt đối không liếc mắt nữ tử.”

Lúc nói câu này với người khác, cũng không ai suy nghĩ nhiều, chỉ mỗi người nào đó, vừa dứt lời lập tức đổi lấy một nụ hôn ngang tàng.

“Nam cũng không cho phép!”

Khoảng cách từ kinh thành đến Vân Nam không phải ngắn, sau khi suy xét cũng đã cải trang, đương nhiên không có khả năng trắng trợn đường hoàng, Khang Hy cho ban cho hần bốn thị vệ, Dân Tự mang theo Thẩm Triết, hành trang đơn giản, nhìn qua chỉ như các công tử nhà giàu đi chu du.

Trời vừa tảng sáng đã xuất phát, đi chậm chậm trên đường, lúc sắp ra khỏi thành, thì thấy có một người một ngựa đứng trước cổng thành.

Dân Tự ngăn ra: “Thập Tứ?”

Dân Trinh nhìn họ đến gần, mỉm cười chào đón.

“Bát ca, đệ đến tiễn huynh, để đệ tiễn huynh một đoạn.”

Từ lúc Thập Tứ thay Thập Tam tiếp quản Binh Bộ, trên gương mặt anh tuấn như có tỏa ra một cổ thần thái phi dương, đến cả gờ tay nhấc chân cũng từ cao quý tăng lên khí thế, viên minh châu giấu trong hộp cuối cùng cũng dần dần lộ ra hào quang của bản thân, Đại Tướng Quân Vương hiệu lệnh thiên hạ ngày sau, hiện tại chỉ mới bắt đầu ngấp nghé.

Dận Tự gật đầu, xuống ngựa, hai người dắt ngựa tiến thẳng về trước, Thẩm Triết và bọn thị vệ đi theo phía sau, hữu ý vô tình, dần dần rút ra một khoảng cách.

“Bát ca, lần này là vì tứ ca, mới phải tránh đến Nam Cương?” Thập Tứ đột ngột lên tiếng.

Dận Tự không trả lời, chỉ cười nói: “Đợi khi nào về, đem về cho đệ mấy món đồ mới lạ.”

“Đệ không phải con nít.” hần dừng bước, quay đầu qua, nghiêm túc nói: “Bát ca, tứ ca gây dựng thế lực bao nhiêu năm qua, lại không thể bảo vệ được một mình huynh, vì sao huynh còn khăng khăng đi theo huynh ấy?”

Không đợi Dận Tự trả lời, hần nói tiếp: “Bát ca hãy đợi đệ, hai năm nữa, đợi đệ có thể đứng vững, nhất định sẽ đón huynh về.”

Thập Tứ vươn tay, nắm cổ tay Dận Tự, rồi lấy một vật trong áo ra, đặt vào tay y.

Dận Tự cúi đầu nhìn, trong lòng khẽ động, đang định lên tiếng, lại nghe thấy giọng nói mang theo tha thiết của thiếu niên vang lên bên tai: “Bát ca Lần này đi xa, huynh, phải bảo trọng!”

Dứt lời, thiếu niên không nhìn lại y một lần, xoay người lên ngựa, quay đầu ngựa, phi như bay trên con đường quay về.

Móng ngựa đập bay bụi đất, khiến tầm lưng kia trở nên mờ ảo không rõ.

Dận Tự nhìn cây súng ngắn khéo léo tinh xảo trong tay, thần sắc khó lường, im lặng hồi lâu.

Bắt đầu từ triều Nguyên, Vân Nam đã được thành lập, năm xưa Ngô Tam Quế chiếm cứ một vùng Vân Nam, không chỉ vì ở đây núi cao Hoàng đế xa, còn vì Vân Nam rất nhiều núi non, chướng khí nặng nề, dễ thủ khó công, lại thêm nhiều người Miêu, khó lòng đồng hóa, nên trước giờ đại đa số mọi người đều xem vùng Vân Quý là thử thách nguy hiểm.

Đại Thanh là người Mãn khai quốc, trước khi nhập quan, họ cũng thuộc về vùng man di thiếu văn minh, vậy nên đối với “man di” vùng Vân Quý cũng không kỳ thị như trước, nhưng sau loạn Tam Phiên, triều đình tuân theo chính sách truyền thống trước giờ “thủ giữa phòng ngoài”, nên nói xem trọng, thì không đến, thành thử Dận Tự được phái đến thăm dò Vân Nam, trong mắt mọi người, đích thực đồng nghĩa với lưu vong.

Trước năm Khang Hy thứ hai mươi sáu, phủ của Tổng Đốc Vân Quý nằm ở Khúc Tĩnh, năm hai mươi sáu, thay đổi đồn đóng quân, nhưng Khúc Tĩnh trước giờ là khu vực sầm uất, phủ Vân Nam tính ra vẫn không bì kịp, nên đoàn người Dận Tự đến Khúc Tĩnh trước.

“Từ xưa đến nay nữ tử Miêu Cương đa tình, không bằng Bát gia nhân chuyên này thể nghiệm phong tình của gái Miêu một lần, bằng không trở về kinh thành, lại ngại nói rằng bản thân từng đến Vân Nam.”

Lúc mọi người đến thành Khúc Tĩnh, tinh thần không tệ, tìm một khách điểm để hành lý, liền đi theo Dận Tự ra ngoài ngao du, Thẩm Triết vừa đi, vừa phe phẩy quạt khoan thai nói.

Y từ sau khi thành thân, tính tình phong lưu vẫn như trước đây không thay đổi, chẳng qua đã bớt đi nhiều, cùng lắm chỉ suông sã ngoài miệng, Dận Tự nghe vậy cười nói: “Diễm phúc phong lưu cỡ này, vẫn nên để lại cho Tử Thanh, lúc về, ta nhất định sẽ không kể lại cho Giai Doanh đâu.”

Thẩm Triết mặt mày cứng nhắc, lập tức ngậm miệng.

Lục Cửu thấy thế lập tức cười khẩy nói: “Cứ tưởng Thẩm Gia tuyệt vời cỡ nào, hóa ra là Phòng Huyền Linh sợ vợ!”

Vừa dứt lời lập tức kêu ối ối, cây quạt của Thẩm Triết đang gõ lên đầu hần.

“Người đứng là không biết xấu hổ, dạy người đọc sách lâu như vậy, thứ tốt không học, chỉ biết mỗi Phòng Huyền Linh!”

“Cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, sư phụ bất chính, đồ đệ sao ngay!”

“ . . . ”

Dận Tự cười tủm tỉm, cũng không để ý bọn họ khoa môi múa mép, tùy nghi đi dạo các sạp bán đồ linh tinh, vừa đi vừa chọn, chẳng bao lâu thì hai tay của đám thị vệ đều xách đầy đồ, sự hào hứng của hắn vẫn tiếp tục duy trì đến tận lúc ghé vào một tiệm mì ngồi xuống mới thôi.

Ông chủ tiệm mì là một ông lão đã ngoài sáu mươi, thấy một nhóm người khí độ bất phàm, quần áo sang quý, lập tức tươi cười tiến đến bắt chuyện. “Các vị, muốn ăn gì?”

Dận Tự ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, rồi chỉ vào thứ vàng óng để trên bàn hỏi: “Đó là cái gì?”

Ông lão cười trả lời: “Cách vị chắc từ xa đến, thứ đó gọi là bánh chân giò hun khói, là thức ăn nổi tiếng Vân Nam, gia thử xem?”

Dận Tự gật đầu, gọi mấy phần.

Ít giây sau, chủ tiệm bưng một cái mâm ra, đặt từng đĩa lên bàn.

“Các vị từ từ dùng, trong ấm chính là trà dầu, cũng là đặc sản vùng này mới có.”

“Cụ khoan đi đã, chúng ta mới từ xa đến, đối với nơi này cũng không hiểu biết nhiều, thấy hiện tại khách khứa không đông lắm, không bằng ngồi xuống giới thiệu một ít phong cảnh Vân Nam, sẵn tiện chỉ đường cho chúng ta.” Dận Tự cười nói.

Lục Cửu rất lạnh lợi, lập tức móc một thỏi bạc nhỏ đặt vào tay đối phương.

Ông lão thấy họ ra tay hào phóng, diện mạo người dẫn đầu lại thân thiện, không do dự gật đầu, dùng áo lau sạch hai tay, ngồi xuống.

“Trông các vị không giống người làm ăn, có phải là công tử nhà giàu đi du ngoạn?”

118. Chương 118: Xung Đột

Dận Tự cười trả lời: “Trưởng bối trong nhà cho ta ra ngoài học hỏi, nghe nói cảnh sắc Vân Nam tươi đẹp nhất thiên hạ, nên tới đây, chỉ không biết nơi này có chỗ nào đáng tham quan, đồng thời có kiêng cử gì?”

“Vị này hỏi đúng người rồi, tổ tiên lão là người Hán chuyển đến đây sống, qua mấy đời, rõ nơi này như lòng bàn tay, ở Vân Nam có rất nhiều chỗ để tham quan, đơn cử như Thương Sơn Nhĩ Hải ở phủ Đại Lý, còn có suối Hồ Điệp ở dưới chân Thương Sơn, nhiều đó cũng đủ cho các người chơi hết mấy ngày mấy đêm . . . ”

Chủ tiệm mì càng nói càng hào hứng, Dận Tự cũng không ngắt lời ông, mặc ông ba hoa cho hết, cuối cùng mới tiếc nuối kết lại: “Nếu nói về kiêng cử, chỉ mỗi một điều, mấy vị khi ra đường, thấy người ăn mặc quái dị, thì phải cố tránh thật xa.”

Thẩm Triết giả vờ không hiểu: “Tại sao vậy, trong thiên hạ, hắn là vương thổ, lẽ nào có đường họ đi được, chúng ta không đi được?”

Ông lão than thở: “Vị này có điều không biết rồi, vùng Vân Quý này không giống những địa phương khác, ngoại trừ người Hán, còn có đám người Bạch, người Di, người Miêu, người Dao, thậm chí có cả dị tộc mà lão đây không biết tên, quan viên do triều đình phái đến đây, trước giờ không phải người Hán, mà là người Mãn, cung cách làm việc, đương nhiên có phần bất đồng với đám người dân tộc địa phương, người dân tộc phản đối, quan phủ làm lơ, về lâu về dài, thì phát sinh xung đột.”

Dừng lại một chút, ông lão cười khổ nói: “Hơn nữa người Hán và đám người dân tộc, có phong tục tập quán bất đồng, cũng không biết là bên nào khởi mào mâu thuẫn trước, mấy năm gần đây tranh chấp giữa người Hán và người Miêu càng ngày càng nhiều, tuy lão là người Hán, nhưng cũng không thể đem sai lầm đổ hết lên

đầu ai, chỉ có thể khuyên các vị hãy cẩn thận, đừng để vô tình bị lôi vào cuộc tranh chấp giữa hai bên, đến lúc đó bị liên lụy, thì không hay.”

Dận Tự cảm ơn lòng tốt của lão, nhìn lại thấy mọi người đều ăn sắp xong, nên chuẩn bị đứng dậy đi, Lục Cửu rút ngân lượng đưa cho ông chủ tiệm mì, đối phương thấy tay nặng nặng, cũng vui đến tí mắt, liền mồm nói cảm ơn.

Nhưng đúng lúc này, phía trước truyền tới một trận ồn ào.

Mấy người cùng ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy không biết từ đâu xuất hiện một đám người, trên đầu người dẫn đầu quần khăn trắng, mặc đồ chèo vạt xanh thẫm, trên vai khoác còn quần khăn choàng thêu hoa to như nón trùm, bên hông đeo một thanh loan đao, mặt mày anh tuấn, chẳng qua mang theo sát khí đằng đằng, khiến người khác tôn kính nhưng không dám đến gần.

Một đám người khí thế hùng hổ, kéo nhau vào tửu lâu trang hoàng hoa lệ bên đường.

Ông chủ tiệm mì thấy thế lắc đầu cười khổ: “Chắc lại có chuyện rồi!”

Không đợi nhóm người Dận Tự đặt câu hỏi, mấy người Miêu vừa mới vào đã đi ra, nam tử trẻ tuổi dẫn đầu còn xách theo một người, đến cả bị lôi đi, người nọ cũng không có sức phản kháng, bị thít chặt đến nổi sắc mặt đỏ bừng, nói không ra tiếng.

Phía sau có mấy người đuổi theo, miệng la hét thiếu gia, đồng thời đứng xung quanh lảng nhục đám người Miêu.

Ông lão thành linh ca thán một tiếng: “Vị đó chính là công tử của Tri phủ Khúc Tĩnh – Lưu đại nhân, lần này chỉ sợ khó lòng dàn xếp!”

Vừa nghe có liên quan đến quan viên triều đình, Lục Cửu vội hỏi: “Tức là sao?”

Ông lão đang định nói, lại nghe tiếng cười gằn của đám người Miêu trẻ tuổi, không biết mắng gì, công tử Tri phủ cổ sông cổ chết vùng vẫy, vừa sợ vừa giận quát: “Đám man di các người không biết lễ nghĩa liêm sỉ, lại dám bắt giữ bản công tử, các người có biết . . .”

Hắn đang nói đột nhiên im bặt, sắc mặt cứng đờ, tròng to hai mắt, nhìn thanh miêu đao để trên cổ mình.

Người Miêu dẫn đầu sử dụng tiếng quan thoại gượng gạo, gằn từng chữ một: “Dù ngươi có là nhi tử của thiên hoàng lão tử, ta cũng phải đòi lại công bằng cho muội muội ta, mang gã đi!”

Mấy người Miêu phía sau cùng nhau xông lên, cặp hai bên gã tha đi, theo sau người Miêu trẻ tuổi.

Mấy tên tùy tùng của công tử Tri phủ đoán chừng khiếp sợ uy thế của đối phương, tro mắt nhìn chúng mang chủ tử của mình đi, cũng không dám làm liều, tên nào thông minh thì đã quay đầu bỏ chạy, về gọi viện binh.

“Bát gia, có cần . . .?” thị vệ đi lại hỏi nhỏ bên tai hắn.

“Có người đến, cứ quan sát trước đã.” Dận Tự lắc đầu.

Có người từ phía đông phi ngựa đến, mặc quan phục, phía sau dẫn theo vài tên quan binh, người chưa đến giọng đã đến: “Dừng tay!”

Dận Tự chỉ cảm thấy giọng nói này nghe rất quen tai, nhện không được nhướng mắt nhìn về phía đó, người nọ cũng đã giục ngựa phi tới trước, chỉ để lại cho hắn một bóng lưng.

Người nọ xuống ngựa, giao dây cương cho thuộc hạ, lập tức đi thẳng đến trước mặt đám người Miêu đang nóng giận, ôm quyền nói: “Lôi huynh đệ, lần này xem như nể mặt tiểu đệ, chuyện này tự có quan phủ xử lý, xin Lôi huynh hãy giao người cho tiểu đệ.”

Một mệnh quan triều đình lại đi xưng huynh gọi đệ với người Miêu, Thẩm Triết thấy thế tấm tắc ngạc nhiên. “Đây là người phương nào?”

Ông chủ tiệm mì nói: “Đây là Huyện Thái Gia của huyện Nam Trữ chúng tôi, Tào đại nhân.”

Tào đại nhân?

Dận Tự hơi nhăn mày, vẫn tiếp tục theo dõi biến cố trước mắt, không lên tiếng.

Lôi Trạch nhìn y một chốc, lạnh lùng nói: “Không phải ta không nể mặt người, người này từng thề non hẹn biển với muội muội ta, uống rượu hợp cần, bảo muốn đổi xử thật tốt với muội ấy, kết quả không được mấy ngày đã quên sạch muội ấy là ai, nếu muội muội người bị ô nhục như vậy, người sẽ làm thế nào?!”

Tào Nhạc Hữu ghen lời, lát sau mới cười khở nói: “Đệ biết là làm khó cho huynh, nhưng triều đình tự có pháp luật của triều đình, nếu ai cũng tự báo thù, nha môn còn dùng làm gì nữa?”

Lôi Trạch lắc đầu: “Người không cần nhiều lời, người này ta nhất định phải mang đi.”

Tào Nhạc Hữu thở dài: “Vây đệ cũng đành chịu, xin Lôi huynh đệ hãy thông cảm!”

Dứt lời vung tay lên, quan binh đằng sau ngay tức khắc xông lên, bao vây đám người Miêu, kể cả công tử Tri phủ đang bị xách cổ ở giữa, không sót một ai.

Lôi Trạch trừng mắt nhìn y: “Ta xem người như huynh đệ bằng hữu, giờ người lại muốn đổi dịch với chúng ta có phải không?”

Tào Nhạc Hữu ôm quyền, áy náy nói: “Thân là mệnh quan triều đình, chức trách còn đó, theo lý phải công tư phân minh, tiểu đệ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho xá muội!”

Lôi Trạch không nói gì, nhưng người Miêu đứng sau hắn lại cười lạnh nói: “Công đạo cái khỉ gì, tên này là nhi tử của cầu quan, quan lại các người bao che lẫn nhau, chừng nào mới có thứ gọi là công bằng cho người Miêu chúng ta!”

Tào Nhạc Hữu mím chặt môi, im lặng đối diện, nhưng không nhích người đi dù chỉ một phân, biểu hiện quyết không nhượng bộ.

Hai bên đang trên bờ vực căng thẳng, thì thấy lại có thêm một đoàn quan binh từ hướng đông nam chạy đến, hộ tống một cỗ kiệu màu lam bước vội về phía này.

Không lâu sau, cỗ kiệu dừng lại tại chỗ cách hai bên một trượng, vừa khéo ngay bên phải tiệm mì nhóm người Dận Tự đang ngồi.

Cỗ kiệu vừa dừng, một người từ trong bước ra, đội mũ quan, mặc quan phục, có vẻ rất lo lắng, đợi đến lúc đường nhìn lọt vào giữa, sắc mặt càng thay đổi.

“To gan!” lão chỉ vào đám người Lôi Trạch mà quát: “Đám người man di thiếu văn minh kia, còn không mau thả người ra!”

Một câu man di, khiến đoàn người Lôi Trạch càng thấy lạnh mặt hơn, đao để trên cổ công tử Tri phủ lại nhấn sát thêm, giọt máu từ vết thương ứa ra, làm đối phương sợ tới la ới ới.

“Cha, cứu con! Con không muốn chết!”

Đồ ăn hại! Tào Nhạc Hữu thảm mắng một tiếng, không thể không xoay người lại hành lễ. “Hạ quan bái kiến Tri phủ đại nhân!”

Vừa ngược đầu lên, đứng ngay hướng nhóm người Dận Tự đang ngồi, y đơ người.

Người nọ đang mỉm cười nhìn y, nhả nhận thân thiết, hào hoa phong nhã năm nào không hề suy giảm, một thân xiêm y gấm vóc sắc vàng xanh, dáng người cao lớn tuấn tú, nhiều hơn hết là sự cao quý chững chạc, chỉ cần ngồi đại xuống đâu đó, cũng đủ để y từ trong đám đông nhận ra hắn.

Ứng Bát, Bát A ca, Quận Vương gia, nên gọi cái nào đây?

Tào Nhạc Hữu mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không gọi.

Người này cải trang ngồi đây, tất nhiên có lý do của hắn.

Chỉ đối diện hướng đó chấp tay, Tào Nhạc Hữu lại đặt sự chú ý vào biến cố đang diễn ra trước mắt.

Lưu Tri phủ đang tức giận dâng trào, cũng không quan tâm việc miễn lễ cho Tào Nhạc Hữu. “Tào Nhạc Hữu, người thật to gan, trong nội hạt phát sinh chuyện lớn cỡ này, mà người không . . .”

Không làm gì?

Lão không nói tiếp được, muốn đối phương thả con mình ra trước, chẳng lẽ không quan tâm tính mạng con trai, cứ giờ đao là chém, lão không có chủ ý nào, chỉ có thể giậm chân.

Tào Nhạc Hữu cười khổ, nghĩ đến đang có một người thân phận cao quý ngồi ngay bên cạnh the dõi, không khỏi đau đầu.

“Lôi huynh đệ, nếu huynh chịu thả Lưu công tử ra, ta xin lấy đầu ra đảm bảo, nhất định đòi lại công bằng cho huynh!”

Lôi Trạch trầm giọng trả lời: “Tào đại nhân yêu dân như con, lời nói của người, đương nhiên chúng ta tin, nhưng người Hán các người có câu, quan cao một cấp đè chết người, lão Tri phủ này, cao hơn người, kẻ phạm tội lại là con lão, người có thể bảo đảm không thiên vị?”

“Pháp luật triều đình, có điều lệ, vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân.” Tào Nhạc Hữu nghiêm mặt nói.

Lôi Trạch nhìn y, cuối cùng gật đầu, buông đao trên tay xuống, Lưu công tử lập tức chạy ào về phía này, sắc mặt vẫn trắng bệch.

“Cha!”

Lưu Tri phủ lập tức ôm lấy nhi tử, lùi về sau mấy bước, rồi chỉ vào đám người Miêu hô to: “Bắt chúng lại!”

Quan binh phía sau xông lên.

Tào Nhạc Hữu tiến lên, chắn trước mặt nhóm người Lôi Trạch.

Lưu Tri phủ lạnh lùng nói: “Tào Nhạc Hữu, người muốn tạo phản?”

Tào Nhạc Hữu lạnh lùng nói: “Lưu đại nhân, ta kính trọng ngài là quan trên, nhưng chuyện trong nội hạt huyện Nam Trữ, tự có ta xử lý, rốt cuộc lệnh công tử có đúng như lời y nói, làm dấy bẩn muối muối của y hay không, hạ quan cũng sẽ tra rõ chân tướng, ai đúng ai sai, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, nay xin mời lệnh công tử, cả vị Lôi huynh đệ này, theo hạ quan đến nha môn một chuyến!”

Lưu Tri phủ chỉ vào mặt y, tức tối nổi phỉ cười: “Giỏi cho Tào Nhạc Hữu, người cho đây là Tào phủ ở Giang Nam sao, bớt bày ra thái độ công tử Tào gia ở trước mặt bản phủ, hơn nữa ai chẳng biết Tào gia các người đã hết thời rồi, hôm nay người chắc chắn phải bắt, nếu người dám chống đối, luận tội như loạn đảng!”

Dận Tự không ngờ bản thân vừa tới đây, đã có thể xem được một màn kịch hay, nhưng thấy màn kịch hay sắp đi vào đường cùng, hắn cũng không thể tiếp tục giữ im lặng.

“Vị đại nhân này thật có oai phong, không biết phải xưng hô thế nào?” Thẩm Triết nhìn ra suy nghĩ của hắn, cao giọng nói trước, đồng thời đứng dậy đi ra.

Ban này người Miêu và quan binh giằng co với nhau, có xu thế đao kiếm tương tranh, người dân xung quanh đã biết đường mà tránh xa hết, đầu thế nào còn ngồi đây, Lưu Tri phủ lòng nóng như lửa đốt, cũng không lưu ý, hiện tại nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, thì thấy một nam tử trẻ tuổi đang nói chuyện, tay phe phẩy quạt, tư thái phong lưu, đầu có vẻ gì giống đang bàng hoàng.

Trong tiềm thức Lưu Tri phủ cảm thấy không đúng, tạm thời lại không nghĩ ra được điều gì, chỉ cau mày quát: “Điều dân từ đâu tới, tha xuống cho bản phủ!”

Không đợi quan binh xông tới, thị vệ phía sau Dận Tự đã chắn ở phía trước, giơ cao đao đối đầu.

“Ta là Bát A ca Dận Tự, đương kim Liêm Quận vương.”

Hắn cũng không đưa ra bất cứ ngọc bội tín vật nào, chỉ đứng đấy điềm nhiên nói.

Lưu Tri phủ sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp.

Tào Nhạc Hữu đã bước lên trước hành lễ: “Hạ quan Tào Nhạc Hữu, bái kiến Liêm Quận vương.”

Vừa rồi Dận Tự không muốn bại lộ, y cũng không lại quấy rầy, hiện tại đối phương đã bộc lộ thân phận, theo lý y hẳn nên lại hành lễ.

Chúng quan binh thấy tình huống như vậy, không khỏi nhìn nhau, chỉ lát sau, cũng lục tục quỳ xuống theo, chỉ mỗi Lưu Tri phủ và Lưu công tử đứng đó, biểu tình trên mặt như gặp phải sét đánh.

Đám người Miêu Lôị Trạch đứng cách đó không xa, ngoại trừ Lôị Trạch, cũng không ai nghe hiểu tiếng quan thoại, Lôị Trạch nghe hiểu, nhưng không quỳ xuống, thấy mọi người hành lễ, hẳn đột nhiên lên tiếng: “Người là Vương gia, người có thể chủ trì công bằng?”

Dận Tự cũng không gật đầu, chỉ nói: “Đây là một vụ án, theo lý phải do Huyện Lệnh Nam Trữ xử lý, bản vương sẽ không can thiệp, nhưng nếu có người muốn ngang ngược ngăn cản, thì cũng không thể.”

Dứt lời liếc mắt nhìn qua bên cạnh, Lưu Tri phủ nhất thời run rẩy như cái sàn gao.

Mọi chuyện có thể thuật lại một cách rất đơn giản.

Lưu công tử xem trọng một thiếu nữ xinh đẹp, đối phương là gái Miêu, không có lễ Nghi Phiên phức như người Hán, Lưu công tử cũng xem như tuổi trẻ tuấn tú, qua qua lại lại hiển nhiên lưỡng tình tương duyệt.

Sau mấy ngày, thiếu nữ không ngờ rằng lang quân như ý trong cảm nhận của nàng, lại là một tên phong lưu chơi bời, vả lại còn là công tử của Tri phủ Khúc Tĩnh.

Công tử phú quý, sao lại xem trọng một gái Miêu dị tộc, thiếu nữ yêu Lưu công tử sâu đậm, nhưng lại không biết làm sao, trong lúc nóng nảy nhất thời đã đi tự sát, kết quả được người khác cứu, kinh động đến bậc trưởng bối.

Chuyện dấy bẩn danh tiết người khác kiểu này, đổi lại hai bên là người Hán thì dễ rồi, nam có thể phán tội tù đầy, có thể phạt trưng, nhưng khi một bên lại là gái Miêu, một bên là công tử của Tri phủ, tình huống lại trở nên phức tạp hơn.

Dận Tự có ý xem thử Tào Nhạc Hữu xử lý vụ án nan giải này thế nào, nên luôn bàng quan ngồi xem, không hề lên tiếng.

Đầu tiên Tào Nhạc Hữu hỏi diễn biến mọi chuyện, xong đưa song phương nam nữ lên đối chất, thực tế cũng không khác mấy so với lời khai của Lưu công tử.

Gái Miêu chịu gả, nhưng chỉ chịu làm chính thất.

Lưu công tử không muốn lấy, dù có lấy, cũng chỉ có thể là tiểu thiếp.

Nếu không cách nào chuyện lớn hóa nhỏ, Tào Nhạc Hữu lại không muốn thiên vị Lưu Tri phủ, dẫn đến người Miêu bất mãn, nên lập tức phán Lưu công tử phạt trưng lưu đầy.

Lưu Tri phủ đương nhiên không chịu cho qua, nhưng Dận Tự ngồi một bên ngầm đồng ý với phán quyết của Tào Nhạc Hữu, lão chỉ có thể nuốt cơn giận này xuống.

Đêm đến, nhóm Dận Tự cũng không nán lại nha môn, trở về khách *** ban sáng để nghỉ ngơi.

“Gì vậy?”

Dận Tự vừa tắm rửa đi ra, khe hắt cằm, ý chỉ cái thiệp mời đặt trên bàn.

“Là thiệp mời do Lưu Tri phủ phái người đưa đến, mời gia đến Toái Ngọc Lâu dự tiệc.” Lục Cửu thủ sẵn khăn khô, vội vàng đi lại lau tóc giúp hắn.

“Toái Ngọc Lâu?”

“Thanh lâu lớn nhất xứ Khúc Tĩnh, Lưu Tri phủ vì xin tội thay nhi tử, đã chi không ít tiền, lúc này ở đó chắc chắn có nữ tử xinh đẹp nhất đang đợi gia đại giá quang lâm.” Thẩm Triệt cười tùm tùm nói, y thoải mái với Dận Tự đã thành thói, lúc ở riêng cũng không tránh né đề tài này.

Dận Tự cười khẽ một tiếng, đang định nói chuyện, lại nghe thấy thị vệ ngoài cửa bẩm báo: “Bát gia, Tào Nhạc Hữu cầu kiến.”

Thẩm Triệt ra vẻ đạo mạo ôi một tiếng: “Bát gia có cổ nhân tới thăm, ta không quấy rầy nữa.”

Dận Tự cũng không để ý tới ý, chỉ nói: “Mời y vào.”

Tào Nhạc Hữu mặc thường phục, đến một mình, trong lòng vốn thấp thỏm bất an, khi vào phòng thấy người rồi lại càng xôn xao.

Người nọ chỉ mặc mỗi áo đơn màu trắng, tóc còn chưa lau khô, ướt sũng xõa trên vai, cả khuôn mặt bị hơi nước xông đến ửng đỏ, cùng người ban ngày cứ như hai người.

119. Chương 119: Ba Năm

“Bát gia . . .” Tào Nhạc Hữu ấp a ấp úng lên tiếng, không hiểu sao cảm thấy khô miệng lạ thường.

“Đêm hôm tới đây, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?” Dận Tự cười, tỏ ý bảo y ngồi xuống.

“Không có, chẳng qua muốn tới bái phỏng Bát gia, mấy năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Tào Nhạc Hữu vô thức dời tầm nhìn, cúi đầu không nhìn đối phương, tâm trạng cũng bình ổn hơn.

Thẩm Triệt nhận ra y đang quẩn bách, cười đứng dậy cáo từ, dẫn đầu ra ngoài.

Dận Tự dưới sự hầu hạ của Lục Cửu mặc đồ, lau khô tóc, rồi mới ngồi xuống nói chuyện: “Không ngờ sẽ gặp lại người ở đây, ta thì cảm thấy không tệ, không hay mấy năm nay người thế nào, sao lại làm Huyện Lệnh Nam Trữ?”

Tào Nhạc Hữu lấy lại bình tĩnh, nói về trải nghiệm của bản thân mấy năm qua.

Năm Khang Hy thứ ba mươi sáu, vụ án hộ muối ở Dương Châu, Tào gia nhờ có công tổ giác, chỉ bị phạt tiền rồi xong, tuy rằng án phạt khá lớn, nhưng với Tào gia mà nói, cũng chỉ thất thoát tạm thời, với thủ đoạn của phụ thân Tào Nhạc Hữu, chẳng mấy chốc sẽ kiếm lại được.

Phụ tử Tào gia dù sao cũng là máu mủ tình thâm, cha Tào tuy rằng tức Tào Nhạc Hữu giao sổ sách cho Bát A ca, nhưng đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, cuối cùng vẫn không làm gì y.

Nhưng trải qua chuyện đó, Tào Nhạc Hữu đột nhiên cảm thấy bản thân đã sống một cuộc sống vô tri vô giác, tuy đọc đủ thứ thi thư, nhưng chỉ là kẻ vô dụng, vẫn không thể định quốc an bang, vô không thể tòng quân đi lính, đến cả gia nghiệp cũng không thể giúp ích gì cho phụ thân, đã hơn hai mươi, thực tế chỉ toàn dựa vào sự bảo bọc của gia đình để có ngày hôm nay.

Một khi có ý định, lập tức đăng ký tham gia khoa cử. Y thông minh uyên bác, bỏ không biết bao nhiêu công sức nghiên cứu tứ thư ngũ kinh, đợi đến năm Khang Hy thứ ba mươi chín, qua tầng tầng lớp lớp sàng lọc, vào được vòng trong, cuối cùng cũng đạt được tiến sĩ tam giáp trong ba mươi người, chẳng qua triều đình quan viên dư thừa, có lúc cả tiến sĩ nhị giáp cũng chưa chắc có khả năng được bổ nhiệm, Tào gia lập tức bỏ tiền khơi thông quan hệ, kiếm được chức Tri Huyện Nam Trữ, lại phải xa nhà vạn dặm, mặc dù không xem là vùng đất cằn sỏi đá, nhưng hiển nhiên thua xa Giang Nam phồn hoa.

Vùng Vân Quý, do người dân tộc đông đúc, xưa nay không phải địa phương thái bình, lại thêm núi cao Hoàng đế xa, Tổng Đốc Vân Quý, Tuần Phủ Vân Nam, còn hơn Đốc Phủ các vùng khác, đến cả người có quyền lực yếu hơn một ít, quan địa phương cũng phải ra sức bợ đỡ.

Có thể do hoàn cảnh càng trắc trở càng có thể rèn giũa con người, Tào Nhạc Hữu từ thuở ban đầu kiên quyết không cầu kết ô hợp, đến nay cũng biết chút ít chuyện hồi lộ xu nịnh, xã giao qua lại, đồng thời vẫn giữ vững nguyên tắc của bản thân, cố hết sức mình làm nhiều việc tốt cho bá tính, cố gắng điều hòa mối quan hệ giữa người dân tộc và quan phủ.

Tào Nhạc Hữu vừa dứt, Dận Tự đột nhiên nói: “Tiền tài người dùng để hồi lộ quan trên, tuy là thu được từ thương nhân giàu có, nhưng suy cho cùng, cũng là tiền mồ hôi nước mắt của bá tính tầm thường.”

Nếu Dận Chân nghe thấy đối phương thu nhận hồi lộ, chỉ e sẽ lập tức lạnh mặt, nhưng Dận Tự giỏi thủ đoạn khéo đưa đẩy, hiển nhiên sẽ không chấp nhất việc con con này.

Trong mắt hần, cùng đường tất thay đổi, thay đổi ắt trôi chảy, quan viên trên quan trường bốc lột bá tính nhiều vô số kể, có thể làm được như Tào Nhạc Hữu đã không dễ dàng, nhưng đối phương mặt mày sáng sủa, không khác mấy năm trước là bao, có thể thấy y không bị rơi vào vòng xoáy chung.

Tào Nhạc Hữu nghe vậy cười khổ: “Bát gia nói phải, nhưng quan trường chính là vậy, nếu ta cứ theo ý mình, đến cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục bị bãi quan cách chức, hiện tại cũng không thể ngồi ở đây.”

Đến cả một tiểu huyện ở biên thùy còn vậy, huống hồ là vùng phồn hoa sung túc như miền đông nam này, quan viên lại càng không có khả năng liêm khiết trong sạch, những nơi Dân Tự từng đi qua cũng không tính là ít, nay thấy Khang Hy ngày một già đi, đối với quan viên sai trái cũng ngày một khoan dung hơn, hậu quả để lại chính là vào những năm cuối Khang Hy, toàn bộ Đại Thanh đã trở thành một gốc cây bên ngoài rậm rạp tươi tốt, bên trong đã mục ruỗng từ lúc nào không hay.

Với hiện trạng này, dù cho Dân Chân và Dân Tự có tài trí đến đâu, cũng đành bất lực, cha chung không ai khóc, suy nghĩ này cũng không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Dân Tự trầm ngâm nói: “Người đã ở đây mấy năm, cảm thấy ở đây thế nào?”

Vấn đề này hỏi nghe rất chung chung, Tào Nhạc Hữu suy nghĩ trong chốc lát, mới nói: “Phủ Khúc Tĩnh được xếp vào số châu phủ hàng đầu của Vân Nam, cuộc sống của bá tính cũng xem như ổn định, mấy năm trước triều đình phổ biến trồng bắp và khoai lang, cộng thêm nỗ lực của quan phủ, đất ở Khúc Tĩnh phàm là vùng có điều kiện địa lý thích hợp đều trồng một ít, chẳng qua khi gặp phải thiên tai, vẫn như muối bỏ biển, còn vấn đề của người dân tộc,” y khẽ thở dài, “Ở đây đại đa số là người dân tộc, sống chung với người Hán, phong tục khác hẳn người Hán, giữa hai bên khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn, nếu có người có lòng khiêu khích, chỉ e sự mâu thuẫn này sẽ trở nên sâu sắc hơn.”

Dân Tự cũng không lên tiếng, chỉ lắng lắng nghe, lại cảm ẩm lên châm hai chung trà, Tào Nhạc Hữu đang nói đến dâng trà, nào để ý đến Liêm Quận vương đích thân châm trà cho y.

“Nói vậy, Yến Hào có nghĩ ra được biện pháp khắc phục nào chưa?”

Tào Nhạc Hữu thoáng rung động, rút ra một tập giấy. “Đây là một số biện pháp do hạ quan biên soạn trong lúc rảnh rỗi, mời Bát gia xem qua.”

Dân Tự nhận lấy mở ra xem, đọc từng câu từng chữ, bất giác nhập tâm lúc nào không hay.

Tào Nhạc Hữu nhìn sườn mặt nghiêm túc của hần, bất chợt nhớ đến cảnh tượng ở Giang Nam năm nào.

Chính là lần đầu tiên gặp hần, thiếu niên ôn nhuận như ngọc, trong khoảnh khắc đã chiếm lấy ánh mắt của y.

Nhưng dưới bề ngoài hòa nhã ấy, là một tình tính hoàn toàn trái ngược, chu toàn việc quan trường ở Giang Nam, dùng diện mạo hiền lành để lừa mọi người, cuối cùng một lưới bắt gọn.

Thủ đoạn dứt khoát lưu loát.

Cũng chính một lần ấy, khiến Tào Nhạc Hữu luôn ôm ấp nỗi niềm nhớ nhung thầm kín ý thức được khoảng cách giữa hai người, thật chất xa vời vợi, với thân phận của bản thân, nếu không có cuộc hội ngộ ở Giang Nam, có lẽ cả đời hai người họ cũng sẽ không có cơ hội chạm mặt nhau.

Cho nên khi y hạ quyết tâm thi lấy công danh, dẫn thân vào quan trường, kỳ thật sâu trong nội tâm y cũng mang theo một tia hy vọng.

Hy vọng một ngày nào đó, có thể gần người đó thêm một chút, hy vọng một ngày nào đó, người đó có thể ngồi trước mặt y, lần nữa cùng y vui vẻ nâng cốc trò chuyện.

“Yến Hào.”

“Hả?” Tào Nhạc Hữu định thần lại, mặt thoáng đỏ hồng. “Bát gia thứ tội, hạ quan vừa thất thần.”

“Không sao,” Dân Tự đang cảm thấy rất hứng thú, mắt vẫn đang nhìn vào mặt giấy, cũng không để ý y thất thố. “Những biện pháp của ngươi, cái nào cũng đáng cân nhắc thảo luận tỉ mỉ, chúng ta có thể bàn bạc trước, đợi ngày mai ta lập tức gửi tấu chương về, tấu rõ cho Hoàng thượng.”

Tào Nhạc Hữu nghe vậy cũng mừng trong bụng. “Bát gia không cảm thấy mấy thứ này quá phi thực tế sao?”

Dận Tự cười trả lời: “Tuy là thiên mã hành không, nhưng cũng không phải hoàn toàn không áp dụng được, người xem cái này . . .”

Lục Cửu thấy hai người bàn bạc càng ngày càng hăng, rón rén lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Từ lúc rời kinh thành, dù Bát gia không biểu hiện ra ngoài, nhưng bản thân đã theo hầu hạ hẳn nhiều năm, đương nhiên có thể phát hiện tâm trạng chủ tử chỉ bình bình, hiếm thấy phấn chấn như đêm nay gặp Tào Nhạc Hữu, cũng không uống ngày hôm nay họ xen vào chuyện không đâu.

Dận nhà bếp chuẩn bị một ít điểm tâm, lát nữa chủ tử mệt, cũng có thể dùng.

Lục Cửu trong người vui vẻ, bước chân cũng thấy nhẹ tênh.

“Hoàng a mã tử giám,”

Tào Nhạc Hữu đi rồi, Dận Tự lập tức bày giấy bút, nhưng đề bút viết được mấy chữ, lại thôi, bỗng dưng nghĩ đến những người hán tưởng niệm.

Trên đường từ kinh thành đến đây, bốn ba đường xá xa xôi, nếu bên kia thật sự xảy ra chuyện gì, truyền đến đây, ít nhất cũng phải hơn một tháng.

Dận Chân tuy ngoài mặt lạnh lùng, làm việc lại nghiêm túc, Thập Tam bị cách chức, hẳn lại phải đi đến Vân Nam xa xôi, trong lòng y chắc chắn sẽ nâng cao cảnh giác, Dận Tự không cần phải lo lắng cho y.

Có điều Đình Xu sức khỏe không tốt, lại phải quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà, Hoàng Vượng tuổi còn nhỏ, cũng biết thế nào.

Dận Tự từng cho rằng kiếp này người mà hẳn quan tâm đến, chỉ mỗi mình Lương Phi, nhưng từ sau Lương Phi, hẳn mới dần dần phát hiện, trong tim hẳn, chứa đựng không ít người, huynh đệ, thê tử, mỗi người đều có trọng lượng, cách càng xa, tưởng niệm càng sâu.

Ngày hôm sau phái sai dịch ở dịch trạm đưa thư đi, còn đính kèm thư viết cho Dận Chân và Đình Xu, trong thư cũng không có gì đặc biệt, chỉ là những việc vặt vãnh xung quanh và hỏi thăm tình hình hiện tại ở nhà, đây cũng là vì sợ người có lòng xem được, lại phát sinh phiền toái.

Có thể bên kinh thành vừa nhận được thư lập tức hồi âm, nhưng đợi tới lúc thư tới tay Dận Tự, cũng đã hai tháng sau.

Có hồi âm của Khang Hy, Dận Tự bắt đầu bắt tay cải thiện một số điều kiện sống của người dân tộc địa phương, cùng quan hệ giữa người Hán và người dân tộc, đây không phải việc một sớm một chiều, nhưng không riêng gì Khúc Tĩnh, thỉnh thoảng Dận Tự cũng đến một vài nơi thuộc Vân Nam, thư tính cứ qua lại như thế, lại thêm công việc bận rộn, bất tri bất giác ba năm trôi qua khi nào không hay.

Trong ba năm này xảy ra không ít chuyện.

Lúc Dận Tự ở Vân Nam, góp nhặt không ít được liệu đặc trưng của địa phương gửi về kinh thành, một phần đưa đến đại nội cho Khang Hy, một phần cho phủ Dận Chân, một phần giữ lại cho Đình Xu. Sau lại nghe nói vào năm Khang Hy thứ bốn mươi ba, Hoàng Huy từng sinh bệnh nặng một lần, đến cả ngự ý cũng phải bó tay, suýt nữa không qua khỏi, cuối cùng nhờ vào được liệu từ Vân Nam gửi về, mới miễn cưỡng ngăn cản được bệnh tình, cứu mạng nhỏ của Hoàng Huy về.

Dận Chân thường xuyên gửi thư đến, đến cả phủ Bát gia cũng thỉnh thoảng gửi kèm một ít quần áo vật dụng, dù Dận Tự ở Vân Nam cũng cảm y ngọc thực, nhưng sao hậu đãi bằng chốn kinh thành, có lúc cần phải qua đêm ở bên ngoài, qua mấy năm người cũng trở nên năng động hơn, chỉ có nước da vẫn trắng trẻo như trước, giống như phơi nắng không đen được vậy, đứng cùng đám người Lục Cửu, đối lập càng rõ.

Lúc vừa đến Vân Nam, Lão Thập Dận Nga cũng viết một hai phong thư, nhưng suy cho cùng hẳn không phải là người có tính nhẫn nại, không được bao lâu thì tuyên bố bỏ cuộc, nhiều nhất chỉ tiện thể chêm một hai câu vào thư của người khác, thăm hỏi sức khỏe, hoặc đại loại như Thập Phúc Tấn mang thai, Thập Phúc Tấn sinh con, Dận Tự đọc mà khóc dở mếu dở.

Thư của Thập Tứ đương nhiên cũng nói chút chuyện thường nhật, còn thường xuyên kể một số truyền thuyết ít ai biết đến ở kinh thành, Dận Tự đọc thì nhiều nhưng ít khi hồi âm, Thập Tứ lại quyết không bỏ cuộc, hai tháng một bức, đã thành lệ, đến cả Dận Tự cũng cảm thấy xúc động, đề bút hồi âm cho hẳn.

Tào Nhạc Hữu vốn mang đầy hoài bão, nhưng vì thấp cổ bé họng, bị cầm chân ở xó huyện Nam Trữ buồn rầu thất bại, nay có Dận Tự hỗ trợ, liền như cá gặp nước, Dận Tự có thủ đoạn tinh vi, lại là Hoàng tử, đương nhiên có vô số người đến nịnh nọt lấy lòng, hai người hợp tác, vô cùng ăn ý, trong đó có muôn vàn gian nan hiểm trở, đương nhiên không tất yếu phải đề cập đến.

Trong ba năm, không chỉ danh tiếng của Liêm Quận vương vang vọng Vân Nam, đến cả Tào Nhạc Hữu, cũng trở thành Bồ Tát sống trong mắt người dân tộc.

Tào Nhạc Hữu đảm nhiệm Huyện lệnh Nam Trữ, lúc được thăng chức điều đi làm Tri phủ Sơn Tây Bình Dương, có vô số bá tính rừng rưng quỳ xuống đưa tiễn, đây là mảnh đất y đến từ thuở ban sơ, trăm triệu lần không muốn rời xa.

Tiến bước Tào Nhạc Hữu, dường như bên cạnh thiếu mất người bạn tri kỷ, mặc dù có đám người Lục Cửu Thâm Triết bầu bạn, nhưng Dận Tự lại bắt đầu cảm thấy trống vắng, kiềm lòng không dặng muốn chạy về.

Nhưng chân chính thúc giục hẳn hạ quyết tâm, chính là một phong thư.

Thư do Đình Xu viết, theo thường lệ là ít chuyện trong nhà, chẳng qua cuối thư, ghi thêm một câu.

Thập tam đệ bị giam rồi.

Lời tuy ít, không nêu rõ nguyên nhân lý do, lại khiến Dận Tự cảm thấy kinh tâm động phách.

Rốt cuộc ở kinh thành đã xảy ra biến cố gì?

120. Chương 120: Phiên Ngoại – Bảo Bảo

Hoàng Vượng hơn ba tuổi, vào độ tuổi đáng cưng nhất của trẻ con, ai gặp nó đều phải khen một tiếng trắng trẻo đáng yêu, rồi ôm vào lòng sờ soạng một chập, nhào nặn gương mặt bánh bao trắng trắng tròn tròn của nó thành bánh bao đỏ mới cam tâm.

Tính cách của nó cũng khác với trẻ con bình thường.

Không thích khóc, không thích quấy, không nghịch đất nghịch kiến treò cây trốn tìm mà đại đa số trẻ con đều thích.

Nó thích cười, thích đi theo người lớn, cũng không sợ người lạ, ai cho kẹo ăn thì đi với người đó, bộ dáng ngốc nghếch khiến người yêu thương.

Chỉ có người gần gũi mới biết, bảo bảo thoát nhìn lương thiện dễ ghẹo, cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi.

“Bảo bảo, tính cách của con rốt cuộc giống ai vậy?” Đình Xu thở dài, mặc dù Hoàng Vượng đã có tên chính thức, nhưng nàng vẫn gọi nó là bảo bảo.

Đúng lúc Na Lạp thị đến bái phỏng.

Con người bảo bảo đảo vòng vòng, giọng nói rõ to. “Giống tứ bá!”

Na Lạp thị vừa bước vào cửa thoáng lão đảo, thiếu chút nữa là vấp té, đi tới ôm nó vào lòng, cười mắng: “Con giống tứ bá con chỗ nào, rõ ràng giống y khuôn a mã con!”

“Tứ thẩm, a mã trông thế nào?”

Na Lạp thị nhéo gương mặt bánh bao cười nói: “Chốc nữa con đi soi gương thì biết.”

Bảo bảo chạy ùng ùng đi soi gương, đối diện gương nhìn tới nhìn lui, khi quay lại mặt nhăn như bánh bao.

Đình Xu ngạc nhiên hỏi: “Bảo bảo sao vậy?”

“Ngạc nường ” dáng người be bé kè sát lại, kéo dài âm cuối, làm nũng như con mèo nhỏ. “Có thật là con rất giống a mã không?”

Đình Xu chột chột mũi nó. “Đương nhiên!”

Na Lạp thị cười nói: “Không phải Hoàng thượng và Thái hậu nương nương đều nói, con và a mã con lúc bé cứ như từ một khuôn đúc ra đấy sao?”

Bảo bảo mặt mang đầy lo lắng ưu tư. “Bình thường ngạc nường rất thích bẹo mặt con, đợi a mã về, các người có khi nào sẽ bẹo mặt a mã, không bẹo con nữa?”

Đình Xu vừa hớp nửa ngụm trà thoảng cái phun hết ra.

Yêu tinh gây họa thấy tình thế không ổn, xoay người chuồn mất.

Con người luôn như thế, mỗi ngày nhìn thấy thì cảm thấy phiền, xa nhau rồi lại bắt đầu tưởng niệm.

Khang Hy cũng vậy.

Con của ông nhiều, tôn tử càng nhiều, trong số hoàng tôn, ngoại trừ Hoàng Tích con của Thái tử được Khang Hy ưu ái nhiều hơn hết, trong chúng Hoàng tôn đông đúc, ông chưa chắc nhớ hết tên, nhận hết mặt, nhưng có lẽ do mang lòng áy náy với Dân Tự ở chốn Kiềm Điền xa xôi, mấy năm chưa về, tình thương của Khang Hy dành cho Hoàng Vượng có chút bất đồng với mọi người.

Hoàng Vượng khi đối mặt với Khang Hy, không chỉ không nom nớp lo sợ như con thậm chí tôn tử của ông, trái lại luôn là dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, ngôn ngữ con trẻ, thường hay chọc Khang Hy cười ngả nghiêng.

“Bảo bảo thích ai nhất?” Khang Hy dụ nó.

“Hoàng Mã Pháp, ngạc nường, Hoàng Huy ca ca, tứ bá, tứ thẩm, Trương ngạc nường, thập thúc, cửu thúc, thập tứ thúc . . .” trước mắt bao nhiêu người, bảo bảo xòe tay bắt đầu đếm.

Khang Hy ngắt lời nó. “Sao không có a mã con?”

“Tôn nhi chưa từng gặp a mã.” bảo bảo phồng má, đôi mắt to tròn sáng sủa, dường như có thể thấy ánh nước ngập ngừng. “Ông ấy không cho tôn nhi kẹo ăn, cũng không bế tôn nhi.”

Khang Hy mềm lòng, vội ôm nó đong đưa, nói sang chuyện khác. “Vậy sao lại thích Hoàng Mã Pháp nhất?”

Bảo bảo lập tức bị dời lực chú ý, cười hì hì nói: “Bởi vì Hoàng Mã Pháp cho kẹo nhiều nhất ngon nhất.”

Hết thấy mấy thứ ăn vặt như điểm tâm mức quả, đều bị nó gọi chung là kẹo hết.

“Vả lại Hoàng Mã Pháp lợi hại nhất, lúc người nói, những người khác đều phải ngoan ngoãn nghe theo, ngạc nường, tứ bá ai cũng rầy la con, chỉ có Hoàng Mã Pháp là không!” để biểu hiện thân mật, bảo bảo còn vùi đầu vào lòng Khang Hy cọ cọ.

Dân Chân ở phía dưới lắng lắng nghe mà miệng không khỏi nhướng lên.

Không biết có phải bảo bảo hợp ý Hoàng a mã không, hay do lời trẻ con không đáng trách, người cha già xưa nay nghiêm khắc không ai sánh bằng, hết tám phần sẽ không giận.

Quả nhiên, Khang Hy nghe vậy bật cười to, nhéo gương mặt bánh bao, lại hỏi: “Sao lại không có thập tam thúc, con không thích thập tam thúc sao?”

Lời vừa nói ra, bốn phía đồng loạt yên lặng.

Mọi người ngừng thở, nghe như ông chỉ vô tình hỏi mà thôi.

Dân Chân siết chặt nắm tay, miệng hơi mím lại.

Hài tử chẳng rành thế sự, tội gì ở trước mặt nó hỏi những câu tàn nhẫn như vậy.

Bảo bảo mếu máo, mặt mang đầy vẻ lên án. “Mỗi lần gặp thập tam thúc, thúc đều ôm tôn nhi rất chặt, sau đó sờ túi bảo lần này quên đem theo kẹo, lần sau sẽ cho bảo bảo, thập tam thúc hư lắm!”

Khang Hy sững sốt, bật cười.

Khang Hy cười, người khác hiển nhiên cũng phải phối hợp cười theo.

Bầu không khí căng thẳng lập tức tan rã.

Dận Chân cũng thâm thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc Hoằng Huy còn chưa lớn đến hiểu đạo lý nam nữ, thường hay ôm bảo bảo cả ngày không buông, còn nói sau này muốn lấy nó làm vợ.

Mọi người cười vang không ngớt, sau cho nói cho Hoằng Huy biết, bảo bảo là nam hài, mai sau cũng phải lấy vợ, không thể gả cho con.

Hoằng Huy từng vì thế mà u buồn.

Nó và bảo bảo ngoại trừ lúc ăn ngủ, hầu như dính sát lấy nhau, tình cảm đương nhiên không tầm thường.

Hai đứa nhỏ vô tư, trúc mã thành đôi, điều duy nhất đáng tiếc chính là bảo bảo không phải Cách cách, mà là A ca.

“Bảo bảo, nếu đệ là nữ hài thì tốt rồi, ngạc nương bảo huynh trưởng thành phải lấy vợ, huynh cũng không muốn lấy một nữ tử vừa xấu vừa dữ về làm Phúc Tấn.” Hoằng Huy vuốt đầu bảo bảo, vô hạn phiền muộn.

“Ca ca không thể lấy đệ, vậy để đệ lấy ca ca là được rồi.” bảo bảo cười tít mắt, hoàn toàn không thể lĩnh hội tâm sự của một hài tử tám tuổi.

Đương nhiên bảo bảo cũng không phải hoàn toàn không hiểu ý người như vậy.

Vào năm Khang Hy thứ bốn mươi ba Hoằng Huy từng bị bệnh nặng, thể bệnh đến như thác đổ, đến cả Ngự y cũng không thể kết luận nguyên nhân căn bệnh, chỉ có thể mỗi ngày kê khai một phương thuốc nhẹ cho nó uống, nhưng tất cả mọi người đều biết đây chẳng qua kéo dài thời gian mà thôi.

Tứ Phúc Tấn ôm Hoằng Huy gần như khóc đến lòa mắt, mỗi ngày Dận Chân đều mang gương mặt tối tăm.

Hoằng Huy mơ mơ màng màng, có thể láng máng cảm thấy tất cả mọi người đều đang lo lắng cho nó, nhưng đến cả sức để động tay một ngón tay cũng không có.

Cho đến khi bảo bảo ở đầu giường nó khóc oa oa.

Vào lúc đó bảo bảo mới tròn hai tuổi, thường ngày chỉ có thể nói mấy chữ đơn giản, đến Hoằng Huy ca ca còn gọi thành Hoằng Huy kha kha, gương mặt bánh bao dù bị người lớn chà đạp cỡ nào cũng cười đến thấy rằng không thấy mắt, khiến người khác yêu thương không thôi, chưa bao giờ nghe nó khóc đến kinh thiên động địa như vậy.

Hoằng Huy trong lòng thấy rất sốt ruột, muốn đỡ nó, muốn ôm nó, tổn hết sức lực toàn thân chỉ có thể hé mở mắt.

Nhưng nhiều đó cũng đủ khiến Tứ Phúc Tấn và mọi người thấy mừng rỡ.

Tiếp sau đó, Dận Tự gởi được liệu từ Vân Nam về, Ngự y cho rằng dù sao cũng cùng đường rồi thì liều luôn, không ngờ thật sự có thể cứu Hoằng Huy một mạng.

Từ đó về sau Tứ Phúc Tấn thương yên bảo bảo không thua gì Hoằng Huy.

Vì theo nàng, chính tiếng khóc âm trời của bảo bảo đã cứu mạng Hoằng Huy.

Bất kể mọi người đối xử với bảo bảo thế nào, bảo bảo vẫn sống rất thỏa mãn, chỉ trừ một việc.

Nó chưa từng gặp a mã.

Dận Chân nghiêm khắc, nhưng chỉ đối với Hoằng Huy, và các đứa trẻ khác trong Ung Vương Phủ, đối với bảo bảo, y chỉ hận không thể hứng trong tay, ngậm trong miệng.

Đình Xu là ngạc nương ruột, càng miễn bàn, đến cả Thứ phúc tấn Trương thị, vì không thể sinh con, cũng xem bảo bảo như cốt nhục, thật lòng thương yêu.

Đương nhiên còn vì tính cách bảo bảo rất đáng yêu, gặp ai cũng cười.

Nhưng Dận Chân, thậm chí là Khang Hy, có đối xử tốt với nó thế nào, cũng không bù đắp được khát khao có a mã trong lòng bảo bảo.

Vào lúc bảo bảo bắt đầu bập bẹ tập nói, Đình Xu đã dạy cho bảo bảo chữ a mã.

Bằng cả tiếng Mãn, tiếng Hán, thậm chí tiếng Mông.

Nhưng một năm, hai năm, ba năm, Dận Tự vẫn không quay về.

Con ghét a mã, con không thích ông.

Lúc sinh thần ba tuổi, bảo bảo trề môi nói thầm trong bụng.

Ngày đó là một ngày nắng, mây trên trời cuộn thành từng đoàn, giống như kẹo bông mà bảo bảo thích nhất.

Bảo bảo mới từ Ung Vương Phủ trở về, xuống xe ngựa, thì thấy một đoàn người cười ngựa từ từ chạy đến.

Quản gia Cao Minh đứng ở cửa đón nó ngẩng đầu lên nhìn, bỗng mừng rỡ hô lên: “Là gia, gia đã về!”

Bảo bảo ngửa đầu nhìn ông, Cao Minh mừng đến viền mắt đỏ hồng, đồng thời quay đầu ra sau hô hào: “Mau đi bẩm báo Phúc Tấn, chủ tử đã về!”

Song song đó ngồi xổm xuống nói với bảo bảo: “Tiểu chủ tử, gia về rồi!”

Bảo bảo cái hiểu cái không, nhìn mấy người ở cổng xuống ngựa, đột ngột nhào đến, ôm một cái chân trong số đó, hét lớn: “A mã!”

Giọng nói lạnh lạnh, lại mang theo non nớt của trẻ con, mọi người nghe thấy đều sững sốt.

Người bị nó ôm chân khóc dở mếu dở. “Tiểu A ca, a mã người bên kia kia!”

“Xạo, ta chưa từng gặp a mã, sao biết người nói thiệt không?”

Câu nói này khiến cho mọi chờ mong của Dận Tự trong đường về đều trở thành áy náy đau xót, hần ngồi xổm xuống vươn tay về phía bảo bảo: “Bảo bảo, ta là a mã của con, lại đây!”

Bảo bảo ngẩng đầu nhìn về phía Dận Tự, vẫn ôm chặt chân Thẩm Triết không chịu buông, giống như sợ y chạy mất.

“Ông thật sự là a mã của con?”

“Đương nhiên.” Dận Tự hiền từ nói.

“Xạo! Ngạc nương và tứ bá đều nói, a mã rất đẹp!”

Dận Tự cười khổ, lau mặt, họ đi thẳng một đường đến nội thành, không hề dừng lại nghỉ ngơi, mọi người đều mang một thân mệt mỏi phong trần.

“Sao a mã lại lừa con, bảo bảo ngoan, lại đây cho a mã ôm một cái, con đã lớn hơn nhiều rồi!”

Bảo bảo bậm môi, rụt rè bước từng bước, bắt chợt bị kéo vào một cái ôm ấm áp.

“Bảo bảo lớn rồi.” giọng nói của Dận Tự nghẹn ngào, kiềm nén nước mắt.

Bảo bảo dựa dụi lên người hắn, rất thoải mái, dựa nữa, không kiềm được vươn tay ôm lấy đối phương.

“A mã thơm thơm!”

Dận Tự không nhịn được bật cười. “A mã đã hai ngày chưa tắm, vẫn thơm sao?”

“Bảo bảo đã rất lâu rất lâu rồi không gặp a mã.” Hoảng Vương túi thân thút thít, thoáng chốc biến thành bánh bao chiều.

Dận Tự thấy chua xót. “Đều là lỗi của a mã, sau này sẽ không bỏ bảo bảo một mình nữa.”

“A mã không đi nữa?” bảo bảo chớp mắt.

“Không đi.”

“A mã sẽ thương bảo bảo chứ, thương như ngọc nường, như tứ bá?”

“Ừ.”

“Sẽ mua cho bảo bảo thiệt nhiều thiệt nhiều kẹo chứ?” cái thiệt nhiều thiệt nhiều này rốt cuộc là bao nhiêu, hai tay nhỏ bé cố khoa tay múa chân vẽ một vòng lớn.

“Mua cho con hết.” Dận Tự hôn nó một cái.

“Bảo bảo thương a mã nhất!” nó nói rất nghiêm túc, quyết tâm bỏ tối theo sáng.

Dận Tự mặt mày rạng rỡ.

Đình Xu đi tới cửa, vừa nghe được cuộc đối thoại của hai phụ tử, lập tức quăng cho bảo bảo ánh mắt trách cứ.

Bảo bảo lè lưỡi với ngọc nường.

Vừa rồi thật sự nhận nhầm a mã sao? Đương nhiên không rồi, cố tình nhận nhầm, a mã mới càng hổ thẹn hơn, nên sẽ càng mua nhiều kẹo cho nó hơn.

Ca ca nói cái này gọi là gì nhỉ, à, hình như là khổ nhục kế.

Nếu Dận Tự biết, nhất định sẽ vô phương nhìn trời.

Cái này đâu phải giống hắc, bánh bao bé này còn muốn vô sỉ hơn hắc khi còn nhỏ nhiều.

121. Chương 121: Phản Ứng

Lúc đoàn người Dận Tự trở về kinh thành, đã vào khoảng cuối năm, khắp nơi trong thành đều thu dọn chuẩn bị ăn tết, bầu không khí vui mừng náo nhiệt tràn lan.

Đình Xu, Trương thị đi ra tận cửa đón, Dận Tự đã hai ngày chưa tắm, vào cửa liền sai người chuẩn bị nước nóng trước, nhóm người Thẩm Triệt ai nấy tự về biệt viện nghỉ ngơi, thị vệ đi theo Dận Tự đến Vân Nam thì hồi cung trước để phục lệnh.

Tắm rửa thu xếp ổn thỏa xong xuôi, mới rảnh rỗi ngồi xuống nói chuyện.

“Ba năm qua, gia chịu khổ rồi.” Đình Xu thấy hắc gần đi không ít, nhưng tinh thần lại có vẻ phấn chấn hơn, biết hắc ở bên ngoài trải lại như cá gặp nước, trong lòng tuy mừng, nhưng cũng đau.

“Ba năm qua mọi việc trong phủ đều phải nhờ vào các nàng, ta có mang theo nhiều thứ từ Vân Nam về, chúc nữa đưa một ít vào cung, rồi chia cho các huynh đệ, còn lại để trong phủ dùng.”

Trương thị điềm đàm cười, không nói một lời, trường hợp thế này xưa nay đều do Đình Xu mở miệng, nàng than thở: “Bây giờ ngẫm lại, cũng may gia rời khỏi nơi thị phi này sớm, hiện tại thập tam đệ bị giam, tứ ca cũng không được như ý.”

“Ta đang định hỏi nàng chuyện này . . .” trong lúc Dận Tự nói chuyện, hạ nhân bắt đầu bưng thức ăn lên.

Đình Xu cười nói: “Xem thiếp kìa, gia mới về, ăn một ít cho ấm bao tử trước đã, lát nữa có khi bị Hoàng thượng triệu vào cung hỏi chuyện.”

Dận Tự gật đầu, im lặng không nói tiếp, ba người chia nhau ngồi xung quanh bàn, lại gọi nói ít chuyện thường ngày.

Quả nhiên, Dận Tự vừa dùng hết chén cháo, thì người đã đến, bảo hắc tiến cung bệ kiến.

Lúc Dận Tự tới Dưỡng Tâm Điện, Khang Hy đang dùng bữa, trên cái bàn lớn nhường ấy, bày đầy các món lớn nhỏ đẹp mắt, nhưng chỉ có một người dùng, động tác từ tốn ở trong mắt hắc lại trở thành một loại cô độc khôn kể.

Ba năm không gặp, tóc mai của Khang Hy đã bạc đi không ít, đến cả hành động cũng chậm chạp hơn xưa, vị đế vương mạnh mẽ vang dội, hùng mạnh không ai sánh bằng, cuối cùng cũng từ từ già đi.

Dận Tự thầm than một tiếng, đáy lòng thoáng thấy không đành nỡ.

Bất luận nói thế nào, người này cũng là a mã hai kiếp người của hắn, dù ông có lỗi bao nhiêu đi chăng nữa, thì yêu thương dành cho hắn thuở bé, vẫn là thật lòng thật ý.

“Hoàng a mã, nhi thần Dận Tự bất hiếu, đến thỉnh an người.”

“Đứng lên, còn chưa dùng bữa phải không, Lương Cửu Công, dọn thêm bộ chén đĩa.” Khang Hy ngoắc hắn lại gần, quan sát từ trên xuống dưới, gật đầu khen: “Không tệ, có tinh thần.”

Nhìn thấy gương mặt già cả của ông, Dận Tự vốn đã mềm lòng, khi nghe những lời này, lại càng đau xót.

“Hoàng a mã mạnh khỏe, nhi thần bất hiếu, không thể ngày ngày đến thỉnh an người.”

Khang Hy thấy hắn xúc động, vẻ mặt càng hiền hòa hơn, vươn tay vỗ vai hắn, bảo hắn ngồi xuống.

“Trẫm không có vấn đề gì cả, chỉ là tuổi càng cao, càng cảm thấy không bằng ngày xưa.” Khang Hy cười cảm thán, “Mấy năm qua, ngoại trừ tấu chương của con, cũng có báo cáo định kỳ của Tổng Đốc Vân Quý và Tuần Phủ Vân Nam, mọi hành động của con, đều vì ích nước lợi dân, trẫm cảm thấy an ủi trong lòng!”

Dận Tự nói mấy câu khiêm nhường, Khang Hy lại tiếp: “Thức ăn lạnh hết rồi, sao con còn chưa dùng, Lương Cửu Công, gấp thức ăn cho Bát A ca.”

Lương Cửu Công vội đi lại, dùng đĩa gấp thức ăn vào đĩa của Dận Tự, đều thức ăn chay thanh đạm hợp khẩu vị, Dận Tự lặn lội đường xa, đương nhiên phải kiên thức ăn dầu mỡ, Dận Tự nhận ra tâm ý của lão, thấp giọng nói cảm ơn, rồi yên lặng ăn.

Bữa cơm kết thúc trong không gian yên tĩnh, bầu không khí lại hòa thuận thoải mái, cũng không nghiêm túc như trong tưởng tượng của Dận Tự, nhìn tâm trạng ông có vẻ không tệ, cùng hắn nói về chuyện trong ba năm qua, trong giọng nói luôn phẳng phất tiểu ý nhẹ nhàng.

“Về rồi, có dự tính làm gì không?”

Ông ấy xưa nay độc đoán làm chủ, đâu đời nào hỏi người khác có muốn làm gì không, Dận Tự hơi bất ngờ, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hoàng a mã có chức vụ nào trống cần người, nhi thần tình nguyện san sẻ với Hoàng a mã.”

Khang Hy hiển nhiên cảm thấy rất hài lòng với câu trả lời này, cười một chốc rồi nói: “Lúc con đi, Lại Bộ đã giao lại cho Lão Thất quản lý, tuy không có công lao gì nhưng cũng không phạm sai lầm, tạm thời cũng không tiện đoạt khỏi tay y.”

Dận Tự nói: “Thất ca trước giờ làm việc thận trọng, Lại Bộ giao cho huynh ấy, Hoàng a mã có thể yên tâm.”

Chúng tỏ bản thân cũng không có dã tâm chưởng quản Lại Bộ lần nữa.

Khang Hy không thể hiện thái độ gì: “Về phần Binh Bộ, trẫm giao cho Thập Tứ, mấy năm nay nó làm cũng không tồi.”

Dận Tự cảm thấy tim đập gia tốc, ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, chỉ cười nói: “Tuy thập tứ đệ tuổi còn trẻ, nhưng làm việc rất năng nổ, nhi thần cũng thấy tự ti.”

Khang Hy cười mắng: “Cái này mạnh hơn con, cái kia giỏi hơn con, con đúng là khiêm tốn, nói bản thân như kiểu không sánh bằng ai.”

Ngoài miệng thì nói lời trách cứ, nhưng sắc mặt vẫn hiền hòa như trước, không hề tức giận.

Dận Tự thuận thế bày ra dáng cười khổ: “Ba năm không về, Phú Sát thị và Hoảng Vượng, được Hoàng a mã quan tâm nhiều, nhi thần cảm thấy bất an vô cùng, Hoảng Vượng đã quên mất nhi thần là ai, đến cả tiếng a mã cũng không chịu gọi.”

Khang Hy nhìn gương mặt ngày càng gầy gò của hắn, khe thở dài: “Thôi vậy, trước hết cho phép con nghỉ một tháng, ở nhà bồi đắp tình cảm với Hoảng Vượng, trong số các huynh đệ đã thành gia lập thất, hương khói phủ con có thể coi là ít ỏi nhất, ngày khác chỉ định thêm người cho con.”

Lại gì nữa đây, Dận Tự lần này thật sự cười khổ rồi, vội nói: “Hoàng a mã, Phú Sát thị là một người vợ hiền, nhi thần phải ở ngoài nhiều năm, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều trông cậy vào nàng, vô cùng cực khổ, chuyện này để sau hẵng tính.”

Khang Hy liếc xéo hắn, nhưng không giận, chỉ cười chọc: “Không nhận ra con là người thương vợ vậy đấy, được rồi, lùi xuống đi, nhớ đến thăm nhị ca con.”

Lúc Thái tử được tái lập, vì Khang Hy cản trở, nên quang cảnh xưa không bằng nay, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa, nếu nói xung quanh hắn không có đám quan viên trung thành, thì không hẳn.

Cái chết của Sách Ngạch Đồ, đồng nghĩa với mọi lỗi lầm lúc trước của Thái tử đều do lão gánh vác, trong lòng Khang Hy đối với đứa con do ông một tay nuôi dạy, suy cho cùng cũng niệm tình cũ, mặc dù từng phạm tội bức vua thoái vị ngộ nghịch nhường ấy, vẫn để cho hắn đường lui, dù trong lòng có gút mắc bất mãn, cũng không biểu hiện ra ngoài, Thái tử vẫn bình yên vô sự như trước.

Lúc Dận Tự bước vào Dục Khánh Cung, cảm thấy có gì khan khác.

Dục Khánh Cung trong quá khứ dường như rất náo nhiệt, sự náo nhiệt đó không hẳn là do tiếng động ồn ào ầm ĩ, mà là thứ đập thẳng vào mắt, sắc màu rực rỡ, cung nữ thái giám tướng mạo xinh đẹp.

Còn hiện tại, có vẻ yên tĩnh thái quá.

Thái tử đang đề bút viết chữ, thấy hắn tới, đặt bút xuống cười, biểu hiện hồ hững.

“Người đến đấy à.”

“Tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Đã nhiều năm rồi, từ sau khi trưởng thành, dường như ta chưa từng nghe người gọi một tiếng nhị ca.” Thái tử khẽ thở dài, từ sau bàn đi ra, ra hiệu bảo hắn ngồi xuống.

“Thuở nhỏ không hiểu phép tắc, mạo phạm Thái tử, đương nhiên hiện tại không thể không biết trên dưới như vậy.” Dận Tự trả lời.

Khang Hy bảo y đến thăm Thái tử, là bảo hắn dần dần làm quen lại hoàn cảnh, là có ý tốt, nhưng Thái tử thấy hắn cũng không ngạc nhiên, ngược lại ra vẻ như đã đoán được từ trước.

Thái tử không tiếp lời hắn, chỉ cười nhạt: “Hai huynh đệ chúng ta lâu ngày không gặp, người vẫn xa lạ như thuở nào.”

Dận Tự chưa từng quên năm xưa Thái tử đã đối xử với hắn thế nào, nhiều năm trôi qua, hai bên tính toán lẫn nhau, ngáng chân đối phương từ ngoài sáng đến trong tối không ít lần, không thể phân rõ là ai nợ ai, huống hồ huynh đệ thiên gia, vốn không có tình thân gì đáng nhắc đến, nếu bất hạnh bị thua, cũng chỉ có thể trách bản thân không đủ bản lĩnh.

Hiện tại Thái tử trở nên khá dửng dưng, toàn thân mang theo cảm giác không màng thế sự, đến y phục cũng không còn màu sắc sỡ ngày trước, thay bằng màu lam mộc mạc, cũng không biết là để Khang Hy thấy, hay thật sự trải qua phong ba phé lập, triệt để thấu hiểu.

Lại nghe y nói: “Ta còn nhớ cảnh thuở bé dẫn theo các người chạy chơi trong Ngự Hoa Viên, nay đệ đệ đều trưởng thành, tiền đồ vô lượng, Thập Tứ chưởng quân Binh Bộ, danh tiếng lên cao, đến cả Lão Cửu cũng nường nhờ, người và Lão Tứ có quan hệ tốt đẹp, nhưng người muốn nghe nhị ca khuyên một câu không, hiện tại Lão Tứ đã không bằng ngày xưa.”

Sao lại không bằng ngày xưa, y cũng không tuột dốc, câu chuyện lại chuyển hướng than thở: “Trong số đông huynh đệ, chỉ có người và Lão Tứ là thật lòng làm việc, mấy năm người ở bên ngoài, ngược lại tránh xa phân tranh, Lão Tứ đang trong vòng xoáy, khó lòng thoát thân, tận tâm làm việc, trái lại không đối được chữ tốt, đúng là khó cho y.”

Lòng vòng nửa ngày, chẳng qua là vì chứng minh hoàn cảnh của Dận Chân, không sánh bằng hào quang hiện tại của Thập Tứ.

Thập Tứ nhận mọi sủng ái, tất nhiên cướp mất hào quang của Dận Chân, song song khiến cho hoàn cảnh của Thái tử càng khó xử hơn, nên Thái tử muốn mượn đao giết người, để Dận Tự đối phó với Dận Trinh.

Dận Tự trong lòng thấu hiểu, ngoài mặt lại không lộ dấu tích, giả vờ không thông: “Đều là làm việc cho Hoàng a mã, không nên xét nét oan ức hay không, tận tâm là được.”

Thái tử nhìn hẩn một lúc, nụ cười mang theo cổ quái: “Với quan hệ giữa người và Lão Tứ, nếu cũng phản ứng như thế trước mặt y, chỉ e y sẽ cảm thấy ngượng lạnh trong lòng.”

Tay Dận Tự vuốt ve vành chung, lẳng lặng cười, bất động thanh sắc. “Phiền Thái tử quan tâm.”

Đã nhiều năm như vậy mà Thái tử vẫn chẳng chút tiến bộ, thay gì dùng thời gian gây chia rẽ quan hệ giữa huynh đệ họ, không bằng bỏ công lấy lòng Hoàng a mã còn hơn, bỏ gốc lấy ngọn, thật sự không khôn ngoan. Tuy kiếp này sự kiện Thái tử bị phế lập diễn ra sớm hơn, nhưng chiếu theo hiện tại, Khang Hy đối với Thái tử này, vẫn không hài lòng như trước.

Có điều

Dận Tự bỗng nhớ đến lúc hẩn tới yết kiến Khang Hy, sắc mặt ông không khỏe cho lắm, tuy rằng được điều dưỡng cẩn thận, nhưng không giấu được vẻ xám trắng hiển hiện ra ngoài.

Đáy lòng khó tránh khỏi lảng máng lo lắng âm ỉ.

Thái tử thấy hẩn mềm cứng không ăn, không khỏi ảo não, lại không thể làm gì hẩn, chỉ có thể nói mấy chuyện không đầu vào đầu.

Rời khỏi Dục Khánh Cung, Dận Tự đi dọc theo hàng hoa, một bên ngắm nhìn cảnh sắc hoàng cung đã xa vắng lâu ngày, một bên nghiền ngẫm cuộc đối thoại ban nãy.

Khang Hy đã già, nếu ông không hài lòng về Thái tử, chắc chắn sẽ không tiếp tục kiểm chế bản thân, có điều liệu Thái tử có cam tâm bị phế lần thứ hai?

Từ trong cách nói của Thái tử, có thể nhận thấy hiện tại Thập Tứ quả thật rất được sủng ái, không biết chừng danh tiếng còn vượt cả hoàng trưởng tôn Hoảng Tích, Khang Hy biểu lộ yêu thích, Thái tử biểu lộ ghen ghét, Dận Chân còn có thể thuận lợi leo lên ngôi vị Hoàng đế như trong ký ức kiếp trước của hẩn không?

Không có hẩn cạnh tranh, còn có Thập Tứ.

Ngoài ra, Thái tử, Đại A ca, Tam A ca, đều không phải đèn cạn dầu, một người không yên, thì có thể gây ra chuyện như thiêu thân.

Dận Tự tập trung suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi một đoạn rất dài.

Phía trước có một người đang đứng, đưa lưng về phía hẩn, góc áo bị gió thổi bay phát phới, thân hình vẫn đứng yên bất động, dường như đã đợi rất lâu.

Khóe miệng bất giác cong lên, chậm rãi đi về phía trước. “Tứ ca.”

Người nọ xoay người, diện mạo như xưa, chỉ có vẻ góc cạnh và sắc sảo hơn, càng khiến người khác không dám nhìn thẳng.

“Đệ gầy.” vừa nói, vừa đưa tay, nắm tay hẩn, dùng sức rất mạnh, như muốn khảm vào tay hẩn.

Dận Tự lại không cảm thấy đau, hẩn biết người này đang dùng cách của y để biểu đạt sự quan tâm.

“Nếu mập lên, khó tránh khỏi khiến người khác nghi ngờ có phải ba năm qua đệ ở bên ngoài cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân.”

Dận Chân không để ý đến lời nói đùa của hẩn, chỉ lẳng lặng nhìn hẩn, lửa nóng trong mắt và đôi môi lạnh băng đang mím chặt thật đối nghịch.

“Về là tốt rồi.”

Dận Tự cười, bỗng cảm thấy tất cả phồn hoa bên ngoài, không sánh bằng một câu nói của người này.

122. Chương 122: Chọc Gheo

Hai người đi ra cửa cung, cũng không cười ngửa, cứ sóng vai đi như thế, không ai lên tiếng.

“Đệ nghe nói, Thập Tam bị nhốt?”

Dận Chân cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn về phía xa xa, sắc mặt chùng xuống: “Ừ.”

Cách nói cho qua, biểu hiện không muốn đề cập đến.

Dận Tự trong lòng khê động, lời đến bên môi cũng phải dần xuống, không hỏi tiếp nữa. “Hoàng Huy có khỏe không?”

“May nhờ có thuốc của đệ, vốn là bệnh nặng, lại cứu về được.” y khê nhường môi, sắc mặt thoáng dịu hơn.

“Nó là một đứa trẻ ngoan, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc.”

Dận Chân không kiếm lời, dù y đối với người bên ngoài lãnh đạm, nhưng khi nhìn đến Dận Tự, cũng biểu hiện vui sướng, nhưng Dận Tự vẫn luôn cảm thấy không ổn.

Trong ba năm, rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

Mặc dù Dận Tự có tai mắt ở kinh thành, nhưng một số chuyện liên quan đến bí mật hoàng gia, dù sao cũng không có khả năng dò hỏi được.

Trong một thoáng, hắn đột nhiên cảm thấy bản thân hắn đến Vân Nam xa xôi, có lẽ bảo toàn được bản thân, nhưng cũng khiến quan hệ của hai người vô hình trung trở nên xa cách.

Vì không nắm rõ tình hình, nên không thể hỏi.

“Đã lâu không được nếm qua thức ăn ở kinh thành, tứ ca cùng đệ đi ăn bát hoành thánh đi.” hắn cười nói.

Dận Chân nhìn nụ cười của hắn, hơi xuất thần, ba năm, không hề khiến người này thay đổi chút nào, dung mạo cử chỉ, chỉ trầm lắng đến chừng chặc nội tâm hơn mà thôi.

“Được.”

Đồng chí hoành thánh hạ chí mì.

Trong trời gió lạnh rét mướt ngồi xuống ăn một bát hoành thánh nóng hổi, không thể nghi ngờ là một cách hưởng thụ tuyệt vời, kiếp trước trong lúc đi dạo đường lớn ngõ nhỏ của kinh thành, Dận Tự thường xuyên thích đi nếm thử các món ăn chỉ chốn phố phường mới có.

Hiện tại có thêm một người bên cạnh.

Hồn đồn nhà này lớp vỏ cực mỏng, bao bên ngoài cục nhân gồm thịt nạc, nấm tươi, một ít rau thơm băm nhuyễn, tròn trịa đầy đặn. Nước lèo là nước xương ninh nhừ, đợi nấu xong bùng lên, nuốt xuống một ngụm, nước lèo thấm ngọt vị xương hòa quyện vào nhau, ngon không gì sánh bằng, trong miệng còn lưu lại hương thơm, khiến người ăn khó lòng phân biệt là hoành thánh gói ngon, hay nước lèo ngon.

“Trong phủ cũng làm hoành thánh, nhưng không ngon bằng ở đây.” ăn mấy miếng, Dận Chân vô cùng ngạc nhiên nói.

“Dân gian có câu, hoa nhà không thơm bằng hoa dại, lời nói mộc mạc nhưng có đạo lý, chính là thế này đây.” Dận Tự cười nói.

Dận Chân lườm hắn, bỗng dừng kẻ sát bên tai hắn, thấp giọng nói: “Vậy đệ là hoa nhà, hay hoa dại?”

Lời này hoàn toàn khác với tác phong của Dận Chân, mang theo ý chọc gheo.

Tay gấp hoành thánh thoáng khựng lại, Dận Tự cười, cũng học theo y hạ thấp giọng nói: “Với đệ mà nói, huynh là hoa dại.”

Sắc mặt Dận Chân thoáng cứng đờ, không phản ứng kịp.

Y biết trên phương diện này da mặt Dận Tự khá mỏng, vì vậy thường xuyên mang theo húng thú dào dạt gheo hần, nhưng không ngờ đến mới ba năm không gặp, hiệp đầu tiên đã bị rơi xuống thế hạ phong.

Đợi đến lúc định thần lại, người nọ đã ở bên cạnh hí hửng nói: “Nếu tứ ca không ăn, hoành thánh sẽ nguội đấy.”

Tạm thời cho người đặc ý một lát.

Dận Chân thăm hừ một tiếng, hai ba muống tiêu diệt sạch hoành thánh còn dư trong bát.

Rời khỏi tiệm hoành thánh, hai người lững thững dạo quanh kinh thành.

Dận Tự đi ngang qua một cửa hàng, bỗng nhớ đến hần từng mua điều ở đây cho Thập Tam và Thập Tứ.

Hiện tại đang vào mùa đông khắc nghiệt, đương nhiên trong tiệm không có khách khứa, nhưng ngoại trừ điều, còn có xiêm y và các món đồ chơi khác, Dận Tự chọn mấy con điều màu sắc sặc sỡ.

“Cầm về cho tụi Hoảng Huy chơi.” suy nghĩ trong đầu luân chuyển, nói đùa: “Mấy năm nay trong phủ tứ ca lại có thêm không ít A ca và Cách cách nhỉ?”

“Huynh dành phần lớn thời gian nghỉ ngơi ở thư phòng, có công việc bận rộn mãi không xong, lại phải bớt thời gian lo lắng cho đệ đệ không ở kinh thành, A ca và Cách cách ở đâu ra.”

Dận Chân thấy hần sững sốt, biểu tình như rất bất ngờ, tâm tình không khỏi tốt hơn, đợi đến lúc hai người ra khỏi cửa hàng, bất thành linh kéo tay hần thấp giọng nói: “Ta vì đệ mà thủ thân như ngọc, đệ thì sao?”

Người nọ cứng người, vành tai lập tức phớt đỏ.

Dận Chân hòa nhau một hiệp, ngọt ngào trong lòng tiêu tán không ít, đáy mắt cũng lay đầy ý cười sung sướng.

Chỉ là thư giãn khó có được này cũng bị phá vỡ rất nhanh.

Hai đi tới cách phủ Dận Chân không xa, thì thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cổng, một người đang từ trên xe nhảy xuống, lơ đãng ngược đầu nhìn về phía họ, chính là Thập Tứ.

“Tứ ca, bát ca!” Thập Tứ sải bước đến gần, có vẻ rất nhiệt tình.

Dận Tự nhạy cảm phát giác người bên cạnh trong nháy mắt trở nên lãnh đạm, lại biến thành Vương gia mặt lạnh ít lời ngày thường.

“Trùng hợp thật, bát ca giỏi nha, từ Vân Nam trở về, đệ còn chưa kịp nhìn thấy mặt, huynh đã cùng tứ ca sóng vai về, không được không được, ngày nào đó huynh đệ chúng ta tụ tập đi!”

Thập Tứ sang sảng cười to, thời gian ba năm, khiến cho khuôn mặt thiếu niên triệt để lột xác thành thanh niên, trở nên tuấn tú hơn, sắc sảo hơn.

Tuy Dận Chân và Dận Trinh cùng mẹ, nhưng hai người đứng gần nhau thì trên cơ bản lại không nhìn ra một điểm giống nhau, nếu phải miễn cưỡng chỉ ra, thì chính là nét nhần nhện và quật cường thừa kế từ Đức Phi, chẳng qua ở trên người Dận Chân thì hiển hiện rõ ràng, còn Dận Trinh được Đức Phi bảo bọc từ nhỏ đến lớn, đương nhiên không có gì cần phải nhần nhện.

“Tụ tập là đương nhiên, ngày nào đó mọi người rảnh rỗi, thì gọi đến.” Dận Tự cười nói, “Từ lúc về đến giờ, huynh vẫn chưa gặp Hoảng Vượng, nhớ nó lắm rồi, hai người vào trước đi, huynh hồi phủ trước.” hai người này mà giáp mặt, hiển nhiên không để bàn luận mấy thứ tình huynh đệ, Dận Tự cười ngựa cả đường không ngừng, vừa về lại bị triệu tiên cung, đến giờ cũng cảm thấy mệt, chẳng mong xem mấy tiết mục này.

Dận Chân nhìn hần, gật đầu.

Thập Tứ cũng nói tạm biệt Dận Tự, thấy hần đi xa rồi, mới quay đầu cười với Dận Chân: “Tứ ca, đệ cố tình đến đây tìm huynh đấy, không thể mời đệ vào trong ngôi sao?”

Nói cười vui vẻ, dường như không để trong lòng việc Dận Chân lãnh đạm với hần.

Dận Chân lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Nói xong thì thẳng hướng bên trong.

Mọi khi không có việc, Thập Tứ sẽ không tới tìm, chọn ngay lúc này đến, hiển nhiên là vô sự bất đẳng tam bảo điện.

Có lẽ Dận Tự không biết ý đồ của hần, Dận Chân thì rõ ràng rành.

Từ sau Cát Nhĩ Đan, Tây Bắc bình yên được một quãng thời gian, nhưng địa phương này xưa nay nhiều chuyện, hiện tại lại có một Sách Vọng A Lạp Bố Thản dã tâm bưng bưng chiếm đóng, nhìn chòng chọc Mông Cổ, như hổ rình mồi.

Phía nam cũng không yên ổn, từ sau khi quân Thanh nhập quan, dư đảng tiền Minh vẫn không ngừng đấu tranh kháng chiến, mỗi lần bị triều đình đàn áp, lại có một thế lực khác trỗi dậy tàn bạo, làm mưa làm gió, dần dần, cũng thành một căn bệnh tiềm ẩn.

Loạn đảng phía nam tiêu diệt dễ, Tây Bắc lại nản giải, hiện tại Khang Hy tuổi tác đã cao, không có khả năng lại ngự giá thân chinh, nếu thật sự đánh tiếp, vô cùng có khả năng sẽ để Thập Tứ đang chưởng quản Binh Bộ lãnh binh.

Nhưng xuất binh không phải chuyện nhỏ, ba quan chưa đi, lương thảo đi đâu, mà hiện nay quốc khố xuất nhiều nhập ít, phải chèo chống cung cấp cuộn cuộn không dứt cho đại quân, là việc rất cam go, nên Khang Hy không dám tự ý quyết định, dù ông có ý này, cũng phải xem thuế má bên Hộ Bộ có dồi dào không.

Mà chưởng quản Hộ Bộ, là Dận Chân.

Đây là mục đích Thập Tứ tới tìm y.

Dận Chân nhìn Thập Tứ tươi cười, đáy lòng không kiềm được cười lạnh.

Là châm biếm, lại cảm giác trái tim rét lạnh.

Hôm nay trước lúc gặp Dận Tự, y đã bị Đức Phi triệu đến.

Đã quen nhìn thấy thần thái lãnh đạm của Đức Phi, nay lại mang theo nụ cười hiền từ hiếm thấy, thiếu chút nữa khiến y hiểu lầm.

Nhưng câu nói tiếp theo, lập tức đáng tan mọi vọng tưởng của y.

Đức Phi nói, trong các huynh đệ, chỉ có Thập Tứ, mới là huynh đệ ruột của con.

Đức Phi nói, con là huynh trưởng, phải quan tâm đệ đệ nhiều hơn.

Lời này, sao không nói sớm hơn hai mươi năm?

123. Chương 123: Nhân Tâm

Đình Xu nhìn đôi phụ tử trước mặt, khóe miệng vương nụ cười yếu ớt.

“Gia đình dung túng nó quá, thằng nhóc này được mọi người nâng niu từ bé, cực kỳ cứng chiều.”

Bảo bảo mềm mại loi nhoi trong lòng, cực kỳ giống cái bánh bao trắng trắng tròn tròn.

Dận Tự cười nói: “Nó vừa chào đời, ta phải đi Vân Nam, nói sao thì hiện tại cũng phải bù đắp khoảng thời gian ba năm ấy.”

Người thời này quan niệm ôm cháu không ôm con, nhưng Dận Tự không lo lắng, vào khoảnh khắc thấy Hoàng Vượng chạy về phía hần, gọi một tiếng a mã, chỉ hận không thể dành hết những thứ bản thân có thể cho ra cho nó.

Ký ức kiếp trước đã dần phai nhạt, đến cả đứa con trai tên Hoàng Vượng ấy, cũng từ từ trùng lấp lên hình ảnh cái bánh bao bé trước mặt hần, bất luận là kiếp nào, trong cơ thể ấy đều nổi tiếp huyết mạch bản thân, đặc biệt khi tiếng nói trẻ thơ ấy vang lên bên tai, Dận Tự lập tức cảm thấy an tâm lạ lùng.

“A mã,” bảo bảo ôm cổ hần, “Lúc người đi vắng, con có ngoan ngoãn chăm sóc ngạch nương đó!”

Bánh bao bé trắng trắng tròn tròn vội vã tranh công.

“Chăm sóc cách nào?” Dận Tự cố ý ghẹo nó.

“VẬY NÀY!” bánh bao nhỏ lộ đầu khỏi ngực Dận Tự, cổ nhướn cổ, vỗ vỗ hai má Đình Xu rồi thổi lên mặt. “Đau đau bay mau!”

Sắc mặt Đình Xu vốn đang tái nhợt, bị nó quấy rầy một hồi, nhin không được bật cười.

Dận Tự búng nhẹ lên trán nó, rồi thả người xuống. “Đi ra ngoài chơi đi, để a mã nói chuyện với ngạ nương con.”

Tuy rằng bảo bảo mang tâm tính trẻ con, nhưng cũng biết phân nặng nhẹ, dạ một tiếng, hào hứng chạy ra ngoài.

Hoàng Vượng vừa đi khỏi, Đình Xu lập tức không giấu được mệt mỏi trên mặt, cơ thể thoáng cái rã rời, tựa vào đầu giường.

Dận Tự kéo cao chăn đắp lại cho nàng, rồi cầm tay nàng.

Trong phòng hai người đặt một chậu than, khô ráo mà ấm áp, nhưng Dận Tự vừa chạm tay lập tức cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, không hề giống người sống, không khỏi hãi hùng.

“Ngày mai ta thỉnh Thái y đến xem bệnh cho nàng.”

“Gia đình phí công,” Đình Xu lắc đầu, trên mặt một sắc màu mệt mỏi. “Mấy năm nay, đừng nói đại phu nổi tiếng dân gian, đến cả Ngự y cũng đã thỉnh mấy lần, đều nói thiếp khí huyết âm hư, điều dưỡng nhiều là được.”

“Đây là bệnh mắc phải từ sau khi sinh Hoàng Vượng.” Dận Tự giúp nàng vén sợi tóc trên trán, ôn nhu nói: “Nàng cố gắng nghỉ ngơi, không nên nghỉ ngơi nhiều, ta thấy Trương thị cũng biết giữ bổn phận, có một số việc có thể giao cho nàng ấy quản lý.”

Đình Xu gật đầu, lộ ra nụ cười khổ: “Không giấu gì gia, một hai năm nay mọi việc lặt vặt trong phủ, đều do muội ấy quản lý, nếu không nhờ có muội ấy, thiếp càng mệt hơn, hiếm có được người tâm địa lương thiện như muội ấy, đáng tiếc không thể sinh con . . .”

Nàng thở dài, rồi tiếp tục: “Có mấy lời, thiếp muốn nói với gia, sợ không nói, sẽ không còn cơ hội.”

Dận Tự cau mày: “Đừng nói mấy câu xui xẻo như vậy.”

“Thiếp không muốn nói, có điều không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nên xin gia hãy nghe thiếp cẩn thận mấy câu.” nàng nhìn Dận Tự, ánh mắt dịu dàng nhu hòa, phảng phất mang theo chút ngưng ngưng, tình cảnh cứ như lúc mới gả tới đây năm nào.

“Có thể gả cho gia, là phúc phận của Đình Xu, vốn tưởng rằng nàng dâu thiên gia, phải ngày ngày chứng kiến cảnh lục đục trong nhà, nhưng nhờ gia nhân hậu, mấy năm nay thiếp chưa từng vì vậy mà chịu tổn thân, ông trời thương xót, còn ban cho Hoàng Vượng.”

Dận Tự càng nghe càng khó lòng chịu được, không khỏi siết chặt tay nàng.

Lại nghe Đình Xu hít sâu một hơi, thở dài: “Việc trên thế gian, nghĩ đến cũng công bằng, cho người cái này, thì cướp mất cái khác, hai năm qua thiếp luôn cảm thấy cơ thể nặng nề, có đôi khi vừa chớp mắt là một ngày một đêm, thật sự sợ đến một ngày không thể tỉnh lại.”

“Là do ta không tốt, một thân một mình đi xa, bỏ lại nàng và Hoàng Vượng . . .”

Đình Xu lắc đầu, dịu dàng nói: “Thiếp chưa từng trách gia, nam nhi chí tại bốn phương, hưởng hồ gia là hậu duệ hoàng tộc, đường đường Quận Vương, thiếp chỉ là phận nữ nhi, cũng không hiểu triều chính mưu đồ, chỉ biết chốn cung đình xưa nay nhiều phân tranh, dù là phụ tử huynh đệ, cũng phải cẩn thận, như đi trên lớp băng mỏng, gia ở bên ngoài, nói vậy chắc rất mệt. Nếu ta lỡ như có bề gì, gia hãy tìm một Phúc Tấn mới về hầu hạ người, cũng tiện có người quản lý việc trong phủ, nếu không phải do muội muội thân phận quá thấp, lại không có con . . .”

Giọng của nàng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng không thể nghe thấy nữa.

Dận Tự cúi đầu nhìn, đối phương đã nhắm mắt ngủ.

Hắn chỉnh chân lại cho nàng, nhưng không đứng dậy, vẫn ngồi ở đấy, lẳng lặng nhìn nàng.

Giai Kỳ khe khẽ đi vào, cúi người nhỏ giọng nói: “Gia, Thập gia đến, đang ở đại sảnh.”

Dận Tự gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Gần đến cửa, thoáng dừng lại, ngoảnh đầu dặn dò mấy câu, bảo nàng cẩn thận chăm sóc Phúc Tấn, rồi mới rời đi.

Giai Kỳ nhìn theo hắn đi xa, xoay người trở lại phòng, nhìn Đình Xu đang mê man, thở dài trong im lặng.

Phúc Tấn vẫn gặt gia, nhưng không biết còn có thể giấu được bao lâu nữa . . .

Dận Nga đang đi qua đi lại trong sảnh.

Tính tình hắn xưa nay hấp tấp, dù đã thành thân, cũng không chừng chặc hơn bao nhiêu, mỗi lần tâm trạng nôn nóng, từ cử chỉ đến nét mặt đều hiện hết ra, trên phương diện hành động thì có vẻ hơi kích động, người như vậy, đương nhiên sẽ không bị người khác liệ vào hàng đối thủ, nên dù hắn xuất thân cao quý, Khang Hy cũng không sủng ái hắn nhiều, trong chúng huynh đệ lại càng không ra sức lôi kéo hắn.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, Dận Nga ngẩng phắt đầu dậy, mừng rỡ gọi: “Bát ca!”

Sải bước đến gần, hai tay nắm chặt cánh tay y.

Dận Nga rất khỏe, cộng thêm kích động không biết khống chế, Dận Tự bị hắn cầm đến phát đau, lộ ra nụ cười khổ: “Đệ cũng lớn đầu rồi, vẫn nôn nóng hấp tấp thế, chừng nào mới sửa được đây?”

Nói xong còn giống như thuở bé, vươn tay xoa đầu hắn.

Dận Nga cũng không cảm thấy bất thường, trái lại há miệng cười ngây ngô.

“Còn không phải do thấy bát ca về mà mừng rỡ sao?” hắn gãi đầu.

“Lão Cửu đâu?” Dận Tự lấy làm ngạc nhiên, hai người này đại đa số thời điểm luôn xuất hiện cùng nhau, hôm nay không thấy bóng dáng Dận Đường, hơi kỳ lạ.

Sắc mặt Dận Nga xoạt cái trở nên kỳ quái, muốn nói lại thôi, ấp úng cả buổi, mới thở dài thườn thượt, đặt mông ngồi xuống ghế.

“Bát ca, đệ nói rồi, huynh đừng cụt hứng nha.”

“Nói đi.”

“Lão Cửu đầu quân về Thập Tứ” thấy Dận Tự không có vẻ tức giận, Dận Nga tiếp tục: “Lúc Đại A ca bị nhốt, Lão Cửu vẫn không cam lòng, sau muốn đề cử bát ca làm Thái tử, lại bị huynh cự tuyệt, cho nên huynh ấy lại thay đổi suy nghĩ, muốn tiếp tục tìm một huynh đệ có hi vọng với đại vị, khoảng thời gian huynh ở Vân Nam, huynh ấy cũng có tìm tứ ca, sau đó đoán chừng cụt hứng bỏ về, nên nay mới đi theo Thập Tứ.”

Dận Tự day day trán, chỉ cảm thấy tin tức đến rất đột ngột, rồi lại cảm thấy có lý.

Dận Đường còn trẻ bốc đồng, tính tình lại thù dai, năm ấy Thái tử sinh sự với y, để lật đổ hắn, không tiếc đầu quân cho Đại A ca.

Vả lại Dận Đường muốn kinh doanh kiếm tiền, tất nhiên phải có căn cơ có nhân mạch, nếu chỉ dựa vào mối cái danh Hoàng a ca, không nói cái khác, cứ như đám buôn muối ở Giang Nam, chưa chắc chịu mua bán, Đại A ca thất sủng, y không còn ai để nhờ cậy, đương nhiên phải tìm mục tiêu khác.

Thuở ban đầu có thể chỉ để xả giận, sau lại dần dần ăn riết bén mùi, không muốn buông tha chỗ ngon đã tới tay, đây chính là sức hút của tiền tài và quyền lực.

“Hôm nay huynh ấy không đến chung với đệ, cũng vì thấy hổ thẹn, không mặt mũi tới gặp huynh, bát ca, huynh đừng chấp nhất với huynh ấy.”

Chả trách ba năm qua, đến cả Lão Thập cũng biết viết mấy phong thư, chỉ mỗi Lão Cửu, một phong duy nhất, lác đác mấy chữ, nói mấy chuyện vu vơ.

“Huynh chấp nhất gì đệ ấy, huynh là sợ đệ ấy tự cho mình thông minh, cuối cùng bị thông minh hại.” Dận Tự sắc mặt bình đạm.

“Huynh nói không sai!” Dận Nga nghe vậy giậm chân nói: “Lão Cửu cũng thật hồ đồ, Thập Tam đã bị giam, huynh ấy còn muốn đi theo bầu bạn với đệ ấy sao, bát ca, đệ chờ huynh về để xin ý kiến, Thập Tứ hiện tại đang trên đỉnh cao, sắp bị kẹp Thái tử, hay trong lòng ông . . .”

Nói đến đó thì dừng, Dận Tự biết ý hẩn, lãnh đạm nói: “Thập Tứ ngày nay, thì đã là gì so với Thập Tam, Đại A ca năm xưa?”

Dận Nga lỗ mãng, nhưng không ngu, sừng sốt một hồi, tiếp đó như bừng tỉnh, sau lại cười nhạo: “Bát ca nói có lý, Lão Thập Tứ, từ nhỏ đã chạy theo sau chúng ta, không ngờ đến lại là hạng người bưng bưng dă tâm.”

Dận Tự lắc đầu: “Lão Cửu đã đạp một chân vào, đệ đừng để đệ ấy lún sâu xuống.”

“Bát ca yên tâm, chuyện kiểu này theo đệ thấy chính là phiền phức nhất, nếu không phải hiện tại Lão Cửu như vậy, đệ mới không thêm để ý, nếu rảnh rỗi, còn không bằng ở nhà sưởi lò với vợ con.” Dận Nga thoáng chân chờ. “Chẳng qua Lão Cửu và chúng ta, dù sao cũng từng là huynh đệ, đệ không khuyên được huynh ấy, bát ca lúc nào rảnh, hãy giúp khuyên can.”

“Huynh biết rồi,” Dận Tự gật đầu, bỗng nhớ đến một chuyện. “Tại sao Thập Tam lại bị nhốt?”

Dận Nga gãi đầu, nhăn mày nói: “Nội tình thế nào thì đệ không biết, chỉ biết lúc đầu là Thập Tam và Tứ ca cùng tiến cung, sau đó chẳng biết ông vì chuyện gì mà nổi giận, nghe nói còn rút kiếm của thị vệ đòi chém Thập Tam, sau nữa, ông nói ra bên ngoài rằng Thập Tam bất nhân bất hiếu, không xứng làm Hoàng a ca.”

Dận Tự hoảng sợ ra mặt, rốt cuộc Thập Tam đã làm gì, khiến ông tức giận thất thố đến vậy?

“Tứ ca không bị liên lụy?”

Dận Nga lắc tay: “Hình như là không, huynh ấy vẫn quản lý Hộ Bộ, có điều mấy năm nay thiên tai dồn dập, ở đâu cũng cần bạn cứu tế thiên tai, Hộ Bộ gần như tiêu tốn trống rỗng, không thể trích ra ngân lượng nữa, nghĩ đến ngày tháng sau này cũng không dễ chịu gì.”

Huynh đệ hai người đều im lặng, bầu không khí nhất thời trở nên ngưng trọng.

Dận Tự thấy hẩn nhăn mặt nhíu mày, thoáng thả lỏng, ghẹo hẩn: “Chuyện gì đây, đệ rảnh rang như vậy, cũng không bị Hoàng a mã trách cứ, lẽ nào quốc khố trống rỗng, đến cả bổng lộc của đệ cũng không còn?”

Dận Tự rên rỉ: “Bát ca, huynh đừng chọc đệ mà, nhà nào chẳng có nỗi khổ riêng, Bảo Âm vì mấy thiếp thất ở hậu viện, suốt ngày kiểm đủ chuyện sinh sự với đệ, đệ thật lòng thích nàng ấy, nhưng ngày nào cũng âm ỉ, gả cho không yên riết thôi, đệ thật sự không muốn về nhà.”

Dận Tự bật cười: “Không nhận ra đệ ở bên ngoài thì hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, về tới nhà thì không đủ uy quyền người làm chồng, nếu như truyền ra ngoài, Thập A ca anh minh, còn đâu nữa.”

“Được rồi bát ca, bát ca tốt của đệ, huynh đừng chọc đệ, mau giúp đệ nghĩ cách đi, đệ dù có thích nàng, cũng không theo nổi nữa đâu, ai cũng nói nữ nhân Mông Cổ dũng mãnh, quả nhiên không xạo, không biết năm xưa sao đệ lại thấy nàng ấy đáng yêu, sớm biết vậy trước đây không đánh nhau với nàng ấy ở Thảo Nguyên . . .”

Dận Nga bức bối trong lòng, bất tri bất giác lải nhải cần nhẩn một thôi một hồi, Dận Tự nghe mà buồn cười, đợi hẩn trút hết, mới nói: “Ngày mai đệ bảo đệ muội đến phủ chơi một chuyến, huynh bảo bát tẩu đệ khuyên muội ấy.”

Dận Nga mừng rỡ: “Vậy thì cảm ơn bát ca!”

Buông được tảng đá lớn trong lòng, Dận Nga lại ngồi không yên, đứng dậy cáo từ, Dận Tự tiễn hấn ra ngoài, đi được mấy bước, Dận Nga như nhớ đến chuyện gì, đột nhiên nghiêm mặt nói: “Bát ca, ba năm huynh không ở đây, có một số việc huynh không rõ, Thập Tứ đã không còn là Thập Tứ năm xưa, phải cẩn thận.”

Dừng một thoáng, châm chước nói: “Còn một người . . .”

Dận Tự thấy sắc mặt kỳ quái của hấn, trong lòng khẽ động, mơ hồ đoán được hấn muốn nói tới ai.

Quả nhiên, nghe hấn nói tiếp: “Tứ ca là người sắc sảo mưu kế, lại chịu nhẫn nhịn ngủ đông, Thập Tam thất sủng, tuy huynh ấy mất đi một cánh tay, nhưng nhờ vậy mất cớ bỏ hiềm nghe phe cánh, trái lại được Hoàng a mã coi trọng hơn,” Dận Nga lắc đầu, “Haiz, đệ cũng không biết nên nói thế nào, có thể là do đệ đa nghi, nhưng đề phòng vẫn tốt hơn, tóm lại bát ca cứ biết vậy.”

Dận Tự biết hấn thật lòng quan tâm mình, cảm thấy xúc động, vỗ vai hấn nói: “Bát ca nhận tấm lòng của đệ.”

Bên Ung Vương Phủ, cuộc đối thoại của hai huynh đệ ruột thịt lại không thoải mái.

Thập Tứ ngồi nửa ngày, Dận Chân vẫn lãnh đạm như trước, gạt phăng việc hấn muốn nhờ, khiến nụ cười trên mặt hấn khó lòng giữ được.

“Tứ ca, năm xưa đệ không hiểu chuyện, gây không ít phiền hà cho huynh, trong lòng chắc cảm thấy gút mắc, cũng là lẽ thường.” Thập Tứ mím môi, khẽ cười khổ, viền mắt phiem hồng.

Dận Chân nhìn điệu bộ thật lòng thật dạ của hấn, sắc mặt dịu đi không ít, có điều khẩu khí vẫn lạnh lùng quyết đoán: “Hộ Bộ trống rỗng, quả thật không trích được tiền, chuyện đệ nói, huynh cũng bất lực, trận chiến này, hiện tại tuyệt đối không thể đánh.”

Lửa giận tuôn trào, Thập Tứ lại cố dần xuống, tiếp tục mềm giọng xuống nước: “Tứ ca có điều không biết, mấy ngày trước Hoàng a mã mới nói với đệ về chuyện này . . .”

“Về phía Hoàng a mã, huynh sẽ thuyết phục, hiện tại dụng binh, tuyệt đối không thích hợp.” Dận Chân chặn ngang lời hấn, điềm nhiên nói.

Nói chuyện không hợp, nhiều lần đập trúng đỉnh, Thập Tứ không muốn nhịn nữa, cũng lạnh mặt.

“Tứ ca không hiểu tình người như vậy, khó trách ngạc nường không gần gũi với huynh.”

Dận Chân biến sắc.

Mối quan hệ với Đức Phi chính là vết thương trong lòng y, lúc này bị người khác thẳng thắn bóc trần, không khác gì máu tươi đầm đìa.

Thập Tứ cũng ý thức được bản thân vừa nói một câu cực kỳ không ổn, nhưng nước đổ khó hốt, hấn cũng không có khả năng cúi đầu.

Dận Chân đứng lên, lạnh lùng nói: “Tô Bồi Thịnh, tiễn khách.”

Thập Tứ sững sốt, tiện thể trưng ra nụ cười mỉa mai, chấp tay nói: “Đã vậy, đệ đệ xin cáo từ.”

Dứt lời xoay người, phất tay áo bỏ đi.

Dận Chân nhìn theo bóng lưng hấn, đáy mắt để lộ lo lắng sâu sắc.

Đới Đặc từ phía sau bình phong đi ra, nhìn sắc mặt tối tăm chẳng ừ hử của y, châm chước lựa từ nói: “Tứ gia, trong phủ Thập Tứ gia hiện tại chỉ có một tai mắt, có cần phái thêm người qua không?”

Dận Chân lắc đầu: “Một người đủ rồi, nhiều hơn khiến người khác nghi ngờ.”

Đới Đặc gật đầu, lại nói: “Mới rồi Thập gia đến chỗ Bát gia, hình như nán lại khá lâu, sau khi Thập gia đi, Bát gia lên xe ngựa, một mình đi về phía ngoại thành.”

Dận Chân ngăn ra: “Đi đâu?”

“Hình như là đến nơi ở của Thập Tam gia.”

124. Chương 124: An Ủi

Thời tiết tuy lạnh, nhưng không có tuyết rơi, đưa mắt nhìn khắp nơi cành lá khô héo, càng khiến lòng người cảm thấy hiu quạnh bội phần.

Dận Tường không bị giam ở Tông Nhân Phủ giống Đại A ca, mà ở một tòa nhà tại vùng ngoại ô, diện tích khá rộng, thoải mái hơn Tông Nhân Phủ nhiều, có lẽ Khang Hy vẫn yêu thương đứa con nhỏ này, tất thấy chi phí trong cuộc sống, chưa từng thiếu hụt, ngoại trừ không thể ra khỏi cửa, thì không có gì bất tiện.

Nhưng Thập Tam từ thuở nhỏ đã hiểu động hướng ngoại, giam giữ không thể ra khỏi cửa, đối với hắn mà nói là một kiểu dằn vặt.

Tuổi vừa xấp xỉ hai mươi, nhưng phải ngắm mặt trời mọc mặt trăng lặn trong hoàn cảnh này, tiêu điều quạnh quẽ không cần nói cũng biết.

Ở cửa có thị vệ canh gác, không có hoàng lệnh không được vào, nhưng đó chẳng qua là quy định ngoài mặt, đường đường Liêm Quận vương đứng trước mặt, trong tay còn cầm tiền thưởng hậu hĩnh, không ai thể sống chết giữ quy định không cho Dận Tự qua, hiển nhiên mặt mày tươi rói tiến y vào.

Chuyện này không tiện trắng trợn đường hoàng, nên Dận Tự không mang theo tùy tùng, chỉ có một chiếc xe ngựa cũ kỹ không bắt mắt đứng dưới tàng cây xa xa, phu xe đợi đằng trước.

Dận Tự vốn tưởng Thập Tam đang trốn trong nhà, không ngờ vừa vào sân thì thấy hắn đang đứng cạnh bàn đá, đưa lưng về phía y, cúi đầu múa bút, hình như đang viết gì đấy.

Trên người vẫn khoác áo choàng gấm, bím tóc được thắt đai hoàng, hình thể cao lớn hơn ba năm trước, loáng thoáng đáng dấp đỉnh thiên lập địa của một nam nhi.

Dận Tự cũng không cố hạ thấp tiếng động, nhưng có vẻ như Thập Tam đang đặt toàn bộ tinh thần vào sự vật trước mặt, ngay cả y đến gần cũng không phát hiện.

Trên trang giấy Tuyên Thành cảnh cây chẳng chịt, màu mực đậm nhạt bất đồng, nhưng bỗng dưng trên nhánh lại chấm một điểm đỏ rực, rực rỡ khát vọng, sinh động xun xuê trên trang giấy, cảnh mai vốn bình thường đột nhiên trở nên sinh động hẳn.

Thập Tam là người luyện võ, nhưng không phải mẫn phu, năm ấy ở Thượng Thư Phòng, giờ học hắn cũng thường được sự phụ khen ngợi, hiện tại ngày ngày rảnh rỗi ở đây, dành hết thời gian vẽ tranh hoa mai, quả thật cũng có chút thành tựu.

Đề bút điểm mai, lưu loát nhẹ nhàng, Thập Tam thở một hơi, ở một bên giấy viết mấy chữ nhỏ.

Dận Tự tập trung nhìn, lại là «Mặc Mai» của Vương Miện.

Không cần người khen ta xinh đẹp, chỉ nguyện vương hương khắp đất trời.

Chương Giai thị bùng trà từ trong nhà đi ra, thấy Dận Tự cũng ở đây, không khỏi nhảy dựng, nài nỉ vào phủ năm Khang Hy thứ bốn mươi hai, nên không biết mặt Dận Tự, có điều thấy y ăn mặc khí phách, biết ngay không phải người tầm thường, vội vàng gọi Thập Tam: “Gia!”

Nhờ tiếng gọi của nàng, Thập Tam mới phát hiện có một người đứng cạnh hắn, a một tiếng, đầu tiên là ngạc nhiên, sau là mừng rỡ: “Bát ca! Huynh về rồi?!”

Dận Tự cười nói: “Huynh thấy đệ vẽ tranh đến nhập tâm, không dám lên tiếng, sợ hại đệ phí công vô sức.”

Thập Tam cười lớn, đoạn thơ còn chưa viết xong, lại gác bút qua một bên, ôm lấy Dận Tự. “Có thể gặp bát ca, dù mười bức tranh có thành phế thải, đệ cũng bằng lòng!”

Dận Tự thấy sắc mặt hắn hồng hào, không có vẻ uể oải chán nản, cũng cười nói: “Huynh còn lo lắng đệ ở đây không tốt, mong ngắm nhiều người đến thăm, không ngờ đệ lại thoải mái vui vẻ đến thế.”

Nghe lời này, nụ cười trên mặt Thập Tam thoáng phai nhòa: “Bát ca về lúc nào?”

“Mới hai ngày nay thôi, vốn bên Vân Nam còn một số việc cần làm, nhưng nghe chuyện của đệ, nên quay về trước.”

“Vẫn là bát ca thương đệ nhất.” trên mặt Thập Tam biểu hiện vui sướng đúng lứa tuổi, kéo tay y đi vào trong.

Chương Giai thị lúc này mới định thần lại, dè dặt hành lễ với Dận Tự, lại vào trong bảo hạ nhân dâng trà.

Dận Tự nhìn nàng rời đi. “Đó là đệ muội?”

Thập Tam nói: “Chương Giai thị do trong cung chỉ định, hiện tại còn chưa có danh phận.” nói lại cười tự giễu: “Nói ra thì nàng ấy là họ hàng xa cùng họ với ngạc nương đệ, đi theo một Bối Tử không có tiền đồ như đệ, cũng xem như tui thân, thật khó cho Hoàng a mã bận rộn, còn có thể nhớ đến đứa con này.”

Trong lời nói của hần bộc lộ oán hận sâu kín, nhưng bên cạnh chỉ có một mình Dận Tự, cũng xem như không cần kiêng kỵ.

Hai người vào nhà, trong sảnh bày trí trang nhã mộc mạc, tô tử cũng không ít, không khác gì phủ của Thập Tam ở kinh thành, nghĩ đến ông đối với hần đã khoan dung hơn Đại A ca năm xưa rất nhiều.

“Tại sao đệ bị phạt?”

“Ngày ấy đệ và tứ ca cùng tiến cung, Hoàng a mã bởi vì chuyện Hộ Bộ mà la mắng tứ ca, đệ xem không vừa mắt, ở bên cạnh nói đỡ mấy câu, kết quả đối hướng lửa giận của ông lên đệ.”

Dận Tự đầu óc nhanh nhạy, lập tức nghe ra vấn đề: “Sau đó đệ cãi tay đôi với ông?”

“Ông mắng đệ, nói đệ giống như ngạc nương, đều nhỏ nhen, không phóng khoáng lỗi lạc, đệ vừa nghe vậy thì không giữ được miệng, đáp trả một câu, nếu vậy, sao năm đó còn để ngạc nương sinh ra con? Xong thì gây đại họa rồi, ông nổi giận, rút kiếm đòi chém đệ, là tứ ca can lại.” Thập Tam cười khổ không thôi. “Là đệ liên lụy tứ ca.”

Mẫn Phi thuở sinh thời, địa vị trong hậu cung không cao, chỉ có xem như thứ phi, Khang Hy nói vậy, khiến Dận Tự nhớ đến chuyện bản thân kiếp trước, lúc ấy y cũng từ bị chỉ thẳng mặt mắng là con của tiện phụ Tân Giả Khố, hiện tại đối chỗ cho đứa con khác, đương nhiên có thể thấu hiểu cảm nhận của Thập Tam.

“Trong phúc có họa, trong họa có phúc, chuyện lần này với tứ ca mà nói, chưa chắc đã là chuyện xấu.” Dận Tự nói xong, trầm ngâm trong chốc lát, thần sắc không nặng nề, mà ngược lại mang vẻ vui cười.

Thập Tam dù sao cũng còn trẻ, nghe vậy sửng sốt, vội hỏi: “Bát ca chỉ giáo cho đệ?”

“Đệ biết tại sao huynh đi Vân Nam?” Dận Tự không đáp mà ngược lại hỏi.

Thập Tam không hiểu sao y lại hỏi vấn đề này, giật mình, rồi nói: “Không phải vì ở Vân Nam nạn trộm cướp hoành hành, Hoàng a mã mới phái huynh đi sao?”

Thấy đệ này mãi không thông suốt, Dận Tự cũng không gấp, bưng chung trà lên hớp một ngụm, ôm trong tay, cảm nhận hơi nóng truyền vào lòng bàn tay, ngã người dựa vào ghế, mỉm cười, ung dung nói: “Đúng, mà cũng không đúng, đi Vân Nam là do tự huynh thỉnh cầu, nhưng nếu lúc đó huynh không đi, e rằng tình cảnh hiện tại cũng không khác hơn đệ là bao.”

Thập Tam hoảng sợ hỏi lại: “Lẽ nào tình thế lại hung hiểm đến vậy?”

“Hoàng a mã không nhốt đệ ở Tông Nhân Phủ, mà để ở đây, chứng tỏ trong lòng ông, vẫn nhớ đến tình phụ tử, hoặc nói, đây là cách ông bảo vệ đệ.”

Trên đời này thứ khó suy đoán nhất, không qua khỏi lòng người, đến cả Dận Tự trên phương diện phỏng đoán suy nghĩ của người khác, được xưng là cao thủ, cũng thường không đoán được trong đầu Khang Hy nghĩ gì, hiện tại nói vậy, có bảy phần xuất phát từ suy đoán bản thân, ba phần là để an ủi Thập Tam.

Thập Tam xưa nay tin tưởng khâm phục y, nghe vậy vùng chân mày cũng giãn ra không ít, tìm vui trong khổ nói: “Thực tế đệ cũng không có gì bất tiện, ở đây yên bình thanh tĩnh, lại rời xa thị phi phức tạp chốn kinh thành, chỉ tiếc một điều, chính là không có giáo trường, cũng không cưỡi ngựa được.”

Cùng hần nói tiếp mấy câu, thì cáo từ ra về, Thập Tam cũng không thể tiễn xa, chỉ đứng ở cửa nhìn hần lên xe ngựa, rồi mới quay trở vào nhà.

Dận Tự xốc màn xe lên, cũng sững sốt một thoáng.

Bên trong có thêm một người, đang ngồi dựa một bên, cầm quyển sách tùy ý lật lật, thấy hần vào, mặt mày trở nên hiền hòa hơn.

“Bây giờ hồi thành sao?”

“Sao huynh đến đây?”

Dận Chân không trả lời vấn đề của hần, chỉ vươn tay kéo hần ngồi xuống cạnh mình, rồi hỏi: “Thập Tam thế nào?”

“Khí sắc rất tốt, chỉ là khó tránh khỏi u buồn không vui.”

Y trầm ngâm một lát, nói: “Là huynh có lỗi với đệ ấy.”

Giọng nói rất khê, Dận Tự biết y hành sự cẩn thận, ngoại trừ người và chuyện liên quan đến hần, bằng không y sẽ không dễ dàng cúi đầu, nay lại nói ra lời như vậy với Thập Tam, có thể thấy trong lòng hổ thẹn sâu sắc.

“Đệ vừa về, đi thăm đệ ấy, Hoàng a mã cũng không nói gì, còn huynh đương nhiên phải tránh rồi, Thập Tam sẽ hiểu mà, cuối cùng cũng sẽ có một ngày huynh có thể đối diện đệ ấy nói câu này.” Dận Tự khẽ mỉm cười, nắm lại tay y, tỏ ý an ủi.

Bên trong xe nhất thời yên ắng, bên ngoài phu xe giơ roi quát khê, tiếng bánh xe lộc cộc, chạy không nhanh không chậm trên đường.

Hai người dựa quá sát, gần như có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của đối phương, Dận Tự bỗng cảm thấy bầu không khí quanh mình có chút mập mờ, không khỏi hơi ngượng càm.

Trên cổ nhột nhột, truyền đến hơi thở nhẹ nhàng, Dận Tự chấn động, môi đối phương đã in dấu.

“Ba năm qua ở Vân Nam, đệ sống thế nào, có đến thanh lâu, hay nạp thiếp không?” giọng nói Dận Chân vang lên bên tai, trầm thấp, không nghe ra hỉ nộ.

Dận Tự vốn là người vô cùng điềm tĩnh, không biết tại sao khi nghe thấy lời này thì cảm thấy tai bốc hỏa, giữ bàn tay đang vuốt ve eo mình rồi nói: “Triều đình có lệnh, mệnh quan triều đình không được phiêu kỹ, hơn nữa,” hần đột ngột thở gấp một hơi, chỉ vì tay đối phương cầm lấy phần yếu ớt dưới thân, không khỏi cắn răn nói: “Tứ ca!”

Hần sợ phu xe ở bên ngoài nghe được, giọng nói giảm đến mức thấp nhất, thực tế là hần lo lắng quá, tiếng động của xe ngựa ở ngoài rất lớn, ngồi trong xe lại là chủ tử, dù phu xe có một trăm lá gan, cũng không dám lia mắt dò xét bên trong.

“Định nói gì tiếp?” Dận Chân mỉm cười, cực kỳ yêu đáng về nhần nhện bị khiêu khích đến khóe mắt đỏ bừng, vẫn cố sức kiềm chế này của hần.

Khí quan mềm nhũn theo động tác tay, từ từ nóng lên, run rẩy cứng rắn, phần đỉnh thấm ướt, làm ướt cả một mảng tiết khô màu trắng.

Dận Tự không thể tránh được, lại có cảm giác như sức lực toàn thân bị bàn tay kia rút sạch, khí quan ngủ đông suốt ba năm chỉ trong một thoáng lại như môi nổ bị châm lửa, kêu gào tha thiết được thả ra, không khỏi hơi ngượng đầu, hô hấp cũng từ từ trở nên nặng nề.

“Đệ không đến thanh lâu, vậy còn thiếp thì sao, tứ ca không tin.” Dận Chân cắn vành tai hần, tay kia thì cỡi một cái nút áo, hướng vào trong thăm dò, vân vê điểm nổi lên trước ngực, vuốt ve ẩn vè, tay đang cầm khí quan cứng rắn cũng vuốt ve, móng tay nhẹ nhàng xước qua tĩnh mạch trên đỉnh, dẫn đến người nọ run rẩy một trận.

“Không có . . .” hần khép mắt lại, dần xuống toàn thân bủn rủn, cắn chặt răng, lại nói không thành câu.

Dận Chân cũng không gấp, tận lực từ từ dụ dỗ, chính vì để thấy khoảnh khắc gương mặt thường ngày lãnh tính sụp đổ dưới thân y.

125. Chương 125: Phát Hỏa

“Không có gì cơ?” hé miệng cắn lên cổ hần, cảm nhận mạch máu nẩy lên dưới làn da mỏng manh, không kiềm được hô hấp rối loạn.

Bàn tay ướt dịch đồng thời dò tìm về phía sau, miệng huyết đã lâu không mở rộng khô khốc chặt khít, ngón tay xoay nhẹ bên ngoài, thử đẩy nhá vào.

Dận Tự nhúu chặt mày, mồ hôi trượt theo hai bên huyết thái dương, xoẹt qua khoe mắt, lại xuôi theo xương gò má chảy xuống cổ.

Khí quan phía trước vẫn căng cứng dựng thẳng, Dận Chân cố tình bỏ lơ nó, khiêu khích chỗ mẫn cảm khác.

Nếp nhăn bị ngón tay xoa giãn, xúc cảm khô khốc cũng dần dần trở nên mềm mại ẩm ướt, y kiềm nén hơi thở ồ ồ, cổ tiết khô đối phương ra, rồi kéo hần ngồi lên người y.

Da thịt thân cận, không còn ngăn cách.

Hai người kề sát cổ vào nhau, hơi thở quẩn quýt loạn nhịp, *** khó lảng.

Y vẫn không quên câu chuyện dở dang của hai người, cố tình hỏi cho bằng được đáp án.

Khí quan ma sát ngoài huyết khẩu, hơi nhấn vào, rồi lại rút ra, Dận Chân cắn vành tai đối phương, hơi thở trầm thấp ồ ồ nói: “Không có gì cơ, không có thiếp à?”

Bên nhau nhiều năm, y đã quá rành phản ứng của người này lúc động tình: Dận Tự khôn khéo nhảy bén trên mọi phương diện, nhưng chỉ riêng mặt tình sự kể cả là nam nữ, thì luôn bị động và chậm chạp.

Cũng chính vì vậy, bản thân y mới có thể thừa dịp hần bận khoản mà xông đến.

“Ừm . . .” Dận Tự đã chống đỡ không nổi nữa, cúi thấp đầu, tiếng rên rỉ bật ra khỏi miệng, biểu hiện sự suy sụp đứt đoạn.

Vạt áo bị cởi hơn phân nửa, cơ thể bị ép ngồi hờ trên người y, đầu gối chống đất, hai chân bị ép tách ra, lưng dựa vào thùng xe, theo mỗi nhịp xóc nảy của xe ngựa, thứ nóng rực của đối phương lại đẩy vào sâu hơn, tới lui mấy lần, nơi đó đã trơn trượt đủ để dung nạp toàn bộ từ lâu, nhưng người nọ cố ý không chịu đi vào, chỉ vòng vo bên ngoài để bức cung.

“Không đi thanh lâu, cũng không lấy thiếp Vậy hơn ba năm qua, đệ sống thế nào?”

Răng cắn nhẹ đầu nhũ, đầu lưỡi học theo lúc day lúc liếm, dẫn đến đối phương run rẩy từng chập, Dận Chân khẽ nhếch môi, tiếp tục thẳng tiến, chỉ muốn ép người nọ đến mức không còn đường lui.

Đôi mắt nhuộm màu *** sũng nước nghe vậy lập tức thấy cáu bẳn, tiếp đó nhắm tịt mắt, không thèm để ý đến y.

Dận Chân cười khê, không tiếp tục khiêu khích giới hạn của đối phương nữa, khẽ chuyển động, đẩy hết toàn bộ dục vọng của bản thân vào trong.

Hai người đều chưa từng thử làm chuyện ấy trong xe ngựa, giờ phút này bánh xe đang lăn lộc cộc tiến về phía trước, đường đi không bằng phẳng, khó tránh việc bị cán đá nhỏ sỏi nhỏ mà xóc nảy rung lắc, không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là một trải nghiệm kích thích.

Đối với Dận Tự mà nói, thứ đang ở trong người hần giống như dụng cụ tra tấn, thỉnh thoảng nương theo rung lắc của xe ngựa thâm nhập đến nơi khó tưởng, cảm giác hành hạ tăng lên gấp bội lần.

Đằng trước hình như xảy ra chuyện gì, xe ngựa thoáng dừng lại, đồng thời truyền đến tiếng nói chuyện của phu xe và người lạ.

Hô hấp của Dận Tự như bị đình chỉ, cơ thể vô thức cứng còng, đến cả nơi đang bao bọc người nọ, cũng bắt đầu co rút như siết chặt lại.

Dận Chân hít sâu, động tác dưới thân càng nhanh hơn.

Người đang nói chuyện với phu xe, nghe có vẻ là một bà lão, thấy xe ngựa kiêu dáng bình dân, chỉ tưởng là gia đình bình thường, mới lại hỏi đường, Dận Tự xưa nay dạy dỗ nghiêm khắc, hạ nhân trong phủ đương nhiên cũng không mấy ngang tàng, ý thể hiếp người, phu xe thấy người già cả tập tễnh, cũng nhẫn nại trả lời, không dự đoán được nỗi khổ của chủ tử trong xe.

Thật vất vả đợi bà lão kia đi, xe ngựa lại tiếp tục lên đường, Dận Tự chỉ cảm thấy trên trán trên lưng đều ướt đầm mồ hôi, đến cả áo trong cũng thấm ướt một mảng, đáng ghét nhất là nơi kết nối cơ thể hai người, cũng dính dấp giống như lưng áo.

Bộ vị mềm mượt trơn bóng sít sao quần lấy khí quan cực lớn, theo từng cử động ra vào, đỏ hồng và trắng đục hòa quyện, ma mị chói mắt, nhưng lại khiến người ta muốn ngừng mà không được, từng làn sóng xô lên cao, cuối cùng đạt đến đỉnh điểm, người nọ thả bàn tay vẫn đang kiểm chế khí quan của hắn, hai người đồng thời phóng thích.

Trong xe trải thảm lông cừu, bốn bên bày gối mềm, ẩm cúng thoải mái, hòa hợp với mùi hương tình ái, ngược lại tăng thêm phần si mê.

Lúc này có thể dần dần nghe thấy tiếng động ồn ào ở bên ngoài, Dận Chân biết, hiện tại đã đến cổng thành, cúi đầu hôn hắn một cái, y mặc lại quần áo đẳng hoàng, rồi mới lau chùi dịch thể dính trên người hắn, sau đó chỉnh sửa quần áo của hắn, đợi đến lúc thị vệ trông coi cổng thành xóc màn xe lên kiểm tra, hai người đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ngay ngắn.

“A, nhị vị Vương gia?! Đây . . .” thị vệ nhận ra họ trước, chân tay luống cuống, đang định hành lễ.

Dận Chân cản hắn lại. “Chúng ta cải trang đi ra ngoài, không muốn gây chú ý, miễn lễ, đi thôi.”

Thị vệ gật đầu lia lịa, lập tức cho đi.

Màn xe lại buông xuống, Dận Tự vẫn còn chìm trong dư âm, nên ban nãy không mở miệng, sợ để lộ sơ hở, hiện tại cũng dần dần hồi phục, đột nhiên người nọ vươn tay cầm tay hắn.

“Dận Tự . . .”

Chỉ hai chữ này thôi, rồi im bất, âm điệu trầm bổng khê khàng, phẳng phất như có vô số lời chưa nói, cuối cùng đều dung hòa trong tiếng gọi này.

Dận Tự đáy lòng mềm nhũn, không có giạt ra, để mặc y cầm thế suốt dọc đường.

Đới Đặc đi qua đi lại trong thư phòng, cảm thấy hơi sốt ruột, cửa lại đột nhiên bị đẩy ra, thấy ngay vị chủ tử trước khi xuất môn thì mặt mày tăm tối, nay đi vào thì rạng rỡ sáng sủa.

Một phút sững sốt qua đi, y lập tức hồi tỉnh, chấp tay nói: “Chủ tử gặp phải chuyện vui gì sao?”

Chuyện vui? Dận Chân hơi dừng bước, sau đó lộ ra nụ cười hiếm hoi. “Cũng coi là vậy.”

Chuyện vui cỡ nào, mới có thể khiến vị Vương gia mặt lạnh này mỉm cười?

Đới Đặc suy nhẫm trong đầu, nhưng không quên chính sự.

“Chủ tử, phía Cửu gia và Thập Tứ gia liên tiếp tỏ rõ động thái, e rằng sẽ có chút động tĩnh, chúng ta cần phải làm gì không?”

Dận Chân cười lạnh: “Lão Cửu là một người không biết an phận, Đại A ca rút dài, hắn lại đi dựa dẫm Thập Tứ, cũng được thôi, cứ để bọn chúng hoành hành, Hoàng a mã sẽ tự biết thu thập, không cần chúng ta ra mặt.”

Trên mặt Đới Đặc mang theo lo lắng: “Thấy trước mắt sức khỏe của Hoàng thượng đang dần dần xấu đi, hiện tại Binh Bộ lại nằm trong tay Thập Tứ gia, đến cả Thập Tam gia cũng bị nhốt . . .”

“Niên Canh Nghiêu, hồi kinh chưa?”

“Về từ hôm qua, hiện giờ đáng lẽ phải đến báii kiến chủ tử rồi, có điều . . .”

“Có điều cái gì?”

“Hôm qua hần dẫn theo Niên Lễ, đến phủ Thập Tứ gia trước.”

Dận Chân ngẩn ra, sắc mặt lập tức sa sầm.

Vào lúc phong vương năm Khang Hy thứ ba mươi lăm, Tương Bạch Kỳ đã được trao cho Dận Chân, trong đó bao gồm cả gia đình Niên Hà Linh.

Niên Hà Linh được liệt vào hàng đại quan biên cương, Niên Canh Nghiêu là thiên lý câu của Niên gia, thông qua khảo sát của tiến sĩ Hàn Lâm Viện, mấy năm trước được vào Nội Các Học Sĩ, không lâu sau thì về địa phương nhậm chức, ban đầu là Án sát Phúc Kiến, sau đấy là Tuần phủ Tứ Xuyên, tuổi còn trẻ, nghiêm nhiên làm quan lớn một phương, nên cũng thành người có tiền đồ nhất trong số các nô bộc phụ thuộc, đương nhiên rất được Dận Chân coi trọng.

Nhưng có tiền đồ đến đâu đi nữa, cũng là nô bộc của hoàng gia, dẫu ẩn này, cả đời cũng không có khả năng biến mất, Niên Canh Nghiêu bưng bưng dă tâm, tuổi trẻ tài cao, cũng có tính toán riêng, thấy trước mắt Tứ A ca bị Hoàng đế mấy lần chèn ép, Thập Tứ A ca lại như ngôi sao mới nổi từ từ bay cao, ai hơn ai kém, trong lòng mọi người đều có so đo.

Tuy bản thân không có khả năng thoát ly phủ Tứ A ca, nhưng tìm cơ hội thể hiện với Thập Tứ A ca, lưu lại đường lui cho bản thân, cũng là đương nhiên.

Chẳng qua Niên Canh Nghiêu chưa từng nghĩ đến, một người không chứa nổi hạt cát trong mắt như Dận Chân, sao có thể cho qua hạng hành vi này của gã.

Bởi vậy khi gã cầm lễ vật hậu hĩnh đến báii kiến, lại bị Dận Chân từ chối chặn đứng ngoài cửa, trong lòng ngoại trừ ngạc nhiên, còn có một chút oán hận nhỏ nhoi.

Tuyết bay đầy trời, Niên Canh Nghiêu quỳ bên ngoài thư phòng, bông tuyết phủ kín người, nhưng không ai dám lại phải dùm gã.

Na Lạp thị vốn định đến hậu viện, nhưng khi đi ngang qua hành lang thấy cảnh này, không khỏi nhăn mày, đổi hướng.

“Lượng Công, trời đang tuyết lớn, sao lại quỳ ở đây?”

Muội muội của Niên Canh Nghiêu là Niên thị, vào phủ năm trước, hiện tại là Trắc phúc tấn, nên với Na Lạp thị thì Niên Canh Nghiêu cũng không xem như người ngoài, không cần kiêng dè.

Niên thị tuổi trẻ xinh đẹp, dung mạo tuyệt trần, vừa vào phủ đã dành hơn một nửa danh tiếng của nữ nhân trong phủ, Lý thị lại nhiều lần sử dụng thủ đoạn gạt chân nàng ta, đến cả Na Lạp thị cũng âm thầm lo lắng Dận Chân sẽ vì vậy là thiên vị nàng ta, phá vỡ thế cân bằng trong phủ.

Không ngờ Dận Chân đối với nàng ta cũng chỉ bình thường, mặc dù vì gia thế nhà nàng ta mà thỉnh phong làm Trắc phúc tấn, nhưng ít khi qua đêm chỗ nàng ta, đại đa số thời gian vẫn nghỉ ngơi trong thư phòng.

Niên Canh Nghiêu cười khổ một tiếng, lắc đầu, không trả lời.

Na Lạp thị trong lòng sáng tỏ, xoay người đẩy cửa thư phòng, nhẹ nhàng đi vào.

Dận Chân đang viết chữ, từ khóe mắt liếc thấy nàng tiến vào, cũng không ngẩng đầu lên. “Gã nhờ nàng đến xin tội?”

Na Lạp thị lắc đầu: “Vậy thì không, chuyện chính sự của người, nữ nhân tui thiếp không trông được, có điều quan hệ giữa Niên gia và chúng ta không tầm thường, gia phốt lở gã như thế, có phải hơi kỳ không, vậy sẽ khiến muội muội nghĩ gì?”

Dận Chân gác bút, lạnh lùng nói: “Nàng biết hôm qua hần tiến kinh đã làm gì không, đến tham kiến Thập Tứ trước, hôm nay mới đến đây.”

Na Lạp thị nghe vậy quả thật rất ngỡ ngàng: “Sao vậy được, đúng, đúng là quá lắm rồi.”

“Ta thấy gã ở bên ngoài lâu, đã quên ai mới là chủ tử.” trên mặt Dận Chân toàn là hơi lạnh, lúc y nổi giận, đến cả Na Lạp thị cũng không dám khuyển nhủ. “Để gã ở bên ngoài cho tỉnh táo lại, nếu không phục, thì sớm ngày cút đến chỗ người gã muốn bỏ đỡ đi.”

Na Lạp thị không biết làm sao, chỉ đành lui ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài, thì thấy Niên Canh Nghiêu ngược đầu lên, mang theo trông mong nhìn nàng, hơi lộ ý cầu xin.

Biết trước như vậy, sao còn làm.

Nàng khẽ lắc đầu, đi vòng ra hành lang, đợi đến lúc cách khá xa, mới gọi quản gia Tô Bồi Thịnh đến.

“Đi, mời Bát gia qua đây.”

126. Chương 126: Niên Thị

Màu xanh nhạt là màu kén người, nhưng Niên thị mặc lại không hề cảm thấy đối nghịch chút nào, làm nổi bật gương mặt xinh đẹp lại thêm mấy phần đậm đậm đáng yêu, nữ tử người Mãn thường phóng khoáng, nhưng Niên thị lại toát ra nét phong tình của nữ tử Giang Nam, như tỏa nắng trước mắt người.

Lúc nàng ta nghe tin huynh trưởng của mình đang quỳ gối ngồi trước thư phòng, lật đặt chạy đến, nhưng giây phút đến trước cửa, lại thoáng chần chờ, quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của huynh trưởng, cắn răng, gõ cửa.

“Ai?”

“Gia, là nô tỳ.”

Bên trong thoáng im lặng, lâu sau mới có động tĩnh: “Vào đi.”

Niên thị thành khẩn đi đến, giày Mãn trên chân dường như hoàn toàn không có trọng lượng, uyển chuyển lanh lẹ, thấy mà thương xót trong lòng.

Chỉ riêng sắc mặt Dận Chân lãnh đạm, không giống mọi ngày.

Đáy lòng Niên thị xoẹt qua một tia ai oán, nhưng che giấu rất khéo, cúi người, buông chung đang cầm trong tay xuống, dịu dàng nói: “Mấy ngày nay gia nghỉ ngơi muộn, nô tỳ không cầm được đi chưng canh gà hầm nhân sâm, bồi bổ sức khỏe cho gia.”

Dận Chân không gật đầu cũng không lắc đầu: “Lật đặt đến đây xin tội cho ca ca người?”

Trong mắt nàng mang theo vẻ thiết tha, Niên thị hơi chau mày: “Gia . . . ”

Nói chưa hết lời thì nàng phát hiện Dận Chân đang nhìn chăm chăm vào nàng, mặt không khỏi bốc khói, nàng vào phủ chưa lâu, chỉ được gọi đi hầu hạ có đôi lần, cũng không thể xem là được sủng ái, nhưng chức vị Trắc phúc tấn rành rành ra đây, thái độ của Dận Chân đối với nàng cũng khá ôn hòa, chỉ là thỉnh thoảng khi nhìn thấy sắc lạnh của y, nàng lại cảm thấy sợ hãi cùng cực, đâu còn dám làm gì nữa.

Vùng chân mày hơi giãn ra, Dận Chân chỉ lạnh lạnh nói: “Chuyện của ca ca người, người không nên xen vào, cũng không phải chuyện người có thể hỏi đến, về đi.”

Mãi mới lấy được dũng khí lại bị câu nói của y đánh tan tành, Niên thị đang do dự nên nán lại, hay lui xuống, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, lại nghe có người ở bên ngoài gõ cửa.

Tâm trạng Dận Chân thật sự đang rất tệ, trên gương mặt bất thiện mang nét theo âm trầm, không đợi y nổi giận, ngoài cửa lại vang lên một thanh âm, đối với Niên thị, nó vô cùng xa lạ, nhưng lại rất êm tai.

“Tứ ca.”

Trong khoảnh khắc chớp nhoáng, Niên thị rõ ràng thấy sắc mặt Dận Chân thoát cái trở nên dịu dàng.

“Vào đi.”

Cửa bị đẩy ra, Dận Tự đi vào, đường nhìn lập tức rơi xuống người Niên thị, ngạc nhiên hỏi: “Vị này chính là tiểu tẩu?”

Chấp tay cười với Niên thị: “Đệ là Dận Tự, đứng hàng thứ tám, tiểu tẩu còn chưa gặp đệ đâu nhỉ.”

Sao Niên thị có thể chưa từng nghe qua đại danh lừng lẫy của vị Liêm Quận vương này, nhưng dù sao nàng vẫn còn độ tuổi thiếu nữ, thấy thế thoát cái liền ngưng ngừng, có điểm lúng túng: “Vương gia mạnh khỏe.”

“Dận Tự mạo muội quấy rối, không bằng lui ra ngoài trước?” Dận Tự nhìn lướt qua hai người họ, người hẳn hỏi là Dận Chân.

“Ai bảo đệ ra ngoài?” Dận Chân nhú mày, quay đầu nói với Niên thị: “Người lui ra ngoài trước đi.”

Niên thị không giấu được vẻ thất vọng, nhưng chỉ có thể vâng lời, sau đó lui ra.

Trong phòng còn lại hai người họ.

Trong lòng Dận Tự, thật sự có chút không thoải mái.

Thoáng nhìn Niên thị, đã bị dung nhan tuyệt trần của nàng làm cho giật mình, không kiềm được thán khen một tiếng, lại lập tức nhớ đến nàng là một trong những nữ nhân của hậu viện này, tán thưởng và thưởng thức ngay tức khắc phai nhòa.

“Đệ sao vậy, mặt hửng?”

Bên nhau hơn hai mươi năm, Dận Chân nhạy bén phát hiện biến hóa trên mặt hắn, trong phòng lại không có ai nên cũng không kiêng dè nắm tay hắn, vuốt ve cảm nhận sự ấm áp trơn mịn trong lòng bàn tay, tâm trạng lập tức tốt hơn.

“Không có gì, sao tứ ca lại để Niên Canh Nghiêu quỳ bên ngoài?”

Nói đến thì trong phủ hẳn dù ít người, nhưng cũng xem như có thể có thiệp, họ sinh trong gia đình đế vương, nào có được cái tự do chân chính, Dận Tự thán một tiếng, nhanh chóng dời sự chú ý trở về chủ đề chính.

Dận Chân hừ khê một tiếng, kể giản lược sự tình một lần, cuối cùng lạnh lùng nói: “Nếu không dạy cho gã một bài học, sợ đến một ngày gã sẽ quên luôn ai mới là chủ tử.”

“Hiện tại dạy cũng dạy rồi, tuy Niên gia là nô bộc, nhưng thế lực không thể xem thường, hiện tại tứ ca vẫn cần nể nang, nếu phạt nặng quá, không tránh khỏi hóa xấu.”

Dận Chân hơi đơ mắt, không nói một lời.

Tính tình y hiểu thẳng, trước mặt người ngoài lại càng rõ rệt, nếu bảo y phải xuống nước đi ra ngoài cho Niên Canh Nghiêu đứng lên, chẳng khác nào chủ tử lại phải nhận lỗi trước nô tài, y quả quyết bản thân không thể xuống nước kiểu đó.

Dận Tự là người biết quan sát, lập tức hiểu được vấn đề, mỉm cười nói: “Để đệ đi nói với gã.”

Niên Canh Nghiêu hình thể cường tráng, hiện tại một lớp tuyết đọng lại dưới gối, hơi lạnh nhè nhẹ cũng ngấm vào da.

Thực tế trong lòng gã cũng cảm thấy chột dạ, nên lúc Dận Chân cho gã quỳ ở ngoài, gã cũng không dám biện bạch.

Nhưng ngoài chột dạ, còn có thêm mấy phần oán hận cùng không phục.

Một người là Tuần phủ nhị phẩm, đường đường quan lớn địa phương, ở bên ngoài sát phạt quyết đoán, oai phong bốn phía, tới đây, chẳng qua cũng chỉ là một nô tài thấp hèn bị chủ tử hô đến gọi đi, động tí là phạt quỳ.

Thậm chí gã còn oán hận Niên gia, tại sao năm xưa lại gia nhập Hán Quân Kỳ, làm nô bộc nhà người ta.

Nhưng gã đã quên rằng, nếu không phải vào Hán Quân Kỳ, phụ thân làm Đốc phủ, muối muối gả vào phủ Ung Thân vương, chỉ sợ gã của hiện tại, cũng không được một bước lên mây, thăng quan tiến chức nhanh như vậy.

Đằng xa, hạ nhân trong phủ đi ngang qua nhỏ giọng đàm tiếu, chỉ trỏ, giống như đang đâm chọt sau lưng gã, khiến gã vô cùng xấu hổ.

Nhất là khi muối muối đi vào xin tội cho gã, lại phí công đi ra, khiến tâm trạng u ám của gã lại tăng cao.

Liêm Quận vương đến, cũng vào phòng, cả buổi không ra.

Niên Canh Nghiêu nhìn chằm chằm nền tuyết trắng trước mặt, cảm thấy con mắt có hơi khó chịu, khẽ nhắm mắt lại, cửa cọt kẹt mở ra, có người từ trong đi ra, lại bước đến trước mặt gã, che khuất ánh sáng trên đỉnh đầu gã.

Niên Canh Nghiêu ngẩng đầu, là Dận Tự.

“Bát gia.” gã ghen ngào nói. “Thứ nô tài không thể hành lễ với ngài.”

Nghe ám chỉ trong câu nói của gã, Dận Tự chỉ im lặng, mỉm cười khom lưng cúi đầu gã dậy: “Lượng Công, đứng lên nào, người theo gia nhà các người đâu phải ngày một ngày hai, sao còn không biết tính nét của huynh ấy, đối phó với người như gia nhà các người, nói một hai câu xuống nước lấy lòng, sao huynh ấy có thể phạt người quỳ ở đây thật chứ?”

Niên Canh Nghiêu cười khổ, thuận theo bậc thang của hắn đi xuống: “Bát gia chỉ chiết nô tài, thật sự là do nô tài làm việc không ổn . . .”

“Được rồi, người một nhà đừng nói như người xa lạ thế, từ trước đến nay tứ ca có xem người là người ngoài đâu, cũng bởi vì vậy, nên mới giận đến thế.” Dận Tự cười dài, hòa nhã, không hờn không giận. “Chỉ cần người còn mang họ Niên, thì vĩnh viễn là người thuộc phủ này, tứ ca thương càng nhiều, trách càng nặng, người đừng để bụng.”

Bát gia thật sự rất lợi hại, vừa đâm vừa xoa, không để lọt sơ hở, trước trấn an, sau chỉ điểm, chắc chắn là muốn nói với gã, trừ khi gã thoát khỏi Kỳ Tịch, hoặc Dận Chân bị tước vị, không thì Niên gia vĩnh viễn là nô bộc của phủ Ung Thân vương.

Niên Canh Nghiêu vốn khá xem thường Liêm Quận vương không hề lộ bóng dáng trong cuộc chiến đoạt vị, nhưng giờ nghe những lời này, mới cảm thấy lời của phụ thân Niên Hà Linh trước đây quả nhiên có đạo lý.

Liêm Quận vương, người này con không thể xem thường, cũng không thể đắc tội.

Nghĩ đến đây, Niên Canh Nghiêu liền thanh nói cảm ơn, xong lại đi thỉnh tội với Dận Chân.

Đã có Dận Tự đứng giữa điều đình, Dận Chân cũng không cho gã sắc mặt khó nhìn, nói mấy câu có lệ rồi bảo gã đi vấn an Niên thị.

Niên Canh Nghiêu cuối cùng cũng ngậm thở phào nhẹ nhõm.

Dận Tự bâng quang ngồi nhìn, không xen vào một chữ.

Tên này hiện tại cánh chim chưa lớn, đã vậy rồi, qua mấy năm nữa, làm Tổng đốc Tứ Xuyên, Thống lĩnh quân vụ, nói một không hai, thì oai phong đến đâu nữa?

127. Chương 127: Thăm Viếng

Bảo Bảo còn rất nhỏ.

Nhỏ đến nỗi không cách nào thấu hiểu cái chết của một người rất cuộc có ý nghĩa gì.

Nó vẫn thường nhớ nhung đòi đi kiếm ngục nương, có điều nó có kiếm thế nào đi nữa, cũng không kiếm được hình bóng quen thuộc ấy, được mọi người vừa ôm vừa dỗ dành, khóc mấy lần, cũng dần dần chấp nhận sự thật ngục nương đã mất rồi.

“Từ mẫu thủ trung tuyến, du tử thân thượng y . . .”

Giọng nói trẻ thơ y theo lời dạy của Dận Tự, đọc từng chữ từng chữ của câu thơ, bảo bảo bỗng dừng lại, mở to đôi mắt trông mong nhìn người đang tựa trên ghế dài bên cạnh, cơ thể trượt xuống ghế đầu, sắp lại làm nũng.

“A mã.”

“Hử?” Dận Tự khẽ mở mắt, kéo nó lại gần.

“Có phải ngạc nương sẽ không bao giờ trở về nữa không?”

Tay đang vuốt đầu nó thoáng khựng lại, Dận Tự ôn hòa nói: “A mã sẽ luôn ở bên con.”

Bảo Bảo rầu rĩ dạ một tiếng, vùi đầu vào lòng phụ thân, chốc lát lại ngẩng đầu lên.

“A mã không thể bắt chước ngạc nương, đột nhiên không thấy tăm hơi.”

Dận Tự mỉm cười, ẵm nó ngồi lên đùi hân.

“A mã sẽ không bỏ trốn đâu.”

“Ngoéo tay.” chìa ngón tay nhỏ nhắn mập mạp ra, nó nghiêm túc nói.

Nhớ đến cảnh mấy ngày nay nó túm lấy nhóm người Hoàng Huy, nhũ nương đòi ngoéo tay, Dận Tự thở dài, biết cái chết của Đình Xu đối với Hoàng Vượng bé bỏng mà nói, giống như bóng ma khắc sâu trong trí óc.

Hân cũng chìa ngón tay, ngoắt lấy ngón út.

Bảo Bảo lập tức hớn hở, ôm phụ thân cọt cọt lui, mãi không chịu buông.

Thập Tứ nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy hơi khó tin.

Thực tế cũng khó tránh hân kinh ngạc đến vậy. Phụ tử dân gian, còn phải tuân theo lễ nghi Khổng Mạnh, cha đối với con, không thể quá nuông chiều, con đối với cha, đương nhiên phải cung kính bội phần, huống hồ họ từ nhỏ đã sinh ra trong gia đình đế vương, Khang Hy đối với con cái, chỉ nghiêm khắc có thừa mà thôi, chưa từng gặp hai phụ tử nào có cử chỉ thân mật như vậy.

Nào ngờ bản thân Dận Tự lại không hề cảm thấy có gì bất ổn, Bảo Bảo không có ngạc nương, hiện tại trong phủ chỉ có mỗi nó là trẻ con, theo lý phải quan tâm nhiều hơn, Dận Tự thuở nhỏ ít được Khang Hy thương yêu, đương nhiên không hy vọng hài tử phải chịu cảnh giống mình.

“Bát ca.” Thập Tứ sải bước đi đến, một hơi ôm lấy Hoàng Vượng.

“Bảo Bảo càng ngày càng nặng, lần trước gặp con, mới lớn chút chèo.” Thập Tứ cười vang, nhéo mũi nó.

Bảo Bảo ôm cổ Thập Tứ, bật cười hăng hặc.

Đây là điểm đáng yêu của Bảo Bảo, gặp ai cũng cười, dù tâm trạng có buồn bực, nhìn thấy nó cũng sẽ vui lên.

Dận Tự cũng không can, để mặc hai người lăn lộn một hồi, mới bảo nhũ nương bế Hoàng Vượng đi.

“Bát ca, bệnh mắt của huynh đỡ chưa?”

Bát Phúc tấn qua đời đến nay cũng gần một năm, từ lúc đó, bệnh mắt từ năm xưa của Dận Tự lại có dấu hiệu tái phát, mỗi khi tiết trời ẩm thấp, thị lực sẽ bị suy giảm, mù mờ không rõ, nghiêm trọng hơn thì đến cả hai mắt cũng đau nhức, không nhìn rõ sự vật trước mắt, vì thế trong cung đã phải không ít Ngự y đến, chẳng là tới lui bao lần cũng nhiều đó câu.

An tâm tĩnh dưỡng, đừng để kinh động bực tức.

Trong các huynh đệ, ngoại trừ Thập Tam bị giam, không thể tới thăm, Dận Chân và Thập Tứ là hai người ân cần nhất, thường xuyên mang theo dược liệu quý hiếm đến tặng, có điều hiệu quả không nhiều.

“Gần đây thời tiết đẹp, không có gì đáng ngại.” Dận Tự cười nói.

Trên thực tế, dù thời tiết có đẹp, hấn vẫn thường thấy không khỏe, chỉ do tính tình hấn nhẫn nại, không biểu hiện ra ngoài.

“Đệ mang ít nhân sâm tuyệt và mật gấu đến, bảo Cao Minh đi chưng, Ngự y nói mấy thứ này có lợi cho mắt của huynh.”

Dận Tự nhăn mày cười: “Đây là bệnh cũ, khi không lãng phí như vậy . . .”

Chưa nói xong, thì lại có một người nữa đến.

Có thể do cảm nhận được đường nhìn của hấn, Thập Tứ cũng ngẩng đầu, vừa khéo đối diện tầm mắt của người đến, cả hai đều thoáng sửng sờ.

Thập Tứ đứng dậy mở lời chào trước: “Hóa ra là tứ ca, thật trùng hợp.”

Dận Chân gật đầu, đồng thời đi đến gần.

“Gần đây ổn chứ, công việc thuận lợi?”

“Nhờ phúc của tứ ca, mọi thứ đều ổn, ngạc nương rất nhớ huynh, tứ ca có rảnh rồi thì đến thăm bà.”

Dận Chân ừ một tiếng, sắc mặt hững hờ, khiến một người miệng lưỡi như Thập Tứ cũng phải ghen hòng, không nói thành lời.

Dận Tự nhìn thấy cảnh này, lại nghĩ đến Đức Phi nương nương, người đang đồng chấp chương hậu cung với Nghi Phi.

Một đời vinh hoa phú quý, hai đứa con ruột lại đối xử với nhau như người dưng nước lã, đối với bà mà nói, rốt cuộc là hạnh phúc, hay bất hạnh, có thể trong lòng Đức Phi, đứa con được bà thừa nhận, từ đầu chí cuối cũng chỉ có một mình Thập Tứ.

Đã không có gì để nói, nán lại cũng chỉ khiến hai bên khó xử, Thập Tứ vốn định bàn chút chuyện riêng với Dận Tự, không ngờ nửa đường xuất hiện một Trình Giảo Kim, khiến hấn có hơi xấu hổ, vòng vo thêm mấy câu, buộc lòng phải đứng dậy cáo từ.

Dận Chân cũng không giữ hấn lại, đợi hấn đi xa, mới ngồi xuống, tỉ mỉ kiểm tra mắt Dận Tự.

“Huynh cho người đi tìm ít dược liệu, chốc nữa đưa đến phủ đệ, bảo Ngự y đến xem thử có thể phối thuốc không.”

Dận Tự cười khổ, dù có tệ đến đâu thì cũng chưa đến nỗi mù lòa, trái lại mượn dịp tang vợ và bệnh mắt, tránh đi chốn sóng ngầm cuộn cuộn nơi lừa ta gạt, sao một người hai người, đều tưởng rằng hấn là đồ gồm dễ vỡ thế.

“Tứ ca đừng mất công vô ích, bệnh của đệ là bệnh cũ, cũng không thể một giờ nửa phút là khỏi hấn, tóm lại cứ nghe lời Thái y, từ từ tĩnh dưỡng, trên dưới trong triều, không biết còn bao nhiêu chuyện cần huynh để tâm.”

“Nếu đệ biết huynh nhọc lòng, thì phải mau chóng khỏe lên, hiện tại Thập Tam bị giam, bên cạnh huynh, chỉ còn lại một mình đệ mà thôi.” Dận Chân nhìn hấn, chậm rãi nói.

Không còn ngạc nương, không còn Đình Xu, bên cạnh ta mới thật sự chỉ còn một mình huynh.

Trong đầu nảy ra những lời này, nhưng Dận Tự lại nói: “Huynh còn tứ tẩu, còn có những người trong phủ.”

“Tứ tẩu đệ, ta với nàng ấy, tương kính như tân, về phần những người khác . . .” thấy hấn nhắc đến phương diện này, Dận Chân nói một hồi, lại thấy nóng nảy. “Đệ, haiz Vậy ngày mai đệ cũng nạp thêm thiếp vào phủ đi.”

Nói đến cuối cùng, lại đổi.

Dận Tự thì vui rồi, hấn vốn cũng không ghen thật, chẳng qua muốn gheo y thôi, sớm biết người này không nên gheo, lại không nghĩ rằng y sẽ nói chịu cho mình nạp thiếp.

“Nếu tứ ca đã nói vậy, ngày mai đệ lập tức tiến cung xin Hoàng a mã chỉ định người?”

Nghe lời nói đùa nửa thật nửa giả của Dận Tự, Dận Chân lại bỗng cảm thấy hoang mang.

Nếu nói ra, đúng là do y kéo chân hần, Liêm Quận vương tuổi trẻ anh tuấn, tao nhã trầm ổn, trong kinh thành ai không muốn kết thân, dù không nhắm đến vị trí Phúc tấn, trong các danh gia vọng tộc Bát Kỳ dòm ngó vị trí Trắc phúc tấn, Thứ phúc tấn, chỉ sợ có khối người, nếu không phải có y, nếu không phải hần lo lắng cảm nhận của y, sao nhiều năm trôi qua, trong phủ lại chỉ có Hoàng Vương?

Nghĩ đến đây, Dận Chân nhần nhịn bút rứt trong lòng, cúi đầu thở dài: “Là huynh làm lỗ đệ . . . Đệ nên nạp thêm nhiều người vào phủ, cũng tiện khai chi tán diệp, để Lương Phi nương nương ở dưới cửa tuyền có thể an tâm.”

“Nếu đệ muốn thê thiếp đầy nhà, thì phủ đệ còn lạnh tanh như ngày nay sao?” thấy điệu bộ tự trách của y, Dận Tự thấy âm áp, cũng thở dài nói: “Huynh không cần suy nghĩ nhiều, tạm thời đệ chưa muốn nghĩ đến những chuyện này, đang lúc hoạn nạn, lại càng không nên bàn chuyện tư tình của đệ, mà nên để tâm đến triều đình.”

Mặc dù hần không vào triều nghị sự, nhưng nhân mạch khá rộng, không cắt đứt liên lạc với nhạc phụ Mã Tề, Đông Quốc Duy, chưa kể Dận Chân, Dận Nga cũng thường hay đến đây thảo luận với hần, nghe ý kiến của hần, Dận Chân nghe hần đề cập đến việc triều chính, lập tức ngừng câu chuyện, chuyên tâm lắng nghe.

“Tây Bắc không yên, chỉ sợ có thể dậy binh Tây chinh bất cứ lúc nào, đến lúc đó Thập Tứ chưởng quân Binh Bộ, đương nhiên được trời ưu ái, một mặt bên hậu cung, đệ ấy được Đức Phi sủng ái, trong số huynh đệ, Lão Cửu tài lực hùng hậu, cũng theo phe đệ ấy, về phía thê thiếp của Thập Tứ, Đích phúc tấn Hoàn Nhan thị, Trắc phúc tấn Thư Thư Giác La thị, đều là dòng họ lừng lẫy, đại thần trong triều theo đảng của đệ ấy, hiển nhiên cũng sẽ không ít.”

Đoạn phân tích này, không nghi ngờ đã đặt Thập Tứ ở vị trí đối thủ của Dận Chân.

Trong lòng Dận Chân lúc này có thể nói là ngũ vị tạp trần, mừng chính là Thập Tứ đã lôi kéo nhiều năm, nhưng Dận Tự vẫn bất vi sở động, đứng về phía y, sâu chính là Hoàng a mã đối với Thập Tứ ngày càng sủng ái, đã vượt xa các huynh đệ khác, thậm chí có thể thấy bóng dáng của Thái tử trong hần, giận chính là y và Thập Tứ cùng một mẹ mà ra, vậy mà trong mắt Đức Phi, lại chỉ có duy nhất một người con.

“Nhưng không phải lúc trước Hoàng a mã từng đề cập đến chuyện sang năm đi tuần du Giang Nam sao?” y khẽ nhíu mày, bỗng nhớ đến việc này.

“Chuyện này còn phải xem trong cảm nhận của Hoàng a mã, là tuần du quan trọng, hay Tây Bắc quan trọng.” Dận Tự lắc đầu, “Mà dù thế nào, Hộ Bộ đều phải tiến ra như thác.”

Dận Chân lạnh lùng cười, khoe miệng cong thành một độ cung cay đắng mà trào phúng. Bất kể là trong lục bộ, hay thân sinh huynh đệ, thậm chí cả Khang Hy, đều xem Hộ Bộ như gà đẻ trứng vàng, chỉ biết chìa tay đòi tiền, nhưng chưa bao giờ quan tâm tiền từ đâu ra, trước mắt quốc khố trống rỗng, đừng nói đến tuần du Giang Nam, xuất binh Tây Bắc, e rằng đến cả cứu tế thiên tai bình thường cũng không thể chi nhiều được, khổ nỗi đương kim Hoàng đế sĩ diện, liên tiếp miễn thuế, tuy nói có lợi cho dân, nhưng cũng do đó, thu nhập từ thuế giảm sút nặng nề, đến độ thu không bù chi.

“Sổ sách rành rành ra đây, dù có đòi tiền, ta cũng không dễ ra được!” Dận Chân có phần bực mình, cười lạnh nói: “Ông ấy không hài lòng, thì để con trai yêu quý của ông ấy đi quản lý Hộ Bộ đi.”

Dận Tự biết y chỉ đang nói dối, nên không khuyên can, chỉ trầm ngâm nói: “Đệ từng kiểm tra sổ sách Hộ Bộ, phát hiện quốc khố thiếu hụt, ngoại trừ dụng binh, trị thủy, cứu tế, hơn phân nửa đến từ khoản vay nợ của các quan viên.”

Dận Chân gật đầu: “Đám quan viên kinh thành, địa phương vay nợ nhiều vô số kể, hoàng thất từ Bát phân Phụ quốc công trở lên, người địa phương, còn lại thì tam đại Chúc tạo Giang Nam dần dần, tổng cộng chỉ e hơn cả ngàn vạn lượng, Hoàng a mã mấy năm gần đây xuống tay khoan dung, đối với cự thần càng ưu ái, những người này cứ thế thuận nước đẩy thuyền.”

“Nếu những người này có thể thanh toán nợ, Hộ Bộ cũng có thể bớt lo phần nào.” ngón tay gõ xuống mặt bàn, Dận Tự nhẹ giọng nói.

Nói thì dễ, không bàn đến Vương Công Bát Kỳ ở kinh thành, chỉ nội tam đại Chúc tạo Giang Nam, nhìn chức quan thì không cao, lại là tâm phúc thân tín của Hoàng đế, không ai có thể động vào.

Dận Chân nghe vậy khẽ động, trải qua mấy lần suy xét, cuối cùng ngầm ghi nhớ trong đầu, khiến cho mai sau dấy lên làn sóng không nhỏ, nhưng đây là chuyện để sau hẵng nói.

Dận Chân vừa đi, Dận Tự lập tức sa sầm, liếc mắt nhìn về phía bóng cây um tùm đối diện.

Một phần góc áo thấp thoáng đằng sau gốc cây, chậm rì rì bước ra, bánh bao bụ bẫm trưng ra gương mặt tươi cười lấy lòng.

“A mã.”

“Phi lễ vật thính, nghe lén người lớn nói chuyện, phạt con ba ngày không được ăn mứt quả.”

Mặt bánh bao nghe vậy lập tức mặt nhăn mày nhỏ, chân này đạp chân kia nhưng người thì không nhúc nhích, ngoan ngoan đứng yên bày ra vẻ hối lỗi.

Chiều này đúng là dùng được, Dận Tự trong lòng thì nghĩ thế nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ nghiêm khắc. “Con trốn sau cây làm gì?”

“Nhũ nương nói phải ngủ trưa, con muốn ngủ chung với a mã, a mã không ngủ, bảo bảo cũng không ngủ.” giọng nói mang theo âm điệu trẻ con, lại nói rất rõ ràng trật tự.

Dận Tự không nhịn được mỉm cười, cóc lên trán nó nói: “Mấy năm nữa con lớn rồi, phải đến Thượng Thư Phòng đọc sách, nếu cứ bám lấy a mã, chỉ e sẽ bị các huynh đệ khác cười đó.”

Hoàng Vượng cái hiểu cái không, chỉ dúm đầu vào lòng Dận Tự, cái tay nhỏ vòng qua người hắn.

Hài tử này từ sau khi ngạc nương qua đời, đặc biệt quẩn quýt hắn. Dận Tự thầm thở dài.

Chỉ nghe Hoàng Vượng nói: “A mã, có phải tứ bá cụt hững không?”

Dận Tự xoa đầu nó, ngạc nhiên hỏi: “Sao con lại nghĩ vậy?”

“Mỗi lần tứ bá đến, luôn sẽ hỏi han con trước, lần này thì không, còn có,” bàn tay bé nhỏ của nó xoa xoa ấn đường Dận Tự, khoa tay múa chân: “Nhăn nhăn.”

“Tứ bá là người lớn, đương nhiên sẽ có lúc cụt hững, chỉ có con nít ranh giống con, mới có thể cả ngày chỉ biết lo ăn.”

“Vậy con không muốn làm người lớn, con muốn a mã bông con mỗi ngày, con muốn ăn kẹo mỗi ngày!” người bị gọi là con nít ranh không vui, lớn tiếng tuyên bố.

“Con chỉ có nhiều đó tiền đồ!” Dận Tự búng lên trán nó, không nhịn được bật cười.

Vì có nó, nên bầu không khí âm u lo lắng trên đỉnh đầu, mới có thể tách thành một mảnh trời quang.

Đúng như hai người Dận Tự dự đoán, chẳng qua mới hơn một tháng, Khang Hy đã có hành động, có điều không phải xuất binh Tây chinh, mà tuyên bố lần thứ hai phế Thái tử.

“Ông ấy là vì chuẩn bị cho nam tuần.” vào lúc Dận Tự nghe được tin tức, suy nghĩ này vụt lóe trong đầu.

Cùng lúc đó, Đới Đặc cũng trong thư phòng, đối diện với gương mặt nghiêm trọng của Dận Chân nói: “Tứ gia yên tâm, nô tài đoán, Hoàng thượng tạm thời còn chưa có ý xuất binh Tây Bắc, tính toán của Thập Tứ gia, e là phải thất bại rồi.”

128. Chương 128: Xem Xét

Lần đầu tiên Thái tử bị phế, có thể nguyên nhân gây ra là do Sách Ngạch Đồ, do bức vua thoái vị, là đủ các lý do đường hoàng quang minh chính đại, nhưng lần thứ hai bị phế, lại rất đơn giản, chẳng qua là do Khang Hy ghét nên quăng hắn đi, chỉ vậy mà thôi.

Là một người bị ghét, đương nhiên có thể có vô vàn lý do, giống như lúc này đây, Khang Hy liệt kê từng tội trạng của Thái tử, kể cả chuyện cũ rít năm xưa như *** loạn nội thị, tự ý vượt quyền làm vật dụng màu hoàng kim, từng cái một được lật ra để tính nợ.

Từ đó, Dận Nhưng bị chính thức phế truất, giam tại một tiểu viện hẻo lánh bên trong Tông Nhân Phủ.

Từ đó, hắn không thể trở mình lần nữa.

Trong lòng mọi người đều rõ, thực tế từ lúc Thái tử được tái lập, hắn không có bất cứ hành động gây chú ý nào, làm việc rất khiêm nhường, nhưng vào lúc Hoàng đế ghét một người, thì không cần bất cứ lý do gì.

Mà bản thân Dận Nhưng, từ lâu đã mang sủng ái Khang Hy ban cho hắn, hao phí gần như không còn.

Còn sót lại, chỉ có một mối và gai mắt mà thôi.

Nếu không phải phụng lệnh Khang Hy, Dận Tự không muốn đến tiểu viện này chút nào.

Hắn không có hảo cảm với Thái tử, nguyên nhân là do năm xưa Thái tử từng làm chuyện xấu với hắn, vu oan ám toán lại càng không thiếu, nếu đổi lại là bản thân kiếp trước thì cũng thôi đi, kiếp này hắn không có lòng tranh giành, nhưng lại bị quấy rầy không ngớt, khó tránh khỏi sinh lòng chán ghét.

Cái người Thái tử nhị ca này, thật sự không có gì đáng để hắn tôn kính, y gặp may, sinh ra đã là trưởng tử của Hoàng hậu, Thái tử một nước, trên có Hoàng đế thương yêu, dưới có đám Sách Ngạch Đồ một lòng trung thành tận tâm, có trọng thần bày mưu tính kế, không biết sướng hơn những Hoàng tử phải tự nhờ hai bàn tay cố gắng đấu tranh như họ gặp bội lằn, ấy vậy mà, y còn không biết quý trọng nắm chặt, tự đẩy bản thân vào đường cùng.

“Bát gia thấy bố trí này, có hợp không?” Nhã Nhĩ Giang A ở bên cạnh, kéo suy nghĩ của hắn trở về hiện thực.

Hòa Thạc Giản Thân vương – Nhã Nhĩ Giang A, đương nhiệm Tông Nhân Phủ Lệnh, là một trong bát đại Thiết mạo tử vương, thân thể hiển hách, tính ra là đường huynh của Dận Tự, nghe đâu cũng là hạng người ưa thích nam sắc, nhưng gã chưa từng ngang nhiên công khai, bình thường cũng chỉ lén lút đùa giỡn vài tiểu quan đào hát, nên dù Khang Hy có nghe thoáng, cũng lười quản lý gã.

Dù sao người ta không phải là Thái tử.

Hai người đi trên con đường dẫn đến tiểu viện, cách đó không xa là nơi Thái tử bị giam, Dận Tự nhìn quanh một vòng, khẽ gật đầu cười nói: “Đường huynh quá khiêm tốn rồi, huynh chấp chương Tông Nhân Phủ, Hoàng a mã đương nhiên là yên tâm.”

Nhã Nhĩ Giang A đang độ tuổi trẻ khỏe, vóc dáng cường tráng tuần lã, khí phách ung dung, sóng vai bước đi bên Dận Tự, không hề thua kém, nghe vậy mỉm cười nói: “Không dám nhận lời khen của Bát gia, chỉ trông sao công việc ổn thỏa, đã yên tâm rồi, mong rằng Bát gia ở trước mặt Hoàng thượng nói tốt mấy câu.”

Câu trước là khách sáo, Dận Tự cũng không để bụng, câu cuối cùng lại khiến Dận Tự thoáng ngạc nhiên.

Tông Lệnh Tông Nhân Phủ, chấp chương toàn bộ Tông Nhân Phủ, đã là quyền cao chức trọng, lẽ nào Nhã Nhĩ Giang A còn cảm thấy chưa đủ?

Dận Tự biết gã có đi lại mật thiết với Thập Tứ, quan hệ riêng tư không tề, có lẽ Giản Thân vương cảm thấy một Tông Nhân Phủ Lệnh chưa đủ thỏa mãn bản thân, còn muốn chen chân vào nơi cao hơn, vậy sao hiện tại lại nói một câu thể hiện rõ ý muốn của bản thân như vậy?

Giao tình giữa hai người chỉ thuộc loại thường, hiển nhiên Dận Tự không có khả năng đi truy tìm nguyên nhân, chỉ có thể dần xuống nghi ngờ trong lòng, sải bước vào tiểu viện.

Dận Nhưng và Dận Tường, cùng là bị giam, đãi ngộ lại cách biệt một trời một vực.

Tiểu viện trước mắt đơn sơ mộc mạc, cây cỏ mọc lùm xùm khắp nơi, lác đác khô cằn, giống như đã chết, hiển nhiên không có người thường xuyên chăm sóc.

Phế thái tử không còn ích lợi gì, thì cũng là Hoàng a ca, Nhã Nhĩ Giang A từ trước đến nay luôn thông minh, sẽ không làm việc kiêu bô đá xuống giếng, để người khác nắm được nhược điểm, khả năng duy nhất, chính là Khang Hy ám chỉ gã làm vậy.

Xem chừng Hoàng a mã đã quyết định từ bỏ đứa con này rồi.

Mười năm trước dưới một người, mười năm sau hiu quạnh thế lương, tuy Dân Tự chẳng mong gặp Thái tử, cũng không kiềm lòng được cảm thán một câu nhân sinh vô thường.

Gõ cửa, hồi lâu mới có người trả lời.

Ra mở cửa là một hoạn quan, Dân Tự nhận ra hắn là một tiểu thái giám vẫn luôn đi theo Thái tử, nghĩ đến Thái tử bị phế, nhân thủ của Dục Khánh Cung, đương nhiên cũng có một ít bị điều đến hầu hạ chủ tử cũ, tới ở đây, chẳng khác nào mất hết tương lai.

Về mặt người ra mở cửa trông như chết lặng, lâu sau mới định thần lại, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi, nhị ca đâu?”

“Hồi bẩm Vương gia, chủ tử đang ở trong phòng, nô tài vào thông báo một tiếng . . .”

“Không cần,” Dân Tự xua tay, cùng Nhã Nhĩ Giang A đi vào trong phòng, thì thấy Dân Nhưng mặc quần áo mộc mạc, cầm quyển sách, đang lẳng lặng đọc, ngẩng đầu thấy họ, cũng không đứng dậy.

“Ngọn gió nào thổi người tới đây?” Dân Nhưng tựa tiểu phi tiểu quét mắt nhìn họ, đường nhìn cuối cùng dừng lại tại Dân Tự.

“Phụng chỉ của Hoàng a mã, đến xem nhị ca có ổn không.”

“Là tới xem ta chết chưa.” Dân Nhưng cười khẩy nói.

Dân Tự để ngoài tai lời y nói, tự nhìn quanh một vòng xem bày biện trong phòng, tuy rằng đơn giản, nhưng cũng xem như đầy đủ, Nhã Nhĩ Giang A không cố tình ngược đãi Phế thái tử.

Dân Nhưng bỗng dừng nói với Nhã Nhĩ Giang A: “Người đi ra ngoài, ta có lời muốn nói với hắn.”

Hồ lạc Bình Dương, lời y nói cũng chẳng có uy lực gì, nhưng Nhã Nhĩ Giang A cũng không nổi giận, chỉ nhìn về phía Dân Tự, như đang trưng cầu ý kiến của hắn.

“Đường huynh không phải người ngoài, nhị ca có chuyện, cứ nói đừng ngại.” Dân Tự thản nhiên nói, nếu Nhã Nhĩ Giang A không có mặt, Dân Nhưng lại nói lời ngỗ nghịch gì đấy, truyền tới tai Khang Hy, không tránh được rắc rối.

Dân Nhưng cười lạnh một tiếng: “Sao nào, sợ ta hại người? Người đứng là nhất gan đến nơi đến chốn, bước đi trên màn bằng mỏng hơn mười năm, cuối cùng đạt được chữ ‘tốt’ ra sao nào? Ông ta thương người nhất, hay muốn truyền ngôi vị Hoàng đế cho người?”

“Cảm ơn nhị ca đã cất nhắc, suy nghĩ của Hoàng a mã, đệ không dám vọng tưởng phỏng đoán, chỉ hi vọng có thể làm tròn bổn phận, đó là chức trách của phận làm con.”

“Bổn phận?” Dân Nhưng khẽ nhướn lông mày. “Không sai, ta chính là không biết thân biết phận, nếu người còn xem ta là nhị ca, ta muốn khuyên người một câu, nếu như ông ấy ghét người, người cao giọng là sai, bổn phận cũng là sai, đường hoàng là sai, cẩn thận cũng là sai, nên người chẳng việc gì phải nơm nớp lo sợ như vậy, nhìn lại người xem, từng đi qua nhiều nơi, làm nhiều việc, kết quả người ông ấy sủng ái nhất, vẫn chỉ có Thập Tứ, nếu ta là ông ấy, nên cho người làm Thái tử mới đúng!”

Câu này có thể nói là long trời lở đất, đến cả Nhã Nhĩ Giang A cũng không nhịn được thay đổi sắc mặt, Dân Tự lại bất động như núi, vẫn vẻ lạnh nhạt ấy.

“Cảm ơn chân ngôn của nhị ca.”

“Hừm, xem ra trình độ của người càng ngày càng cao . . .” Dân Nhưng lạnh lùng cười, đứng dậy đi lại giường nằm, xoay lưng lại, không đoái hoài đến họ.

Hoàng a mã bảo hấn đến đây, không ngoài việc muốn xem cảnh Phế thái tử nước mắt giàn giụa, ăn năn hối lỗi, không ngờ chẳng những không thấy, còn nghe được câu nói đại nghịch bất đạo thể này, chốc nữa chỉ e bị chọc tức chết mất thôi.

Dận Tự hít thở sâu, cũng không đoái hoài đến Nhã Nhĩ Giang A, xoay người bỏ đi.

“Chúng ta đi.”

Nhã Nhĩ Giang A đuổi theo.

“Đường huynh, lời nói ban nãy . . .”

Nhã Nhĩ Giang A lập tức tỏ ra hiểu ý: “Nô tài không để truyền đến tai người thứ ba.”

Dận Tự lắc đầu: “Ý ta là, nếu Hoàng a mã có hỏi, ngươi cứ có sao nói vậy.”

Vì dù họ không nói, bản thân ông ấy cũng có tai mắt bẩm báo.

Dận Tự đang bận suy nghĩ, không để ý đến ánh mắt của Nhã Nhĩ Giang A nhìn hấn, cũng mang theo suy nghĩ sâu xa.

Ngày hôm sau Khang Hy triệu hấn đến hỏi chuyện, chủ yếu là hỏi kết quả chuyến đi thăm Thái tử.

Dận Tự thành thật trả lời, quả nhiên Khang Hy nổi giận, nhưng trong lúc giận dữ, lại bất chợt nói: “Nó nói vậy, lẽ nào trong lòng con không hề có suy nghĩ gì, con không cảm thấy trầm rất sủng ái Thập Tứ, con không cảm thấy nhiều năm qua, trăm nợ con?”

“Nhi thần còn nhớ thuở nhỏ đọc sách ở Thượng Thư Phòng, các sư phụ từng dạy một câu.”

“?” Khang Hy nhướng mày, khó hiểu tại sao hấn lại đột nhiên nhắc đến chuyện này.

“Trong Mạnh Tử có một câu, cổ thiên tương hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kỳ sở bất năng.”

Khang Hy mang theo ý vị thâm trường hỏi: “Vậy đại nhâm mà con nói, ám chỉ cái gì?”

Dận Tự giương mắt nhìn thẳng, bình tĩnh nói: “Người trên thế gian này rất nhiều, có vô số người phải sống lang bang đầu đường xó chợ, vật lộn trong no ấm, nhi thần may mắn sinh ra trong nhà đế vương, nên cố gắng làm tròn bổn phận một người làm con, một thần tử, một đại nhâm.”

Câu trả lời đúng chuẩn, đồng thời còn bận tâm đến dân sinh, đáng lẽ Khang Hy nên vô cùng hài lòng mới đúng, chẳng hiểu vì sao trên mặt ông lại thoáng qua một tia thất vọng.

Xử lý Thái tử xong, Khang Hy không còn gì để lo lắng, tiện bề hai mươi hai tháng giêng xuất phát từ kinh sư, bắt đầu lần nam tuần thứ sáu, cũng là lần nam tuần cuối cùng trong cuộc đời ông.

Lần này, ông chỉ dẫn theo hai Hoàng tử, Dận Chân và Dận Tự.

129. Chương 129: Nam Tuần – 1

Nhóm Dận Chân vốn tưởng rằng ông sẽ đến thẳng vùng Giang Chiết, không ngờ ông lại đi men theo tuyến đường Tây Nam, đến nội hạt Vân Quý.

Dận Tự đã ở đây ba năm, đương nhiên cực kỳ quen thuộc, lần thứ hai quay về nơi xưa chốn cũ, có một thứ cảm xúc bồi ngùi như cảnh còn người mất, Tổng đốc Vân Quý mang theo quan lại địa phương đến yết kiến Khang Hy, Khang Hy lại từ trong đám người, hỏi duy nhất một câu, Tào Nhạc Hữu là người nào.

Lúc đó Tào Nhạc Hữu đã là Án sát sử tỉnh Vân Nam, trong vòng hai năm từ Tri phủ tứ phẩm, thăng lên tam phẩm, có thể nói là một bước lên mây, không biết có bao nhiêu người thầm ước, đồng thời cũng khiến bao nhiêu người đỏ con mắt, trong đó đương nhiên có một phần là nhờ đề bạt của Dận Tự, nhưng cũng có nỗ lực cố gắng của chính y.

Hiện tại Khang Hy đặc biệt gọi tên y, Dận Tự có hơi kinh ngạc, nhìn theo Tào Nhạc Hữu đi ra từ trong chúng quan viên, bước lên trước hai bước, vén áo quỳ xuống, hành lễ nói: “Thần Tào Nhạc Hữu, khấu kiến Hoàng thượng.”

“Người là Án sát sử Vân Nam – Tào Nhạc Hữu, nghe nói trong ba năm Liêm Quận vương ở Vân Nam, đã được người giúp đỡ nhiều?” giọng nói của Khang Hy vẫn trầm ổn như mọi khi, không biết đang buồn hay vui, ông làm Hoàng đế hơn bốn mươi năm, từ lâu đã tập thành thói quen không chế cảm xúc bản thân.

Tào Nhạc Hữu trả lời một tiếng, xong y theo vấn đề của Khang Hy trả lời từng thứ một, lưu loát không ngập ngừng, biểu hiện y cực kỳ rành rọt công việc thuộc bổn phận của bản thân, song cứ chỉ lại tiến thoái chừng mực, không hoảng không loạn, rất có phong thái riêng.

Người này chắc chắn sẽ khiến Hoàng a mã vui lòng. Dận Chân nghĩ bụng.

Giây sau, Khang Hy quả nhiên tỏ ra vẻ hài lòng.

“Người Lão Bát coi trọng quả nhiên không tệ, nếu người chịu một lòng làm việc, không chừng tương lai lại là một Vu Thành Long.”

Quan viên đến triều kiến, kể cả người đi theo, nghe xong câu này, tất cả đều khẽ biến sắc.

Triều Khang Hy có hai Vu Thành Long, nhân xưng là Đại Vu Thành Long, cùng Tiểu Vu Thành Long, cả hai đều là hiền thần tài giỏi vang danh thiên hạ, người trước sau khi mất vẫn được Khang Hy tín nhiệm, cho nên câu đánh giá này của ông, thật sự là cực cao.

Tào Nhạc Hữu đương nhiên không dám tự so sánh mình với bậc tiền bối, vội vàng quỳ xuống nói mấy câu khiêm tốn, Khang Hy khoát tay, cũng đứng dậy đi đến hướng khác.

Dận Tự đặc biệt dạo bước đến gần, kéo Tào Nhạc Hữu sang một bên.

Hai năm không gặp, tác phong làm việc của người này vẫn nề nếp như thế, nhìn sơ qua không có gì thay đổi, phần nào khiến cả hai không cảm thấy xa lạ.

“Hai năm không gặp, Yến Hào vẫn khỏe chứ?”

Tào Nhạc Hữu ngơ ngẩn nhìn hắn trong chốc lát, xong mới cảm thấy thất thố, vội vàng hạ thấp đường nhìn.

“Làm phiền Bát gia quan tâm, Yến Hào vẫn khỏe, Bát gia thì sao?”

“Sao ta lại nghe nói người đến nay vẫn chưa lập gia đình?” Dận Tự cười ghẹo y, “Lẽ nào người để ý vị tiểu thư quyền quý nhà nào mà không tiện mở miệng, không bằng để ta giúp người làm mai?”

Tào Nhạc Hữu cười khổ: “Bát gia đừng cười ta, hiện tại . . . Haiz, việc này không gấp.”

Dận Tự lắc đầu: “Ta đúng là không gấp, nhưng có người gấp hơn ta, mới này sao khi nhìn thấy người xong, người nói thử xem lão đại nhân bên cạnh vị kia nói gì, ổng dò hỏi ta chuyện cưới hỏi của người, muốn kết thông gia với người đấy.”

Người hắn chỉ chính là Lý Quang Địa, cháu gái của Lý Quang Địa năm nay mười bốn tuổi, vừa đúng độ tuổi cập kê mai mối, thấy Tào Nhạc Hữu tuổi trẻ tài cao, đương nhiên nổi lòng tham, nhờ hắn đến dò hỏi thử.

Tào Nhạc Hữu thoáng đỏ mặt, ậm ờ nói không nên lời.

Dận Tự cười, bỗng nghiêm túc nói. “Không phải ta đang cười người, do giao tình giữa hai ta, ta mới nhắc khéo người một câu, dòng dõi Lý gia trong sạch cao quý, cưới cháu gái của Lý Quang Địa, đối với người mà nói chỉ có lợi không có hại, chỉ bằng người tự giấu kỹ lại, nếu đã có ý trung nhân, cũng có thể sau khi thành thân nạp làm thiếp, vẹn cả đôi đường.”

Sắc mặt Tào Nhạc Hữu lúc đỏ lúc trắng, nhìn người nho nhã tuấn tú trước mặt, đáy lòng thấp thoáng nổi đắng chát như có như không, cười buồn nói: “Bát gia có điều không biết, người mà ta thích, cả đời này, cưới không được . . .”

Dận Tự nhăn mày: “Tuy Tào gia làm ăn mua bán, nhưng cũng có chút liên hệ với Tào gia Giang Ninh, chưa kể người thì đậu công danh, đến nay đã trở thành Niết đài một tỉnh, tương lai đầy hứa hẹn, còn ai người không thể cưới?”

Thoáng khựng lại, sắc mặt mang theo ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng lẽ người người thích, là Cách cách hoàng thất nào sao?”

Tào Nhạc Hữu vội vàng xua tay, dở khóc dở cười: “Bát gia nghĩ đi đâu vậy, ta”

Lời còn chưa dứt, thì đột ngột có một giọng nói khác xen vào.

“Hai người còn đứng đây làm gì, buổi tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Tào Nhạc Hữu bị hù suýt đứng tim, câu nói bị nghẹn ở cổ họng, cũng không nói thành lời nữa.

Nhìn lại thì thấy Ung Thân vương với gương mặt lạnh vạm vỡ năm bất biến, đang đứng cách đó không xa.

Dận Tự mỉm cười giới thiệu Tào Nhạc Hữu với y, Dận Chân cảm thấy khó chịu, nhưng không lộ ra mặt, lướt mắt nhìn Tào Nhạc Hữu mấy lần, lạnh nhạt nói: “Tào gia Dương Châu, tính ra cũng có mấy phần quan hệ với Tào gia Giang Ninh.”

Tào Nhạc Hữu ngớ ra, vội trả lời: “Vâng, tính ra thần phải gọi Chúc tào Giang Ninh hiện tại, Tào Dần Tào đại nhân, một tiếng đường thúc, có điều quan hệ thật sự hơi nhạt, bình thường cũng không mấy khi qua lại.”

Dận Chân gật đầu, không nói tiếp, quay đầu nói với Dận Tự: “Không phải bệnh mắt của đệ lại có dấu hiệu tái phát sao, không nên đứng lâu, tìm một chỗ ngồi xuống đi.”

Dận Tự không hiểu gì hết, ngờ ngờ bệnh mắt của bản thân thì liên quan gì đến đứng hay ngồi, nhưng bị y kéo đi, thì cũng theo.

Tào Nhạc Hữu nhìn theo bóng lưng hai người sóng vai nhau từ từ khuất dạng, lại cúi đầu đứng một chỗ, khóe mắt liếc nhìn đồ án trên quan phục của bản thân, rồi mới cúi đầu thở dài một hơi, gương mặt mang theo nét buồn.

“Mới này tứ ca có việc muốn nói với đệ sao?” mặc dù Dận Tự thấy thái độ của y có hơi khác thường, nhưng không nghĩ ra nguyên nhân.

Dận Chân mặt không đổi sắc nói: “Hoàng a mã thiết yết, không gọi chúng ta đến, vừa hay tranh thủ được nửa ngày nghỉ, không phải đệ nói muốn mua ít đồ chơi cho Hoàng Vượng à, đi thôi.”

Dận Tự không nghi ngờ y, nghe vậy cười nói: “Cũng đúng, vậy đi thôi, không bằng nhóc ấy lại nói đệ nói không giữ lời.”

Vừa nhắc đến Hoàng Vượng, gương mặt hần lập tức trở nên dịu dàng.

Dận Chân từ lâu đã rành rẽ đệ đệ mình, đối với các mặt khác thì đầu óc rất nhạy bén, chỉ riêng phương diện tình cảm thì dốt đặc cán mai, không khác gì đầu gỗ ngu si, hiện tại y không chỉ đề phòng nữ, còn phải đề phòng nam, không biết đây là hạnh phúc, hay là bất hạnh.

Tuần sát Vân Quý xong, đoàn người lượn một vòng, Khang Hy bỏ xa giá, hành trang đơn sơ, chỉ mang theo hai người hầu, mười thị vệ, Trương Đình Ngọc, cộng thêm hai người Dận Chân Dận Tự, thẳng hướng Đài Trang, đến Thanh Khẩu.

Mọi người thấy Khang Hy tuổi đã cao, sợ trên đường xảy ra sai sót, không khỏi khuyên can, nhưng hai năm nay sức khỏe Khang Hy đã tốt hơn, tình thần khoáng khoái, chưa kể điều dưỡng thỏa đáng, nhìn sơ qua nhiều lắm mới ngoài bốn mươi, đương nhiên không chịu nhận bản thân đã già, nhóm người Dận Chân bắt đầu dĩ, chỉ đành cẩn thận hơn.

Dọc đường vô sự, tới được Thanh Khẩu, trời lại đột nhiên mưa to, mưa có xu thế càng ngày càng lớn, liên tục hai ngày, đường xá lầy lội, nửa bước cũng khó đi, lúc ấy nhóm người Khang Hy đang đi trên vùng đất hoang vu ở ngoại ô, không có chỗ để trú, đành phải núp mưa nhờ một hộ nhà nông.

Hộ nhà nông này có ba người, cụ bà Vương thị cùng với con trai con dâu, trưởng phu của Vương thị mất sớm, một mình nuôi con nên người, Vương Sơn buộc lòng phải vào núi mỗi ngày để săn dã thú lấy lông, đốn củi hái thuốc, tới chợ ở lân cận bán kiếm chút tiền lời, Vương gia thật sự rất nghèo, vốn không lấy nổi vợ, nhưng do mấy năm trước ở đây gặp thiên tai, nhiều người trôi giạt tứ xứ, đến miếng cơm cũng không có mà ăn, Vương Sơn đi chợ thì đúng lúc gặp Tiểu Vương thị đang bán thân chôn cha, tiện thể mua nàng về làm vợ.

Tiểu Vương thị tuổi chừng hai mươi, da dẻ ngăm đen, tính tình lại hay ngại, thấy nhóm người Khang Hy đến tá túc, không dám lộ diện, mỗi ngày chỉ nấu đồ ăn xong để Vương Sơn hay Vương đại nương bưng qua, đại đa số là trốn trong phòng.

Ở đây chỉ có ba gian phòng, để nhường chỗ cho nhóm người Khang Hy tá túc, cả nhà Vương thị chỉ ở một gian, Khang Hy độc chiếm một gian, Dân Chân Dân Tự và Lý Quang Địa một gian, đám thị vệ còn sót lại chỉ có thể đắp lều cỏ để tránh mưa nghỉ ngơi.

Bên ngoài trời mưa không ngớt, tiếng mưa rơi lộp bộp, đến độ làm phiền lòng người nghe.

Lương Cửu Công đứng dưới mái hiên trước cửa, âu lo nhìn trời đất mù mịt.

Khang Hy lại đang ở trong phòng, nói chuyện phiếm với Vương thị.

Dân Chân, Dân Tự đứng một bên lắng nghe.

Nơi này thuộc địa giới của Giang Nam, Khang Hy thuận miệng hỏi về con người quan lại ở đây, Vương đại nương tuy rằng chưa ra thế giới bên ngoài nhiều, cũng biết người trước mặt bà trông có vẻ là một đại nhân vật, khó tránh khỏi sinh lòng kính nể, lại thấy ông bình dị gần gũi, đến cả tá túc cũng trả thù lao rất cao, đương nhiên cũng đối đãi nhiệt tình, liền miên cần nhả một thôi một hồi, cuối cùng mới thở dài nói: “Ngài lão gia, các người ăn mặc đẹp như vậy, ở đây thì không sao, nhưng nếu đúng theo lời các vị, muốn đến Phúc Kiến, thì phải cẩn thận đấy, nghe nói ở đó trộm cướp đặc biệt nhiều, chưa kể chuyện gia chọn đại quan và gia đình giàu có để ra tay.”

“Trộm cướp gì?” Khang Hy sửng sốt.

Đúng lúc Vương Sơn bưng đồ ăn vào, nghe vậy tiếp lời: “Nương, không phải trộm cướp, chúng gọi là . . . gọi là cái gì Thiên Địa Hội đó.”

130. Chương 130: Nam Tuấn – 2

Thiên Địa Hội có nguồn gốc từ Phúc Kiến, lúc triều Minh bị diệt, phân bố khắp các nơi tập kết dần dần những người ủng hộ Tiền Minh, tập trung thành một thế lực không nhỏ, gọi là Thiên Địa Hội. Người trong Thiên Địa Hội đủ thể loại, đủ hạng người, có người giang hồ, có người bình thường, phần lớn nguyên nhân là do năm quân Thanh nhập quan, mười ngày Dương Châu, ba lần đồ sát Gia Định, khiến bá tính vùng Đông Nam cảm hận người Mãn hầu xương, Thiên Địa Hội thuận thế phát triển lớn mạnh ở vùng này, tới mấy năm gần đây, đã trải rộng khắp các tỉnh Đông Nam.

Tuy chúng còn chưa dám công khai đối nghịch với triều đình, nhưng ngầm ngầm hành động thì chưa từng dừng lại, rất nhiều hàng thần của Tiền Minh hiện đang quản lý địa phương, gặp phải cảnh bị Thiên Địa Hội ám sát, thành thử quan phủ cũng ghét cay ghét đắng chúng, nhiều năm qua, đã bắt và xử tử không ít người, vậy nên mỗi lần Khang Hy nam tuần, quan viên đi theo đều nơm nớp lo sợ, rất sợ phản tặc thừa cơ trà trộn.

Khang Hy vừa nghe đến Thiên Địa Hội, vùng chân mày vô thức sít chặt.

“Dám ngang ngược vậy sao?”

Vương thị lắc đầu nói: “Aiyo, do ngài không biết đấy thôi, từ trước đây chúng đã dám đánh gãy cờ triều đình, chuyên môn giết đại quan, ngài nói xem, quan cũng có tốt có xấu, giống như vị tên là Vu, Vu . . .”

“Vu Thành Long.” con trai Vương Sơn tiếp lời.

“Đúng, đúng!” Vương thị gật đầu lia lịa nói: “Chính là Vu đại nhân đó đó, còn có một Thi thanh thiên, Thi Thế Luân, đều là quan tốt.”

Thấy Khang Hy lộ ra vẻ mặt tán thành, bà lại tiếp tục than thở: “Nhưng mấy tên Thiên Địa Hội này, không cần phân biệt tốt xấu, chỉ cần là quan, càng lớn càng tốt, họ cứ giết, mấy năm trước ở trấn trên có một hộ gia đình họ Hứa, thích làm từ thiện, hàng năm đều phát gạo cho các nhà khó khăn, Vương gia của lão cũng từng nhận ân huệ của họ, nhưng vào ba năm trước, lão gia Hứa gia đột ngột bị giết, trên dưới Hứa gia hơn hai mươi người, ngoại trừ nô bộc, không một ai sống sót, nghe nói là do người của Thiên Địa Hội làm, đúng là nghiệp chướng mà!”

“Nương!” Vương Sơn rất sợ bà họa từ miệng mà ra, vội vàng ngăn lại.

Khang Hy nhăn mày. “Lẽ nào quan phủ không hỏi đến?”

“Sao lại không, phái người đi thăm dò, nhưng không bắt được, sau đó vụ án cũng dần chìm xuống.” Vương Sơn nói cho xong, sau đó xấu hổ xin lỗi. “Nương chúng tui rất lắm miệng, mong ngài không lấy làm phiền.”

Khang Hy không nói gì, dường như đang suy tư, Dân Tự thấy thế bèn cười nói: “Vương đại ca khách sáo quá, chúng ta ở đây ăn đồ của các người, ở của các người, còn được nghe kể chuyện, sao lại trách móc, có điều Thiên Địa Hội, nói đến thật kỳ lạ, nhà hơi có điều kiện như Hứa gia mà bị giết, vậy chẳng phải phú hộ vùng Giang Nam này đều phải phập phồng lo sợ sao?”

Vương Sơn gãi đầu: “Không phải vậy, nương tui kể không kỹ, khi đó quân gia Hứa gia ra ngoài làm việc, may mắn thoát được kiếp nạn, lão nói Hứa gia gặp phải kiếp nạn, là do Hứa lão gia đắc tội với một người, mà người nọ có giao tình với hiệp khách của Thiên Địa Hội, trở về kể lại, thế là có người đến báo thù thay.”

Dân Chân lạnh lùng nói: “Trả thù riêng, đến cả thị phi trắng đen cũng không màng, còn bày đặt xưng là hiệp khách cái thá gì?”

Vương Sơn gãi đầu: “Chí lí.”

Trong lúc trò chuyện, bên ngoài trời mưa ngày một lớn, mưa dội lộp độp làm cả nóc nhà cửa sổ rung rinh, Dân Tự đứng chính diện ngay cửa, trông hợp thấy Trương Đình Ngọc vén hờ rèm xe, nháy mắt với hắn.

Trong lòng hắn rất đổi ngạc nhiên, nhân lúc Khang Hy đang tập trung nói chuyện với Vương thị, sai bước đi ra.

“Trương đại nhân?”

“Bát gia, ở ngoài có một tiểu cô nương kéo theo chiếc xe đẩy, nói là cha qua đời, cô ta muốn đưa thi thể về nhà an táng, nhưng trời mưa to, muốn đến đây tránh mưa.” Trương Đình Ngọc cảm thấy hơi bối rối, “Ở đây chật hẹp, chủ tử lại đang ở bên trong, nhờ đâu xảy ra chuyện gì, người xem . . .”

Dân Tự nhìn theo đường nhìn của y, thì thấy một thiếu nữ mặc đồ trắng đang đứng xéo về phía hắn, bên cạnh có một chiếc xe, hiện đang cầu xin thị vệ điều gì đấy, hai tay còn ôm ngực, run lấy bầy.

Thị vệ một bên lắc đầu, một bên nhìn về phía họ, trên mặt mang theo sốt ruột.

“Dân Tự.” giọng nói của Khang Hy từ bên trong vọng ra.

Dân Tự xoay người vào nhà, kể sơ lược tình hình cho ông nghe, Khang Hy liền từ nói: “Hiếm thấy một tiểu nữ tử lại có lòng hiếu thảo như vậy, để cô ta vào trú mưa đi.”

Khang Hy đã quen ra lệnh, nhất thời đổi khách thành chủ, may mà nhà Vương Sơn không để ý, Vương thị thì gật đầu lia lịa, vội vàng bảo Tiểu Vương thị đem quần áo sạch sẽ cho cô ta thay, rồi kéo người vào.

Thiếu nữ chải chuốt xong xuôi, tuy chỉ ăn mặc đơn sơ, cũng không lu mờ được diện mạo thanh thú của cô, cô thướt tha cúi đầu chào họ, dưới sự hỏi han của Khang Hy, cô kể về lai lịch của bản thân.

Cô tên là Tiểu Liên, là người Vĩnh Thái Phúc Kiến, mấy năm trước gia hương gặp nạn, nên cha già dẫn theo cô bỏ xứ đi, một đường lưu lạc tới vùng Đài Trang, hát rong kiếm sống ở trà lâu tửu quán, mấy ngày trước ở trà lâu có mấy tên lưu manh, nói chuyện không hợp lập tức động tay động chân, trong lúc hỗn loạn cha cô bị đối phương lỡ tay đá thương, trở về nghỉ ngơi một hai ngày thì từ bỏ nhân thế, để lại Tiểu Liên

mồ côi một mình, quan phủ bắt người, đền bù ít bạc, rồi coi như xong. Tiểu Liên không còn cách nào khác ngoài cầm bạc, muốn mang cha già về gia hương an táng, nghe nói Tổng đốc Hà đạo – Trương Bằng Cách sẽ đi ngang qua đây, nên dự định chặn đường kêu oan, không ngờ gặp phải mưa to, cũng không gặp được người, còn thì thể phụ thân thì ướt mem.

Vương thị nói: “Tiểu cô nương, nếu không chê thì hãy trú lại đây trước rồi đợi mưa tạnh, lên đường cũng không muộn.”

Mưa lớn khó đi, thiếu nữ tất nhiên gật đầu tạ ơn.

“Nghe Vương gia nói, càng đi xuống phía Nam, càng không thái bình, cần nhắc nhở các thị vệ luôn luôn giữ vững tinh thần, vạn nhất ông có xảy ra sơ suất gì, chết ngàn lần cũng không đền hết tội.”

Câu này là nói với Đạt Xuân, y là người đứng đầu nhóm thị vệ đi theo Khang Hy lần này, đoàn của họ, ngoại trừ Khang Hy, còn có hai Vương gia, một Trương Đình Ngọc trời gà không chặt, không thể trông cậy gì nhiều, hiện thời cảnh giác của thị vệ là vô cùng quan trọng.

Đạt Xuân gật đầu nói: “Bát gia yên tâm, chúng nô tài không dám lơ là.”

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Ai?”

“Công tử?” là tiếng của Tiểu Liên.

“Vào đi.”

Tiểu Liên bưng bát, một tay đẩy cửa ra, thấy Đạt Xuân ở đây, không khỏi sửng sốt trong một lúc, rồi mới nói: “Vương đại nương nấu ít cháo, bảo tôi đem đến cho công tử.”

“Làm phiền Tiểu Liên cô nương, hai ta đều là khách, cô không cần khách sáo.” Dận Tự đứng dậy, mỉm cười nhận cái bát từ cô. “Thời gian không còn sớm, cô nương nên nghỉ ngơi sớm.”

Tiểu Liên muốn nói lại thôi, cắn cắn môi, nhìn hẩn một cái, như mang theo trách móc, thấy Dận Tự không có ý giữ lại, mới xoay lưng bước ra cửa.

Dù Dận Tự có chậm chạp, thì ánh mắt mang theo hàm ý thoáng qua trong khoảnh khắc cuối cùng, hẩn vẫn phần nào thấu hiểu, xong lại nhìn thấy ánh mắt mờ ám của Đạt Xuân, trong lòng bất giác không biết nên khóc hay nên cười.

Lại hai ngày trôi qua, trời rớt cuộc quang đăng, nhóm Khang Hy khởi hành, Tiểu Liên và họ mỗi người một ngã.

Dận Tự nhìn theo bóng lưng của cô, đang lúc suy tư, bỗng có người nói bên tai: “Đệ đang nhìn gì?”

Quay đầu lại, Dận Chân đang đứng bên cạnh, sóng vai đi với hẩn.

“Không có gì.” Dận Tự lắc đầu.

Có lẽ do hẩn suy nghĩ nhiều.

Qua khỏi Thanh Khẩu, khung cảnh dần dần trở nên sầm uất.

Ngự liễn đi trước một bước, Tổng đốc Hà đạo – Trương Bằng Cách, cùng Chức tào Giang Ninh – Tào Dân đang chờ bệ kiến, đã có mặt sẵn sàng ở Dương Châu.

Từ trước đến giờ trị thủy luôn là nỗi đau trong triều đình, một lần Hoàng Hà tràn đê, tức thì khiến bá tính hai bên bờ trôi giạt tứ xứ, triều đình phải cứu trợ, gặp phải lúc vùng khác cũng gặp thiên tai, Hộ Bộ thường không thể chu toàn cả hai bên, sức đâu mà trán, Tổng đốc Hà đạo cai quản hai bên bờ Hoàng Hà kể cả vấn đề đào vét, đê điều, phòng lũ của kênh đào Kinh Hàng, trước nay vốn là công việc rất nặng nề, lại không được gì tốt lành.

Thứ nhất Hoàng đế thường xuyên quan tâm việc phòng lũ, làm không khéo rất dễ bị gán tội, thứ hai xây sửa đê điều là việc lâu dài, không thể thành công trong một sớm một chiều, trong thời gian ngắn, khó lòng

làm nên chiến tích, đến cả hai vị danh thần được Khang Hy tán dương, là Tiểu Vu Thành Long và Cận Phụ, cũng từng thất bại ở vị trí Tổng đốc Hà đạo.

Năm Khang Hy thứ mười sáu, sở tri thủy dời từ Tế Ninh về Thanh Giang Phố, hiện giữ chức Tổng đốc Hà đạo là Trương Bằng Cách, một đại thần có danh tiếng đối ngoại, vậy mà trên phương diện trị thủy, cũng không ít lần bị Khang Hy khiển trách, có điều trong lòng Khang Hy hiểu rõ, Trương Bằng Cách là một trung thần, đáng quý, không phải vạn bất đắc dĩ, không được cải tổ nhân sự.

Mẫu thân Tào Dần là nữ mẫu của Khang Hy, bản thân lão năm xưa là thư đồng của Khang Hy, về sau Tào Dần phụng lệnh Khang Hy nhậm chức Chức tào Giang Ninh, lão có thẩm quyền mật tấu, dù trên danh nghĩa là ngũ phẩm, nhưng đến Đốc phủ địa phương cũng phải kính nể lão ba phần, chủ yếu do Tào Dần là tâm phúc của Khang Hy.

Theo Dân Tự biết, Tào Dần trấn giữ Giang Nam, ngoài việc làm tai mắt của Khang Hy, còn vì lôi kéo trí thức Giang Nam, đồng thời đảm đương trách nhiệm giám sát thể lực phản Thanh, chẳng qua mỗi lần nam tuần, Khang Hy luôn nghỉ lại Tào gia, dẫn đến Tào gia thâm hụt đến mức kinh người, nợ quốc khố không ít ngân lượng, thành ra sau khi Khang Hy băng hà mất đi chỗ dựa, bị tứ ca hắt hủi ra làm đá mài dao, tận diệt.

Lần này Khang Hy nam tuần, lại đặt chân chỗ Tào Dần.

Tào gia ở Giang Ninh, nên Tào Dần đến trước một bước, hợp mặt với Trương Bằng Cách, Lý Húc, cùng nhau tiếp giá.

Lý Húc có quan hệ thông gia với Tào Dần, hiện giữ chức Chức tào Dương Châu, kể cả Tôn gia, nhà mẹ của Tôn thị – nữ mẫu của Khang Hy, cũng là một trong tam đại Chức tào Giang Nam, đều là tâm phúc của Khang Hy, nhưng so với Tôn gia và Lý gia, thì Tào gia gần gũi với Khang Hy hơn, vậy nên hai nhà Tôn, Lý có xu hướng nghe theo Tào Dần đứng đầu.

So với Tào gia trầm ổn, thì Lý gia có vẻ phách lối hơn nhiều.

Mấy người họ toàn là cự thần, lại xấp xỉ tuổi Khang Hy, hiển nhiên hai bên có nhiều đề tài nói hoài không hết, Khang Hy tiếp kiến họ, xong lại giữ lại dùng ngọc thiện, thể hiện thái độ thân thiết.

Hai người Dân Chân đứng ngó thấy bản thân cũng chẳng thể xen miệng vào, nên quyết định xin cáo lui, mặc thường phục, lững thững dạo quanh đường lớn ngõ nhỏ ở Dương Châu.

Dân Tự từng đến Dương Châu, đương nhiên quen đường, nên đứng ra giới thiệu phong cảnh cho Dân Chân, đúng lúc gặp dịp hoa đăng, bốn phía thấp thoáng ánh lửa, trên nền đào hồng liễu xanh, đến cả Dân Chân cũng cảm thấy thư thái về tinh thần lẫn thể xác.

“Người ta nói, yêu triều thập vạn quán, kỵ hạc hạ Dương Châu, quả thật không sai, quan viên ở đây, nhìn quen cảnh xa hoa trụy lạc, nếu muốn thanh liêm, chỉ sợ khó càng thêm khó.” Dân Chân cảm thán.

“Sao tứ ca lại sát phong cảnh như vậy, hãy thoải mái dạo chơi một chuyến, đừng suốt ngày nghĩ đến những chuyện phiền lòng.”

Mấy năm trở lại đây, danh tiếng của lãnh diện vương như mặt trời ban trưa, lại chưởng quản Hộ Bộ, các địa phương muốn cấp lương bổng, phải bước qua cửa của y trước đã, dần dà, quan viên bình thường cứ thấy y là run rẩy trong lòng, cũng chỉ có Dân Tự mới dám chọc ghẹo y như từ trước đến nay.

Dân Chân bật cười: “Nói ra, huynh vốn là một phàm phu tục tử, học không đến cảnh giới cao thâm sắc tức thị không, không tức thị sắc.”

Dân Tự biết sở dĩ y thường hay bàn luận Phật pháp, là vì muốn nhờ nó tránh né sự chú ý của ông ấy, chẳng qua đọc nhiều cũng thành quen, đến cả bản thân y cũng không rõ rốt cuộc đó là do thích, hay để tránh né tai mắt người đời.

Hai người cứ thế trò chuyện qua lại, đúng lúc đi ngang Lưu Hương Lâu, chính là chỗ đã tạt ngang trong chuyến đi Giang Nam trước đây, Dân Tự không khỏi ngửa mặt nhìn đôi lần, không ngờ lại nhìn thấy một bóng người từ trong bước ra, không khỏi giật mình.

131. Chương 131: Nam Tuần – 3

Dận Chân thuận theo đường nhìn của Dận Tự, cũng tỏ ra bất ngờ.

Có bốn năm người từ trong Lưu Hương Lâu bước ra, trong đó có một người rất quen mặt, chính là người của Cửu A ca Dận Đường, tên là Hà Tùng, một người khác, Dận Chân từng gặp, là thân tín đi theo Chức tạo Dương Châu Lý Húc, rất được lão ta trọng dụng, tên Lý Tuyên.

Hà Ngọc Trụ và Tần Đạo Nhiên đều là tâm phúc của Dận Đường, còn Hà Tùng, chính là đường đệ xa của Hà Ngọc Trụ, bởi vậy cũng lọt vào mắt xanh của Dận Đường, được cất nhắc trọng dụng.

Dưới tay Dận Đường có vô số cửa hiệu, cửa cải sung túc, cũng thường phái người đến liên hệ với thương nhân Giang Nam, có mối quan hệ mập mờ với hai nhà Tào, Lý, những điều này Dận Tự đều biết, dù hắn từng nhắc nhở Dận Đường mấy lần, nhưng đối phương lại chỉ thờ ơ đối đáp, quay mặt đi lại không quản lý hành vi của thủ hạ.

Mấy năm nay Dận Đường qua lại mật thiết với Thập Tứ, tiền trong tay hắn cũng đưa cho Thập Tứ ừn ừn không dứt để dùng lôi kéo lòng người, khát vọng tiền tài lại càng tăng cao. Nhóm người Tào Dân là tai mắt của Khang Hy, đương nhiên Thập Tứ càng cố gắng lôi kéo họ, mà nay tuổi tác của Khang Hy đã cao, hai nhà Tào Lý đương nhiên cũng muốn tìm một chỗ dựa vững chắc khác, để tương lai Tân hoàng đăng cơ, còn có thể bảo toàn gia tộc bình an, vinh hoa phú quý, hai bên ăn nhip với nhau, hợp ý không gì sánh bằng.

Nhóm người từ trong thanh lâu đi ra, còn cười đùa giỡn hót, có thể nói chuyện gì tốt lành cơ chứ, dù Dận Chân từng nghe qua chuyện của Dận Đường, nhưng khi đích thân chứng kiến, vẫn cảm thấy khó chịu, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

“Hoàng a mã tuần sát ở đây, hắn còn dám tùy tiện phái môn đồ đến đây.”

Tuy Dận Tự rất muốn nói đỡ cho Dận Đường, nhưng không biết nên nói từ đâu, nên quyết định ngậm miệng.

Lại nghe Dận Chân nói tiếp: “Đi theo, xem rốt cuộc chúng muốn đi đâu?”

Vừa dứt lời lập tức cất bước đi, Dận Tự thầm rên một tiếng, đành phải đi theo sau.

Lão Cửu ơi là Lão Cửu, tại sao đệ không nghe ca ca khuyên một câu, tạm thời khoan bàn đến chuyện Thập Tứ có hy vọng với ngôi vị Hoàng đế không, chỉ riêng đệ hành sự huênh hoang kiêu này, sớm hay muộn cũng bị người khác nắm thóp.

Hai người đi theo đám người kia một đoạn, thì thấy họ đi vào một hiệu cầm đồ.

Dận Chân cũng đi theo họ vào.

Vừa bước vào cửa, có mấy bóng người xông ra, chắn ngay trước cửa, bao vây họ ở bên trong.

Hà Tùng từ đằng sau hiệu cầm đồ đi ra, gương mặt dạt dào đắc ý vào lúc nhìn thấy hai người Dận Chân thì đột ngột thay đổi, chuyển thành kinh hoàng.

“Tứ, Tứ gia, Bát gia?”

Vốn gã nghe Lý Tuyên thì thầm với gã, nói có người đi theo sau, còn cười đối phương không biết sống chết, hai bên hợp kế, dự định một lưới bắt gọn, không ngờ đến thân phận đối phương, lại kinh khủng như vậy.

Không phải Hà Tùng không biết hai vị này theo thánh giá nam tuần, chẳng qua dọc đường có một quãng Khang Hy cải trang vi hành, chuyện thánh giá đến Dương Châu cũng chưa từng công khai, chưa kể Dương Châu rộng lớn, cơ bản không ngờ đến sẽ chạm mặt họ.

Dận Chân nhìn sắc mặt xanh trắng của Hà Tùng mà cười lạnh: “Thế nào, cầu nô tài nhà ngươi, còn muốn bắt hai gia đây, để tranh công với ai đó không?”

“Nô tài đáng chết!” Hà Tùng phịch một tiếng bò lăn bò càng ra đất, Lý Tuyên đứng kế bên cũng hồi tỉnh từ trong ngỡ ngàng, vội vã quỳ xuống theo. “Nô tài đáng chết, nô tài không biết là hai gia, còn tưởng rằng, tưởng rằng là kẻ xấu, bằng không có cho nô tài một trăm lá gan, nô tài cũng không dám mạo phạm hai gia!”

“Người đến Dương Châu làm gì, còn ngươi, tên là gì?” câu sau, là hỏi Lý Tuyên.

Lý Tuyên áp a áp ứng hồi lâu mới e dè nói: “Nô tài, dạ, thảo dân là hảo hữu của Hà đại nhân, trùng hợp gặp lại nhau, nên cùng nhau đi ăn đi uống.”

“Một tên nô tài, cũng dám xưng đại nhân?” Dân Chân cười lạnh, thấy Lý Tuyên không dám thừa nhận thân phận của mình, càng khẳng định gã có tật giật mình.

“Có phải người lén lút ở sau lưng gia nhà các người, chuồn đến đây không?” Dân Tự nãy giờ im lặng đột nhiên cất tiếng.

Hà Tùng mồ hôi nhễ nhại, châm chước lựa từ nói: “Nô tài phụng lệnh của Cửu gia, đến Dương Châu chọn mua đồ, không ngờ gặp lại bằng hữu cũ, nên tụ tập một chút.”

Dân Tự thầm than một tiếng, hắn đã cố tình giải vây cho Hà Tùng, gã lại không biết điều phối hợp, họ đã biết thân phận của Lý Tuyên, hiện thời càng cố giấu, ở trong mắt tứ ca nhà hắn, không cần phải nghi ngờ lại càng đáng nghi hơn.

“Ha, người là nô tài của Lão Cửu, nhưng đừng tưởng rằng gia không thể xử lý người! Tứ ca, chúng ta cũng đi dạo đủ rồi, không thì về đi, lỡ đâu người có việc muốn tìm . . .” câu sau, là nói với Dân Chân.

Dân Chân lạnh lùng lướt mắt qua chúng: “Hiện giờ có Bát gia xin tội giúp các người, việc này xem như cho qua, đợi về rồi giao các người cho Cửu gia xử lý!”

Câu này rõ ràng mang hàm ý dàn xếp giải vây, Hà Tùng quá đổi vui mừng, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Hai người Dân Chân đi ra, Dân Chân âm trầm không hé răng, đi được một quãng dài, mới dừng lại, lạnh lùng nói: “Tại sao đệ luôn giúp đỡ nó, nó qua lại mật thiết với Thập Tứ, lợi dụng thân phận ra sức vơ vét của cải, tranh lợi với dân, ngoại trừ may mắn có một ngục nương cao sang, còn có gì nữa?”

Dân Tự im lặng không trả lời.

Hắn không sao giải thích với Dân Chân về mối quan hệ giữa Dân Đường và hắn vào kiếp trước, ngày sau Dân Đường rơi vào thảm kịch, cũng bởi vì một lòng đi theo hắn.

Cũng như hắn không thể nào nói rõ ân oán đã qua giữa hai người cho Dân Chân hay, mà dù có nói, thì ngay cả một người tin Phật như Dân Chân, cũng sẽ cho rằng đó là chuyện nhát thần dọa quỷ mà thôi.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Nếu đệ nói, đệ từng mơ thấy đệ ấy bị giam, ẩm ứ mà chết, huynh có tin không?”

Dân Chân ngơ ngàng.

“Thuở nhỏ mọi người chơi chung với nhau, sau này trưởng thành, mỗi người một suy tính, nhưng bất luận nói thế nào, đệ xem như nhìn đệ ấy từ nhỏ đến lớn, đã từng được đệ ấy tin tưởng, gọi một tiếng ca ca, đệ không đành lòng, thấy đệ ấy rơi vào kết cục như trong mơ, nên mới đối với đệ ấy như vậy.”

Dân Chân cau mày nói: “Suy cho cùng chỉ là mơ mà thôi, đệ suy nghĩ nhiều rồi.”

Dân Tự ủ rũ.

Trong lòng hắn cất giữ nhiều bí mật, không ai để kể, dồn hết mọi cố gắng vào làm một người con ngoan một người chồng tốt, nhưng vẫn không giữ nổi tính mạng của ngục nương, của thê tử, cảm giác bất lực này thường xuyên trào lên trong lòng hắn, nặng nề đến nỗi khiến hắn như muốn tắt thở.

Chuyện xảy ra với Dân Chân, là biến số lớn nhất kiếp này của hắn, cũng do biến số này, nên hắn vẫn luôn mong mỗi có một số việc vì vậy mà thay đổi, đừng giẫm lên vết xe đổ năm xưa.

Người này hoàn hảo về mọi mặt, nhưng lại quá nhẹ dạ.

Đối với y đã vậy, đối với các huynh đệ khác cũng vậy.

Dân Chân thấy sắc mặt bản thân của hắn, không khỏi cảm thán, vươn tay kéo hắn đi về phía trước.

Dân Tự chưa kịp phản ứng lại. “Đi đâu?”

“Về!” Dân Chân bực bội nói.

Khang Hy chỉ nán lại Dương Châu hai ngày, thì khởi hành đến Giang Ninh, Tào Dàn, Trương Bằng Cách đi theo, đi chưa đến hai ngày, thì phía bên Dương Châu lại truyền đến một tin tức kinh người, nói là Chức tào Dương Châu Lý Húc gặp thích khách, may mà chỉ bị thương ở tay, không có gì đáng ngại.

Khang Hy nghe vậy, vừa ngạc nhiên vừa tức giận, mặc dù thánh giá không công khai đường hoàng, nhưng cũng không phải không có người biết, nhưng nay ngự liễn mới đi được mấy ngày, thuộc hạ thân tính bị tập kích, bất luận có phải vì việc tư hay không, thì đây vẫn là một kiểu khiêu khích hoàng quyền.

Là tâm phúc của Hoàng đế, Lý Húc bị tập kích, đương nhiên Khang Hy phải biểu đạt chút lòng thành an ủi, nên phái Dân Tự đi vòng về Dương Châu, ngự giá thì đến Giang Ninh trước.

132. Chương 132: Bắt Giữ

Dương Châu.

“Nô tài tạ ơn long ân Thánh thượng.”

Lý Húc ôm cánh tay bị thương từ từ đứng lên, Dân Tự đọc xong thánh chỉ vươn tay đỡ lão dậy.

“Làm phiền Bát gia phải đặc biệt đến đây một chuyến, thật sự là tổn thọ nô tài mà.”

“Lý đại nhân yên tâm tĩnh dưỡng là được.” Dân Tự nhỏ nhẹ an ủi. “Vụ việc thích khách, có tin tức gì chưa?”

Lý Húc lắc đầu, sắc mặt mang theo tức tối.

“Đã lục soát từ góc lớn đến xó nhỏ của thành Dương Châu, lúc đó thích khách có bốn người, ba người chết ngay tại chỗ, một người không rõ tung tích, đến nay vẫn chưa tìm được.”

Đối với Lý Húc mà nói, đây là may mắn trong bất hạnh, đối phương hành động vào lúc Khang Hy đi rồi, dù bản thân lão có bị thương, thì suy cho cùng vẫn tốt hơn thánh thể bị thương, bằng không hẳn chết vạn lần cũng không đền hết tội.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Câu này là hần muốn hỏi, đồng thời cũng là điều Khang Hy muốn hần hỏi.

Lý Húc cười khổ, chậm rãi nói: “Mấy tên thích khách này, là người của Thiên Địa Hội.”

Còn tại sao lại ám sát Lý Húc, thì không cần phải nói . . .

Dân Tự hơi nhăn mày, không nói gì.

Lý Húc dường như nhận ra nghi vấn trong lòng hần, nói: “Vạn tuế gia hành tung bất định, lúc trước để ngự liễn ở đây, chẳng qua cũng chỉ là một cái thùng rỗng, thích khách không đoán được thực hư ra sao, chưa kể bên cạnh người thủ vệ nghiêm ngặt, đừng nói thích khách tầm thường, dù là cao thủ, cũng khó tiếp cận.”

Dân Tự gật đầu, những gì Lý Húc nói, cũng là thực trạng hiện nay, năm xưa lúc hần còn luyện tập cưỡi ngựa bắn cung trong cung, từng bắt gặp mấy cận vệ của Khang Hy biểu diễn quyền cước, quả thật vô cùng ảo diệu, đập gạch phá ngọc, chỉ trong tích tắc.

Nhưng Lý Húc còn mấy câu, nói không thành lời.

Lý gia cùng Tào gia đều là người Hán, về sau do run rủi mà vào Hán Quân Kỳ, ở trong mắt người Hán, họ chính là nô bộc hoàng gia, chó săn của người Mãn, đương nhiên đem lại cho người đời sau khát vọng giết cho thỏa lòng, không tìm được Khang Hy, xuống tay với tai mắt thủ hạ của Khang Hy là Lý Húc, cũng không đến nỗi đáng tiếc, chẳng qua chúng không ngờ một Chức tào Dương Châu mà cũng mang theo nhiều cao thủ, thành ra tổn thất nghiêm trọng.

Dân Tự thuộc hàng thông minh, chỉ cần trông mặt lão, đã hiểu rõ phần nào, trong giọng nói mang theo ý cười: “Lý đại nhân thương thể chưa lành, phải nghỉ ngơi nhiều mới được, về phía Hoàng a mã, ta sẽ giải thích thay ông.”

Lý Húc lộ ra vẻ mặt kích động, đích thân đưa hắn đến phòng dành cho khách, còn đặc biệt phái một tiểu tỳ nữ trẻ tuổi mỹ mạo đến hầu hạ.

Tỳ nữ này cùng lắm mới mười hai mười ba tuổi, dáng người còn chưa thoát nét trẻ con, nhưng khuôn mặt thanh tú động lòng người, pha thêm nét lả lướt thướt tha, đáng tiếc Dận Tự không ưng kiểu này, xua tay đuổi xuống dưới.

Tỳ nữ cắn môi dưới, trên mặt lộ vẻ tủi thân, nhưng vẫn nghe lời lui ra ngoài.

Kiếp trước Lý Húc theo đảng Dận Tự, rơi vào kết cục bị xét nhà sau khi Tân hoàng đăng cơ, nay Dận Tự không tranh giành, lão lại leo lên thuyền của Thập Tứ A ca, có thể thấy lão vốn là hạng người không biết yên phận, dù cuối cùng có thất bại, cũng không có gì đáng tiếc, chẳng qua hiện tại lão vẫn còn nằm trong mắt xanh của Khang Hy, nên lúc Dận Tự đi chung với lão, vẫn phải tỏ ra khách sáo.

Chức tào Giang Nam từ xưa tới giờ là một vị trí béo bở, ba nhà Tào Lý Tôn, loại Tôn Gia khá an phận thủ thường ra, thì hai người còn lại đều biểu hiện hống hách, họ trấn thủ Giang Nam hơn mười năm, cũng đã vơ vét được vô số ngân lượng vào túi riêng, trừ đi ngân lượng tiêu tốn cho Khang Hy nam tuần, phần nhiều số dư còn lại dùng để đút lót trên dưới, hiếu kính cho người phía bên kinh thành, do đó, họ xem như ngân khố của Thập Tứ tại Giang Nam, người xa kẻ gần phối hợp với Cửu A ca, nghiêm nhiên không thể xem nhẹ.

Kiếp trước Dận Tự ở trong cuộc u mê, nhìn không thấu sớ không tới, hiện tại bàng quan đứng nhìn, lại bỗng cảm thấy bản thân có thể hiểu được cách nghĩ của Dận Chân lúc đó, dù là ai đi nữa thì khi có một thế lực như thế bày ra ngay trước mắt mình, cũng không thể ngủ yên.

Cửa bị gõ khe khẽ, Dận Tự nhăn mày.

“Ai?”

“Là nô tỳ, gia.” giọng gọi thay đổi, nghe có vẻ quen tai, không phải tỳ nữ kia, hắn cho rằng Lý Húc thấy hắn không thích nên đổi người khác đến, mà cơ bản không biết hiện Dận Tự không có lòng dạ này.

“Đêm nay không cần người hầu hạ, lui xuống đi.”

Bên ngoài không có tiếng động, Dận Tự cũng không để ý, chỉ xem sơ qua giá sách, rồi tiện tay rút một quyển, lật mấy tờ.

Tiếng mở cửa nhẹ nhàng vang lên, Dận Tự cứ tưởng là tỳ nữ kia chưa bỏ ý định, dám cả gan tự tung tự tác, xoay người định trách cứ, không ngờ vừa mới nhúc nhích, một ánh hàn quang gác ngay cổ hắn.

Tim Dận Tự như chùng xuống, bỗng nghĩ đến chủ nhân của giọng nói kia.

“Tiểu Liên?”

Người đứng sau lưng khẽ cười một tiếng, thanh kiếm lại kề sát hơn, cho đến khi sượt qua da hắn, vết máu rỉ xuống.

“Không ngờ Vương gia vẫn còn nhớ tiểu nữ tử, thật sự lấy làm vinh hạnh.”

Dận Tự nhíu mày, hắn đến Dương Châu, vốn cũng mang theo vài thị vệ, trùng hợp sao tối nay Lý Húc nhận được tin báo, có loạn đảng xuất hiện ở thành Nam, hắn liền phái hai người đi theo giúp đỡ, chỉ còn lại một người bên cạnh, mới vừa rồi thị vệ lại đi dùng bữa, ngoài cửa trừ tiểu tư ra không còn thủ vệ nào khác, chưa kể hắn tá túc tại Lý gia, bên ngoài đã có tầng tầng trọng binh canh gác, với tính tình cẩn thận của Dận Tự, cũng không ngờ đến phản tặc lại ẩn nấp ngay trong Lý Phủ.

“Vương gia đang nghĩ làm cách nào gọi viện binh sao, hiện thời ngài đừng có ý này, e rằng con đường bắt ngài ra ngoài hiện giờ, thế nào cũng thuận lợi.” Tiểu Liên cười duyên nói, hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài ngại ngùng e thẹn trước mặt nhóm Dận Tự, dù hiện tại Dận Tự không nhìn thấy biểu hiện của cô, cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt đắc ý đấy.

Cô thấy Dận Tự im lặng không lên tiếng, lại tiếp tục: “Khi đó ta giả làm cô gái mồ côi, vốn là để tiếp cận Trương Bằng Cách, không ngờ đến phút cuối cùng lão lại không đi đường đó, mà lại gặp phải các người, người là Vương gia, vậy lão gia lúc đó đi chung với người, chắc hẳn chính là Hoàng đế Khang Hy?”

Dận Tự vẫn không thay đổi sắc mặt, bình thản nói: “Đáng tiếc người đã bỏ lỡ một cơ hội tốt.”

“Không sai, bằng không ta cũng không phải đi giết Lý Húc, có điều tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc, không phải lại gặp được Vương gia ngài đây sao? Xin mời Vương gia từ từ chuyển hướng ra ngoài cửa, nếu như ngài không hy vọng cổ mình bị cắt đứt, tốt nhất đừng làm bừa, ta chỉ là một cái mạng quèn, nhưng ngài chính là cơ thể vàng ngọc.”

Cô một bên nói, một bên dịch mũi kiếm hướng vào trong, máu chảy xui theo thân kiếm, thấm đỏ viền áo trước của Dận Tự.

Dận Tự có thể cảm nhận được lưỡi kiếm vững vàng trên cổ hần, không có dấu hiệu run rẩy, có thể thấy lời nói vừa rồi của Tiểu Liên, không hề giả tạo.

Hắn im lặng trong một chốc, nhích từng bước một đi ra cửa.

Sải bước đi qua tiểu tư bị đánh ngất ngoài cửa, hai người đi vào trong viện, đúng lúc chạm mặt quần gia Lý Phủ, đối phương hoảng sợ thét lên, vẻ mặt hãi hùng.

“Bát, Bát gia?”

“Không được hét lên cầu cứu, đi chuẩn bị giúp chúng ta một chiếc xe ngựa tốt, vị cô nương này muốn tiến bốn vương một đoạn.”

Quần gia lấp bắp vâng dạ, gương mặt vẫn giăng kính nổi hãi hùng ban nãy, xoay người chạy loạng choạng ra ngoài.

Tiểu Liên ở bên tai hắn cười khê một tiếng. “Vương gia quả nhiên am hiểu ý người.”

Lý Húc mau chóng chạy đến, lúc này họ đã đi đến chỗ cổng lớn. Tiểu Liên dùng sức không nhiều, nhưng dù sao vẫn cắt da, chưa kể trong lúc di chuyển, khó tránh được việc lưỡi kiếm ma sát vết thương, vết máu dần dần lan rộng, máu chảy mãi không ngừng, liên tục nhỏ xuống, nhìn thấy mà hoảng.

Sắc mặt Lý Húc lúc này giống như mấy lu thuốc nhuộm, hết đỏ đến xanh, hết xanh đến trắng, trống ngực đập liên hồi, con mắt nhìn chòng chọc lưỡi kiếm trong tay thích khách, như đang hận không thể nhào đến lấy thân thay thế.

Đường đường là một Quận vương, Hoàng a ca, bị thích khách bắt giữ ngay trước mặt lão, dù Khang Hy có tín nhiệm lão đến đâu, Lý Húc cũng không dám tưởng tượng đến hậu quả.

“Tiện nhân, nếu Vương gia có bề gì, chỉ sợ người sẽ sống không bằng chết!” Lý Húc lạnh lùng hét lên, trên mặt nồng nặc sát khí.

Tiểu Liên càng cười thích thú hơn. “Lý đại nhân, trước lúc tính mạng ta khó giữ, người phải cố mà giữ cái mũi ô sa của người trước đã, còn không mau giúp ta chuẩn bị xe?”

Lý Húc nhìn vết thương của Dận Tự, cắn răng, sai người đi chuẩn bị, chốc lát sau, xe ngựa đã đậu ở cửa sau.

Tiểu Liên lôi Dận Tự lên xe, lạnh lùng nói với phu xe: “Đi thẳng về phía trước, người đừng có mà giở trò, không thì chủ tử người sẽ mất mạng đấy.”

Phu xe run lấy bầy giờ roi thúc ngựa.

Sắc mặt Lý Húc khó coi đến cùng cực, đợi xe ngựa khuất khỏi tầm mắt, lập tức nói với người bên cạnh: “Cẩn dặn xuống dưới, đi theo xe ngựa, chỉ được theo dõi từ xa, không được tiếp cận, tuyệt đối không thể làm tổn hại quý thể Bát gia, nếu có động tĩnh, lập tức hồi báo!”

Ngừng một lúc, lại quay qua nói với thị vệ đi theo Dận Tự: “Làm phiền các vị đi một chuyến, báo cáo việc này cho Thánh thượng.”

Rốt cuộc bản thân gây nghiệt mấy đời, mới gặp phải loại chuyện này đây.

Mấy thị vệ cũng biết tình thế nghiêm trọng, đương nhiên không dám chần chừ, không cần Lý Húc nhiều lời, họ đã dẫn ngựa đi ra, phi như bay thẳng hướng Giang Ninh.

Bên trong xe ngựa, Tiểu Liên dù cảm thấy khá mệt mỏi, cũng không dám thả lỏng chút nào, cô biết người Mãn giành được thiên hạ trên lưng ngựa, mấy tên Hoàng tử này tất nhiên cũng am hiểu cưỡi ngựa bắn cung từ thuở nhỏ, vị Liêm Quận vương trước mắt cô trông qua thì nhã nhặn ôn hòa, nhưng chưa chắc không có sức vật lộn, chẳng qua mệnh môn của đối phương đang nằm trong tay cô, tạm thời có thể chưa dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của Dận Tự, không có lấy một tia hoảng hốt, cũng không quan tâm thanh kiếm đang kề cổ, cứ thế ngã người, dựa vào vách thùng xe để nghỉ ngơi.

Lý Húc trong lúc vội vàng vẫn tỉ mỉ, chuẩn bị xe ngựa cực tốt, trong thùng xe trải thảm lông dê, mềm mại không gì sánh bằng.

“Bát gia đúng là can đảm, đáng tiếc lại là Thát tử người Mãn!” Tiểu Liên cười khinh một tiếng, nhìn bày biện quanh mình, lại cười lạnh nói: “Quả nhiên là mồ hôi nước mắt của nhân dân, xa hoa mấy cũng không tiếc!”

Dận Tự khẽ cau mày, hơi nhích người, Tiểu Liên lập tức đề cao cảnh giác. “Người muốn làm gì?”

Hắn không trả lời, xé một góc áo, vòng quanh cổ một vòng, cầm máu, rồi ngồi yên trở lại, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Tiểu Liên chưa từng gặp người đối diện sống chết lại vẫn bình chân như vại, trong lòng không khỏi điên lên, cố tình khiêu khích: “Người không sợ ta đem người đến một chỗ không người, đào hố chôn sống người sao?”

Dận Tự từ từ mở mắt, con ngươi đen tuyền như hồ nước sâu, khiến Tiểu Liên ngây ngất.

“Người là người của Thiên Địa Hội? Có oán hận gì với triều đình?”

Ngây ngất qua đi, Tiểu Liên thăm mắng bản thân sơ suất, lạnh lùng nói: “Phản Thanh phục Minh, là trách nhiệm trên lưng người Hán, Thát tử người Mãn, ai cũng đáng chết.”

Từ lúc bước lên xe ngựa tới giờ, ngôn từ của cô, luôn rét lạnh như sương, không còn dáng vẻ tươi cười dí dỏm như trước nữa, có thể nói là thiên biến vạn hóa.

Dận Tự nhìn cô một hồi, mới chậm rãi nói: “Tiền Minh Tư Tông đa nghi tin lắm, tự hủy trường thành, chẳng lẽ là do người Mãn làm hại? Lý Tự Thành khởi binh, một đường thuận lợi, tiến thẳng vào kinh sư, cũng là người Mãn làm hại? Nếu Hoàng đế anh minh cơ trí, trọng dụng hiền thần, sao lại dẫn đến họa diệt quốc?”

Tiểu Liên đâu biết mấy thứ này, nghe vậy chỉ biết trừng to mắt, lại không biết phải phản bác thế nào mới đúng, lát sau mới lạnh lùng nói: “Người đúng là thích hoa ngôn xảo ngữ, đợi đến điển trang, để Nam tiên sinh trị người.”

Dứt lời không biết từ đâu lòi ra một cái khăn ném cho hắn. “Tự bịt mắt lại.”

Dận Tự mỉm cười, làm theo lời cô, ngoan ngoãn nghe lời.

Chợt nghe tiếng kêu thảm thiết của phu xe từ bên ngoài vọng vào, xe ngựa từ từ dừng lại, màn xe bị tung lên, sau đấy có một người đi vào.

Tiểu Liên mừng rỡ nói: “Tam ca huynh đến rồi!”

Nam nhân được gọi là tam ca hướng ra ngoài thấp giọng hô một câu đi mau, xe ngựa lập tức bắt đầu phi nhanh, gã nhìn Dận Tự ngồi xếp bằng trên xe, hai mắt bị bịt kín, khẽ cau mày: “Mau trói tay hắn lại!”

“Còn không phải do muội có một mình, sợ buông kiếm, hắn bỏ chạy mất à!” nói thì nói, Tiểu Liên vẫn cầm dây thừng lên, trói hai tay Dận Tự ra sau lưng.

Dận Tự vốn định đợi Tiểu Liên mệt mỏi thừa cơ trốn thoát, nào ngờ nửa đường có viện binh của cô xuất hiện, giờ thì quả thật nửa bước cũng đừng mơ.

“Phu xe này chẳng qua là một hạ nhân, lại còn là người Hán, các người miệng đòi phản Thanh phục Minh, vậy mà đến người một nhà cũng giết.”

Tam ca cười lạnh một tiếng: “Chớ sẵn của Thát tử, đương nhiên đáng hận đáng giết, Vương gia không cần uống phí nước miếng, nếu muốn nói, đợi đến điền trang, cho người nói đủ!”

Dận Tự biết họ muốn bắt hấn làm con tin áp chế triều đình, tính mạng hấn hiện thời không đáng lo, lại nghe hai người lần lượt nhắc đến điền trang, không khỏi tỉnh tâm lắng nghe tiếng bánh xe, mườn tượng phương hướng xe ngựa, thử phán đoán địa điểm của điền trang.

Có điều tam ca là một kẻ khá thông minh, giống như đoán được ý đồ của hấn, hết lần này đến lần khác gây tiếng động bên cạnh hấn, quấy rối tâm trí hấn, lại thêm xe ngựa chạy rất nhanh, vòng vèo uốn lượn, trải qua mấy bận như vậy, Dận Tự không cách nào nhớ được đường đi.

Ước chừng một nén nhang, xe ngựa dừng lại, hai người một trái một phải kèm hấn xuống xe, xong lập tức lôi hấn đi, Dận Tự không nhìn thấy đường, chỉ cảm nhận dưới chân đạp trên nền đá xanh cứng chắc.

Dận Chân cảm thấy thấp thỏm bất an.

Đã từ rất lâu, y không có thứ cảm giác này.

Một lần, chính do động đất ở Bình Dương, Dận Tự bị chôn dưới đồng phế tích, không rõ sống chết, cũng do một lần ấy, hai mắt hấn bị thương, khó trị tận gốc.

Lần này

Y nắm chặt phật châu trong tay, lần hết vòng này đến vòng khác, mộc châu bồ đề trơn mát lướt qua ngón tay, phát ra âm hưởng va chạm vào nhau, lại khiến y càng sốt ruột hơn, đứng dậy đi qua đi lại trong phòng.

Hiện tại họ đang ở tại phủ đệ của Chức tào Giang Ninh Tào Dần, Hoàng đế nghỉ lại, mang ý nghĩa vô cùng ân sủng với Tào gia, thánh giá sáu lần nam tuần, hết bốn lần tá túc tại Tào gia, phần vinh quang này, e là người khác muốn cầu cũng cầu không được, chẳng qua Tào Dần bởi vậy mà gánh món nợ lớn, ở trong chốn mới biết chốn có rận.

Ngoài cửa bỗng nhiên có người chạy đến, cũng không thông báo, chỉ vội vội vàng vàng la lên: “Tứ gia, Vạn tuế gia bảo người lập tức qua đây!”

Dận Chân nhận ra hấn là nội quan đi theo Khang Hy, trong lòng biết có điều khác thường, vội vã trả lời một tiếng, đi theo.

Đợi đến lúc họ vào viện Khang Hy đang ở, thì thấy nhóm người Trương Đình Ngọc, Tào Dần đều đã có mặt, sắc mặt ai nấy đều tỏ ra nghiêm trọng.

Khang Hy thấy Dận Chân định hành lễ, xua tay nói: “Miễn đi, có một tin tức muốn cho con hay, con nghe xong đừng nóng vội.”

Hiếm khi Khang Hy nói những lời kiểu này, lại khiến cho người khác cảm thấy không lành, Dận Chân cố dần xuống sự sốt ruột trong lòng, gật đầu.

Tào Dần đứng một bên nói: “Tứ gia, bên phía Dương Châu cấp báo, nói Bát gia đã bị đám loạn đảng Thiên Địa Hội bắt giữ.”

133. Chương 133: Chỉ Dẫn

Dận Tự bị bịt hai mắt, xe chạy ước chừng một nén nhang, mới từ từ dừng lại, Tiểu Liên và tam ca mỗi người một tay lôi hấn nhảy xuống xe, Dận Tự bị mang vào một điền trang, đi vòng vo một đoạn đường, lại nghe thấy tiếng cửa mở.

“Aiyo, Tiểu Liên, muội về rồi, tụi lục ca đâu?” một giọng nói xa lạ hô lên.

Dận Tự cảm nhận được bàn tay đang cầm tay mình thoảng cứng lại, xong mới nghe Tiểu Liên khàn giọng nói: “Lục ca, các huynh ấy đều . . . chỉ mỗi con trở về.”

Tam ca ngắt ngang họ: “Đừng đứng ở đây, vào trong rồi nói!”

“Mau vào!”

Dận Tự bị họ đẩy đi về phía trước, miếng vải trên mắt đột nhiên được kéo xuống.

Ánh sáng bất ngờ chiếu vào khiến hai mắt hắn đau nhói, làm hắn phải híp hai mắt lại, lát sau mới có thể nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Đứng trước mắt hắn có khoảng mười người, ngoại trừ Tiểu Liên và tam ca, còn có mấy người diện mạo xa lạ, ghế chủ tọa đằng trước có một người trung niên đang ngồi, râu tóc hoa râm, nhìn đã qua năm mươi.

Tiểu Liên ở một bên giới thiệu ngắn gọn thân phận của Dận Tự, ánh mắt mấy kẻ đó nhìn hắn lập tức trở nên khác thường, trong lạnh giá mang theo địch ý.

“Người chính là Bát A ca Dận Tự?” bên cạnh có một người nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới.

Dận Tự thấy vậy không hoảng sợ. “Các vị là?”

“Thất tử người Mãn, cũng xứng hỏi tên chúng ta!” một người cười gằn nói, “Nếu không phải người còn có ích, hiện tại còn có thể đứng đây mà nói chuyện với chúng ta à?!”

Dận Tự phớt lờ khiêu khích của họ, nhìn thẳng về phía người ngồi trên chủ tọa.

“Dọc đường đi Tiểu Liên không nói với người sao? Chúng ta là người của Thiên Địa Hội, chẳng hay Bát A ca từng nghe qua chưa?” người trung niên này giờ chưa từng mở miệng bỗng vuốt râu, thông dong nói, biểu hiện trầm ổn không thể hiện địch ý.

Dận Tự gật đầu. “Có nghe qua.”

“Bớt mềm đi, người mau gọi đám chó săn của người, thả đám thất ca ra!” một người xông lên trước, một phát kéo cổ áo hắn, tàn bạo nói: “Giả ngu cái nỗi gì!”

“Kiếm Hồ, không thấy đường chủ đang nói chuyện sao, không được vô lễ!” tam ca nhíu mày nói.

Kiếm Hồ cảm tức buông cổ áo hắn ra, Dận Tự nhìn thấy thù hận trong mắt gã, không cần phải nghi ngờ, nếu có cơ hội gã chắc chắn rút kiếm trong tay ra đâm cho hắn một lỗ.

“Chức tào Dương Châu Lý Húc bị tấn công, là do các vị làm?”

“Đúng.” người trung niên cảm thấy khá ngạc nhiên bởi biểu hiện bình tĩnh của hắn, dừng lại một lúc, xoay qua bảo những người kia: “Cởi trói cho Bát A ca.”

“Đường chủ?!” mấy người nọ đều ngạc nhiên, đồng thời lên tiếng.

“Bát A ca là người thông minh, nhất định sẽ không thừa cơ chạy trốn.” người trung niên nói, cũng không vì nghi ngờ của họ mà tức giận.

Tiểu Liên không cam tâm cởi trói cho hắn, Dận Tự thử vận động cổ tay, chấp tay nói với lão: “Đa tạ.”

“Mời ngồi.” đối phương chìa tay.

Đợi hắn ngồi vào chỗ của mình rồi, lão mới nói tiếp: “Bên cạnh Hoàng đế canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta đến cả cửa cũng không thể tới gần, nên chúng ta chỉ có thể lùi một bước, Lý Húc thân là tâm phúc của Hoàng đế, trấn thủ Giang Nam, giám sát tất cả quan lại, nếu có thể ám sát thành công, cũng không tính bị thiệt, chỉ không ngờ đến, Tiểu Liên lại có thể mang theo Bát A ca trở về, lần này lợi thế của chúng ta lại tăng lên không ít rồi.”

“Chẳng hay các vị muốn gì?” đối phương bình thản nói hết một lèo, ngược lại khiến Dận Tự nảy sinh ảo giác bản thân đang trò chuyện với đối phương.

Lão chưa kịp trả lời, Kiếm Hồ đứng bên cạnh đã cười lạnh nói: “Chúng ta còn có mấy huynh đệ rơi vào tay Lý Húc, tóm lại trước tiên cứu người, xong rồi giết người!”

Tam ca quát lên: “Thập đệ, chừng nào đệ mới có thể sửa đổi tính tình, hấp ta hấp tấp, đừng để người ta cười mình!”

Kiếm Hồ đỏ mặt, ậm ờ không nói thành lời.

Dận Tự cũng không để ý đến chúng, đưa mắt nhìn mọi người trong phòng, chỉ có người trung niên này, mới là người ra lệnh.

Người được gọi là tam ca tên Trương Huy, thấy hấn vẫn luôn giữ vẻ bình thản thanh thoi, không hề có cảm giác nguy cơ bị bắt giữ cái chết gần kề, cũng không ác mồm ác miệng, la hét chửi rủa, lấy làm ngạc nhiên, không khỏi mang theo chút kính nể.

Ở đây vốn là phân đà Dương Châu của Thiên Địa Hội, mọi người đều lấy phản Thanh phục Minh làm trách nhiệm bản thân, nhiều năm qua đối nghịch với triều đình, đã giết không ít quan viên, đến cả Thi Thế Luân cũng từng ám sát, chỉ vì cha Thi Thế Luân, tức Thi Lang từng là tướng lĩnh Tiền Minh, nhưng lại đầu hàng Đại Thanh làm quan, khiến không ít chí sĩ phản Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, hiện tại lại có thể bắt được nhi tử của Hoàng đế, cũng xem như không lỗ vốn.

Chẳng qua con tin này thật sự khiến lòng người nan giải, nếu cuối cùng thả đi, thì không phải lãng phí cơ hội ngàn năm này sao, nhưng nếu giết, triều đình ắt vì vậy mà gây chiến, với thực lực hiện tại của Thiên Địa hội, đối diện với quân đội hàng ngàn hàng vạn, chẳng khác nào con kiến, đến lúc đó họa tới bá tính Giang Nam, dấy lên một màn tinh phong huyết vũ.

Nhưng những người khác chưa chắc đã nghĩ vậy, điển hình là cô nhi như Kiếm Hồ, được thu lưu từ thuở nhỏ, truyền bá tư tưởng phải trục xuất Thát tử khôi phục giang sơn người Hán, mang theo mối hận không đội trời chung với người Mãn, nếu không phải hiện thời có đường chủ phân đà là Ân Lôi ở đây, chắc gã đã đâm thẳng một kiếm từ đời nào.

Ngoài dự liệu của mọi người, Ân Lôi không nhốt Dận Tự vào thủy lao ẩm thấp, mà sắp xếp hấn trong một sương phòng hẻo lánh trong điện trang, dù đơn sơ, nhưng cũng xem như có bàn có giường, một ngày ba bữa vẫn đầy đủ.

Dận Tự ngồi bên cạnh bàn, đang cẩn thận phân tích chuyện xảy ra suốt dọc đường.

Hấn nào biết lúc này nội bộ phân đà Thiên Địa Hội đang vì chuyện của hấn mà tranh cãi không ngớt, nhưng từ lúc hấn bị mang đến đây, không lúc nào không quan sát sắc mặt của mỗi một người ở đây.

Đại đa số người khi đối mặt với hấn, đều mang theo thù hận địch ý, chỉ mỗi người trung niên thỉnh thoảng còn bình tĩnh trò chuyện với hấn, có lẽ do cơ hội thay đổi tình thế đang nằm trên người hấn, nên hiện tại hấn có thể tạm thời yên tâm, thân phận của hấn đặc biệt, đối phương lại kiêng dè mấy người huynh đệ đang nằm trong tay Lý Húc, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không dám làm gì hấn, huống hồ hấn bị bắt, chắc chắn Lý Húc sẽ báo cho Khang Hy hay, đến lúc đó quan binh triều đình lùng bắt khắp thành, xui xẻo chính là người của Thiên Địa Hội.

Nghĩ thông suốt rồi, Dận Tự cầm quyển sách trên bàn lên tùy ý lật xem, ung dung đợi con cá mắc câu.

Chỉ sướng cho hấn bên đây ung dung nhàn nhã, khổ cho phía bên kia có người thiếu điều muốn phát điên.

Dận Chân lo lắng cho an nguy của hấn, lại không dám bộc lộ trước mặt Khang Hy, điều binh bao vây tiểu trừ loạn đảng, lưng sục chỗ ẩn nấp của đối phương, cứ thế mấy ngày liền, ngoài ưu sầu trong sốt ruột, cầm lún phún râu, đến cả mắt cũng trở nên đỏ ngầu.

Khang Hy thu tất cả vào mắt, nhưng không nói gì, chỉ ngầm căn dặn Lương Cửu Công chừng ít thuốc bổ thanh tâm hỏa dục đưa đến cho y.

Nhóm chủ tử tâm trạng không tốt, người bên dưới đương nhiên phải cẩn thận gấp bội, người bị bắt giữ ngay trước mặt Lý Húc, lão thanh lọc trên dưới phủ một lần, ở trước mặt Khang Hy càng tỏ ra nơm nớp lo sợ, chẳng qua Khang Hy hiện tại không lòng dạ nào đi hỏi tội lỗi.

Trước đó Lý Húc bắt loạn đảng, mấy người chết, mấy người đến nay vẫn còn nhốt trong đại lao, chỉ mỗi Tiểu Liên thoát được, nên mới xảy ra cố sự như ngày nay, Dận Chân thật hận không thể lôi mấy kẻ trong lao ra lăng trì đến chết, nhưng sợ ném chuột vỡ bình, cuối cùng cũng không dám làm càn, chỉ có thể đặt hết kỳ vọng vào nhân thủ được phái đi, chính y cũng gia nhập hàng ngũ xông xáo bên ngoài, đích thân lực soát công thành.

“Vạn tuế gia, hiện tại loạn đảng hoành hành ngang ngược, chỉ e tổn hại đến thánh thể, không bằng người hãy khởi giá hồi kinh?” Tào Dàn trầm thổ dài, cứ tiếp tục như vậy không phải cách, người xung quanh không ai dám mở miệng khuyên nhủ, buộc lòng lão phải mở lời.

Năm xưa Tào Dàn từng là thư đồng của Khang Hy, hai người cùng nhau lớn lên, trải qua sự kiện cảm Ngao Bái, bình định Tam Phiên, có thể nói hoạn nạn hiểu nhau, đương nhiên có một phần tình nghĩa trong đấy.

Thấy Tào Dàn mở miệng, đám người Trương Đình Ngọc cũng vội vàng hòa theo, Lý Húc run rẩy quỳ trên mặt đất, cúi rạp người khóc nói: “Vạn tuế gia, nô tài vô dụng, đợi Bát gia bình an trở về, nô tài nhất định lấy thân tạ tội!”

Mấy người ở đây đều là cận thần ái thần của Khang Hy, dù ông lo lắng cho an nguy của nhi tử, nhưng cũng không đến mức giận chó đánh mèo.

Khang Hy thổ dài.

“Các người lui xuống hết đi, trẫm muốn trò chuyện với Tứ A ca.”

Đợi mọi người lui xuống hết, ông vỗ vỗ vị trí kế bên trên trường kỷ, nói với Dân Chân: “Qua đây ngồi xuống.”

Dân Chân vâng lời, đi tới ngồi xuống, lại chỉ ngồi hờ, vẫn đặt trọng tâm trên chân.

Thái độ cẩn thận dè dặt của y bị Khang Hy nhìn thấy, nhưng ông không nói gì, chỉ tự dưng nhắc đến một đề tài khác.

“Chuyện Thập Tam bị nhốt, con có hận trẫm không?”

Dân Chân cả kinh, không ngờ ông lại đột nhiên hỏi như vậy, vội vàng đứng dậy định quỳ xuống, nhưng bị Khang Hy giữ lại.

“Nhi thần đáng chết, tuyệt đối không dám có suy nghĩ này, mong Hoàng a mã minh giám!”

“Trẫm già rồi, chỉ mong con cháu hiếu thảo hòa thuận, quây quần xung quanh, đáng tiếc đời thường không như nguyện!” có thể do chuyện Dân Tự bị bắt đã khuấy động tiếng lòng trong ông, mấy ngày nay tâm trạng ông không ổn định, trên mặt cũng mơ hồ lộ vẻ già nua.

Dân Chân không biết phải trả lời thế nào, quyết định tiếp tục giữ im lặng.

Khi y còn nhỏ, cũng từng ôm tình cảm ngưỡng mộ sâu đậm với vị đế vương kiêm phụ thân này, dù y được nuôi dưới danh nghĩa của Đông Hoàng hậu, nhưng cũng không mấy khi được nhìn thấy Khang Hy, có một lần y len lén chạy đến gần Dưỡng Tâm Điện, lại đúng lúc nhìn thấy Khang Hy ngồi xổm xuống ôm Thái tử, xoa đầu hân hoan mỉm cười đùa, hình dáng hai phụ tử hòa thuận vui vậy khiến y hâm mộ không gì sánh bằng, đến nỗi sau này đến Thượng Thư Phòng, y luôn liều mạng đọc sách, kỳ vọng đổi được một lời khen từ ông.

Đáng tiếc quãng thời gian ấy, trong mắt vị đế vương này, ngoại trừ Thái tử, các con còn lại, chẳng qua chỉ là phong nền mà thôi.

Cứ vậy năm này sang năm khác, tấm lòng mong mỏi dần trở nên ảm đạm, Khang Hy có thể là một người cha hiền từ, nhưng đồng thời cũng là một vị vua tàn khốc nhất, chỉ cần có người uy hiếp đến hoàng quyền, thì dù là đứa con ông yêu thương nhất, ông cũng có thể không lưu tình gạt bỏ.

Dân Chân vẫn nhớ không quên năm xưa Đại A ca và Thái tử được sủng ái cỡ nào, rồi sau đấy bị chèn ép ra sao, cuối cùng biến thành con một lộc tâm thường, phí hoài năm tháng trong tiểu viện chỉ có thể nhìn một tắc trời xanh.

Hết thấy mọi thứ, kể cả dã tâm của bản thân y, đều nhắc y phải luôn đề cao cảnh giác với vị đế vương này, rất sợ một khi sơ ý, sẽ giẫm lên vết xe đổ của các huynh đệ đi trước, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Lâu ngày, tình cảm phụ tử, dần dần xen lẫn rất nhiều nghi ngờ cùng đề phòng.

May mà Khang Hy không có ý bắt y trả lời, chỉ chậm rãi nói: “Mấy ngày nay con đi theo trẫm, học được những gì?”

Dận Chân ngẩn ra, suy nghĩ trong chốc lát, châm chọc nói: “Mỗi tiếng nói cử chỉ của Hoàng a mã, đều là hình mẫu trong lòng nhi thần, giống như lần này Lão Bát bị bắt, nhi thần để mắt kiểm soát, đầy quả thật không ổn, may được Hoàng a mã nhắc nhở, mới có thể tỉnh ngộ.”

Khang Hy gật đầu: “Ồ Giang Nam, con đã nhìn xem không ít, có nhận ra được vấn đề gì không?”

“Quan lại bao che lẫn nhau, quan thương cầu kết, lừa trên dối dưới, nghiêm nhiên trở thành nếp sống; Hoàng Hà lũ lụt, hàng năm trùng tu, hàng năm vẫn gặp tình thế hiểm nghèo, chuyện đào vét hồ Hồng Trạch không thể chậm trễ.”

Lúc bắt đầu Khang Hy không tỏ thái độ, cho đến khúc sau, mới nhẹ nhàng gật đầu.

“Trị thủy là đại sự trăm năm, cũng liên quan đến nền móng xã tắc dân sinh, quả thật không được phép chênh lệch, Tổng đốc Hà đạo Trương Bằng Cách tinh thông công việc trị thủy, làm người chính trực thanh liêm, con có thể thỉnh giáo ông ấy.”

Dận Chân ngoài miệng vâng dạ, trong lòng lại oán trách ông không lo lắng xử lý chuyện Dận Tự, trái lại còn ở đây nhàn nhã bàn chuyện trị thủy với y.

Khang Hy đưa mắt nhìn y, giống như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu y, nên nói: “Con làm việc không vị tình riêng, tính tình cứng cỏi, rất tốt, nhưng lại lộ rõ nóng nảy xao động, nước trong ắt không có cá, với người hay với việc, không nên quá hà khắc tuyệt tình.”

Không đợi Dận Chân trả lời, ông đã tiếp tục: “Trẫm đã phái người ra ngoài, ước chừng hai ngày nữa sẽ có tung tích của Lão Bát, bên phía đối phương cũng có người của triều đình, có thể tạm thời không có gì nguy hiểm, con yên tâm đi.”

Dận Chân thế mới biết ông đã chuẩn bị sẵn nước cờ sau, lại nghe đến ông xếp người bên đối phương, bất giác lộ ra vẻ sợ hãi.

Ông ngồi lâu trên ngôi vua, quả thật bố trí quân cờ ở khắp mọi nơi, đến cả bên Thiên Địa Hội cũng sắp đặt người, vậy đám con như họ

Dận Chân không dám nghĩ tiếp, chỉ bỗng dưng cảm thấy mồ hôi lạnh đổ đầy.

Vĩnh Hòa Cung.

“Tỷ tỷ đang chuẩn bị gì đấy, chẳng lẽ là cho nhà mẹ tỷ?” Nghi Phi nhìn Đức Phi sai bảo cung nhân cất một ít dược liệu quý giá vào hộp, vô cùng ngạc nhiên hỏi.

Đức Phi mỉm cười nói: “Hoàn Nhan thị có thai, gấp dịp cho ít dược liệu để tẩm bổ.”

Hoàn Nhan thị bà nhắc đến, chính là Đích phúc tấn của Thập Tứ A ca.

Nghi Phi tỏ ra ngạc nhiên cười nói: “Tỷ tỷ đúng là yêu ai yêu cả đường đi, hao hết tâm trí cho Dận Trinh!”

Nói theo một cách khác, chính là đối với nhi tử còn lại, lạnh nhạt gấp đôi.

Hai bà đấu đá nửa đời người, cuối cùng do Lão Cửu qua lại mật thiết với Thập Tứ mà quan hệ cũng theo đấy dịu đi, chẳng qua Nghi Phi thẳng tính, miệng bà xưa nay không tha ai, thường hay nói mấy câu khiến người khác ghen hờn.

Đức Phi hơi cúi thấp đầu, tự mình kiểm tra dược liệu trong hộp, giống như không nghe ra hàm ý trong lời bà, cười nhẹ nói: “Muội muội nói quá lời, suy cho cùng là từ bụng mình đi ra, lại do một tay mình nuôi lớn, nếu tỷ không thương nó, còn ai để ý nó đấy?”

“Ai nói không!” Nghi Phi cười tươi như hoa. “Hiện tại Thập Tứ được Hoàng thượng sủng ái, phong vương phong hầu, cũng là chuyện ngay trước mắt, đến cả Lão Cửu nhà muội thấy nó, cũng khen ngợi không ngớt!”

Lúc nói mấy câu này, trong giọng nói khó tránh khỏi ghen tị, chỉ vì năm xưa Nghi Phi vào cung, sinh liên tiếp ba nhi tử, trong hậu cung đến cả Đông Hoàng hậu cũng phải nhân nhượng bà ba phần, ai ngờ về sau Đức Phi không có tiếng tăm gì này lại đuổi kịp bà, cùng bà chấp chưởng phượng ấn, đồng quản hậu cung. Tới nay, trong ba nhi tử, Lão Ngũ Dận Kỳ đón hậu lương thiện, không thích tranh giành với đời, Lão Cửu thì có xu hướng đi theo Thập Tứ, còn Thập Nhất A ca, vào lúc tròn mười hai tuổi thì mất sớm.

Tính ra hiện tại, trong các Hoàng tử do chúng phi tần hậu cung sinh, chỉ mỗi hai nhi tử của Đức Phi là có tiền đồ nhất.

Chẳng qua Nghi Phi hiểu thì hiểu, trong lòng vẫn khó tránh khỏi không cam tâm, đợi có cơ hội, vẫn phải châm chích một hai câu.

Đức Phi cười cười, nói: “Dận Đường là huynh trưởng, Dận Trinh là đệ đệ, huynh trưởng chiếu cố đệ đệ, tỷ còn phải cảm ơn muội muội đã dạy dỗ nhi tử thật tốt nữa đấy chứ.”

Nghi Phi bị lời của bà làm cho nghẹn họng, nhớ đến lý do hôm nay mình đến đây, chỉ đành nhịn xuống, cười nói: “Xem trí nhớ của muội kìa, vốn hôm nay đến có việc muốn thương lượng với tỷ tỷ, đột đại tuyển tiếp theo, sắp đến rồi nhỉ?”

Đức Phi nghe hiểu ý bà, nên cười nói: “Muội muội định chọn con dâu cho mình à?”

Ngũ A ca, Cửu A ca đã có chính thê, hiện tại có chọn, cũng là Trắc phúc tấn.

Nghi Phi cười duyên: “Lần này thì tỷ tỷ đoán sai rồi, muội muội không phải chọn cho tụi Lão Ngũ, mà là cho Lão Bát.”

Đức Phi ngẩn người.

Chính thê Dận Tự mất sớm, hiện thời vị trí Đích phúc tấn vẫn treo lơ lửng, Trương thị trong phủ thân phận đã thấp, lại không có con, không thể đưa lên làm chính, đương nhiên phải thu xếp giúp hần chọn Kế phúc tấn, có điều thân mẫu của Dận Tự là Lương Phi đã mất, việc này tính thế nào cũng nên để dưỡng mẫu của hần là Huệ Phi đề cập đến mới đúng, sao Nghi Phi lại mở lời?

134. Chương 134: Đổi Người

Nghi Phi giống như nhận ra nghi ngờ của bà, khẽ cười, ung dung nói: “Trời thấy còn thương, trong phủ Lão Bát hiện nay không có chủ tử chính thống quản lý, Huệ Phi không đề cập đến, phận làm ngọc nường như chúng ta, dù sao cũng không thể mở to mắt mà nhìn, nói thế nào cũng nên lo liệu dùm hần, trùng hợp nhà mẹ muội có một đứa cháu gái xa, năm nay mới mười sáu, đầu óc cũng lanh lợi”

Nói đến đây, Đức Phi đã hiểu ý bà.

Năm xưa Nghi Phi muốn tác hợp cháu gái bà cho Dận Tự, nhưng lúc ấy hai người nhìn nhau không hợp, hôn sự ấy xem như thôi, về sau Dận Tự cưới Phú Sát thị, Quách Lạc La thị thì vào phủ Khang Thân vương, hai người chẳng còn dính dáng gì, hiện tại chính thê của Dận Tự mất sớm, Nghi Phi nhắc lại chuyện xưa, đơn giản muốn kiếm một người có thể giúp đỡ nhi tử mình, đồng thời giúp nhà Quách Lạc La có thêm một tầng bảo đảm.

Vị trí thừa kế đến nay vẫn để trống, Hoàng đế cũng không có chỉ định người kế vị, Nghi Phi chỉ đơn giản cho rằng nhi tử của mình vẫn còn hi vọng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Đức Phi thầm cười lạnh trong lòng, ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ: “Chắc muội muội đã nghĩ xong hết rồi, chẳng qua nói đi phải nói lại, Huệ Phi mới là trưởng bối chính thống của Lão Bát, chuyện này, hần nên để tỷ ấy gạt đầu mới đúng.”

Từ sau khi Đại A ca thất thế, Huệ Phi cũng theo đấy lặn xuống, nhiều năm nay rất ít khi bước khỏi cửa Chung Túy Cung, trừ mấy ngày lễ tết mở tiệc chiêu đãi, bằng không đừng mong nhìn thấy bóng dáng bà, lại thêm bà vào cung từ sớm, đến nay nhan sắc tiêu tụy, Khang Hy đã từ lâu không qua đêm ở đấy, Nghi Phi cũng không xem bà ra gì, hiện tại nghe Đức Phi nhắc nhở, không khỏi sửng sốt.

“Huệ Phi suốt ngày ở trong Chung Túy Cung không lộ diện, muội chỉ sợ mấy chuyện vặt vãnh này làm ảnh hưởng đến sự thanh tịnh của tỷ ấy.”

Đức Phi ngậm cười nói: “Bất kể thế nào, Huệ Phi vẫn là ngọc nường chính thống của Lão Bát, muội muội phải hỏi ý của tỷ ấy trước đã.”

Nghi Phi có chút không cam lòng, nhưng việc này vốn do bản thân suy nghĩ thiếu thỏa đáng, những gì Đức Phi nói, về tình về lý đều không thể phản bác, bà chỉ đành tức tối nghe theo, cáo từ ra về.

Đức Phi lạnh lùng nhìn theo bà ra ngoài, sắc mặt u ám không rõ.

Nghi Phi xuất thân từ Quách Lạc La thị, dòng dõi to lớn, đương nhiên không lo không chọn được một thân thích, Đức Phi thì không vậy, bà vốn xuất thân từ gia tộc nhỏ, Ô Nhã thị cũng không hiển hách, bà có được ngày hôm nay, cũng toàn dựa vào bản thân đi từng bước một đến vị trí này, nếu phải từ trong gia tộc chọn một nữ tử đến tuổi để làm Kế phúc tấn của Quận vương, chỉ e thân phận thiếu cao quý, Khang Hy chưa chắc đã đồng ý.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve điều văn trên hộp, Đức Phi mỉm cười ung dung, quay đầu nói với đại cung nữ Linh Lan đứng bên cạnh: “Người đi sắp xếp, để ngày mai Hoàn Nhan thị trình lệnh bài tiến cung một chuyến.”

Ngày hôm sau, Thập Tứ Phúc tấn Hoàn Nhan thị từ trong cung trở về, thì thấy Dận Trinh và Dận Đường đang ngồi trong sảnh uống trà trò chuyện.

“Cửu gia, Gia.” Hoàn Nhan thị cười nói, “Có cửu ca ở đây, vậy thiếp lui xuống trước, để hai gia có thể thoải mái tâm sự.”

Dứt lời xoay người định đi.

“Ngạc nương gọi nàng tiến cung làm gì?” Thập Tứ gọi nàng lại.

Hoàn Nhan thị băn khoăn không dám nói, Thập Tứ liền nói: “Cửu ca không phải người ngoài, không cần kiêng dè.”

Lúc này nàng mới nói: “Ngạc nương bảo thiếp xem thử nhà mẹ năm nay có thân thích nào đúng độ tuổi tuyển tú không, muốn chọn một người làm Kế phúc tấn cho bát ca.”

Lời vừa nói ra, cả Thập Tứ và Dận Đường đều ngớ người.

Hai người đều là người thông minh, lập tức hiểu rõ.

Đức Phi đây là suy tính cho tiểu nhi tử của bà, muốn mượn cuộc hôn nhân này kéo gần mối quan hệ giữa Dận Tự và Thập Tứ, Ô Nhã thị là gia tộc không thể làm được việc gì, nên chỉ có thể chọn người từ phía Hoàn Nhan thị.

Quay đầu đối diện ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Dận Đường, trên mặt Thập Tứ có chút không nhịn được, cau mày nói: “Ngạc nương tâm huyết dâng trào, nàng đừng ầm ĩ theo, lát nữa ta đi nói với bà.”

Đợi Hoàn Nhan thị đi rồi, Dận Đường mới nói: “Đức Phi nương nương vì thập tứ đệ, đúng là nhọc lòng.”

Thập Tứ thật hết cách: “Được rồi, cửu ca, huynh đừng mượn dịp xỉ vả đệ nữa, bát ca không phải kẻ ngốc, ngạc nương làm vậy, chỉ được cái khéo quá hóa vụn, hiện tại trong chúng huynh đệ, có tiền đồ, tính đi tính lại chỉ có mấy người, dù không lôi kéo được, cũng không thể đắc tội, khiến huynh ấy càng ngày càng xa chúng ta. Cửu ca, bát ca trước giờ rất quan tâm huynh, mấy ngày trước huynh có nói chuyện với huynh ấy không, kết quả thế nào?”

Câu cuối cùng, mang theo cảm giác đổ kỵ đến cả chính hắn cũng không hay.

Nhân thân Dận Đường buồn bã, rơi vào im lặng.

Đương nhiên y biết bát ca từ nhỏ đã rất quan tâm y, còn nhớ khi còn bé, y luôn thích cùng Lão Thập chạy theo sau đuôi bát ca, không biết bắt đầu từ lúc nào, hai người càng đi càng xa.

Có lẽ là vì bát ca không có lòng với ngôi vị Hoàng đế, còn y thì không chịu đứng ngoài, có lẽ là vì bát ca thân thiết với tứ ca, dần dần xa lánh y, đến cả trước lúc hắn theo Khang Hy đi Giang Nam, họ cũng chưa gặp mặt được mấy lần.

Còn hắn vì ủng hộ Thập Tứ, mà luôn luôn cảm thấy chột dạ nói không nên lời với bát ca, đến nỗi mỗi lần muốn ghé thăm, đến cuối cùng vẫn lùi bước.

Thập Tứ thấy sắc mặt y khác thường, cũng không biết bản thân nói sai chỗ nào, nhớ đến cách đối đãi thân thiết của Dận Tự với Dận Đường, rồi so sánh với bản thân, khách sáo có thừa mà thân thiết không đủ, không khỏi ghen ghét, chỉ hận bản thân sinh trễ mấy năm, không thể theo các ca ca ra vào Thượng Thư Phòng, trải qua thời non trẻ.

Hắn ho nhẹ một tiếng: “Bát ca đi rồi, e rằng trong phủ không ai quan tâm, ngày mai đệ định đi tặng ít đồ, cửu ca đi chung chứ?”

Dận Đường định thần lại, lắc đầu. “Đệ đi đi.”

Hai người hai suy nghĩ, cũng không có hứng bàn bạc tiếp, nói mấy câu rồi tự giải tán, khi chỉ còn lại một mình Thập Tứ ngồi trong sảnh, hắn bắt đầu suy nghĩ.

Mấy hôm nay Khang Hy đi vắng, Thập Tứ quản lý Binh Bộ, lại còn là A ca rất được Thánh thượng sủng ái, mỗi ngày đều có người nối đuôi nhau tới bái phỏng, có thể đông như trẩy hội, đến cả người phóng khoáng như Thập Tứ, thấy sôi nổi như vậy cũng cảm thấy e dè, không khỏi nhớ đến kết cuộc của Thái tử và Đại A ca năm nào, vội vàng ra lệnh quản gia đóng cửa từ chối tiếp khách, mới được yên tĩnh mấy ngày.

Hiện tại ngục nương bắt đầu suy tính, muốn chọn một người từ gia tộc vợ hắn cho bát ca làm Phúc tấn, nếu thành công, quan hệ giữa hai nhà hiển nhiên gần gũi hơn, đến lúc đó bát ca và tứ ca, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Thập Tứ khê động lòng, đột nhiên cảm thấy chuyện này không phải không đáng cân nhắc.

Giờ phút này, họ còn chưa biết chuyện đang xảy ra ở chốn Giang Nam xa xôi.

Sở dĩ đến tận bây giờ Dận Tự vẫn có thể yên ổn ngồi trong sương phòng, là vì nội bộ Thiên Địa Hội hiện thời chia làm hai phái, tranh cãi tít bịt.

Thình lình nghe được tin tức Hoàng tử bị bắt, đến cả tổng đường chủ tại vùng Mân Nam xa xôi cũng chạy đến, nhưng mà rốt cuộc phải xử lý Dận Tự thế nào, thì mỗi người một cách nghĩ, không ai chịu nhường ai.

Phe tổng đường chủ Chương Cửu Mai, đường chủ phân đà Ân Lô, không hy vọng cứ thế giết Dận Tự, có vị Vương gia này trong tay, hiển nhiên có thể nhân cơ hội áp chế, ra điều kiện trên trời.

Nhưng các vị phó đường chủ còn lại, thậm chí đại đa số bang chúng, lại yêu cầu sau khi trao đổi các huynh đệ Thiên Địa Hội đang bị triều Thanh giam giữ, thì giết Dận Tự ngay trước mặt quân Thanh, giết gà dọa khỉ.

Thiên Địa Hội thành lập dựa trên nền tảng tam giáo cửu lưu, long xà hỗn tạp, tuy Chương Cửu Mai quyền cao chức trọng, nhưng cũng không thể không nhìn ý dân, sau mấy ngày giằng co, khăng khăng cố chấp, lão cuối cùng chỉ đành thuận theo ý kiến số đông, chẳng qua trước lúc chém chết Dận Tự, phải trao đổi được những thứ tốt hơn.

Yêu cầu đòi tiền đòi lương được gởi đi, quả nhiên triều Thanh đồng ý tất, không đến mấy ngày, vật tư tiền tài được đưa đến cuộn cuộn không dứt, lại khiến chúng ngoài mừng rỡ, đồng thời còn phải đánh giá lại giá trị Dận Tự.

Vị Liêm Quận vương này được coi trọng như vậy, giết y trước mặt bao nhiêu người, sẽ càng khiến cho niềm tin của chí sĩ phản Thanh phục Minh trong thiên hạ sôi trào hơn bao giờ hết?

Tiểu Liên đứng ở cửa, sau một hồi do dự, cuối cùng gơ tay gõ cửa.

“Mời vào.”

Đẩy cửa ra, đặt giỏ trúc trên tay xuống bàn, dừng lại một lúc, độc mồm độc miệng nói: “Ăn đi.”

“Đa tạ cô nương.”

Dận Tự thật sự đói bụng, thấy thế nhoẻn miệng cười, cũng không khách sáo, mở nắp giỏ trúc, dọn cơm canh ra bàn, rồi ngồi xuống ăn thoải mái.

Cơm canh đơn sơ, nhưng Dận Tự lại ăn rất hào hứng, giống như đang thưởng thức mỹ vị quý hiếm.

Tiểu Liên cố dần xuống cảm giác khác thường trong lòng, lạnh lùng nói: “Người ăn ngon miệng thế, không sợ ta hạ độc bên trong sao.”

Mấy lần trước cô đưa cơm tối, đều bỏ rở lại mà đi.

Dận Tự hớp ngụm canh, cười nói: “Nếu muốn hại ta, cần gì phải đợi đến hôm nay mới hạ độc, dù có muốn giết, cũng phải giết ta trước mặt nhiều người, như vậy mới có thể khùng bố lòng người.”

Tiểu Liên hoảng hồn, không ngờ đến y có thể vạch trần dự định của họ, nghẹn lời trong một giây, mới lạnh nhạt nói: “Chắc không phải ngươi vẫn còn mang theo ý định chạy trốn trong đầu đó chứ? Ta nói cho ngươi hay, trong phạm vi mấy dặm quanh đây, đều là thiên la địa võng của Thiên Địa Hội, dù ngươi có muốn chạy, thì vừa đi ra cửa phòng, đã không còn mạng rồi.”

“Ở đây có ăn có uống, có giường có chăn, còn có như hoa giải ngữ, ta sao còn muốn chạy?” Dận Tự nhìn lướt qua nàng, thản nhiên bật cười.

Tiểu Liên bị cái liếc mắt của y làm cho hai gò má đỏ ửng, trường kiếm trong tay xoạt một tiếng rút khỏi vỏ, gác trên cổ đối phương.

“Ta cắt lưỡi ngươi trước, để thử xem ngươi còn mồm mép được nữa không?”

Dận Tự nhún mày nghiêm giọng nói: “Chẳng lẽ nói lời thật lòng, cũng là mồm mép sao, cổ nhân có câu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, ta chẳng qua thật lòng tán dương một câu, nếu cô không thích, thì không nói nữa.”

Tiểu Liên vốn thẹn quá hóa giận, lại bị một đồng lời lẽ đạo lý của y nện xuống, đúng là bứt bẩy phần nóng giận, nhưng lại tăng năm phần xấu hổ, thanh kiếm trong tay run nhè nhẹ, lại không thể hạ thủ.

Vào lúc cô cải trang thành cô gái mồ côi ở nhà Vương thị gặp được Dận Tự, vốn đã động lòng, nhưng sau lại biết được thân phận của y, xuân ý vừa nẩy chồi đã bị cô dìm sâu xuống đáy lòng, hiện tại trong căn phòng nhỏ với ánh nến hồng lay động, người nọ phơi phới, thiếu nữ đột nhiên cảm giác mặt mình như bị thiêu đốt.

Hừ lạnh một tiếng, thu kiếm vào vỏ, nàng không quay đầu lại, xoay lưng đi thẳng một nước đến khi đến gần cửa, mới thấp giọng nói: “Người tự thu xếp cho tốt.”

Dận Tự nhìn bóng cô rời đi, rút đi thần thái đóng kịch, uống hết cháo, lại lấy một cái bánh bao từ trong giỏ ra, cắn một miếng, nhưng bỗng dừng lại lộ ra biểu hiện kỳ quái, bẻ bánh bao thành hai nửa, moi ra tờ giấy giấu bên trong, từ từ mở ra.

Trên mặt giấy chỉ ghi mấy chữ nhỏ xíu.

“Ngày mai Liên giữ bên phải đừng manh động.”

Ngày mai là thời điểm giao hẹn trao đổi người giữa triều Thanh và Thiên Địa Hội.

Địa điểm là Trúc Tây Đình ở ngoại ô Dương Châu.

Song phương đã nói rõ không được sắp đặt mai phục, mà người của Thiên Địa Hội cũng đã dò xét trong phạm vi mấy dặm xung quanh, quả thật triều Thanh không có lật lọng.

Đến lúc trao đổi người, đợi người của phe mình rút lui hết, mới để tử sĩ giết Dận Tự ngay tại trận, dù cuối cùng khó lòng thoát chết, cũng xem như lấy mạng đền mạng, đối phương là một Vương gia, bản thân họ cũng cảm thấy xứng đáng.

Kế hoạch rất hoàn mỹ.

Mà chủ yếu người chịu trách nhiệm áp giải Dận Tự, còn là Kiếm Hồ, người ngay từ phút đầu gặp mặt đã hận y thấu xương.

Còn có Tiểu Liên.

Chỉ vì võ công của hai người họ trong số những người trẻ tuổi của Thiên Địa Hội, có thể xem là nhất nhì.

Hai người họ đều là cô nhi được Thiên Địa Hội nuôi lớn, lòng trung thành không cần nghi ngờ.

Dận Tự bị trói hai tay sau lưng, gương mặt vẫn không để lộ nét sợ hãi, từ tốn tiến về phía trước.

Tiểu Liên nghĩ, có lẽ phản ứng bình tĩnh của người này từ trước tới giờ, đã khiến cô không cảm lòng được ứng thuận yêu cầu của đường chủ.

Y không giống như đám quan viên Thất tử mà cô từng gặp, ai nấy đều vênh váo tự đắc, ức hiếp bá tính.

Thái độ của hắn, dù là với gia đình Vương thị, cũng tao nhã lễ phép, chưa từng ỷ thế hiếp người.

Nếu hắn không phải Vương gia Mãn Thanh . . .

Tiểu Liên trong lòng chấn động, vội vàng định thần lại, ngăn cản bản thân tiếp tục suy tưởng.

Cô không xoay đầu lại mà lia mắt nhìn trộm Kiếm Hồ, từ trước đến nay đồng bọn này luôn biểu hiện tràn đầy thù hận với triều Thanh, hiện tại gương mặt căng thẳng, người như tiến vào trạng thái lên dây, cứ như có thể rút kiếm chém giết bất cứ lúc nào.

Người của triều Thanh đến đúng hẹn.

Người dẫn đầu ngồi trên lưng ngựa, mặc quan phục cao sang, thần sắc lạnh lùng, rất có khí thế bề thế từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn khác biệt với vẻ bình dị gần gũi của Dận Tự.

Tiểu Liên chỉ có cảm giác đôi mắt ưng của người nọ nhìn chằm chằm khiến cô cảm thấy khó chịu, lại nghe thấy Kiếm Hồ đứng một bên cười lạnh nói: “Đến cả Tứ A ca của Hoàng đế cũng đến, vừa khéo thành một đôi.”

Cô ngớ ra, giờ mới biết thân phận của người nọ, không khỏi đề cao cảnh giác, chăm chú nhìn bóng đoàn người đang áp sát họ.

“Người đâu?” Kiếm Hồ cao giọng nói.

Dận Chân vung tay lên, vài tên thị vệ dẫn người đi tới, mấy người nọ đều bị nhét vải vào miệng, ô ô không nói ra lời.

Tiểu Liên vừa nhìn thấy, không kiềm được gọi một tiếng: “Lý thúc! . . .”

Kiếm Hồ đẩy Dận Tự một cái, cũng đi về phía trước, Tiểu Liên theo sát một bên.

Dận Tự đột nhiên nhớ đến câu nói trên tờ giấy đem qua.

Tình trạng hiện tại của hắn đúng là Tiểu Liên đứng bên phải.

Lúc này Kiếm Hồ vốn đứng bên trái hắn, nhưng ngay khoảnh khắc đẩy hắn tiến lên, Kiếm Hồ đã đi nhanh trước mấy bước nắm tay phải của hắn, Tiểu Liên liền bù vào khe hở bên trái của hắn.

Trong lòng hắn khê động, không nhận được ngẩng đầu liếc qua Kiếm Hồ.

Ngay trong giây phút đó, biến cố bất thành linh xảy ra.

135. Chương 135: Thoát Hiểm

Lúc Dận Tự nhìn về phía Kiếm Hồ, đúng lúc đối phương cũng nhìn hắn.

Thần sắc biến hóa kỳ lạ, hoàn toàn không có vẻ xúc động trước đó.

Hắn chưa kịp nghĩ nhiều, đã bị đẩy qua một bên, kiếm trong tay Kiếm Hồ rời khỏi vỏ, nhưng lại đâm về phía Tiểu Liên.

Tiếp đó Tiểu Liên ôm ngực, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dận Tự phản ứng cực nhanh, lắc người né tránh tình thế hỗn loạn bên này, chạy về phía quân Thanh.

Song phương đều đã cầm binh khí xông đến, một bên muốn chặn giết Dận Tự, một bên muốn ngăn chặn giết.

Trong thế trận hỗn loạn, màu máu đỏ chằng máy chốc đã nhuộm đầy vạt áo trước của Tiểu Liên, trên mặt cô lộ ra thần sắc thống khổ, lại không nhìn Kiếm Hồ, mà nhìn về phía Dận Tự, cơ thể co giật, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Dù sao cũng chỉ là một nữ tử bình thủy tương phù, Dận Tự cũng không để ý đến cô lắm, Dận Chân dẫn theo cận vệ nhanh chóng chạy đến bao quanh hắn.

Người nọ từ khi bắt đầu hỗn loạn đã xuống ngựa, lúc này vội kéo hắn qua một bên kiểm tra từ trên xuống dưới, không giấu được lo lắng.

“Không sao chứ?!”

Dận Tự khẽ lắc đầu, đang định nói chuyện, bỗng thấy đám tử sĩ Thiên Địa Hội trong vòng vây đang dần mất về phía họ, làm ra động tác vung tay ném.

Hắn định đẩy Dận Chân ra, nhưng người nọ nhanh hơn hắn một bước, lách người che trước hắn, đưa lưng về phía đối phương.

Dận Chân kêu rên một tiếng, yếu ớt ngã nhào về phía trước.

Vô thức vươn tay đón lấy y, mãi đến khi các thị vệ giết người của Thiên Địa Hội, quay qua phụ hấn đỡ người, đồng thời ở bên tai hấn lo lắng kêu gào, Dận Tự mới hồi tỉnh.

Nếu là ám khí bình thường, cũng không đau đến mức khiến Dận Chân mặt mày nhăn nhó, đã là tử sĩ, chắc rằng có nhúng độc lên ám khí.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hấn đại biến, không có thời gian để ý xung quanh, ôm lấy Dận Chân, ổn định y trên lưng ngựa, xong hấn cũng phóng lên ngựa.

“Giữ người sống để thẩm vấn, đừng cho chúng cơ hội tự sát.” Dận Tự lạnh lùng nói, ngón tay chỉ về phía đám người Thiên Địa Hội bị vây ở giữa chém giết chỉ còn sót lại một hơi thở.

Dứt lời cũng không thèm quay đầu nhìn lại, giục ngựa giờ roi phi như bay.

Đằng sau mấy thị vệ cũng vội vàng xoay người lên ngựa, đi theo sát.

Lần bao vây tiểu trừ này, để làm giảm sự cảnh giác của đối phương, Dận Chân cố ý để thị vệ thân thủ giải giả trang thành binh lính bình thường, chưa kể Kiếm Hồ phản chiến trước trận, quả thật khiến đối phương tinh thần đại loạn.

Quân cờ Khang Hy sắp xếp trong Thiên Địa Hội, không phải chỉ có mình Kiếm Hồ, thậm chí còn có một người ngồi trên vị trí tả đường chủ tổng đà. Từ lâu triều đình đã nắm rõ nhất cử nhất động của đối phương trong lòng bàn tay, lý do nhiều năm qua vẫn ẩn ẩn chưa hành động, chính là vì một ngày diệt sạch trọn ổ, nhổ cỏ tận gốc, chuyện Dận Tự lần này, làm bại lộ sự tồn tại của Kiếm Hồ, xem như bứt dây động rừng, những người khác cũng phải hành động theo.

Vào lúc họ trao đổi người, nhân mã của triều đình cũng đã xông thẳng đến phân đà của Thiên Địa Hội các nơi, nhổ sạch từng ổ một, nhưng việc này, tự có nhóm người Tào Dàn sắp xếp lo liệu, không cần Dận Tự phải quan tâm.

Thoát hiểm khỏi miệng cọp, vốn nên thấy may mắn, nhưng giờ phút này, hấn lại hoàn toàn không có cảm giác may mắn sống sót sau tai họa.

Lay động trước mắt hấn, chỉ có sắc mặt tái nhợt của Dận Chân trong lòng.

“Tứ ca, cố lên, sắp tới rồi!” hấn cúi đầu, cắn răng nói.

Không biết người nọ có nghe được không, cơ thể xóc nảy trên thân ngựa, nhưng không hề có phản ứng.

Người của Lý Húc đã đứng thủ sẵn tại cổng, có cả ngự tiền thị vệ, quan binh Dương Châu, bao vây ba vòng trong ba vòng ngoài, giống như thùng sắt.

Dận Tự giục ngựa chạy bạt mang suốt dọc đường, cho đến khi nhìn thấy cứu binh, cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người vốn tưởng là Dận Chân dắt Dận Tự về, nào ngờ lại là Liêm Quận vương ngồi trên lưng ngựa, Ung Thân vương được hắt ôm trong lòng, trạng thái hôn mê, không khỏi sợ hãi tột độ, vội vàng tiến ra đón, giúp đỡ đưa người vào trong.

Dận Tự vội vã đi thỉnh an Khang Hy, kể rõ với ông nguyên nhân quá trình diễn biến, Khang Hy quả nhiên rất tức giận, ra lệnh Tổng binh Dương Châu dùng toàn lực truy nã người của Thiên Địa Hội, lại cùng Dận Tự đi thăm Dận Chân.

Dận Chân là một người không nể tình với kẻ thù chính trị, đến cả huynh đệ cũng không tha.

Những điều này hẳn đều biết.

Họ đã từng trở mặt thành thù, dây dưa nửa đời người, không chết không dừng.

Nay người này lại thay hẳn ngăn cản nguy hiểm, tự đặt bản thân vào tình thế hiểm nghèo.

Lòng bàn tay bắt giác thấm đẫm cảm giác ẩm ướt, Dận Tự nhìn người đang nằm trên giường để mặc đại phu và hạ nhân bài bố, trong lòng dâng trào cảm thụ khó hiểu.

May mắn chính là, ám khí quả thật có độc nhưng không phải loại kịch độc không thể giải, mấy năm trở lại đây cơ thể của Khang Hy không linh hoạt bằng trước đây, Ngự y được mang theo hiển nhiên là Thái y có y thuật tinh thông nhất trong Thái Y Viện, giờ thì hời cho Dận Chân rồi.

Ép được độc tố ra, châm cứu dứt thuốc, bận rộn cả buổi, bắt giác đã mấy canh giờ trôi qua.

Khang Hy tuổi đã cao, không ngồi lâu được, lại nghe Dận Chân không có nguy hiểm tính mạng, nên an ủi Dận Tự mấy câu rồi về nghỉ ngơi trước, để lại một tiểu nha hoàn do Lý Húc phái đến hầu hạ, còn có Dận Tự ngồi trước giường.

Dận Chân hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt cũng tốt hơn, không còn vẻ tái nhợt xanh xám.

Dận Tự một lòng theo dõi biến hóa trên gương mặt y, giờ mới dần dần bình tâm lại.

Sắc trời dần về khuya, đến tiểu nha hoàn cũng để lộ vẻ mặt mệt mỏi, Dận Tự cho cô lui xuống, đồng thời không cho người vào nữa, chỉ còn lại một mình hắn ngồi đấy, nhìn người nằm trên giường, thở dài, đắp chăn lại cho y.

Một hồi lâu sau, mí mắt Dận Chân khẽ run, từ từ mở ra, đưa mắt lập tức nhìn thấy người đang canh giữ bên giường y.

Tứ chi mềm nhũn, hô hấp suy yếu, y lại cố hết sức giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào góc áo của Dận Tự, môi khẽ mấp máy, tạo thành khẩu hình ba chữ.

Không sao đâu.

Dận Tự cầm bàn tay vươn ra của y, cảm thụ ấm áp từ lòng bàn tay đó, mỉm cười.

“Ngủ đi, đệ ở đây.”

Dận Chân hơi nhoẽn miệng, xong mới nhắm hai mắt, chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngoài phòng hải đường nảy chồi, nhuộm đỏ cả đầu cành, vươn thân đến bên song cửa sổ.

136. Chương 136: Nội Trạch

Cuối xuân năm Khang Hy thứ bốn mươi tám, mưa gần một tháng trời, rả rích đến gần như triền miên.

Cành lá trong đình viện đều bị nước mưa nhuộm màu mơn mớn, tẩy sạch bụi trần chốn đình đài lầu các, càng hiển lộ xán lạn.

Trong đình đặt một cái ghế dài, trên ghế có một người đang nửa nằm, mặt thường phục xanh ngọc, trong tay cầm quyển sách, điệu bộ thích ý, thần sắc khoan khoái.

“A mã!” Hoàng Vượng từ xa chạy tới, lúc tới gần, thì nhỏ giọng lại, thấy Dận Tự quay đầu nhìn nó, bước vội lên bậc thang, nhào hết cả người về phía trước.

Đây là một thói quen, nó biết phụ thân chắc chắn sẽ đón được nó.

Quả nhiên, nó lập bị kéo vào một cái ôm ấm áp, đỉnh đầu truyền đến giọng trách cứ: “Sao lại tập thành cái thói xấu này, không đi đứng cho đàng hoàng!”

Câu này không biết đã nói đi nói lại bao nhiêu lần, Hoàng Vượng đương nhiên không hề thấy sợ, ngược lại cười khanh khách ôm cổ phụ thân.

“A mã!”

“A mã sắp không bế nổi con, thành con heo nhỏ rồi!” Dận Tự ghẹo nó, vẫn dễ dàng ôm gọn nó. “Con nói con bị bệnh xin nghỉ không đến Thượng Thư Phòng, bệnh kiểu này đó hả?”

Hoàng Vượng là hoàng tôn, đương nhiên phải đến Thượng Thư Phòng học hành, năm nay lúc vừa qua sinh thần sáu tuổi của nó, Khang Hy đã nhắc đến, bảo nó đi theo các thức thức ca ca đọc sách, trước kia còn có Thập Bát A ca Dận Giới, xấp xỉ tuổi nó, nhưng sau mất sớm, nên trong Thượng Thư Phòng hiện thời tuổi nhỏ nhất, là Hoàng Vượng.

Sự gian khổ trong khoảng thời gian đọc sách ở Thượng Thư Phòng, đương nhiên Dận Tự biết, không chỉ biết, còn trải qua hai lần, hiện giờ nhớ lại trong lòng vẫn cảm thấy ám ảnh, bởi vậy đối với việc Hoàng Vượng thỉnh thoảng giả bệnh trốn học một lần, hẳn cũng mắt nhắm mắt mở, ngầm đồng ý.

“A mã con không sợ, con vĩnh viễn là bảo bảo của a mã!” Hoàng Vượng loi nhoi nũng nịu trong lòng hẳn, lúc ở trước mặt người ngoài, luôn biểu hiện bản thân trưởng thành sớm, chỉ có trước mặt phụ thân, mới bày ra dáng vẻ phù hợp với tuổi tác, có lẽ vì mất ngọc nường từ nhỏ, Dận Tự thường xuyên bầu bạn bên nó, mà bản thân Dận Tự cũng không ra vẻ một phụ thân đoan chính, nhưng nhờ đó mà thật sự bồi dưỡng nên tình cảm vô cùng tốt đẹp giữa hai phụ tử, cũng khiến nó cực kỳ cực kỳ không muốn rời xa Dận Tự.

“Không phải con thường hay đi chơi với Hoàng Huy à, sao hôm nay trốn học mà không gọi nó?”

“Hôm nay tứ bá phải vào cung, chắc chắn sẽ đi ngang Thượng Thư Phòng để kiểm tra, huynh ấy sợ bị phát hiện, trở về bị ăn roi.” Hoàng Vượng cười hi hi.

Dận Tự làm bộ gờm cao tay đánh nó một cái, cũng nhin không được bật cười: “Con đúng là con khỉ to gan lớn mật, ta cũng không quản được con.” kiếp trước có Quách Lạc La thị, đại đa số thời gian nhi tử do nàng dạy dỗ, bản thân hẳn rất ít khi hỏi đến, kiếp này tự thân tự lực, nhiều khi còn quấy cùng nó, nên không thể trưng lên gương mặt nghiêm khắc dạy dỗ nó, mà có thì Hoàng Vượng cũng không sợ, nhưng may nó cũng không đến nỗi lảo xược, trái lại Đại A ca Hoàng Huy của phủ Ung Thân vương, luôn ra dáng ông cụ non, có lẽ bắt nguồn là do Dận Chân khá nghiêm khắc với con cái.

“Không phải hôm nay a mã được nghỉ sao, Hoàng Vượng sợ người ở nhà không ai bầu bạn, cố tình xin nghỉ về chơi với người đó, con có thể dành cả buổi chiều ở đây không gây sự!”

Dận Tự cười mắng nó: “Ta cũng không dám thu lưu con, con đi quần quít Trương ngọc nường của con đi.”

Ai ngờ Hoàng Vượng lập tức lắc đầu như trống bỏi.

“Hiện giờ ở chỗ Trương ngọc nường mỗi ngày đều có người lượn lờ, đâu còn thời gian để ý tới con!”

Dận Tự bị biểu hiện giả vờ chín chắn của nó chọc cười, ngạc nhiên nói: “Là ai quần lấy nàng?”

“Thiếp a mã mới nạp, mấy bà ấy suốt ngày quấy lấy Trương ngọc nường, xong lại quần lấy con, con và Trương ngọc nường nói hoài mà không được.” Hoàng Vượng rầu rĩ nói. Thiếp mà nó nói, là hai Cách cách được Khang Hy chỉ định cho Dận Tự vào đợt tiểu tuyển năm Khang Hy thứ bốn mươi sáu, Quách Lạc La thị và Chương Giai thị.

Đình Xu mất sớm, vị trí Phúc tấn trong phủ để trống, vốn Khang Hy định chỉ định một tú nữ làm Kế phúc tấn Liêm Quận vương, sau do Dận Tự tiến cung, giải thích với Khang Hy rằng hẳn không thể quên được Phú Sát thị, mong muốn tạm thời để trống vị trí Phúc tấn, để sau hẵng bàn, Khang Hy thấy hẳn một lòng chân tình, nên đồng ý, nhưng vẫn chỉ định hai Cách cách cho hẳn.

Quách Lạc La thị là họ hàng xa của Nghi Phi, nhưng do xuất thân không vẻ vang, đến cả phong làm Thứ phúc tấn cũng có vẻ cất nhắc, cộng thêm Dân Tự góp lời, đành phải hàng rồi hàng, xuống thành Cách cách dùng kiệu nhỏ đưa vào phủ.

Còn một người là Chương Giai thị, cũng là hạng vô danh.

Cưới Phúc tấn, còn có lý do từ chối, hạng thiếp thất phẩm hàm thấp như Cách cách, Dân Tự đành phải tiếp chỉ, trong lòng không vui về gì cho cam, năm xưa Nghi Phi làm mai Dục Tú cho hấn không thành, hiện tại lại rục rịch lần nữa, tuy rằng tính toán kỹ càng, cuối cùng vẫn không thể mưu cầu vị trí Phúc tấn cho cháu gái, nhưng dù sao Quách Lạc La thị cũng vào được phủ, tạo thành mối quan hệ với hấn.

Khang Hy nói nam nhân trên đời này đều háo sắc, vậy nên đặc biệt chọn hai người có tướng mạo xinh đẹp cho hấn, không ngờ lại dẫn tới người nào đó điên cuồng nốc dấm, lại do trong nhà y cũng như hấn, có vợ có thiếp nên không thể chỉ trích đay nghiến được, cuối cùng chỉ đành tranh thủ cơ hội ở trên giường hành hạ Dân Tự, đây là chuyện về sau hăng nói.

Dân Tự nghe xong lời này, sau một phút ngẩn người lập tức thông hiểu.

Trương thị hiền lành yên phận, nhất định là hai người thiếp kia không chịu yên, mượn cơ hội sinh sự.

“Các ả quần lấy con làm gì?”

“Cũng không có gì, chính là bảo con tới chỗ các bà ấy chơi, còn cho con đồ ăn.” Hoàng Vượng cúi đầu, ngón tay xoắn góc áo.

Dân Tự chớp mắt, kế tiếp mỉm cười.

Đứa nhóc này, cũng tới tuổi biết giở trò rồi.

Dân Tự lại không nói gì, chỉ đưa tay xoa đầu nó, nói: “Con là trưởng tử của phủ Liêm Quận vương, điều này vĩnh viễn cũng không thay đổi, tương lai ta sẽ thỉnh Hoàng thượng phong con làm Thế tử, bất luận thế nào, a mã cũng sẽ che chở con.”

Hoàng Vượng bậm môi, ôm chặt Dân Tự, vùi đầu vào lòng hấn.

“A mã, con chỉ là không thích mấy bà ấy . . .”

Dân Tự thả nhỏ giọng nói: “Ta biết, cho nên ta không trách con, a mã có việc phải xử lý, con đi tìm Trương ngặc nương chơi đi.”

Hoàng Vượng lại ôm Dân Tự quấy phá một hồi, mới chịu đi.

Nó vừa đi, sắc mặt Dân Tự lập tức chùng xuống, nói với Lục Cửu đang đứng một bên: “Đi gọi Thứ phúc tấn đến, cả Quách Lạc La thị và Chương Giai thị, gọi hết lại đây.”

“Dạ.”

Không lâu sau, Trương thị vội vã đi đến, Quách Lạc La thị và Chương Giai thị theo sau.

Ánh mắt Dân Tự đảo qua ba người.

Trương thị trong nghi hoặc lại mang theo khẩn trương, tưởng rằng trong phủ xảy ra chuyện gì, hai người Quách Lạc La thị và Chương Giai thị, thì luôn giữ vững vẻ dịu dàng nhưng không thiếu phần thẹn thùng, cúi thấp đầu, lại vẫn vừa vặn để Dân Tự nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của các ả.

“Gia gọi chúng thiếp đến, là có chuyện muốn nói sao?” Dân Tự không lên tiếng, Trương thị chỉ đành mở lời trước.

“Nàng vào phủ lúc nào?”

“Hồi bẩm gia, là năm Khang Hy thứ ba mươi chín.” Trương thị lo sợ bất an trả lời.

Quách Lạc La thị hạ thấp đường nhìn, thoáng hiện vẻ khinh thường, thậm chí cười khẩy. Vào phủ từ năm Khang Hy thứ ba mươi chín, đến giờ cũng chỉ một Thứ phúc tấn, thậm chí đến cả đứa con gái cũng không

sinh được, chỉ lo nịnh bợ trưởng tử thì có ích lợi gì, lúc ngục nương ruột của nó chết, nó đã biết nhận thức, sao có thể chấp nhận thứ ngục nương tạm bợ như ả?

Dận Tự gật đầu, nói: “Năm ấy lúc Phúc tấn mất sớm, mọi sự vụ trong phủ kể cả Hoàng Vượng, đều giao cho nàng, mấy năm nay nàng làm rất khá, từ nay về sau nàng cứ tiếp tục như vậy, mới không phụ ủy thác của Phúc tấn, những lúc ta đi vắng, trong phủ do nàng làm chủ, nô tài nào không nghe lời, nô tài nào phạm thượng, không cần phải khoan dung.” ánh mắt của hắn hữu ý vô tình lướt qua hai người đằng sau Trương thị.

Trương thị cẩn trọng gật đầu, dù nàng có gốc đến đâu, cũng nghe ra hàm ý trong lời hắn, nhưng nàng không hiểu gia từ đâu biết được những việc vặt vãnh này, chẳng lẽ là do hạ nhân nào lăm miệng xuyên tạc bị hắn nghe được.

Dận Tự dừng lại một lúc, rồi tiếp tục: “Ta đã thỉnh Tông Nhân Phủ phong nàng làm Trắc phúc tấn, chừng mấy ngày nữa sẽ có hồi âm.”

Trương thị sửng sốt, có chút luống cuống, lật đật nói: “Đa tạ gia cát nhắc, nhưng thiếp không dám nhận trọng trách này!”

Quách Lạc La thị và Chương Giai thị đều trắng mặt.

Dận Tự lãnh đạm nói: “Lục Cửu.”

“Gia?” Lục Cửu bước về trước.

“Lát nữa nói với Cao Minh, Quách Lạc La thị, Chương Giai thị bắt kính với Đại A ca, giảm nửa tiền hàng tháng, xem như răn đe.”

“Gia!” Quách Lạc La thị ngẩng đầu, trong mắt là bàng hoàng không tin nổi.

“Cứ vậy đi.” Dận Tự đứng dậy, phát tay áo bỏ đi.

“Gia!” Quách Lạc La thị thất thanh la lên, “Thiếp nói sao, cũng là cháu của Nghi Phi . . .”

“Ta không cần biết ngươi là ai, vào phủ này, thì phải tuân theo quy định.” Dận Tự dừng bước, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ả. “Ngươi hẳn phải cảm thấy may mắn, hiện tại văn bản sắc phong Đại A ca thành Thế tử vương phủ chưa đưa xuống, bằng không bắt kính với Thế tử, tội nặng thêm một bậc.”

Dứt lời xoay người bỏ đi, không hề nấn ná.

Quách Lạc La thị lão đảo, suýt nữa ngã xuống đất, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ ả, lại bị ả đẩy ra.

Dận Tự không dễ gì kiếm được một ngày nhàn tình, lại bị việc vặt bất ngờ này làm phiền, dùng ngọc thiện xong đang định xem tiếp quyển sách dở dang ban sáng, trong cung lại có người đến, truyền hắn lập tức tiến cung.

Hôm nay là ngày nghỉ, nếu không phải chuyện cấp bách, thì không có khả năng gọi người vào lúc này, Dận Tự không kịp nghĩ nhiều, vội vàng thay xiêm y, đi theo tiến cung.

Vào Dưỡng Tâm Điện, lại phát hiện nhóm trọng thần Trương Đình Ngọc, Đông Quốc Duy, kể cả nhóm Hoàng tử Đại A ca, Dận Chân, Dận Đường, Dận Nga, đã tập trung đầy đủ, đang truyền tay nhau đọc một bản báo cáo quân tình, Khang Hy ngồi trên trường kỷ, sắc mặt tức giận chưa tan, trên mặt đất có một chung trà vỡ nát.

Dận Tự rùng mình trong lòng, mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Dận Chân chuyển báo cáo quân tình qua cho hắn.

137. Chương 137: Xuất Chinh

Năm xưa Cát Nhĩ Đan bị triều đình tiêu diệt, Sách Vọng A Bố Lạp Thản cũng góp một phần sức, không chỉ vậy, vào lúc Cát Nhĩ Đan binh bại tự sát, còn hiến tro cốt hắn cho triều đình, tỏ ý thuận phục, chuyện cách đây mới chừng mười năm, Sách Vọng dựa vào triều đình mở rộng phe cánh, không thể tiếp tục thỏa

mãn với xó nhỏ của bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ, năm Khang Hy thứ ba mươi tám, Sách Vọng A Lạp Bố Thản sai khiến em trai là Sách Lăng Đôn Ba Bố tây chinh, gộp toàn bộ nước Cáp Tát Khắc Hãn vào bản đồ, trở thành con hùng ưng trên mạn bắc Thảo Nguyên, nhìn khắp Mông Cổ, điều này khiến cho thủ lĩnh các bộ lạc khác sinh lòng bất mãn.

Nhưng lúc đó Sách Vọng A Lạp Bố Thản vẫn tỏ thái độ ngoan ngoãn mềm mỏng với triều đình, thậm chí nhiều lần dâng thư thể hiện sự thần phục vô điều kiện mọi mệnh lệnh của triều đình, Khang Hy tuổi về già, cũng không muốn gây thêm chuyện, nên dìm xuống bất mãn của chư vương Mông Cổ, phái đại thần triều đình đi đến đó giảng hòa.

Bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ dường như từng bước tăng cường sức mạnh, thực lực nguyên khí theo đấy khôi phục, mâu thuẫn với triều đình cuối cùng cũng không thể tránh né bắt đầu trỗi lên mặt, Sách Vọng dần không cần che giấu dã tâm của gã. Tháng giêng năm Khang Hy thứ bốn mươi bảy, Sách Vọng phái binh tập kích năm trại của bộ lạc Cáp Mật Bắc, tháng hai cách năm lại quấy nhiễu Tây Tạng, Lạp Tạng Hãn đích thân dâng thư xin viện trợ, lúc đó Khang Hy đã định điều binh đi cứu viện, nào ngờ hôm nay có tám trăm dặm cấp báo, nói rằng Lạp Tạng Hãn đã bị giết, hiện toàn bộ Tây Tạng đã rơi vào tay Sách Vọng.

Khang Hy nổi trận lôi đình, hiện thời triệu mọi người tiến cung, là để thương thảo việc xuất binh.

Dận Tự xem xong tấu chương, ngược đầu phát hiện Khang Hy đang theo dõi hẳn, ánh mắt sáng quắc.

“Lão Bát, con thấy thế nào?”

Ông ấy hỏi vậy, xem ra trận này không thể không đánh, chỉ là . . .

“Hoàng a mã, Sách Vọng A Lạp Bố Thản lòng lang dạ thú, không để Thiên triều vào mắt, đúng là đáng chết, nên xuất binh tiêu diệt, nhưng xưa nay có câu, ba quân chưa động, lương thảo đi đâu, hiện tại quốc khố trống rỗng, chỉ sợ . . .”

Khang Hy khẽ nhíu mày, dời đường nhìn, không nói thêm gì.

Dận Tự nhìn về phía Dận Chân, phát hiện y đang nháy mắt với mình, hiển nhiên giống như lời y đã nói trước đấy.

Khang Hy đập nhẹ lên bàn, trầm giọng nói: “Trận này không thể không đánh, đối với Sách Vọng mà nói, Tây Tạng chỉ là bước đầu tiên, nếu không ngăn cản, bước tiếp theo, gã sẽ nhắm đến Mông Cổ hoặc Tứ Xuyên.”

Bên trong Tây Noãn Các nhất thời lặng thinh, không một tiếng người.

Dận Chân khẽ cúi đầu, âm thầm cười khổ.

Ông chỉ điểm giang sơn, chuyên quyền độc đoán, quyết định mọi việc trong một hai câu nói, nhưng chuyện trù liệu tiền bạc, phải giải quyết thế nào đây, chẳng lẽ ép y phải đi xét nhà thật sao?

Lúc này, Đại A ca chưa từng mở miệng đột nhiên nhẹ giọng nói: “Điều động đại quân, không phải chuyện đùa, vả lại dọc theo đường đi khí trời, chỉ sợ . . .”

Y từ sau khi được Khang Hy thả ra, đã không còn thần thái rạng ngời như lúc trước, tóc mai đã sớm nhuộm bạc, đến cả lưng cũng có vẻ cong đi, có lẽ do Khang Hy cảm thấy áy náy với đứa con này, mỗi lần nghị sự đều gọi y đến, nhưng Đại A ca lại rất hiếm khi phát biểu ý kiến, đây là lần đầu tiên.

“Đại ca đã bao nhiêu năm không ra chiến trường, cảm thấy sợ chiến tranh phải không?”

Từ cửa truyền đến một giọng nói lạnh lạnh, mọi người quay đầu lại, thấy Thập Tứ sải bước vượt qua cửa, một thân áo giáp oai phong lẫm liệt, phong độ ngời ngời, tuấn mỹ đến lóa mắt.

Trên mặt Đại A ca thoáng hiện chút ngỡ ngàng, lặng lẽ cúi đầu, không mở miệng nữa.

Trên mặt Khang Hy hiện lên ý cười, ngoài miệng lại nói: “Sao lại ăn mặc như vậy, không ra thể thống gì hết!”

Thập Tứ tháo mũ giáp xuống, nhắc tay phải, một gối chấm đất, thực hiện nghi lễ theo phong cách quân đội.

“Nhi thần đặc biệt đến thỉnh Hoàng a mã tham chiến, xin Hoàng a mã cho phép nhi thần lĩnh binh xuất chinh, tiêu diệt Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, đoạt lại Tây Tạng, giương cao thiên uy Đại Thanh ta!”

Khang Hy khiển trách: “Ồ đồ! Lĩnh binh xuất chinh không phải chuyện đùa, đứng ở đây, toàn là huynh trưởng tiền bối của con, lắng nghe ý kiến của họ, mới giúp ích cho con!”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng Dận Tự để ý thấy nét mừng trong mắt ông, xong lại nhìn thoáng qua thần tình đờ đẫn của Đại A ca, không khỏi thâm than một tiếng.

Thập Tứ cười đáp lại, đứng một bên, nhìn mọi người.

Đông Quốc Duy ho một tiếng, bước lên nói: “Hoàng thượng, mới vừa rồi Tứ A ca nói, cũng không phải không có lý, lương thảo đầy đủ, là căn cơ của ba quân, đợt trước Cam Túc bị thiên tai, Hộ Bộ đã chi một khoảng lớn, hiện tại nếu muốn khai chiến, e rằng phải tiêu tốn một khoản khổng lồ, dù tạm thời không thành vấn đề, nhưng nếu về lâu về dài . . .”

Tuy cách nói của ông khá uyển chuyển, nhưng nói trắng ra, chính là cùng một đạo lý với Dận Chân.

Hộ Bộ không có tiền, lấy gì chiến tranh, ngày một ngày hai còn được, lâu dài, quốc gia cũng chi không nổi.

Khang Hy quét mắt nhìn họ, dừng một lúc, bỗng cười lạnh: “Việc quân là đại sự quốc gia, liên quan đến giang sơn Đại Thanh, xã tắc trăm năm, trận này không thể không đánh, về phần tiền nong, lúc trước trăm có xem qua sổ sách của Hộ Bộ, vẫn còn dư trên trăm vạn lượng, để cung cấp cho quân đội, thiếu, trăm trích thêm hai mươi vạn lượng từ nội khố!”

Mọi người kinh hãi, Dận Chân lập tức quỳ xuống thất thanh nói: “Hoàng a mã, trăm triệu lần không thể!”

Nội khố là tư khố của Hoàng đế, tiền bên trong hiển nhiên là tiền riêng của Hoàng đế, hoàn toàn tách biệt với quốc khố, Khang Hy đến cả biện pháp tự bỏ tiền cũng đã nghĩ đến, có thể thấy rất quyết tâm phải đánh trận này, mà Hoàng đế tự móc hầu bao của bản thân, người dưới sao có thể trơ mắt không bày tỏ thái độ.

Không đợi mọi người phản ứng, đã nghe thấy Thập Tứ cất cao giọng nói: “Hoàng a mã, nhi thần cũng tình nguyện xung phong đi đầu, quỳen góp tài sản của con!”

Khang Hy cười mắng: “Một Bối tử vừa lập phủ như con, có thể có bao nhiêu tài sản, hiện tại việc cấp bách, là chọn ai lĩnh binh xuất chinh.”

Thập Tứ thuận theo lời ông, lạnh lạnh nói: “Hoàng a mã, nhi thần tình nguyện đi!”

Lần này, Khang Hy không tiếp lời hắn, mà quay sang những người khác. “Các người thấy sao?”

Ánh mắt dừng lại tại Trương Đình Ngọc. “Hành Thần, người thấy thế nào?”

Trương Đình Ngọc tuân theo phép tắc, thành thật nói: “Hoàng thượng thứ tội, vi thần không tinh thông quân sự, không dám ngông cuồng thượng nghị việc này.”

Khang Hy nhàn nhàn: “Hôm nay triệu các người đến đây, là để quyết định việc này, tinh thông hay không không quan trọng, cứ nói.”

Trương Đình Ngọc tập trung suy nghĩ chốc lát, mới chầm chước nói: “Tổng đốc Tứ Xuyên Niên Canh Nghiêu, là một lựa chọn không tệ.”

Khang Hy không chút nghĩ ngợi lập tức bác bỏ: “Lúc trước trăm ra lệnh cho Niên Canh Nghiêu mang binh ngăn cản, hắn đại bại trở về, nên mới dẫn đến tình trạng Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn xem Tây Tạng như chốn không người như hiện tại, lại dùng hắn, chỉ e hỏng việc.”

Trương Đình Ngọc len lén lướt mắt nhìn qua chỗ Ung Thân vương Dận Chân.

Ai cũng biết Niên Canh Nghiêu là nô bộc thuộc Tương Bạch Kỳ dưới trướng Dận Chân, thẳng thừng bác bỏ như vậy, khiến người khác khó nén lòng phỏng đoán xem có phải có liên quan tới y không.

Ngoài mặt mát, Dận Chân cũng khó nén lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước Niên Canh Nghiêu có mối liên hệ mờ ám với Thập Tứ, tuy sau đấy Dận Chân nổi trận lôi đình, Niên Canh Nghiêu cũng nhận sai, nhưng dù sao y vẫn lưu lại cái gai trong lòng, trong tiềm thức của y,

không muốn nhìn thấy Niên Canh Nghiêu bị ruồng bỏ, nhưng cũng không hy vọng gã được trọng dụng, để rồi ngày càng tỏ ra tự cao tự đại.

“Lão Tứ, trong lòng con có chọn được ai không?” Khang Hy nói.

“Nhi thần muốn tiến cử một người, người này từ nhỏ đã thạo binh thư, cũng từng chưởng quân Binh Bộ, quen thuộc chiến sự, nếu lĩnh binh xuất chinh, hiển nhiên không ai hợp hơn, nhưng nhi thần không biết có nên nói hay không?”

Dận Tự trong lòng chùng xuống, đã biết Dận Chân muốn tiến cử ai, nhưng giờ phút này, lại không cách nào ngăn cản y nói tiếp.

Quả nhiên, Khang Hy lạnh mặt, ngắt ngang y: “Con đã biết không nên nói, thì đừng nói.”

Dận Chân bỗng phát tà áo quỳ xuống, dập đầu nói: “Hoàng a mã! Thập tam đệ bị giam đến nay, cũng đã bảy năm, dù sai lầm có lớn lao đến đâu, đệ ấy cũng biết hối cải rồi, khẩn cầu Hoàng a mã thương tình, thương cho đệ ấy mới tang mẹ không bao lâu . . .”

Một tiếng rầm, Khang Hy đập tay xuống bàn, dọa mọi người giật bắn.

“Tang mẹ không bao lâu, thì có thể không cha không chúa? Tang mẹ không bao lâu, thì có thể không biết lễ nghĩa liêm sỉ? Nếu con còn tiếp tục xin tội cho nó, thì đi làm bạn với nó đi!”

Giọng Khang Hy ở bên tai Dận Chân nghe sao mà cay nghiệt vô tình, thương yêu năm ấy với Thập Tam như hiển hiện trước mắt, nay đến cả một câu xin tội của y cũng nghe không lọt tai.

Dận Tự thấy y cúi sụp đầu quỳ gối một bên, vội vàng quỳ xuống nói: “Thỉnh Hoàng a mã bớt giận, tứ ca nhất thời mê muội, cũng không có ý xúc phạm.”

Thập Tứ cũng quỳ xuống theo: “Tứ ca chỉ nói chứ không nghĩ gì, thỉnh Hoàng a mã bớt giận!”

Ngôn từ thiết tha, mang theo thân mật.

Mọi người còn lại đương nhiên cũng quỳ xuống theo.

Khang Hy không nói gì, qua một lát, mới lạnh lạnh nói: “Lão Bát, con nói.”

Dận Tự rủ mi.

“Người nhi thần tiến cử, chính là thập tứ đệ.”

Dận Chân thoáng cứng còng.

Thập Tứ thì thoáng giật mình, xong lại mừng rỡ.

138. Chương 138: Tâm Tình

Khang Hy có phần bất ngờ, ông biết tình cảm giữa Lão Bát và Lão Tứ rất tốt, tốt tới nỗi Lão Tứ tình nguyện hững hờ thay Lão Bát, nhưng hiện tại Lão Tứ xin tội cho Thập Tam, Lão Bát lại tiến cử Thập Tứ, chẳng lẽ chúng không có thương lượng trước sao?

“Tại sao?”

“Thập Tam đóng cửa hối lỗi, đến nay đã bảy năm, quân tình cụ thể, chỉ e đã lạ lẫm với đệ ấy, thập tứ đệ chưởng quân Binh Bộ, quen thuộc chiến sự, thành văn thạo võ,” Dận Tự ngưng một lúc, hạ thấp đường nhìn giấu đi cảm xúc bên trong. “Nên nhi thần cho rằng, thập tứ đệ là người thích hợp nhất.”

Khang Hy dõi mắt theo hần trong giây lát, dời đường nhìn, hỏi những người khác: “Đông Quốc Duy?”

Từ sau phong ba tái lập Thái tử năm xưa, Đông Quốc Duy không hề hoài nghi phán đoán của Dận Tự, nghe vậy lập tức phụ họa theo: “Nô tài thấy Liêm Quận vương nói rất có lý.”

Thập Tứ siết chặt nắm tay, kiềm chế kích động, quỳ xuống trịnh trọng nói: “Thỉnh Hoàng a mã cho nhi thần lĩnh binh xuất chinh!”

Khang Hy không nói gì, lát sau, mới từ tốn nói rõ từng chữ một: “Đã vậy, bắt đầu từ hôm nay, con hay cố gắng tập làm quen với công việc xuất chinh, đến lúc lương hưởng chuẩn bị xong xuôi, lập tức xuất phát.”

“Nhi thần lĩnh chỉ!” lòng bàn tay dán đất, trán đập xuống mặt đất lạnh lẽo, phát ra một tiếng động vang dội.

Đại A cúi đầu, ánh nắng loang lổ che đi nét mặt của y, không ai nhìn thấy y đang nghĩ gì, chỉ có Trương Đình Ngọc len lén liếc nhìn y, thầm thở dài thương tiếc cho vị Hoàng tử từng tỏa ra hào quang rạng ngời lại bị tàn nhẫn nhấn chìm.

“Dận Chân.” từ sau khi các Hoàng tử trưởng thành, Khang Hy rất ít khi gọi thẳng tên họ, có lẽ do quá nhiều con, khiến Hoàng đế cũng không nhớ hết được, ông thường xuyên dùng thứ bậc để gọi họ, lần này lại bất ngờ gọi tên.

“Có nhi thần.”

“Luận tư, Thập Tứ là đệ đệ con, luận công, Tây Bắc dụng binh, là đại sự đối với quốc gia xã tắc, nên chuyện lương hưởng, còn phải chú tâm mà làm.”

Mũ trên đỉnh đầu chụp xuống, giúp Dận Chân đỡ phải đối mặt với ông, hiện thời y không biết phải bày ra biểu cảm thế nào, chỉ khẽ lên tiếng đã biết, cử chỉ kính trọng không đổi.

Dận Tự đột nhiên cảm thấy tâm phiền ý loạn, hẳn biết bản thân không làm sai, đây là kết quả tốt nhất, nhưng về phương diện khác, nhìn theo bóng lưng cô đơn của Dận Chân, lại có chút đau lòng.

Rời khỏi Dưỡng Tâm Điện, Dận Chân cũng không đi nhanh, nhịp điệu của y vẫn bình ổn như từ trước đến nay, hiện tại cũng không loạn, chỉ là trên gương mặt vốn vô cảm lại phủ thêm một lớp hàn băng, khiến người ta càng nhìn không thấu.

“Tứ ca!” Thập Tứ gọi với theo y, từ đằng sau đuổi tới.

Dận Chân dừng bước, nhìn hắn.

“Chuyện lương hưởng, đệ mong tứ ca dành nhiều thời gian hơn, đệ biết hiện tại tình trạng Hộ Bộ căng thẳng, có gì cần hỗ trợ, xin tứ ca cứ nói đừng khách sáo!” Thập Tứ chân thành nói.

Dận Chân gật đầu, không nói chuyện.

Dận Tự nhìn thần sắc của y, trong lòng biết y lúc này đang rất khó chịu, liền xen vào cười hòa giải: “Thập tứ đệ, tứ ca của đệ mấy ngày nay ngủ không ngon, chắc giờ đang mệt mỏi, để huynh đưa huynh ấy về, sau chúng ta lại tụ tập!”

Thập Tứ vội hỏi: “Có nặng lắm không? Ở phủ đệ có mấy dược liệu không tẻ, chốc nữa cho người đưa đến cho tứ ca!”

“Vậy làm phiền.” Dận Chân lãnh đạm nói, cước bộ không nấn ná.

Đội hai người đi xa, nụ cười trên mặt Thập Tứ dần dần phai nhòa, cúi đầu suy nghĩ giây lát, khẽ cười lạnh một tiếng, cũng cất bước bỏ đi.

Dọc đường Dận Chân không nói lấy một câu, sức mạnh trên cổ tay Dận Tự, lại khiến hắn không chịu được nhằn mày.

“Tứ ca . . .” hắn thở dài, định giải thích, hoặc định an ủi, nhìn sườn mặt lạnh lùng ấy, lại không nói thành lời.

Y tức giận, cũng phải thôi.

Rõ ràng khéo nói, đây sẽ là một cơ hội để góp lời xin tội cho Thập Tam, để hắn có thể sớm ngày được thả ra, nhưng chuyện tới trước mắt, người này mở miệng, lại tiến cử Thập Tứ, đi ngược lại ý nguyện của y.

“Huynh hãy nghe đệ nói . . .”

Hai người không dừng bước, thấy cửa cung ngay trước mắt, hắn vừa định mở miệng, nhưng lời sắp nói lại không thể tiếp tục.

Phía trước một thái giám hấp tấp đi tới, là người của Vĩnh Hòa Cung.

“Tứ gia, nương nương nói mấy ngày rồi ngài không đến thỉnh an, bảo ngài ghé một chuyến.”

Dận Chân ừ một tiếng, thả tay Dận Tự ra, chỉ nói một câu: “Đệ ở ngoài chờ huynh.”

Trong Vĩnh Hòa Cung.

Đức Phi thấy Dận Chân đi vào, trên mặt là dáng cười từ ái hiếm hoi.

“Lão Tứ, con gây.”

Dận Chân ngẩn ra, y thật không ngờ mới mấy ngày không gặp, câu đầu tiên của Đức Phi lại là quan tâm đến y.

Trong dĩ vãng mỗi lần hai mẹ con họ gặp mặt, thường hay kết thúc trong bầu không khí khách sáo xa cách.

“Nhi tử bất hiếu, nhiều ngày nay bận rộn việc Hộ Bộ, không thể đến thỉnh an ngọc nương.” hần lắc lắc ổng tay áo móng ngựa, theo quy tắc hành lễ, đường nhìn quét một vòng xung quanh, phát hiện không thấy bóng dáng của Thập Tứ.

“Con có đại sự phải làm, hướng hồ vợ con cũng thường hay tiến cung thỉnh an.” Đức Phi mỉm cười, “Lại đây nào, để ngọc nương nhìn con.”

Dận Chân dần xuống nghi vấn trong lòng, đến gần hơn.

Thấy Đức Phi kéo y lại quan sát một hồi, rồi than thở: “Quả nhiên là gây, vợ con nói con phải bỏn ba cực khổ bên ngoài, một Thân vương như con, có chuyện gì mà phải đích thân đi làm chứ?”

Nhiều năm trôi qua, chưa từng có người dùng thân phận mẫu thân để nói với y một câu thân mật, tuy rằng Dận Chân không thể lý giải, nhưng trong lòng vẫn không kiềm được mà thấy ấm lên.

“Nhi tử không sao cả, mỗi ngày ngồi công đường xử án, có thể cực khổ đến đâu.”

Y không nói hết, từ lúc Khang Hy bảo y gom góp tiền nong, y vì khoản thâm hụt của quốc khố mà hao hết tâm tư, không ngừng kiểm toán sổ sách, lại tìm Dận Tự và phụ tá nghĩ cách, có đôi khi một ngày một đêm, bận rộn đến giờ nửa đêm còn chưa tắt đèn là chuyện thường, nhắm mắt nhiều lắm một chung trà nhỏ, lại bị đánh thức vào triều, tinh thần có thể tốt sao được.

Đức Phi khe thở dài: “Không sao thì được rồi, cơ thể làm bằng sắt cũng không chịu được lửa nung, con phải chú ý bản thân hơn, trước đây là do ngọc nương sao nhãng con, hiện tại muốn trò chuyện với con, nhưng phát hiện con đã lớn, không cần ta phí tâm, tìm một lúc nào đó, mang theo Hoằng Huy tiến cung cho ta gặp, ta đã lâu rồi chưa gặp nó.”

Trưởng tử của Thập Tứ là Hoằng Minh, sinh vào năm Khang Hy thứ bốn mươi, Đức Phi yêu thương không rời, hầu như hễ rảnh là triệu tiến cung, trái lại trưởng tử của Dận Chân, Hoằng Huy đến nay đã mười hai, nhưng ngoại trừ ngày lễ tết đến thỉnh an theo lệ, thì gần như chưa từng được triệu kiến riêng, miễn bàn cái gọi là yêu thương, Đức Phi có thể thuận miệng lập tức nói ra Hoằng Minh thích ăn gì, nhưng chỉ e đến cả tướng mạo của Hoằng Huy bà cũng không nhớ.

Dận Chân vốn rất lãnh đạm đối với chúng, lúc này nghe lọt tai, lại vẫn thấy chua xót, cũng không biết là vì nhi tử, hay vì chính y.

“Ngọc nương muốn gặp, ngày mai con bảo Na Lạp thị dẫn nó tiến cung.” y thấp giọng nói.

Đức Phi cười đáp, rồi giữ y lại dùng bữa.

“Dận Tự đang chờ con ở ngoài, hôm nay không thể nán lại, ngày mai trở lại thỉnh an ngọc nương.” bất tri bất giác, nét mặt của Dận Chân đã dịu đi nhiều.

“Tình cảm của con và Lão Bát đúng là tốt, ta nhớ lúc còn bé, hai con luôn luôn như hình với bóng,” Đức Phi như sức nhớ ra điều gì, than thở: “Không ngờ lớn rồi, vẫn như thế, nếu con và Thập Tứ cũng vậy thì tốt rồi . . .”

Câu cuối cùng khiến cho sắc mặt Dận Chân đông lại, thần sắc phai nhạt.

Đức Phi lại không phát giác, vẫn tiếp tục luyện thuyền: “Thuở nhỏ Thập Tứ cơ thể suy nhược, sau khi sinh nó sức khỏe suy yếu, cũng không thể chăm sóc nó nhiều, nên sau này trong lòng luôn cảm thấy mắc nợ nó, muốn bù đắp cho nó, ngạc nương cũng chỉ có hai nhi tử là hai con, thấy các con đều được Hoàng thượng trọng dụng, trong lòng ngạc nương cũng thấy vui Nghe nói lần này, Hoàng thượng phái binh Tây Bắc, muốn Thập Tứ lĩnh binh đi?”

“Ngạc nương,” Dận Chân lạnh lùng ngắt ngang lời bà. “Người cảm thấy mắc nợ Thập Tứ, vậy con thì sao?”

Dáng cười của bà thoáng gượng lại bên môi, lời thoại bất tận như nghẹn trong họng, nhìn biểu cảm lạnh giá vô cảm của nhi tử, đột nhiên một câu cũng không bật ra được.

“Người nói người có hai nhi tử, nhưng trong nhận thức của người, trong lòng người, Thập Tứ mới là nhi tử của người.” khloe miệng Dận Chân hơi nhướn lên, nhưng không hề có ý cười. “Còn con, chẳng qua là lúc người cần con, mới nhớ đến mà thôi.”

“Con nói gì vậy!” bờ môi Đức Phi run rẩy, tức nói không nên lời. “Đây là lời của phận làm con nên nói sao?!”

Dận Chân hít một hơi thật sâu, bình ổn bi ai bỗng đâu tràn lan trong lòng, cố gắng khôi phục vẻ bình tĩnh trên mặt.

“Lời ngạc nương nói, nhi tử đã nhớ, con sẽ cố gắng quan tâm đến Thập Tứ.” y chậm rãi nói, Đức Phi bị ánh mắt của y làm cho khiếp sợ, nhất thời như quên mất cách nói chuyện.

“Nếu không còn chuyện gì, nhi tử xin cáo lui trước.”

Dận Chân dứt lời, xoay người bước đi, không hề lưu luyến.

Tại sao y vẫn còn có thể khờ dại mà khát vọng tình thân đến thế, khát vọng niềm yêu thương ít ỏi ngạc nương dành cho y?

Ngày thứ hai sau khi Đông Hoàng hậu từ trần, y từng lén chạy đến Vĩnh Hòa Cung, kết quả ở ngay cửa, nhìn thấy cảnh ngạc nương ôm Thập Tứ mới chào đời, cái dáng cười dịu dàng từ ái đến tột đỉnh ấy, y chưa từng thấy ở Đông Hoàng hậu.

Bởi dù Đông Hoàng hậu có đối xử tốt với y, thì y vẫn không phải đứa con do bà mang thai chín tháng mười ngày sinh ra.

Y thậm chí từng hâm mộ Dận Tự, Lương Phi đối với Dận Tự, là một người mẹ có thể vì nhi tử làm hết thấy mọi thứ.

Cũng chính tại Lương Phi, y mới chân chính hiểu được rằng, bản thân y, thật chất là bị vứt bỏ.

Hoàng a mã sủng ái Thập Tứ, ngạc nương yêu thương Thập Tứ, vậy còn y?

Thùy ngôn thốn thảo tâm, báo đắc tam xuân huy.

(hàm ý phận làm con sao có thể báo đáp hết tình thương bao la của người mẹ)

Y còn nhớ năm ấy khi Lý sư phó dạy đến câu thơ này, tâm trạng y mang theo chờ mong và ước ao không gì sánh bằng, theo tuổi tác tăng dần, từ từ chuyển thành cảm giác tê dại và buồn cười.

Sẽ không có ai quan tâm đến cảm thụ của y.

Cước bộ chưa từng ngừng lại, y ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, ép giọt nước chua xót muốn xông ra ngoài quay về mắt.

Cửa cung, còn một người đứng đó, dáng người mảnh mai thẳng tắp, khí độ ung dung nho nhã.

Mà dáng cười ấy, chắc hẳn cũng ôn hòa đáng tin.

Trái tim trống rỗng phảng phất như tìm được nơi dựa vào, y bước nhanh đến.

“Tứ ca,” Dận Tự liếc mắt lập tức nhận ra sắc mặt không ổn của y. “Đức Phi nương nương nói gì với huynh?”

Dận Chân không nói một lời, nắm tay hắn rồi đi thẳng.

Trong lòng Dận Tự cảm thấy không ổn, đợi hai người lên xe ngựa rồi, Dận Chân thả tay y ra, tự mình dựa vào đệm kê một bên, sắc mặt hiện rõ uể oải.

Dận Tự thấy thế, vươn tay sờ trán y, vùng chân mày lập tức nhíu chặt. “Sao lại nóng vậy, đệ đi gọi Thái y!”

Vừa nói xong lập tức đi gọi phu xe đỗ xe lại.

“Đừng gọi Thái y, huynh không muốn thấy bọn họ!” Dận Chân nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt hiem thấy, giọng nói cũng mang âm điệu khàn khàn.

“Chắc huynh bị sốt rồi, sao có thể không xem đại phu.” Dận Tự nắm tay y, chỉ cảm thấy nhiệt độ lòng bàn tay nóng đến kinh người, không khỏi trở nên sốt sắng.

“Huynh không muốn thấy bọn họ!” Dận Chân lặp lại lần nữa, nét mặt chán chường mà cố chấp.

“Vậy đưa huynh về phủ trước.” Dận Tự hết cách, đành bảo phu xe tăng tốc.

“Không về!” Dận Chân lăm bắm, mở mắt, siết tay y, dùng sức rất mạnh. “Không được hồi phủ.”

“Vậy đi đâu?” Dận Tự chưa từng gặp lúc y bị bệnh, mà hiện thời quả thật cứ như một hài đồng bướng bỉnh.

Dận Chân nói ra tên một địa danh, là một điền trang ở ngoại thành, Dận Tự cũng từng đến đó một lần.

Nhìn vẻ mặt cố chấp của y, Dận Tự thở dài, không còn cách nào khác ngoài bảo phu xe thay đổi tuyến đường.

Trong ấn tượng của hắn, Dận Chân cực ít khi bị bệnh suy yếu, dù là lần trước vì thay hắn đỡ ám khí, hôn mê bất tỉnh, cũng chỉ nhắm mắt say ngủ, hoặc vùng chân mày cau chặt nhin đau không lên tiếng.

Tuy hôm nay y tỉnh táo, nhưng nhìn lại toát lên thứ cảm giác cô độc nói không nên lời.

Đức Phi và y, rốt cuộc đã nói gì?

Chẳng qua câu này lại không thể hỏi được, Dận Chân chỉ nắm tay hắn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mím môi không nói.

Đến cổng điền trang, xe ngựa dừng lại, quản gia dẫn theo tôi tớ ra nghênh tiếp, Dận Tự ra trước dặn dò họ chuẩn bị nước nóng khăn, rồi vòng trở vào xe, mới phát hiện Dận Chân đang dựa vào vách thùng xe, bán mê bán tỉnh.

Điền trang ở vùng ngoại ô, đợi đại phu chạy đến thôn trang, đã là nửa đêm.

Dận Chân tựa vào đầu giường, ánh mắt ngổn ngang, nhưng lại cố chống không chịu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bệnh không phải bệnh nặng, chẳng qua do mấy ngày nay y không nghỉ ngơi, cực nhọc quá độ, cộng thêm tinh thần mệt mỏi, nên mới đột ngột ngã bệnh.

“Tứ ca, uống thuốc, rồi ngủ một giấc đi.” trong phòng chỉ còn y và Dận Tự, vì Dận Chân không chịu có mặt người ngoài ở đây, nên đuổi ra hết, Dận Tự hết cách, chỉ đành tự thân ra trận.

Liêm Quận vương sống sung sướng an nhàn đã đời thuở nào làm việc hầu hạ người khác đâu, nhiều lắm là lúc nhi tử ngã bệnh dỗ nó uống thuốc mà thôi, nên giờ phút này, động tác y dứt Dận Chân uống thuốc, cực kỳ giống đang dỗ nhi tử.

Dận Chân quay phắt đầu đi, chống cự trong im lặng.

Dận Tự cảm thấy nhức óc, “Tứ ca?”

“Tại sao đệ lại tiến cử Thập Tứ?” y nghiền ngẫm hỏi.

Dận Tự không ngờ đến y bệnh nặng thành ra thế này, mà còn ghi nhớ chuyện đó, không khỏi cười khổ trả lời: “Lời Hoàng a mã nói, chứng tỏ ông cơ bản không hề có ý thả Thập Tam ra, đệ có xin nữa, cũng chỉ họa vô đơn chí, không chừng kéo hai chúng ta nổi gót theo luôn.”

Chưa kể ông ấy cũng đã nhắm đến Thập Tứ, sao không biết thời biết thế bán một cái nhân tình, nếu theo như ký ức kiếp trước của y, Thập Tứ đi Tây Bắc, đến lúc đó như cuốn vào vòng xoáy, khó lòng thoát thân, dù kinh thành có biến động bất ngờ, hẳn muốn về, cũng muộn.

Có điều những lời này không cách nào giải thích rõ, hẳn vốn tưởng Dận Chân sẽ nghĩ thông suốt, không ngờ y trong cơn bệnh nặng mất lý trí, vẫn tâm tâm niệm niệm chuyện này.

“Ta không thua gì Thập Tứ, tại sao các người một người hai người, đều coi trọng hẳn như thế?” Dận Chân cắn răng, hung hăng nhìn thẳng hẳn, lại như đang thông qua hẳn, nhìn một người khác.

Dận Tự mơ hồ đoán được Đức Phi đã nói gì với y, không khỏi trở nên ghét bà.

Tuy hẳn không phải con ruột của Huệ Phi, nhưng bà đối xử với hẳn vẫn mang theo hai phần quan tâm và thật lòng, Dận Chân cũng do Đức Phi mang thai chính tháng mười ngày sinh ra, tại sao trong mắt bà, chỉ sót lại ngao ngán?

Cảm giác chán ghét qua đi, là nỗi niềm thương xót dành cho người trước mắt.

Mọi người chỉ biết vương gia mặt lạnh tâm lạnh máu lạnh, sắt đá vô tình, nào có ai biết tấm mặt nạ vô tình này là y bị ép đeo vào, bởi vì mang lâu, thành quen, đã không thể tháo xuống.

“Tứ ca,” tay xoa mặt y, chậm rãi nói: “Còn có đệ ở đây mà.”

Dận Chân ngẩn ra, đôi mắt do sốt cao mà trở nên hơi lờ mờ, nhìn hẳn, cuối cùng cũng từ từ tập trung được tiêu cự.

“Tiểu Bát . . .” y thì thầm trong miệng.

Dận Tự bưng chén thuốc trên bàn nhỏ lên, uống một hơi, nâng cằm y lên, nhích gần, nạy miệng y ra, mớm từng ngụm một.

Dận Chân dường như đã bị sốt đến hồ đồ từ thuở nào, để mặc cho chén thuốc đắng chát mang theo hơi thở ẩm áp của đối phương cùng nhau tuồn vào, cũng chỉ từng hớp từng hớp nuốt lấy.

Sau đó, lại tham lam đòi hỏi.

Cơ thể trước mặt mang theo hơi lạnh, y không kiềm được dựa sát vào, lại cởi đi từng lớp từng lớp y phục rườm rà, muốn đoạt được nhiều hơn.

Mặc dù đầu óc có chút hỗn loạn, cơ thể vẫn không quên bản năng, một bên cúi đầu ngậm lấy thứ nổi lên trước ngực, nghe người nọ thở gấp bên tai, một bên duỗi tay vào trong tiết cổ, cầm lấy khí quan mềm rũ, tốc độ xoa nắn có phần cấp bách.

Cơ thể vì cơn sốt mà nóng hổi lúc dán sát vào đối phương, thoải mái thở dài một hơi, lỗ tai kề sát mạch máu đang đập trên cổ đối phương, lắng nghe đến mê muội, xong lại kiểm lòng không đành cản một phát.

Dận Tự thoáng run rẩy, thứ mềm rũ bị y nắm giữ trong tay cũng nhanh chóng cứng lên, nhìn người trước mắt có vẻ như thần trí không rõ, hẳn khẽ cười khổ.

“Tứ ca, đừng quậy . . .”

“Ừm . . .” người nọ ngoảnh mặt làm ngơ, một mạch thăm dò thẳng đến nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể hẳn, rất nhiều hành động vào lúc tỉnh táo không dám thử, vào giờ phút nào lại có thể làm không đắn đo.

Dận Tự chỉ cảm giác như nhiệt độ của đối phương đang truyền vào người hẳn, cả người dần nóng đến gần như khó chịu. Thứ ẩm ướt ngấm ra từ đằng trước được trét ra sau, tiểu khẩu đang khép chặt, bị ngón tay thâm nhập, xoay tròn, lại vuốt ve tầng tầng nếp uốn, tiếp tục mở rộng vào trong, mô phồng theo động tác đưa đẩy, linh hoạt ra vào.

Bàn tay đang khước từ bất tri bất giác bị rút hết sức lực, nhược điểm trước sau đều bị y giữ chắc trong tay, hẳn chỉ có thể oằn người, đè xuống tiếng rên rỉ và thở dốc, lại khó chịu nhăn mày, nhịn không được bật tiếng xin tha.

“Tứ ca, đừng . . .”

Ngón tay bỗng rút ra, thay vào đó là thứ cực đại nóng bỏng hơn cả trong trí nhớ, Dận Tự gần như có thể cảm giác được mạch đập và gân xanh nổi trên mặt, giây phút đó chợt thấy giống như tim đập liên mạch.

“Khít quá nóng quá . . .” người nọ thì thầm, cắn môi hần, gặm cắn như thể dã thú, đồng thời cơ thể bắt đầu chuyển động, động tác thiếu sự khống chế khác xa ngày thường.

Dận Tự bị y lúc lắc đến khớp xương sinh đau, nhưng đồng thời bị khơi mào dục vọng triệt để, môi lưỡi quấn nhau nồng nàn đến cực hạn, đến cả đau đớn bị ép uống tạo thành lúc đầu cũng hóa thành khoái cảm.

Dận Chân nhú mày, thấp giọng gọi tên Dận Tự, cảm thụ nơi nóng ẩm trơn mềm đang bao bọc lấy y, trong đầu y nghĩ phải chi bản thân cứ tiếp tục đắm chìm như thế, không cần tỉnh dậy nữa, động tác đưa đẩy thuận theo cảm giác say mê càng ngày càng nhanh, đến cuối cùng thân thể run lên, cả hai đồng thời lên đỉnh, hai cơ thể hòa quyện độ ẩm cho nhau, Dận Chân vuốt ve bờ vai ướt át của hắn, cuối cùng không chống cự tiếp được mà thiếp đi.

139. Chương 139: Biện Pháp

Vào lúc tiếng chim hót vang lên trên cành cây, Dận Chân tỉnh dậy.

Đêm qua lẫn qua lẫn lại đến hơn nửa đêm, sau lại ra một thân mồ hôi, hiện tại đúng là thần thanh khí sảng trước nay chưa từng có, giống như cơn bệnh tối qua chỉ là một giấc mơ.

Người nằm bên gối vẫn chưa tỉnh, dáng ngủ của hắn rất nghiêm chỉnh, chỉ có nét mệt nhọc thấp thoáng giữa hai hàng mi, chứng tỏ một màn tình ái vừa trải qua.

Dận Chân nhìn hắn, không buông tha mỗi một góc nào, nét mặt cực kỳ dịu dàng, như đang nhìn ngắm một vật phi thường quý trọng.

Hôm nay thần trí y tỉnh táo, điên cuồng đêm qua thoáng vụt ra trước mắt, trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đường nhìn rơi xuống dấu vết tình ái loang lổ trên người đối phương, y trong lòng khê động, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Dận Tự ngủ rất nông, chỉ một cử động thôi cũng đủ dựng hắn dậy.

“Tứ ca . . .” giọng hắn có vẻ lèm nhèm, không còn trong trẻo như trong trí nhớ, Dận Chân cực yêu bộ dáng tỉnh mà như chưa tỉnh này của hắn.

“Ngủ tiếp đi.” y dịu dàng nói.

“Giờ nào rồi?” hắn lẩm bẩm một tiếng, vùng chân mày hơi nhăn, dường như đụng trúng chỗ đau.

“Vừa qua giờ mẹo.”

Dận Tự ồm một tiếng, lát sau, hô hấp đều đặn, lại chìm sâu vào giấc mơ, đoán chừng hắn đã rất mệt rồi.

Dận Chân cũng không ngủ lại được, nhẹ tay nhẹ chân rời giường thay y phục, sửa soạn, xong sai người chuẩn bị bữa sáng, rồi vòng trở về phòng, ngồi ở đầu giường, lặng lẽ ngắm hắn.

Chuyện đêm qua không phải hoàn toàn không nhớ.

Năm phần là do sốt đến thần trí bất minh, bốn phần là xuất phát từ phần uất, một phần còn lại là cổ ý.

Tâm trạng tồi tệ đến tột đỉnh, cứ luôn có cảm giác toàn thể người trong thiên hạ đều ruồng bỏ y, phụ mẫu huynh đệ đều nguội lạnh, y chỉ có thể dựa vào chính tay mình, từng bước từng bước trèo lên trên.

Nhưng ý nghĩa của Dận Tự trong lòng y hoàn toàn bất đồng, thậm chí còn gần gũi hơn cả Na Lạp thị, Hoàng Huy, khiến y không kiềm lòng được muốn trút hết mọi buồn khổ trong lòng mình ra.

Người xa lạ đối với y không tốt, y có thể chịu đựng được, trái lại, đối với người thân thiết nhất, dù chỉ là một chút vướng mắc, Dận Chân cũng không tài nào chịu nổi.

Dận Tự

Y yên lặng gọi thầm tên hắc trong lòng, mang theo hơi thở quyền luyện như khắc vào xương cốt mà chính bản thân y cũng không phát hiện, sau đó thở một hơi nhẹ nhõm thật dài.

Ngã bệnh có thể trốn tránh tất cả, lúc tỉnh dậy lại không thể không đối diện.

Thập Tứ vốn chương quân Binh Bộ, nếu đại quân xuất phát đến Tây Bắc, tước vị hiện tại của hắc chẳng qua là Bối tử, hiển nhiên sẽ được phong tước.

Đối nội có Đức Phi tọa trấn hậu cung, đối ngoại có binh quyền trong tay, trong thiên hạ, còn ai có thể sánh về ánh hào quang với hắc?

Lúc Dận Chân nghĩ đến việc này, ánh mắt nặng trĩu, sắc mặt lạnh lùng.

Hai chữ Đức Phi trong lòng y, lại lần nữa chìm sâu.

Sau đó, trên giường phát ra tiếng động nhỏ, Dận Tự từ từ tỉnh giấc.

“Tứ ca?” hắc đỡ trán, giọng nói mang theo chút ngờ ngợ.

Dận Chân dịu giọng. “Tỉnh? Huynh sai người chuẩn bị bữa sáng rồi, dùng chung đi.”

“Ừ.” Dận Tự ngồi dậy, hơi cứng người, trên cần cổ cúi thấp còn lưu lại một ngấn hồng đáng ngờ.

Trong lòng Dận Chân càng thấy yêu thương, đưa tay dịu hắc, xong lại giúp hắc mặc y phục.

“Sức khỏe huynh không còn đáng ngại nữa?” Dận Tự nhận cái chén rồi húp một ngụm.

Dận Chân khoe miệng ngậm cười, cầm tay hắc vuốt nhẹ. “Không sao rồi.”

Dận Tự tỉ mỉ quan sát y, bỗng mỉm cười. “Tứ ca đang giả vờ bình tĩnh, tâm thì loạn như ma sao?”

Dận Chân bị hắc vạch trần tâm trạng bản thân, đáng cười lại càng thắm, chỉ là trên mặt lại thoáng qua nét buồn vô cớ.

“Sau hôm qua, Thập Tứ chắc chắn tiền đồ vô lượng.”

“Thì đã sao, Thái tử năm xưa, không phải còn tỏa sáng hơn cả hắc sao?” Dận Tự mỉm cười, lau mặt, giống như xóa sạch chút mệt mỏi còn sót lại, khôi phục gương mặt minh mẫn sáng sủa.

Dận Chân thở dài: “Ông ấy là kiêng dè người nắm giữ quyền hành trong tay, Thái tử, Đại A ca, thậm chí Tam Phiến, Trịnh Kinh của Đài Loan, ông đều nhất nhất loại trừ, nào có thể cho phép có người ngủ ngay bên giường, sao nay lại dung túng Thập Tứ cầm binh quyền trong tay?”

“Quyền có lớn, cũng không vượt được ông ấy.” Dận Tự thản nhiên nói. “Muốn phế muốn lập, còn không phải phụ thuộc vào một câu của ông sao?”

Bị hắc nhắc nhở, trong lòng Dận Chân chấn động, sực tỉnh. “Sợ là sợ, ông ấy đang có ý ám chỉ.”

“Sau khi hắc lĩnh binh xuất chinh, xa tận chân trời, dù có thêm màu thêm sắc, tỏa sáng rực rỡ, thì có liên quan gì đến huynh?” Dận Tự tựa tiểu phi tiểu nhìn y, “Tứ ca ở kinh thành, thủ đoạn còn thiếu à?”

Câu sau, mang theo hàm ý trêu ghẹo.

Dận Chân làm việc ít khi giấu giếm hắc, đến cả chuyện Niêm Can Xử, cũng nói với hắc, chẳng qua Dận Tự có lòng tránh né, không muốn nghe nhiều hỏi nhiều, có một số việc, không phải biết càng nhiều càng tốt.

Dận Chân không biết nhớ đến chuyện gì, sắc mặt bỗng dưng lạnh xuống, một hồi lâu sau, mới nói: “Quốc khổ thiếu hụt, có biện pháp gì để xoay sở không?”

“Trong lòng tứ ca ắt đã có định luận?”

“Huynh nghĩ tới nghĩ lui, toàn là biện pháp phải đắc tội với người khác.” khẽ cười khổ, đáy lòng lại cảm thấy không cam tâm, cùng từ một mẹ mà ra, đệ đệ y, danh lợi song thu, còn y, vất vả mà chẳng được đền đáp.

“Đầu tiên kêu gọi quyên góp ngân lượng, nhưng chỉ e không mang lại hiệu quả gì nhiều, nếu không được, không chừng phải bắt một hai người, xét nhà tịch thu tài sản phi pháp, giết gà dọa khỉ.”

“Lý gia Giang Nam?” Dân Chân nhăn mày, y nghĩ tới nghĩ lui, quan tam phẩm tại kinh thành, đại đa số là cự thần triều Khang Hy, ông ắt nhớ tình xưa nghĩa cũ, nếu phải xét nhà, chắc chắn không chịu, y chỉ có thể mở rộng ra, nhưng nếu chỉ bắt bó nhỏ, dù có tịch thu, cũng chẳng kiếm thêm được cho quốc khố mấy đồng, còn bị mang tiếng ác, chi bằng nhắm đến tam đại Chức tào Giang Nam.

Dân Tự biến sắc, theo sau đấy là cười khổ.

Người này đúng là to gan lớn mật, tuy Lý gia mà miếng mồi béo bở, nhưng cũng là cận thần của Thiên tử, nếu khai đao với họ, Tào gia Tôn gia chắc chắn sẽ giở trò một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, đoàn kết chống đối, Khang Hy cũng sẽ không đồng ý, sao lại nghĩ đến họ chứ.

“Tứ ca.” hần mang theo ánh mắt bất đắc dĩ nhìn y.

Không cần nhiều lời, Dân Chân cũng hiểu được hần muốn gì, liền nắm tay hần, cười trấn an: “Huynh chẳng qua đang đùa thôi, ông chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Nhưng ngoại trừ họ, còn có thể làm sao bây giờ?

Trong hoàng thất người lăm tiền nhiều của không hề thiếu, điển hình như Trang Thân vương Bát Quả Đặc, tài sản trong tay cũng chẳng phải thuộc hàng sạch sẽ gì, chẳng qua Khang Hy làm nhân quân lâu ngày, sao đồng ý xuống tay với họ hàng hoàng thất, để mang trên lưng tiếng xấu tàn ác với trường bối huynh đệ.

Dân Chân chỉ cảm thấy có ngàn vạn kế trong đầu, lại vô kế khả thi.

Kiếp trước Dân Tự chỉ ước sao nhìn thấy y gặp rủi ro, hiện tại đặt bản thân vào hoàn cảnh người khác, mới hay y bốn bề thọ địch, như dấn thân trên lớp băng mỏng, quả thật vô cùng gian nan, cũng may tình cảnh kiếp trước như vậy, mà y còn có thể đột phá vòng vây, quân lâm thiên hạ.

“Chuyện thế này, cần một cái có.” Dân Tự một bên suy tư, một bên nói, “Xưa nay Hộ Bộ không phải một nha môn trong sạch, tứ ca ở đấy, chắc chắn cũng biết vài người, thu nhận hối lộ, bán quan bán tước, chẳng qua đầu nậu trên dưới kết nối, cho nên bao che lẫn nhau mà thôi.”

Dân Chân gật đầu, sắc mặt tỏ rõ chán ghét. “Người như vậy, có thể nói nhiều vô số kể, tuy rằng huynh trấn thủ Hộ Bộ, cũng không cách nào triệt tiêu hiện tượng này, có đôi khi để tiện làm việc, còn phải mắt nhắm mắt mở, dần dà về sau, những kẻ này đã thâm căn cố đế, không biết phải xử lý thế nào, Hộ Bộ thâm hụt, đương nhiên cũng có công của chúng.”

Dân Tự cười nói: “Đã vậy, cứ lấy có này đi.”

Dân Chân ngẩn ra, tiếp đó như bưng tỉnh. “Ý đệ là . . .”

Mượn vụ án tham ô này, dậy lên làn sóng thanh tra thâm hụt, đến lúc đó, người người cảm thấy bất an, đương nhiên phải nghĩ mọi cách để hoàn trả ngân lượng tham ô, chẳng qua làm vậy, chắc chắn sẽ đắc tội không ít người.

Dân Chân không sợ đắc tội người khác, y xưa nay thủ đoạn như sấm sét, làm việc dứt khoát tàn nhẫn, thà rằng bị người khác căm hận, cũng không phí sức quanh co nhằm chu toàn mọi người.

Y đứng bật dậy. “Được, để huynh lập tức tiến cung.”

Chưa ăn no được một bữa, y đã vội vã tiến cung trình bày biện pháp của bản thân cho Khang Hy nghe.

Khang Hy im lặng trong giây lát, rồi chỉ nói một câu: “Không nên làm quá tuyệt tình.”

Ngụ ý, ngầm bằng lòng.

Dân Chân tuân lệnh, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã.

Triều đình bệnh nặng khó chữa, ông là người tâm sáng như gương, rõ ràng hơn ai hết, chẳng qua tuổi đã cao, một lòng muốn giữ hòa khí, cầm tú hoa chương, dù chỉ là biểu hiện giả dối bên ngoài, cũng không nhẫn tâm diệt trừ khối u ác tính này, nếu y không đề nghị như thế, mười năm, hoặc có lẽ hai mươi năm nữa, thiên hạ này, sẽ biến thành thế nào?

Lại nghe Khang Hy bình thản nói: “Vẫn nên để Lão Bát quản lý Lại Bộ, nó suy nghĩ tinh tế, làm rất tốt.”

Vốn sau khi Dận Tự đi Vân Nam, Lại Bộ được giao cho Thắt A ca chương quản, chẳng ta y tố chất bình thường, không có biểu hiện gì xuất chúng, nhưng Khang Hy đến nay vẫn không đề cập đến chuyện thay người, Dận Chân cũng không tiện mở miệng, lần này Khang Hy lại chủ động mở lời.

“Hoàng a mã”

“Lui ra đi.” Khang Hy thay đổi tư thế ngồi, phát tay, trong giọng nói mang theo chút buồn tẻ vô vị.

Dận Chân không dám ở lâu, lui ra ngoài, về thẳng phủ.

“Chủ tử.” Đới Đặc đi đến đón.

“Bên Vinh Hòa Cung có động tĩnh gì?” Dận Chân bước vào thư phòng, Đới Đặc theo sát phía sau, xoay lưng đóng cửa.

“Sáng nay Thập Tứ A ca đi vào, nán lại chừng một nén nhang mới đi ra.”

“Ừ.” Dận Chân lạnh nhạt lên tiếng, không nhìn ra thay đổi gì trong biểu hiện. “Lúc Thập Tứ đi ra, sắc mặt thế nào?”

“Thần thái phi dương, hăng hái bừng bừng.”

Dận Chân nhướn môi cười lạnh trong im lặng, rồi từ từ hồi phục như thường.

Đới Đặc lại chuyển sang đề tài khác. “Chủ tử, phía bên Thập Tam gia, hình như có chuyện không ổn.”

“Sao vậy?”

“Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, nghe đầu chân của Thập Tam gia bị nhiễm khí lạnh, hiện tại đến cả đi cũng không vững.”

Dận Chân khựng lại một lúc, hai mắt nhìn chằm chằm làn khói xanh lượn lơ trên lư hương.

“Ừ, mấy ngày nữa người phái người đến gặp nó, nói cho nó biết kết quả chuyện ta thay nó xin tội trước ngự tiền, cuối cùng bảo nó ta sẽ cố thử lần nữa.”

“Dạ.”

Bắt đầu từ Thư biện Hộ Bộ – Hồ Văn Tư, vụ án thâm hụt Hộ Bộ vào năm Khang Hy thứ bốn mươi chín, chính thức oanh oanh liệt liệt mở màn.

140. Chương 140: Nguyên Nhân Chết

Thư biện, ý nghĩa như tên, tức là chức quan quản lý công văn hội họa nghệ thuật, không phẩm hàm, địa vị thấp, nhưng chúng lại nắm giữ tường tận tình hình nhân sự trong các bộ, nói cách khác, có một số chi tiết nhỏ nhặt, Thượng thư Thị lang chưa chắc hiểu rõ, gọi một người Thư biện đến, chắc chắn có thể giải đáp rành mạch.

Hai mươi bốn tháng bảy năm Khang Hy thứ bốn mươi chín, Tả phó đô Ngự sử – Tổ Doãn Đồ vạch tội Hộ Bộ nhận hối lộ làm rối rối kỷ cương, trải qua quá trình điều tra, đầu tiên tra ra được hai Thư biện Hộ Bộ – Hồ Văn Tư, Thẩm Tuân Tứ, lại thông qua khẩu cung của hai người, bắt được quan viên trên dưới Hộ Bộ tổng cộng sáu mươi bốn người, hầu như một lưới bắt sạch Hộ Bộ, đến cả Hộ bộ Thượng thư Trương Bằng Cách cũng không may mắn thoát khỏi.

Dận Đường bực bội đi qua đi lại trong phòng khách, giống như muốn đập lủng mặt sàn, Thập Tứ nghe mà cũng thấy phiền.

“Đệ nói này cửu ca, huynh có thể dừng đi nữa không, huynh cứ lượn qua lượn lại trước mắt đệ đến nỗi muốn hoa luôn rồi này!” Thập Tứ vội vàng kéo y lại.

Dận Đường thở hắt một hơi, ngồi phịch xuống ghế, nhưng vẫn như đứng đông lạnh, ngồi đông than, toàn thân khó chịu.

“Lẽ nào hết cách rồi, lẽ nào để mặc tứ ca diệt sạch người của huynh, hai người Hồ Văn Tư, tuy chức vị không cao, nhưng là do đích thân huynh sắp xếp, mỗi năm hiếu kính không ít, hiện tại người nhà họ đã chạy đến tận cửa phủ huynh để xin giúp đỡ, tứ ca làm vậy, không phải là thẳng thường tát vào mặt huynh sao?!”

Nói tới cuối cùng, trong giọng nói của y đã mang theo âm điệu nghiêng răng nghiêng lợi.

Thập Tứ nhíu mày: “Sao cửu ca lại hồ đồ như vậy, huynh xếp hai người đó vào Hộ Bộ, có để lộ manh mối gì không?”

Hắn biết Dận Đường yêu tiền hơn mạng, không ngừng nhúng tay vào vết của cải, lại không ngờ rằng y dám vượt tay đến tận Hộ Bộ do Dận Chân chưởng quản.

Dận Đường thở dài: “Cũng trách huynh tự cho bản thân may mắn, vốn tưởng vị trí của hai tên kia, sẽ không gây nên được bão táp gì, nào ngờ lại bị tứ ca để ý đâu!”

Thập Tứ suy nghĩ trong chốc lát, cười lạnh nói: “Cửu ca và đệ vốn cùng một phe, tứ ca sao có thể bỏ qua cơ hội tốt để diệt trừ phe đối lập này chứ?”

Dận Đường vừa nghe vậy, lại càng thấy căm thù.

Lại nghe Thập Tứ trầm ngâm nói: “Lần này, tứ ca quyết tâm phải chinh lý Lục Bộ, vợ vết tiền tài sung vào quốc khố, bằng không ở trước mặt Hoàng a mã, không lập được công, chuyện đã vậy, chúng ta đành phải thí tốt bảo xe, bằng không huynh ấy gây đến nợ tiền, chúng ta chỉ có nước nuốt không trôi.”

Dận Đường trên mặt âm trầm, hồi lâu không tiếp lời.

Thập Tứ biết y chưa bỏ cuộc, đang nghĩ cách, không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng.

Đương nhiên Dận Đường chưa bỏ cuộc, người do y xếp vào Hộ Bộ, không chỉ hai người Hồ Văn Tư, nhưng nếu lần này Dận Chân làm thật, tất nhiên tám chín phần sẽ bị dọn hết, sau này y có muốn đưa người mình vào, chỉ sợ khó càng thêm khó.

Nghĩ tới nghĩ lui, vô kế khả thi, chỉ đành đích thân đến phủ Ung Thân vương một chuyến.

Vừa tới cửa, lại gặp Dận Tự.

Dận Đường vui mừng quá đổi, kéo hắn không thả. “Bát ca!”

Dận Tự đã lâu không hỏi đến chuyện Lại Bộ, hiện tại tiếp chưởng lần nữa, đương nhiên có rất nhiều chuyện cần làm quen, dạo gần đây bận tới mắt tới mày, nên không rảnh nội tình chuyện Dận Chân chinh lý Hộ Bộ, thấy Dận Đường hiếm khi đến bái phỏng Dận Chân, chỉ thấy vô cùng kinh ngạc.

“Đây đúng là khách quý, ngọn gió nào thổi đệ đến, cùng huynh vào thăm tứ ca?”

Dận Đường vội vàng gạt đầu cười nói: “Đang có ý này, đệ có một chuyện, muốn nhờ bát ca, giúp đệ xin xỏ với tứ ca!”

“Hử?”

Thừa dịp hai người còn đứng ở cửa, Dận Đường kể tóm lượt chân tướng sự việc, cuối cùng nói: “Bát ca, từ nhỏ đến giờ huynh hiếu đệ nhất, hiện tại đệ đệ gặp nạn, cũng chỉ có thể trông cậy vào huynh giúp đệ.”

Gương mặt cười mang theo mấy phần lấy lòng.

Vào phủ, mới hay Dận Chân đang ở thư phòng, phải lát nữa mới có thể lại, hai người chia nhau ngồi xuống, Dận Tự dõi mắt nhìn y trong chốc lát, một mực im lặng, đến nỗi khiến Dận Đường hoảng sợ.

“Bát ca”

“Tiểu Cửu.” Dận Tự nhìn người đệ đệ có gương mặt xinh đẹp, bỗng có cảm giác vô lực xoay chuyển trời đất.

“Huynh đã khuyên đệ từ sớm, không nên nhúng tay vào việc này, sao đệ lại không chịu nghe?”

Đôi mắt ánh lên ý lạnh như có thể nhìn thấu nội tâm bản thân, trong giây phút đó Dận Đường bỗng cảm thấy nôn nóng, không khỏi bật dậy, đi về trước hai bước. “Bát ca! Đệ cũng không chọc vào tứ ca, là do huynh ấy không chịu tha đệ, đệ chẳng qua lấy ít tiền hiếu kính mà thôi, không gây ra chuyện gì cản trở ai,

huynh xem Trang Thân vương, Giản Thân vương đó, có ai mà không nhúng tay vào, sao tứ ca giỏi không đi bắt nhược điểm của họ!”

“Sao đệ biết huynh không điều tra người khác?” giọng nói đi đôi với tiếng bước chân vào phòng khách, hai người xoay đầu, thì thấy Dận Chân đang mang theo gương mặt âm trầm đi vào.

“Nếu muốn người không biết, trừ khi mình đừng làm, hiện tại quốc khố thâm hụt, Hoàng a mã ra lệnh huynh thanh tra Lục Bộ, đệ thân là nhi tử, không chỉ không san sẻ phiền muộn với Hoàng a mã, còn muốn nhờ bát ca xin xỏ dùm đệ, nếu như đệ không làm gì trái quốc pháp, ta đương nhiên sẽ không oan uổng đệ.”

Dận Đường trong lòng đang bức bối không chỗ giải, nghe đối phương vừa mở miệng là dạy đời, chỉ thấy phản cảm hơn, suy nghĩ xoay vòng lại vẫn cố cười: “Tứ ca nói đi đâu vậy, đệ đệ cũng là bất đắc dĩ, thường ngày đệ cũng không xen vào việc gì, chẳng qua kiếm một hai đồng tiền nhỏ cho bản thân, bằng không đệ cũng tính cho tứ ca một phần?”

Dận Chân lạnh lùng nhìn y cột nải, trong đầu hiện lên những việc mà y và Thập Tứ lén lút làm, không khỏi thấy chướng mắt thêm.

“Kiếm tiền kiếm đến tận Hộ Bộ? Đệ cho triều đình là nơi nào?” Dận Chân lạnh lùng nói.

Dận Đường trong lòng chùng xuống, lấy tình thế hiện tại, Dận Chân chắc chắn không có khả năng giúp y, nhìn Dận Tự đang ngồi một bên, cũng bàng quang đứng xem, im lặng không nói, không khỏi oán hận nói: “Nếu tứ ca không chịu dằn xẹp, vậy cũng chẳng sao, chỉ mong huynh đừng có ngày phải đến cầu xin đệ đệ đây!”

Dứt lời xoay người phất áo bỏ đi, cũng không chào Dận Tự lấy một tiếng.

Dận Chân thấy Dận Tự không nói gì, biết trong lòng hằn hộc hơn phân nửa không bình tĩnh như thể hiện ngoài mặt, không khỏi đi qua vỗ vai hắn, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Bát.”

Cách gọi thân mật này thường chỉ vào lúc hai người ở riêng với nhau, Dận Chân mới gọi, lần này Dận Tự vừa nghe, liền hơi kéo khóe miệng: “Tứ ca làm theo lẽ công, đệ sẽ không xin.”

“Nó là tự làm tự chịu, chẳng thể trách người khác.” Dận Chân vốn đã chẳng thích tên cửu đệ tướng mạo mang nét nữ tính quá đáng, giống y như Nghi Phi, nếu không phải e ngại Dận Tự, y đã hạ độc thủ từ lâu, với hành động, việc làm của Dận Đường tại Giang Nam mấy năm trở lại đây, e rằng Khang Hy đã hay, cũng không vui vẻ đi đâu được.

Dận Tự ừ một tiếng, trí óc lại dần dần bay xa, hắn nhớ đến Dận Đường thuở bé thường đi theo sau họ, giọng nói trẻ con du dương gọi bát ca bát ca, giống như cái đuôi nhỏ, Dận Đường từ nhỏ đã kế thừa gương mặt xinh đẹp của Nghi Phi, hồi đó còn đáng yêu hơn cả Hoảng Huy Hoảng Vượng hiện tại, tựa như kim đồng hạ phạm, chẳng qua chưa từng ngờ đến mới chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua, bản thân luôn miệng cảnh cáo y cũng không để trong lòng, vẫn hòa theo Thập Tứ gây chuyện, so ra, Lão Thập Dận Nga trông như lỗ măng, nhưng có thể đặt bản thân ngoài cuộc, lại mang hơi hướm đại trí giả ngu hơn.

Dận Chân hạ quyết tâm, không tiếc đắc tội với người khác cũng phải gom góp được tiền bạc, do đó hiệu suất hiển nhiên cao ngất trời, chưa kể y hành động như sấm rền gió cuốn, lại có Dận Tự ở bên phối hợp, trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến ba tháng, quốc khố đã bù được khoản thâm hụt ba trăm vạn lượng.

Nhưng trái lại, đưa mắt nhìn khắp trong ngoài kinh thành, nhắc đến danh hiệu Ung Thân vương, chỉ khiến lòng người thấy rét lạnh.

Song song với Dận Chân thăng thưởng thanh tra quan viên tham ô thâm hụt, Thập Tứ lại liên hợp với Dận Đường, lén lút gọi cho một số quan viên bị ép đến thở không ra hơi ít ngân lượng, để giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn, ân huệ này, đương nhiên khiến họ cảm động đến rơi lệ, giữ riêng trong lòng.

Tháng mười cùng năm, Thập Tứ A ca Dận Trình được phong làm Bối lặc, Khang Hy ra lệnh duyệt binh, chuẩn bị đại quân xuất chinh.

Vào một ngày, Dận Chân đang ở Hộ Bộ lật xem công văn, thì thấy Tiểu Cần chạy rầm rập vào, thở không ra hơi.

“Chuyện gì mà cuồng cuồng đến tận đây, không ra thể thống gì!” Dận Chân nhú mày khiển trách.

“Gia! Không, không hay rồi!” Tiểu Cần vừa thở dốc vừa nói, sắc mặt trắng bệch. “Lục A ca trong phủ gặp chuyện không hay, hiện tại Trắc phúc tấn đang làm ầm cả lên!”

Dận Chân sắc mặt sa sầm.

Lục A ca, Niên thị sinh, còn chưa được một tuổi, đến tên cũng không có, phủ Dận Chân tuy có Hoàng Huy và Hoàng Thời, so với Dận Tự chỉ có một nhi tử độc nhất thì nhiều hơn, nhưng so với các A ca còn lại trong hoàng thất mà nói, vẫn xem như con cái đơn bạc.

Dận Chân rất ít khi để ý đến chuyện hậu viện nhà mình, thứ nhất là do tâm trí bản thân, một nửa dành cho giang sơn và dã tâm, một nửa còn lại thì dành cho người kia. Thứ hai là vì trong phủ đã có Na Lạp thị quản lý, những năm gần đây ngăn nắp rõ ràng, quả thật không cần đến y phí công.

Cưới Niên thị, là bất đắc dĩ, bởi vì thế lực của Niên gia, Dận Chân muốn mượn sức, càng vì thế lực của Niên Canh Nghiêu một bước lên mây, khiến y không thể thiếu, nên dù trong lòng không ưa thích gì dung mạo xinh đẹp đến ngán ngấm này, nhưng vẫn dành thời gian qua đêm ở viện ả, đây cũng vì để phụ tử Niên gia thấy, mà an tâm.

Hiện thời trong phủ có Đích phúc tấn Na Lạp thị, Trắc phúc tấn Niên thị, Lý thị, Cách cách Cảnh thị, không tính nhiều, không tính ít, về sau, y không chịu nạp thêm người mới vào phủ, năm trước Khang Hy từng định chỉ định nữ nhi của Tứ phẩm Điển nghi Lăng Trụ cho y, nhưng bị Dận Chân từ chối, lại chuyển qua chỉ định cho Thập Tứ A ca.

Do đó, Niên thị thành người cuối cùng bước vào Ung Vương Phủ, ở trong mắt người ngoài, dường như là Dận Chân say đắm ả, bất chấp mọi thứ sủng ái nữ tử này, từ bỏ tất cả người mới khác.

Lời đồn này càng truyền càng thật, Dận Chân thậm chí cười nhạo, nhưng không ngăn cản.

Không phải càng thật càng tốt sao, như vậy Niên gia mới có thể bị cột chặt vào thuyền của y, không sinh lòng khác?

Nhưng có thể do Niên thị không đủ sức nhận phần yêu này, hoặc có thể do thân thể ả vốn đã yếu, liên tiếp sinh hai A ca, nhưng không đứa nào sống qua một tuổi, đã chết yểu, đến cả xếp thự tự cũng chưa được, đừng nói là đặt tên.

Lục A ca chết yểu lần này là A ca thứ hai do ả sinh.

Lúc Dận Chân hồi phủ, Niên thị đang ôm cơ thể lạnh băng của Lục A ca khóc không thành tiếng, ả vốn có diện mạo hiền dịu, hiện tại khóc đến lệ hoa đái vũ, càng khiến người khác thương tiếc.

Na Lạp thị sắc mặt nghiêm trọng, giữa mày mang theo sự mệt mỏi chán chường, đi theo sau Dận Chân vào viện, thấy Niên thị còn đang khóc, Lý thị lại bày ra điệu bộ như đang xem kịch im lặng đứng một bên, không khỏi thở dài, đi lại dịu ả dậy.

“Muội muội đừng thương tâm, gia đã về.”

Niên thị như chấn động, từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt khóc đến sưng vù, nhưng cũng không hề xấu xí, ngược lại tăng thêm nét diễm đạm đáng yêu, ả buông Lục A ca đang ôm trong lòng ra, đứng dậy quỳ gối trước mặt Dận Chân.

“Gia, xin người hãy làm chủ cho nô tỳ!”

Dận Chân cố tỏ ra hòa nhã, đỡ ả dậy, dịu giọng nói: “Lục A ca từ khi chào đời đã gầy yếu, nếu nàng quá thương tâm . . .”

“Lục A ca là bị người khác sát hại!” Niên thị đột ngột ngắt ngang lời y, lạnh lùng nói.

Mọi người có mặt đều đồng loạt đổi sắc.

Giọng Dận Chân trầm xuống thấy rõ. “Nàng có biết nàng đang nói gì không?”

“Nô tỳ sao lại lừa gạt gia!” Niên thị sắc mặt trắng bệch, giọng nói lại toát lên vẻ thê lương ảm đạm. “Lúc sáng sớm Lục A ca vẫn còn khỏe, buổi trưa, nô tỳ còn đến thăm một lần, sau đấy Thanh Đại có nói, Đại A ca ghé thăm nó, rồi, rồi, thế này đây!”

Na Lạp thị bỗng tái mặt, nhìn chằm chằm Niên thị, lát sau mới tìm lại được tiếng nói của bản thân: “Gia . . .”

Dận Chân không nhìn nàng, quay đầu nói với Tiểu Cần: “Triệu Đại A ca đến đây.”

Hoàng Huy và Hoàng Thời vốn đang đứng ngoài cửa, thấy phụ thân triệu kiến, vội vàng đi vào, hành lễ với trưởng bối.

Dận Chân lướt mắt nhìn qua Niên Thị, xong quay lại nó. “Trước đó con từng đến thăm đệ đệ?”

Hoàng Huy gật đầu nói: “Dạ, nán lại chừng nửa chung trà nhỏ.”

Niên thị sâu kín nói: “Đại A ca có cho Lục A ca ăn thứ không nên ăn không?”

Lúc này dù Hoàng Huy có ngu, thì cũng lập tức hiểu ra, hướng hồ nó không ngu, nghe vậy mặt đổi sắc, quỳ rạp xuống đất. “A mã ngọc nương minh giám, nhi tử chưa từng cho đệ đệ ăn bất cứ thứ gì, chỉ đơn giản đến thăm nó mà thôi!”

“Lúc con ở đây, còn ai khác không?”

“Còn . . .” Hoàng Huy đang định nói người hầu riêng của Lục A ca – Thanh Đại, nhưng lại đột nhiên nhớ đến lúc đó trùng hợp sao có người ở ngoài gọi Thanh Đại, cô liền đi ra, còn người hầu của nó, lại đứng ở ngoài cửa, cho nên trong thời gian nửa chung trà nhỏ, quả thật chỉ có một mình nó.

Sắc mặt nó thảm bại, há miệng, lại không nói nên lời.

Na Lạp thị thấy thế, sao còn không hiểu, trong nhà tranh giành sủng ái thì thôi đi, hiện tại lại có người tính hãm hại nhi tử của nàng, mưu hại đệ đệ, lại là hoàng tôn, tội danh này một khi chứng thực, Hoàng Huy đừng nói được phong Thế tử, chỉ e liên lụy Dận Chân, ở trước mặt Khang Hy sẽ bị nhận định là không biết cách dạy con, để huynh đệ trong nhà bất hòa với nhau.

Nàng lạnh lùng nói: “Truyền Thanh Đại đến nói chuyện.”

Mới vừa rồi lộn xộn, nàng đã lo ra lệnh bắt những người liên quan đến Lục A ca chờ sẵn, để tra hỏi, chẳng qua lúc ấy Niên thị lo khóc, không nói lấy một câu, hiện tại Dận Chân về, lập tức nói ra chuyện của Hoàng Huy, tâm tư trong đó, cũng đáng để bàn luận.

Na Lạp thị nhìn thoáng qua Dận Chân, thấy y chỉ đứng đó, không phản đối, thần sắc lạnh lùng, không nhìn ra thay đổi trong tâm trạng.

Mọi người còn lại, hoặc sợ hãi, hoặc hả hê, tất cả đều che giấu dưới gương mặt nghiêm túc.

Thanh Đại nhanh chóng được tìm đến, cô sợ không nhẹ, cả người lấy bối, đến nói chuyện cũng lắp bắp, giống như thần trí không rõ ràng.

Cô chỉ nói lúc đó cô được gọi ra ngoài, là đại nha hoàn Thanh Vân bên cạnh Niên thị, Na Lạp thị lại gọi Thanh Vân đến đối chất, không khác nhau mấy.

Lại hỏi một loạt đầu bếp và ma ma, cũng không phát hiện được gì kỳ lạ.

Thái y nhanh chóng chạy đến, sao một hồi kiểm tra, nom nớp lo sợ nói: “Hồi bẩm Vương gia, Tiểu A ca là do hít thở không thông mà chết.”

Niên thị giọng run rẩy: “Ai lại nhẫn tâm như vậy, muốn mưu hại con tôi!”

Dận Chân nói: “Người xác định?”

Hỏi là hỏi Thái y.

Đối phương dè dặt trả lời: “Hồi bẩm Vương gia, tiểu A ca sắc mặt tím xanh, môi thâm, chứng thật là triệu chứng do ngạt thở mà chết . . .”

Niên thị oa một tiếng bật khóc, sức khỏe ả vốn đã yếu, trải qua một màn âm ỉ lại càng chống đỡ không nổi, chẳng mấy chốc đã lung lay như sắp đổ, gần như bất tỉnh, nhưng vẫn cố chống chịu không nghỉ ngơi.

“Xin gia hãy đòi lại công bằng cho Lục A ca, cho nô tỳ!”

Vòng tới vòng lui, vòng thành một vòng bế tắc, chưa kiểm chứng, cơ bản không cách nào đưa ra kết luận, công bằng gì mà công bằng?

Dận Chân biết Niên thị đang đình ninh Hoằng Huy chính là hung thủ, muốn ép y phải ra quyết định, nhìn sang Na Lạp thị, quỹ thẳng lưng trên mặt đất, khăn tay đang cầm gần như vò nát trong lòng bàn tay, mím chặt môi, không vì Hoằng Huy mà cầu xin nửa lời.

“Truyền lệnh xuống, không có sự cho phép của ta, bất luận là ai cũng không được phép rời khỏi phủ nửa bước, Tô Bồi Thịnh, người hãy thẩm vấn từng người một, cần phải tìm cho ra người đã sát hại Lục A ca, nếu có gì khác thường, lập tức báo cho ta hay.” giọng Dận Chân không cao, loáng thoáng chút thờ ơ, lại khiến lòng người bất giác lạnh run, không dám lên tiếng. “Hoằng Huy trông nom ấu đệ không chu đáo, đến quỳ trước cửa thư phòng.”

Hoằng Huy vâng lời dập đầu, không hề do dự hoặc không cam lòng.

Con ả chết, đối phương lại chỉ bị phạt quỳ mà thôi! Niên thị không đành xuống được cảm phần trong lòng, lập tức đứng bật dậy định phản bác, nhưng khi vừa ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Dận Chân, vô thức rùng mình, rồi lại ngã xuống.

Dận Chân trở lại thư phòng, lạnh lùng sắt đá bỗng rút đi hơn nửa, thay vào đó là cảm giác mệt mỏi rã rời tràn lan, như bao phủ toàn thân y.

Chẳng bao lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Y mở mắt ra, Na Lạp thị bưng thố canh vào.

“Gia, dùng ít canh nóng đi.” nàng nhẹ giọng nói.

Phu thê hai người nhìn nhau một lát, Dận Chân ngẩng nhìn dung mạo thanh tú ngày nào nay đã vùi lấp dưới tầng tầng mệt mỏi, không khỏi thở dài.

“Khổ cho nàng rồi.”

Mấy năm nay trong phủ lục đục với nhau, dù y không để trong lòng, nhưng không phải không biết, nếu không có Na Lạp thị cố gắng dìm xuống, chỉ e không phải chỉ thế này mà thôi.

Hoằng Huy vốn là con chính thất, mấy năm nữa nếu không có gì ngoài ý muốn, sẽ được phong làm Thế tử, nếu nó thần trí minh mẫn, tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho một đệ đệ mới vừa chào đời, chẳng qua Niên thị bị tức giận lấn át lý trí, không nhìn ra điểm này, chưa kể đến ân oán tích tụ trong cuộc chiến tranh giành sủng ái, nhân cơ hội này trút hết ra.

“Gia nói gì vậy, phu thê vốn đồng tâm mà.” Na Lạp thị cảm giác viên mắt nóng lên, vội vàng cười gượng để che lấp: “Hải tử Hoằng Vượng đến, hiện tại đang quỳ bên ngoài với Hoằng huy, kéo thế nào cũng không chịu đứng dậy, người xem có phải nên đi mời Bát gia qua không?”

141. Chương 141: Chỉ Dạy

Hoằng Vượng và Hoằng Huy chơi với nhau từ nhỏ, tình cảm rất tốt, mỗi lần Dận Chân nhìn thấy chúng, đều sẽ nhớ đến hình ảnh y và Dận Tự thuở bé, có giận thế nào cũng vui đi phân nửa.

Y nghe vậy thở dài, nói: “Gọi Hoằng Huy vào đây, nó cũng nên bắt đầu học cách xử sự đối nhân xử thế, chuyện giống như hôm nay, vốn không nên xảy ra với nó.” Hoằng Huy lớn lên trong phủ, lại là con chính thất, được bảo vệ chu đáo, một phủ Thân vương nho nhỏ, dù có lục đục cỡ nào, cũng kém hoàng cung, nhớ năm xưa khi y bằng tuổi nó bây giờ, đã học được cách quan sát người khác, xu cát tị hung.

Không nói hết lời, nhưng Na Lạp thị đã hiểu ý của y, gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

“Bảo Bảo, chân đệ có đau không, đừng quỳ nữa, mau đứng dậy!” Hoàng Huy dùng sức kéo Hoàng Vượng dậy, có điều bản thân nó cũng đang quỳ, không có sức, Hoàng Vượng lại quyết tâm phạt quỳ chung với nó, không chịu nhúc nhích.

“Không được gọi đệ là Bảo Bảo, đệ đã sáu tuổi rồi, mỗi lần huynh gọi, họ đều cười đệ!” Hoàng Vượng dỗi, theo năm tháng trôi qua, mặt nó đã không còn tròn trịa như lúc bé, nhưng vẫn trắng trẻo như bánh bao. Nó thích nghe a mã gọi nó là Bảo Bảo, nhưng mỗi lần tới phiên Hoàng Huy gọi, các nha hoàn ở hậu viện sẽ lên cười khúc khích, tần suất ngày càng tăng, Hoàng Vượng bắt đầu nghiêm khắc ngăn cản nhũ danh này lan truyền ra ngoài.

“Được rồi được rồi, huynh không gọi, đệ mau đứng lên đi, a mã không phạt đệ, là do huynh làm sai, một hồi a mã thấy đệ phạt quỳ với huynh, nhất định sẽ đau lòng.” Hoàng Huy nhỏ giọng dỗ dành nó.

Từ nhỏ nó đã cùng Hoàng Vượng lăn lộn khắp phủ, tình cảm giữa nó và các huynh đệ tỷ muội còn không sánh bằng một nửa của nó và Hoàng Vượng, vả lại mấy năm gần đây các đệ đệ muội muội chết yểu không ít, cho nên Lục A ca mất, trong lòng nó cũng không có cảm giác khổ sở gì cho lắm.

“Tứ bá đau lòng, không phải sẽ cho huynh đứng dậy sao, hai ta là huynh đệ, không phải nên có nạn cùng chịu?” lúc nói Hoàng Vượng cố gắng bắt chước Dận Tự, tỏ vẻ trưởng thành chững chạc, đáng tiếc giọng nói vẫn mang theo âm điệu trẻ con, người ngoài nghe được khó lòng nhịn cười.

Hoàng Huy nhịn cười, phụ họa theo nó: “Nhưng huynh là ca ca, đệ là đệ đệ, nên đệ phải nghe lời huynh.”

Lúc Na Lạp thị đi ra ngoài, thì thấy hai đứa đang dựa sát nhau khe khẽ thì thầm, bóng dáng một lớn một nhỏ, cực kỳ giống hai mầm cây non nương tựa nhau mà sống.

Theo lý thuyết, đệ đệ chính thống của Hoàng Huy, phải là Tam A ca Hoàng Thời trong phủ Ung vương, nhưng nói đến cũng lạ, từ thuở nhỏ Hoàng Huy và Hoàng Thời đã không thân thiết, trái lại Hoàng Vượng, lại giống đệ đệ của nó hơn.

Na Lạp thị mỉm cười chưa chút, bước lên trước.

“Bảo Bảo.”

Hoàng Vượng mang theo chút bất mãn nho nhỏ quay đầu lại, vừa thấy là Na Lạp thị, không dám tỏ ra không vui.

“Tứ bá mẫu!”

“Mau đứng lên!” Na Lạp thị kéo nó dậy, đồng thời quăng cho Hoàng Huy ánh mắt trách cứ.

“A mã con gọi con vào, tự mà chú ý.”

Hoàng Huy gật đầu. “Ngạc nương đừng lo.”

Lại cúi sát Hoàng Vượng, cẩn thận phỉu sạch bụi bẩn trên gối nó, căn dặn: “Đi vào phòng nghỉ ngơi, đừng phơi nắng.”

Na Lạp thị dở khóc dở cười, xua tay đuổi người. “Đi đi, có ngạc nương ở đây, còn lo Bảo Bảo đệ đệ của con bị bạc đãi à, mau đi gặp a mã con!”

“A mã cát tường.”

Dận Chân ngẩng đầu, nhìn thấy nó theo bài bản phẩy tay áo hành lễ.

Sắc mặt Hoàng Huy nhìn qua có vẻ tái nhợt, đáng đứng lại thẳng lưng nghiêm chỉnh, không bắt gặp nét sa sút.

“Con biết tại sao ta cho con quỳ gối bên ngoài?”

“Vì nhi tử phạm lỗi.”

“Con phạm lỗi gì?”

“Nhi tử làm việc không chu đáo, không nên một mình vào thăm đệ đệ, không có lấy một hạ nhân bên cạnh, đồng thời làm hại đệ đệ . . .” giọng nói của Hoàng Huy càng lúc càng nhỏ, bởi vì nó thấy sắc mặt Dận Chân càng lúc càng không lành.

“Con thật sự cho rằng ta vì chuyện này nên mới phạt con quỳ sao?” Dận Chân lạnh lùng nói.

Tuy trước đây Hoàng Huy cũng cẩn thận, nhưng nó chưa từng ngờ đến sẽ có người hãm hại nó, trải qua chuyện lần này, mới hay chỉ một việc vật vãnh trong phủ, cũng có khả năng trở thành nguy cơ lật đổ bản thân, chỉ trách bản thân trước đây luôn ngây thơ núp dưới sự che chở của phụ mẫu, mất lòng phòng bị, liên lụy ngục nường phải chịu tội theo.

Nghĩ đến đây, nó thảng thốt nói: “Trước đây nhi từng từng nghe sư phó giảng «Tư Trì Thông Giám», vốn tưởng chuyện lục đục này, chỉ tồn tại trong triều đình, mới cần phải phí công đối phó, mà quên đi người và sự việc xung quanh, cũng thường có thể đẩy bản thân vào chỗ chết.”

Có thể suy nghĩ cẩn thận, chứng tỏ vẫn có thể đào tạo thành tài.

Dận Chân âm thầm gật đầu, ngoài mặt vẫn nghiêm túc như trước: “Con hiểu thì tốt, nhưng ta không phải muốn con từ nay về sau luôn chú tâm đến những việc nhỏ nhặt này, mà là muốn con biết rằng, trong phủ, hoàng cung, triều đình, thậm chí thiên hạ, chưa bao giờ là chốn bình yên vô sự, lòng người khó lường, mỗi bước đi đều ẩn giấu hiểm ác, con muốn tề gia trị quốc bình thiên hạ, thì phải học cách để xử lý những chuyện này, cũng như cách giao thiệp với những người xung quanh, cổ nhân có câu, trong nhà chưa yên, lấy gì yên thiên hạ, chính là ý này.”

Hoàng Huy không phải kiểu người cổ hủ, đương nhiên biết phụ thân là vì tốt cho nó, không khỏi cung kính vâng lời, cuối cùng nhớ tới việc hôm nay, trong lòng vẫn mang theo phiền muộn, không khỏi chần chờ nói: “A mã, đệ đệ mới chào đời, còn nhỏ như vậy, trong khi con là con chính thất, nếu như, nếu như thật sự bị người hãm hại, sao đối phương không nhắm thẳng về phía con?”

Dận Chân dùng ngữ điệu lạnh lạnh: “Con tưởng con chưa bị sao?”

Hoàng Huy điếng người, không nhận được ngắt phát đầu dây.

Lại nghe Dận Chân nói: “Năm con bốn tuổi, không biết do đâu mà đổ bệnh nặng, thuốc và châm cứu cũng không trị được, đến cả Thái y cũng bó tay, ta và ngục nường con đều dinh ninh phải lo liệu tang sự cho con, sau nhờ có bát thúc con từ Vân Nam gửi về được liệu hiếm lạ, mới cứu được cái mạng nhỏ của con.”

Hoàng Huy vô thức rung mình, nó cố gắng hồi tưởng, nhưng do tuổi còn quá nhỏ, không cách nào nhớ ra, chỉ có thể lúng ta lúng túng nói: “Vậy, vậy người hại con . . .”

“Không bắt được, bởi vì không điều tra ra.” Dận Chân thấy nó bàng hoàng, không khỏi dịu giọng. “Nói cho con biết chuyện này, không phải muốn con hốt hoảng lo sợ, mà là muốn con biết cẩn thận hơn, con là trưởng tử của phủ Ung vương, đương kim hoàng tôn, sau này làm việc, phải biết tính toán trong lòng.”

Y bỗng nhớ đến Hoàng Vượng mới ban nãy còn quỳ gối chung với Hoàng Huy ở bên ngoài. “Bằng không, không chừng một ngày, đến cả Hoàng Vượng, cũng bị con liên lụy.”

Hoàng Huy rung mình, nghiêm mặt nói: “A mã yên tâm, nhi tử hiểu rồi.”

Dận Chân thấy nó tiếp thu bài học, lại chỉ dạy thêm một hồi, rồi thả nó ra ngoài, đồng thời sai người gọi Na Lạp thị đến, bảo nàng đi an ủi Niên thị, sẵn tiện lo liệu hậu sự cho Lục A ca.

Hoàng Huy ra khỏi thư phòng, thì thấy Hoàng Vượng đang ngồi ở thềm đá dưới tàng cây, hai tay chống má, đôi tròng mắt đen lúng liếng đang nhìn nó, không khỏi kinh ngạc, bước nhanh lại, đưa tay kéo nó dậy.

“Sao lại ngồi đây?”

“Sợ huynh bị tứ bá la dữ quá, trốn đi len lén khóc.” Hoàng Vượng cười hì hì nói, “Đi, a mã cho đệ cái cung nhỏ, chúng ta đi bắn cung.”

“Ừ.” tay đối phương nhỏ hơn tay nó một cỡ, nắm trong tay cảm thấy mềm mại ấm áp. “Bảo Bảo, tương lai đệ muốn làm gì, lĩnh binh xuất chinh giống thập tứ thúc à?”

Hoàng Vương nghiêng đầu, rồi lắc đầu. “Đệ muốn hiếu thuận với a mã, đợi ông già, đệ sẽ mỗi ngày công ông đi.”

“Bất thức có khiếu, đi nhanh hơn đệ công.” Hoàng Huy mình đầy lý tưởng hào hùng lại bị câu nói của nó dập tắt hơn một nửa, cũng thuận miệng nói nhảm mấy câu.

“Được rồi, sau này đệ già đi không được, huynh cũng sẽ công đệ.”

“Huynh lớn hơn đệ, tương lai chắc chắn già trước đệ!”

“Nói bậy . . .”

Gió nhẹ thổi, ánh mặt trời xuyên qua tàn cây, rọi xuống bóng người loang lổ của hai đứa trẻ.

Ngựa xe của đại quân chuẩn bị hơn nửa năm, cuối cùng vào tháng ba năm Khang Hy thứ năm mươi sẵn sàng xuất phát, Thập Tứ A ca Dận Trinh được phong làm Phủ Viễn Đại tướng quân, lấy vương tước Đa La Bối lặc, dùng cờ Chính Hoàng Kỳ, kiêu dáng chiếu theo kiêu cờ của vua, Khang Hy đích thân đưa tiễn, vương công đại thần, ấn theo phẩm hàm tụ tập đầy đủ ở ngoài ngọ môn, theo thánh giá đưa tiễn, cờ quạt ngợp trời, trống nhạc rầm vang, thanh thế hiển hách đến tột đỉnh.

Trương Đình Ngọc đứng trong hàng đại thần, cùng mọi người nhìn Thập Tứ A ca mặc quân trang, quỳ xuống nhận sắc ấn, xong thống lĩnh đại quân đi đến Đức Thắng Môn, trùng trùng điệp điệp thẳng tiến, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa cảm thán, nhớ đến năm xưa dù là Đại A ca xuất chinh, cũng không nhận được nhiều thánh quyền đến thế, năm ấy thánh giá thân chinh Cát Nhĩ Đan, cùng lắm đến thế này mà thôi, lại nghĩ đến Hoàng thượng vẫn chưa lập Thái tử, có phải vì trên Thập Tứ A ca có nhiều huynh trưởng, không thiếu người xuất sắc, e sợ Thập Tứ A ca không thể phục chúng, nên hiện thời mới mong hẩn lĩnh binh xuất chinh, lập được chiến công trở về, đến lúc đó . . .

Y càng cân nhắc càng hãi hùng, vội vàng dẹp xuống suy nghĩ của bản thân, không dám nghĩ tiếp.

Bất kể có bao nhiêu người có cùng suy nghĩ như Trương Đình Ngọc, thì đại quân vừa đi chưa được hai tháng, Khang Hy lại ngã bệnh.

142. Chương 142: Quy Hàng

Dù sao Khang Hy tuổi cũng đã cao, đầu đau nhức óc là chuyện thường, ông xưa nay chú trọng dưỡng sinh, bệnh nhẹ cũng sẽ gọi Thái y đến chẩn trị, chẳng qua bệnh lần này thế đến như thác đổ, như nghiền cây đập cỏ mà đánh bại ông, ba tháng sau lễ vạn thọ, vị vua vốn đã ốm yếu nay lại gầy hơn, gương mặt trước kia được chăm chút cẩn thận loáng cái giăng kín nếp nhăn, đến cả tóc mai cũng không ngăn được nhuộm bạc, nét già bộc lộ ngày càng rõ.

Thập Tứ xuất chinh, quang vinh sung ái không vì vậy mà suy giảm, Khang Hy thậm chí còn hạ chỉ cho vương công Thanh Hải Mông Cổ thủ lĩnh Ách Lô Đặc La Bạc Tàng Đan Tân, tất cả quân vụ lớn nhỏ, đều phải tuân theo chỉ thị của Đại tướng quân vương, thấy Thập Tứ như thấy ông, mọi người hòa thuận, cố gắng chiến đấu.

Mùng ba tháng tư năm Khang Hy thứ năm mươi, Thập Tứ A ca Dận Trinh đến Tây Ninh, tổng chỉ huy Bát Kỳ và binh lực doanh các tỉnh Y Lê, Cam Túc, Thanh Hải, tổng cộng hơn ba mươi vạn. Đại quân lương thảo sung túc, lại do Hoàng tử lĩnh binh, sĩ khí hiển nhiên tăng vọt, cộng thêm cố ý bành trướng thanh thế, có xu hướng không chiến mà thắng.

Thập Tứ đầu óc nhanh nhạy thông minh, cũng am hiểu chiến sự, có ý chỉ của Khang Hy, nên đối với việc mượn sức nhóm người vương công thủ lĩnh La Bạc Tàn Đan Tân tỏ ra hết sức trân trọng, sau khiến họ tâm phục khẩu phục hẳn, quyết một lòng, cùng nhau xông pha chiến đấu, đồng thời cũng cố gắng hết sức. Cuối tháng năm năm Khang Hy thứ năm mươi, dưới sự chỉ huy của Thập Tứ A ca, Bình Nghịch Tướng quân Diên Tín thuận theo Thanh Hải, Định Tây Tướng quân Cát Nhĩ Bất men theo Xuyên Diên vào Tây Tạng, đối đầu trực tiếp với Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, đại thắng trở về.

Tháng sáu, đại quân tiến vào chiếm giữ Lạp Tát, Thập Tứ ra lệnh Bình Nghịch Tướng quân Diên Tín đưa Đạt Lai Lạt Ma do triều đình sắc phong về lại Tây Tạng, cử hành nghi thức trang trọng tại Lạp Tát. Sách

Vọng A Lạp Bố Thản bị ép phải rút lui khỏi Tây Tạng, lùi về vùng Y Lê, bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ mặc dù bại dưới tay quân Thanh, nhưng binh lực không vì vậy mà bị tổn thất nhiều, nên Thập Tứ buộc phải đóng quân tại đây, tạm thời không thể rời đi.

Tin tức quân Thanh đại thắng truyền về kinh thành, Khang Hy long tâm đại duyệt, sai người tám trăm dặm cấp báo, đưa tặng phẩm ngự tiền cho quân tướng, trong đó đặc biệt chỉ đích danh một miếng hoàng ngọc như ý cho Dận Trinh, đó là một trong số ít vật báu được Khang Hy trân trọng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thập Tứ A ca đã trở thành Hoàng tử được Khang Hy sủng ái nhất, thậm chí vượt trội Hoàng thái tử năm nào.

Thập Tứ A ca dù không ở trong kinh, thì vẫn không ảnh hưởng đến việc trong ngoài triều đình nổi sóng ngầm cuộn cuộn, không ít người rục rịch, liên tiếp ra vào phủ Cửu A ca, một số ít thông minh, thấy trước mắt bệnh tình Hoàng đế vẫn chưa lâm nguy, không khỏi nhớ đến chuyện Thái tử và Đại A ca năm nào, nên lần thật xa, hi vọng sau khi đại cục rõ ràng rồi mới đưa ra quyết định.

Danh tiếng của Đức Phi trong hậu cung đã vượt xa Nghi Phi, dù bà không có danh Hoàng hậu, nhưng quyền quản lý hậu cung thực tại lại nằm trong tay bà, đạt được thứ mà rất nhiều nữ nhân cả đời tha thiết hi vọng.

Trong kinh thành náo nhiệt, có người lại ở ngoài cuộc, từ xa nhìn ngắm khung cảnh náo nhiệt, trong lòng buồn khổ, tích tụ nhiều năm, trầm uất thành bệnh.

“Bát ca, là Hoàng a mã bảo huynh đến thăm đệ?” Thập Tam nhìn người trước mặt, lộ ra nụ cười khổ.

Dận Tự tránh trả lời vấn đề của hần, tiến lên đỡ hần vào nhà. “Rượu hổ cốt lần trước huynh cho đệ, đệ có dùng không?”

Thập Tam dần xuống thất vọng trong lòng, gật đầu gượng cười: “Sao không chứ, dạo này tiết trời lạnh, chân cũng không đau cho lắm, bát ca, huynh và tứ ca vì đệ, phí công phí sức, đệ đệ hiện tại không cách nào báo đáp các huynh, đệ”

“Biết chúng ta phí công phí sức, thì đừng suy nghĩ linh tinh, lo dưỡng bệnh cho khỏe, sau này còn nhiều việc cần đệ giúp đỡ, đến lúc đó đừng để đi cũng đi không nổi.”

Dận Tường cảm thấy ấm áp trong lòng, cảm thán: “Đệ không biết còn có ngày bước ra ngoài hay không, nếu có thể, chỉ cần các huynh cần, nhất định bất chấp gian nguy.”

Hần đã bị giam lỏng ở đây tròn mười năm, nhiệt huyết hay tâm tính đều đã bị mài mòn, hiện tại đến cả nói chuyện cũng từ tốn chầm chậm, hoàn toàn không còn dáng vẻ hùng hùng hổ hổ năm nào.

Dận Tự cảm nhận được tang thương trong lời hần, ngậm thở dài, nhưng chỉ có thể vờ như không nghe, cười nói như trước: “Tứ ca đệ và huynh, đang định nhân dịp Hoàng a mã tâm trạng tốt, góp lời xin thả đệ ra, mười năm, có sai lầm to tát cỡ nào, cũng nên tan thành mây khói rồi.”

Thập Tam biết mấy năm nay họ không ít lần vì chuyện của hần mà bị răn đe, gắt ứ chế kích động trong lòng, thần nhiên nói: “Thuận theo tự nhiên là được rồi, các huynh đừng vì đệ mà chọc ông tụt hứng, mấy năm nay ở đây, bốn bức tường một khung trời, đệ đã thông suốt rất nhiều chuyện, năm xưa làm việc thật sự rất lỗ mãng, nên Hoàng a mã mới nhốt đệ vào đây để cho tỉnh táo.”

Nếu thật lòng thương nhi tử, chỉ muốn nó hối lỗi, sao lại nhốt một lần nhốt suốt mười năm?

Thập Tam cùng Thập Tứ, tuổi tác xấp xỉ nhau, thời niên thiếu cũng từng nhận đủ hoàng ân thánh quyền, kết quả, nay một người sống giữa bốn bức tường, trầm uất u sầu, một người bên ngoài, phong quang vô hạn.

Dận Tự lặng im, cùng hần ngắm nhìn hoa nở khắp sân, không nói những lời an ủi suông.

Đứng trước thời gian mười năm, bất cứ lời an ủi nào cũng trở nên vô nghĩa.

Hai kiếp người, y vẫn không thay đổi được số phận của Thập Tam, mà đặng đặng suốt hai kiếp, y vẫn không tài nào hiểu rõ lòng Khang Hy.

Nếu nói là vì hung đúc tính cách của hắn, nhốt một năm ba năm là đủ rồi, cần gì nhấn tâm đến mức bắt nhĩ tử lãng phí mười năm thanh xuân tươi đẹp nhất tại chốn này.

Thập Tam bần thần một hồi lâu, như chợt nhớ ra điều gì, ngập ngừng nói: “Bát ca, nghe giọng huynh nói lúc này, long thể của Hoàng a mã . . .”

“Đạo gần đây không khỏe khoắn, nhiễm phong hàn, đến nay vẫn nằm liệt giường không dậy nổi.”

Hắn nghe vậy hít sâu một hơi, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng chấn động, vội ngẩng đầu.

“Nghe nói Thập Tứ đại thắng Tây Bắc?”

Dận Tự nhìn hắn rồi gật đầu nói: “Chiều theo tốc độ này, khoảng chừng sang năm có thể trở về.”

Thập Tam nhú mày.

Hắn là một người thông minh, lại thêm mười năm lắng kết tu tâm dưỡng tính, đương nhiên nghe hiểu ý tại ngôn ngoại của Dận Tự, trong lòng không khỏi trào dâng nồng đậm bất an.

Dận Tự cũng không giục hắn, lẳng lặng nhìn hắn cúi đầu ngồi yên không nói.

Chỉ lát sau, Thập Tam ngẩng đầu dậy, đặt tay trên bàn trà. “Bên tứ ca, có thể có . . .”

Lúc này hai người đang ở trong phòng, bên ngoài lại có người của Dận Tự canh gác, nhưng Thập Tam vẫn hạ thấp giọng, gần như thì thầm, cẩn thận có thể thấy rõ.

Dận Tự nghe ra ý hắn, cũng thấp giọng theo: “Bên Binh Bộ vẫn do Thập Tứ quản lý . . .”

Thập Tam gật đầu, đứng dậy đi mấy bước, lại vòng đến trước bàn, đề bút viết xuống mấy cái tên.

“Mấy người này, là đệ cố ý kết giao theo dẫn dò của tứ ca năm xưa, cũng từng có đại ân với họ, không biết hiện giờ còn dùng được không, vẫn cần tứ ca và bát ca cân nhắc.”

Dận Tự lướt nhìn sơ qua, tên mấy người nọ, có một số đã chuyển đi, một số dù vẫn còn phụ trách phòng ngự kinh kỳ, nhưng chưa từng giao thiệp, Thập Tam đề cử, dù không thể nói rõ trọng dụng, nhưng không khác nào bày tỏ thái độ: bản thân bằng lòng bước chân lên thuyền của Dận Chân.

Lại an ủi hắn thêm một lúc, Dận Tự mới rời khỏi tòa nhà.

Vừa đến cửa, lại thấy một người không thể tưởng.

Lương Cửu Công.

Dận Tự ngăn ra, tiến lại cười nói: “Ngọn gió nào thổi Lương công công đến tận đây?”

Lương Cửu Công vội chào, cuối cùng nói: “Xin mời Bát gia đi theo lão nô một chuyến, Vạn tuế gia muốn gặp ngài.”

Dận Tự cũng không nói nhiều, gật đầu lên xe ngựa.

Lương Cửu Công đi trước một bước, vén rèm lên, hạ giọng nói một câu: “Bát gia yên tâm, nhìn tâm tình Vạn tuế gia không tệ.”

Ngừng một lúc, lại cao giọng nói: “Bát gia ngồi vững, Vạn tuế gia hối gấp, e rằng phải phóng xe nhanh!”

Dận Tự khề gật đầu, dùng ánh mắt biểu hiện lòng biết ơn với lão, cũng cao giọng nói: “Ừ, cứ chạy đi.”

Ngự Hoa Viên.

Hiếm có một ngày nắng đẹp như hôm nay mà Khang Hy không ở trong Tây Noon Các phê duyệt tấu chương, lại ngồi ở Vạn Xuân Đình, khoác áo choàng mỏng trong nắng hè chói chan, ngồi trên ghế, càn lệ ra dáng vẻ gây yếu của ông.

“Nhi thần tham kiến Hoàng a mã.”

Khang Hy nheo mắt, Dận Tự nghiêm chỉnh đoan trang quỳ trên mặt đất, hồi lâu sau, ông mới nói: “Đứng lên đi.”

Đối phương hào hoa phong nhã, mái tóc đen nhánh dày rậm, phong độ hiên ngang, trái lại bản thân ông, đã đến tuổi già, dù là vạn thánh chí tôn, cũng không cách nào thật sự đạt được thiên thu vạn tuế.

Đẩy lòng vụt qua một dòng cảm xúc nói không rõ hiểu không thông, Khang Hy thầm thở dài, nếp nhăn khóe mắt giãn ra theo gió.

“Con đi thăm Thập Tam?”

Với năng lực của một vị vua, vào khoảnh khắc hần bước chân vào chỗ của Thập Tam, đương nhiên đã có tai mắt lập tức bẩm báo lên trên, nhiều năm qua, Dân Tự không ít lần viếng thăm Thập Tam, chẳng qua Khang Hy chưa từng hỏi đến, xem như ngầm đồng ý, vào lúc Dân Tự bước ra khỏi cửa nhìn thấy Lương Cửu Công, mới lấy làm kinh hãi.

“Hồi bẩm Hoàng a mã, nhi thần đi thăm thập tam đệ, nghe nói dạo gần đây bệnh cũ của đệ ấy lại tái phát.”

Khang Hy ừ một tiếng, lặng đi trong chốc lát, biểu hiện không rõ ràng.

“Bệnh chân của nó, sao rồi?”

“Mấy ngày nay thì đỡ, chỉ tái phát vào mùa mưa dầm, Thái y nói, kiếp này chỉ e không thể đứng lâu, cũng không thể đi nhanh.”

Những điều này ông đều biết, chẳng qua lúc tận tai nghe từ miệng Dân Tự, lại khiến ông có cảm giác dây thần kinh trong đầu như rung lên.

Năm xưa do Thái tử, ông mang lòng phòng bị cùng ngờ vực với mỗi một nhi tử, Thập Tam trời sinh tính hào sảng, nói chuyện không biết chừng mực, nên mới chọc ông giận, bắt hần giam lỏng, chẳng qua chưa từng nghĩ đến, nhaoáng một cái, đã qua mười năm.

Mỗi lần nghĩ đến thả hần, lại có quá nhiều băn khoăn âu lo, dần dà, cố gắng cho hần rơi vào quên lãng, không dám vạch trần, theo tuổi tác tăng dần, năng lực thừa nhận lại với dần, đến cả sai lầm do chính mình gây ra cũng không dám đối mặt.

“Con trách trăm đối xử với nó như vậy.” giọng nói bình bình, không phải đang khiển trách, chỉ đơn giản là hỏi.

Dân Tự thận trọng thành thói, đâu dễ gì tiếp lời, chỉ thấp giọng nói: “Hoàng a mã làm vậy, hiển nhiên có đạo lý của Hoàng a mã, nhi thần không dám ngông cuồng phỏng đoán.”

Là không dám, không phải không có, ông cười tự giấu, đứng dậy đi về hướng ngoài đình, Dân Tự đi theo sau.

“Trăm già, trước đây không chịu nhận già, hiện tại không nhận không được, nhớ năm nào ngự giá thân chinh, rong ruổi thiên lý cũng không thành vấn đề, nay đến cả lên ngựa xuống ngựa cũng thở hổn hển.”

Hai bên đường hoa nở rộ, sức sống bừng bừng, vị vua già nhìn, mà đáy mắt lộ rõ buồn thương, buồn thương huy hoàng trong dĩ vãng, buồn thương thời gian đã mất.

Dân Tự nhớ đến năm Lương Phi qua đời, chân tình ông dành cho hần, không khỏi nhói lòng, vươn tay nhẹ nhàng đỡ lấy ông.

“Hoàng a mã không già, người là minh quân hiếm thấy từ cổ chí kim, bắt Ngao Bái, bình Tam Phiên, định Đài Loan, diệt Cát Nhĩ Đan, biết bao nhiêu Hoàng đế tiền triều cả đời cũng không đuổi kịp một phần của người, Đại Thanh ngày nay thịnh thế phồn hoa, tứ hải yên bình, không phải toàn nhờ công của người sao?”

Khang Hy khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy nét dịu dàng hòa cùng lo lắng trên mặt hần, ông không khỏi cười.

“Nếu trăm truyền ngôi vị Hoàng đế cho con, con có dám nhận?”

Dân Tự hoảng hồn, tuyệt đối không ngờ đến Khang Hy sẽ nói ra những câu kinh người đến thế, đến cả người lãnh tính như hần cũng phản ứng không kịp, giật mình đứng chết trân tại chỗ.

“Con có dám nhận?” vị vua già không có ý định tha cho hần, tiếp tục ép hỏi.

“Nhi thần sợ!” Dận Tự vung tà áo quỳ xuống, lúc này hắn mới chú ý thấy, không biết từ thuở nào, xung quanh đã không còn một bóng người, bốn bề chỉ có tiếng côn trùng thỉnh thoảng vang lên, khiến cho không gian trở nên có vẻ mênh mông. “Nhi thần vô đức vô năng, không dám đảm nhận trọng trách, mong Hoàng a mã chọn một người hiền đức khác.”

“?” trán Dận Tự chấm đất, không cách nào nhìn thấy biểu hiện của ông, chỉ nghe thấy ông nói: “Ngôi cửu ngũ, bao nhiêu người giành nhau đến đầu rơi máu chảy, kể cả Thái tử kể cả Đại A ca, cũng không tiếc huynh đệ tương tàn, sao con lại không muốn? Quân lâm thiên hạ, bá tính thiên hạ phải ngẩng đầu nhìn con, con có thể thao túng sinh tử của hàng ngàn hàng vạn người trong lòng bàn tay . . . Trẫm chỉ hỏi một lần này thôi, nếu con không muốn, tương lai đừng hối hận.”

Dận Tự hít sâu một hơi.

Hắn không biết tại sao Khang Hy lại đột ngột hỏi như vậy, là nghe được tin đồn phong phanh, hay thật sự cảm thấy bản thân đã già, xem xét chọn người kế vị, nhưng dù là thật lòng hay giả dối, thì hắn cũng tuyệt đối không thể mở miệng.

“Hoàng a mã còn nhớ lời thề thuở nhỏ của nhi thần không,” hắn ngưng lại trong giây lát rồi tiếp tục, “Nhi thần từng nói, nguyện làm hiền vương, phò tá minh quân, lời này, nhi thần vẫn khắc sâu trong lòng, dù người Hoàng a mã chọn là ai, nhi thần cũng sẽ làm tròn bốn phận, cúc cung tận tụy.”

“Trẫm không tin, con đối với ngôi vị Hoàng đế, không có bất cứ suy nghĩ gì.” câu này, Dận Tự từng nói hai lần, nhưng Khang Hy chưa từng để bụng, ở trong mắt ông, phàm là nhi tử có chút tài năng, không đứa nào không ao ước ngôi vị Hoàng đế, nhiều năm qua, biểu hiện của Dận Tự có thể nói là hoàn mỹ, nhưng cũng chính vì vậy, Khang Hy luôn nghĩ đã tâm của hắn không chỉ có thế.

Dận Tự thở dài, trong lòng biết ngày hôm nay không trả lời vừa lòng ông, ông tuyệt đối không cho qua.

“Khi nhi thần còn nhỏ, từng mơ một giấc mơ lặp đi lặp lại nhiều lần.”

Khang Hy có chút bất ngờ, không hiểu sao bỗng dưng hắn lại nhắc đến chuyện này, nhưng không cắt ngang hắn.

“Nhi thần trong mơ, một lòng hướng về ngai vàng, đã làm sai rất nhiều chuyện, cuối cùng rơi vào cảnh thê ly tử tán, cửa nát nhà tan, lúc đó tuổi còn nhỏ, không thấu hiểu hàm nghĩa trong giấc mơ, sau này ngày một lớn, mới ngộ ra, có lẽ là thần thánh phương nào muốn chỉ điểm cho nhi thần, nhắc nhở nhi thần không nên phạm sai lầm, nên nhi thần, tình nguyện tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, làm một thần tử giỏi giang dưới trướng quân vương, làm một nhi tử ngoan của Hoàng a mã, cũng là vì nước, vì nhà.”

Lời này nửa thật nửa giả, khó lòng phân biệt, nhưng đằng sau những lời này, lại thật sự là lời tâm huyết từ tận đáy lòng Dận Tự, hắn biết Khang Hy khôn khéo, không thích bị giấu giếm lừa dối, đơn giản nói lời thật lòng, lại tốt hơn.

Khang Hy quan sát hắn, muốn tìm ra sơ hở trên mặt hắn.

Một lát sau, thần sắc nghiêm khắc dần dần trở nên hiền hòa, cúi người nâng hắn dậy.

“Được rồi, trẫm chẳng qua thuận miệng hỏi thôi, nghiêm túc thế làm gì.”

Người sinh ra trong gia đình đế vương bản tính đa nghi, đúng là không sai chút nào, Khang Hy đã vậy, tứ ca cũng thế.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Dận Tự bất chợt như thấu hiểu, nếu thật sự để hắn làm Hoàng đế, mỗi ngày phải ngờ vực vô căn cứ, đến cả con của mình cũng không tha, sống vậy, còn ý nghĩa gì?

“Vậy theo con, ai làm Hoàng đế thì hợp?”

Trái tim vừa buông lỏng trong nháy mắt lại nâng lên, chẳng lẽ hôm nay xuất môn quên xem hoàng lịch. Dận Tự không khỏi cười khổ: “Hoàng a mã rõ ràng đang bắt bẻ nhi thần, lập kế vị là đại sự, nào tới phiên nhi thần vọng nghị?”

Khang Hy cười lớn: “Là trẫm cho con nói, sao gọi là vọng nghị, lẽ nào trong cảm nhận của con, không có ai thích hợp?”

143. Chương 143: Thiên Luân

Làm phụ tử nhiều năm, thậm chí còn nhiều hơn người khác trọn một đời, Dận Tự vẫn không thể phỏng đoán rõ ràng tâm tư của Khang Hy.

Nếu nói Khang Hy không có tình phụ tử với nhi tử, đó là không thể nào, chẳng qua đằng sau sự dịu dàng ấy, vẫn ẩn giấu tâm tư sâu không thể dò của bậc đế vương, cho nên dần dà về sau, Dận Tự không còn ôm kỳ vọng hay oán hận giống như trước nữa, chỉ đối đãi với ông như một Hoàng đế.

Nhưng nhiều đó vẫn chưa đủ, nếu trả lời đúng suy nghĩ, ông sẽ hoài nghi xem người có tâm tư gì khác không, nếu trả lời qua loa cho có, lại không làm tròn bổn phận nhi tử, có vẻ vờ vĩnh.

Trước đây Khang Hy cũng thường hỏi hần một số vấn đề khiến người khác khó xử, nhưng đem tất cả cộng lại, cũng không hóc búa bằng lần này.

Tất cả những thứ nằm trong phạm vi hoàng vị, chọn Thái tử, là điều hần có thể tùy tiện trả lời sao, ông hỏi vậy, là vì có gì, nếu thật sự để ý nhi tử nào, tuyệt bút vung lên, chiếu thư đã định, là xong, việc gì cứ phải ở đây đùa giỡn người khác hết lần này tới lần khác?

Nghĩ vậy, trong lòng Dận Tự thoáng qua một tia chán ghét, may mà kiếp này hần vô ý với ngài vàng, bằng không ông vừa hỏi ra, bản thân khó tránh khỏi hân hoan nhảy nhót, tự mình đa tình.

“Hoàng a mã, nhi thần chưa từng nghĩ tới vấn đề này.” dù trong lòng cảm thấy chán ngán, ngoài mặt vẫn duy trì vẻ kính trọng.

Khang Hy thấy bất mãn vì kiểu nói cho có lệ của hần, quyết định băm riết không tha. “Sao lại không nghĩ tới, nếu bình thường như Lão Thất nói vậy trăm còn chấp nhận được, trăm không tin con chưa từng nghĩ tới.”

Khi nói ông hơi gấp gáp, nên bị ho liên hồi, trên gương mặt tái nhợt tức thì mang theo màu đỏ bừng bệnh tật, lưng hơi cong, nhìn trong càn thấy rõ vẻ già nua, Dận Tự vội vàng giúp ông thuận khí.

“Hoàng a mã, bên ngoài gió lớn, không bằng dời bước vào trong phòng nghỉ ngơi.” có lẽ do Khang Hy đã cho mọi người lui rất xa, nên hiện thời động tĩnh lớn như vậy, mà ngay cả Lương Cửu Công ngày thường tức trực hầu hạ cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Khang Hy gật đầu, hai người chậm rãi tiến bước.

“Vấn đề ban nãy, con còn chưa trả lời.”

Dận Tự sững sốt, tiếp theo thấp giọng, khe khẽ nói: “Tấm lòng của nhi tử, trời đất chứng giám, thỉnh Hoàng a mã minh giám.”

“Con và Lão Tứ, chơi chung từ nhỏ, tình cảm tốt nhất, lẽ nào con không đề cử nó sao?”

“Tứ ca một lòng tận trung làm việc, quản lý Hộ Bộ đàng hoàng rõ ràng, năng lực đương nhiên không đùa, chẳng qua nước đầy ắt tràn, cứng quá ắt gãy, có đôi khi quá mức cương trực, không phải chuyện tốt.”

Khang Hy chỉ ừ, trên mặt mang theo ý cười, không tức giận. “Con đang ngoài mặt thì chê trong lòng thì khen đây mà.”

“Nhi thần không dám.”

“Được rồi, con không chịu nói, trăm cũng không ép.” Khang Hy thở dài. “Mặt nào của con cũng tốt, chính là quá cẩn thận, tính này vốn không tệ, nhưng khi vượt mức, thì trông có vẻ quá gò bó, thiếu khí thế.”

Dận Tự cụp mắt không nói.

Hần sao lại không muốn rảnh tay rảnh chân mà vùng vẫy, chẳng qua có một vị vua kiêm phụ thân đa nghi ở trên đầu, trước khi làm bất cứ chuyện gì, cũng phải suy xét ba lần, rất sợ bị nhầm bước, vô duyên vô cớ rơi xuống vực.

“Trăm chỉ mong, con ghi nhớ những lời hôm nay mình đã nói.”

Dận Tự trong lòng nảy lên, ngẩng đầu dậy.

Lúc này hai người vừa bước vào cửa Đường Tính Trai, Khang Hy cúi đầu nhìn đường, một bên đưa tay vịn lan can bên cạnh, không chú ý đến sắc mặt của hân.

Dận Tự nhìn nếp nhăn một nhọc nơi khóe mắt ông, bỗng cảm thấy một loại dự cảm chẳng lành, loại cảm giác này như tầng tầng lớp lớp dày xéo lên nhau lan tràn trong lòng, vây chặt lấy tim hân, không cách nào bỏ xuống được.

Rời khỏi Ngự Hoa Viên, Dận Tự vốn định về thẳng phủ, móc đồng hồ ra nhìn, trùng hợp đúng vào giờ tan học của Thượng Thư Phòng, chuyển bước, đi đến đó.

Đứng từ xa xa, đã nhìn thấy dòng người lục tục đi ra từ Thượng Thư Phòng, Hoàng Vượng cũng ở trong số đó.

Cử chỉ thái độ của nó, không giống như lúc nũng nịu nghịch ngợm trước mặt hân, trái lại mang theo phong thái nghiêm túc cẩn trọng như thể ông cụ non.

Dận Tự thấy buồn cười, nhin không được nổi lòng chọc ghẹo, tiếp tục bước về phía trước, mọi người thấy hân, đều đi đến hành lễ thỉnh an.

Hiện giờ người đến Thượng Thư Phòng, có nhi tử Khang Hy sinh lúc về già, như nhóm Thập Lục A ca Dận Lộc, cũng có Hoàng tôn Bát Kỳ, và một số con cháu của các gia tộc hiển hách thuộc Thượng Tam Kỳ đến làm thư đồng cho A ca, có thể nói tụ tập một sảnh, chẳng qua những người này dù có lai lịch thân phận cao quý đến đâu đi chăng nữa, ở trước mặt Liêm Quận vương, cũng phải cúi đầu.

“Bát ca!”

“Tham kiến bát thúc!”

“Vương gia cát tường!”

Giọng nói liên thanh vang lên, Dận Tự mỉm cười nhất nhất gật đầu đáp trả, con mắt vẫn không quên theo dõi thần sắc mừng rỡ gào to của bánh bao nhỏ Hoàng Vượng khi thấy hân, không khỏi vương tay xoa đầu nó.

“Hoàng Vượng ở Thượng Thư Phòng, có bướng bỉnh lắm không?”

Gia trưởng bất luận cưng chiều tiểu hài nhi tới đâu, thì ở trước mặt người ngoài, vẫn có thói quen khiêm tốn hạ thấp mấy câu, Dận Tự cũng không ngoại lệ.

Câu này là nói với Thập Lục A ca, hiện tại nó là Hoàng tử có vai vế cao nhất trong Thượng Thư Phòng.

Thập Lục cười trả lời: “Bát ca nói đi đâu vậy, Hoàng Vượng trước giờ ngoan ngoãn, nào có bướng bỉnh, trong Thượng Thư Phòng, không ai không phục nó, đến cả sư phó cũng thường xuyên khen ngợi.”

Dận Tự cũng không để bụng, biết nó cũng chỉ đang khách sáo mà thôi, nhưng khóe miệng vẫn cong cong như cũ, nhẹ nhàng véo mặt bánh bao nhỏ. “Hôm nay ta bảo trù phòng làm điểm tâm con thích ăn nhất.”

Hoàng Vượng hai mắt long lanh, gương mặt đỏ ầu, người đã sớm dán vào người hân, ghé sát tai Dận Tự nũng nịu nói: “A mã, đã lâu rồi người không bế con.”

“Đã lớn vậy rồi, còn đòi bế, đúng là không biết xấu hổ.” tuy ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn vươn tay, bế gọn nó vào lòng, rồi đứng dậy. “Đi thôi, hồi phủ.”

Phụ tử hai người không coi ai ra gì, Dận Tự thoáng nhìn qua Hoàng Huy đáng thương đứng một bên, mới sực nhớ ra bản thân quên bég đi nó, cười nói: “Hoàng Huy cũng đi chung đi, ta cũng cần dặn đầu bếp làm món Hoàng Kim Cao con thích.”

Hoàng Huy mắt sáng bừng, vội chạy theo sau. “Cảm ơn bát thúc!”

“Thập lục đệ cũng đi chung chứ?”

Thập Lục định thần lại, vội đáp: “Không, không cần, đa tạ thịnh tình của bát ca, đệ còn phải đi thỉnh an ngạ nương, ngày mai đệ lại ghé thăm huynh uống rượu.”

Dận Tự gật đầu. “VẬY HUYNH ĐI TRƯỚC.”

Thập Lục nhìn theo bóng lưng của họ, cả buổi sau mới xoay người lại, đảo mắt một vòng, các A ca nhỏ tuổi xung quanh, cũng giống như nó, hoặc nhiều hoặc ít đều toát ra vẻ mong ngóng ngưỡng mộ.

Chẳng qua bản thân tuổi lớn hơn, đã học cách kiềm chế, Thập Lục bình ổn cảm xúc, đi đến chỗ ở của mẫu phi Vương Tần.

Đừng nói sinh ra trong gia đình đế vương, cứ cho là bá tính bình dân, cũng chưa từng gặp qua người phụ thân cưng chiều hài tử đến vậy, có câu nghiêm phụ từ mẫu, Hoàng Vượng mất mẹ từ thuở nhỏ, bát ca thương yêu nó hơn, cũng là chuyện thường tình, chẳng qua tình cảm phụ tử hòa hợp vui vẻ như vậy, cũng không thấy nhiều, người Mãn xem trọng bé cháu không bé con, nhưng nhìn động tác thành thạo của bát ca, không giống như lần đầu tiên làm chuyện này . . .

Thập Lục lắc đầu, giống như muốn lắc rơi toàn bộ ước ao trong đầu mình.

Phủ Ung vương.

“Hôm qua Hoàng thượng triệu kiến Bát gia.”

Đới Đặc thấy Dận Chân gật đầu, nhưng có vẻ không để tâm, liền nói tiếp: “Lần triệu kiến này, Hoàng thượng cho thôi lui hết, đến cả Lương Cửu Công cũng không được ở lại, vì vậy nô tài không thể tìm hiểu được nội dung cuộc mật đàm.”

Dận Chân thoáng giật mình.

Mấy năm nay Đới Đặc một tay bồi dưỡng Niêm Can Xử bố trí tai mắt khắp mọi nơi, bên cạnh đế vương canh phòng nghiêm ngặt, Dận Chân không dám mạo hiểm, chỉ bảo Đới Đặc thu mua một hai tiểu thái giám thấp bé, thỉnh thoảng tìm hiểu một số tin tức ngoài rìa.

Đới Đặc dẫn đo nói: “Chủ tử, sức khỏe của Vạn tuế gia trước mắt không ổn, lần này còn triệu kiến riêng Bát gia, không biết có thâm ý gì không?”

Dận Chân không lên tiếng.

Đới Đặc thấy vậy càng to gan hơn, cười nói: “Nô tài từ trước đến giờ đều một lòng trung thành với chủ tử, tuyệt đối không hai lòng, nô tài cũng biết chủ tử có giao hảo với Bát gia, nhưng huynh đệ thì huynh đệ, e rằng nếu Bát gia có ý khác, mơ ước ngôi vị Hoàng đế, cũng nên dự tính sẵn . . .”

Hắn từng nhiều lần ở trước mặt Dận Chân đặt ra nghi vấn về Dận Tự, nhưng không phải thật sự vì sốt ruột mà gây chia rẽ tình cảm hai huynh đệ, mà là vì tiền đồ của bản thân.

Chưởng quân Niêm Can Xử, nghe thì có vẻ như tâm phúc số một, nhưng Đới Đặc cực kỳ khôn ngoan, hiện giờ đã bắt đầu lo lắng cho ngày sau: nếu tương lai vị Tứ gia này đăng ngại, Niêm Can Xử là bộ phận không thể đưa ra ánh sáng, hiển nhiên càng không thể bại lộ trước người khác, nếu vậy, bản thân sao có thể công thành danh toại, hưởng thụ vinh hoa phú quý?

Cho nên biện pháp tốt nhất, chính là lập đại công trước mặt chủ tử, mượn đó nhận được ân điển, cũng tiện từ hậu đài bước lên đài.

Hắn trốn trong bóng tối nhiều năm, nhìn quen lòng người hiểm ác đáng sợ, đương nhiên không tin trên đời này có người đứng trước ngôi vị Hoàng đế mà không động lòng, huống chi Liêm Quận vương Dận Tự, từ sau khi phế Thái tử, là người mọi người hướng đến, ngoài sáng hay trong tối, đều có không ít đại thần biểu hiện bản thân tình nguyện ủng hộ hắn, đến cả Hoàng đế cũng coi trọng hắn, miễn bàn nhà mẹ của Đông Hoàng hậu, quốc trưởng đương triều Đông Quốc Dục, đó là người ủng hộ trung thành của Bát Vương gia, chưa kể nhà vợ của hắn – Phú Sát thị, cũng là gia tộc lớn trong Mãn Châu, mấy đời công trạng.

Thập Tứ A ca dường như đã đứng ở phe đối lập, nhưng giờ đang ở Tây Bắc xa xôi, dù có làm chuyện mờ ám, cũng không đáng ngại, nếu có thể nắm được nhược điểm của vị Bát gia này, không thể nghi ngờ đó chính là công lao to lớn.

“Đới Đặc.” Dận Chân vì biểu hiện gần gũi với tâm phúc, khi ở riêng luôn gọi tên tự của họ, nhưng lần này lại gọi thẳng tên. “Người theo ta, đã bao lâu rồi?”

Đới Đặc rùng mình, dè dặt trả lời: “Bẩm chủ tử, đã hơn mười năm.”

“Vậy chắc người phải biết, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, cái gì thuộc bổn phận của người, cái gì người không nên hỏi đến, Liêm Quận vương, chính là người mà người không nên hỏi đến.” Dận Chân lạnh nhạt nói, “Tính cách đệ ấy thế nào, trong lòng ta tự hiểu, người ba lần bốn lượt nhắm vào đệ ấy, trước đây ta niệm tình người trung thành, không tính toán với người, nhưng nếu còn có lần sau, đừng trách ta không niệm tình xưa.”

Đới Đặc rất cuộc biết bản thân hẳn tự cho là thông minh, hóa ra là đang tự đào hố chôn mình, lưu lại đại họa ngày sau.

Dù hẳn là người đa mưu, cũng không tránh khỏi luống cuống, vội vàng quỳ xuống dập đầu không dám ngăn dậy. “Nô tài đáng chết.”

Dận Chân còn chưa mở miệng, bên ngoài đã truyền vào tiếng bẩm báo của hạ nhân.

“Gia, Bát gia đến.”

Dận Chân liếc nhìn hẳn, dần xuống chán ghét trong lòng, nếu không phải hiện tại hẳn vẫn còn giá trị . . .

“Đứng lên đi, đừng biểu hiện ra trước mặt đệ ấy.”

Đới Đặc như lấy được đại xá, vội vàng tạ ân đứng dậy, sắc mặt vẫn tái nhợt chưa lùi.

144. Chương 144: Di Chiếu

Dận Tự vừa vào cửa, đã cảm thấy bầu không khí có điều không ổn.

“Chẳng lẽ Hi Hiền lại gặp vận may không tốt, đừng nói là đặt cả nhà đấy.” Dận Tự thấy sắc mặt Đới Đặc không tốt, chọc ghẹo.

Tên Đới Đặc này có một tật xấu, chính là thích cờ bạc, nhưng may mà không sa đà, mỗi lần cược cũng rất ít, chỉ xem như giải trí, chung quy ba bốn ngày phải đến sông bạc lượn một vòng.

Đới Đặc xóc lại tinh thần, gắng cười nói: “Sao có thể chứ . . . Bát gia đến, nói vậy có chuyện quan trọng muốn trao đổi với chủ tử, nô tài cáo lui trước.”

“Đội đã,” Dận Tự lấy một tờ danh sách từ trong tay áo ra, đưa cho Dận Chân. “Đây là danh sách do Thập Tam viết, người trong đây, là người năm xưa đệ ấy giao hảo hay đệ bạt khi còn chương quân Binh Bộ, biết đâu có thể dùng, Hi Hiền xưa nay được tứ ca coi trọng, cũng xem thử đi?”

Dận Chân nhận lấy danh sách, liếc mắt nhìn Đới Đặc, lạnh lùng nói: “Đã vậy, thì nán lại.”

Đới Đặc bị cái liếc mắt của y khiến cho rùng mình, chỉ hận không cách nào đem toàn bộ những lời đã nói ra nuốt lại vào bụng, hẳn nhất thời vì ham lợi trước mắt, khiến chủ tử thấy không vừa lòng về mình.

Nghĩ vậy, bèn ngóng trong nhanh chóng lấy công chuộc tội, lúc này Dận Chân vừa xem xong danh sách, thuận tay đưa cho hẳn.

Hẳn vốn là người thông minh, chỉ xem mấy lượt, đã cảm thấy không ổn.

“Mấy người này, không thể dùng.”

Dận Chân nhíu mày.

Đới Đặc nhìn sắc mặt y, vội nói: “Thập Tam gia đề cử, thành ý khấn thiết, biểu hiện trung thành với Tứ gia, chẳng qua mấy người này, một số đã được chuyển đi, còn lại thì dù phụ trách phòng thủ Kinh Kỳ, nhưng chỉ e đã đầu phục bên Thập Tứ gia.”

Dận Tự gật đầu, giống như dự đoán của hẳn.

“Tứ ca, thật chất phòng thủ Kinh Kỳ, đều nằm trong tay Cửu môn đề đốc, nhân thủ bên trong dù nhiều, đến lúc đó đứng trước cửu môn kinh thành, cũng không làm gì được, đợi đến đại cuộc đã định, thì . . .”

Hắn không nói thêm gì nữa, Dận Chân đã hiểu ý.

“Chỉ đành vậy thôi, ông ấy còn tại vị, không cho phép người khác có hành động quá trớn dưới mắt ông, chúng ta đi đến bước này đã không dễ.”

Y thoáng ngừng lại, nói với Đới Đặc: “Người lui ra ngoài trước đi.”

Đới Đặc như lấy được đại xá, lập tức vâng lời ra ngoài, trước khi đi vô ý lướt mắt nhìn về phía Dận Tự, trùng hợp sao đối diện tầm mắt của đối phương, tim không khỏi nhảy dựng, vội cúi đầu lui ra ngoài.

Đợi đến lúc ra khỏi cửa, mới không nhịn được thở phào một hơi dài, lại bắt đầu hồi tưởng đến ánh mắt thoáng qua mang theo hàm ý sâu xa của Liêm Quận vương, cứ cảm thấy như đối phương nhìn ra manh mối gì đấy.

Trong chư vị Hoàng tử, thời trẻ huy hoàng, ngày nay một là lụn bại hai là xoàng xoàng, trong khi Bát A ca vẫn có thể ngồi vững ngai cao hơn mười năm từng từng không ngã, ắt không phải hạng người tầm thường, vậy mà bản thân lại nóng đầu, nhiều lần ở trước mặt chủ tử ngáng chân vị gia này, đúng là thiếu suy nghĩ.

Nghĩ như vậy, lại ra một thân mồ hôi lạnh, đối với lời nói hành động lúc trước của bản thân, thật sự cực kỳ hối hận.

“Hôm qua Hoàng a mã triệu đệ tiến cung, hỏi đệ có suy nghĩ gì với ngai vàng.”

Trong phòng chỉ còn hai người họ, Dận Tự nói chuyện cũng thoải mái.

Hô hấp của Dận Chân như đình trệ.

Lúc Đới Đặc mật báo việc này, y từng nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không ngờ ông ấy lại thẳng thắn dứt khoát như vậy.

“Đệ trả lời thế nào?”

Dận Tự thấy y cũng bất ngờ như hắn lúc đó, thở dài: “Đệ còn có thể trả lời thế nào, nói đơn giản dù ai lên làm Hoàng đế, bản thân nhất định cũng trung thành tận tụy.”

Dận Chân nhăn mày. “Sao Hoàng a mã đột nhiên lại hỏi vấn đề này . . .”

“Bên phía Tây Bắc, có gì khác thường không?” Dận Tự cũng không nghĩ ra, đột nhiên đầu óc xoay vòng.

Dận Chân trầm ngâm nói: “Hiện tại đại quân vẫn đang giằng co với Sách Vọng A Lạp Bố Thẩn, không có tin thắng lợi truyền về, Hoàng a mã cũng không có ý hạ chỉ triệu Thập Tứ về, nếu thánh thể có vấn đề, chắc chắn sẽ không bình tĩnh như vậy . . .”

An khang của Hoàng đế, gắn liền với thái bình của toàn thiên hạ, nên bệnh án của Khang Hy, từ trước đến nay luôn được bảo quản nghiêm ngặt, sẽ không cho phép người ngoài dễ dàng tra xét, do đó, mất đi con đường hoàn hảo để dò xét tình trạng sức khỏe của vua.

“Trước tiên khoan vội hành động, để tránh lưu lại sơ hở, nhưng hãy bảo Long Khoa Đa mật thiết chú ý hướng đi bên phòng thủ Kinh Kỳ, nếu Thập Tứ muốn phái người quay về kinh, chắc chắn không qua khỏi mắt Long Khoa Đa.”

Dận Chân ừ, ngưng mắt nhìn Dận Tự, không biết chợt nhớ ra chuyện gì, khẽ thở dài.

“Nhớ năm nào huynh và đệ còn nhỏ hơn Hoàng Huy Hoàng Vượng hiện tại, vậy mà mới chớp mắt, đã cách nhiều năm.”

Dận Tự cười nói: “Năm tháng không tha một ai, qua mấy năm nữa, Hoàng Vượng cũng tới tuổi cưới vợ.”

Dận Chân nhìn gương mặt thanh thoát nho nhã của hắn, phong thái khoan thai trầm ổn, hồi tưởng lại chuyện Na Lạp thị nói với y cách đây mấy ngày, từ lúc Phú Sát thị qua đời, trong phủ hắn con cái đơn bạc, tuy Trương thị được đưa lên làm Trắc phúc tấn, nhưng dù sao xuất thân thấp, nhiều năm qua, Dận Tự vừa phải bận rộn việc triều đình, về đến phủ còn phải xử lý việc trong phủ, mà ngay cả một người tâm lý hiểu ý cũng không có.

Nếu không phải hai người dầy dura nhiều năm, trong phủ người nay e rằng đã nữ nhân thành đàn.

Trong lòng chung quy cảm thấy mắc nợ, lời đến bên miệng, lại vòng vo.

“Hai người trong phủ đệ, vẫn an phận chứ?”

Y đang chỉ hai Cách cách vào phủ trước đấy, Chương Giai thị cùng Quách Lạc La thị.

Vốn hai người này là do trong cung chỉ định, Quách Lạc La thị là họ hàng xa của Nghi Phi, là bà thì Dận Tự cũng phải nể mặt, chẳng qua hiện tại sức khỏe Khang Hy không tốt, không dư hơi để ý đến những việc nhỏ nhặt, cộng thêm Dận Tự không thích hai người này vừa vào phủ đã toan tính ton hót Hoàng Vượng, đồng thời không để Trương thị vào mắt, vì vậy chẳng bao giờ qua đêm chỗ các nàng.

Giống như không ngờ y sẽ nhắc đến chuyện này, Dận Tự khẽ nhăn mày, rồi nói: “Ừm, cũng được, sao tứ ca lại nhắc đến họ?”

Dận Chân có điều mất tự nhiên, do dự hồi lâu mới nói. “Trong phủ đệ đến nay chỉ có một mình Hoàng Vượng”

Dận Tự nhướng mày, hiếm khi thấy bộ dạng ấp a ấp úng của y, cảm thấy buồn cười.

Nhớ đến mấy năm trước, y cũng từng nhắc đến chuyện này, lúc ấy bảo hấn nên nạp thêm người vào phủ, nói đến đau lòng kiểu như cắt mất miếng thịt từ trên người y, sao giờ ngược lại mang lòng áy náy?

Tam thê tứ thiếp, con cháu thành đàn, đối với thể nhân mà nói là một chuyện đáng để ngưỡng mộ, đó là chuyện hiển nhiên, nhưng Dận Tự lại không thích thế, không nói đến lúc đó trong phủ lại y như phủ của Lão Cửu, không lúc nào được yên tĩnh, dù là người nghiêm khắc như Dận Chân, cũng không ngăn được người khác xuống tay với Hoàng Huy, hay Lục A ca chết yểu kia, chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Dận Tự vừa là cha, lại vừa là mẹ, từ lâu đã xem Hoàng Vượng như tâm can bảo bối, dù không cưng chiều nó, nhưng cũng không cho phép người ngoài ức hiếp nó, qua chuyện của Quách Lạc La thị, hấn biết nếu tương lai có người vào phủ, có thể sinh được con, đến lúc đó chỗ đứng của Hoàng Vượng chắc chắn sẽ không vững.

Nếu như vậy, hấn thà trong phủ vắng vẻ điều hiu, dù con cái đơn bạc, có Hoàng Vượng hiếu thuận nghe lời, đã đủ hơn vô số người bên ngoài.

Huống hồ kiếp trước rơi vào cảnh thê ly tử tán, đến nhà cũng không giữ được, hấn đã sớm coi nhẹ những thứ này, sâu tận đáy lòng, luôn nghĩ rằng nếu cuối cùng có ngày giẫm lên vết xe đổ kiếp trước, người nhà càng ít, đương nhiên lo lắng càng ít, không tội gì bắt một đồng người phải chịu chết theo hấn.

Nghe được lời giải thích của hấn, sắc mặt Dận Chân trở nên cổ quái.

Y chỉ tưởng rằng Dận Tự thích không gian yên tĩnh, chớ đâu mất chuyện lục đục tình cảm trong hậu viện, lại không ngờ hấn vì nhi tử mà lo liệu chu toàn như vậy, không khỏi cảm thấy chua.

Ta cùng Hoàng Vượng, ai quan trọng với ngươi hơn?

Vấn đề này đã lẩn quẩn trong lòng y không biết bao nhiêu mà nói, nhưng không thể nào hỏi ra miệng.

Dận Chân khẽ cắn môi nói: “Từ sau khi Niên thị vào phủ, huynh cũng không nạp thêm ai khác.”

Lời vừa ra khỏi miệng, y lập tức thấy hối hận.

Đây không phải rõ ràng muốn nói với đối phương, chính là vì hấn sao?

Dận Tự thoáng khựng lại, lát sau mới hiểu ý y, đáy mắt không khỏi lấp đầy ý cười.

Người này, có thể đa nghi ngờ vực, nhưng thật sự là đặt mình trong lòng.

“Tứ ca.”

“Gi?” thái độ trả lời lạnh lùng mà trúc trắc.

Dận Tự buồn cười, nắm tay y, nhiệt độ thấu qua lòng bàn tay truyền đến, khô ráo lại cực nóng.

Dận Chân ngẩn ra, vô thức nắm lại tay hấn.

Mướt mà hơi lạnh, giống như người này.

Người này

Y thở sâu một hơi, cảm xúc sốt sáng dần dần bình ổn.

Người này, là muốn bầu bạn với y cả đời.

Nên

Nên, thỉnh thoảng mắt mặt trước hần, nói lời thật lòng, cũng không sao.

Bên phía Lương Cửu Công, lại không ổn.

Trên thực tế, bắt đầu từ năm Khang Hy thứ bốn mươi tám, tay của Khang Hy đã không còn lưu loát, phê duyệt trên tấu chương có đôi khi viết không đủ lực, xiêu xiêu vẹo vẹo, đến nỗi phải tìm người viết thay.

Người viết thay, ít nhìn ít nói ít hỏi, không phải người kín miệng thì không thể đảm nhiệm, Khang Hy trúng ý Trương Đình Ngọc khiêm tốn trầm lặng, nên tìm y đến.

Nhưng hôm nay, lại có phần kỳ quái.

Lương Cửu Công hầu hạ kẻ bên, không có lệnh vua, đương nhiên không thể rời khỏi, lão nhìn Khang Hy đang ngồi trên ngự án viết gì đấy được một nửa, lại thoáng suy tư, cuối cùng thở dài, bỏ bút xuống, bảo lão đi triệu Trương Đình Ngọc đến.

Lương Cửu Công thấy nghi ngờ, nhưng không dám ngừng nghỉ, vội vội vàng vàng đi ra ngoài truyền lệnh, hai năm nay Trương Đình Ngọc giúp vua khởi thảo chiếu lệnh thậm chí phê thay tấu chương, sớm thành thói quen, nhưng lần này thấy gấp gấp như thế, vẫn như trước không nhận được thấp giọng dò hỏi.

“Lương Cửu Công, đây là?”

Lương Cửu Công đứng ở cửa, lắc đầu, dè thấp giọng có vẻ gấp rút: “Trương đại nhân đừng nên hỏi.”

Giọng nói Khang Hy từ trong vọng ra: “Có phải Trương Đình Ngọc đến?”

Trương Đình Ngọc không dám trì hoãn, vội đáp. “Có thần.”

“Vào đi.”

Lương Cửu Công giữ cửa, nhìn Trương Đình Ngọc đi vào, lại đóng cửa, tự mình đứng canh bên ngoài, ngực đập thành thịch, không kiềm được hoảng loạn trong lòng.

Sau khi triều Thanh xác lập sự thống trị, xét thấy tiền triều trọng dụng hoạn quan, dẫn đến đủ chuyện rối loạn do yếm nô tham gia vào chính sự, nên hạn chế thái giám tập viết, đồng thời đưa hoạn quan về dưới quyền Kính Sự Phòng Nội Vụ Phủ, nghiêm cấm thái giám can thiệp triều chính, thành ra dù Lương Cửu Công được cho là tâm phúc của Khang Hy, thì trên thực tế, cũng chỉ là thái giám.

Thời Tiên đế Thuận Trị, từng sủng ái thái giám Ngô Lương Phụ, năm Thuận Trị thứ mười lăm, Ngô Lương Phụ cấu kết với quan viên ăn hối lộ, nhờ được Tiên đế che chở mà không bị kết tội, kết quả tân đế đăng cơ, lập tức bị quy tội thay đổi quy chế tổ tông – xử tử. Lương Cửu Công vẫn nhớ biến cố cung đình này, ghi khắc kết cuộc của Ngô Lương Phụ trong lòng, dù vương công đại thần có trọng đãi lão, lão cũng không dám vượt quá giới hạn bản thân.

Có điều hiện tại, lão không thể tiếp tục không tính trước cho bản thân.

Dù lão một chữ bẻ đôi cũng không biết, chỉ vẩn vẩn đọc được tên mỗi lão, nhưng ở bên cạnh Khang Hy nhiều năm, dù chỉ phỏng đoán, cũng có thể nhận biết sơ sơ đường nét nghĩa của một số chữ.

Như vừa rồi, Khang Hy tự mình đề bút viết mấy chữ, những chữ lão nhận biết được gồm có “con cháu”, “Hoàng tử”.

Những chữ này, cũng không hiếm gặp, trong tấu chương mọi ngày cũng có khi xuất hiện, chỉ là kết hợp với tình huống sức khỏe dạo gần đây của Khang Hy, thần sắc cử chỉ, lại liên tiếp triệu kiến Liêm Quận vương, Trương Đình Ngọc mặt kiến, không thể không khiến người khác suy nghĩ lung tung.

Lương Cửu Công cố gắng dần xuống sóng dữ trời dậy trong lòng, thở gấp trong yên lặng.

Có đôi khi biết càng nhiều, tính mạng lại càng khó giữ.

Triều đại có truyền thống tuần táng, mà lão lại là người hầu hạ kẻ bên, từng chứng kiến nhiều bí mật, đến lúc đó tâm hoàng đăng cơ, sao có thể khoan dung cho lão?

Nghĩ vậy, Lương Cửu Công không khỏi rùng mình, nhất thời tay chân lạnh lẽo.

Trong Tây Noãn Các, Trương Đình Ngọc quỳ trong chốc lát, phát hiện Khang Hy không gọi y đứng dậy, cũng không có tiếng động gì khác, không kiềm được hơi ngược đầu dậy liếc trộm, phát hiện Khang Hy đang tựa người ngồi trên trường kỷ, thần sắc lo âu bồn chồn, lại mang theo mờ mịt, hoàn toàn không còn sự khôn khéo giỏi giang thời trẻ, nếu không phải vẫn đang mặc long bào, thoát trông như thể một ông lão bá tính bình dân trong tầm tuổi.

Hoàng thượng đã già.

Trương Đình Ngọc thở dài trong lòng, y nhớ đến năm mình vừa đỗ tiến sĩ, vào thẳng Nam Thư Phòng, Hoàng đế mang theo ý cười hỏi, đây là thiên lý câu của Trương gia sao, phụ thân người là cánh tay của trẫm, người phải hậu sinh khả ứ đấy.

Mới chớp mắt, đã mười năm, lòng nhiệt huyết của bản thân đã dần dần mài mòn bình ổn, ông thì đã đến tuổi sáu mươi.

Thời gian một nén nhang trôi qua, dù là người nhẫn nại giỏi như Trương Đình Ngọc, cũng không chịu được phải nhẹ giọng gọi. “Hoàng thượng?”

Khang Hy không có phản ứng, y ngẩng đầu lên, mới phát hiện Khang Hy đang chống má, hai mắt khép hờ, tựa như đang ngủ.

Trương Đình Ngọc hết cách, chỉ biết gọi thêm mấy tiếng nữa, mí mắt Khang Hy khẽ động dậy, mở mắt, ngồi thẳng dậy, nhìn về phía y.

“Hành Thần tới rồi, đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Trương Đình Ngọc đứng dậy, thấy bộ dáng tinh thần rã rời của ông, bỗng nhớ đến người cha già trước lúc qua đời, cũng lúc tỉnh lúc ngủ như thế.

“Trẫm gần đây thường hay mơ về chuyện thuở xưa,” Khang Hy thở dài, “Đêm qua còn mơ thấy phụ thân của ngươi – Trương Anh, diện mạo trẻ trung, trẫm thiếu chút nữa không nhận ra, cuối cùng còn đánh cờ với ông ấy . . .”

Trương Đình Ngọc nghe vậy bàng hoàng, vội nói: “Hoàng thượng, tiên phụ ở dưới có linh thiêng, chắc chắn không muốn thấy ngài vì ông mà hao tâm tổn trí, xin Hoàng thượng hãy bảo trọng long thể!”

Khang Hy lắc đầu, không tiếp lời của y: “Người bên cạnh trẫm, Thái hoàng thái hậu, Thái hậu, đều đã ra đi từng người từng người một, đến cả các cựu thần triều Khang Hy, cũng không còn lại mấy người . . .”

Trương Đình Ngọc nghe ông cảm khái, há miệng, lại không biết nói gì, buộc lòng im lặng lắng nghe.

E rằng trong lòng ông, không chỉ đang tưởng nhớ những người đã không còn trên nhân thế, mà còn hồi tưởng lại thời huy hoàng đỉnh cao của chính ông.

Khang Hy nói được mấy câu, lại bắt đầu im lặng, bản thân nhìn ra ngoài cửa sổ, lát sau, mang giày đứng dậy, đi lại vài bước.

“Ngươi đến giúp trẫm, viết chiếu thư.”

“Dạ.” Trương Đình Ngọc đi tới trước bàn, mài mực đề bút, lặng lẽ đợi Khang Hy mở miệng.

“Trước nay để vương cai trị thiên hạ không phải chưa từng đưa việc kính thiên pháp tổ lên hàng đầu, thực hiện kính thiên pháp tổ một cách thực tế chính là vô vờ, an định dân chúng,” Khang Hy ngưng lại, tìm từ

thích hợp, nói tiếp: “. . . Nay trăm đã được thất tuần, tại vị sáu mươi một năm, thực là nhờ trời đất tổ tông xã tắc ngầm phù hộ, không phải do đức bạc của trăm.”

(Kính thiên pháp tổ: kính trời và tuân theo lễ pháp của tổ tiên)

Đây là di chiếu!

Ngòi bút trong tay Trương Đình Ngọc run lên, thiếu chút nữa lưu lại vết mực trên giấy, may nhờ mười năm tôi luyện, vẫn có thể giúp y miễn cưỡng ổn định tinh thần, tập trung nghe giọng của Khang Hy.

“Xem một lượt sử sách, từ lúc Hoàng đế đăng ngôi đến nay là hơn bốn ngàn ba trăm năm mươi năm, tổng cộng có ba trăm vị đế vương, nhưng người tại vị lâu được như trăm thì rất ít ỏi.” Trong giọng nói của ông mang theo kiêu ngạo.

Ông quả thật xứng để kiêu ngạo, nhìn chung sử sách, cũng chỉ có Hán Vũ Đế Lưu Triệt tại vị năm mươi bốn năm, đến cả người tại vị lâu nhất chính là Vạn Lịch Đế, cũng chỉ đến bốn mươi tám năm.

“Nay trăm đã đến tuổi Nhĩ Thuận, sở hữu bốn biển, tử tôn hơn một trăm năm mươi người, thiên hạ bình an vui vẻ, phúc của trăm đã quá dày, sau này dù có gặp bất trắc thì lòng vẫn thanh thản. . . .”

(Nhĩ Thuận: người đạt độ tuổi 60, thông suốt sự đời, không còn phiền não)

Giọng nói ngày càng nhỏ cuối cùng ngừng lại, Trương Đình Ngọc dừng bút, ngược đầu nhìn Khang Hy.

Thấy ông đang đi đi lại lại, thở dài một hơi, lát sau xua tay nói: “Đốt.”

Trong giọng nói, mang theo tiêu điều, suy tàn.

Trương Đình Ngọc ngẩn ra, lấy lại tinh thần, mang di chiếu viết được một nửa đến trước ngọn nến đốt đi.

“Thôi, người lui ra trước đi.”

“Dạ.”

Y dè dặt trả lời, đang định lui ra ngoài, bất chợt nghe Khang Hy nói: “Chuyện ngày hôm nay, nếu truyền đến tai người khác, thì đừng trách trăm không niệm tình xưa.”

Giọng nói lạnh lùng, mơ hồ mang theo sát ý.

Trương Đình Ngọc khẽ run, vội vàng quỳ xuống: “Thần biết.”

Thấy Khang Hy không nói tiếp, mới đứng dậy rời đi.

Lúc sắp bước chân khỏi cửa, y không nhận được ngoảnh đầu nhìn về phía Khang Hy, thì thấy ông vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn ra cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

145. Chương 145: Dạ Biến

Tháng bảy năm Khang Hy thứ năm mươi, Phủ Viễn Đại tướng quân Dân Trinh dẫn quân di chuyển đến Cam Châu, ý định đánh thẳng vào Y Lê, tiêu diệt Sách Vọng A Lạp Bố Thản ngay một lần, trên đường thỉnh thoảng gặp vài nhóm phản quân nhỏ, toàn bộ bị diệt sạch, nhưng vào lúc này thì ảnh hưởng do hành trình dài bắt đầu xuất hiện, đại quân trùng trùng điệp điệp, nhân số đạt hơn mười vạn, đồng nghĩa lương thảo tiêu hao mỗi ngày rất nhiều, hậu phương chẳng mấy chốc xuất hiện tình trạng không đủ lương thảo để tiếp tế, lại thêm Sách Vọng A Lạp Bố Thản cực kỳ gian xảo, trốn đông trốn tây, liên tiếp mấy tháng, không bắt cả được bóng gã.

Thập Tứ hết cách, chỉ đành mật tấu cho Khang Hy, trong thư nói rằng việc quân trọng đại, tạm dừng tiến quân tiêu diệt, thỉnh cầu được quay về đích thân trình bày.

Lương Cửu Công đứng một lúc lâu, không chịu được hơi nghiêng người về bên phải, để chân trái được thả lỏng.

Nhưng nhìn từ ngoài vào, lão vẫn đang đứng cúi đầu không nhúc nhích, luôn luôn giữ bộ dáng kính cẩn, mười năm như một.

Đây là tri thức của phận làm nô tài, phải làm sao cho chủ tử thấy được lòng trung thành của bản thân, phải làm sao để vào lúc chủ tử nổi giận, không nhớ đến sự tồn tại của bản thân, Lương Cửu Công đã thuộc lòng như cháo.

Nhưng sâu trong nội tâm, không giờ phút nào không lo lắng cho con đường tương lai của bản thân.

Một phế nhân như lão, từ lâu đã mất khả năng xuất cung, một ngày Khang Hy băng hà, kết cuộc tốt nhất, chính là bị sung quân đi canh giữ hoàng lăng, nhưng Lương Cửu Công đi theo Khang Hy đã mấy mươi năm, nhìn quen cảnh phồn hoa đô hội, vinh hoa phú quý, dù ở trong cung là hoạn quan, cũng là vị trí trên vạn người, sao sống qua được ngày tháng nghèo khổ lạnh lẽo ở hoàng lăng?

“Cửu Công.” tiếng gọi của Khang Hy, bất thành linh kéo lão khỏi suy tư của bản thân.

“Vạn tuế gia?” lão hơi khom người, giọng nói không cao không thấp, không lạnh lạnh giống như hoạn quan, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Khang Hy cảm thấy thoải mái.

“Người hầu hạ trăm, đã bao nhiêu năm rồi?” nhiều ngày nay tinh thần Khang Hy không tệ, nên tự mình cầm xem tấu chương, thỉnh thoảng sẽ đề một hai nét bút, miễn là thời gian không dài, thì ông vẫn đủ khả năng không chế không để run tay, bút tích cũng không để cho người khác nhận biết tình trạng sức khỏe hiện thời của ông.

Lương Cửu Công rùng mình, nhưng không để lộ ra mặt. “Hồi bẩm Vạn tuế gia, tính ra cũng hơn ba mươi năm rồi.”

“Hơn ba mươi năm, không ngắn . . .” Khang Hy thở dài, buông tấu chương, giống như bị gọi dậy hứng thú trò chuyện.

“Trong nhà người còn có ai không?”

“Thuở nhỏ nhà lão nô gặp nạn, chỉ có lão nô và cháu trai may mắn thoát khỏi, hiện tại cháu trai đang an cư ở kinh thành, sắp thấy được cảnh con cháu đầy đàn rồi.”

Khang Hy gật đầu: “Người có đi thăm chúng không?”

“Sao được chứ,” Lương Cửu Công vội cười nói: “Quy định trong cung, nô tài cũng không dám vi phạm, thỉnh thoảng nhờ người gửi đồ cho cháu trai thì có, chỉ có mấy lần, bảo nó chờ ở cửa cung, gặp vội mấy lần.”

Điều này vốn cũng không hợp quy định, nhưng trong cung không phải không có tiền lệ như vậy, hơn nữa Lương Cửu Công hầu hạ Khang Hy nhiều năm, chút ngoại lệ ấy cũng không đáng gì, ở trước mặt Khang Hy lão cũng không giấu diếm, ngược lại càng thể hiện rõ lòng trung thành.

Khang Hy quả nhiên không tức giận, chỉ cười mắng: “Lão hóa, lại dám lạm dụng chức quyền tư lợi, cháu trai người, có hiếu thuận với người không?”

Lương Cửu Công cười nói: “Hiếu thuận, có điều nô tài nói với nó, những thứ nô tài cho nó, đều do Hoàng thượng ban ân, không có Vạn tuế gia, sẽ không có tất cả, nó nghe xong, tỏ lòng cảm ơn bái tạ, còn từng hướng về phía cửa cung dập đầu, nói trở về sẽ cúng bài vị dâng hương cho người, cầu xin long thể an khang.”

Khang Hy nghe xong lời này cũng vui vẻ. “Cũng xem như hiếu tử hiền tôn!”

“Không đến nỗi vậy!” Lương Cửu Công cười xòa, khẽ liếc mắt nhìn Khang Hy, thấy ông cũng hào hứng, bèn nói tiếp: “Có một lần kinh thành đặc biệt trở lạnh, tuyết lớn, dày cũng được mấy thước, cháu trai nô tài sợ nô tài đi đứng bất tiện, bảo cháu dâu thức suốt đêm khâu hai bao bọc đầu gối, ở cửa cung trông ngóng đợi nửa ngày, nói muốn tặng cho nô tài.”

Không biết câu nói nào trong đoạn trên xúc động đến ông, nụ cười trên mặt Khang Hy bỗng tắt.

“Cháu trai còn vậy, huống hồ là nhi tử . . .”

Lương Cửu Công thấy tình thế không ổn, vội vàng ngậm miệng lại.

Chỉ thấy Khang Hy lại cầm tấu chương lên, xem được một lát, thở dài: “Trong chư vị Hoàng tử, chỉ có Thập Tứ, giống trăm thời trẻ nhất.”

Lương Cửu Công máy động trong lòng, không hiểu rõ ý của Khang Hy, chỉ biết châm chọc nói: “Thập Tứ A ca là long tử long tôn, đương nhiên giống bệ hạ rồi.”

Khang Hy lắc đầu, cũng không nói tiếp, chỉ ngưng lại trong giây lát, cầm bút đỏ lên, ở trên tấu chương viết xuống một chữ.

Chuẩn.

Chữ này Lương Cửu Công biết, lão nhìn thoáng qua, chỉ thấy lời phê mực đỏ tươi ấy sao mà nóng mắt, vội vàng dời đường nhìn.

Bình thường vào lúc này, Khang Hy sẽ nằm nghỉ ngơi, ít nhất cũng phải canh ba mới tỉnh, Lương Cửu Công nhẹ tay nhẹ chân, đi tới cửa, nhỏ giọng nói mấy câu với tiểu thái giám ở trước mặt, lại vòng trở về, đứng canh giữ trước giường, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, đề phòng Khang Hy cần lão hầu hạ bất cứ lúc nào.

Tiểu thái giám kia là đồ đệ của lão, theo lão từ nhỏ đến lớn, xem như một nửa tâm phúc, một nửa nhi tử, vị trí của Lương Cửu Công chói mắt, chỉ cần đi ra ngoài sẽ bị người khác để ý, rất nhiều chuyện, đều cho người đệ tử này đi làm.

Tiểu thái giám được phân phó, nhìn trái nhìn phải thấy không ai để ý, thở phào một hơi, không dám ngừng bước, tiến thẳng về phía trước.

Tách trà trong tay bị đặt mạnh xuống bàn, Dận Đường bất ngờ chồm người về phía trước, thần sắc kinh nghi bất định.

“Tin tức này, có chính xác không?”

Người đến vội đáp: “Chủ tử, đây là do người bên cạnh Lương Cửu Công truyền đạt, tuyệt đối chính xác!”

“Di chiếu, di chiếu . . .” Dận Đường nhăn mày, lẩm bẩm nói, “Dù Hoàng a mã triệu kiến Trương Đình Ngọc là vì di chiếu, thì Lương Cửu Công cũng không nhìn thấy nội dung của di chiếu, sao lại chắc chắn là Thập Tứ?”

“Chủ tử, đồ đệ của Lương Cửu Công bảo nô tài nhắc cho ngài một câu, Hoàng thượng từng nói, trong chư vị Hoàng tử, chỉ có Thập Tứ, là giống ông thời trẻ nhất.”

Hai hàng lông mày hiện rõ nữ tính xinh đẹp tuyệt trần thoáng giật, Dận Đường thoát đầu là ngẩn ra, ngay sau đấy là mừng rỡ.

“Được, được, quả nhiên là ý trời, hiện tại tấu sớ thỉnh cầu quay về kinh của Thập Tứ chắc phải đến kinh thành rồi, ta viết một phong thư, người lập tức khoát mã, cần phải đến Cam Châu trước thánh chỉ!”

“Dạ.”

Bên trong phủ Phú Sát, chính thất phu nhân Tha Tha Lạp thị, nguyên phối của Mã Tề, ngách nương của Đình Xu, đang ôm ngoại tôn, thương yêu không nổi buông.

“Hoàng Vượng càng lớn càng đáng yêu, chớp mắt đã trở thành một tiểu đại nhân, nếu ngách nương của con còn, thì hay biết mấy . . .” nói một hồi, vành mặt Tha Tha Lạp thị ửng đỏ.

“Quách La bà bà đừng khóc.” Hoàng Vượng đưa tay lau nước mắt bà. “Hoàng Vượng sẽ thay ngách nương hiếu thuận với người.”

Tha Tha Lạp thị nghe vậy, càng ôm nó chặt hơn, tiếng khóc không cách nào dứt, ngược lại làm cho Hoàng Vượng luống cuống.

Trong phủ Phú Sát con cháu đông đúc, Phú Sát phu nhân không phải chỉ có một nữ nhi là Đình Xu, chẳng qua do năm xưa Đình Xu gả cho Hoàng tử, trong chúng nữ nhi xuất giá, thân phận nàng là cao quý nhất, bản thân nàng cũng tri thư đạt lý, ngôn hành cử chỉ hiển nhiên cũng độ lượng phóng khoáng, nhưng nàng lại ra đi lúc tuổi thanh xuân phơi phới, nên mỗi lần Tha Tha Lạp thị nhắc đến nữ nhi này, luôn cảm thấy thua thiệt cho nàng rất nhiều, gặp ngoại tôn, đương nhiên hận không thể đem hết mọi yêu thương dành hết cho nó.

Chỉ là thân phận Hoàng Vương đặc biệt, còn phải vào cung đọc sách, số lần thăm hỏi hiển nhiên không nhiều nặng gì, điều này trái lại khiến cho Tha Tha Lạp thị càng tỏ ra yêu thương nó hơn bao giờ hết.

Trong thư phòng phủ Phú Sát, Dận Tự đang nói chuyện cùng Mã Tề, ngoài ra, còn có Dận Chân.

“Hôm nay Hoàng thượng hạ chỉ, triệu Thập Tứ gia hồi kinh, e rằng hiện tại người người nhà nhà đều đang sôi nổi bàn luận, trong hoàng thân quốc thích, người đứng về phe Thập Tứ gia, càng ngày càng nhiều.”

Mã Tề thở dài, thần sắc không mấy lạc quan.

“Từ sau thời của Tiên đế, quyền lực của hoàng thân quốc thích đã bị suy yếu, Bát Vương thảo luận chính sự chỉ như thùng rỗng kêu to, dù Thập Tứ có nhận thêm được nhiều sự ủng hộ từ họ, chẳng qua cũng chỉ như thù hoa trên gấm mà thôi.”

Dận Tự lên tiếng xoa dịu, chỉ có trong lòng hần là rõ, Thượng Tam Kỳ là cánh tay của Hoàng đế, Hạ Ngũ Kỳ là chủ của các kỳ, ngoại trừ bản thân Dận Chân đang làm chủ Tương Bạch Kỳ, bốn kỳ còn lại, đa phần đi theo dưới trướng Thập Tứ, trong số đó lại có Nhĩ Thân vương – Nhĩ Nhĩ Giang A của Tương Lam Kỳ, như thể thiên lôi sai đâu đánh đó, chẳng qua Nhĩ Nhĩ Giang A lòng dạ nham hiểm, đến nay chưa từng có biểu hiện thái quá. Nếu như tương lai muốn giành đua đường trường đến ngôi vị Hoàng đế với Thập Tứ, thì sự ủng hộ của Bát Kỳ, chính là yếu tố quan trọng, bằng không tương lai dù đăng cơ xưng vua, khó tránh khỏi bị người khác ở sau lưng dèm pha, đặt nghi vấn lên ngôi bất chính.

Dận Chân thấy sắc mặt hai người đều vô cùng nghiêm trọng, ngón tay thấm nước trong tách trà, vẽ vài nét trên mặt bàn.

“Hiện thời phòng ngự Kinh Kỳ, chủ yếu là tại xung quanh. Lĩnh thị vệ nội đại thần quản lý ngự tiền thị vệ, Phong Đài đại doanh, Bộ quân thống lĩnh nha môn, còn cả Tiền Phong doanh canh phòng Tử Cấm Thành. Lĩnh thị vệ nội đại thần, vốn là chiếu tướng Bác Định của Hắc Long quân, người này có quan hệ tốt với Thập Tứ, tất nhiên sẽ nghiêng về phía nó, còn Bộ quân thống lĩnh nha môn, dưới quyền quản hạt của Long Khoa Đa, có thể yên tâm. Còn hai nơi, Phong Đài đại doanh không có hoàng mệnh không thể điều động, chúng ta không thể dùng, đương nhiên cũng không có khả năng nghe theo Thập Tứ, tạm thời có thể yên tâm, trái lại Tiền Phong doanh lại có phần hóc búa.”

Dận Tự tiếp lời y. “Tiền Phong doanh chia hai thống lĩnh cánh tả hữu, cánh tả quản lý bốn kỳ Tương Hoàng, Chính Bạch, Tương Bạch, Chính Lam, cánh hữu quản lý bốn kỳ khác, Quả Tề Tổn – thống lĩnh cánh hữu trung thành với Hoàng thượng, thống lĩnh cánh tả còn lại là người của Nhĩ Nhĩ Giang A. Do đó, nếu bên phía kinh thành có động thái khác thường, chúng ta chưa chắc đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, Thập Tứ trở về, tất yếu phải bàn giao ấn tín, không có khả năng dẫn theo đại quân trở về, đến lúc đó tình thế biến đổi thất thường, thắng bại khó liệu.”

Mã Tề thở dài: “Giản Thân vương thật sự không đơn giản, nếu lần này có thể triệt để lôi kéo gã, thì đảm bảo thành công hơn.”

Dận Tự khẽ cười một tiếng: “Điều này thì chưa chắc, làm nhiều sai nhiều, Nhĩ Nhĩ Giang A rất gian xảo, không phải nói dăm ba câu, ơn huệ nhỏ nhỏ mà lôi kéo được gã, gã xưa nay luôn biết theo dõi hướng gió, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn nghiêng về phía Thập Tứ.”

Ngón tay khe khẽ nhịp lên thành ghế bằng gỗ hoàng hoa lê, Dận Chân không tiếp lời, chỉ giữ thái độ trầm ngâm.

Người do Dận Đường phái đi, sau quá trình chạy ngày chạy đêm, cuối cùng đuổi kịp thánh chỉ, đến Cam Châu trong cùng một ngày.

Sau khi tiếp thánh chỉ, Dận Trinh lại đọc mật thư, không khỏi vui mừng tột độ.

Bình Quận Vương – Nạp Nhĩ Tô thấy thế cười nói: “Đại tướng quân vương, chẳng lẽ có tin mừng?”

Thập Tứ xem Nạp Nhĩ Tô như tâm phúc, nghe vậy cũng không ngại hần, thuận tay đưa mật thư cho hần xem.

Trên mật thư chỉ vắn vắn mấy câu, Nạp Nhĩ Tô xem xong, không chỉ không kiếm được kinh ngạc, còn mang theo mừng rỡ.

Thập Tứ thấy hần xem xong, lấy lại thư để trước lửa, cẩn thận thiêu hủy, xong rồi nói: “Nếu nói là tin mừng, cũng không hần không phải, có điều theo như lời trong thư, lần này hồi kinh, chỉ e sẽ không được bình yên.”

Nạp Nhĩ Tô cũng nghĩ vậy, dù sao lúc hồi kinh không có khả năng dẫn theo đại quân, vậy chỉ có một đội thân binh, thật sự đến ngoài thành mà xảy ra biến cố, chỉ có nước bó tay chịu trời.

“May mà cửa ca đang ở kinh thành, đã trừ tính trước, đến lúc đó có thể trọng dụng người của Lĩnh thị vệ nội đại thần Bác Định, nhưng . . .” Thập Tứ cân nhắc nói: “Bên phía Tiền Phong doanh, có động tĩnh gì không?”

Na Nhĩ Tô lắc đầu, mặc dù hần cũng là một trong số Thiết Mạo Tử Vương, nhưng không có quan hệ gì nhiều với Giản Thân vương, Nhã Nhĩ Giang A ở trong hoàng thân quốc thích, giống như con cá chạch trơn tuột không thể tóm, bằng không cũng không được Khang Hy trọng dụng như thế, ngồi vào vị trí Tông Nhân Phủ Lệnh.

“Thế này đi, người giúp ta viết một phong mật thư, cần phải mau chóng chuyển đến tay cửa ca, bảo huynh ấy đem toàn lực lôi kéo Nhã Nhĩ Giang A, đừng ngại hứa hẹn cao xa, còn ta bên đây sẽ dẫn theo người hồi kinh, Đại tướng quân vương mang theo trăm nghìn người, cũng không xem là vượt giới hạn.”

Nạp Nhĩ Tô gật đầu: “Thập Tứ gia yên tâm, ta lập tức đi viết thư.”

Một tòa tiểu đình bát giác, mái cong trụ đỏ, tinh xảo lung linh, hòa quyện sắc màu lâm viên Giang Nam, lại do cảnh trí xung quanh, cùng thiếu nữ đánh đàn trong đình, mà toát lên bầu không khí thi vị thu hút.

Nhã Nhĩ Giang A cong môi tạo thành dáng cười nhẹ, không tỏ rõ xa cách, lại không niềm nở thái quá, tự mình châm một ấm trà, đặt trước mặt người vừa đến.

Dận Đường biểu hiện thỏa mãn, tiện tay kéo ghế ngồi xuống.

“Đường huynh bố trí mái đình này thật đúng là thanh tao nhã nhặn, chỉ e thần tiên đến cũng không muốn đi.”

“Cửa gia có thể tới đây, mới là vinh hạnh cho kẻ hèn.”

Dận Đường cười một tiếng, đường nhìn chuyển đến thiếu nữ đang gảy đàn, lại không thể dời mắt.

Nhã Nhĩ Giang A thấy rõ mồn một, ngoài mặt lại không thể hiện: “Nữ tử này, vốn là đầu bài của Bát Đại Hồ Đồng, cầm nghệ thượng thừa, được huynh mua lại, ở trong đình này đánh đàn, nên đình này, cũng được sửa tên, thành Văn Cầm Đình.”

“Đàn hay, tên hay.” Dận Đường tùy ý nhìn lướt qua, có chút không yên lòng. “Đường huynh cũng biết lý do đệ đến đây?”

Nhã Nhĩ Giang A vờ tỏ ra ngạc nhiên: “Hy vọng được nghe tường tận.”

Thiếu nữ đánh đàn thấy họ bàn đến chính sự, liền đứng dậy ôm đàn tránh mặt.

Dận Đường thoáng cười: “Đường huynh là Thiết Mạo Tử Vương, lại chấp chương Tông Nhân Phủ, có thể nói cao quý vô vàn, nhưng trong lòng huynh, lẽ nào chưa từng nghĩ đến, tiến thêm một bậc sao?”

Nhã Nhĩ Giang A cười đáp: “Quả thật chưa từng nghĩ đến, Thiết Mạo Tử Vương tiến thêm một bậc Mong Cửa gia nói năng thận trọng.”

“Đường huynh hiểu lầm, ý của đệ, là huynh có từng nghĩ đến, bản thân huynh cũng có thể lập công nâng trời?”

“Cái gì gọi là công nâng trời?”

Dận Đường nhìn gã, nói từng chữ từng chữ một: “Ứng lập tân hoàng.”

Nhã Nhĩ Giang A biến sắc, thu lại nụ cười bên môi, không nói gì.

Dận Đường lại nói: “Hiện nay Thập Tứ trên có Hoàng a mã sủng ái, dưới có quân công hiển hách, trong có Đức Phi nương nương tương trợ, ngoài có hoàng thân quốc thích đại thần ủng hộ, đường huynh xưa nay có

mối quan hệ tốt đẹp với Thập Tứ, đến lúc đó nếu người khác kể vị, chỉ sợ đường huynh cũng không có kết quả tốt đẹp?”

“Sau khi ủng lập?”

Dận Đường nhượng mảy: “Tuy Tông Nhân Phủ Lệnh rất được, nhưng so về mức hậu đãi béo bở sao bì được với Hộ Bộ, Lại Bộ, đến lúc đó đừng nói Lục Bộ, dù đường huynh có muốn đi Giang Nam làm một Giang Nam Vương, chỉ cần nhìn vào công ủng lập của huynh, thập tứ đệ chắc chắn sẽ đồng ý.”

Nhã Nhĩ Giang A mỉm cười: “Đây là hứa hẹn của Cửu gia, hay hứa hẹn của Thập Tứ gia?”

“Đương nhiên là hứa hẹn của thập tứ đệ.”

Nhã Nhĩ Giang A nghe vậy, trầm tư một lúc, mới nói: “Cần huynh làm gì?”

Dận Đường mừng rỡ, vội nói: “Đến lúc đó chư vương trong hoàng tộc, đều nhờ hết vào huynh, còn cả Tiền Phong doanh”

Nhã Nhĩ Giang A mỉm cười lắng nghe, đương nhiên đồng ý tất.

Bàn bạc hết cả nửa ngày, Dận Đường mới ra về.

Y chân trước vừa đi, Nhã Nhĩ Giang A lập tức gọi tâm phúc đến, sai hẩn đem việc vừa nãy Dận Đường nói báo lại cho Liêm Quận vương Dận Tự.

Đối phương khó hiểu: “Vương gia, e là không hay lắm, nhờ đâu để bên Cửu gia biết được”

Nhã Nhĩ Giang A cười lạnh: “Người thì biết gì, chó cắn người là chó không sửa, bốn vương không tin bên phía Tứ A ca không có chuẩn bị, ta bán cho bọn chúng một tin tức đáng giá, mai sau bất luận ai là chân long thiên tử, đều sẽ không quên công lao của bốn vương!”

Vừa qua khỏi tháng bảy, buổi tối lập tức mát mẻ hơn, đợi đến lúc bước vào tháng tám, thì có thể thay đồ dày.

Ngày lễ Trung Thu năm Khang Hy thứ năm mươi, giống như thường lệ, trong cung thiết yến, mời chư vị Hoàng a ca cùng gia quyến tham dự.

Khang Hy tuổi cao, thích náo nhiệt, thích trẻ con, bèn bảo các phủ chỉ cần là A ca trên sáu tuổi thì mang theo tiền cung, thấy trẻ con chơi đùa quây quần, lú lú trước mắt mình, ông phảng phất cảm giác như tâm hồn già nua của bản thân cũng trở nên trẻ trung.

“Tôn nhi thỉnh an Hoàng mã pháp, Hoàng mã pháp cát tường!” lớn tuổi xếp thành một hàng, nhỏ tuổi xếp thành một hàng, đồng loạt thi lễ với Khang Hy, ông cười híp mắt, trên gương mặt cười ấy chỉ còn lại sự hiền từ, hoàn toàn mất đi vẻ khôn khéo của một vị vua.

“Ngoan ngoan, đứng lên hết đi!” Khang Hy quét một vòng, nói: “Hoảng Huy, lại đây.”

“Có tôn nhi!” Hoảng Huy có hơi bất ngờ, vội vâng lời, tiến lên mấy bước, đứng trước mặt Khang Hy, phong thái cử chỉ, cũng không thua gì Hoảng Tích – trưởng tử của Phế thái tử – đứa lớn nhất trong chúng hoàng tôn.

Khang Hy mang theo vẻ hiền từ, hỏi nó dạo gần đây đọc sách gì, lại hỏi chút việc vặt vãnh trong cuộc sống hằng ngày của nó, thấy Hoảng Huy trả lời rành mạch, trước sau rõ ràng, cũng bắt đầu hứng trí, hỏi thêm một số học vấn cao thâm, tổ tôn hai người một hỏi một đáp, hòa thuận vui vẻ, người xung quanh thấy, chỉ cảm thấy sững sốt.

Nhưng Dận Tự ngồi trên ghế, nhìn một màn này, quay đầu cùng Dận Chân nhìn nhau, trong lòng hai người đều âm ỉ sâu lo.

Sức khỏe của ông vốn không tốt, hôm nay không biết tại vì sao, tinh thần đột nhiên lên cao, đi đứng hành động, giống như trước lúc lâm bệnh, ở trong mắt người ngoài, chỉ cho rằng ông long thể kháng phục, nhưng rơi vào mắt Dận Tự, lại cực kỳ khác thường.

Nhưng bất luận thế nào, yến tiệc trung thu, vẫn diễn ra vô cùng náo nhiệt, ai cũng tận hưởng ra về, kể đó Dận Tự Dận Chân cũng buông thả tinh thần, uống mấy ly, đến nỗi lúc về, cần phải có người đỡ.

“Buổi tối đến chỗ huynh nghỉ ngơi đi.” bên trong xe ngựa, Dận Chân vuốt lưng hắn, nhỏ giọng nói.

Dận Tự âm ờ đáp lời, vỗ vỗ trán, chỉ cảm thấy lơ mơ muốn ngủ.

Trong khi đó, Na Lạp thị ngồi một chiếc xe ngựa khác hồi phủ trước, chuẩn bị y phục nước nóng sẵn sàng, đợi hai người hồi phủ có thể lập tức tắm rửa.

Dận Tự cảm thấy buồn ngủ, tắm rửa xong liền muốn lăn ra ngủ, lại bị Dận Chân đi vào vô cớ gây rối một chập, mãi đến canh ba, mới chìm vào mộng đẹp.

Nhưng chỉ vừa chợp mắt, thì nghe bên ngoài bất thành linh vang lên tiếng động ầm ĩ, kể đó là tiếng nói chuyện, tiếng bước chân, hắn hơi hé mắt, đã nghe tiếng cửa phòng bị đập đến rung trời.

Quay đầu nhìn, Dận Chân cũng bị đánh thức, vội vội vàng vàng khoác áo đi ra mở cửa, thì thấy Đông Quốc Duy hốt hển đứng ngoài cửa, thần sắc không giấu được vẻ lo lắng cấp bách, lại thấp thoáng sự mong mỏi không thể nhận ra.

“Tứ gia!” ông dè thấp giọng, “Nhanh, sửa soạn sơ rồi tiến cung, cả Bát gia nữa, nô tài là phụng chỉ đến!”

Dận Chân ngơ người, chỉ cảm thấy mọi mệt mỏi bay biến trong phút chốc.

146. Chương 146: Tân Thiên

Đông Quốc Duy là hoàng thân quốc thích, đồng thời là nguyên lão được Khang Hy nể trọng, đương nhiên nằm trong danh sách gia yến Trung Thu, chỉ là lúc tiệc tàn, ông bị giữ riêng lại, nói là việc nhà, cũng chính trong quãng thời gian ngắn ngủi đó, tinh thần Khang Hy đột ngột trở nên sa sút, còn đầu về khỏe khoắn trên buổi tiệc, Đông Quốc Duy thấy tình hình không ổn, đang định đi truyền Thái y, đã thấy Khang Hy ngắt đi mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Dù Đông Quốc Duy từng trải nhiều, nhưng thấy cảnh này cũng không khỏi luống cuống, còn Lương Cửu Công sợ đến bay mất ba bốn bảy vía, quỳ rạp xuống bên cạnh Khang Hy, thiếu chút nữa khóc lóc nước mắt đầm đìa, may có Đông Quốc Duy phản ứng nhanh, bảo lão mau đi truyền Thái y, lại sai hai tiểu thái giám đỡ Khang Hy về giường, may mà Thái y còn chưa đến, Khang Hy đã chậm chạp mở mắt.

Câu đầu tiên sau khi ông khôi phục ý thức, chính là bảo Đông Quốc Duy đi truyền Dận Chân cùng Dận Tự tiến cung.

Đông Quốc Duy từng trải qua hai thời Thuận Trị, Khang Hy, sao không nhận ra khoảnh khắc này chính là giây phút nguy ngập đứng mũi chịu sào, bất luận có đi chiếu hay không, lúc này mà Hoàng đế còn muốn gặp Dận Chân cùng Dận Tự, nhất định có chuyện vô cùng quan trọng muốn truyền đạt, không chừng có liên quan đến ngôi vị Hoàng đế.

Ông nhẩn nại mừng rỡ dâng trào trong lòng, không nói hai lời xuất cung chạy đến phủ Ung Thân vương, nên mới có cảnh như lúc này.

Vốn tưởng rằng còn phải tới phủ Liêm Quận vương một chuyến, ai dè Dận Tự cũng đang ở đây, tiết kiệm không ít thời gian.

Hai người Dận Chân cũng biết sự việc trọng đại, nghe xong mục đích ông đến, chưa đến một khắc đã chuẩn bị xong xuôi, lên xe khởi hành.

Gió đêm hiu hắt, bánh xe văng lên âm hưởng lộc cộc trong thành trì vắng lặng, Dận Tự nghe tiếng gõ mõ cầm canh từ xa xa vọng đến, một nỗi cùng hơi rượu vốn bao trùm gương mặt, hầu như tan biến theo những lời Đông Quốc Duy nói, còn sót lại, chỉ có tỉnh táo.

Tuy hắn tái thể làm người, trong lòng cũng không kìm được khản trương, càng miễn bàn Dận Chân nhìn như đang rất bình tĩnh, thật chất chỉ đang dùng biểu hiện nghiêm nghị để che giấu cảm xúc sâu trong nội tâm, chỉ có Dận Tự có thể nhận ra từ hành động lén siết chặt tay áo của y.

Đông Quốc Duy cũng ngồi trong xe ngựa, nếu nói hai người Dận Tự là bình tĩnh, vậy thì ông có vẻ thận trọng hơn nhiều.

Bầu không khí trong xe im ắng, không một ai mở miệng nói chuyện.

Lúc sắp đến cửa cung, chỉ nghe thấy một loạt tiếng bước chân đang từ xa đến gần, ánh đuốc chập chờn chiếu rọi màn xe sáng hắt lên, tiếng người ùn ùn kéo đến khiến ngựa bị hoảng sợ, hí dài, phu xe vội vàng kéo cương, ổn định xe ngựa.

Đông Quốc Duy nhú mày, nhắc màn xe lên lộ đầu ra.

“Ai ở đó?”

Không biết có phải do trời tối mờ, hay không nhận ra đối phương là Đông Quốc Duy, lời ông nói không mang lại hiệu quả gì.

“Xuống xe, kiểm tra, không có hoàng lệnh, không ai được phép tiến cung!”

Râu mép Đông Quốc Duy run lên, có phần mang theo uy phong khi ra chiến trường giết địch năm nào.

“Lão phu chính là phụng hoàng lệnh, còn không mau rút đi cho ta! Làm lỡ việc, tội này đảm đương nổi không?”

Đối phương cười trả lời: “Đã có hoàng lệnh, xin xuất trình ý chỉ hoặc bằng chứng.”

Đông Quốc Duy bỡ ngỡ, kẻ đó trầm giọng nói: “Lão phu là nhất đẳng công Đông Quốc Duy, ai dám ngăn cản!”

Ông phụng khẩu dụ, nào có bằng chứng, những kẻ này nhìn sơ qua có diện mạo xa lạ, không giống thị vệ thường ngày canh gác cửa cung.

Đối phương không chỉ không sợ, ngược lại còn dẫn lên mấy bước, cách xe ngựa gần trong gang tấc.

“Hóa ra là Đông Trung Đường, thất kính thất kính, có điều chúng tiểu nhân phụng thánh dụ, những người không có phận sự, không được vào.”

Thánh dụ đâu ra, hoàng lệnh chỗ nào, rõ ràng là giả mạo chiếu chỉ làm xấn làm bậy!

Trong lòng Đông Quốc Duy chùng xuống, biết lần này có người đoạt tiên cơ, có lẽ tối nay muốn vào cửa cung không phải việc dễ dàng, đang định tức giận quát lớn, lại nghe thấy một giọng nói từ trong xe vọng ra.

“Người cản đường bên ngoài là ai?”

Người nọ nghe tiếng thì sững sốt, mắt mở to nhìn một người từ trong xe đi ra, nhờ ánh lửa nhìn rõ ràng, đối phương có gương mặt thanh thoát, mặc bổ phục đoàn long, chính là đường đường Liêm Quận vương.

Gã không thể giả bộ không nhận ra, chỉ có thể gắng hành lễ bái kiến. “Nô tài bái kiến Vương gia.”

“Người thuộc kỳ nào, tại sao cản đường?” giọng Dận Tự không nghe ra vui giận.

“Nô tài cũng chỉ phụng lệnh mà làm, canh gác ở đây, không cho ai vào, mong Bát gia khoan dung.”

Dận Tự nheo mắt lại, quan sát gã trong giây lát.

“Người thuộc Tương Hồng Kỳ, Bác Quả Đặc thật to gan, dám can đảm giả mạo chiếu chỉ khi quân?!”

Đối phương cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, Dận Tự đã vươn tay rút trường kiếm bên hông gã, đâm thẳng vào ngực gã.

Kiểm đâm thủng ngực, người nọ hai mắt trợn to, giống như không dám tin.

Dận Tự rút trường kiếm ra, hạ mũi kiếm xuống, máu xuôi theo thân kiếm nhỏ giọt trên đất, hắt lạnh lùng nói: “Ta phụng khẩu dụ của Hoàng thượng tiến cung trong đêm, phạm người cản đường, đều là loạn thần tặc tử, các người bị kẻ gian che mắt, vẽ đường cho hươu chạy, hiện thời bỏ tà theo chính, còn có con đường sống.”

Hắn từ trước đến nay luôn tỏ ra tao nhã, người ngoài chưa từng nhìn thấy hình dạng hung thần ác sát như thế này, một mặt khát máu tàn nhẫn khác trong hắn, không khỏi đều ngỡ ngàng, hướng chỉ người hắn giết, chính là đầu lĩnh, răn mất đầu, ai nấy đều trở nên luống cuống.

Dận Tự cũng không để ý đến chúng, chỉ nhìn quanh một vòng, khinh khỉnh nói: “Còn ai dám ngăn cản?”

Tất cả mọi chuyện xảy ra, gần như chỉ trong chớp mắt, đừng nói thị vệ cản đường, dù là Đông Quốc Duy, cũng nhìn thấy há hốc mồm, đợi đến lúc ông định thần lại, không tìm được thậm khen vị gia có hành động một đòn phủ đầu này một tiếng giỏi.

Bên này vừa dứt lời, bên kia lại có một đội người chạy đến, dẫn đầu chính là Cửu môn đề đốc Long Khoa Đa.

“Bát gia, a mã!” Long Khoa Đa bước nhanh đến, bước lên trước mấy bước, chấp tay nói: “Bát gia cứ tiến cung, việc ở đây giao cho nô tài.”

Dưới quyền Long Khoa Đa, là Bộ quân thống lĩnh nha môn, vốn phụ trách tuần tra trị an kinh thành, hiện thời ôm đồm sự cố này, hiển nhiên là danh chính ngôn thuận.

Dận Tự gạt đầu, nhận thấy đã tốn không ít thời gian ở đây, vội vã nhìn lướt qua, liền cùng Đông Quốc Duy lên xe.

Phu xe quát một tiếng, xe ngựa lại tiếp tục bay nhanh.

Long Khoa Đa nhìn đám người lúc này cản đường, cười lạnh một tiếng: “Các ngươi là Tiền Phong Doanh?”

Thấy đối phương không trả lời, y cũng không dự định đòi bằng được đáp án, thủ thế, ra hiệu cho người phía sau: “Trời chúng lại hết cho ta, đợi xử lý sau!”

“Long Khoa Đa, ngươi đừng khinh người quá đáng, chúng ta dù sao cũng là người của Tiền Phong Doanh!”

Long Khoa Đa cười một cái, trong mắt giăng kín nỗi khoái chí máu me. “Tiền Phong Doanh là tụi vứt đi, dám hành động nghịch chi, đúng là ngại sống lâu, bớt nói nhảm, bắt!”

Việc đã đến nước này, không phải ngươi chết thì ta sống, tuyệt đối không có khả năng lương thiện.

Đối phương khê cần môi, rút kiếm ra, hiển nhiên không định khoan tay chịu trời.

Tiếng binh khí giao thương liên tiếp vang vọng, đừng nói bá tính bình dân, đến cả gia đình quan lại cũng đóng chặt cổng lớn, không dám tùy tiện hóng hớt, rất sợ xui xẻo sao mời gọi tai ương.

Đêm nay, đã định trước là một đêm dài mất ngủ.

Giờ nay năm ngoái, Khang Hy còn đang ở Sướng Xuân Viên nghỉ hè giải quyết chính vụ, nhưng năm nay không biết có sao, lại trở về sớm, đến cả Trung Thu cũng trôi qua trong Tử Cẩm Thành, hiện tại nơi thánh gia cư ngụ, chính là Càn Thanh Cung.

Lúc hai người Dận Chân chạy đến, Lương Cửu Công đang canh gác bên ngoài, cúi đầu lau nước mắt.

“Lương công công.” Dận Chân bước đến, gọi một tiếng.

Lương Cửu Công ngẩng đầu, trên mặt chợt thoáng qua nét kinh hoàng, dù rất nhanh, nhưng vẫn không thoát được mắt Dận Chân. Lương Cửu Công dùng chất giọng khản đặc nói: “Hai vị gia mau mau vào trong, Vạn tuế gia đang đợi trong phòng.”

Dận Chân cùng Dận Tự nhìn nhau, hai người một trước một sau bước vào.

“Làm phiền Lương công công.” Dận Chân thấp giọng nói.

Lương Cửu Công khê chân động, nghiêng người né qua. “Lão nô trăm triệu lần không dám nhận!”

Khang Hy nằm trên giường, sắc mặt vàng như nến, hai mắt khép hờ, thấy họ đi vào, người cũng chỉ khê giật giật, nhưng không hé môi nói lời nào.

Trương Đình Ngọc ngồi ngay ngắn một bên, đúng lúc buông bút trong tay xuống, đứng dậy chào hai người.

“Hoàng a mã!”

Hai người cùng bước lên mấy bước, quỳ xuống trước giường Khang Hy.

Khang Hy từ từ mở mắt, thở dài. “Đứng lên.”

Giọng nói kéo dài, lại như chưa hết ý, Dận Chân nhận ra sự suy yếu trong đấy, trong lòng không tránh được chùng xuống.

Lẽ nào ông, thật sự không được nữa rồi?

Không chỉ có y, thậm chí các nhi tử khác của ông, ấn tượng của họ đối với Hoàng a mã, chỉ e đều dừng lại ở khoảnh khắc ông nói một là một, nói hai là hai, bản lĩnh sắc sảo như cuồng phong bạo vũ, chưa từng gặp qua giây phút ông yếu ớt, nằm yên trên giường.

Khang Hy lúc này, không khác gì một ông lão bình dân bệnh hoạn tuổi xế chiều.

“Trẫm có chuyện, muốn nói với hai con.” Khang Hy liếc nhìn Trương Đình Ngọc. “Hành Thần, người lui ra ngoài trước đi.”

“Dạ.” Trương Đình Ngọc hơi khom lưng, lui ra ngoài.

Trong tấm điện to lớn, chỉ còn lại phụ tử ba người.

“Trước kia, trẫm định lập di chiếu sớm.” Khang Hy ngừng lại trong giây lát, rồi nói tiếp, “Về sau lại cảm thấy bản thân vẫn còn đủ tinh thần dồi dào, nên rồi thôi, hiện tại mới viết, dù có chậm, may mắn, vẫn kịp.”

“Trong số các nhi tử của trẫm, Thái tử mưu nghịch, không thể trông cậy, Đại A ca từ lúc được thả, đã mất đi hùng tâm tráng chí năm nào, trong đầu chỉ mong yên phận không lý tưởng.”

“Lão Tam tinh thông thi từ ca phú, nhưng suy cho cùng, cũng chỉ được bề ngoài, nói năng khoác lác. Lão Ngũ cùng Lão Thất, lại là người không hơn thua với đời, có chuyện, đều tránh xa đầu tiên, có lẽ là sợ rước họa vào thân.”

“Lão Cửu Lão Thập thì miễn bàn, một đứa thì ngu ngốc, một đứa thì không có chí.”

“Thập Tam tính tình lỗ mãng xung động, hơi vô ý có thể gây nên đại họa, nên năm xưa trẫm mới giam nó lại, mong nó thể từ từ mài dũa bản thân, không nên tiếp tục như vậy.”

Khang Hy nói rất chậm, nội dung bên trong lại khiến người khác kinh tâm động phách, chực vị Hoàng a ca, phàm là người đã thành niên, đều được ông điểm qua một lượt.

Ánh mắt cuối cùng, dừng lại trên người hai người họ.

“Còn có hai con, cùng thập tứ.”

Dận Chân đã đánh hơi được mùi, ông quả là đang muốn chỉ định người kế vị, người được chọn có thể là y, Lão Bát, hay Thập Tứ, nhưng hiện thời Thập Tứ vẫn đang trên đường, không thể về kịp, vậy . . .

Không đợi y nghĩ xong, Khang Hy đã tiếp tục: “Lão Bát, con thật sự không có ý với ngôi vị Hoàng đế sao?”

Dận Tự ngậy người, ngẩng đầu đối diện với ông, nhìn thấy bên trong ánh mắt đó, không còn ngờ vực hoài nghi, chỉ còn thanh minh cùng từ ái.

“Hoàng a mã minh giám, nhi thần xin chắc chắn, chỉ một lòng muốn làm thần tử trung với nước.”

“Vậy chẳng phải là phú quý nhàn vương à?” Khang Hy mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng khoát lên vai hắn. “Con từ nhỏ đã hiểu chuyện, bảy tuổi đã biết học nhị bá con, nguyện làm hiền vương, phò tá minh quân, sau này lớn lên, cũng an phận thủ thường, bo bo giữ mình, chẳng qua trẫm thân là Hoàng đế, có đôi khi phải nghĩ nhiều, nên, mấy năm nay, oan ức cho con rồi.”

Sống hai kiếp người, câu nói “Do tiện tỳ Tân Giả Khô sinh ra” kiếp trước như vẫn vang vọng bên tai, hắn chưa từng lường trước có ngày sẽ nhận được một câu an ủi từ ông, hôm nay cuối cùng cũng nghe được, lại là trước giường bệnh.

Đây không phải ứng với câu, người trước khi chết, nói lời thiện tâm.

Trong lòng bỗng tràn ngập cảm giác chua xót cay đắng, cũng không biết mấy phần là vì ông, mấy phần là vì mình.

Dận Tự cầm tay ông, gượng cười nói: “Nhi tử bất hiếu, đâu có oan ức gì đáng nói, chỉ cần Hoàng a mã có thể long thể an khang, đã không mong gì hơn.”

Khang Hy thở dài, vỗ vỗ vai hắn, đường nhìn chuyển qua Dận Chân.

“Thập Tứ rất giống trăm thuở trẻ, tuổi trẻ khí thịnh, liệu lành.”

Một câu này của ông, khiến tay Dận Chân run lên.

Khang Hy như thể không chú ý đến ý, vẫn nói như trước.

“Có điều, quá giống, cũng không tốt, nó chưa từng chịu khổ, đạt được mọi thứ dễ như trở lòng bàn tay, sẽ không biết cảm thông cho người khác, nhiều hơn hết là thiếu đi lòng nhẫn nhịn, người làm vua cần phải biết, ngoại trừ thủ đoạn quyết đoán, còn phải biết lúc nào cần nhẫn, hai thứ này thiếu một cũng không được. Có thể nhẫn điều người khác không thể nhẫn, mới là người trên người, năm xưa Ngao Bái lộng quyền, trăm nhẫn tám năm, mới có thể bắt được gã.”

“Nói đến, Lão Bát vô cùng nhẹ dạ, có lúc khó tránh khỏi không thể nhẫn tâm, Thập Tứ thì quá táo bạo, không nhẫn được, nên,” Khang Hy nhìn Dận Chân, nhẹ giọng nói: “Trăm nghĩ chỉ có con, mới có thể gánh vác giang sơn xã tắc Đại Thanh.”

“Hoàng a mã . . .”

Khang Hy xua tay, ngăn không cho y nói, cười như tự giễu: “Trăm già, nhưng không hề đồ, những năm trở lại đây chèn ép cái này, chèn ép cái kia, cứ thế mà không để lộ tiếng gió, không phải vì vờ mê muội, mà là sợ giẫm vào vết xe đổ của Phế thái tử năm xưa.”

Trong mắt ông toát lên sự thê lương, như ngọn nến trước gió, sắp tắt mà chưa tắt, khiến Dận Tự không nỡ nhìn.

Vị vua này, phụ thân của hắn, tuổi trẻ đăng cơ, đối mặt với vô số khốn cảnh, từ đứa trẻ ngây thơ đến vị vua anh minh, gần như làm nên những chuyện mà rất nhiều vị vua trong lịch sử muốn làm, thậm chí ngay cả họ chưa làm, ông cũng làm rồi, cho tới tận nay, uy danh tứ hải, dù không được đến hậu vô lai giả, thì cũng tính là tiền vô cổ nhân.

Chẳng qua dù là vạn thánh tôn sư, cũng có một ngày cạn dầu.

“Trăm chỉ mong con, đối xử tốt với huynh đệ, phạm là chuyện gì cũng nên lấy nhẫn làm đầu, lấy đại cục làm trọng, đừng vì thứ lợi nhỏ mà mất lớn, hành động theo cảm tính.” Khang Hy vừa dứt lời, liền thở hổn hển, đã không thể tiếp tục được nữa.

“Hoàng a mã!” Dận Chân giúp ông thuận khí, vành mắt đỏ ầu, giọng nói nghẹn ngào. “Hoàng a mã yên tâm, nhi thần nhất định cẩn tuân giáo huấn.”

Khang Hy gạt đầu nhẹ đến nỗi không thể nhận ra, lại nói: “Gọi mọi người vào.”

“Dạ.”

Dận Tự dồn hết tâm thần theo từng lời nói của Khang Hy, hiện tại đứng đây, mới phát hiện hai chân tê rần, thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống, lại vươn tay lau mặt, cảm giác lạnh lẽo ướt át trong lòng bàn tay, lúc này mới hay hóa ra bản thân đã khóc tự lúc nào không biết.

Hắn cứ tưởng rằng bản thân đã nhìn thấu tình cảm phụ tử trong gia đình đế vương, lúc trước còn từng lo lắng đợi đến lúc ông băng hà, phải làm cách nào khóc ra cảm xúc thương tâm, đến giờ phút này chợt phát hiện, hóa ra sâu trong nội tâm, hắn vẫn ôm theo lòng ngưỡng mộ Khang Hy, chỉ là phần tình cảm này được chôn giấu quá sâu, lại từng bị tổn thương nặng nề, đến nỗi không dám biểu hiện ra ngoài.

Từ lâu đã có không ít người đợi bên ngoài, vương công đại thần, hoàng thất chư vương, quỳ đầy đất, chỉ là không có ý chỉ của Khang Hy, không ai dám tự tiện xông vào, trong lòng ai cũng không nhận được âm thầm phỏng đoán đủ kiểu.

Mọi người thấy Dận Tự đi ra, đều ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dận Tự nước mắt ngân ngấn, giọng nói cũng khàn đục.

“Hoàng thượng có chỉ, tuyên chư vương Bối lặc đại thần yết kiến.”

Mọi người vội đứng dậy, cũng không dám đưa tay xoa hai đầu gối đau nhức, dựa theo phẩm hàm nói đuôi nhau vào.

Thấy mọi người tiến vào, Khang Hy chỉ đưa mắt nhìn lên, rồi nói một câu.

“Hành Thần, người đọc.”

Trương Đình Ngọc nghe lời đứng dậy, dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người đi đến trước bàn, cầm di chiếu đã được viết xong lên.

Chiếu thư này, vốn phải có mỗi thứ tiếng Mãn, Mông, Hán một quyển, nhưng do thời gian gấp rút, đến cả bản thân Khang Hy cũng không ngờ rằng bệnh sẽ đột phát, nên chỉ kịp bảo Trương Đình Ngọc chuẩn bị di chiếu tiếng Hán.

“Từ xưa đến nay đế vương trị vì thiên hạ, luôn lấy tổ huấn làm đầu, tổ huấn hướng đến dụ xa đồ gần, bồi đắp muôn dân, xem lợi ích của thiên hạ bá tính thành lợi ích của mình, xem tâm nguyện của người trong thiên hạ thành tâm nguyện của mình, bảo vệ đất nước trước khi nguy nan xảy ra, cai trị cho tốt trước khi động loạn xảy đến, thức khuya dậy sớm chăm lo xử lý quốc sự, làm được bấy nhiêu thì có thể xem là tạm đủ để lo cho đất nước bền lâu.”

Di chiếu này do chính tay y ghi lại trong lúc Khang Hy đọc, đương nhiên lúc đọc trơn tru thuận lợi, tuy phần trước chỉ toàn từ ngữ thể hiện sự bù ngùi trong ông, nhưng sự việc trọng đại, không ai dám phớt lờ, thậm chí còn hận bản thân không mọc thêm một đôi tai, để ghi nhớ từng chữ một do Trương Đình Ngọc đọc.

“... Con cháu của Lễ Thân vương – con của Thái Tổ Hoàng đế, hiện tại đều an bình, trầm sau khi chết cũng xem như làm tròn nghĩa vụ, nay đã có thể nhẹ lòng ra đi. Ung Thân vương – Tứ hoàng tử Dận Chân, nhân phẩm đáng quý, hết sức vừa ý trẫm, nhất định có thể gánh vác sự nghiệp nhất thống thiên hạ. Kế thừa trẫm đăng cơ, tức vị trí Hoàng đế, tuân theo quy chế, trị phục hai mươi bảy ngày, thích phục bố cáo thiên hạ, báo cho tất cả sứ thần hay.”

Trương Đình Ngọc đọc xong, ánh mắt đảo một lượt qua mọi người, có ngờ vực, có giật mình, có tức giận, y quỳ rạp xuống, dùng hai tay dâng chiếu thư cao qua đầu.

Mọi người vẫn chưa thoát khỏi chấn động do di chiếu mang đến, lại chợt nghe Ung Thân vương thét lên hoảng loạn.

“Hoàng a mã!”

Không biết từ lúc nào, Khang Hy đã nhắm nghiền hai mắt, không còn tỉnh lại nữa.

Một đời đế vương, đã đến lúc an nghỉ.

Trong lòng Dận Chân cảm thấy tê lương, y từng tưởng tượng không biết bao nhiêu lần ngôi vị Hoàng đế sẽ thuộc về mình, nhưng đến khi đạt được, lại bị thương nhiều hơn là mừng rỡ.

Vị phụ thân này của họ, có lẽ quá đa nghi, có lẽ đã từng nghi ngờ mỗi một người con của ông, nhưng ai có thể nói, ông nơm nớp lo nghĩ không phải là vì vương triều này, vì thiên hạ này?

Y cũng từng oán, ông lớn tuổi, nên đâm ra hồ đồ, mới sủng ái Thập Tứ đến thế, để danh tiếng của hắn trở nên vang dội.

Nhưng không ngờ đến, thật chất ông sáng suốt cùng rõ ràng hơn bất cứ ai, kết quả, hóa ra nhìn không thấu nhất, ngược lại là y.

“Hoàng a mã...” Dận Chân khóc đến quỳ rạp trước giường, nắm tay Khang Hy, không kiềm chế được.

Mọi người hồi tỉnh, cũng bắt đầu khóc nức nở.

Dận Tự nhắm mắt lại, rồi đứng dậy đỡ Dận Chân lên.

Dù hần cũng khổ sở, nhưng hiện giờ không phải lúc để khóc lóc.

“Tiên hoàng thăng thiên, xin Hoàng thượng hãy nén bi thương, mới có thể chủ trì đại cuộc.”

Đông Quốc Duy cùng Trương Đình Ngọc cũng bước lên trước, một trái một phải đỡ Dận Chân ngồi xuống ghế.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng la hét ồn ào, Dận Chân nhú mày, lạnh lùng nói: “Ai dám gây ồn ở bên ngoài!”

Cửa bị đẩy ra, một thị vệ xông vào, Dận Tự nhận ra đó là người ở bên cạnh Long Khoa Đa.

Người đó thở hồng hộc, bước chân gấp gáp vội vàng.

“Báo, Thập Tứ A ca Đại tướng quân vương vào kinh, đang ở cửa cung, xảy ra xung đột với thị vệ, Đề đốc đại nhân không dám mạnh tay ngăn cản, đặc biệt sai tiểu nhân đến để xin chỉ thị!”

Sắc mặt Dận Chân tối đi trông thấy.

Y còn chưa có phản ứng, Dận Đường ở một bên đã hết nhịn được nữa đứng bật dậy.

“Chúng ta có nghi vấn, di chiếu này là thật hay giả!”

147. Chương 147: Thành Bại

Thập Tứ A ca Dận Trinh, thân là Bối lặc, được sắc phong Đại tướng quân vương, bản thân đã có thân phận siêu việt, dù mấy năm nay Thập Tứ được không ít hoàng thất đại thần ủng hộ, nhưng Khang Hy không chỉ không tỏ ý phản đối, thậm chí còn cho Thập Tứ lãnh binh xuất chinh, hơn mười vạn binh mã, nhậm chức Phủ Viễn Đại tướng quân.

Hết thấy mọi thứ, khiến toàn triều đình nhìn rằng Khang Hy thương yêu Thập Tứ A ca, gồm cả Dận Đường trong đó, y từ lúc Đại A ca rút dài, liền một lòng suy tính hỗ trợ Thập Tứ giành vị trí Thái tử, chưa từng nghĩ đến khả năng ngôi vị Hoàng đế sẽ rơi vào tay người khác.

Nội dung di chiếu ban này, đối với Dận Đường mà nói chẳng khác nào sét giữa trời quang, ngạc nhiên qua đi, còn lại chính là cảm phẫn cùng uất ức.

Y vốn còn giữ lại một tia lý trí, kiểm soát bản thân không kích động đứng phắt dậy, chỉ là khi bên ngoài truyền đến tin tức Thập Tứ đang bị thị vệ ngăn cản ở cửa cung, y lại nghĩ hoàng thất đang quỳ ở đây không ít, có hơn phân nửa người trước đây đều ủng hộ Thập Tứ, khó tránh được dấy lên niềm hy vọng, mượn cơ hội nổi loạn.

Trong căn phòng tĩnh lặng, chỉ mỗi tiếng Dận Đường vang vọng khắp chốn.

“Lúc soạn di chiếu, chúng ta không ở đây, Trương Đình Ngọc tuyên chiếu, Hoàng a mã đã bất tỉnh nhân sự, ai biết được có phải bị người khác uy hiếp, mà có nội dung đó hay không?”

Dận Nga ở bên cạnh thấy tình thế không ổn, vội vàng giật mạnh góc áo của y, định lôi Dận Đường quỳ xuống, nhưng đã muộn, lời này một khi nói ra, giữa Dận Đường và Tân hoàng, đã không tài nào cứu vãn được nữa.

Dận Nga thầm than tiêu rồi, khóe mắt liếc thấy ánh mắt âm lãnh của tứ ca, tay run rẩy thả ra, chỉ mắng thầm trong bụng, Dận Đường quá hồ đồ.

Kể duy nhất hiện giờ, là trông cậy bát ca cứu tên hồ đồ này thôi.

Nghĩ vậy, Dận Nga lén ngóc đầu dậy, lia mắt tìm bóng dáng Dận Tự, lại không hay hần đã đi ra ngoài xử lý biến cố ở cửa cung ngay sau khi nghe bẩm báo.

Nói Hoàng a mã bị người khác uy hiếp, chẳng khác nào nói y giả mạo chiếu chỉ, khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo?

Trong lòng Dận Chân đang cười lạnh không dứt.

Không đợi y lên tiếng, Trương Đình Ngọc đã nặng giọng nói: “Xin Cửu A ca hãy ăn nói cẩn thận, lúc Tiên hoàng hạ lệnh soạn di chiếu, chúng thần tùy thị đều nghe, chưa từng nghe sót nghe lầm lấy nửa chữ, đương kim Hoàng thượng, xác thật là Tân hoàng do chính Tiên đế chọn lựa.”

Vừa dứt lời, Đông Quốc Duy đã tiên phong quỳ xuống bái lạy. “Nô tài bái kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!”

Hành động này của ông, khiến hơn phân nửa hoàng thất đại thần định thần lại, vội vàng quỳ xuống theo, miệng hô vạn tuế, trong đó bao gồm cả Giản Thân vương Nhã Nhĩ Giang A.

Dận Đường nghiêng răng ken két, nhìn đám người ngày trước còn xưng hô đồng minh, nay xoay lưng, đầu quân tân chủ.

Linh thị vệ nội đại thần Bác Định, tuy rằng có mối quan hệ tốt với Thập Tứ A ca, cũng từng giao hẹn phương pháp đối phó nếu xảy ra biến cố, nhưng giờ thì sao, hoàn toàn mất dáng.

Dù Dận Đường có ngu, cũng biết tình thế lúc này không ổn.

Không đợi y kịp phản ứng, những người còn lại đều đã quỳ xuống, nhất nhất thi lễ.

“Trương Đình Ngọc, giỏi cho cầu nô tài nhà ngươi, người ngoại trừ a dua hòa theo người khác, còn có thể làm gì?!” Dận Đường giận quá mà cười, chỉ vào Trương Đình Ngọc chửi rửa, hận không thể đem những lời khó nghe nhất quăng hết lên người đối phương.

Trương Đình Ngọc quỳ ở đó, ưỡn thẳng người, cúi đầu không nói, mặt tĩnh như nước.

Dận Chân đã lấy lại bình tĩnh, nghe vậy thản nhiên nói: “Cửu A ca bị tà vật yểm thân, chỉ biết hồ ngôn loạn ngữ, bịt miệng đệ ấy lại, đưa xuống để đệ ấy nghỉ ngơi đằng hoàng.”

Ngoài cửa vang lên tiếng tuân lệnh, hai thị vệ đi vào, một trái một phải bắt lấy Dận Đường, cũng không biết nhét thứ gì vào miệng y, Dận Đường không thể động đậy, phát ra tiếng ư ử trong cổ họng, bị người tha xuống dưới.

Dận Nga há miệng, muốn xin tội dùm y, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Chỉ e hiện giờ tứ ca đang nổi nóng, phỏng chừng tạm thời Lão Cửu sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, vẫn nên đợi bát ca quay lại đây rồi khuyên sau.

Bên ngoài An Định Môn, Long Khoa Đa đang ngồi trên ngựa, tay trái ghì cương, tay phải cầm đao, nhìn chằm chằm đại đội nhân mã trước mặt, toàn thân căng cứng, như lâm đại địch.

“Long Khoa Đa, là ai cho ngươi lá gan đó, đến cả gia cũng dám ngăn cản?!”

Thập Tứ một thân quân trang, trên mặt vẫn mang theo nét phong trần bụi bặm, cười lạnh nhìn gã.

Hắn hồi kinh trình báo, phải bàn giao ấn tín mới được phép trở về, nên không có quyền điều động đại quân, nhưng vẫn dẫn theo hơn hai ngàn thân binh bên cạnh, khí thế hơn người, khiến Long Khoa Đa không dám ngó lơ.

“Nô tài chỉ làm theo chức trách, mong Thập Tứ gia thứ lỗi.” Long Khoa Đa chấp tay nói, “Xin Thập Tứ gia hãy vào thành một mình.”

“Ta thấy ngươi rõ chán sống, gia là Đại tướng quân vương do đích thân Hoàng thượng sắc phong, một Cửu môn đề đốc nho nhỏ như ngươi, mà dám lỗ mãng như thế, dù gia có muốn xông vào, thì ngươi làm được gì?”

Thập Tứ ngồi trên ngựa rút đao ra, sát khí hào hùng giăng kín mắt.

Hắn dẫn binh xuất chinh, dù không đích thân ra chiến trường, nhưng thấy người chết vô số, bản thân cũng rèn luyện được khí thế dũng mãnh, sao để Long Khoa Đa vào mắt, chẳng qua bắn khoản Đông gia đứng sau gã, và cả ý nghĩa của Đông gia trong lòng Hoàng a mã, nên mới kiêng kỵ.

Long Khoa Đa không hồi đáp, lòng bàn tay đã thấm đầy mồ hôi, nhưng vẫn cố cầm chặt đao, không dám lơ lửng.

Tin tức Tiên hoàng băng hà, từ lúc bắt đầu tuyên đọc di chiếu, Dận Tự đã sai người âm thầm phong tỏa Càn Thanh Cung, không để rò rỉ bất cứ tin tức nào, vì vậy Thập Tứ hoàn toàn không hay biết gì, bằng không đã sớm liều chết xông vào, đâu còn ở đây suy đoán tình thế.

Thập Tứ vốn tưởng Dận Đường hoặc Bác Định sẽ phái người đến tiếp ứng, không ngờ đến giờ cả một bóng người cũng không thấy, lỡ đâu sau khi xông vào, bị Khang Hy nghi ngờ hắn có lòng dạ khó lường thì sao, vì vậy hắn càng thấy nóng lòng sốt ruột hơn, chiến mã bên dưới như cảm nhận được tâm trạng của hắn lúc này, cũng trở nên bất an theo.

“Thập Tứ gia . . .” Bình Quận vương Nột Nhĩ Tô xua ngựa tiến lên, nhỏ giọng dò hỏi.

Còn chưa đợi ông nói hết, tiếng chuông từ xa xa vọng đến.

Đầu tiên là một tiếng, lại một tiếng.

Đến sau cùng, là một hồi chuông kéo dài mãi không dứt.

Dận Trinh bỗng chốc quay đầu lại, nhìn về phía phát ra tiếng chuông, sắc mặt trắng bệch.

Hoàng đế băng hà, kéo hồi chuông dài, báo hiệu quốc tang, cả nước cùng tưởng niệm.

Tiếng chuông này không giống tiếng chuông báo giờ hằng ngày, vừa nghe liền biết ngay, vì vậy Long Khoa Đa cũng cảm thấy hoảng sợ.

“Gia muốn vào cung gặp Hoàng a mã lần cuối, cầu nô tài dừng chặn đường!” Thập Tứ định thần lại, nghiêng rằng nói một cách hung tàn.

Lúc này trời bắt đầu lắt phất sáng, nhờ ánh sáng mờ sương, có thể thấp thoáng nhìn thấy thần sắc hung ác méo mó trên gương mặt tuổi trẻ.

Long Khoa Đa đầu dám cho qua, vung tay lên, phía người của Bộ quân thống lĩnh nha môn lập tức bước lên dàn trận, song phương hình thành thế cục giằng co.

“Xông vào!” Thập Tứ không chút do dự, lập tức ra lệnh.

Cảnh kịch đẫm máu trước cửa cung sắp sửa mở màn, bỗng một tiếng thét to vang dội bay đến.

“Hoàng lệnh ở đây, ai dám làm càn!”

Thập Tứ chấn động, đưa mắt nhìn lên, thấy một đội nhân mã đang chạy đến, người dẫn đầu sắc mặt lạnh lùng, khác hẳn vẻ ôn hòa thường nhật, không ai khác chính là Liêm Quận vương Dận Tự.

Chẳng bao lâu sau tiếng gọi ngừng lại, Dận Tự đã giục ngựa đến trước mặt Long Khoa Đa, ghìm cương, đứng đối diện nhóm người Thập Tứ.

“Hoàng thượng có chỉ, lệnh Phủ Viễn Đại tướng quân, Thập Tứ A ca Dận Trinh vào cung yết kiến.”

“Dận Trinh có tài đức gì, mà phải phiền đến tận bát ca ra mặt.” Thập Tứ bật cười cay đắng.

Dận Tự nhìn quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người hắn, từ tốn lặp lại lần nữa: “Hoàng thượng có chỉ, lệnh Phủ Viễn Đại tướng quân, Thập Tứ A ca Dận Trinh vào cung yết kiến.”

“Hoàng a mã đã băng hà, Hoàng thượng ở đâu ra?” Thập Tứ mặt không đổi sắc vặn lại.

“Tiên hoàng băng hà, lưu lại di chiếu, lệnh Tứ Hoàng tử Dận Chân kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.”

Thập Tứ sững sốt mấy giây, bỗng cười nứt nẻ.

“Tứ ca hành động nhanh ghê, khiến Thập Tứ bội phục, bội phục!”

Dận Tự không để ý tới sự trào phúng của hắn, từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc ẩn, chính là ngọc ẩn ngày thường Khang Hy hay dùng, lấy làm tín vật. “Hoàng thượng có khẩu dụ, tuyên Dận Trinh vào cung yết kiến.”

Hai mắt Thập Tứ đỏ ngầu, nhìn y nghiêng rặng nói: “Bát ca, đệ cũng kính trọng huynh cũng yêu huynh, sao huynh không mong thấy đệ đến thế, muốn chứng kiến đệ chết lắm sao?”

Dận Tự ngẫm thở dài: “Thập tứ đệ nói quá lời, đệ chiến thắng trở về, vốn phải chào đón long trọng, nhưng nay Tiên hoàng băng hà, nhiều việc phải sắp xếp, vì vậy chỉ có huynh ra đón đệ, đi theo huynh đến dập đầu thỉnh an Hoàng a mã nào.”

Thập Tứ im lặng không nói, cơn gió sớm lướt qua góc áo hần, tạo nên âm hưởng phần phật.

Nếu hiện giờ hần xuống ngựa tiến cung, có nghĩa là đồng ý nhận thua, chấp nhận kết quả Dận Chân lên ngôi.

Nhưng nếu kháng chỉ không nghe, thì được làm vua thua làm giặc, e rằng dù giữ được mạng, cũng sẽ bị giam đến chết, không ngày được tự do.

“Tân hoàng đăng cơ, đại cuộc đã định, ta đến mang theo khẩu dụ của Hoàng thượng, các người không quỳ xuống tiếp nhận, là muốn tạo phản phải không?” Dận Tự cũng không ép hần, trái lại chuyển qua người đứng sau hần, nói to từng chữ một.

Nột Nhĩ Tô giật bắn, nhìn Thập Tứ đang im lặng không có phản ứng ở một bên, lại nghĩ đến bên phía Cửu A ca không có động tĩnh gì, e rằng đại thế đã mất, dù có tiếp tục vùng vẫy cũng chỉ vô nghĩa, trái lại bị gán tội, rước họa vào thân.

Nghĩ vậy, gã thẳm cười khổ, xuống ngựa quỳ gối.

“Nô tài tiếp chỉ.”

Gã quỳ xuống làm cho đám người phía sau bối rối, như thể không còn ai để nương tựa, đều xuống ngựa theo, rồi quỳ gối hết.

Chỉ còn mỗi Thập Tứ đơn độc ngồi trên ngựa, nổi bật giữa đám đông.

Từ nhỏ đến lớn, hần luôn được sủng ái, thuận buồm xuôi gió, quá trình các ca ca bị Hoàng a mã nghi kỵ, thì không cần nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt người khác, lại càng không như Dận Tường từng bị giam lỏng suốt mười năm trời rờn rã, diệt hết nhuệ khí.

Trên người hần, chỉ có kiêu hãnh, niềm kiêu hãnh của vua chúa.

Hần từng thỏa thuê mãn nguyện, chí khí mạnh mẽ, tưởng rằng chiến thắng trở về, Hoàng a mã long tâm đại duyệt, từ đó quang vinh sẽ tăng thêm bước nữa, không chừng sau khi ông trăm tuổi, trên di chiếu sẽ có tên hần.

Đáng tiếc, ngàn tính vạn tính, khi trở về trời đất xoay vòng, thay triều đổi đại.

Vốn đã tính sẵn trong lòng, nắm chắc thắng lợi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã thua thảm bại, hoàn toàn khác hần, bảo hần làm sao cam lòng.

Làm sao cam lòng?

Dận Trinh đưa mắt nhìn lên bầu trời cao, lúc này các áng mây đã chia xa nhau, hé lộ ánh sáng vàng óng, đúng là điềm báo triều đại mới đã đến, đồng thời tuyên bố thất bại của chính hần.

Cầm phần, không cam, đau thương, lần lướt lướt qua gương mặt hần.

Cuối cùng, đều trở về lặng thinh.

Xuống ngựa, phát tay áo, quỳ gối.

“Thần đệ tiếp chỉ.”

Mười sáu tháng tám năm Khang Hy thứ năm mươi, vua Khang Hy băng hà, Tứ Hoàng tử Dận Chân kế vị, niên hiệu Ung Chính.

Tổ chức lễ tang nhỏ cùng ngày Hoàng đế băng hà, ngoại trừ hồi chuông dài thông báo cả nước quốc tang, còn phải sửa soạn áo quần cho Hoàng đế nhập quan, tất cả Hoàng tử Hoàng tôn đều phải để tang.

Ngày kế là lễ liệm lớn, phải đặt Hoàng đế vào áo quan dành cho vua, để chử vương đại thần, hoàng thất quan lại đến quỳ lạy chiêm ngưỡng, linh cữu được đặt tại Càn Thanh Cung, trên từ Hoàng đế, dưới đến bá quan gia quyến, đều phải tiến hành trai giới, trong vòng hai mươi bảy ngày không được xả tang, không được cười gả, trong vòng một trăm ngày không được tiệc tùng ca hát mua vui.

Người Mãn sau khi nhập quan, dùng chữ hiếu để trị thiên hạ, rất xem trọng các lễ tiết này, chưa kể đây là Hoàng đế, càng không được phép qua loa, cứ thế liên tiếp mười ngày, ai ai cũng hai mắt sưng vù, giọng khản đặc, tốt hơn thì cũng tinh thần sa sút, cảm mạo đầy râu, cự thản tuổi tác lớn, không chịu đựng nổi, cứ thế nối gót đi theo Tiên hoàng.

Dận Chân cá tính mạnh mẽ, lại muốn làm tấm gương tốt, không để lọt cơ hội trở thành đề tài bàn tán của mọi người, nhưng dù cơ thể y cường tráng, cũng chịu không thấu sự dày vò thể này, sắc mặt tái nhợt không nói làm gì, đến cả hai mắt cũng trĩu sâu, trông qua có vẻ khủng hoảng.

“Thần đệ bái kiến Hoàng thượng.”

Dận Chân buông tấu chương xuống, đứng dậy diu người đang quỳ, không vui nói: “Không phải đã nói đệ đừng gọi vậy rồi sao?”

“Lễ không thể bỏ.” Dận Tự cười khổ, “Thập tam đệ đã được thả ra, hiện tại đang từ từ làm quen với công việc của Binh Bộ, dù sao cũng không tiếp xúc trong gần mười năm, e rằng chưa thể thích nghi trong khoảng thời gian ngắn.”

“Đệ làm việc, huynh yên tâm.”

Dận Chân nắm lấy bàn tay gầy đi thấy rõ của hần, không tự xưng trầm, trái lại nhỏ giọng thủ thỉ: “Ở trước mặt người ngoài, thế nào cũng được, nhưng lúc chỉ có hai chúng ta, đệ không thể gọi huynh một tiếng tứ ca sao?”

Không đợi Dận Tự trả lời, Dận Chân đã cười buồn nói tiếp: “Huynh cũng biết, làm Hoàng đế, ai nấy cũng tránh như rắn rết, hở ra là quỳ lạy, nhưng cả đệ cũng muốn đối xử với huynh vậy sao, người đời này tứ ca quan tâm nhất, chính là đệ mà . . .”

Lời còn chưa nói hết, đã bị một bàn tay che miệng lại.

“Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, sao có thể nói lời như vậy?” Ánh mắt sáng quắc của người nọ dán sát lên người, Dận Tự cảm thấy cả người nhột nhột, chỉ đành phải khuất phục.

“Tứ ca . . .” hần cảm thấy hơi bối rối, người này mới nửa phút trước còn đang bày ra điệu bộ nghiêm nghị lạnh lùng đối mặt với chử thần.

Khổ nhục kể có hiệu quả, Dận Chân chuyển giận thành vui. “Thế này có phải được không, nếu lúc ở riêng mà đệ còn gọi huynh là Hoàng thượng, món nợ này cứ để đó, đợi sau tính luôn một lượt.”

Lời y nói mang theo đầy ẩn ý, Dận Tự lại nghe hiểu, không kìm được lườm y một phát, lại thấy sắc mặt y tiêu tụy, tìm vui trong khổ, cuối cùng thở dài nói: “Tứ ca ngày lo trăm việc, lại phải lo liệu tang sự, đệ mong huynh hãy chú ý giữ gìn sức khỏe, giang sơn xã tắc này, đều phải trông cậy vào một mình huynh.”

Dận Chân thấp giọng cười: “Cũng chỉ có mình đệ nói thể với huynh thôi.”

Dận Tự biết y đang nghĩ gì, bèn mở lời an ủi: “Ban nầy lúc đệ vào, Tô công công còn nhờ đệ khuyên bảo huynh, ngoài hần ra, còn có tứ tẩu, bên cạnh tứ ca, không thiếu người đối đãi thật lòng với huynh.”

Trước kia Lương Cửu Công vì bảo vệ địa vị của bản thân, đã ngấm ngấm truyền tin cho phe Dận Đường, kết quả đầu quân nhầm chủ, Dận Chân niệm tình lão đã hầu hạ Tiên đế mấy mươi năm, luôn cần cù tận tụy, chưa từng phạm sai lầm, vốn định phái lão đi thủ lăng Tiên đế, nhưng có lẽ do bản thân Lương Cửu Công ôm tâm lý lo sợ, treo cổ tự tử ngay trong đêm, nhậm chức tân tổng quản, chính là quân gia trong phủ Ung Vương ngày trước, Tô công công mà Dận Tự vừa nhắc đến chính là Tô Bồi Thịnh.

Sắc mặt Dận Chân thoáng dịu xuống, đang định mở miệng, lại nghe thấy giọng nói toát vẻ gấp gáp của Tô Bồi Thịnh từ bên ngoài truyền vào.

“Vạn tuế gia, nô tài có chuyện quan trọng cần bẩm báo.”

Dận Tự lập tức rút tay lại, sửa sang y phục, cúi đầu đứng nghiêm chỉnh, Dận Chân mỉm cười nghiêng mắt nhìn lướt qua hắn, rồi mới cất tiếng: “Vào đi.”

Tô Bồi Thịnh hấp tấp xông vào, bước chân nhanh nhạy, thoáng nhìn thấy Dận Tự, lại nuốt xuống lời định nói ra.

Dận Tự thấy thế đang định xin cáo lui, Dận Chân lại nói: “Bát gia không phải người ngoài, cứ nói đừng ngại.”

Có thể được vị chủ tử này nói một câu không phải người ngoài, không phải một chuyện dễ dàng, tuy Tô Bồi Thịnh biết rằng hai vị gia này đã có mối thâm giao từ thời còn chưa là gì, nhưng hiện tại một người đã là Hoàng đế, mà vẫn chung sống hòa hợp, thật lòng càng khiến người khác hâm mộ hơn.

Đủ loại suy nghĩ xoay chuyển trong đầu hắn, hắn dạ một tiếng, vội hạ thấp giọng nói: “Bên phía Vĩnh Hòa Cung hiện tại đang rất loạn . . . Đến cả Hoàng hậu nương nương cũng phải chạy đến!”

Ngay cả Na Lạp thị cũng phải chạy đến, lần này gây chuyện chắc hẳn không nhỏ, Tiên hoàng vừa băng hà, mẫu thân của Tân hoàng lại gây chuyện âm ỉ, nghĩ đến nghĩ đi, chỉ e có liên quan đến Thập Tứ.

Suy nghĩ lướt nhanh trong đầu Dận Chân, sắc mặt tối sầm đi.

148. Chương 148: Khuyển Cáo

Y theo lễ chế, Hoàng Thái hậu vốn phải chuyển đến Từ Trữ Cung, nhưng Đức Phi chỉ đáp lại rằng, bà ở Vĩnh Hòa Cung đã nhiều năm, không muốn chuyển đi, vì vậy nhất quyết không chịu, Dận Chân hết cách, đành phải thuận theo ý bà, sửa sang Vĩnh Hòa Cung theo tiêu chuẩn dành cho tẩm cung của Thái hậu, để Hoàng hậu tần phi gia quyến hoàng thân quốc thích đến thỉnh an.

Lúc này đây, trong Vĩnh Hòa Cung im ắng không một tiếng động, tất cả cung nhân đều bị đuổi ra ngoài, đến cả Hoàng hậu Na Lạp thị cũng ngập ngừng đứng trước cửa, hai tay xoắn vặn lấy nhau, vẻ mặt khó xử.

Lúc hai người Dận Chân đến nơi, chính là thấy cảnh đó.

Na Lạp thị nhìn thấy họ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ như được đại xá đến nơi, nhanh chân đến hành lễ.

Dận Tự cũng vội hành lễ với Na Lạp thị.

“Bên trong xảy ra chuyện gì?” Dận Chân vội hỏi.

Nét lúng túng hiện rõ trên mặt Na Lạp thị. “Hiện giờ e rằng tâm trạng Hoàng ngạch nương không vui cho lắm . . .”

Dận Chân nhíu mày, thoáng đoán được nguyên do. “Xảy ra chuyện gì?”

Nàng cười như mếu: “Vì chuyện của cử đệ và thập tứ đệ, bà hỏi nô tì chừng nào thì thả người, nô tì bèn nói chính mình ở trong hậu cung, không biết đến mấy chuyện đại sự triều đình, nhưng Hoàng thượng trước giờ bao dung thủ túc, khuyên Hoàng ngạch nương hãy yên lòng, nhưng Hoàng ngạch nương nói . . .”

Sắc mặt Dận Chân tối đi thấy rõ. “Nói gì?”

“Nói là do Hoàng thượng không chịu thả hai đệ ấy, cho nên nổi trận lôi đình, đuổi nô tì ra ngoài.”

Trên thực tế, Ô Nhã thị là nói, Hoàng thượng ngồi vững ngôi Hoàng đế rồi, hiển nhiên muốn đuổi tận giết tuyệt, ngược đãi huynh đệ.

Những lời nói như đâm thẳng vào tim này, nếu nói ra sẽ như rạch thêm một nhát vào mối quan hệ mẫu tử vốn mỏng manh của hai người họ, Na Lạp thị do dự trong giây lát, rồi quyết định đổi cách dùng từ khéo léo, nhưng dù nàng có làm vậy, thì vẫn khiến cho sắc mặt Dận Chân trở nên xám xịt hơn.

Triều đại lấy chữ hiếu trị thiên hạ, Tân hoàng đăng cơ, đương nhiên phải thờ phụng mẫu thân lên làm Thái hậu, ban danh hiệu, đồng thời đại xá thiên hạ, những chuyện vốn được cho là chuyện vui, nay lại như bị che phủ bởi một bóng đêm.

Dận Chân biết, chuyện giữa hai mẫu tử họ, những người sống lâu năm trong cung, chẳng hạn như Nghi Phi của Tiên đế đều rành rọt, một khi gây xôn xao, chẳng khác nào diễn trò cho bàn dân thiên hạ xem.

Nhưng y không ngờ đến, mẫu thân thương Thập Tứ, hận y, đến độ này, vào lúc hay tin Thập Tứ bị bắt giam, đến cả Na Lạp thị cũng bị đuổi ra ngoài.

Nghĩ đến đây, y chỉ cảm nhận được một cơn giận đang dâng trào cuộn cuộn, tay nắm chặt thành đấm rồi lại thả ra, hít sâu, bước vào trong.

Dận Tự đi theo sau y, trong lòng dấy lên ít sầu lo.

Nếu là kiếp trước, đương nhiên hẳn chỉ mong sao được đứng một bên mà nhạo báng, lúc đó Thái hậu ngay trước mặt chúng thần làm khó làm dễ Dận Chân, hẳn còn từng vì vậy mà thấy hả hê, nghĩ xem có thể lợi dụng ân oán của hai mẫu tử họ để gây chia rẽ, làm nhơ nhuốc danh tiếng của Tân đế. Hiện tại vật đổi sao dời, lại cảm thấy tính cách của Dận Chân và Đức Phi y đúc nhau, thuộc loại người bất khuất, bất khuất đến độ rơi vào cục diện rõ ràng là mẫu tử lại hận không muốn nhìn mặt nhau.

Cuộc gặp mặt này, chỉ sợ lại là một cơn giông mới.

Ô Nhã thị – Đức Phi của ngày xưa, Thái hậu của ngày nay, đang ngồi giữa điện, thấy họ đi vào, cũng chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua, rồi lập tức dời mắt.

Thái hậu có thể làm vậy, nhưng Hoàng đế thì không, bởi vậy Dận Chân hít sâu một hơi, rồi vẫn hành lễ với bà trước.

“Nhi tử thỉnh an Hoàng ngạc nương.”

“Thái hậu cát tường.” Dận Tự đi sau, cũng hành lễ theo.

“Các người còn xem ta là Thái hậu à, trong mắt các người làm gì có người Thái hậu này?” Ô Nhã thị lạnh mặt, thậm chí khi người đứng trước mặt chính là con trai của bà, thì trong mắt bà, vẫn không mang theo chút hơi ấm nào.

Dận Chân cố nén giận mà cười: “Sao Hoàng ngạc nương lại nói vậy, các đại thần dâng tấu, nói nên ban danh hiệu cho người, tôn làm Nhân Thọ Hoàng thái hậu . . .”

Nói còn chưa dứt tiếng, Ô Nhã thị đã chặn ngang: “Chỉ toàn là hư danh, một người sắp xuống mồ như ta, vốn nên đi theo Tiên đế, nhưng nay thì sao, đến cả nhi tử của mình mà ta còn không bảo vệ được, sống còn có nghĩa lý gì?!”

Dận Chân thu lại nét cười, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ trăm không phải nhi tử do Hoàng ngạc nương mang thai mười tháng sinh ra sao?”

Ô Nhã thị bị nghẹn họng, hậm hực nói: “Không sai, người là nhi tử của ta, nhưng Thập Tứ cũng vậy, hiện tại người đã có được ngôi vị Hoàng đế, thiên hạ trù phú, còn Thập Tứ chẳng có gì hết, người không thể thả nó ra sao?!”

Nói đi nói lại, vẫn quay về Thập Tứ, giữa hai mẫu tử họ, ngoại trừ Thập Tứ, dường như không còn chủ đề nào khác.

Dận Chân đứng trong chốc lát, bỗng cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Không nói đến trong hoàng thất vẫn còn một số người chộn rộn, chỉ nội việc Thập Tứ từng nắm giữ binh quyền, thời điểm này tuyệt đối không thể thả nó ra, huống hồ y chỉ tạm thời giam lỏng nó trong thiên điện hoàng cung, cũng chẳng hành hạ gì nó, mà ngạc nương đã nôn nóng như vậy, chẳng lẽ ngay từ đầu bà đã nhận định y nhất định sẽ đối xử tệ với huynh đệ của mình?

“Hoàng ngạc nương mệt rồi, người nên nghỉ ngơi trước, ngày mai nhi tử sẽ trở lại thỉnh an, nếu người thích yên tĩnh, khó chịu khi thấy nhiều người lãng vãng hầu hạ, vậy nhi tử sẽ cắt giảm một số người của Vĩnh Hòa Cung.”

Ô Nhã thị ngó người. “Người có ý nhốt ta?”

Bà đã vô thức hướng chuyện theo phương diện xấu nhất.

Dận Chân trả lời một cách lãnh đạm: “Nếu ngục nương đã nghĩ thế, nhi tử không cần được.”

Y vừa dứt lời đã xoay người bỏ đi, không nhìn bà lấy một cái.

Ô Nhã thị nhìn theo bóng lưng của y, giận run người. “Đồ ngỗ nghịch! Đồ bất hiếu!”

Dận Tự nhìn Dận Chân đi xa, không nổi gót theo sau, trái lại đứng yên tại chỗ, đợi Ô Nhã thị bình tĩnh hơn, rồi mới nói: “Thái hậu nương nương, nhi thần có một câu, không biết có nên nói không.”

“Vậy thì đừng nói.” Ô Nhã thị lạnh lùng gắt lại: “Hoàng thượng đi rồi, sao ngươi không theo, đi ra ngoài, ta thấy mệt.”

Dận Tự thở dài: “Chẳng lẽ Thái hậu không biết, người làm vậy chỉ đẩy Hoàng thượng ra xa hơn mà thôi, đến lúc đó dù có muốn cứu thập tứ đệ ra, cũng khó.”

Ô Nhã thị thoáng sững sốt, gương mặt lạnh lùng từ từ trở nên lo lắng hoang mang.

Dận Tự thấy thế bèn nói: “Dù Hoàng thượng không lớn lên dưới sự nuôi dưỡng của Thái hậu, nhưng cũng là do Thái hậu sinh ra, luận về xa gần, chẳng thua gì thập tứ đệ, lòng ngưỡng mộ dành cho Thái hậu của Hoàng thượng, không kém bất cứ ai, chỉ là tính tình y kiên cường, có rất nhiều chuyện nghĩ trong lòng, nhưng không nói ra miệng, dần dà, khó tránh việc khiến Thái hậu cảm thấy y khó gần, tuy nhi thần chỉ đứng ngoài xem, nhưng cũng bị cảm động lây. Thứ cho nhi thần nói một câu quá giới hạn, suy cho cùng, Hoàng thượng và Thái hậu, dù sao cũng là mẫu tử thân sinh, trên đời này, giữa hai mẫu tử làm gì có thù dai?”

“Thập tứ đệ là thân đệ của Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại dồn đệ ấy vào chỗ chết, chẳng qua đang nóng mà thôi, đợi thêm một thời gian, Thái hậu nói ngọt mấy câu, cởi bỏ khúc mắc giữa hai bên, không chừng còn có cơ hội xoay chuyển?”

Ô Nhã thị sau khi nghe xong vẫn không nói gì, mãi sau mới lần chần: “Ta vừa nhìn thấy nó, sẽ nhớ đến Đông Hoàng hậu, ngươi nói xem, nó đối với ta, có bằng một nửa hiếu thuận như đối với Đông Giai thị không?”

Dận Tự không tiện trả lời câu hỏi này, chỉ đành nói: “Đông Hoàng hậu đã đi hơn mười năm, mẫu thân hiện tại của Hoàng thượng, chỉ có Thái hậu mà thôi.”

Lời trước đây vốn khiến Ô Nhã thị dao động, nào ngờ Dận Tự vừa nói ra câu này, khiến bà tối mặt một cách lạ lùng, cười khẩy nói: “Không sai, ai gia là mẫu thân của nó, nhưng ngươi xem cách làm cách nói của Hoàng thượng đi, có chỗ nào hợp hiếu đạo không, e rằng nếu không phải triều đại này có giới hạn về kỷ cương, phép tắc, Thái hậu như ai gia, nó cũng chẳng để vào mắt, đừng nói tới Thập Tứ, cứ xem nó đối xử với Đông Giai còn gần hơn cả ta!”

Bằng đống ba thước, không phải chỉ do một ngày lạnh, Ô Nhã thị không biết phải làm cách nào để cải thiện mối quan hệ giữa bà và nhi tử, nhưng đến cuối cùng khi nhớ đến những chuyện uất ức ngày xưa, mọi chuyện lại đổ sông đổ biển, Dận Tự vốn là người có tính khiên nhẫn cao, nhưng giờ phút này cũng thoáng chút giận, chỉ là ngoài mặt vẫn giữ vẻ cung kính.

“Hoàng thượng cực kỳ hiếu thuận với mẫu thân, sao có thể như vậy, Thái hậu là mẹ của vạn dân, vẫn mong người nên niệm tình bá tính thiên hạ, nên thương cảm cho Hoàng thượng nhiều hơn.”

Hắn có thể khuyên, cũng chỉ có mấy câu đó, Ô Nhã thị có thể được Tiên đế sủng ái, đứng đầu hậu cung nhiều năm, tuyệt đối không phải loại người thiếu khôn ngoan lẫn mưu kế, chẳng qua tính tình của bà và Dận Chân khá giống nhau, không chịu dễ dàng thỏa hiệp với bất cứ ai, vả lại trong lòng bà luôn canh cánh chuyện năm xưa, một khi đã có gút mắc, rất khó lòng cởi bỏ.

Giống như hiện tại, ngay từ đầu bà đã nhận định ngôi vị Hoàng đế của người con lớn không phải đạt được bằng cách chính đáng, lại còn nhốt đứa con nhỏ của bà, trong lòng bà, vốn đã xót Thập Tứ, luôn cảm thấy nó đang cần người làm ngục nương như bà nghĩ cách cứu giúp hơn bao giờ hết, ai nặng ai nhẹ, cán cân đương nhiên tự nghiêng về một phía.

“Ta biết ngươi từ nhỏ đã thân với Hoàng thượng, hiện tại nó đáng cơ, ngươi đương nhiên càng thiên về nó, nhưng ngươi có tư cách gì mà dạy bảo ai gia, nhớ đến năm xưa ngục nương của ngươi chẳng qua chỉ là ả

thứ phi xuất thân thấp hèn!”

Ô Nhã thị giận cực, gạt phăng tách trà trên bàn văng xuống đất, còn bà vẫn yên vị trên ghế, lễ nghi vẹn toàn.

Mảnh vỡ rơi trên đất, bắn vào mu bàn tay của Dận Tự, quẹt nên một đường, máu lập tức nhỏ giọt.

Chút đau ấy Dận Tự không để vào lòng, chỉ là nghe bà sỉ vả Lương Phi, khó tránh sầm mặt.

“Vậy nhi thần xin cáo lui.”

Ô Nhã thị nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng tự biết mình đã lỡ lời, nhưng tính bà cứng đầu, tuyệt đối không chịu chủ động nhận sai, huống hồ là với một đứa văn bối, bèn giả câm giả điếc, hất mặt đi.

Dận Tự lui ra ngoài, lại phát hiện Thập Tam đang đứng cách cửa cung Vĩnh Hòa Cung không xa, giống như đang đợi ai đó, thấy hắn đi ra, lập tức chạy lại, rào đón.

“Bát ca!”

“Sao nào?”

Thập Tam cười khổ: “Vốn nghe nói xảy ra chuyện, đang phân vân có nên đến khuyên một câu không, dù sao Thái hậu nương nương cũng từng nuôi dưỡng đệ, nhưng giờ thấy tình trạng huynh đi ra, đến cả người khéo léo như bát ca mà còn bại trận, thì chắc đệ vào cũng vô dụng thôi.”

“Thái hậu đang nổi nóng, tạm thời khoan hãy vào, cứ để thư thả từ từ rồi nói.” Dận Tự vỗ vai y, hai người sóng bước.

“Hiện giờ Binh Bộ sao rồi, vẫn suông sẻ chứ?”

Thập Tam gạt đầu, thở dài thườn thượt: “Cũng đã mười năm rồi không động đến mấy thứ này, thoát đầu mở ra, cứ như nó biết đệ, mà đệ không biết nó ấy, giờ thì khá hơn rồi.”

Dận Tự ngược mắt, trông y nhiều lắm mới hai lăm hai sáu tuổi, mà đã hiển lộ vẻ tang thương, đến cả tóc mai cũng lấm tấm bạc, lại nhớ đến hình ảnh y bụng con cóc trong tay bảo muốn tặng cho hắn năm nào, chợt cảm thấy chua xót bồi hồi.

“Thập Tam.”

“Dạ?” Dận Tường đang hào hứng kể chuyện mình ở Binh Bộ, thành linh bị Dận Tự ngắt ngang, quay đầu nhìn hắn, thoáng chút ngờ ngợ.

“Không có gì, chỉ là bỗng nhớ đến khung cảnh ngày bé.” thiên ngôn vạn ngữ chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, dường như mọi thứ đều bị mai một theo năm tháng, Dận Tự cũng chỉ có thể ai thán một tiếng.

Thập Tam cứ như biết hắn đang nghĩ gì trong đầu, cười cởi mở với hắn: “Bát ca không cần lo cho đệ, mấy năm qua đệ đã suy xét rất nhiều, đau lòng là hiển nhiên rồi, nhưng giờ ngẫm lại, trong chúng huynh đệ, đệ chưa phải là người thảm nhất, nếu cứ suốt ngày tự mình ôm đau thương hối tiếc, còn ra dáng đại lão gia nữa không chứ!”

Dận Tự gạt đầu tán đồng: “Đệ có thể nghĩ vậy là tốt, nay Hoàng thượng đăng cơ, chắc chắn muốn trọng dụng đệ, ngày tháng sau này còn dài, có chuyện gì cứ đến tìm huynh, đừng giấu trong lòng.”

Dận Tường cảm thấy ầm lòng, ngoài miệng thì lại phì cười: “Bát ca, có phải huynh vừa làm cha vừa làm mẹ, nuôi lớn Hoàng Vượng, nên bị nhiễm cái tật lè mề không vậy, đệ có phải tiểu hài nhi ba tuổi đâu chứ, có thể có chuyện gì?”

Hai người vừa mở lời đùa, thì thấy Tô Bồi Thịnh hấp ta hấp tấp chạy về phía này, nhìn thấy họ, không khỏi mừng rỡ, chạy bước nhỏ lại, nói: “Nhị vị gia, Hoàng thượng muốn tìm hai vị, mau đi cùng nô tài!”

“Chuyện gì mà gấp thế?”

“Hình như có liên quan đến quân tình Tây Bắc.”

Dận Tự cùng Thập Tam thoát đầu đều sững sờ, kể đó là nghiêm trọng.

149. Chương 149: Tây Bắc

Lúc Thập Tứ phụng lệnh hồi kinh, đem ấn giám Đại tướng quân giao cho Bình Nghịch Tướng Quân – Diên Tín, nhưng dù sao thì Diên Tín cũng không có thân phận hiển hách như Thập Tứ A ca, không đàn áp được đám Vương gia Mông Cổ, ông giam chân được Sách Vọng A Lạp Bố Thản, nhưng không ngăn được lòng lang dạ sói của một người khác, chính là La Bạc Tàng Đan Tân.

La Bạc Tàng Đan Tân là thủ lĩnh của Thanh Hải Ách Lô Đặc Mông Cổ, được trao tước vị Thân vương, lúc trước có Thập Tứ A ca Dận Trình thống lĩnh đại quân, từng lôi kéo đàn áp, ép buộc dụ dỗ lão, ổn định lão ở phía hậu phương, không cho theo ra chiến trường, thỉnh thoảng trợ giúp quân Thanh đánh Sách Vọng A Lạp Bố Thản, nhưng nay Thập Tứ phụng hoàng lệnh hồi kinh, tiếp đó bị giam, đại quân ở tiền phương như rắn mất đầu, La Bạc Tàng Đan Tân thấy Khang Hy đã băng hà, Thập Tứ lại chưa về, bèn nổi lên lòng làm phản, sách động Sách Vọng A Lạp Bố Thản đi theo lão gây loạn.

Lúc này, phía kinh thành, Dận Chân vừa đăng cơ không lâu, thấy Dục Bối lạc của Thanh Hải Hòa Thạc Đặc Mông Cổ có công hộ tống Đạt Lai khi thất thế, bèn sắc phong hắn làm Hoàng Hà Nam Thân vương, điều này càng khiến cho La bạc Tàng Đan Tân bất mãn hơn.

Ngay trong tháng ấy, La Bạc Tàng Đan Tân nhân cơ hội triệu tập Đài Cát của Thanh Hải Ách Lô Đặc Mông Cổ, tại liên minh Sát Hãn Thác La Hải, kích động họ khởi binh phản Thanh. Tuy không phải ai trong nội bộ Thanh Hải Mông Cổ đều hưởng ứng, đặc biệt là Sát Hãn Đan Tân, do gần triều đình, nên lập tức vạch rõ giới hạn với La Bạc Tàng Đan Tân, đường ai nấy đi, nhưng một số ít bộ lạc còn lại, có xu hướng đi theo La Bạc Tàng Đan Tân, giúp lão có được thế tiến công ào ạt đánh thẳng đến Hà Châu, phụ cận Tây Ninh.

Thủ quân Tây Ninh do không kịp đề phòng, thương vong nghiêm trọng, Diên Tín lại nước xa không cứu được lửa gần, dù truyền tin tám trăm dặm về kinh sư, thì lửa đã cháy đến nơi rồi.

Dận Tự và Dận Tường không ngờ quân tình cấp bách đến thế, mãi khi đến Đường Tâm Điện, đọc xong báo cáo, trong lòng hai người đều nghe tiếng tim rơi lộp bộp, nặng như chì.

Được triệu đến nghị sự, ngoại trừ hai người họ, còn có Trương Đình Ngọc và Đông Quốc Duy, đây là trọng thần cốt cán trong những năm đầu Ung Chính. Đa phần thần tử dưới triều Khang Hy, hoặc già, hoặc bệnh, đến cả Đông Quốc Duy nay cũng đã ngấp nghé bảy mươi, râu tóc bạc phơ, không còn dáng vẻ anh hào năm nào.

Nhưng giờ không phải lúc dành để cảm thán, hiện thời có chuyện quan trọng hơn cần y bận tâm. Dận Chân nhìn quanh Tây Noãn Các, lát đặc vài người, giờ phút này y mới sâu sắc thấm thía bản thân không nắm trong tay được bao người, về phần Thẩm Trúc và Đới Đặc, do biết quá nhiều chuyện cơ mật, Dận Chân không nghĩ đến việc đưa họ ra ánh sáng.

“Các người thấy sao?”

Đông Quốc Duy nói: “Tân hoàng đăng cơ, mọi việc chưa ổn định, hiện tại tạm thời chưa thích hợp xuất binh, Sách Vọng A Lạp Bố Thản như hổ rình mồi, một khi chúng ta phân chia binh lực, chẳng khác nào hai mặt thù địch.”

Dận Chân gật đầu, Đông Quốc Duy là người dày dặn kinh nghiệm. “Vậy theo Đông Lão, nên xử lý thế nào?”

“Theo nô tài, cái mà La Bạc Tàng Đan Tân muốn, chẳng qua là tiền mà thôi, chúng ta có thể phái người đi nghị hòa trước, tạm thời bãi binh, đợi chúng ta giải quyết xong Sách Vọng A Lạp Bố Thản, rồi tiếp tục thương thảo.”

Dận Chân vẫn trầm ngâm không nói, Thập Tam không nhịn được lên tiếng: “Theo thần đệ, dã tâm của La Bạc Tàng Đan Tân, không chỉ có thế, gã có thể đột nhiên khởi binh phản Thanh ngay vào lúc triều đình đang phân tâm đối phó với Sách Vọng A Lạp Bố Thản, chứng tỏ trước đó gã có mang lòng tạo phản, chỉ là đang đợi thời cơ, hiện giờ đại quân không thể chia tách, gã cho rằng đây là cơ hội tốt nhất, nên lần này dù có phái người đi đàm phán, e rằng cũng không đạt được kết quả gì đáng kể, thà rằng triều đình xuất binh bình định.”

Trương Đình Ngọc thở dài: “Vương gia có điều không biết rồi, từ lúc đại quân xuất chinh vào năm Khang Hy thứ năm mươi, Hộ Bộ đã rơi vào tình trạng cạn kiệt, hiện tại e rằng không trích được cả nửa đồng ấy chứ, năm xưa nhờ Hoàng thượng thanh lý Hộ Bộ, xét nhà mấy tên quan viên tham ô, mới có chút tiền vào, hiện giờ nếu muốn khai chiến, sợ rằng thu không bù chi.”

Dận Chân vừa đăng cơ, đã rộng tay sắc phong chức tước, một mặt là vì lôi kéo lòng người, mặt khác cũng là để thể hiện Tân đế khoan hồng độ lượng, bỏ qua chuyện cũ. Trên thực tế, ngoại trừ Lão Cửu và Thập Tứ còn đang bị giam trong cung, thì đến cả Bình Quận Vương – Nột Nhĩ Tô đi theo Thập Tứ A ca, cũng được Dận Chân xá xóa, chỉ tước tước vị của gã, đem tước vị Bình Quận Vương ban cho trưởng tử của Nột Nhĩ Tô.

Còn Dận Tự và Thập Tam, là hai người được sắc phong đầu tiên, lần lượt là Liêm Thân vương và Di Thân vương.

Sắc mặt Thập Tam thoáng đổi, hiển nhiên không biết chuyện này, trên hết là không ngờ đến tình hình hiện tại đã tồi tệ đến vậy.

Bị Trương Đình Ngọc nhắc nhở, sắc mặt Dận Chân cũng sa sầm đi, Tiên đế trọng danh tiếng, đặc biệt là đối với đám cựu thần lại càng ưu ái hậu đãi, dù họ có tham ô tiền, chỉ cần nằm trong giới hạn cho phép, ông sẽ nhắm một mắt mở một mắt, nhưng giờ Dận Chân kế thừa ngôi vị Hoàng đế, chẳng khác nào phải gánh vác cái cục diện rối rắm này.

Nhất thời, mọi người đều đồng loạt lặng thinh.

Dận Chân ngược mắt đúng lúc thấy người nọ khẽ nhú mày, chợt cảm thấy thư thái, nét mặt dịu đi thấy rõ, lên tiếng hỏi: “Dận Tự, đệ thấy sao?”

“Thần đệ không tinh thông việc dùng binh, nói về chuyện Tây Bắc e rằng không tiện lắm.”

Dận Chân lại chỉ cười: “Dù sao cũng đang bế tắc, đệ cứ thử nói đi, ở đây cũng không có người ngoài.”

“Thần đệ cho rằng chúng ta cần đàm phán theo như lời Đông Trung Đường, hiện giờ chúng ta không tài nào xuất binh, phái người đi đàm phán hòa bình có thể kéo dài thời gian, có điều song song với đàm phán, chúng ta còn cần làm hai việc. Một, là phái người đi gặp Sát Hãn Đan Tân và thủ lĩnh các bộ lạc không cầu kết với La Bặc Tàng Đan Tân, nhân cơ hội lôi kéo họ về phe ta, hai, là tập kết binh lực ở khu vực lân cận, đợi thời cơ.”

Hắn dứt lời, mọi người có mặt đều gật đầu.

“Cứ làm thế vậy, với tình thế hiện tại, cũng chỉ còn cách đó.” Dận Chân nhip nhẹ tay trên bàn, “Đại quân Tây Bắc như rắn mất đầu, cần phải phái người đến đó trấn thủ, đồng thời thực hiện công việc tập kết binh lực Thiểm Cam, theo các người thấy, phái ai đi thì được?”

Thập Tam chớp lời: “Tổng đốc Xuyên Thiểm Niên Canh Nghiêu thông thạo quân sự, là một lựa chọn khả quan.”

Y vừa dứt lời thì thấy Dận Tự đang cổ nháy mắt với y, trong lòng biết chắc chắn có nội tình gì đấy mà bản thân không hay, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, muốn thu về, cũng không kịp nữa rồi.

Niên Canh Nghiêu là đại tướng dưới trướng Dận Chân thời còn chưa đăng cơ, nắm binh quyền trong tay, trấn thủ một phương, nếu Dận Chân muốn dùng gã, thì đã không hỏi câu này, mà sẽ trực tiếp ra lệnh cho Niên Canh Nghiêu. Từ lần Dận Tự chứng kiến cảnh Niên Canh Nghiêu quỳ gối trong phủ Dận Chân, đã biết quan hệ giữa hai người họ không tài nào hài hòa khăng khít như trước được nữa, với tính tình của Dận Chân, chỉ e là đang ngại tình hình bất ổn tại Tây Bắc, nên mới chưa động đến gã.

Dận Tự một bên nghĩ, một bên đưa tay xoa vết thương trên mu bàn tay.

Lúc ở chỗ Ô Nhã thị không cảm thấy gì, nhưng này giờ đứng khá lâu, lại không có bôi thuốc, vết thương bắt đầu ngứa lên.

Dù Dận Chân đang lắng nghe Thập Tam nói, nhưng sự chú ý vẫn luôn hướng về phía hắn, hành động của Dận Tự lập tức bị y phát hiện, tập trung nhìn, hai mắt không khỏi nheo lại.

“Thập Tam, trầm nhớ hồi trẻ, đệ cũng cảm thấy khá hứng thú với việc luyện binh?” Dận Chân đột ngột chuyển hướng.

Thập Tam sững sốt, tiếp đó cười buồn trả lời: “Thần đệ . . . đã gần mười năm không bước chân ra khỏi cửa, đối với thứ gì cũng lạ lẫm.”

“Lạ, có thể học, Niên Canh Nghiêu phụ trách điều hành binh lực Thiểm Cam, đệ có thể ở bên cạnh đôn đốc giám sát, và lại phía bên Diên Tín, từ lúc Thập Tứ trở về, một mình ông trấn thủ, trầm cũng lo.”

Thập Tam hiểu được ẩn ý trong lời y, mắt không khỏi sáng lên, hiển nhiên ở sâu trong đáy lòng y, vẫn luôn khát khao có một ngày có thể rong ruổi sa trường, nhưng mười năm trước từ lúc bị Khang Hy giam, y đã dần từ bỏ mơ ước này, chỉ chưa từng lường trước, bản thân đi một vòng lớn, lại có ngày thấy lại hi vọng.

Dận Chân nhìn biểu hiện của y, bèn mỉm cười: “Thế nào, có dám nhận không?”

Thập Tam bị cái nhìn của y, khiến cho lòng hăng hái mai một ngày nào nay lại bùng cháy, chấp tay, tiếng cạch chạm đất.

“Thần đệ linh chỉ!”

Dận Chân thỏa mãn gật đầu, lại dặn dò một số việc ở Tây Bắc, chỉ định người đi đàm phán, rồi cho mọi người giải tán.

“Dận Tự, đệ ở lại.”

Mọi người đi tới cửa, lại nghe Dận Chân cất tiếng, Dận Tự ngừng bước.

“Hoàng thượng?”

“Đệ qua đây.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Dận Chân cũng không màu mè, nhìn chòng chọc hắn: “Giơ tay lên.”

Dận Tự không hiểu ý y, giơ tay trái lên.

“Không phải tay này!” Dận Chân hần học, giật tay hắn qua, động tác trông có vẻ mạnh bạo, nhưng thật chất rất nhẹ nhàng.

“Sao lại thế này?”

Ý y là vết thương trên tay Dận Tự. Máu trên vết thương đã khô lại, thoạt trông có hơi đáng sợ, nhưng bị ống tay áo hình móng ngựa che đi, nếu không giơ tay lên, cơ bản sẽ không nhìn thấy.

“Không cẩn thận quệt trúng.” y không nhắc đến, xem tí Dận Tự đã quên luôn nó, ban nãy vội vàng chạy đến đây, không nhớ ghé Thái Y Viện bôi thuốc.

Dận Chân cơ bản không tin lời hắn: “Sáng nay lúc tiến cung đâu thấy.”

Dận Tự không biết trả lời thế nào nên bèn cười cho qua: “Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng ngại.”

“Là bị thương ở Vĩnh Hòa Cung? Lúc ấy trầm và Thái hậu cãi nhau nên bỏ đi trước, đệ không đuổi theo, chắc là ở lại khuyên bảo Thái hậu,” Dận Chân cũng không để ý đến hắn, cứ thế tiếp tục: “Là Thái hậu làm đệ bị thương?”

“Không phải, tứ ca, huynh đừng đoán mò.” Dận Tự muốn rút tay lại, nhưng bị y giữ chặt.

“Đệ không nói huynh cũng biết.” Dận Chân cười lạnh: “Bà không làm gì được trầm, nên trút giận lên đệ chứ gì, giỏi, đúng là rất giỏi.”

Dận Tự nhìn vẻ âm ngoan của y, rồi lại nhớ đến kết cuộc của Ô Nhã thị kiếp trước, không khỏi nhản mày.

“Tứ ca, đệ muốn khuyên huynh một câu.”

“Nói.”

“Dù sao Thái hậu cũng là ngọc nường của huynh, dù bà có nhiều điều không phải, trong lòng đôi ta đều hiểu, nhưng người trong thiên hạ thì không thấy, nếu huynh phạm phải sai lầm, e rằng sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng của huynh.”

Dận Chân trầm ngâm trong giây lát, rồi lạnh nhạt nói: “Trẫm sao không biết chứ, chỉ là mỗi lần gặp mặt, bà cứ nhắc đến Thập Tứ, ở trong mắt bà, chỉ có một người con là Thập Tứ, Hoàng đế như trẫm, thì lại là người bất chính, đoạt đi những thứ vốn thuộc về đứa con nhỏ của bà!”

Càng nói về cuối, tiếng cười gần càng kéo dài.

Dận Tự thở dài: “Uất ức và đau khổ của tứ ca, thần đệ đều hiểu, nhưng Thái hậu tuổi đã lớn, cần phải nhỏ nhẹ khuyên bảo, người càng già, tính càng bướng, nếu mẩu tử vì vậy mà tranh cãi, haiz . . .”

Hắn không nói tiếp, nhưng Dận Chân nghe hiểu, giống như Trịnh Trang Công thời Xuân Thu, mẫu thân Võ Khương của ông, cũng giống như mẫu thân của y, cùng không mong nhìn mặt người trưởng tử là ông, trái lại luôn luôn yêu thương bảo ban đứa con nhỏ Thúc Đoạn, đến cả người thông minh như Trịnh Trang Công, đối với điều này cũng không có cách nào khác, cuối cùng còn phải nghĩ ra chiêu “Hoàng tuyền kiến mẫu” để bày tỏ bản thân không hề làm trái lời thề.

Nói cho cùng, dù sao y cũng là Hoàng đế, không thể nào muốn làm gì thì làm, hai chữ hiếu đạo, đặt trên đầu, người trong thiên hạ đều đang mở to mắt mà nhìn, cuối cùng thì Hoàng đế định xử trí mẫu thân của ông thế nào.

“Trẫm biết rồi, đợi một hai ngày nữa trẫm sẽ đi thỉnh an Thái hậu, xoa dịu bớt cơn giận của bà.”

Dận Tự thấy y đã bình tĩnh lại, bèn muốn rút tay về, người nọ lại thỉnh linh kéo hắn về phía ngược lại, hắn thoáng lảo đảo, ngã nhào vào lòng đối phương, trong tích tắc lại bị đè lên.

Dận Chân nhìn nét mặt ngỡ ngàng của hắn, không khỏi buồn cười, cúi đầu hôn một cái, rồi mới nói: “Mấy hôm nay nhớ đệ muốn chết, gần ngay trước mắt, lại không thể ôm, không thể hôn, cuối cùng trẫm đã biết, tại sao lúc ấy đệ nhất quyết không chịu làm Hoàng đế.”

“Thần đệ tài cán không bằng một phần vạn Hoàng thượng, hiển nhiên không có duyên với ngôi vị Hoàng đế, Hoàng a mã anh minh, nên mới truyền ngôi cho huynh . . .” Dận Tự bị y đè đến khó thở, không nhịn nữa, đẩy mạnh y ra. “Đứng dậy trước đi!”

“Sao không gọi Hoàng thượng nữa rồi?” Dận Chân khẽ cười, hơi nghiêng người, tránh đè lên hắn, mặt khác vươn tay ôm gọn hắn vào lòng.

“Dù sao cũng không có cách giữ đệ qua đêm, ôm một tí cũng không được à . . .” giọng y do vui đầu vào cổ đối phương, nên nghe khá ậm ờ. “Một ghê . . . Đợi khi nào thiên hạ thái bình, trẫm sẽ thoái vị, chúng ta đi vân du tứ hải!”

Dận Tự biết y chỉ thuận miệng nói ra, không khỏi bật cười: “Tây Bắc chưa yên, quốc khổ trống rỗng, và cả tham quan ô lại chưa quét sạch, đều đang đợi Hoàng thượng giải quyết kia kìa, chỉ e rằng thiên hạ này vĩnh viễn đều cần đến huynh!”

“Huynh mặc kệ!” đối phương ôm chặt hơn, giọng trả lời pha chút buông thả, hoàn toàn không còn phong phạm Hoàng đế mạnh mẽ quyết đoán ban nãy, trái lại khiến Dận Tự nhớ đến quanh cảnh thuở nhỏ của cả hai.

Hắn thở dài một hơi, thả lỏng người, vỗ nhẹ lên lưng đối phương.

Từ lúc Khang Hy băng hà, đây là lần đầu tiên hai người ôm lấy nhau, khoảnh khắc ấy như chột mang đến cảm giác sống nương tựa lẫn nhau.

Lúc Dận Tự hồi phủ, đã là giờ lên đèn.

Giống như thường lệ, dùng cơm xong, hai phụ tử ngồi ở thiên thính, Dận Tự hỏi bài, Hoàng Vượng trả lời từng câu một, xong còn kể một số chuyện lý thú ở Thượng Thư Phòng, pha trò đến độ Dận Tự cười không ngớt.

Năm nay Hoàng Vượng đã mười một tuổi, đã từ một bảo bảo mập mạp biến thành một thiếu niên tuấn tú rần rở, làm Dận Tự có cảm giác rất đổi bùi ngùi của gia đình có con vào độ tuổi trưởng thành, Hoàng Vượng để lại cho người ngoài ấn tượng là thông minh chín chắn, trưởng thành trước tuổi, nhưng ở trước mặt a mã thì vẫn thân mật dựa dẫm như trước, cho nên lúc hai phụ tử ở bên nhau, không có sự nghiêm túc rập khuôn như ở phủ khác, mà trái lại là thoáng chút cảm giác hòa hợp của người cùng thế hệ.

“A mã . . .” Hoàng Vượng đang giúp hấn đầm vai thì bỗng ngừng lại, ngập ngừng như muốn nói lại thôi.

Đây là thói quen xưa cũ, bắt đầu từ lúc Hoàng Vượng bảy tuổi, mỗi lần Dận Tự từ ngoài về, Hoàng Vượng luôn đòi đầm vai cho hấn, nói là tận hiếu, Dận Tự nói sao cũng không nghe, vì cảm động, nên cứ thế tùy ý nó.

“Sao vậy?” hiem khi nhi tử có vẻ do dự như vậy, Dận Tự khá là ngạc nhiên.

Hoàng Vượng bắn khoăn giây lát, rồi bấm bụng nói: “Người mãi vẫn không cười ngạc nương mới, có phải là vì con không?”

Dận Tự thoáng ngạc nhiên, kể đó là sa sâm. “Ai ở trước mặt con nói năng huyền thuyên hả?”

“Không phải . . .” trên mặt Hoàng Vượng hiện rõ vẻ nhăn nhó, nói: “Con nghe tụi Hoàng Xuân nói . . . À ừm, cũng không phải, nói tóm lại, nam nhân đều là tam thê tứ thiếp, trái ôm phải ấp, giống như phủ khác ấy, tụi Hoàng Xuân đều có mấy người ngạc nương, nhưng trong phủ ta . . .”

“A mã!” nó áp a ấp ứng cả buổi, cuối cùng như lấy hết quyết tâm ra để nói, “Nếu người thích, cứ cười thêm vài ngạc nương vào phủ đi, con nghe nói nam nhân mà nhịn là không được đâu!”

Nó vừa nói dứt lời, thì lập tức nghe một tiếng phụt, Dận Tự uống còn chưa hết hớp trà, đã phun ra hết.

150. Chương 150: Tru Tâm

“A mã!” Hoàng Vượng vội vàng vỗ lưng giúp hấn thuận khí.

Dận Tự ngừng sặc, đỡ khốc đỡ cười hỏi nó. “Con học được câu này từ đâu?”

Sự giảo hoạt chột vụt qua mắt nó, cười ngu nói: “Nói vậy trong phủ sẽ không có Kế phúc tấn ạ?”

Dận Tự chỉ cần nhìn thôi đã nhận ra suy nghĩ trong cái đầu nhỏ của nó rồi, vươn tay捏 má nó rồi kéo qua hai bên, thăm tiếc nuôi mặt thẳng con mình không còn mập mạp như thời còn bé, tuy xúc cảm vẫn tuyệt như trước.

Hoàng Vượng ới một tiếng, không phản kháng, vẫn cười hặc hặc như trước.

“Con không muốn a mã cười Kế phúc tấn?” Dận Tự bỏ tay ra.

“Nhi tử không muốn có người quấy rầy a mã.” Hoàng Vượng nháy mắt, tỏ vẻ vô tội.

Dận Tự gõ đầu nó, cũng không định giấu diếm, cười nói: “A mã không định lấy Kế phúc tấn, đúng như lời con nói, phiền, tình hình trong phủ hiện tại đã rất ổn rồi, Trương ngạc nương của con quản lý, ta rất yên tâm.” nếu là thiếp thì còn dễ nói, chứ Kế phúc tấn dù sao cũng là thê tử đường đường chính chính của hấn, phải ghi tên vào thư tịch, tương lai nếu sinh được con, khó trách việc ả sẽ suy tính vì con mình.

Hơn nữa người nọ, chắc chắn sẽ không cho hấn lấy đầu.

Chuyển hướng câu chuyện, lại quay về nhi tử. “Ban nãy nghe con nhắc đến Hoàng Xuân, con thường hay chơi với nó à?”

Hoàng Vượng thấy phụ thân hỏi chính sự, bèn rút lại vẻ đùa, lắc đầu nói: “Thường ngày còn chỉ thân thiết với Đại A ca, và cả Hoàng Huyền của nhà thập thúc, còn những người khác, chỉ là xã giao, có điều dù Hoàng Xuân không phải đích tử của thập tứ thúc, nhưng tính tình lại trung hậu dễ gần, trước kia nói chuyện với nó cũng nhiều, nhưng từ sau khi thập tứ thúc xảy ra chuyện, dường như nó trở nên u uất không vui, không thấy nói gì.”

Đại A ca mà nó nhắc đến, chính là Hoàng Huy, nay cũng đã mười bốn tuổi, Dận Chân đang định sang năm cho nó đến Lại Bộ học hỏi, y làm việc thiết thực, không thích khoa trương, lại có tiền lệ là chư vị Hoàng tử của Khang Hy, nên càng không thể để nhi tử của mình trở thành một Hoàng a ca không hiểu nỗi khổ nhân gian.

“Hoàng Minh thì sao?” Hoàng Xuân là con của Trắc phúc tấn Thư Thư Giác La thị, còn Hoàng Minh là đích tử.

“Hoàng Minh không chơi với tụi con, hiện giờ tinh thần lại càng sa sút hơn, tuy nó hơi kiêu ngạo, nhưng không phải người có lòng dạ xấu, nếu được dạy dỗ nghiêm khắc, sẽ thành người tài giỏi.”

Hoàng Vượng trả lời một cách đĩnh đạc, đánh giá công bằng, không cố hạ thấp một ai, ánh mắt sáng ngời, khác hẳn dáng vẻ dựa giẫm lên phụ thân của nó, Dận Tự thầm gật đầu, nghĩ đến lúc hấn vào độ tuổi này ở kiếp trước, chưa chắc đã có được tầm nhìn cũng như đầu óc như nó, mặt khác lại lo lắng nó thông minh quá dẫn đến người khác đổ kỵ.

Thương cho phụ mẫu trong thiên hạ, dù là người có thân phận hiển hách như Dận Tự, trong vấn đề liên quan đến nhi tử, cũng không hơn gì người thường.

“Con xem, trong mấy A ca của đương kim Hoàng thượng, từng người ra sao?”

Hoàng Vượng nghe vậy thoáng chút do dự.

Dận Tự nhận ra sự e dè trong nó, cười vẻ tán thưởng: “Ở đây chỉ có hai phụ tử chúng ta, cứ nói đừng ngại.”

Đương kim Hoàng đế, có ba Hoàng tử.

Trưởng tử Hoàng Huy, là con của Hoàng hậu Na Lạp thị, đích tử chính cung, tuổi lớn có đức, tuy hiện tại chưa phong tước, Dận Chân cũng chưa từng tỏ ý sẽ để nhi tử nào kế vị, nhưng trong mắt mọi người, đại đa số đều đặt về phía Hoàng Huy. Tề Phi Lý thị sinh được Hoàng Quân thì mất sớm, nay chỉ còn lại Tam A ca Hoàng Thời, mới vừa đến Thượng Thư Phòng chưa đầy hai năm, trông thì cũng có vẻ thông minh lanh lợi, Ngũ A ca Hoàng Trú do Dụ Tần Cảnh thị sinh, vừa tròn một tuổi, tuổi tác quá chênh lệch với hai vị huynh trưởng, tiềm năng gì đây thì hiện tại chưa nhận ra.

So với Tiên đế có hơn hai mươi nhi tử, Dận Chân thật sự được tính vào hàng con cái ít ỏi.

“Đại A ca rất thân với nhi tử, hiển nhiên khỏi cần bàn, Ngũ A ca còn quá bé, vẫn chưa nhận thấy có gì đặc biệt, kể đó là Tam A ca,” Hoàng Vượng lắc đầu, “Nhi tử không thích nó lắm.”

“Nó có chỗ nào không tốt?” Dận Tự thấy hứng thú, hấn tự có đánh giá riêng về ba người này, nhưng hấn lại rất muốn nghe xem Hoàng Vượng sẽ nói thế nào.

“Lòng dạ hẹp hòi, không thể tha thứ cho người, nhi tử và Đại A ca thân thiết, nên mỗi lần Tam A ca thấy con, đều không tỏ ra vui vẻ, cái ánh mắt đó, khiến người khác khó chịu, đã vậy nó còn muốn trưng cái mặt cười, để dụ dỗ làm quen nhi tử.”

Dận Tự gật đầu, sờ đầu nó, thở dài: “Bảo Bảo, tội con.”

Dận Tự và Thập Tam được Hoàng đế trọng dụng, lại là đệ đệ của Thiên tử, quyền cao chức trọng, đương nhiên có vô số người muốn nịnh nọt lấy lòng, đến cả nhi tử của họ ở trong cung, cũng không được yên. Đến nay Dận Chân vẫn chưa một lần xác định địa vị của các A ca, nên đến cả thân phận như Hoàng Trú, đương nhiên cũng muốn đến mượn sức Hoàng Vượng.

“A mã không cần lo, con đã lớn, đương nhiên phải sẻ chia cùng a mã chứ.” Hoàng Vượng dĩnh sát hấn, nói: “Người cực khổ quá rồi, qua mấy năm nữa, người hãy nói với Hoàng thượng xin từ chức, về nhà dưỡng lão, đến lúc đó con đã có thể làm việc, con nuôi người là được rồi.”

Dận Tự nghe vậy thì lấy làm vui: “Bảo Bảo nhà ta cũng biết nuôi cả nhà cơ đấy, con lấy gì nuôi ta, tiền cưới vợ của con, còn phải nhờ vào a mã gom góp đấy!”

“Con không cưới vợ, sau này hai phụ tử chúng ta nương tựa lẫn nhau, con muốn ở bên a mã cả đời.” Hoàng Vượng bộc lộ ý nguyện vĩ đại nhất trong đời nó, trên gương mặt còn vương nét trẻ con bày đầy vẻ nghiêm trang.

“Hồ đồ!” Dận Tự cười đến muốn tắt thở.

Người nào đó đang ngồi trong cung phê duyệt tấu chương, còn chưa hay biết có người ngấp nghé người trong lòng của mình.

Tháng mười năm Ung Chính thứ nhất, Tông Nhân Phủ dâng tấu, Tân đế yên vị, những người khác vì tránh húy danh của vua, nên trong tên không được phép có chữ giống, Dận được đổi thành Doãn, riêng chữ Trinh trong Dận Trinh của Thập Tứ A ca vì đồng âm với tục danh của Hoàng đế, do đó phải sửa thành Đề. Hoàng đế phê duyệt, nhưng riêng hai người được phép ngoại lệ, chính là Liêm Thân vương Dận Tự, cùng Di Thân vương Dận Tường, có thể tiếp tục dùng chữ Dận, không cần kiêng kỵ, tỏ rõ ân sủng.

Cùng tháng, dưới thỉnh cầu của Tuần phủ Trực Lệ, Hoàng đế cho Trực Lệ tiên phong thi hành chính sách trưng thu thuế dựa theo đầu mẫu ruộng, tức “Than đình nhập mẫu”, mấy tháng sau đấy, thấy có hiệu quả, bắt đầu phổ biến trên cả nước.

Tháng mười hai năm Ung Chính thứ nhất, vấn đề sinh sống của người Bát Kỳ trong thời Khang Hy bị gác lại, lại được đề trình lần nữa. Liêm Thân vương Dận Tự thượng tấu xin hủy bỏ quy định người Bát Kỳ không được làm nông buôn bán, Hoàng đế phê chuẩn, đưa xuống Bát Kỳ, bắt đầu thi hành.

Chính sách chủ yếu có ba điều:

Một, cho phép người Bát Kỳ làm nông buôn bán.

Hai, nghiêm khắc xét xử người Bát Kỳ nhiễm các thói hư tật xấu như say xỉn, ca hát, đánh bạc, trong phạm vi Cửu Môn không được phép mở rạp, phạm là người tổ chức cờ bạc, bị xét xử, nặng thì đi đầy, nhẹ thì phạt gậy.

Ba, mỗi Kỳ thuộc Bát Kỳ đều phải phái hai ngàn nam đinh trai tráng, đi đến các vùng hoang liêu ở Đông Bắc, Tây Nam để khai hoang, thời hạn ba năm, nếu biểu hiện tốt, khi trở về sẽ được bổ khuyết thăng vào các chỗ còn thiếu trong quân đội, những người thuộc quân đội Bát Kỳ nếu không có tiến bộ, thì sẽ bị thay thế, cứ lặp đi lặp lại như vậy, dù là hoàng thân quốc thích, cũng không ngoại lệ.

Phương sách than đình nhập mẫu và vấn đề sinh sống của Bát Kỳ vừa được công bố, cái trước thì dụng đến lợi ích của địa chủ thân sĩ, đặt quan quý nhân khắp thiên hạ, cái sau thì khiến cho con cháu Bát Kỳ vốn lười nhác thành tính không biết trốn đâu cho thoát, nhưng nay Hoàng đế có tác phong như sấm rền gió giật, độc đoán chuyên quyền, phạm là huynh đệ có năng lực phản đối y, không phải bị giam lỏng, thì là đứng về phe y, hơn nữa đến cả Giản Thân vương Nhã Nhi Giang A, Đông gia cũng dốc lòng tán thành, tuy người khác mang đầy lòng oán trách, nhưng cũng không dám công nhiên phản đối.

Cứ tiếp tục như vậy, dù quốc khố không được đến mức dư dả, nhưng cũng không đến nỗi nghèo rớt mồng tơi, thần thái Dận Chân sáng láng, đặt hơn phân nửa sinh lực vào chính vụ cần xử lý, nào còn về mệt mỗi trước đây, chỉ tội cho các cận thần, như Trương Đình Ngọc và Dận Tự, mỗi ngày chưa đến giờ Dậu thì không được về.

Dận Tự day day ăn đường, khép lại giấy tờ.

Nhìn sắc trời dần đổi màu, cuối cùng cũng có thể hồi phủ nghỉ ngơi.

“Chư vị cũng về đi, không còn sớm nữa.” do gần đây công việc bẽ bộn, dẫn đến người của toàn Hộ Bộ phải cùng hẩn bận rộn suốt cả ngày cả đêm, Dận Tự ngồi đấy, hẩn không đi, những người khác để gì đi.

Hộ bộ Thượng thư Trương Bằng Cách cười nói: “Vương gia cứ về trước, hạ quan còn chút việc, để xử lý cho xong, đỡ mắc công ngày mai lại thêm phiền.”

Tính tình Dận Tự hòa nhã, đặt kế bên Hoàng đế nóng nảy, lạnh lùng nghiêm khắc, có thể nói là đối lập rõ rệt, các quan viên khi ở bên cạnh Hoàng đế phải hứng chịu đủ sự tàn phá của gió bão, nên khi được ở bên Dận Tự, cảm giác như được gió xuân hong khô.

Mấy năm trước Trương Bằng Cách từng vì chuyện trị thủy mà bị Khang Hy răn đe giáng chức, lúc Dận Chân đăng cơ, liền đề bạt ông, làm cộng sự của Dận Tự, ông làm quan thanh liêm, cũng không biết lường lợi, bản tính cổ hủ ăn sâu vào máu, vì vậy Dận Tự khá hợp với ông.

“Ông không đi, người dưới sao dám đi, ông xem như thương cho họ, đừng tiếp tục lê mê ở lại đây, có chuyện gì, ngày mai làm tiếp!” Dận Tự đồng thời đứng dậy, nhưng bất thành lĩnh trước mắt như tối sầm đi, hơi lão đảo ngã về phía trước, may mà có Trương Bằng Cách nhanh tay lẹ mắt, vươn tay đỡ lấy hắn.

“Vương gia?!”

“Không sao.” Dận Tự xua tay, đứng đợi cảm giác choáng váng và khó chịu ở hai mắt từ từ rút đi.

Quan viên xung quanh thấy vậy, cũng hấp tấp vây lại hỏi.

Trương Bằng Cách thấy sắc mặt hắn không khỏe, bèn nói: “Không bằng mời Thái y đến xem sao?”

“Chẳng qua đứng dậy hơi gấp thôi, bệnh cũ ấy mà.” Dận Tự thoáng cười, không để tâm.

Mỗi khi mệt nhọc, cảm giác đau đớn ở hai mắt sẽ trở nên kịch liệt, đây là chút bệnh vặt mắc phải từ năm đi Bình Dương Sơn Tây, Thái y tới lui mấy bận rồi cuối cùng cũng chỉ bảo hắn tĩnh dưỡng, dần dà, Dận Tự tập mãi thành quen, cũng không xem trọng nó nữa.

“Bệnh phải trị từ sớm, hạ quan thấy khí sắc của Vương gia không tốt, chút chuyện này chúng hạ quan có thể làm được, tốt hơn hết người nên nghỉ ngơi đi.” Trương Bằng Cách khuyên bảo.

Dận Tự thở dài: “Chuyện đưa người Bát Kỳ đến vùng đồn điền Đông Bắc, bên trên có người đứng đầu các Kỳ và Tông Nhân Phủ giúp đỡ, bên ta chỉ mỗi chuyện than đình nhập mẫu, cũng đủ khiến các vị bận tới mặt, sao ta có thể không làm gương, vả lại chỉ cần qua đợt này, thì có thể thư thái rồi.”

Hắn ngưng lại, rồi tiếp tục nói với những người khác: “Mọi người hãy cố gắng hơn, đợi chuyện này qua rồi, Vương gia mời mọi người đến tửu lâu Hà thị ăn no uống say.”

Đương nhiên mọi người đều cười ủng hộ.

Nói thêm mấy câu rồi Dận Tự để họ giải tán ra về.

Ra khỏi nha môn, Lục Cửu đã đứng chờ sẵn, kế bên là một cái kiệu.

“Gia, hồi phủ?”

Dận Tự thoáng nghĩ rồi nói, “Tiến cung.”

Trong tay hắn còn đang giữ một bản điều trần, là ý kiến về cuộc sống của người Bát Kỳ, nhân lúc vừa viết xong, định đưa cho người nọ xem, giờ này chắc Tây Noon Các đã lên đèn.

Đến nơi, quả nhiên, Tây Noon Các đèn đuốc sáng trưng, người nọ đang bưng chén cháo Bát Bảo nóng hổi, mặt khác thì đang cầm tấu chương xem xét, thấy Dận Tự đến, bỏ tấu chương xuống, đến cả giày cũng không mang, đã bước xuống trường kỷ.

“Ôi, Hoàng thượng, cẩn thận, mặt đất lạnh!” Tô Bồi Thịnh cầm giày bước theo mang cho y.

“Nhiều chuyện!” Dận Chân lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn mang giày, dù mệt mỏi nhưng không giấu được vui sướng. “Đệ ăn chưa?”

Dận Tự cười, cũng là gương mặt mệt mỏi.

“Chưa, vừa viết xong điều trần, đoán chừng cửa cung chưa đóng, nên tranh thủ đem đến cho Hoàng thượng xem.”

Tô Bồi Thịnh cực nhay: “Vây nô tài đi bưng đồ ăn đến cho Vương gia?”

Không đợi Dận Tự trả lời, Dận Chân đã nói: “Mau lên!”

Lại quay qua ngoắc tay với Dận Tự: “Mau đến đây ngồi cho ấm, đi cả đoạn đường rồi, bên ngoài lạnh không?”

Tô Bồi Thịnh thức thời lui ra ngoài, đồng thời nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Không bằng đêm nay ngủ lại trong cung đi, đừng về, trời đã sắp tối rồi.”

“Vây không hợp lẽ.” đúng là Dận Tự lạnh, nên không từ chối, ngồi xuống đối diện Dận Chân.

Dận Chân trừng mắt nhìn hần, vươn tay kéo hần qua, ôm gọn vào lòng, dùng hơi ấm của chính mình để sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của hần.

“Đây là nơi để nghỉ ngơi, thuở Tiên đế cũng có thần tử phải thảo luận chính sự thâu đêm được giữ lại ngủ, có gì không hợp lẽ chứ?”

Nói xong bèn đẩy đĩa bánh mình vẫn chưa đụng vào qua cho hần.

“Đệ ăn miếng bánh làm ấm dạ dày trước, thức ăn sẽ được bưng lên ngay.”

Dận Tự gật đầu, thuận tay nhón miếng bánh đưa vào miệng, chưa đủ nếm vị, đã đưa bản điều trần cho y, mặt khác muốn lui khỏi lòng y, Hoàng đế ôm Vương gia, nếu truyền ra ngoài, chỉ e mặt mũi quân thần của hai người nọ đều mất hết.

Dận Chân thì không chịu thua, từ sau khi đăng cơ, Dưỡng Tâm Điện đã thành nơi thường trú của y, thủ vệ cũng như tính bảo mật đương nhiên được bảo đảm, chưa kể còn đang đóng cửa.

Xem sơ qua, y đột nhiên “A” một tiếng, tất cả tinh thần đều đặt vào giấy, thoáng buông lỏng tay ôm Dận Tự, hần lập tức nhân cơ hội tránh xa, trở về vị trí cũ.

“Xóa bỏ lệnh cấm khai thác than, phân chia sản xuất Ừm, di chuyển hoàng thất về trú ở Thịnh Kinh?” Dận Chân nhỏ giọng đọc ra, nhin không được ngược đầu nhìn hần, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Dận Tự cười khổ: “Cái cuối cùng là hạ sách, không phải vạn bất đắc dĩ, không nên thực hiện, thần đệ chỉ sợ rằng hiện nay nhân khẩu người Bát Kỳ tăng nhanh chóng mặt, Đại Đô lại không thể sản xuất, cứ chôn chân ở chốn kinh thành phồn hoa, tiếp tục kéo dài, hậu quả không thể đoán trước, chẳng bằng ra lệnh cho họ di dời về vùng đất khởi hưng.”

Dận Chân gật đầu: “Chính sách này ban hành, ắt đẩy lên sự phản đối của không ít hoàng thất, hiện tại vẫn chưa đến bước đó.”

Dận Tự thở dài: “Nếu thật có ngày này, tất cả tội lỗi hãy để thần đệ gánh vác, dù sao lúc bác bỏ thể chế người Bát Kỳ không được phép buôn bán làm nông của tổ tiên, đệ đã thành tội nhân thiên cổ rồi.”

Hần chỉ muốn làm những việc mà kiếp trước không thể làm, từ cổ chí kim, người mang ý đồ thay đổi thể chế xã hội, không ai có kết cuộc tốt đẹp, chẳng qua hần đã chết một lần, đối với vinh nhục sau khi chết, đã không còn để trong lòng.

“Đây là trăm cho phép, nếu là tội, cũng nên do trăm gánh chịu, có liên quan gì đến đệ chứ?” Dận Chân nói với vẻ không vui.

Dận Tự mỉm cười, dẫn dắt y chuyển hướng câu chuyện: “Nhìn tứ ca có vẻ râu rĩ, có gì để đệ đây có thể cống hiến không?”

Bị hần nhắc nhở, Dận Chân cảm lấy tờ tấu chương, quăng đến trước mặt hần: “Một ngày nào đó, trăm nhất định phải diệt sạch đám tham quan này.”

Dận Tự mở ra xem, tấu chương là do Chức tạo Tô Châu Lý Húc viết, chẳng qua là trình bày mấy việc vặt vãnh, thỉnh an theo lệ, ngày xưa Tam đại Chức tạo Giang Nam dựa vào Thập Tứ A ca của Tiên đế, nào ngờ đến cuối cùng ngôi vị Hoàng đế lại thuộc về người nằm ngoài dự định của họ, với quan hệ giữa Khang Hy và họ, vậy mà ông lại chưa từng để lộ nửa tiếng gió, trong ba nhà, Lý Gia là hăng hái nhất, thành thử bây giờ trở thành đối tượng Dận Chân ghim hận nhất.

“Lý Húc định lấy lòng tứ ca, đang thăm dò sở thích của ngài đây đây.” Dận Tự xem xong, nhovn miệng cười.

Dận Chân thì lại hừ lạnh: “Trăm không cần lão lấy lòng!”

Dận Tự nhìn giữa hai hàng mày của y động lại bao bức bối, trong lòng tự biết mấy ngày nay y bị chính sự ùn ùn kéo tới đè đến độ không thở nổi, hậu cung lại có Ô Nhã thị ồn ào không yên, chỉ e tình trạng của y hiện tại chẳng qua là bị cái khổ áp bức đang có xu hướng kích động muốn bạo phát, không khỏi an ủi: “Tứ ca hãy nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa, hiện tại nếu không có lý do chính đáng, không tiện động thủ.”

“Bên Tây Bắc vẫn đang thiếu ngân lượng, vừa hay có thể tịch biên nhà chúng bổ sung!” Dận Chân cười gằn, bỗng cảm thấy sự ấm áp trong phòng lại lẫn thêm chút khô nóng, không khỏi bước xuống trường kỷ đi lại vài bước.

“Đệ nói xem trăm nên bắt đầu điều tra từ kinh thành, hay nên bắt đầu từ Giang Nam thì tốt hơn?” không đợi Dận Tự trả lời, y lại bắt đầu đảo bước. “Kinh thành thì rối rắm khó gỡ, một khi làm sẽ rút dây động rừng, Giang Nam thì núi cao Hoàng đế xa, muốn điều tra cũng e không dễ, không phải vào năm Khang Hy thứ ba mươi sáu đệ từng đến Dương Châu một chuyến à, lúc ấy . . .”

Y vừa nói vừa quay đầu nhìn Dận Tự, giọng nhỏ dần rồi im bật.

Người nọ đang tay chống trán, cơ thể ngã lệch về phía cạnh bàn, mặt đến độ thiếp đi.

Đúng lúc này Tô Bồi Thịnh bưng theo điểm tâm nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

“Hoàng . . .”

Vừa nói được một chữ, đã bị Dận Chân ngăn lại, nhìn dáng Dận Tự, hắn cũng không dám cất tiếng, để đồ xuống, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Ra đến trước cửa, còn thấy Hoàng đế cởi áo choàng xuống, khoác lên người Liêm Thân vương.

Cái bàn nhỏ đặt trên trường kỷ, còn một chồng tấu chương cao ngất.

Hắn nhẹ tay khép cửa lại, thở dài trong im lặng.

Vốn còn định nhờ Liêm Thân vương khuyên nhủ Vạn tuế gia đừng nên lao lực quá độ, nhưng giờ nhìn lại Liêm Thân vương, chẳng hơn Vạn tuế gia là bao, ngược lại còn chưa biết ai mệt hơn ai.

Tháng người hai, là thời điểm gió lạnh thấu xương nhất, Thập Tam lại phải xuất phát đi Tây Bắc, đồng hành còn có Đôn Quận Vương, Thập A ca Doãn Nga của Tiên đế.

Trong danh sách ban đầu không có hắn, nhưng Doãn Nga nghe nói Thập Tam sắp đi Tây Bắc, vội vã tiến cung tỵ động xung phong, cũng không biết hắn nói thế nào, lại được Dận Chân đồng ý, còn là thân phận phó thủ của Thập Tam.

Dận Chân chiếu theo quy mô năm xưa Thập Tứ xuất chinh, chuẩn bị một buổi nghi thức đưa tiễn long trọng cho họ, Thập Tam và Doãn Nga cưỡi trên hai con ngựa cao lớn, giữa đôi mây toát lên tia sáng phần chân, áo choàng bay phấp phật trong gió, như gợi lại cảnh tượng hào hùng rạng rỡ thuở niên thiếu năm nào, Thập Tam bị nhốt mười năm, hai chân chịu lạnh lưu lại mầm bệnh, nhưng không chịu đợi đến mùa xuân ấm áp, đã vội vã muốn lên đường.

Để tránh trên đường gió tuyết lớn, Thập Tam lại bị bệnh cũ hành, Dận Chân còn đặc biệt cử một Thái y đi theo, lại ban cho Thập Tam và Doãn Nga thân phận khâm sai, cấp cho một ngàn tinh binh, để họ tùy cơ ứng biến.

“Đến nơi rồi đừng quên gửi thư về, thập tam đệ đi đứng bất tiện, đệ phải xung phong gánh vác nhiều hơn biết chưa, gia quyến của hai đệ ở kinh thành, huynh sẽ cho người thường xuyên quan tâm.” Dận Tự sóng vai bước đi bên Doãn Nga, Dận Chân thì đi cùng Thập Tam ở đằng trước.

“Bát ca yên tâm, chỉ có một chuyện, đệ vẫn không yên lòng.” Doãn Nga vỗ ngực, hào khí ngất trời bảo đảm, đến sau lại một theo chút ngập ngừng.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Chuyện Lão Cửu . . .” Doãn Nga muốn nói lại thôi, thở dài thườn thượt: “Huynh ấy cũng là bị che mờ mắt, lủi vào hẻm cụt, nhưng đệ và huynh ấy, dù sao cũng cùng nhau lớn lên, không đành lòng nhìn huynh ấy bị nhốt cả đời, nếu có cơ hội, thì xin bát ca hãy xin tội dùm, xem có thể thả huynh ấy ra không, trải qua chuyện này, chắc huynh ấy cũng đã tỉnh ngộ.”

“Đệ yên tâm, Hoàng thượng không chừng sẽ thả chúng ra thôi, còn nếu không, huynh sẽ cố hết sức nghĩ cách.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hẳn không chắc lắm, lúc ấy Lão Cửu và Thập Tứ bị nhốt trong cung, chứ không phải Tông Nhân Phủ, Dận Tự vốn cho rằng Dận Chân sẽ không nhốt họ lâu, nhưng ai dè một năm trôi qua, y vẫn không nhắc gì đến, Dận Tự cơ bản không biết trong đầu y nghĩ sao về chuyện này.

Doãn Nga gật đầu, cảm kích nói: “Chúng đệ từ nhỏ đã ngang bướng, toàn nhờ vào bát ca chiếu cố, lần này đệ có thể đi Tây Bắc, ít nhiều gì cũng nhờ bát ca ở giữa hòa giải, bằng không với quan hệ giữa đệ và Lão Cửu, chỉ e cả đời này đừng mong rời khỏi kinh.”

Dận Tự bật cười, thật sự là hẳn chưa từng mở lời nói câu nào, toàn do người nọ quyết định cả thôi.

“Đệ quá xem trọng huynh rồi, nếu Hoàng thượng không đồng ý, huynh có nói nhiều tới đâu cũng vô dụng, tất cả là nhờ đệ làm người ngay thẳng, nên nhận được phúc lợi ngày hôm nay, đường xá xa xôi, bảo cát mệnh mông, phải cẩn thận giữ gìn sức khỏe, ta đợi các đệ trở về, huynh đệ chúng ta lại say một lần!”

Doãn Nga cười lớn, cùng hẳn đập tay thề: “Nhất định không phụ lời hẹn hôm nay, bát ca, đợi tụi đệ về!”

Lúc này ở đằng trước Dận Chân cũng nói xong lời chia tay với Thập Tam, Thập Tam cúi đầu với Dận Chân, xoay người lên ngựa, lại xoay người chấp tay với hẳn, rồi kẹp dây cương, phóng thẳng về phía trước.

Doãn Nga thấy thế, cũng quỳ lạy Dận Chân nói lời cáo biệt, lên ngựa đi theo.

Bụi bay cuồn cuộn, vùi lấp bóng dáng hai người họ, khó lòng nhìn rõ.

Dận Chân trở lại cung, nghe cung nhân báo lại, nói Ô Nhã thị muốn gặp y, dạo gần đây tâm trạng y khá buồn bực, không cần suy nghĩ đã từ chối, nhưng bất chợt nhớ đến lời khuyên của Dận Tự mấy hôm trước, không khỏi nghĩ lại, bảo cung nhân về báo lại, lát sau y sẽ đến.

Tới Vinh Hòa Cung, thì thấy Na Lạp thị đã ở đấy, tiếng nói tiếng cười với Ô Nhã thị, hơn nữa nhìn sắc mặt Hoàng hậu, trông có vẻ hơn hớn, Dận Chân thấy kỳ lạ, nhưng ngoài mặt vẫn hành lễ thỉnh an Ô Nhã thị theo quy tắc.

“Thôi nào, hành lễ gì chứ, đứng lên đi.” Ô Nhã thị thấy y, mặc dù không hiền hòa như khi trò chuyện cùng Hoàng hậu, nhưng cũng không lạnh lùng như trước. “Mới nãy Hoàng hậu còn nói cùng ai gia, sắp đến tháng giêng, thời gian chịu tang Tiên đế cũng đã qua, trong cung quá quạnh quẽ, có lẽ nên tổ chức tiệc giúp bầu không khí sôi nổi hơn.”

Dận Chân liếc nhìn Na Lạp thị, gật đầu nói: “Phải, Hoàng ngạch nương muốn lo liệu thế nào, thì cứ nói với Hoàng hậu là được rồi, đừng nên mệt mỏi, đến lúc đó đón cả tụi Hoàng Minh Hoàng Xuân tiến cung, ở cùng người vài ngày.”

Ô Nhã thị nghe y tự chủ động đề cập đến, sắc mặt tốt lên thấy rõ. “Nếu vậy không phải là bà già này bắt công à, truyền ra ngoài e không tốt cho danh tiếng của Hoàng thượng, nếu phải đón, thì đón hết cả đám trẻ, như Hoàng Huyền – con của Lão Thập, Hoàng Xương – con của Lão Thập Tam, a mã của chúng đi xa, Hoàng thượng nên chú ý an ủi gia quyến của chúng.”

Dận Chân nghe lời mẫu thân nói, cảm thấy bà đang dần có tự giác và phong phạm của mẫu nghi thiên hạ, không khỏi cười: “Mọi chuyện nghe theo Hoàng ngạch nương.”

Ô Nhã thị thỏa mãn gật đầu, rồi nói: “Nhiều ngày nay nghe nói vì chuyện Tây Bắc và cuộc sống người Bát Kỳ, Hoàng thượng chưa ngủ được một giấc tròn?”

Không đợi Dận Chân trả lời, bà đã tiếp lời: “Triều mới thời đại mới, bận bịu là chuyện thường tình, hậu cung không được tham gia vào chính sự, ai gia biết, chẳng qua nhìn khí sắc của Hoàng thượng không được tốt, cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe mới được, giang sơn xã tắc này, hiện tại đều trong cậy vào một mình con.”

“Hoàng ngạch nương yên tâm, nhị thân sẽ chú ý.”

Na Lạp thị thấy hai mẫu tử trò chuyện càng lúc càng hợp, nhovn miệng cười, mượn cớ có việc bận nên xin cáo lui trước.

“Hoàng thượng còn chưa dùng ngọc thiện đúng không, chỉ bằng hôm nay nán lại đây dùng chung?” Ô Nhã thị chưa bao giờ biểu hiện ôn hòa với người con này như vậy, nhìn thái độ nhẹ nhàng của y, trong lòng bà cũng thấy chút gì đó mất tự nhiên, không khỏi hỏi.

“Vậy đành làm phiên Hoàng ngọc nương.”

Người trước mặt, dù sao cũng là mẫu thân đã hoài thai mười tháng sinh hạ y, dù có thiên vị Thập Tứ cỡ nào, thì tận sâu trong nội tâm y, vẫn luôn khao khát có một ngày bà sẽ quay đầu lại nhìn, để rồi phát hiện ra điểm tốt của y, chẳng qua trải qua bao nhiêu lần hy vọng rồi thất vọng, nên giờ đây dù y khá bất ngờ vì thái độ của Ô Nhã thị, thì cũng không dám ôm quá nhiều hy vọng.

Lúc dùng thiện cả hai bên không trao đổi nhiều, nhưng bầu không khí không còn gượng gạo như trước đây, giờ Dận Chân mới dần yên lòng, xen chút vui.

Lẽ nào là ông trời mở mắt, mẫu thân cuối cùng cũng bằng lòng hòa thuận với y, y chỉ ngóng trông có vậy mà thôi, xin đừng mau chóng tan biến.

Có lẽ là trời cao lắng nghe khát vọng của Dận Chân, mấy ngày kế tiếp, Dận Chân đều đúng giờ đúng giấc, đến Vĩnh Hòa Cung thỉnh an, hai mẫu tử cũng không xảy ra tranh cãi, ngược lại loáng thoáng bầu không khí hòa thuận ấm áp, Dận Chân chỉ cho rằng cuối cùng thì lời khuyên của Dận Tự và Na Lạp thị cũng có hiệu quả, lúc đi đến chỗ của Ô Nhã thị, cũng thấy vui hơn.

Tháng giêng sắp đến, một ngày Dận Chân hạ triều, đi đến Vĩnh Hòa Cung, Ô Nhã thị vẫn theo thường lệ giữ y lại dùng thiện, bàn ăn trông có vẻ phong phú hơn ngày thường.

Dận Chân thoáng ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì vui sao?”

Ô Nhã thị gắng cười nói: “Đâu có chuyện vui gì, chẳng qua thấy con bình thường ăn ít, nên đặc biệt sai người chuẩn bị thêm mấy món, để con ăn được nhiều hơn.”

Dận Chân cảm thấy ấm lòng, cũng không để ý đến vẻ khác thường trên mặt bà, chỉ cười: “Hoàng ngọc nương có lòng rồi, có điều trẫm không thích ăn mặn cho lắm, thường ngày đều lấy món chay làm chính.”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn cầm đũa gắp một miếng thịt, cho vào miệng.

Ô Nhã thị thấy y trông có vẻ đang vui, suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng không nhin được mà mở lời nói: “Sắp đến tết rồi, hai đệ đệ của con vẫn bị giam, thật sự rất đáng thương, không bằng thả chúng ra đi, được không?”

Dận Chân khựng tay, khẽ nhăn mày.

Mặc dù y không thích Ô Nhã thị nhắc đến Thập Tứ, nhưng dù sao mấy ngày nay hai mẫu tử ở chung rất hòa thuận, y không muốn vì chuyện này mà nảy sinh hiềm khích, bèn nghĩ nên giải thích thế nào cho phải.

Ô Nhã thị thấy y không nói lời nào, chỉ cho rằng Dận Chân không muốn, không khỏi cuống lên, lời vuột khỏi miệng: “Nếu con không chịu thả, ai gia cũng không muốn ăn cái tết này!”

Đời này Dận Chân hận nhất là người khác uy hiếp y, nghe vậy lập tức sa sầm.

“Ý của Hoàng ngọc nương là sao?”

Ô Nhã thị nhìn y, phát âm rõ từng chữ một: “Thập Tứ là đệ đệ cùng mẹ với con, cũng là cốt nhục của ta, sao con có thể nhẫn tâm đến thế, bắt ép mẫu tử ta phải hai nơi xa cách, con muốn nhìn bà già này nhớ con đến chết mới hả dạ, có đúng không?”

Dận Chân không thanh minh, chỉ cười gằn nói: “Vậy thì sao?”

Ô Nhã thị tức đến run tay: “Giỏi, giỏi, không ngờ đến ai gia lại sinh ra một đứa con lòng lang dạ sói, sớm biết vậy, sớm biết vậy . . .”

Lời nói dang dở tiếp theo là gì, bà không nói, nhưng ánh mắt nhìn Dận Chân, cứ tựa như kẻ thù.

Dận Chân không nhìn bà, đứng dậy đi thẳng ra cửa, sau lưng y truyền đến tiếng chén đĩa bị ném vỡ, y không quay đầu lại liếc mắt lấy một cái.

Từ lúc đoạt vị thất bại, Doãn Đường và Thập Tứ bị nhốt riêng tại thiên điện trong hoàng cung, chỗ ấy khá giống như lãnh cung, không có thủ dụ của Hoàng đế, không ai được phép vào.

Lúc Dận Tự đến, mang theo lệnh bài ngự tứ, thị vệ nhận ra thân phận của y, cũng không dám ngăn cản, bèn để y vào trong.

Dận Chân không có ngược đãi họ, trong điện bày biện đầy đủ mọi thứ, chẳng qua trong cung điện rộng lớn ấy lại rất vắng vẻ, chỉ có độc nhất một người, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe, với thân phận của Doãn Đường và Thập Tứ mà nói, đương nhiên chịu không nổi.

“Bát ca!” Doãn Đường đang ngồi thờ người trước cửa sổ, thấy người đến, sau giây phút ngơ ngác thì lập tức nhào qua, mừng rỡ đan xen.

“Có phải huynh đến thả đệ ra không?!”

Dận Tự nhìn thần thái mừng như điên của hần, có chút không đành lòng, đưa tay vịn cánh tay hần, nói giọng an ủi: “Đệ ngồi xuống trước đi, huynh đến thăm đệ.”

Hào quang trong mắt Doãn Đường vụt tắt trong chớp nhoáng, hần buông tay Dận Tự ra, thất hồn lạc phách quay trở lại ghế, đặt mông ngồi xuống, không mở miệng nữa.

Dận Tự quan sát hần một lúc, thấy ngoại trừ gầy đi, cũng không có dấu tích bị ngược đãi, bèn yên lòng, trên thực tế, trong quãng thời gian dài y vẫn không đến thăm Doãn Đường, là do ôm hy vọng sau khi trải qua lần trắc trở này, hần có thể hoàn toàn thông suốt, bèn ráp tâm cho nếm chút đắng.

“Nghị Phi nương nương đã được ngũ ca đón về phủ dưỡng già, người trong phủ của đệ, huynh cũng sai người săn sóc, họ đều rất mạnh khỏe.”

Thấy hần không nói lời nào, Dận Tự cũng không gấp, tự rót chung trà, ngồi xuống một cái ghế khác.

Doãn Đường cười buồn: “Đa tạ bát ca.”

Dận Tự nghiêm mặt: “Đệ đừng đa tạ huynh, người đệ phải tạ ơn chính là Hoàng thượng, với hành động, ngôn từ của đệ, nếu không phải Hoàng thượng khai ân, chỉ e xét nhà lưu vong, cũng là hợp tình hợp lý.”

Doãn Đường có chút suy sụp: “Đệ hối hận rồi, nhưng hối hận thì đã sao, Thập Tứ bị nhốt cách đệ không xa, hàng đêm đệ đều có thể nghe thấy tiếng la hét của nó, cũng không biết có phải cuộc sống của nó còn thảm hơn cả đệ, giờ đệ chỉ mong sao nhân lúc còn sống có thể đi ra ngoài nhìn ngạ cư nương một lần, đã không còn gì tiếc nuối.”

“Đệ hối hận, vẫn chưa đủ, mà phải biết được bản thân đã sai ở đâu, trước đây huynh đã khuyên đệ thế nào hử, đệ không chỉ không nghe, còn chê ta nhiều chuyện.” Dận Tự ngưng trong một giây, “Lão Thập xin đi Tây Bắc ra trận, trước khi đi còn nhờ huynh trông nom đệ.”

Doãn Đường cười đắng: “Cuối cùng Lão Thập cũng được thỏa nguyện, người ca ca như đệ thật vô dụng, đến cả tiền đệ ấy một đoạn đường cũng không được.”

Dận Tự nhìn hần ngồi gục đầu ở đấy, lại nhớ đến hình dáng thuở nhỏ của hai đứa nó, không khỏi vỗ vai hần. “Nếu đệ chịu nghe huynh khuyên, đừng tiếp tục xen vào chuyện này nữa, bằng mọi giá bát ca sẽ bảo vệ đệ bình yên ra ngoài.”

Doãn Đường sững sốt, ngay sau đó là mừng như điên. “Bát ca?!”

Dận Tự cười: “Thế nào, ở đây thoải mái quá rồi, không muốn ra?”

“Đương nhiên không phải!” Doãn Đường cũng không quan tâm mặt mũi, cầm chặt tay y, đồng thời kéo y lại ôm siết lấy. “Bát ca, bát ca tốt của đệ, đệ biết là huynh không quên đệ mà, từ nhỏ đến lớn, là huynh và Lão Thập đối xử với đệ tốt nhất, đều là do đệ bị lòng tham che mắt, đời này nếu có thể đi ra ngoài, nhất quyết sẽ không giẫm lên vết xe đổ lần nữa!”

“Đệ đừng mừng sớm, huynh cũng chỉ có thể cố gắng hết sức, thành bại thế nào, còn phải xem chính bản thân đệ đấy.” Dận Tự cười nói, lúc trước y từng thử thăm dò Dận Chân, biết Dận Chân không có ý dấn Doãn Đường vào chỗ chết, chẳng qua muốn nhốt hần mấy năm, để hần mất hết lòng hiếu thắng.

Dù sao kiếp này thiếu nhân tố là y, nên giữa Doãn Đường và Dận Chân cũng không đi đến bước bế tắc, nhiều lắm chỉ là tông phạm, không đến nỗi rơi vào kết cuộc bị giam đến chết.

Chẳng là Thập Tứ

Dận Tự ngằm thở dài, không muốn nghĩ tiếp.

Lại trò chuyện với Doãn Đường thêm vài câu, Dận Tự từ thiên điện đi ra, bỗng cảm thấy hai mắt đau buốt, đúng lúc đạp chân hồng, bị ngã về phía trước, may sao kịp thời vịn tay lên lan can, mới tránh được số lẫn mấy bậc thang.

Thị vệ đứng canh cửa thấy thế giật bắn, bước lại dìu y.

“Vương gia!”

“Ta không sao.” y xua tay, lấy ra một cái túi gấm đựng ít bạc vụn đặt vào tay thị vệ.

“Đa tạ, cái này xem như thưởng cho các người, để các huynh đệ cầm uống rượu.”

“Cái này” thị vệ đỏ mặt, thoáng chần chừ.

“Cứ xem như ta đa tạ các người thường ngày đã chăm sóc cho cửu đệ.” Dận Tự mỉm cười, không cho hấn từ chối, cũng không tiếp tục nán lại thêm, đi thẳng đến Dưỡng Tâm Điện.

Lúc Dận Tự đến, gặp đúng ngay lúc tâm trạng Dận Chân đang cực kỳ tuột dốc.

Trở về từ chỗ Ô Nhã thị, lại nhận được tấu chương của Niên Canh Nghiêu, trong đấy nêu lên đủ thứ khó khăn của bản thân gã, cuối cùng tổng kết lại một câu, muốn tăng thêm tiền.

Y ném phăng tấu chương lên bàn, cảm giác bức bối khó giữ trào dâng trong lòng.

Hai mắt Dận Tự âm ỉm đau, nên không nhìn thấy sắc mặt Dận Chân, cứ thế nói thẳng vào mục đích mình đến tìm y.

“Hoàng thượng, giam lỏng tại thiên điện, chung quy không phải kế lâu dài, truyền ra ngoài chỉ e sẽ gây nên hiểu lầm trong lòng người đời, tết sắp đến, thần đệ khẩn cầu Hoàng thượng hãy thả Doãn Đường về phủ đoàn tụ với gia đình.” cách hấn nói rất uyển chuyển, chỉ là thời cơ không đúng.

Trong lòng Dận Chân vốn đang tích sẵn giận, vừa nghe hấn đề cập đến Doãn Đường, không khỏi nổi trận lôi đình, nhưng dù sao người trước mặt cũng không giống những người khác, vì vậy y chỉ có thể tiếp tục áp chế lửa giận, nói cho qua: “Tạm thời đừng nhắc đến việc này.”

Dận Tự ngó ra, nói: “Trước khi Lão Thập đi Tây Bắc, từng nhờ thần đệ chiếu cố cho Doãn Đường, ban này thần đệ đến thăm đệ ấy”

Dận Chân cắt ngang lời hấn, lạnh lùng nói: “Đệ đi thăm Doãn Đường? Sao không nói với trẫm?”

Đường nhìn trước mắt thoáng tối thoáng sáng, Dận Tự không khỏi nhăn mày. “Là thần đệ làm việc không thích đáng, thỉnh Hoàng thượng giáng tội, chẳng qua tội của Doãn Đường, không đáng chết, Hoàng thượng nhân từ, sao không”

“Ai nói tội nó không đáng chết?” Dận Chân cười gằn, tiện tay cầm một tờ công văn lên, ném đến trước mặt Dận Tự. “Đệ tự xem coi nó viết gì?”

Không đợi Dận Tự cầm lên xem, y đã tiếp tục: “Đệ biết chúng làm gì không? Lão Cửu và Lão Thập Tứ phái người tung ca dao tuyên truyền trong nhân gian, nói ngôi vị của trẫm là do đoạt từ tay Thập Tứ A ca, nói trẫm mưu hại Tiên đế, bây giờ còn hành hạ mẫu thân!”

Dận Tự bàng hoàng, định ngồi xuống nhặt tờ công văn lên xem, nhưng do mắt thẳng bằng, bèn phải cúi người chống tay lên nền gạch, nhìn thoáng qua cứ như đang quỳ xuống thỉnh tội.

Dận Chân hoàn toàn không chú ý đến sự khác thường của hấn, chỉ cảm thấy cơn tức lấp đầy bụng, vậy mà người trước mặt lại không chịu hiểu cho y, càng giận càng mất lý trí.

“Người chẳng qua cũng chỉ là một thần tử! Nô tài! Dựa vào đâu mà cho rằng bản thân có cái quyền xin tội dùm Doãn Đường? Có phải mấy năm nay trẫm quá sủng ái người, đến độ chừng mực là gì người cũng quên luôn rồi! Lão Cửu và Lão Thập Tứ dám làm ra chuyện thế này, thì đừng nên trách trẫm vô tình, trẫm thấy chúng đến cả con cháu Ái Tân Giác La cũng không đáng làm, không bằng đổi tên thành A Kỳ Na và Hắc Tư Mã đi cho rồi!”

Khi câu cuối cùng lọt vào tai, Dận Tự chỉ cảm thấy một luồng khí ngọt tanh như trào lên cổ họng, khiến tay chân hần bủn rủn, hần vội lấy lại bình tĩnh, ầm ớ nói: “Thần đệ có tội, thần đệ đáng chết . . .”

Dận Chân nói không lựa lời, nói cho đã, nhưng khi lời vượt khỏi miệng, lại thấy hối hận, chẳng qua tính tình y quật cường, cơn giận không thể bốc ra ở chỗ mẫu thân, khi gặp người gần gũi mình nhất, tự nhiên muốn trút hết, hiện tại càng không cách nào vút hết mặt mũi mà xin lỗi, khựng lại trong giây lát, chỉ có thể gượng gạo nói: “Vây đệ lui xuống đi, không được trẫm tuyên triệu, không cần tiến cung.”

Dận Tự từ từ đứng dậy, cũng không nhớ rõ bản thân tạ lễ bằng cách nào, rồi làm sao đi ra khỏi cung lên kiệu, chỉ cảm thấy đầu óc mờ mờ, rối loạn, đến cả ngực cũng như bị bông tắc đầy, không cách nào thở được.

Cổ kiệu đi suốt một đường, cuối cùng dừng lại.

Tiếng Lục Cửu từ ngoài màn kiệu truyền vào.

“Gia, đến nhà rồi.”

Hần thở một hơi, bắt lấy xà ngang trong kiệu, lần mò đi ra ngoài.

“Gia?” Lục Cửu thấy sắc mặt hắn khác thường, bèn đi lại gần dò hỏi.

Chỉ nghe thấy Dận Tự chậm chậm nói: “Lục Cửu, ta không thấy đường, người dìu ta.”

Lục Cửu hoảng hồn, chỉ cho là mình nghe nhầm, nhin không được giơ tay ngay trước mặt hắn quơ qua quơ lại.

Giây sau, tay hắn run lên, tay kia đang cầm đồ, đến cả bị rút vỡ tan tành trên đất cũng không hề hay biết.

Sắc mặt Dận Tự vẫn bình tĩnh, đứng yên tại chỗ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/son-ha-nhat-nguyet>